

Anastasia Novych

S E N S E I
ze Šambaly

Kniha IV

Praha 2020

Vábení tohoto světa svádí, ale Bůh nás před ním chrání. Kdo nezná **Pravdu**, ten jen stěží odolá pokušení. Ten, kdo zná **Pravdu**, uvidí podstatu dokonce i tam, kde se ji někdo snaží skrýt. K tomu, kdo hledá Pravdu, se Světlo Skutečnosti probije i přes hustou tmou, dokonce i tehdy, když se veškerá tma vzpírá tomuto Světlu. Protože **nastal čas, abychom odhalili** to, co bylo v průběhu staletí ukryto. Protože nastal čas odhalit **TAJEMSTVÍ!**

Knihla byla sepsána podle zápisků bývalé maturantky, která ve svém deníku zachycuje události léta roku 1991.

Poprvé vydalo v roce 2005
OLMA-PRESS, Moskva

Copyright © Anastasia Novych, 2003

Z ruského originálu Сэнсэй. Исконный Шамбалы
přeložila Hana Prchlíková
Obálka KRM Advertising s. r. o.
Jazyková korektura Mgr. Romana Beránková
Vydalo nakladatelství IBIS s. r. o.,
jako svou 6. publikaci

ISBN 978-80-904796-5-4

Prolog

Hlas utichl. Ale neuplynulo ani několik okamžiků,
když se ve tmě znovu s novou intenzitou rozezvučela
slova.

*Celé stvoření vytváří
Svojí mocnou rukou.
Dovedný Mistr koláží
S pestrou barev paletou.*

*Příroda odstínů jasných,
A stužka modré řeky.
Kytice květů lučních,
A vysokých hor doteky.*

*Ale víc Jej trápí
Neviditelný let duše v beztíži
V nebojácném pohledu mladého i starého,
A Toho, kdo jde k Bohu a k Němu se blíží.*

*A na Cestě daleké není jim překážkou
Těžké břemeno jsoucna,
Jež v tomto okamžiku udeří
V podobě bolesti, zoufalství a nemohoucna.*

*Protože vede je obrovskou Vůli
Ten, jehož podstata je Láska.
Volba dána - je ve Svobodě,
V tom, že Znalost tohoto tajemství
Jen ve čtyřech tvořící závoj.*

*A když ten závoj pootevřeš
A hranice Krajiného Lotosu se zjeví,
Poznáš to, co třikrát nakreslil rukou
Ten, kdo Hlas Boží zapsal do dědictví.*

*V té Pravdě se vesmír skrývá,
Je chráněna pečeti tajnou.
Ten, kdo ji strhne, znalostí nabývá
A lidské hodnoty smyšlenými stanou.*

*Ale to, co tam najdeš, je nad svět cennější,
Cennější než to, co je za jeho hranicemi,
O čemž znalosti upadly v zapomnění,
Vždyť on je klíčem ke Slovu, jež bylo dáno.*

*Toho, kdo míří k Bohu, nezastavíš,
Pro toho, kdo žízní po moci nad světem,
je cesta volná!
Jen a jen ty si svou cestu volíš,
Ozvučující Slovo z 12-ti, které vše tvoří.*

*Ale pamatuj, že odteď je v tvé moci
Osud světa, osud lidí.
Buď pozorný a klidný
Míru ve svých přáních najdi.*

*Vždyť On nám na čas svěřil svůj štětec,
Jenž svět vytváří z nebytí.
Ale i tomuto okamžiku bude konec*

*A buď hoden se Ctí
Vzhlédnout pak do Jeho očí!*

*Toto tajemství mnohé osvětluje,
Dá šanci tomu a toho zvolí,
Kdo s čistým srdcem Pravdu znát si přeje,
Kdo je věrný jen Bohu a k Němu míří!*

Život je podivuhodný. Je tak mnohostranný, různorodý a nepředvídatelný jak pro celé národy, tak také pro každého člověka zvlášť. Odehrávají se v něm události utajené i zřejmé, rychlé a působivé. Tajemná je také neviditelná stopa, kterou tyto události zanechávají v lidské paměti. Nejenže zanechávají, ale mění také nepozorovaně další osud jak člověka, tak i národů, to všechno v závislosti na jejich osobní volbě.

Když jsem si znovu svůj deník pročetla už v období mého samostatného dospělého života a vzpomínala na tuto dobu, přece jen jsem došla k závěru, že poslední den odpočinku u moře s naší ještě tehdy mladou partou v čele se Senseiem, byl jedním z nejvýznamnějších dní v mém životě. Tento den ve mně nejen zanechal nezapomenutelné dojmy, ale také hluboce ovlivnil můj pohled na svět, pochopení globální struktury tohoto světa, ještě více upevnil mou duchovní pozici, přesně určil smysl mého života. A jsem za to vděčná Senseiovi. Vždyť během následujících let formování mé osobnosti jsem byla schopna lépe pochopit to, co nám tehdy řekl.

* * *

Po nečekané návštěvě hosta jménem Ahriman, jenž se objevil v našem stanovém „městečku“ na břehu moře daleko od civilizace, jsem se pořádně nevyspala. Celou noc mě mučily děsné noční můry spojené s událostmi

předešlého dne. Otroci, dav, nadvláda Archóntů, Veliarovy pronikavé pohledy, Ahrimanův přívětivý úsměv. A to všechno na pozadí jakéhosi vnitřního svíravého pocitu, stísněnosti a bezvýchodnosti. Nejenže se tento hororový seriál promítající se z podvědomí do mého snu protáhl až do rána, navíc byl ještě doprovázen různými vnějšími speciálními efekty přicházejícími od mé spolubydlící ve stanu – od Taťány. Musím říct, že ta se taky celou noc trápila: buď hekala nebo sebou škubala a co chvíli prudce rozhazovala rukama. A protože náš stan byl pro dva lidi celkem těsný, je jasné, že jsem citelně registrovala celý tento zvukový a bojový proces Taťánina snu a se strachem jsem se probouzela po podobných „speciálních efektech“ doplňujících můj vlastní „horor“. Dá se říct, že noc jsme obě prožily skvěle.

Nad ránem se mi přece jen podařilo klidně usnout. Ale můj nerušený odpočinek v závěrečné části snění trval jenom chvíli. Ke konci, zřejmě abych se jakožto divák nevzdálila z tohoto „hororu“, se mi zdálo něco tak strašného, že jsem se rychle vzbudila se strachem. I po tom, co jsem otevřela oči, jsem nemohla pochopit, jestli bdím nebo ne. A když jsem si uvědomila, že tato děsivá „realita“ byla jen pouhým snem, s velkou úlevou jsem si oddechla a spadl mi obrovský kámen ze srdce. Jak málo stačí člověku ke štěstí. Jen se probudit z cizí reality.

Tiše jsem se zasmála sama sobě. Včera jsem tedy pěkně „ujela“, věnovala jsem příliš pozornosti Ahrimanovým vyprávěním. Teď se mi to všechno slilo do jednoho neměnného výsledku. Je to zajímavé. Copak je možné ovládat své sny a třeba je i řídit? Pomyslela jsem si, že až bude příležitost, tak se na to musím podrobně vyptat Senseie. Vždyť ve spánku trávíme prakticky osm hodin denně! A je to vůbec spánek? Jak kdysi řekl Nikolaj Andrejevič, který je psychoterapeut, sen je jen změněný stav vědomí. A pokud tomu tak je, pak jej můžeme určitě nějak ovládat, abychom zapracovali na Duchovním

principu. Proč ztrácet celých osm hodin denně jen tak a podrizovat je moci svého Materiálního principu?! To přece není možné! Jsem si jistá, že musí existovat způsob, jak využít tento čas racionálněji. Život je tak krátký a je v něm důležitá každá chvílka, kterou prožijeme ve prospěch Duchovna.

Ale jen co jsem si dala své myšlenky do relativního pořádku, už se objevil další problém. Nečekaně jsem v puse ucítila jakousi hořko kyselou pachut' a hned se mi začaly dělat sliny, jako bych si kousla do tlustého plátku citronu. Tento docela nezvyklý pocit ve mně vyvolal vzpomínky na včerejší den. Právě tehdy nám Ahriman (nezvaný host, jenž k nám připlul na své luxusní jachtě a strávil s námi prakticky celý den) během naší společné procházky z městečka navrhl, abychom se přesvědčili o síle svého podvědomí. My jsme s tím okamžitě a rádi souhlasili, s výjimkou Nikolaje Andrejeviče a Senseie, kteří byli v tu chvíli pozadu a povídali si o něčem jiném. Ahriman udělal krátký úvod, pomohl nám, abychom se soustředili a prakticky každý z nás z jakéhosi důvodu ucítil v puse tuto nepochopitelnou chuť citronu, jež se vzala neznámo odkud. Ahriman slíbil, že jen co se následující ráno probudíme, naše podvědomí obnoví ve vědomí slovo od slova úplně všechno to, o čem nám vyprávěl během své návštěvy. My jsme tomu samozřejmě nevěřili. Žeňa dokonce řekl, že přes jeho vlastní „hráze a přehrady z tohoto proudu pronikne leda tak pár kapek.“ Na to se náš host jen pousmál, upřeně se zadíval chlapci do očí a slíbil mu jarní povodeň s velkým rozvodněním. My jsme to v tu chvíli samozřejmě nebrali vážně. Ale teď...

Když jsem si prakticky okamžitě vybavila vzpomínky na tuto včerejší příhodu, v mých myšlenkách se, úplně jako při opakovaném přenosu v rádiu, rozezněl Ahrimanův proslov. Bylo to zvláštní, ale všechno se mi opravdu vybavovalo slovo od slova, takže jsem se nejdřív trochu lekla a upadla do rozpaků. Ale pak jsem rychle popadla

svůj deník a začala do něj všechno postupně zapisovat, abych na nic nezapomněla. Jak se pak ukázalo, to mi rozhodně nehrozilo. Poměrně dlouhou dobu jsem strávila nad tím, abych si všechno zapsala, a pak jsem si radši ještě všechno znovu přečetla, abych nic nevynechala. Moje paměť mi opět poskytla stejný text a opakovala ho znovu a znovu jako ohraná deska. Při tom jsem samozřejmě začala pořádně panikařit, protože mi konečně došlo, že jsem svou vlastní hloupostí a naivitou spadla do mazané pastí svého podvědomí, které bylo lákavě přikresleno Ahrimanovými slovy. Zbytečně jsem včera podcenila svou paměť! A to všechno kvůli vlastní nevědomosti, chtěla jsem to jen tak z legrace vyzkoušet. To ano, to jsem si to tedy zkusila! Teď se určitě někdo směje, ale já to rozhodně nejsem. Co to máme, my lidé, za špatnou vlastnost? Věčně pochybujeme, věčně utěšujeme své Ego, jako bychom se rozmazlovali znalostmi, a nesnažíme se poznávat. Výsledkem je, že se dostáváme do takových situací, kdy až v poslední chvíli voláme: „Pomoc! SOS! Kde jste kdo?“ Většinou ale, ať křičíme jakkoli, nám jako tonoucím stejně nikdo pomoci nemůže, jen my sami. A to se stalo i mně.

Koneckonců na tom sama nesu vinu, sama musím napravovat své omyly a chyby. Chtěla jsem si rychle uspořádat myšlenky. Ve snaze o „rychlou pomoc“ jsem se snažila odpoutat pozornost od tohoto „rozbouřeného proudu“ a soustředit se na meditaci Lotosového květu. Nejdřív se mi nic nedařilo, protože koncentrace mých myšlenek byla odváděna jednotlivými frázemi z Ahrimanova proslovu. A této dotěrnosti jsem se vůbec nemohla zbavit, dokud jsem nepochopila, že tento proud myšlenek mou pozornost neodlákává, ale naopak ji přitahuje. Takže jsem to slyšet chtěla, jinak řečeno, ne mě, ale moji Materiální podstatu to k tomu táhlo. Tak o co jde? Vždyť má přání jsou v mých rukou! Když jsem si uvědomila, v čem dělám chybu, začala jsem cíleně provádět Lotosový

květ a protože se všechna má přání a všechny mé úmysly spojily, soustředila jsem se a ignorovala všechno ostatní.

I když Ahrimanův proslov utichl, stejně se projevoval kdesi na jiné úrovni myšlenek. Ahriman je prostě Ahri-man! V tu chvíli jsem se rozhodla, že odhodlaně a cíleně provedu novou meditaci zaměřenou na Lotosový květ, o níž nám nedávno při jednom meditačním cvičení řekl Sensei, když popisoval nekonečnou variabilitu Lotosu. Před tím byly moje pokusy o osvojení si nové meditace neúspěšné, i když Sensei nejednou zdůrazňoval, že všechno záleží jen na samotném člověku, na jeho podstatě skrývající se v jeho nitru. Ale tentokrát, zřejmě díky čistotě a upřímnosti mých úmyslů, se Lotosový květ projevil zcela jiným způsobem.

Jakmile jsem dosáhla přesné koncentrace na sluneční pleteni, nečekaně jsem uviděla vnitřním zrakem Lotosový květ! Viděla jsem ho přesně, nešlo tedy o to, že bych si ho jen představovala jako vždy. Tento květ byl prostě nádherný. Takový jsem nikdy v životě neviděla! Sněhobílé lístky vyzařovaly jasné, ale zároveň jemné světlo. A zprostřed květinky vycházela navíc ještě zlatá záře. Nejpodivuhodnější bylo to, že byla tato božská květinka živá! Zpozorovala jsem, že čím více své něžnosti a lásky jsem květince věnovala, tím více reagovala na mé upřímné pocity chvěním svých velmi jemných a čistých lístečků. Nejdřív bylo toto chvění sotva patrné, podivuhodně živé, řekla bych, že se podobalo dýchání. Pak se květinka začala probouzet a stále více se projevovala. A v určité chvíli se mi nejdříve jakoby zdálo, ale pak už jsem skutečně slyšela velmi příjemný zvuk vycházející z jednoho z chvějících se lístečků. Bylo to jako sladká píseň lehkého vánku. Vzápětí se rozezněl ještě jeden lísteček. Vydával prostřednictvím vibrace podivuhodný zvuk, který se nepodobal žádnému mně známému zvuku. A po něm se „projevil“ třetí lísteček a já jsem vnímala narůstající melodii. Doslova za chvíli jsem se celá ponořila do

okouzlující lotosové symfonie složené z harmonických jemných a velmi příjemných tónů. Tato hudba mě zkrátka okouzila svým božským zvukem. A čím víc jsem s ní splyvala, tím víc ve mně narůstal pocit vnitřní všeobjímající radosti a nekonečné svobody. Ale nejúžasnější byl pocit, když se tento nádherný zvuk, vycházející z Lotosu začal měnit na jasné jemné světlo, které mě jakoby zahálilo ze všech stran a zevnitř mě naplňovalo svou neobyčejnou čistotou. Přitom ve mně vyvolalo dosud neznámý pocit naprostého štěstí, v němž jsem se jednoduše celá otevřela a ponořila do nekonečné extáze. Jako bych spolu se svým tělem zmizela. Zůstal jenom Lotos a vědomí obrovské nadpozemské Lásky!

Když jsem opustila stav meditace, cítila jsem se tak skvěle, že se mi chtělo z celého srdce obejmout svět. Měla jsem výbornou náladu. Nejpodivuhodnější bylo to, že mé myšlenky byly absolutně jasné a čisté. Žádný náznak „ohrané desky“ s Ahrimanovým proslovem se neobjevil. Vyšla jsem ze stanu plná optimismu, s pocitem radosti ze zdařilé meditace a pro mě tolik významného vítězství během ranní odplaty svému Materiálnímu principu. První věc, kterou jsem uviděla, byla velmi komická scénka.

* * *

Na břehu u rákosí seděl s kýblem na hlavě v pozici „lotosu“ Žeňa a pravidelně kolem sebe mával jakýmsi trsem trávy, z něhož trčelo jako pestík jedno jediné stéblo rákosu. Vedle něj se na židličce uvelebil Stas a zamyšleně pozoroval svého kamaráda. Viktor se oplachoval v lavoru vedle svého stanu. Čvachtal se s takovou radostí, že voda stříkala na všechny strany. Sensei a Nikolaj Andrejevič se právě procházeli po břehu směrem k našemu stanovému městečku. Někteří z kamarádů si už šli zaplavat do moře, a to tak daleko, že jim z vody vyčuhovaly jenom hlavy. Nápad plavat tak daleko mohl dostat leda Volodě,

protože Sensei a Nikolaj Andrejevič, kteří nebyli o nic horší plavci než on, byli na břehu.

Přistoupila jsem ke Stasovi, popřála mu dobré ráno a chtěla se ho zeptat na Žeňovo velmi neobvyklé vzezření, ale ze svého stanu zrovna vylezl Košta. Sladce se protáhl a začal dělat něco jako malou rozcvičku. Přestal ale hned, jakmile uviděl Žeňu se začouzeným kýblem na hlavě. Nejdřív se mu na obličeji objevil upřímný údiv, který vzápětí přešel do smíchu. Košta zapomněl na rozcvičku, líně přistoupil ke Stasovi a vesele se zeptal:

„Co se děje? Žeňa se hned od rána rozhodl rekvalifikovat na šamana? Nebo se tváří, že je mimozemšťan? To jo, dokonce i anténu si našel! Tu má k čemu? Aby vysílal zprávy do létajícího talíře?“

„To není anténa, to je metlička,“ odpověděl mu trpělivě Stas tak, jako by Košta nebyl první, kdo mu dával podobné otázky.

„Metlička?!“ rozesmál se Košta a pozoroval Žeňu, jenž kolem sebe znovu máchal touto „anténou“.

„A k čemu to všechno má?“

„Metličku má proto, aby se zbavil much, a kýbl k tomu, aby zaclonil svou mysl,“ monotónně a s úplně vážnou tváří vysvětloval Stas.

„Cože? Co? Aby zaclonil mysl?!“ Košta se rozesmál ještě víc.

Po jeho smíchu vylezl ze stanu Andrej, zřejmě ze zvědavosti. Promnul si ospalé oči a připojil se k naší veselé partě.

„Jé, co jste to zase vymysleli?“ podivil se stejně jako Košta, když se nechápavě díval na Žeňu.

Stas si odkašlal.

„Copak nevidíš? Děláme si kurz zrychlené přípravy odrážení nepřátelských útoků agresivních myšlenek, vytrvalosti a schopnosti přežití pozitivních myšlenek ve zvlášť nepříznivých podmínkách. Zkrátka, boj s ahrimanovštinou.“

„Jak jako ahrimanovštinou?“ nepochopil Andrej.

Stas odtrhnul pohled od Ženi a podíval se na Andrejův rozespálý pomačkaný obličej.

„Óóó, to je ale úpadek! Zřejmě jste se ještě neprobudili, vážení pánové. Nic si z toho nedělejte, všechno máte ještě před sebou!“

„Velice slibný začátek!“ usmál se Andrej.

Košť vítězoslavně zacitoval jednoho ze svých oblíbených klasiků:

„Ale ne, mě nemohou zarmoutit vaše slova:

Moudrý zlé věci umí překonat!“

„No, no,“ zasmál se Stas a znovu pohlédl na Žeňu.

Ale Andrej hned zareagoval na Košťova slova a se smíchem pronesl:

„S pomocí jaké lupy u sebe můžeš přes noc pozorovat příznaky moudrosti?“

Na to Košť Andrejovi vzletně odpověděl:

„Velevážený Andriane, my, tedy ‚moje Veličenstvo s titulem trojnásobné Výsosti‘, posuzujeme moudrost nikoli podle předmětů, které možná i jsou pro některé krátkozraké osoby nezbytné při jejich nočním bdění, ale my soudíme výhradně podle vlastní pragmatičnosti. Protože chytrý se liší od moudrého tím, že chytrý ví, jak se dostat z těžké situace, zato moudrý se do ní ani nedostane.“

Při tomto Košťově proslovu Žeňa nadzvedl svůj kýbl, podíval se na chlapce ze své skrýše a překvapeně pronesl:

„Ty sis to zavařil!“

Všichni jsme vybuchli smíchy. Žeňa se vzpamatoval, urychleně si natáhl kýbl na hlavu a pokračoval ve svém experimentu.

„A ten kýbl má k čemu?“ se smíchem se zeptal Andrej Stase.

„Ysvětlím to pro zvlášť nechápavé. Ahriman zřejmě s námi všemi navázal velmi silné telepatické spojení. A jak řekl ráno Nikolaj Andrejevič, každý se chrání, jak

může. Mysl, jak víte, je materiální a představuje také určitou vlnu. Mozek je jakýmsi přijímačem. Abychom přerušili nepřetržitý kontakt, musíme buď izolovat zdroj, který vysílá tyto vlny, nebo přijímač. Zdroj se nachází mimo náš dosah, tím pádem musíme izolovat přijímač. A Žeňa se snaží pomocí kýble vytvořit clonu před tímto účinkem.“

„Á, už tomu rozumím,“ protáhl se smíchem Andrej. „To znamená, že Žeňovi přetekl pohár trpělivosti, tak se rozhodl, že tento pohár vymění za kýbl.“

„Komu přetekl pohár trpělivosti?“ zabřebentil Žeňa ve svém kýblu, jako kovový robot, začal si sundávat kýbl z hlavy a dodal: „Já mám obrněnou trpělivost! A nadbytečná opatrnost nikdy nikomu nevadila.“

Pak se obrátil ke Stasovi a řekl: „Ne, kýbl nepomáhá.“

„Copak někdo izoluje rádiové vlny železem?“ vmísil se do rozhovoru Košta, který pronikl do „podstaty“ experimentů starších kamarádů. „Pokud vím, tak to jde jenom s olovem.“

Na to se Žeňa okamžitě naoko rozčílil:

„Takže ty chceš říct, ty carská hubo třikrát zvětšená, že si musím svoji světlou hlavičku nacpat do akumulátoru?!“

„Proč do akumulátoru?!“ zasmál se spolu s ním Košta. „Stačí jen namočit ručník a omotat si s ním hlavu.“

„To je ono!“ chytil se té myšlenky Andrej. „Bude to lehčí i pro myšlenky a izolace bude dobrá.“

Žeňa zašilhal na ten pár rádců, sotva znatelně se posmál, postavil kýbl na písek a rozhodně se vydal k Viktorovi. Ten zrovna dokončil vodní procedury, dosucha se utíral ručníkem a pozoroval Žeňovu klauniádu.

Žeňa přistoupil k Viktorovi a začal mu brát ručník:

„Už se s tím nepiplej! I tak celý záříš jako naleštěný. Dej mi ručník, neboť lakomý.“

„Na, jen si ho vezmi,“ zasmál se náš starší sempai. „Můžeš si ho dokonce nechat navždy! Pro kamaráda ničeho nelituji.“

„No jasně, „ničeho nelituje“,“ se stížností v hlase oznámil Stas, „zvláště, když je to můj ručník!“

Naše skupinka se znovu rozesmála. Žeňa si mezitím vzal froté ručník, namočil jej do vody a aniž by ho vyždímal, začal si ručník namotávat na hlavu jako turban. Začal ale spíš vypadat jako rampouch tající na jarním slunci.

Právě v tom okamžiku se ke skupince připojili Sensei a Nikolaj Andrejevič.

„Copak, bolí tě hlava?“ starostlivě se zajímal Nikolaj Andrejevič.

„Ale ne, jen se snaží vytvořit clonu před rádiovými vlnami,“ vysvětlil Andrej, zatímco si Žeňa ujasňoval, co má odpovědět.

„A jak jste přišli na to, že před rádiovými vlnami se můžete zachránit mokrým ručníkem?“ s úsměvem pronesl doktor.

„Tak, tak!“ vstoupil do rozhovoru Viktor a sčesával si dozadu své nepoddajné vlasy. „Chtěl jsem mu to říct, ale nedal mi ani příležitost cokoli pronést! Voda je naopak vodič. Izolantem je suchý materiál.“

Při těchto slovech se Žeňa podíval na Kostu a na Andreje „vděčným“ pohledem, sundal si ručník a začal jím demonstrativně kroutit jako bičem. Andrej a Kosta na to reagovali tak, že si potměšile vyměnili pohledy a za smích ostatních se rychle schovali za rákosí, dál od nebezpečí.

Stáli jsme v kruhu společně se Senseiem. Stas využil této chvíle a obrátil se k němu.

„Sensei, vážně, promiň nám to! Byli jsme včera úplně poblázněni. Opravdu, tolik nás to trápí a tak se stydíme,“ chlapec si dával ruku na srdce, když pronášel tato upřímná slova.

„Ano, Sensei,“ pokračoval Viktor. „Promiň! Abych pravdu řekl, nečekal jsem, že mám v sobě tolik ahrimnovštiny, prázdného egocentrizmu. Šel jsem jako hloupý beran na provaze. Až je mi ze sebe samotného špatně!“

„Přesně tak,“ pomyslela jsem si, když jsem slyšela ta upřímná slova starších kluků. „A já jsem taky dobrá! Sensei s námi ztratil tolik času, abychom někomu jen tak slepě neuvěřili, ale sami uvědoměle dělali svou volbu, cenili si duchovna a chápali, co to je život. A my jsme se zachovali jako selátka! Ahrimanovi stačilo jen půl dne, aby nás namočil do louže nekonečných hmotných přání naší Materiální podstaty! Kolik stálo jenom to, jak Ahriman chytře ovládl naši důvěru, celá tahle fraška, nevtíravé rady, na něž reagovala naše Materiální podstata jako hladový pes na hvízdání svého pána. A co je nejdůležitější, jak snadno zaměníme své snahy o dosažení duchovna za bažinu materiálního světa, přes kterou jakoby musíme projít, abychom realizovali svá přání.“

„To by taky mělo, po tom, jak se nás včera zmocnil materialismus,“ téměř jednohlasně s mými myšlenkami smutně pronesl Stas. „Takový do očí bijící podvod! Když jsem si to všechno uvědomil... Celou noc mě trápilo svědomí! A pak ještě vedle tento... pštros.“

Chlapec kývl směrem k Žeňovi. Také my jsme se na něj podívali. Žeňa zrovna v tu chvíli klečel s tričkem nataženým přes hlavu a usilovně se snažil zahrabat hlavu do suchého písku. Zřejmě se učil nový způsob tlumení vln, který mu poradil Viktor. Když jsme se na Žeňu podívali, bezděčně jsme se pousmáli. Ale pak se naše vážné pohledy znovu obrátily k Senseiovi.

„Hm,“ smutně vzdychl Viktor, „mysleli jsme si, že nás nemůže nic svést z duchovní cesty. A chovali jsme se jako největší... Ano, promiň...“

„To nic, moji milí,“ dobrosrdečně pronesl Sensei. „Vždyť jste jenom lidé. Když jste si tohle všechno uvědomili, tak je to dobře. Ahriman tedy nepřijel zbytečně...“ Sensei se na chvíli odmlčel, díval se na nás jakýmsi zamyšleným, hlubokým pohledem a pak vesele pronesl: „Dobře, vytáhněte tamtoho pštrosova z písku a jdeme se koupat!“

Všichni jsme úplně ožili. Obličejové všech se rozzářily, zmizely veškeré stopy obav a vnitřního utrpení. Tato jednoduchá lidská slova pro nás znamenala opravdu mnoho. A znovu mě ohromila Senseiova Podstata. To, že zůstal i v takové situaci lidským Člověkem. Vždyť pokud si to rozebereme, tak nám vychází, že jsme svým včerejším chováním a hloupými přáními zradili Senseie, zradili sebe, svůj duchovní princip. Ale pokud naše duchovno záviselo na tom, že se usmíříme s vlastním svědomím, pak co se týče Senseie, této neobyčejné Duše, skutečně jsme cítili jakousi stísněnost a dokonce nás bolely duše za tuto sprostotu a projevy egocentrismu. A to nás tížilo ještě víc, než muka v našich nitrech.

Ale Sensei to jednoduše přijal a odpustil nám. A ani na sobě nedal znát, že by se stalo něco zvláštního, že by se urazil nebo byl s něčím nespokojený. Jiný by nám určitě na jeho místě dal v nejlepším případě tříhodinovou přednášku o morálce a v nejhorším by nás poslal někam jinam se všim tím naším váháním a zdráháním. A měl by pravdu! Ale tak by se určitě zachoval člověk, a ne Sensei! Ten nás naopak přijal s pochopením, jako starostlivý rodič své rozdováděné děti. Řekl jen několik slov, dobrých a vřelých, ale takových, která nám nejenže umožnila, abychom pochopili podstatu našeho omylu, ale také zahřála duši každého z nás. A v tomto tichém odpuštění se ukrývala podstata jeho Veliké Duše.

Starší kluci se s takovým nadšením pustili do plnění Senseiova přání a začali „vytahovat pštrosa“, že z jejich neutichajícího humoru se celá skupinka znovu válela smíchy. Nejdřív se Viktor a Stas snažili jednoduše „vyrvat“ Žeňu, který byl sehnutý, z písku. Ale ten ucítil, že jej tak rychle chtějí odloučit od písečného živlu a zřejmě z legrace začal vzdorovat, po čemž se všichni tři kvůli svému přílišnému úsilí svalili do písku za hlučného smíchu naší skupinky.

Žeňa se zvedl, setřásl ze sebe písek a z legrace si postěžoval:

„To je ale nemilé! Všechno jsem to dělal zbytečně. Ani suchý písek, ani prázdný kýbl při ‚požáru‘ myšlenek nepomáhá!“

Nikolaj Andrejevič se zasmál a poznamenal:

„A tak je to správně. Co říkají hasiči o kbelíku na hašení? Je to jenom prázdná nádoba, která má tvar kbelíku a nápis ‚vědro na hašení‘ a je určena pro hašení požáru.“

„Smysl spočívá v tom, že se hasí vodou a nikoli prázdným kbelíkem,“ s úsměvem upřesnil Sensei.

„Přesně tak!“ připojil se k žertu Stas, obrátil se na Žeňu a pronesl: „Kýbl je prázdný předmět. A jak je známo, prázdnotu prázdnem nenaplníš!“

„Prázdnotu prázdnem nenaplníš,“ parodoval ho Žeňa, až se všichni znovu rozesmáli. „A kde tady vidíš prázdnotu?“ komicky si zatukal na hlavu. „V tomto kotlíku se toho vaří od samotného rána tolik, že už ta moje polévka začíná bublat!“ pokračoval Žeňa ve svých ‚stížnostech‘. „Musím říct, že mě tahle průtrž... myšlenek dostala! Jak se jí mám zbavit?“

„Ptáš se, jak se jí zbavit?“ s úsměvem pronesl Nikolaj Andrejevič a hned mu poradil: „Stejně jako sklerózy.“

„Sklerózy? Co tím přesně myslíte?“ zpozorněl Žeňa. Zřejmě v tom vycítil léčku.

„To, že skleróza se dá samozřejmě vyléčit jen stěží, ale s její pomocí na ni můžete i zapomenout.“

Zatímco jsme se smáli, Žeňa vesele kývl doktorovi na souhlas.

„Vždycky jsem tušil, že mé štěstí je ukryto, stejně jako štěstí Kostěje Nesmrtelného...“

„Ve vejci?“ přerušil ho Stas, čímž ještě víc rozesmál ostatní.

Viktor k tomu ironicky dodal:

„Ještě můžeš říct, že na špičce... mám na mysli špičku jehly.“

„Tss, sprostáci!“ rozčilil se z legrace Žeňa. „Chtěl jsem říct, že moje štěstí spočívá v pevném zdraví... a špatné paměti, jako u Kostěje Nesmrtelného.“

„Ahá,“ protáhl jeho kamarád a s úlevou vydechl. „Uf, už jsem si začal dělat starosti a bát se o tebe.“

Žeňa s mazaným úsměvem změnil hlas a stařecky zaskřehotal:

„Panáčku, nepřepínej svoje nervy! Vždyť jinak ti zdravíčko na takové úsilí nebude stačit.“

Celá skupinka vybuchla smíchy buď díky legráckám kluků nebo prostě díky dobré náladě. Když jsme se dost nasmáli, kluci se vydali k moři. A já jsem šla provést svou ranní rozcvičku. Ke koupajícím se kamarádům jsem se připojila o něco později spolu s těmi, kteří se zrovna probudili.

* * *

Když jsme vstupovali do moře, Voloďa se už vrátil zpět ze svého dalekého plavání. Stál ve vodě spolu se Senseiem, zřejmě odpočíval po tak náročné fyzické zátěži a tiše si s ním o něčem povídal. Když jsem plavala kolem nich, náhodou jsem zaslechla Voloďova slova:

„...napadla mě i myšlenka o reinkarnaci.“

„No, eutanazie nebude, uvolni se,“ řekl Sensei ve svém obvykle žertovném tónu.

„Děkuji, jasně,“ vesele odpověděl Voloďa. „Cestou jsem myslel na to, že přece jen v sobě nese také záporné momenty. Za prvé, už si nebudu pamatovat bývalý život a všechno to, co v něm bylo. A za druhé, může dojít také ke změně pohlaví!“ usmál se. „A při normální orientaci je mi to k ničemu.“

Muži se rozesmáli.

„Ale abych řekl pravdu, bylo to super!“

I když jsem neslyšela všechno, o čem se bavili, myslím, že Voloďu po včerejšku trápily stejné myšlenky jako

starší kluky i všechny ostatní. Prostě každý to prožíval jinak. Nejzajímavější bylo to, že i když jsme v naší skupince byli všichni kamarádi a vedle nás byl i Sensei, stejně každý vedl svůj vnitřní boj jednotlivě a bránil se, odporoval svému Materiálnímu principu. A to je přirozené. Vždyť jak říkal Sensei, každý člověk jde vlastní cestou, sám, od narození až do smrti. A každý shromažďuje své zkušenosti, jež získává na této cestě. Jiní mu mohou jenom poradit, ale nemohou jít místo něj.

Nejdříve jsem přemýšlela o Volodovi, ale pak jsem nepozorovaně přepojila své myšlenky na sebe. I mě napadlo, že je přece jen důležité, abychom se na všechno dívali z té pozitivní stránky. A i když vám život dává plátek citronu, nesmíte si ničit nervy kvůli jeho kyse-lým chuťovým vlastnostem, ale proměnit tento citron v chutnou a zdravou limonádu. Pro nás samotné to bude příjemné a dobré to bude i pro zdraví, zvláště pak pro to duševní. Když si jako příklad vezmeme příjezd Ahrimana a pokud se na to všechno podíváme z duchovní stránky, byla to pro nás cenná lekce, kontrast černé a bílé, hranice dobrého a zlého. A když si to takto rozebereme, tak nebýt tohoto nátlaku ahrimanovštiny, nevím, kdy jindy bych dostala takovou odvalu vyjádřit odpor svému Materiálnímu principu a kdy jindy by se mi podařilo soustředit se tak vážně a usilovně na novou meditaci a dosáhnout takových obdivuhodných výsledků! Jak se správně říká, všechno zlé je k něčemu dobré.

„Podívejte se, delfini k nám zavítali na návštěvu!“ křikl na všechny Stas a přerušil tím moje myšlenky.

Chlapec ukázal na známý párek delfinů přibližující se k nám. Tentokrát jsme jim už nebojácně vyrazili vstříc. Jeden z delfinů, náš velký oblíbenec, ihned zamířil k Senseiovi. Připlaval k němu, vydal jakési veselé zvuky, přetočil se na záda a nastavil Senseiovi svoje břicho. Zřejmě chtěl podrbat.

„Ty jeden rošťáku!“ zasmál se Sensei a hladil mu břicho.

Zdálo se mi, že delfin dokonce spokojeně přivíral oči. Druhý delfin jen přátelsky kroužil kolem naší skupinky.

Někteří z nás přistoupili k Senseiovi, a to včetně mě. Najednou mi Sensei navrhl:

„Chceš se svézt s větrem o závod spolu s delfinem?“

„Jak?“ nepochopila jsem.

Ostatní se taky ohromeně podívali na Senseie.

„Jednoduše! Pojď sem. Přidržíš se za horní ploutev. Takto... A je to! Delfin tě rád sveze.“

„Rád? Delfin?“ pochybovačně pronesl Koša.

„A co když ji odtáhne na moře?“ v legraci řekl Andrej.

„Neodtáhne,“ zasmál se Sensei. „Tento delfin je mnohem rozumnější než někteří homo sapiens.“ A už se obracel ke mně a pronesl: „Tak do toho!“

Náš oblíbenec se během našeho rozhovoru přetočil ve vodě, jako by přesně a opravdu chápal, o čem si povídáme a začal čekat, úplně jako nespoutaný kuň. Strach jsem samozřejmě měla. Stačilo, když jsem si tuto neobvyklou projížďku představila. Ale styděla jsem se ukazovat strach před ostatními. Tím spíš, že iniciátorem toho všeho byl Sensei. Proto jsem nasadila výraz úplně klidného člověka, připlavala k delfinovi, pohladila ho po zádech a uchopila jej za horní ploutev. Chytla jsem se jen tak, aby ho to nebolelo a nebylo mu to nepříjemné.

Maska „odvážného člověka“ mi ale vydržela jen na chvíli. Jakmile jsem se chytila ploutve, Sensei několikrát hravě plácl po hladině vody, delfin vyrazil z místa a uháněl podél břehu. Strachy jsem se silně přivinula k ploutvi, jako by to byla moje poslední naděje na potápějící se lodi. Delfin ale překvapivě plaval rovně, nechával svoji ploutev nad vodou a manévroval jen svým silným ocasem. Moje tělo se řítilo vedle něj jako bychom byli dvě torpéda rozrážející vodu a vytvářející hromadu cákanců a pěnu všude kolem. Strachy jsem přivřela oči a nechala

je jenom pootevřené, abych mohla zůstat ostražitá. Letěli jsme takovou rychlostí, že jsem vážně ztratila odvalu. I když to je bystrý delfin, přece je to jenom zvíře. Co ho v následující chvíli může napadnout? A jak ho mám „poprosit“, abychom se vrátili zpátky? Co když najednou zahne přímo do moře a já už nazpátek nedoplavu? Dá se říct, že z celé této směsice panických pocitů mého Materiálního principu a takového neuvěřitelného „pilotování po vodě“ by se mi vlasy, kdyby nebyly mokré, určitě zježily.

Delfin dál hbitě uháněl, vesele se hnal po mořském prostoru s lidským „nákladem“ v podobě mé osoby. Ale to nejzábavnější mě teprve čekalo. Mé nejhorší obavy se začaly plnit velice rychle. Delfin uplaval určitou vzdálenost a začal se plynule otáčet směrem k moři. Hned se ozval můj pud sebezáchovy. Pustila jsem se ploutve a všemi svými silami jsem plavala směrem ke břehu. Ale ve srovnání s předchozím torpédovým letem teď moje rychlost připomínala spíše pohyb líné želvy po sluncem rozpáleném písku.

Jak se ale ukázalo, delfin mě nechtěl ponechat osudu. Otočil se směrem k Senseiovi a znovu plaval ke mně velmi blízko napravo, jako by mi nabízel svou pomoc. Plácala jsem se ve vodě a přitom se chytila jednou rukou jeho ploutve. A delfin se mnou jako na povel znovu vesele vyrazil směrem k Senseiovi. Musela jsem se během našeho společného letu přitáhnout, abych se chytila ploutve i levou rukou. Kde vzal delfin tolik sil? Vracela jsem se k výchozímu bodu naší společné cesty. Všechny mé dosavadní obavy se rázem vytratily a ohromně jsem si užila rychlost jízdy a přátelství této neobvyklé bytosti.

Bylo zvláštní, že jen co můj strach zmizel, uvědomila jsem si a pocítila to, čeho jsem si dříve při běsnění svého Materiálu nevšimla. Přistihla jsem se při myšlence, že vnímám delfina jako člověka. Jako bych jej začala chápat a určitým způsobem předvídat změny jeho pohybů. Když jsme byli například v půlce cesty, delfin plul pomaleji

a začal se zlehka potápět. Pustila jsem se ploutve, ale z neznámého důvodu jsem neměla vůbec strach, jako bych na úrovni podvědomí přesně věděla, co bude teď, jen si to neuvědomovala. Delfín se hned legračně překulil na záda bříškem ke mně, nastavoval mi své dvě boční ploutve jako ruce. Chytila jsem se jich. A v takové pozici delfín znovu nabral rychlost, plaval se mnou k Senseiovi. Najednou nás ‚potkal‘ druhý delfín a vesele se k nám připojil. Tak jsme připluli až k naší skupince. Byla jsem z delfínů nadšená. Takové dobré a přátelské bytosti!

Celá naše skupinka byla také celá bez sebe z toho, co se odehrálo.

„Proč jsi se ho pustila, když se otočil?“ začali mě popichovat Košta a Andrej.

Chtěla jsem se jim čestně přiznat, že jsem dostala strach, ale Žeňa se za mě postavil:

„Prostě ztratila hlavu! Zapomněla, že jí předevčírem narostly žábry, když seděla pod vodou asi deset minut. A delfíni hned vycítili, že je jejich příbuzná! Vidíš, jaké uspořádali závody po horizontu!“

Rozesmáli jsme se. Kluci si začali na toto téma dělat legraci a ptali se mě na mé pocity. Někteří se také chtěli svézt, ale pozornost delfínů už byla zaměřena na jiný druh hry. Ještě když jsem sebou plácala ve vodě, zřejmě z mých vlasů nepozorovaně spadla jedna z mašliček, jimiž jsem si svázala vlasy, aby mi nepřekážely při koupání. Menší delfín si ji namotal na boční ploutev a začal se s ní prohánět v kruzích. Druhý delfín se ho snažil dohnat, vesele se honil za mašličkou. I když jsem kvůli jejich zábavě „obětovala“ i druhou mašličku, stejně se snažili vzít ji tomu druhému. Počínali si přitom tak legračně, že se rozesmála celá naše skupinka.

Část kamarádů dál pozorovala hru delfínů, někteří se jí snažili dokonce i zúčastnit, ostatní se šli prostě koupat. Zvláště horlivě se potápěl Žeňa. Pokoušel se zachránit před jakýmsi druhem dotěrných zelených much

kroužících kolem něj dokonce i když byl ve vodě. Mouchy měly v úmyslu sedat si jen na něho. Nikoho dalšího neotravovaly.

„Co to má být?“ se smíchem se rozčiloval Žeňa. „V noci mě kousali komáři, ráno zase mouchy. Odkud se vzaly? Ty jsou ale divné!“

K tomu Volodža, který plaval vedle něj, s úsměvem poznamenal:

„Já samozřejmě proti mouchám jako hmyzu vůbec nic nemám, ale je jasné, že mouchy si na kdeco sedat nebudou!“

Stas se tohoto vtipu hned chytil a začal jej rozvádět.

„Každopádně musíte být vytvořeni z určité konzistence, abyste tak silně přitahovali jejich pozornost.“

„Chcete říct, že jsem to, co se neutopí?“ našťavaně se zasmál Žeňa.

Viktor, který poslouchal jejich rozhovor, se rozesmál spolu s ostatními a navrhl:

„To se dá lehce zjistit!“

Ihned se vrhl v klukovském zápalu na Žeňu a začal ho topit. Ten ale vyklouznul z jeho rukou, plácl sebou a zakřičel:

„Lžeš! Zkus to, ale nemáš na to! Cokoli se v ohni neutopí a ve vodě nehoří!“

Všichni se znovu rozesmáli další Žeňově slovní hříčce.

Čas strávený koupáním s delfiny a navíc ve veselé společnosti utekl jako nic. Delfini si zřejmě už dost vyhráli, udělali pár velkých kruhů, nechali Senseiovi jednu mašličku a s druhou odpluli do moře. A my jsme také postupně vyšli z vody.

„To jsou ale rozumné bytosti!“ nadšeně pronesl Viktor a ohlížel se za odplouvajícími delfiny.

„Ani si nedovedeš představit, jak jsou rozumní,“ zdůraznil Sensei. „Jak obdivuhodnou mají ‚sociální‘ vynalézavost. Nejenže se řídí naprogramovanými standardními instinkty, ale své činy také přizpůsobují celkové

populaci, její stabilitě a sebezáchově.“ A s úsměvem dodal: „Mimochodem, narozdíl od lidské demos kratos, mají delfini skutečnou demokracii.“

„Jak to myslíš?“ nepochopil Viktor.

„Nedělají zvláštní rozdíly mezi výše a níže postavenými. Vůdce se liší jen tím, že na sebe bere odpovědnost v kritické situaci.“

„Takže jak?“ se zájmem se zeptal Kořta, který pozorně poslouchal.

„Jak? Když se například k delfinům blíží loď, jeden nebo dva vůdci delfinů k ní připlavou, do detailů prozkoumají objekt a ostatní čekají v bezpečné vzdálenosti na jejich rozhodnutí, jestli se mají objektu bát nebo jestli ho můžou ignorovat a tak dále.“

„Takže vůdce je ten, kdo v kritické situaci nasazuje svůj krk,“ s úsměvem upřesnil Voloďa. „Ano, skutečně, to je demokracie. U nás se toho nedočkáte dokonce ani od vedení konkrétního úřadu. Tím spíše od nejvyšších představitelů.“

„Přesně tak,“ zasmál se Sensei a pokýval hlavou. „Lidé se od delfinů mají čemu učit.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Delfini mají skutečně velice organizované společenství. Přičemž jejich ‚sociální‘ organizace je v určitém smyslu kopií prvotní struktury lidské společnosti, o níž si teď už lidé pamatují pramálo a kvůli nedostatku znalostí jej označují za primitivní matriarchát.“

„Jakých znalostí?“ zajímalo hned Nikolaje Andrejeviče.

„Později vám o tom něco řeknu,“ odpověděl Sensei. Když jsme vyšli na břeh, navrhl: „Co kdybychom se teď posilnili snídaní? Co myslíte?“

Všichni jsme se chytli této myšlenky a s nadšením jsme začali připravovat pozdní snídaní.

Nehledě na společné úsilí při přípravě jídla, s opravdovou chutí hltal snídani jen Sensei, Nikolaj Andrejevič a já, ke svému velkému údivu. Měla jsem takovou chuť k jídlu, jako by mě celý týden mučili hladu. Ostatní jedli jaksi s nechutí a jak se mi zdálo, seděli u stolu spíš jen proto, aby netrhali partu. Jejich vtipkování nebralo konce. Jediný Žeňa, kdoví proč, stál. Vlastně si ani nesedl, jen kolem nás kroužil a žužlal ovoce nebo sušenky. Ke společnému stolu se mu vůbec nedařilo usadit. Stačilo, aby se někde zastavil a už se u něj objevily zelené mouchy, které se pokoušely sednout si na jídlo. Kamarádi už to nevydrželi, dali mu sáček všelijakých dobrot a poslali ho na ‚dlouhou pěší túru‘. Prostě pryč od společného stolu.

„Žeňo, jedeme do Pripjatě?“ zeptal se s lišáckým úsměvem Stas.

„Proč?“ nepochopil Žeňa.

„Jak proč? Pro raky.“

„Tse, prosím tě, nepřipomínej mi je. Nebo si to můj mozek nesprávně vyloží a vyšle do žaludku signál k úplnému vrácení jeho obsahu na člověka, který mu poslal tento slovní podnět.“

„Začal ses pěkně vyjadřovat,“ uchechtnul se Stas. „Ahriman asi hezky obdělal tvou půdu. Až na úplný základ.“

„To tedy ano,“ s úsměvem přikývl Viktor, „hned začal zpívat jako ten nejdůležitější pták.“

Na to Žeňa zahekal jako stařeček a skřípajícím hlasem protřelého člověka odpověděl:

„Když vás život přiskřípne, hned začnete zpívat falzetem! Kam byste se před jeho kleštěmi mohli schovat?! Ať je jaký chce, pořád je to jenom můj vlastní Osud.“

Všichni se zasmáli a Stas řekl:

„Tak ty jsi navíc ještě i životní masochista? To jsem vážně nevěděl. Takže nám tady během naší dovolené

vypluly na povrch všechny vlastnosti kamarádovy osobnosti.“

„No jo, Žeňo, řekni, jak se vlastně cítíš?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče. „Ulevilo se ti aspoň trošku po tak těžkém ránu?“

„Všechno je v pořádku, doktore,“ ozval se Žeňa. „Symptomy zmizely.“ Hbitě chytil zelenou mouchu kroužící kolem něj a dodal: „Zůstaly jen klinické projevy.“

Zatímco starší kluci vymýšleli všelijaké vtipky, moji kamarádi vedli potichu poněkud jiný rozhovor. Já jsem se pořád ještě cpala a prosila své kamarády, aby mi podali hned čerstvé rajčátko, hned okurku, na niž jsem nedosáhla. Oni ale naopak prakticky nic nejedli a Taťána ještě navíc přilévala olej do ohně:

„Teď bych si tak dala ten kaviár ze zlaté misky, která byla na Ahrimanově stole!“

„Nebo aspoň nějaký z těch salátů,“ zasněně dodal Košťa.

„Nebo karbenátek ze žraloka,“ přidal se Andrej. „Jo, Ahriman měl prvotřídní jídlo, ne jako tohle.“

Chlapec opovržlivě pokýval hlavou směrem ke stolu.

„Ani mi to neříkej,“ chytla se toho Taťána. Zkřivila svůj obličej a řekla: „Jak to všechno můžeš jíst?“

„Já?“ podivila jsem se. „Dokonce mi to strašně chutná! Co se vám na tomto jídle nelíbí? Všechno je to čerstvé a dobré.“

„Hm, dobré,“ pitvořila se Taťána a s povýšeneckým tónem znalce oznámila: „Měla jsi včera ochutnat, dokud jsme měli tu možnost. Pak bys pochopila, jaký je v tom rozdíl!“

„Ale i tady dostáváme dobré jídlo!“ odpověděla jsem vesele a snažila se uvolnit houstnoucí atmosféru vyvolanou nespokojeností mých kamarádů.

„Prý tady,“ zašklebil se Košťa a znovu propadl vzpomínkám na včerejší den. „Viděli jste, jakou má jachtu? Taky si někdy takovou koupím.“

„Jen si sni,“ zasmál se Slávek. „Viš, kolik je k tomu potřeba vydělat peněz?“

Na to mu Košta s nafoukaným pohledem odpověděl:

„Nesnižuj se na úroveň myšlení otroka! Věř v sebe! Pak se ti zjeví tvé možnosti.“

Abych pravdu řekla, nečekala jsem, že něco podobného od Kosty uslyším. S úsměvem jsem pronesla:

„Ty sis nějak rychle osvojil Ahrimanovu filozofii.“

„Filozofii?“ načepýřil se Košta. „To je život, jestli jsi to ještě nepochopila! To je realita! A tu musíme využít, dokud jsme naživu. A to ostatní, to je filozofie!“

Podívala jsem se Kostovi do očí. Pořád jsem ještě doufala, že si jenom dělá legraci. Ale jediné, s čím jsem se setkala, byl tak studený a bodavý pohled, že jsem raději nereagovala, i když bylo vidět, že čekal na mou odpověď. Zřejmě mi chtěl dát najevo v plné míře svůj protest. Ale cítila jsem, že pokud mu řeknu jediné slovo, povede to jen ke zbytečnému konfliktu a k zlobě. Proč bych ho provokovala? Košta je přece dobrý kluk. Prostě si jenom ještě úplně neuvědomil, jaké sitě včera Ahriman roztáhl, ani že se do nich chytil jako hloupý vrabec. Přesvědčovat ho by teď bylo naprosto zbytečné. Vždyť ještě pořád věří tomu, že je volný jako pták. Koneckonců každý v tomto životě dělá svou volbu a sám za ni také odpovídá.

Sklopila jsem oči ke svému talířku a mlčky pokračovala v jídle. Košta, když se nedočkal odpovědi, ještě jednou důrazně zopakoval:

„Ano, právě filozofie!“

Ale námitky ani tak nezazněly. Taťána zasněně vzdychla a řekla:

„Ach, jakou měl skvělou jachtu! A jaké vybavení vevnitř!“

„Na dobré si zvykneš rychle,“ poznamenal Andrej.

„Ani mi o tom nemluv,“ přikývla Taťána. „Když se po tamtom luxusu podívám na tuto nuzotu...“

„Přesně tak. Nuzotu,“ samolibě se ušklíbl Košťá a po-
díval se jaksi zle do stran, načež se jeho pohled zastavil
na stole. „Pojďte se radši vykoupat. Z toho jídla tady se
mi začíná dělat špatně.“

Všichni okamžitě přikývli na souhlas. Začali se zvedat
od našeho improvizovaného stolu.

„Jdeme!“ pobídla mě Taťána.

„Ale ne. Já tu zůstanu,“ pronesla jsem s úsměvem.
„Narozdíl od Kostí mám pevné sibiřské zdraví.“

Přestože jsme se rozešli v dobrém, stejně mi na duši
zůstal nepříjemný pocit. Ale nedovolila jsem sama sobě
rozrušovat se z takových hloupostí. Všechny své špat-
né myšlenky jsem hodila za hlavu, promnula si dlaně
a těšila se, až ochutnám sušenky a bonbóny. Naložila
jsem si na talířek různé sladkosti, abych se pro ně pak
nemusela natahovat, a přisedla si ke starším klukům
v čele se Senseiem.

Nikolaj Andrejevič si všiml, kolik jsem si přinesla slad-
kostí, a dával mě za příklad:

„Tady vidíte, jak se má jíst! A vy jen: nechci a merci
pardon!“

„Správně,“ vesele souhlasil Stas. „Ona to potřebuje!
I tak by ji odnesl vítr! A navíc ti delfini z ní vytrásli po-
slední kilokalorie.“

Všichni se znovu začali smát. Ale Nikolaj Andrejevič
jako starostlivý rodič stále trval na tom, aby kluci aspoň
něco ‚pořádného‘ snědli. Na to mu Viktor veselým tónem
odpověděl za všechny:

„Ale ne, doktore. Nenuďte nás, tedy jako nenuťte. Vů-
bec nemáme chuť! Včera jsme se tolik přeahrimanovali,
že dnes u nás jídlo vyvolává opačnou reakci. Asi jako
u Ženi ta historka s ráčky.“

„Cože? Cože?!“ okamžitě se vzpamatoval Žeňa a po-
padl se za svou sedací partii. Zřejmě dobře nerozu-
měl slovu, načež se celá skupinka svalila v záchvatu
smíchu.

„Říkám ‚s‘ a zvláště pak slovo ‚ráčky‘,“ s úsměvem artikuloval Viktor, aby vysvětlil chlapci, co řekl.

„Jo ták,“ protáhl Žeňa. „Myslel jsem, že mluvíš o tom nejobolavějším místě! Už jsem si začínal myslet, jaký jsi netvor! Celou noc jsem v něm cítil takovou bolest a ty se mu ještě posmíváš svým fluidem.“

Mezitím, co si kluci vyměňovali repliky, Stas řekl soucitně Senseiovi:

„To po včerejších zápasech... Ahriman mu udělal takový otisk, že má obrovskou modřinu!“

„Měl by si to namazat,“ hned poradil Nikolaj Andrejevič.

Žeňa uviděl Stase naklánějícího se k Senseiovi, a zavolal na něj komicko stěžovatelským tónem:

„Co ty tam vyzrazuješ vojenská tajemství? Špióne jeden!“

„Já a špión? To já kvůli němu, jestli rozumíš. Využívám veškeré lékařské a záchranné služby naší statečné gardy! A on mi řekne, že jsem špión...“

Viktor, jenž seděl vedle Stase, jej dloubl loktem do boku a z legrace se zeptal:

„Odkud ty znáš rozsah toho jeho ‚vojenského tajemství‘?“

„Jsem přece jeho přítel,“ řekl Stas. Když viděl, jak se mu Viktor posmívá, zamával prstem na znamení nesouhlasu a s úsměvem dodal: „Jenom kamarád. Nic víc.“

Když si dost zažertovali, Volodča ztěžka prohlásil svým hlubokým hlasem:

„Ale musím uznat, že včerejší ahrimanovská olympiáda v členitém terénu našich mozků byla skvělá.“

„To jo,“ hned přispěl svými dojmy Žeňa. „Mé myšlenkové tunely se až doteď mučí systémem labyrintu.“

„Přesně tak! To byl opravdový sparing, víc si snad ani nemůžeš přát,“ souhlasil s Volodčou Stas.

„To jo,“ zašklebil se Viktor a pokýval hlavou. „Ale vypadá to, že z iluze spokojenosti nastíněné trenérem Ahrimanem zůstala jen realita samých porážek...“

„Hm... A taky spousta boláků, a to ani nemluvím o modřinách,“ se stížností v hlase prohlásil Žeňa. A hned začal ohýbat prsty a usilovně něco počítal. „Porucha trávení – jedna, myšlenková prorva – dva. A vůbec úplný pokles duchovní síly pod úroveň soklu – tři!“

Žeňa přerušil svůj výčet výrazným gestem. Sensei s úsměvem poznamenal:

„Typické symptomy pro člověka s nestálou povahou, který se jako kyvadlo zmitá mezi svým Materiálním a Duchovním principem.“

Volodža pokýval hlavou:

„Je to jako v té anekdotě: V čem se sobě podobají užvaněný člověk a kyvadlo? Jednoho i druhého je nutné někdy zastavit.“

„Nutné zastavit?“ zopakoval Viktor. „Tak to v našem případě musíme vši silou tahat za záchranné brzdy.“

„To rozhodně!“ potvrdil Stas.

Sensei se podíval na kluky a pronesl:

„Dost už bylo sebepožíračství. Co bylo, to bylo. Lidé prostě dělají chyby.“

„Dělají,“ souhlasil Žeňa. „Jen ten neúspěch pro mou povahu homo sapiens sudokopytníka: využívám této vlastnosti často a rád!“ Když to chlapec řekl, sám se podívil svým slovům. „Aha! Tak v tom je ten můj malý ničemný žlučovo-ledvinový kámen, který poškozují výstupní a spojovací dráhy mého nejčistějšího Svědomí!“

Po těchto Žeňových úvahách se celá skupinka hlasitě rozesmála. A nejhlasitěji ze všech se smáli Sensei a Nikolaj Andrejevič.

„Žeňo! Žlučovo-ledvinový kámen neexistuje,“ utíral si slzy smíchu Nikolaj Andrejevič. „Žlučník a ledviny jsou dva úplně odlišné orgány. Proto mohou být kameny jak ve žlučníku, tak i v ledvinách, ale vždycky jsou zvlášť.“

„Vážně?“ podívil se Žeňa a hned našel „vysvětlení“ pro svá slova. „Ale tak to bývá u normálních lidí, kteří

nemají Svědomí. Jenže já už pozoruju symptomy toho ahrimanovského syndromu.“

Sensei a Nikolaj Andrejevič si s údivem vyměnili pohledy. A Žeňa dál pokračoval ve svých úvahách.

„Ach ten život! Včera jsem na vlastní kůži pocítil, že je někdy užitečnější ukousnout si jazyk, než si potom koustat jiné části těla, abych se zachránil od much v hlavě.“

Stas se na oko podivil:

„No konečně! Sensei, podívej se, stal se zázrak! Žeňa prozřel!“

Všichni hned začali žertovat na toto téma. Když jsme se dostatečně nasmáli, při dalším rozhovoru se znovu začaly probírat včera získané dojmy.

„Nechali jsme se nachytat těmi Ahrimanovými pohádkami jako malé děti,“ pronesl Voloděa.

Na to Nikolaj Andrejevič z legrace reagoval:

„Pohádky jsou ale přece také určitým druhem zkušenosti. Vždyť co to jsou pohádky? Jsou to strašné příběhy, které opatrně připravují děti ke čtení současného tisku.“

„Přesně tak!“ zasmál se Sensei.

„Krásně nám narýsoval ‚společnost rovných možností‘,“ s náznakem žertu pronesl Voloděa.

„Kdy si všichni od života berou všechno!“ dodal Viktor.

„Zkrátka jak se říká: všichni jsou si rovni, ale někteří jsou si rovnější,“ vyvodil závěr Stas.

„Co jste chtěli?“ pronesl opět Voloděa svým hlubokým hlasem. „Ahriman nám dal možnost volby. A k této volbě se hodí jen jedno heslo: ‚Bohatým dejme skutečnou moc! Chudým argumenty a fakta!‘“

„Jasně,“ ušklíbl se Stas. „Kandidát v těchto volbách je jen jeden, a tím je sám Ahriman! Jen si zkus hlasovat proti a budeš zpívat falzetem.“

Kluci se znovu rozesmáli, ale pak jaksi postupně ztichli. Zřejmě začali přemýšlet o něčem jiném. Svými vtipy mě přivedli na úvahy o dvojitém uspořádání našeho

světa. Ale jen co jsem se do nich ponořila, Viktor se smutným úsměvem pronesl:

„Já už jsem si myslel, že mě nikdo a nic nemůže zlákat z duchovní cesty. A najednou...“

„Ahriman na nás nastražil pěknou past,“ souhlasil s ním Stas.

„Jak jsem do ní spadl?! Pořád to nemůžu pochopit.“

„Já taky ne,“ souhlasil s Viktorem Žeňa. „Slyšel jsem, jako by se mluvilo o našem duchovnu. Tak jsem, já blázen, nastražil své lokátory.“

„Tse, kdybys byl jediný takový blázen,“ kamarádsky pronesl Stas, „to by ještě dalo pochopit. Hned po Ahri-manovi se mi v hlavě objevila hotová džungle.“

„Přesně tak,“ kývnul s úsměškem Voloda. „A byla to teda neproniknutelná džungle!“

„Proč necháváte své myšlenky dojet do stavu neproniknutelnosti?“ ozval se s úsměvem Sensei. „Vezměte si nástroje a změňte tuto džungli na ušlechtilou zahradu. Dejte si své myšlenky do pořádku. Vždyť vy sami rozhodujete o tom, jestli budete po zbytek svých dní bloudit v neproniknutelné džungli jako opice hledající banány nebo strávíte zbytek života jako moudří lidé procházející se po upravené zahradě. To se jenom zdá, že je ta džungle neproniknutelná, protože tak vám ji představil váš Materiální princip, jemuž je Ahriman Pánem stejně jako je také vládcem této džungle. Ale pokud se na to podíváte z hlediska Duchovního principu a uspořádáte si své myšlenky, pak ve včerejší návštěvě uvidíte pořádnou lekci, kde v podobě lektora vystupoval ten nejnelitostnější a nejnekompromisnější učitel. A u tohoto učitele mohou překonat překážky, složit závěrečné zkoušky a nakonec vystoupit z koloběhu reinkarnace jen vyztřelě světlé duše naplněné upřímným a pevným přáním vrátit se domů.“

Ztichli jsme a přemýšleli o Senseiových slovech. Mezi tím se Ruslan rozhodl, že také řekne svůj názor. Předtím spolu s Jirkou nevstupoval do rozhovoru, protože oba

dosud jen poslouchali a spolu s ostatními se smáli. Nyní se tedy ozval:

„Takže takhle to je... Já jsem si taky myslel, že se Ahriman stará o naše duchovno. Na začátku mluvil o dosažení štěstí, úspěchu, duchovního rozvoje. Jako by to bylo to samé, co jsi nám říkal ty, Sensei.“

„Jenže zdaleka to nebylo to samé,“ namítl Viktor. „Včera jsem si to taky myslel. Ale pak jsem to pochopil! Je to úplný podvrh!“

Sensei se jen usmál úvahám kluků a pronesl:

„A vy se ještě divíte, proč byly právě znalosti ztraceny. Tady máte konkrétní příklad toho, jak se právě znalosti mění v náboženství a zkrsluje se jejich pravá podstata, stejně jako se duchovní snahy podřizují přáním Materiálního principu.“

„Takže ve všem je na vině Ahriman!“ udělal závěr Ruslan a pronesl to s nádechem agrese a nespokojenosti v hlase.

„Proč Ahriman?“ řekl zamýšleně Voloďa. „Ten jen dobře odvedl svou práci. Ahriman nám pouze radil, nenutil nás násilím. My jsme ho dobrovolně poslouchali a sami jsme si vybrali.“

Sensei přikývl na souhlas s jeho odpovědí:

„Problém je, že lidé chtějí to, o čem mluvil Ahriman. Chtějí se stát důležitými na tomto hmotném světě vůči jiným lidem. Chtějí vyhovět ambicím své Materiální podstaty a nechce se jim dokazovat Bohu, že jsou hodni jména Člověk tím, že k Němu budou směřovat a pečovat o svou duši. Chtějí se teď a tady stát pohádkově bohatými a pro své hloupé sny překračují jakékoli hranice. Chtějí dosáhnout svého cíle bez ohledu na to, jakým způsobem. Žijí pro to, aby nebyli horší než jiní, aby v rámci možností byli ještě lepší. Mnozí se snaží stát se vůdci. Téměř každý si myslí, že když už měl tu možnost narodit se do tohoto světa, pak by měl žít lépe než jiní a měl by bezpodmínečně dosáhnout určitých výšek

co se týče kariéry, společenského postavení, hmotného zajištění.“

Nikolaj Andrejevič se podíval na Senseie, jako by se ho chtěl na něco zeptat. Zřejmě to bylo spojeno s jeho poslední větou. Ale udržel se a mlčel.

„Ach jo,“ povzdechl si Viktor. „Je to správné. Je třeba strážít své myšlenky a být opatrný ve svých přáních.“

„Souhlasím s tebou, že je dobré stát na stráži a bdít,“ pronesl Stas. „Ale co když budou naše stanoviště zasy-pávat hesly jako ‚svoboda‘ a ‚rovnost možností‘, podsou-vat nám to ze všech stran, jenže ve skutečnosti nás jen využijí jako otroky?“

Sensei odpověděl:

„Svoboda‘ a ‚rovnost‘ jsou ta nejlákavější nastražená slova, která Ahriman používá, protože člověk na ně re-aguje na základě svých duchovních potřeb a pak i díky Ahrimanově šikovné interpretaci ‚demokracie‘...“

„A spadne do úplného... materiálu,“ se smíchem do-dal Voloďa.

„Tak, tak.“

„Je to něco jako to, že demokracie je svoboda volby vlastních otrokářů?“ zavtipkoval Viktor.

„Něco takového,“ kývl Sensei. „Vždyť Ahriman operuje se slovem ‚svoboda‘ a přivádí tak člověka k vědomí, že svobodu lze získat pouze prostřednictvím peněz, pou-ze pokud disponuje dostatečným kapitálem. Bohatství a moc jsou základními nástroji pro ovládání lidského vědomí. Ale skutečná svoboda znamená, že je člověk po-vznesen nad tento svět, povznesen nad hmotné touhy a každý den, každou hodinu prožívá pro blaho své duše, doplňuje její pokladnici dobrými skutky, myšlenkami, pomocí ostatním. Když člověk žije ne pro vlastní sobectví a důležitost, ale pro ostatní lidi a ve jménu Boha.“

„Zlatá slova!“ vážně přikývl Žeňa. „Já jsem například všema rukama a ostatními končetinami pro dobré skut-ky, myšlenky i pomoc. Ale co mám dělat, jestliže se mi

nedaří zkrotit své myšlenky? Abych pravdu řekl, tyto myšlenky mě už dostaly! Už nemám sílu na to, abych to všechno překonal.“

Chlapec mluvil tak upřímně, až mi ho začalo být líto. V určitém smyslu dostal od Ahrimana nejvíc z nás všech. A i tak, když uvážíme jeho vnitřní boj a pocity týkající se této příhody, snažil se držet, nefňukal ani nebyl agresivní k okolí. Ne jako někteří z nás kvůli vnitřnímu konfliktu, jenž vedli sami se sebou. Žeňa si dokonce ani nestěžoval na fyzickou bolest, i když si ze včerejších soubojů odnesl hodně velkých modřin. Ale bylo zřejmé, že chlapec se držel v určitých mezích a svému „rozhořčení“ dovolil jen tolik, aby se projevilo skrze nevyčerpateľný humor neškodný pro jeho okolí.

Jak jsem se na něj dívala, upřímně jsem navrhla:

„Žeňo, vyzkoušej novou meditaci Lotosového květu. Dneska jsem ji prováděla. Je opravdu skvělá! Tisnivé myšlenky zmizely a náladu mám skvělou!“

Na to Žeňa odpověděl:

„To už jsem nejednou zkoušel.“ Poté se obrátil k Senseiovi a zeptal se: „Mimochodem, Sensei, nechápu, o co jde. Kolikrát už jsem se mořil s touto metodou, ale vůbec se mi to nedaří. Pořád zůstávám na úrovni holých představ.“

„Je to opravdu složitá meditace,“ odpověděl mu Sensei. „Abyste v ní dosáhli úspěchu, musíte být vytrvalí, snaživí a mít mimořádnou vůli. Pak tvé původní pocity zmizí a objeví se zcela jiná realita.“

„Lákavá perspektiva,“ usmál se chlapec. „Ale já mám pravděpodobně problém s výškou. Při všech mých zoufalých snahách se mi jaksi nedaří natáhnout se na další úroveň, a tak mám jen následky od velkého přepětí. Třeba by mohla existovat podpurná doplňková ‚aplikace‘ pro takové zvlášť ustarané jako jsem já?“ Žeňa si jako vždy neodpustil vtípky ani při tak ožehavých otázkách. Ztěžka vzdychl a s prosbou v hlase dodal: „Sensei, hoď

do toho oceánu rozbouřených živlů mého Materiálního principu aspoň stéblo pro tonoucího! Jinak můj ostrov s názvem Bujan i spolu s palácem a veverkou se zlatými ořechy smete voda. Nechme palác palácem, ale Sensei, zachraň aspoň tu veverku!“

Neudrželi jsme se a začali se smát po takových srdečných chlapcových přiznáních. Sensei s úsměvem pronesl:

„Ano, je mi toho zvířátka líto. Tak dobře, pomůžeme mu. Podáme mu stéblo, snad se někdy stane Člověkem.“ Na chvílku se zamyslel a pomalu pronesl: „Takže stéblo... Vlastně jedno takové existuje.“ A pak už vážněji dodal: „Tato meditace také patří k Lotosu. Je v takových případech opravdu reálná a efektivní. Nejdůležitější ale je, že je dostupná každému ‚tonoucímu‘ v oceáně Materiální. Její podstata spočívá v tomto: Nejdříve se jako vždy soustředíte na sluneční pletení, kde budete vyvolávat Lotosový květ a soustředíte na jeho růst celou svou lásku. To znamená, že budete provádět meditaci Lotosový květ. Když takovým způsobem více méně uklidníte své myšlenky a koncentrujete se na pozitivní věci, pak si začínáte představovat, že se vaše tělo skládá z množství malých kuliček, buď atomů nebo buněk, prostě v závislosti na tom, kolik máte fantazie. Je velmi důležité, abyste viděli stavbu svého organismu, abyste si představili každou buňku. Když uvidíte tato seskupení, vezmete každou kuličku nebo buňku, co se vám líbí, a vizuálně na ni píšete, jako byste myšlenkami rýsovali každé písmeno, velmi silnou duchovní větu skládající se ze dvou jednoduchých slov: ‚Láska a Vděčnost‘. Není důležité, v jakém jazyce tato slova napíšete. Hlavní je jejich podstata. Tato věta funguje na principu Grálu. Vždyť Láska a Vděčnost je to jediné, co může člověk dát Bohu.“

Takovým způsobem v meditaci postupně zaplníte miliony buněk organismu danými nápisy, v důsledku čehož soustředíte mysl na tato silná slova a ozdravíte

svůj organismus nejen fyzicky, ale také duchovně. Buňka, na níž jste zanechali tento nápis, bude už navždy chráněna těmito skutečnými silnými slovy, bude jako pod ochranou, pod určitou značkou. Když se zaplníte těmito slovy, nejenže se očistíte od myšlenkové špíny, ale také ukážete své vnitřní světlo vycházející z těchto buněk, jako by se rozsvěcovalo velké množství malých žárovek a uvnitř vás je najednou tak jasno, že ani stín nemá kam dopadnout... Důležité ale je, abyste se během této meditace soustředili jenom na tato slova a všechny nepovolané myšlenky odehnali.“

„Nepovolané?“ pronesl Ruslan. Buď odpovídal sám sobě nebo pokládal otázku Senseiovi, i když ten promlouval přímo k Žeňovi.

„Ano. Jenom když o něčem přemýšlíme, tak se v nás hemží hned několik myšlenek na různá témata a přeskakují jedna přes druhou. Během meditace se tento proces samozřejmě zpomaluje, ale u každého je to jinak. Někdy se stává, že při špatné koncentraci vyplouvají nekontrolovatelné myšlenky jakoby odněkud zezadu a vy můžete během provádění meditace začít nepozorovaně myslet na něco jiného. V průběhu meditace je důležité, abyste se cíleně soustředili a aby nevznikaly žádné zbytečné myšlenky.“

„Chápu,“ spokojeně pronesl Žeňa. „Takže se musím jenom dobře soustředit a představovat si.“

Ruslan pokrčil rameny, zřejmě nechápal úplně podstatu této meditace:

„Je to vážně všechno tak jednoduché? Prostě zapojíme svoji představivost a to je všechno?“

Na to Sensei poznamenal:

„I když se na první pohled může zdát, že je tato meditace příliš jednoduchá a jakoby naivní, jak říká Ruslan, že jen zapojíme svoji představivost a to je vše, není to zdaleka tak prosté. Vždyť kromě působení těchto silných slov se díky lidské představivosti zapojí síla mysli. Síla

mysli je zvláštní impuls pro realizaci určitého programu a jeho následky se odrážejí na duchovním a fyzickém zdraví člověka. A vzhledem k tomu, že jsou mnozí lidé stále nesení na vlně svého Materiálního principu, je hromada jejich problémů, včetně těch psychologických a fyzických, v prvé řadě důsledkem jejich špatných myšlenek. Tato meditace je velmi užitečná nejen pro ty, kteří si chtějí udělat pořádek uvnitř sebe, ale také pro ty, kteří už například trpí různými nemocemi. Vždyť prakticky osmdesát procent nemocí tvoří psychologie. Čím víc člověk přemýšlí o nemoci, tím hůř se s ní vypořádává.“

„Přesně tak,“ potvrdil náš psychoterapeut. „Někdy si lidé tak usilovně vymýšlejí nemoci, že se jich pak nemohou zbavit. Tak silně si v sobě zakořeňují myšlenku, že v jejich případě je nemoc určitě nevyléčitelná. Tady s tebou, Sensei, souhlasím. Pro lidi mající slabší nervy bude tento lék opravdu mnohem lepším prostředkem než všechny neúčinnější moderní léky dohromady. Vždyť chemií lidskou mysl nelze vyléčit. Chemie je dobrá jen jako rychlá pomoc pro organismus, ale nic víc.“ Udělal krátkou pauzu a pak pokračoval: „Lidský mozek dodnes zůstává velmi záhadnou hmotou, jež není ani zdaleka prostudována.“ A s úsměvem dodal: „Je k podivu, že v dávné minulosti o těchto otázkách věděli lidé mnohem víc než současné lidstvo.“

„A ani si nedovedete představit o kolik víc!“ upřesnil Sensei.

Chvilí jsme seděli mlčky u stolu. Ticho přerušil Voloďa.

„Je to zajímavá meditace. Podivuhodná slova... Mimochodem, vzpomněl jsem si na něco k tomuto tématu. Ahriman také mluvil o jakési zlaté formuli, v níž prostřednictvím určitého zvuku dochází k transformaci mysli skrze ezoosmózu do reality. Prý ji využíval i samotný Agapit. Je to pravda?“

„Ano, je to pravda,“ potvrdil Sensei.

„A to, že Agapit přinesl na svět Grál?“

„Tak to taky bylo.“

Kluci ožili a okamžitě začali mluvit.

„Ó! A proč Ahriman říkal, že Grál představuje moc nad mocí?“

„Sensei, pověz nám o tom!“

„Ano, ano o Grálu...“

„A co to je?“

Sensei uviděl ohromný zájem nás všech a navrhl:

„Víte co? Promluvíme si o tom trochu později.“

Všichni ztichli. Jen Ruslan s radostí pronesl:

„Takže ne všechno, co nám Ahriman říkal, je lež!“

K tomu Sensei unaveně odpověděl:

„Ahriman opravdu disponuje mimořádnými znalostmi. Ale když vezmeme v úvahu specifiku jeho práce, prezentuje tyto znalosti s příměsí plevele. Takže odlišit, kde je pravda a kde lež, duchovní od materiálního, může jen čistá zralá duše. Ostatní, které jsou ponořeny do materialismu, věří bez jakýchkoli námitek všemu. Sní plevel a pak se dostávají do Ahrimanovy léčky. Ale ten, kdo žízni po pravdě, vybere z jeho rukou pravá zrna a může se nasytit.“

Ruslan najednou začal vzpomínat a začal uspěchaně brebentit:

„Ahriman ještě vyprávěl o jakési formuli, která se prý používá ke zničení velkých měst. Myslím, že zní takto: IED SUEM SULAM‘.“

Sotva to Ruslan dořekl, hned vychloubačně dodal: „Jakási stará... Slova byla taková složitá.“

Sensei se zasmál.

„Složitá, říkáš? Zkus tuto větu obrátit.“

Mezitím, co se Ruslan usilovně snažil, Nikolaj Andrejevič se snadno s tímto úkolem vypořádal:

„MALUS MEUS DEI? Ale to je přece v překladu z latiny, pokud se nemýlím, ‚Děbel je můj bůh‘.“

„Nemýlíš se,“ potvrdil Sensei.

„Proč ďábel? Copak to všechno má znamenat?“ zmateně pronesl Ruslan.

Chlapec měl tak zklamaný výraz ve tváři, že se všichni nechtěně rozesmáli.

„A cos čekal?“ odsekl Jirka.

Viktor kamarádsky poradil Ruslanovi:

„To máš tak, Ruslane, musíš se učit latinu, když už ses rozhodl ponořit do minulosti.“

„To je ale veselé,“ řekl Žeňa a znovu odháněl mouchy. „Nevím, co je to za latinu, ale když to Ahriman pronesl, něco se uvnitř ve mně otřásl, úplně jako by došlo k zemětřesení.“

„A při tom samozřejmě taky uváděl nějaký konkrétní příklad,“ řekl Sensei, jako by tento Ahrimanův trik dávno znal.

„Ano, vyprávěl nám něco o Atlantickém oceánu,“ připomenul zamračený Žeňa. „I o městě. Jakémsi...“

„New Orel!“ důležitě napověděl Ruslan.

„Ale jaký New Orel?“ přerušil ho Jirka. „New Orleans!“ Už se obracel na Senseie a začal rychle vykládat. „Vysvětloval všechno v takových podrobnostech, jak se to celé odehraje, jak se tam bude všechno demolovat...“

„A taky mluvil o Japonsku,“ vzpomněl si Voloďa. „A ještě mě překvapilo to, že nejen že uvedl sílu zemětřesení na Richterově stupnici, navíc ještě označil přesné datum, kdy se to stane.“

„Všechno je to jasné,“ pronesl Sensei.

„Co je jasné?“ opatrně se zajímal Viktor.

„Když to tak Ahriman řekl, tak se to už stalo.“

„V jakém smyslu?“ nepochopil Ruslan. „Jak? Vždyť je to budoucnost!“

Sensei jen ztěžka vydechl, zřejmě z této chlapcovy naivity, a odpověděl:

„Zkrátka pro ty, kteří ovládají sílu, tento svět vypadá trochu jinak, než jak jej vidí všeobecně známé lidské vnímání. To, co jste cítili, když tehdy mluvil, byla síla

vložená do dané události. Takže tato událost, i když je vzdálená v budoucnosti, se už ale stala. Tím spíš, jestli se to týkalo živlů.“

„To je teda něco!“ podivili se kluci.

Sensei se smutně zasmál a řekl:

„Myšlenka dokáže hýbat planetami. Nejen působit na živly.“ Chvilí mlčel a pak dodal: „Jestliže to řekl, dozví se o tom miliony lidí.“

„Sensei, není to poprvé, co tě slyším říkat něco podobného,“ s úsměvem pronesl Nikolaj Andrejevič. „Jak se o tom dozví miliony, pokud o tom nikomu neřekneme?“

„To nezáleží na nás, ale na tom, že to pronesl nahlas. Mimochodem, nelamte si hlavu s fungováním daného mechanismu. Co bude, to bude.“

„Ano. Asi nejtěžší na tomto světě je neposlouchat Ahrimana,“ udělal si svůj závěr Viktor.

„Nejtěžší na tomto světě je pro člověka to, aby se nepoddával provokacím svého Materiálu. A to nejdůležitější je, aby zvítězil sám nad sebou,“ poznamenal Sensei.

„Ahriman mluvil jakoby i o tomhle,“ rozpačitě pronesl Ruslan.

Sensei jen zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu a vysvětlil:

„Vítězství nad sebou samým‘ znamená v Ahrimanově výkladu žít pro to, abychom nashromáždili materiální prostředky. Znamená to udělat cokoli kvůli penězům, pošlapat životy jiných lidí kvůli moci a vůdcovství. Ale to je ten podvrh, podvod, iluze blahobytu, jež je ve skutečnosti jen totální prohrou tvé duše. Protože člověk, který jde Ahrimanovou cestou, se chce stát vládcem tohoto světa. Ale nezamýšlí se nad tím, co ho čeká po smrti. Pro něj je tamten svět, svět duše, vzdálen kdesi v neznámu. ‚A existuje vůbec tento vyšší svět?‘ Díky Ahrimanově snaze se toto pro člověka mění ve velkou otázku. Ale daný materiální svět je tady a teď. Je pro člověka zdánlivě skutečný. K celému tomuto podvrhu dochází proto, že si člověk

nepamatuje krásu vyššího světa, světa Boha. Může si na to vzpomenout jen tehdy, pokud dosáhne nirvány, tedy nejvyššího duchovního stavu. Ale dokud k tomu člověk nedojde, dokud nepřekročí svůj Materiální princip, bude celý život přebývat v iluzích, ve snech o svém významu na tomto světě, a to všechno ve skutečnosti zbytečně, protože ať dosáhne jakýchkoli výšin na tomto světě, časem se jeho úspěchy promění v prázdnotu.

Pravé vítězství nad sebou samým znamená zničit v sobě egoistu a přání být vládcem tohoto světa. Tento svět je jen past pro hlupáky pletoucí si iluzi se skutečností a tím pádem odsuzující svou duši k mukám a strádáním.“

„...A to o Archóntech, to je pravda?“ zeptal se Stas.

„Ano,“ odpověděl Sensei.

„Takže jsou to vlastně šamani, čarodějové, kněží?“

„Ale ne. Kdysi dřív, v dávné minulosti jimi byli, a to jen někteří. Dnes jsou to lidé, jež ve svých tajných lóžích a spolcích splétají do jednoho celku světový kapitál, politiku a náboženství.“

„Takže to jsou světoví bankéři?“ podivil se své domněnce Voloda.

„Ti, kteří je ovládají,“ upřesnil Sensei.

„Zajímavé. A co jsou zač ty tajné spolky?“ zajímalo Volodu.

„V různých dobách si říkali různě. Například jeden z prvních vlivných kruhů Archóntů je ještě ze starých časů známý pod názvem Svobodní zednáři. Z tohoto stromu vyrůstá mnoho větví. Existují také takzvaná Bratrství hada, Bratrství draka, Illumináti, Masoni a jiné tajné spolky. Historici se dodnes snaží odhalit, co z čeho pochází. Jenže se jen víc zaplétají. Proč? Protože cílem Archóntů je zamotat a zpřeházet všechno tak, aby jen málokdo poznal a odhalil pravou postatu všech těchto tajných spolků. Jenže ve skutečnosti je to jednoduché. Převážná většina tajných spolků jsou jen

pěšáci v rukou Archóntů, určení k manipulaci prováděné Ahrimanem.

Ahriman si pohrává se slabostmi lidí. A jednou z těchto slabostí je také podvědomé tíhnutí lidí ke všemu tajemnému. Jsou zde zasaženy nejen duchovní stavy člověka a jeho touha vymanit se s řetězce reinkarnací pomocí tajných znalostí, ale mnohem častěji také banální sobecké ambice i touha disponovat tajnými znalostmi kvůli vládě nad jemu podobnými. Právě proto většina tajných spolků vzkvétá pod nadvládou Archóntů. Vezmeme-li v úvahu i to, že lidé chtějí nejen získat tajné znalosti, ale také si kolem sebe vytvořit svou vlastní „říši“, pak ve výsledku vidíme, že dnes téměř celému světu vládne tajná vláda Archóntů.“

Sensei se odmlčel a Volod'a po chvílce zamyšlení pronesl:

„Abych řekl pravdu, dokonce i když zohledním všechny své znalosti a zkušenosti bojového důstojníka, nikdy jsem neslyšel o něčem takovém, tím spíše o tajných spolcích na této úrovni. Mohl bys nám blíže osvětlit tuto otázku?“ A když viděl, že Sensei váhá, dodal: „Jak se říká, je lepší poznat svého nepřítele, než přebývat v nevědomosti.“

Na to mu Sensei odpověděl:

„Ale vždyť Archóntové nejsou žádnými nepřáteli! Jsou to nešťastní lidé, kteří si omylem zvolili prázdné a dočasné namísto věčného. Jejich volba směřovala ve prospěch hmotného, přesněji ve prospěch Ahrimana. Člověk si stále vymýšlí nějaké nepřátele, protože v podstatě není schopen vyřešit svůj vnitřní konflikt mezi Materiálním a Duchovnem. Vztahy mezi skupinami lidí a mezi státy jsou vždy pouze nafouknutou a zvětšenou kopií tohoto konfliktu. Ve skutečnosti je největším nepřítelem člověka člověk sám, přesněji řečeno jeho Materiální podstata. Nemůžeme s ní bojovat obvyklými zbraněmi, protože čím větší je odpor, tím silnější je agrese ze strany Materiálna.

Vždyť do tohoto konfliktu vkládáte svou pozornost. Můžete jej zdolat pouze svou snahou nepoddávat se provokacím a svodům Materiálního principu a také soustředěním se na duchovno, na to, co je užitečné pro duši. Až zaujmete vnitřně tuto pozici a budete se jí upřímně držet, pak ani ve vnějším světě nebudete mít nepřátele a život se pro vás stane zábavnou hrou. Konec konců, žijeme zde pouze dočasně, v podstatě jsme tady jen hosty.“

„Ale tento svět je přece Ahrimanovou léčkou! Jak tady můžeme žít, chceme-li se stát svobodnými?“ zeptal se vzrušeně Jirka.

„Ať už se tady dostanete do jakýchkoli situací, ať už vám osud přichystá jakékoli nástrahy, musíte žít tak, jak má žít skutečný Člověk. Máte se sami stát Člověkem a pomáhat k tomu i lidem ve svém okolí. To hlavní v životě je být svobodný uvnitř, mít svobodného Ducha, osvobodit se od hmotného světa, kráčet k Bohu a neodbočovat z této cesty. Potom budete mít možnost i ve vnějším životě přinášet maximální užitek lidem a prožít život hodný jména Člověka. A právě v tom je skryto veliké tajemství! Staňte se Člověkem tady a teď, v tomto sobeckém hmotném světě. Zkuste být jako Lotos vyrůstající ze špíny bahna, jenž ale bez ohledu na to nabývá ideální čistoty! Vždyť jste Lidé a máte v sobě Jeho zrno!“

Všichni jsme se zatajeným dechem poslouchali tato Senseiova slova.

„Ano. K tomu, abychom se na tomto světě stali Člověkem, musíme mít skutečně ohromnou vůli a odvahu zachovat si čistou mysl neposkvřněnou špínou tohoto bahna,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič. „Jenže člověka láká především napodobování toho, jak žije většina lidí na tomto světě. Proto máme sklon jednat především sobecky, proto se koupeme ve špíně a uklidňujeme své Svědomí frázemi jako ‚dělají to tak všichni‘, ‚žijí tak všichni‘.“ A po malé odmlce dodal: „A co se týče Archóntů, musím se přiznat, že bych si taky rád poslechl informace

o těchto tajných spolcích. Ne proto, že je to lákavé, ale proto, že bych si chtěl ujasnit co a jak. Chtěl bych se naučit oddělovat zrna od plev...“

„Tedy když tak moc chcete,“ usmál se Sensei. „Nikoli otázka, ale historie je velmi důležitá. Proto vám před nahlédnutím do její reality navrhuji, abychom dokončili snídani, osvěžili se v moři a pak se můžeme pustit do světových dějin.“

* * *

Všichni s nadšením přijali tento návrh, zvláště pak ti, kteří prakticky nic nesnědli. Hned se šli vykoupat. Zůstala jsem jen já, abych trochu sklidila ze stolu a Voloda se Senseiem se také opozdili, protože dopíjeli čaj. Ale jen co se Sensei chtěl zvednout od stolu, Voloda mu z legrace navrhl:

„Koupat se je super! Ale co kdybychom po ukončení a zároveň ještě před začátkem dojedli tady tu malinovou zavařeninu? Nebo se tak cenná potravinu zkaží!“

Voloda ukázal na sklenici do poloviny naplněnou zbývající zavařeninou, která se červenala na stole v celé své kráse.

„Hm, malinová zavařenina říkáš?“ zastavil se Sensei a s radostí se podíval na sklenici. Znovu si sedl na své místo. „Tak dobře. Můžeme si dát zavařeninu.“

Vzal sklenici do ruky a i mě lákal k tomu, abych se zúčastnila tohoto „spiknutí“ mlsounů.

„Připoj se k nám!“

„Ale ne, díky! Já už jsem se sladkostí najedla až až,“ odmítla jsem se smíchem a dál jsem sbírala nádobí.

„Jak chceš,“ pokrčil rameny Sensei a natáhl se pro lžičku.

Zatímco byla Senseiova pozornost nasměrována na přemlouvání, abych se k nim přidala, Voloda se už

stihnul vyzbrojit nástrojem a nabral první porci zavařeniny ze sklenice, kterou držel Sensei.

Sensei vzal lžičku a ani ji nestihl ponořit do malinové zavařeniny, když k němu přistoupili Andrej a Košta. O něčem se přeli.

„Sensei, rozsudť nás,“ se zápalem začal mluvit Andrej. „Když pracujeme s meditacemi, pak také pracujeme se svým podvědomím, jak jsi nám říkal. A u východních bojových umění jsi zmínil, že na úrovni Mistra se využívá podvědomí. Ale Ahriman přitom také mnoho zmiňoval o fungování podvědomí. Takže podvědomí a jeho síla provází vznik zla? Takže to všechno je, dá se říct, od Ahrimana? Takže podvědomí je zlo!“

„Proč by mělo být podvědomí zlo?“ podivil se Sensei. „Podvědomí je jen nástroj. Můžu to ještě upřesnit. Podvědomí je materiál, z něhož se dělá nástroj. A co chce člověk vytvořit z tohoto materiálu i jak bude využívat daný výrobek, to je jen osobní věc každého, jeho vlastní volba. Z jednoho druhu kovu se dá podle přání například udělat zbraň a použít ji ke zničení sobě podobných. Ale můžeme z něj udělat lžičku, tedy zcela nezbytný předmět, používaný v každodenním životě.“ Když to říkal, ukázal klukům svoji lžičku. Mezitím Volodža znovu potají nabral zavařeninu ze skleničky, kterou stále držel v rukou Sensei. „Lžička z tohoto kovu je vymyšlena a vytvořena k pohodlnému nasycení těla životně důležitou stravou, a často i velmi příjemnou stravou.“

„Hm. Ano,“ přikývl Volodža a spolkl najednou obsah své lžičky. Když pak Sensei znovu začal mluvit, natáhl se potají pro další porci.

„...A automat Kalašnikova, který je také vytvořený z kovu, vznikl proto, aby zabíjel lidi. Ale polévku s ním nesníš a jíst s ním zavařeninu taky není úplně ideální.“

„Jo,“ znovu spokojeně přikývl Volodža, jenž úspěšně dokončil svůj další „tajný výpad“.

„Tak je to s podvědomím. Všechno záleží na úmyslech a přáních člověka,“ uzavřel svou řeč Sensei.

„To ano, ale vždyť Ahriman taky mluvil celkem přesvědčivě o tom, že podvědomí můžeme používat k dosažení duchovních cílů,“ nepřestával Andrej a gestikuloval rukama. „A dokonce uváděl i příklad pro meditaci! Takže on přece taky používal lžičku, a ne automat Kalašnikova.“ A téměř namítavě ještě dodal: „V čem je teda rozdíl?!“

„V čem je rozdíl, říkáš?“ unaveně pronesl Sensei. Zřejmě ho vyčerpávalo vysvětlovat i tolik zřejmé věci.

A najednou Sensei, který seděl u stolu a držel v jedné ruce skleničku zavařeniny a ve druhé lžičku, nečekaně podsekl Andreje, a to tak, že Andrejovi vyletěly nohy nahoru. Jen co vystrašený chlapec přistál na písku, Sensei mu zasadil simulační ránu do očí, navíc tak bleskově, že se Senseiova ruka s rukojetí lžičky zastavila doslova milimetr od Andrejova oka. Všechno se to stalo tak rychle, že strnulý chlapec ani nestihl reagovat. Jen silně zahmouřil oči strachy. Přes všechny jeho „bojové návyky“ byla toto jeho jediná obrana proti takovému neočekávanému napadení.

Sensei velmi zřetelně pronesl směrem k Andrejovi:

„Co myslíš že se stane, pokud vyvinu sílu třiceti kilogramů a nebudu měnit trajektorii daného předmětu?“

Já a Kosťa jsme ztuhli v rozpacích z toho, co se právě odehrálo. Nevěděli jsme, co si o tom máme myslet. A to nemluvíme o Andrejovi. Tomu se celá tvář úplně zkrivila v panickém strachu po takových Senseiových slovech. Dokonce mu vyrazily kapičky potu. Zřejmě byl mimořádně rozrušený. Voloďa využil příležitosti, rychle vzal Senseiovi sklenku se zavařeninou a zatímco se spěšně cpal sladkostí, jako by nic klidně prohlásil svým hlubokým hlasem:

„Lžička bez problémů projde skrze očníci pravého oka a poškodí čelní a temenní oblast mozku. Závěr: smrt je zaručena.“

„Správně,“ řekl Sensei nespouštěje oči z Andreje, jako by Volod'a řekl to, co chtěl odpovědět Sensei.

Kamarádsky poplácal Andreje po rameni a pomohl mu zvednout se z písku. Andrej vypadal, zřejmě kvůli velkému leknutí, jako sádrová socha. Sensei si sedl za stůl jako by se nic nestalo a pronesl:

„Lžička je jen nástroj. Takže i ušlechtilý nástroj je možné změnit na velmi nebezpečnou zbraň.“ Ztěžka vydechl a s lítostí se podíval na sklenici zavařeniny, kterou Volod'a vyprázdnil s velkou horlivostí. „Copak zavařenina už nezbyla?“

„Nee,“ zasmál se Volod'a a olizoval svoji lžičku. „Nene-su přece vinu na tom, že se rozptyluješ různými hloupostmi. A zavařenina je potravina, která se rychle ‚kazí‘. Takže když ji včas nezavřeš, slétnou se mouchy a je po zavařenině. Takže kdo to stihl, ten si dal.“

Sensei se usmál a pronesl:

„Volod'o, a co rozdělit se s bližními?“

„Dělit se s bližními je potřeba. Ale ve velké rodině... ee...“ Podíval se na mě a krátce se opravil: „Jako že při jídle se nemrká a nerozptyluje se, jsem chtěl říct.“

„Aha,“ upřímně se rozesmál Sensei, položil lžičku, jež se ke konzumaci zavařeniny stejně nehodila a dobro-srdečně mávl rukou. „Dobře. Když už jsme tedy snědli zavařeninu, tak se pojďme vykoupat.“

„Super!“ vydal ze sebe Andrej a utíral si pot vyrážející mu na čele. O malou chvílku později dodal: „To tedy Sensei uhodil hřebíček na hlavičku! Uf! Až mi z toho vyrazil pot!“

„To věřím. Mně samotnému málem provlhly kalhoty,“ řekl Kost'a, překvapivě tentokrát bez své masky patosu. „Jak to ten Sensei dělá? Jenom pár sekund jeho pozornosti a jak se mu vyčistí mozek! To my jsme se spolu hádali celou hodinu, kdo má pravdu a kdo nese vinu.“

„No,“ přikývl Andrej na souhlas. „A za dvě sekundy se ukázalo, že jsme oba hlupáci!“

„Ještě štěstí, že ses zeptal jako první a že jsem já nestihl položit svoji otázku,“ s úlevou vydechl Košta.

„Ještě ale není pozdě. Jen jdi a zeptej se!“ sklesle se zasmál Andrej.

„To určitě. Abych se potom za pomoci Voloďovy paty rychle naučil běhat po vodě? Ale ne, díky za nabídku. Já se nějak sám se svými brzdami vypořádám. A Sensei to vysvětlil úplně srozumitelně. Takže můj zájem na tom, abych položil otázku, už opadl.“

„No jo,“ usmál se Andrej, „když vezmeme v úvahu tvoje ušpiněné kalhoty...“

Kluci se tiše rozesmáli. V tom okamžiku přišla Taťána se Slávkem a začali se ptát, v čem spočíval jejich spor. Na to jen Andrej mávl rukou a řekl:

„V čem? V pořádném vyloučení tekutiny a v uvědomění si vlastní hlouposti!“ A aby nezabředával do podrobností, vyzval všechny, aby jej následovali: „Tak se pojďme koupat spolu s ostatními!“

Kluci se rozesmáli a svorně běželi do vody. Taťána zůstala. Pomáhala sklízet ze stolu a zároveň se začala vyptávat, co se tu vlastně stalo, že jsou z Kosti a Andreje staří dobří kamarádi, když se předtím málem poprali kvůli svému sporu a chápání vlastní ‚pravdy‘.

Tato příhoda mě navedla na myšlenku o tom, že občas nemíváme pravdu, když se s někým hádáme do krve. A pak tím ještě celé dny trpíme, neustále si v myšlenkách přehráváme danou hádku a vymýšlíme nové odpovědi pro svého protivníka. Ještě ostřejší, ještě „chytřejší“ a více přesvědčivé. Se zlostí toužíme po tom, abychom mu to všechno řekli přímo do očí. A abychom nezapomněli své „oslňující“ myšlenky a důkazy, znovu si začneme přehrávat naše budoucí setkání a z jiného úhlu si budeme připomínat starý rozhovor. I když ve skutečnosti ani nevíme, jestli se toto naše setkání uskuteční a jaká nová překvapení nám vůbec uchystá zítřejší den.

Pokud se podíváme na tuto hádku z nadhledu a zhodnotíme ji čistě lidsky, musíme se zamyslet nad tím, zda opravdu stojí za to, abychom v sobě při dokazování své pravdy nechali vzniknout zárodek neudržitelné zlosti dotýkající se té nejzlovnější části našeho Materiálního principu – egoismu. Stojí za to věnovat něčemu takovému pozornost a pak kvůli tomu navíc trpět? I když většinou netrpíme tím, že je nějaký člověk podle našeho názoru „špatný“, ale proto, že zavadil o náš egoismus. Vždyť ve skutečnosti trpí naše duše, protože jsme v prvé řadě šlápli vedle a nenasměrovali svou pozornost na Lásku, ale na Nenávist. Z toho v takovém případě zřejmě vzniká bolest duše. A na jejím základě už bují bezdůvodná krivda našeho egocentrismu nedovolující pochopit hloubku a pravý smysl této bolesti. A tak se zmítáme v horečce a hádáme se až za hrob. Přitom vůbec není důležité, o co se hádáme. Jestli o Ahrimanovi nebo o vztazích mezi lidmi, filozofii, náboženství, politice. Hlavní je to, jaký postoj k hádce zaujme samotný člověk.

Pokud dvěma kamarádům někdo jako Ahriman s tajným záměrem vnutí svůj pohled na věc a kamarádi kvůli tomu budou mít na sebe zlost, budou plní nenávisti. Copak by nestálo za to nejdřív trochu vychladnout a zamyslet se nad tím, jestli nemají pravdu oba? A co bylo vlastně příčinou jejich sporu a co je základem jejich nenávisti? Nehraje v tom roli Materiální podstata se svojí mánií velikášství prsíci se jako holub? Copak může duchovní člověk neodpustit svému bližnímu?

A o čem se můžeme my lidé vlastně spolu hádat, pokud celý tento svět patří Ahrimanovi a my v něm žijeme jen dočasně a jsme tu pouze na návštěvě? V takové pozici můžeme jediné klidně konstatovat vyzpozorovaná fakta a poskytovat si navzájem alespoň morální podporu. Vždyť všichni budeme muset dříve či později překročit hranici tohoto světa! A tato nezvratná skutečnost nás všechny spojuje a jakýkoli předmět našeho sporu je tím

pádem zbytečný. Vždyť před věčností má smysl jen naše duchovno umocněné navíc dobrými skutky. A všechny zbývající negativní odpadky, jež si hromadíme celé roky kvůli své vlastní hlouposti, jenom zatěžují naši duši, čímž ji posouvají do nových propastí pekla na zemi. Copak stojí za to začínat jakoukoli hádku, pokud jsou její následky tak hroživé?!

* * *

Moje přemýšlení přerušila Taťána. Odtáhla mě do vody, jen co náš improvizovaný stůl začal zářit svou předešlou čistotou. Kluci se už čvachtali. Vymysleli si hru s úplnými akrobatickými čísly a se společným názvem „kdo dál doskočí.“ Její podstata spočívala v tom, že dva kluci se spojili pod vodou rukama, třetí si stoupl na tuto „ruční“ trampolínu, držel se za ramena kluků, ti jej vyhodili a on skočil do vody. Zatímco ti „tiši“ jako například Košta a Jirka prostě letěli a jen si užívali samotný let, pak taková „hazarděři“ jako Andrej, Žeňa či Stas se při tom snažili provést ještě nějaké akrobatické kousky ve vzduchu. Cákan-ce a smích byly samozřejmě nekonečné! Když jsme se na ně s Taťánou dívali, i nám se zachtělo ukázat podobné „hrdinství“. Nejdřív nám trampolínu dělali Košta a Andrej. Ale pak, když jsme viděly, jak daleko letí kluci díky síle Stase a Ženi, také jsme se rozhodly zkusit takovou vzdálenost letu.

Jako první jsem na tuto výkonnou trampolínu vylezla já.

„Jenom se pořádně odrazíš,“ radil mi Stas.

„Jo! A až poletíš, skrč nohy, stoč se do klubička a prudce se ve vzduchu otoč. Uděláš tak salto,“ breben-til z druhé strany Žeňa.

„A nebrzdí v pülce cesty. Přetoč se hned,“ dodal Viktor připravovující se k dalšímu „startu“ po mně.

„Takže v tom máš jasno a na tři se odrazíš! Tak jdi na to!“ připomenul Stas.

Když jsem si vyslechla všechny rady „zkušených“, vyškrobala jsem se na propletené ruce kluků a připravila se ke skoku. Při tom jsem se držela jejich ramen, abych nespadla. Kluci se mnou ve vodě pohupovali nahoru a dolů a začali svorně počítat:

„Jedna! Dva! Tři-i-i!“

A při tom mě vymrštili tak vysoko a tak daleko směrem k moři, že mi to až vyrazilo dech. Abych pravdu řekla, takový daleký let jsem nečekala a lekla jsem se. V prvních chvílích jsem zapomněla na všechny rady, a to včetně té, že přetočit se musím prakticky hned. A pak, když jsem se vzpamatovala a snažila se něco podniknout, bylo už pozdě a já se rozplácla o vodu jako beruška o sklo. Nejen to, že jsem se bolestivě udeřila o vodní povrch svým břichem (a to tak, že se mi až zdálo, že mě popálil oheň), ale taky mi to vyrazilo dech, když jsem se ponořila do studené vody. Navíc ještě se všemi zřejmými příznaky „mořské“ hysterie, strachu a „spáleného“ břicha jsem musela plavat pořádnou vzdálenost zpátky na mělčinu.

„Tak co?“ zeptala se vesele Taťána, protože mě potkala jako první.

„Ále, nic moc,“ odpověděla jsem. „Cítím se jako žabka, kterou hodili do vody, ona spadla na břicho a potopila se, až se jí vyvalily oči.“

Podívala jsem se na své břicho. Bylo úplně červené po tomto „veselém“ přistání.

„Ale ne!“ soucitně pronesla Taťána, když uviděla velikost zasažení mého těla. „Tak to je něco! To teda musí bolet?“

„No jo! Úplně mě to pálí...“

Mezitím přišel Nikolaj Andrejevič. Když se na mě podíval, pronesl smutně: „Ale děvčata, co vás to popadlo? Je jasné, že tamti vymýšlejí hlouposti, ale máte to zapotřebí i vy?“

„A kdo měl vědět, že se to všechno tak semele?“ provinile jsem pokrčila rameny. „Nemyslela jsem si, že voda by mohla tolik...“

„Všechno zkrátka přichází spolu se zkušeností,“ zasmál se náš psychoterapeut. „Voda má povrchové napětí. Když skáčete z velké výšky a neznáte správnou techniku ponoření do vody, můžete se i rozbít. To není žádná legrace!“

Nedaleko od nás stál Ruslan a poslouchal „kázání“ Nikolaje Andrejeviče. Nechápavě se zeptal:

„Jak se můžu rozbít o vodu?“

„Úplně snadno!“ potvrdil Nikolaj Andrejevič.

Pak se znovu otočil ke mně a řekl mi, jakou mast mám použít, aby mě to nebolelo a kde je lékárníčka.

Spolu s Taťánou jsme šly hledat lékárníčku. A když byly „lékařské záležitosti“ vyřízeny a my se vracely na pláž, už se k nám belhal Ruslan s červeným břichem a mířil ke stejnému cíli stejnou trasou jako nedávno i já s Taťánou – pro lékárníčku. Ruslan zřejmě nevěřil Nikolaji Andrejeviči ani mé hořké zkušenosti a rozhodl se, že osobně skočí „žabku“ z trampolíny Ženi a Stase. Skočil tak, že si nejenom narazil břicho, ale ještě si jaksi pohmoždil nohu. Takže jsme se spolu s Taťánou znovu otočily zpátky, abychom poskytly první pomoc této mé spoluoběti svými „pokusnými“ experimenty. Po Ruslanově úrazu Sensei a Nikolaj Andrejevič jednoduše vyhnali všechny kluky na břeh, a to kvůli nedodržení techniky bezpečnosti v mořském prostoru. Sensei nám všem v žertovném tónu udělal kázání o tom, jak se máme chovat ve vodě.

* * *

Všichni se chtě nechtě rozloučili s mořem a rozmístili své podložky na pláži, kde se začali opalovat a odpočívat po aktivním koupání. Ale neuběhlo ani deset minut

tohoto všeobecného válení „lachtanů“, když Volodža přitáhl svou podložku k Senseiovi opalujícím se vedle Nikolaje Andrejeviče a připomněl mu:

„Sensei, ty jsi slíbil, že nám povyprávíš o tajných spolcích.“

„Jo, přesně tak!“ chytil se toho Viktor. Byl nedaleko od nich, a také přesunul svou podložku blíž k Senseiovi.

Jejich příkladu následovali Žeňa a Stas. Vyburcovali i Volodžu a Viktora a začlenili se jako prasata do stáda svých příbuzných i se svými podložkami. Za nimi se rychle přisunuli všichni ostatní. Důsledkem tohoto masového přesunu podložek bylo to, že se všichni seskupili kolem Senseie.

„Ano, Sensei, řekni nám to!“ přidali se kluci.

„Tak když už jsem to slíbil, poslouchejte...“ dobrušně pronesl Sensei, na chvíli se zamyslel a začal vyprávět: „Abyste pochopili cíl tajných spolků a to, jaké znalosti a metody využívají, musíme se ponořit až k počátku konfliktu mezi Dobrem a Zlem. Na Východě se odedávna věří v to, že hlavním centrem odporu proti Zlu a temným silám na Zemi je Šambala. Ta vystupuje jako prvotní zdroj znalostí a obrovské duchovní síly. Ale chtěl bych poznamenat, že i když má Šambala všechny tyto charakteristiky, stejně zůstává celkově neutrální ve vztahu k lidské společnosti a poskytuje lidem čisté znalosti i plné právo k tomu, aby se samostatně rozhodli mezi silami Dobra a Zla. Proto duchovní znalosti Šambaly šíří v lidské společnosti a přímo vzdorují Zlu zpravidla sami lidé, jdoucí po duchovní cestě.“

Je jasné, že čas od času lidskou společnost navštíví Bódhisattvové ze Šambaly. Ti se zabývají hlavně tím, že v první řadě obnovují ztracené duchovní znalosti, tedy znalosti o pravé historii rozvoje lidských civilizací. Ty byly postupem času buď poztráceny lidmi nebo před většinou skryty či změněny jinými lidmi ze zjištěných, mocenských důvodů. Bódhisattvové také podávají další

informace o světě v závislosti na úrovni vědeckých úspěchů civilizace. Takže si zachovávají neutrální pozici ve vztahu k lidské společnosti a podle možností poskytují lidem ryzí informace bez příměsi výmyslů a špíny vytvořené během staletí, a také bez různých lidských ambicí. Jestli lidé vezmou tuto informaci na vědomí nebo ne, to už je osobní volba každého člověka, jemuž se podařilo v lidské společnosti získat tyto znalosti Šambaly, o nichž sní mnozí mocní tohoto světa. Tím pádem čelit Zlu pomocí těchto informací, reálně konat Dobro na tomto světě nebo utěšovat těmito znalostmi svou ctižádost je také osobní věcí samotného člověka a lidí vůbec. Ale ještě jednou zdůrazňuji, že uvnitř lidské společnosti vzdorují Zlu, a tím i Archóntům, sami lidé jdoucí po duchovní cestě. Takové lidi mimochodem v dávnověku označovali za Archaty.“

„Archaty?“ zeptal se Viktor znovu.

„Ano. V překladu ze sanskrtu znamená slovo archat ‚hoden‘. Teď toto slovo používají ve své terminologii buddhisté. Označují tak člověka, jenž se těsně přiblížil ke stavu Nirvány. Ale Archaty byli odedávna nazýváni takoví lidé, kteří byli hodni přinést do našeho světa duchovní znalosti Šambaly. Slované od pradávna těmito lidem říkali Věžové, Sokroveníci a Mežaninové.“

„No jo, Archatové a Archóntové! Rozdíl je jen malinký, jen několik písmen. A přitom mají tak protichůdné cíle!“ podivil se Stas.

„Právě ten malinký rozdíl je staví na protichůdné strany,“ zdůraznil Sensei. „A to, že se název liší tak bezvýznamně, to je jen díky lidské řeči. Protože na počátku byli Archatové šířící duchovní znalosti. Ale brzy se objevili ti, které starodávní mudrcové začali označovat za Archónty proto, že chtěli měnit a zkreslovat to, co je u lidí populární díky Archatům. Tento koloběh rozporů se táhne všemi lidskými civilizacemi, ať už lidé tyto dvě strany označují jakkoli.“

Archóntové postupují podle Ahrimanových principů. A Ahrimanovy principy jste vy sami měli možnost poznat včera. Jako by vyprávěl o duchovnu to samé co Bódhisattvové ze Šambaly, ale tak mistrovsky překrucuje pravdu ve prospěch matérie, že člověk do detailů nezpozoruje ten obrovský podvrh, změnu trasy své cesty na opačnou stranu. Ale člověk, ve kterém je více duchovna, tento podvod pochopí a odhalí. Ahriman si jen hraje s lidskými slabostmi, s touhou a přáními Materiálna, i když je zahalí do těch nejkrásnějších slov. A člověk je z toho úplně zmatený. Těmito principy, principy svého Vůdce, se řídí i Archóntové.“

„A co znamená slovo Archóntové?“ zeptal se Jirka.

„Slovo ‚Archóntové‘ pochází z řeckého slova ‚archontes‘, což označuje ‚starce‘, ‚prarodiče‘, ‚vůdce‘, ‚vládce‘. Mnohem později začali ortodoxní křesťané vykládat toto slovo jako ‚sluhové ďábla‘. Gnostikové se řídili starými znalostmi a ztotožňovali s Archónty duchy vládnoucí světu, tvůrce materiálního vesmíru, jejichž moc může být překonána jen duchovním člověkem. Ale zároveň si mysleli, že moc Archóntů byla podle Božího úmyslu velmi složitá. Když vezmeme v úvahu protiklad Archatů a Archóntů v průběhu tisíciletí, pak v tom mají samozřejmě částečně pravdu.

Hlavním Archóntem, jinak jej také označují ‚Archónt tohoto světa‘ nebo ‚kníže tohoto světa‘, je Ahriman... Ale v dávných dobách jméno představitele Vrchního Archónta znělo Abraxas, což se dnes vykládá jako ‚duch vesmírného celku, jenž nebyl bezvýhradně zlý, jen přebýval v nevědomosti a pokládal se za absolutního Boha‘. Tuto legendu může za pohádku považovat jen ten, kdo neví nic o uspořádání tohoto světa. Pro moudré je to náznak, nápodoba.“

Nikolaj Andrejevič v té chvíli promluvil:

„Ta poslední zmíněná skutečnost se zřejmě děje proto, že lidé o tom mají jen nejasnou představu nebo takovými

informacemi vůbec nedisponují. A kde není znalost, tam se rodí nepochopení a strach.“

„Přesně tak. Co vůbec lidé vědí například o Ahrimnovi? Většinou díky snahám Archóntů dostávají informace na úrovni vývoje šestiletého dítěte. Něco jako to, že ‚Satan je špatný, strašný bubák s rohy a kopyty, který tě odnese, když nás nebudeš poslouchat a dělat to, co říkáme‘. Mimochodem nejen v náboženství, ale také v politice Archóntové využívají stejnou techniku pro předávání informací většině lidí, a to po celém světě. Toto se děje proto, že seriózní informace, a hlavně informace politického významu, lidé většinou nechápou. A tak vzniká paradox: každý jedinec jako by se považoval za chytrého a moudrého a seriózní informace je většinou vnímána stejně, jako v primitivním vysvětlování na úrovni malého dítěte. Tak tomu bylo v historii a je to tak i teď. Proto toho Archóntové využívají dodnes a své lidi nominují jako tlumočníky.“

Voloda s pochybami pronesl:

„Možná to tak lidé vnímají proto, že neznají celou pravdu, která se vaří v kotli politické kuchyně. A pravdu jim samozřejmě nikdo nikdy neřekne, protože to jednoduše podrývá autoritu těch, kdo vytvářejí celou tuhle nehoráznost.“

„Přesně tak,“ přikývl Žeňa. „Jak se říká: když máš rád salám a politiku, pak je lepší nevědět, jak se vyrábí jak jedno, tak i druhé.“

Všichni se rozesmáli. Stas si žertem postěžoval Senseiovi:

„Co to má znamenat? Archóntové v náboženství tak nestydatě pomlouvají svého Pána, když straší lidi ‚hrozným bubákem‘?“

„Pro ně jsou zkrátka dobré všechny prostředky k tomu, aby dosáhli cíle. A cíl je jednoduchý: odpoutat pozornost člověka od jeho vnitřního duchovního světa vnějším materialismem. Skrýt pravou příčinu zla ukrývající se

v samotném člověku, v jeho Materiální podstatě. A samozřejmě tím nejdůležitějším je pro ně to, aby dosáhli neomezené moci nad lidmi. Toho se snaží docílit; diktují společnosti svá pravidla o tom jak žít, vnucují nám války a neštítí se probouzet v lidech zvířecí instinkty. Je pro ně výhodné udržovat lidi ve strachu a nevěděni. Vždyť pokud se člověk dozví pravdu, pak prozře a přestane se bát. A jednoduše se vykašle na tyto jejich intriky, otočí se a půjde cestou k duchovnu. Proto Archóntové dělají všechno, aby tomu předešli. Takže přátelé, ať se děje cokoli, v tomto světě musíte být velmi opatrní. A nezapomínejte na to, že jsme tu jen dočasně, na návštěvě u Ahrimana. Všechno je to jeho Satrapie.“

„Cože? Satrapie?“ nepochopil Andrej. „Co to je?“

Žeňa mu to vysvětlil podle svého:

„Tím se myslí místo, kde vládnou lotři.“

„Je to pravda?“ naivně se zeptal Andrej Senseie.

Sensei se s úsměvem podíval na Žeňu a odpověděl:

„Skoro. Satrapie je kraj, který spravuje satrapa. Satrapēs je řecké slovo. Vzniklo ze staroperského slova sitrab. Takovým způsobem ve Staré Persii označovali místodržitele oblasti (satrapie) disponujícího neomezenou mocí.“

„Vždyť to říkám. Satrapie je úplné doupě lotrů!“ chytil se toho neúnavný Žeňa. „Nikdo nechce žít v Satrapii,“ pokračoval a šibalsky dodal: „ale každý sní o tom, že se stane Satrapou.“

Všichni se s údivem podívali na Žeňu. Mezitím se Voloďa začal vyptávat Senseie na tajná společenství.

„Takže tajná společenství jsou výsledkem Ahrimanovy práce?“

„Proč? Tajná společenství měli jak Archatové, tak i Archóntové,“ upřesnil Sensei.

„U Archóntů to chápu,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič. „Jakákoli moc je založena na disponování tajnými informacemi, s nimiž je manipulováno za prospěchářským

účelem. Ale proč vytvářejí tajná společenství Archatové, když jdou po duchovní cestě?“

Na to mu Sensei odpověděl:

„Tento svět, jak už jsem říkal, patří Ahrimanovi. Proto se Archatové od dávných časů museli sdružovat v tajných společenstvích. Snažili se přinést lidem maximální užitek. Ne proto, že by se jim snad chtělo, ale proto, aby uchovali v čistotě získané znalosti a aby s jejich pomocí lidé mohli čelit Archóntům. Ale pro Archaty, narozdíl od Archóntů, byla taková uzavřenost kontraproduktivní. Někdy byla totiž pomoc Archatů pro mnohé lidi tak významná a důležitá v duchovním směru, že se v paměti prostých lidí zakořenila úcta k podobným tajným organizacím a ty se stávaly věhlasnými. Ale tím právě lidé, i když si to sami neuvědomovali, způsobovali Archatům škodu. Jakmile se jejich tajná organizace stala mezi lidmi velmi populární a známou, jednoduše se o ní dozvíдалo příliš mnoho lidí. Archóntové hned soustředili své síly nejen na zničení této organizace, ale, a co je mnohem horší, na záměnu vnitřní ideologie dané organizace tím, že do ní nastrčili své lidi a zničili Archaty stojící dosud v jejím čele. Takže navenek pro obyčejné lidi, kteří nevěděli nic o vnitřních záležitostech tajné společnosti, zůstávala organizace funkční, ale její duchovní podstata už byla prázdná. Archóntové využili její popularity a někdy dokonce i jmen Archatů, jež zničili, a už manipulovali podle svých potřeb s vědomím lidí.“

„A co je to ta organizace Svobodných zednářů, o které jsi říkal, že se stala jednou z prvních vlivných kruhů Archóntů?“ zajímal se Voloďa.

„To je právě klasický příklad toho, jak se mocná organizace Svobodných kameníků, Archatů, časem změnila na tajné společenství ‚Volných‘ zednářů, Archóntů.“

„Ano? Bylo by velice zajímavé, kdybychom se dozvěděli něco o tomto příkladu,“ zaujatě pronesl Nikolaj Andrejevič a posadil se pohodlněji.

„Jsem vám kdykoli k službám,“ souhlasně přikývl Sensei a začal vyprávět. „Hnutí Svobodných zednářů vzniklo ve Starém Egyptě. Původně bylo vytvořeno právě Archaty jako pozitivní, duchovní společenství lidí. Ta-Kamet, jak označovali Egypt v hluboké minulosti, byl zvláštním místem pro Šambalu. Ale to se nás teď netýká. Iniciátorem vzniku tohoto hnutí byl člověk jménem Imhotep. Ten byl, když použiju terminologii staroruštiny, Věží, tedy učedníkem Sokroveníka.“

„A Imhotep byl kdo? Faraon?“ zajímalo Slávka, který pozorně poslouchal Senseie.

„Ne, Imhotep nebyl faraonem. Dnes je pro většinu lidí známý jako architekt, pod jehož vedením byla postavena jedna z prvních stupňovitých pyramid. Tato pyramida byla pojmenována po tehdejšímu faraonu Džoserovi, který v roce 2778 před naším letopočtem založil 3. dynastii...“

„Hm, dva tisíce sedm set... to je zhruba ve třetím tisíciletí před naším letopočtem?“ napůl souhlasně a napůl tázavě pronesl Košta a hned začal počítat: „Když přidáme skoro dva tisíce našeho letopočtu ke třem tisícům před naším letopočtem... Tak nám vychází před nějakými pěti tisíci lety?“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei.

„Tak to je pěkně starý chlapík!“ promluvil Andrej, když uslyšel takové číslo a s úsměvem dodal: „Tak si říkám, proč jsem o něm ještě neslyšel?“

„Ale slyšel! Ve škole. V dějepise se o něm mluví,“ napověděla mu Taťána.

„Andrej měl na hodinách dějepisu mnohem důležitější práci než poslouchat,“ z legrace jí oznámil Košta.

„Kdo by to byl řekl!“ vzpomatoval se Andrej. „I když se musím přiznat, dějepis jsem neměl rád. To byla strašná nuda. A navíc to ještě naše učitelka přednášela takovým způsobem, že se mi oči zavíraly samy.“

Košta k tomu chtěl zřejmě ještě něco říct, ale Nikolaj Andrejevič taktně přavedl hovor na zajímavější témata.

„Pokud vím, Imhotep byl také výborným lékařem své doby.“

„Ano, a nejen lékařem,“ potvrdil Sensei. „Imhotep byl natolik významnou Osobností, že si zaslouží, abych vám o něm řekl víc...“

Sensei udělal ve svém vyprávění pauzu, poprosil Viktora o sklenku minerálky, kterou Viktor držel v rukou, trochu si z ní upil a vrátil ji Viktorovi. Pak začal vyprávět dál.

„Imhotep se narodil poblíž Memphisu, jenž byl v té době hlavním městem starověkého Egypta. Byl synem prostého člověka, vynikajícího kameníka jménem Knofer. V té době ještě školy jako takové neexistovaly. Výuka probíhala v rodině a děti se zpravidla učily tomu povolání, jaké vykonávali rodiče. V podstatě profese byla rodinnou záležitostí a předávala se z otce na syna. Imhotep již v mládí zdědil po otci povolání kameníka. A byl by jím i zůstal, kdyby se jeho životní cesta nezkřížila s cestou Sokroveníka, který po zásluze ocenil nejen mladíkův zvidavý rozum, ale také jeho lidské kvality. Imhotepovi bylo pouhých dvanáct let, když se setkal se Sokroveníkem a učinil volbu své životní cesty skutečně hodnou Člověka. Brzy byl Imhotep zasvěcen do základů Učení Bílého Lotosu. Kromě matematiky, fyziky, geometrie, astronomie a medicíny jej Sokroveník seznámil s prapůvodními duchovními znalostmi o člověku a mimo jiné mu odhalil i praktiku Lotosového květu. A Imhotep poté, co se touto duchovní praktikou začal zabývat samostatně a se vši odpovědností, byl ohromen těmi změnami, které se s ním začaly dít.

Koště zlehka hvízdal a nadšeně pronesl:

„Takže praktika Lotosový květ byla známá už ve třetím tisíciletí před naším letopočtem? Jo, jo, jo... To je Egypt... A Buddha se narodil v šestém století před naším letopočtem... To je teda interval, dva tisíce let a kousek!“

„A co s tím má společného Buddha?“ zeptal se rozpačitě Andrej.

„Co? Je přece neustále zobrazován vsedě s lotosovým květem.“

Koša to pronesl s takovým údivem, jako by Andrej nerozuměl zřejmému logickému úsudku našeho Filozofa. Žeňa, který kluky poslouchal, sykl a asi aby přerušil další podobné rozhovory, obrátil se ke Košovi se zdůrazněnou zdvořilostí:

„Vážený Einsteino-Sokrate! Byl byste tak laskav a prováděl své myšlenkové úsudky mlčky, abyste nebránil ctihodnému publiku ochutnat plody čistého poznání?“ Změnil hlas ze zdvořilého tónu na čistě výhružný a dodal: „Bez vašeho hlubokého mudrování!“

Sensei se jen pousmál nad všemi těmito „taktickými“ jednáními kluků a trpělivě vysvětlil Košovi:

„O duchovní praktice Lotosový květ lidé věděli od pradávna. Mimochodem, věděla o ní nejenom naše civilizace. Jak jsem vám už vyprávěl, tato duchovní praktika existuje tak dlouho, jako člověk samotný. Jenže s časem se znalosti vytrácejí nebo se schovávají do mýtů a legend. Vždyť Archóntové také nespí. V Egyptě se tyto znalosti praktikovaly v období tzv. ‚zlatého věku‘, kdy podle Egyptanů ‚na Zemi vládli bohové‘. Avšak za Imhotepa byly tyto znalosti již částečně ztraceny a nabyly podoby náboženského kultu. Lotos byl uctíván jako posvátná květina. Zčásti se toto uctívání omezovalo na primitivní symbolické klanění se a bylo spojováno s úrodou na polích. To proto, že lotos hojně kvetl při záplavách na Nilu (řece přinášející na pole černý jíl, díky němuž Egyptané sklízeli více než jednu úrodu ročně).

V podstatě byl lotos považován za symbol duchovní čistoty. Podobá se člověku s čistou duší, k níž se nepřilepí žádná špína tohoto světa. Lotos vyrůstá z bahna, ale zůstává čistým a neposkvřněným. Navíc je tato posvátná květina spojována legendami s vrchními bohy Starého

Egypta, například s Osirisem, jeho manželkou, bohyní plodnosti Isidou a synem světla Horem, jež zobrazovali sedící na trůně v podobě květiny lotosu nebo s bohem Ra, který byl ‚zrozen z lotosu‘ novorozeným sluncem a trůnil na lotosu a tak dále. Lotos byl spojen se sakrálními symboly i kosmogonickými mýty (jeden z nich například říká, jak z rozpuklého lotosového květu rostoucího na kopci a vzniknuvšího z počátečního chaosu vyšlo sluneční dítě a ‚osvítlo zemi, jež přebývala ve tmě‘). Takové zobrazení nemluvněte sedícího na lístcích lotosového květu se objevovalo až do římské epochy.

A přestože mnoho ze znalostí ‚zlatého věku‘ bylo ztraceno a reálné události tohoto období jsou skryty do mýtů, Egyptané za života Imhotepa věřili v existenci ‚duše‘, řečeno naším jazykem, mnohem více než moderní lidé. Staří Egyptané, například, považovali tento svět za dočasný a věřili, že život následuje po smrti stejně, jako den střídá noc. Na smrt se pohlíželo jako na pouhou částičku složitějšího proudu bytí. Čili existovala víra v něco, co dnes nazýváme procesem reinkarnace.“

Jirka se se vzrůstajícím zájmem zeptal:

„Sensei, proč jsi říkal, že Egyptané věřili v existenci, řečeno naším jazykem, ‚duše‘? Copak oni neměli takové slovo jako je ‚duše‘?“

„Měli slovo se stejným smyslem. Ale slovo ‚duše‘ je slovanského původu a je známé mnohým evropským národům. Slovanské slovo ‚duše‘ je odvozeno od staroslovanského **доуша**‘ a ‚duch‘ od slova **дохъ**‘. V současné době se tato slova vztahují ke kořenu ‚dych‘, ‚duch‘. V některých případech označovala zástavu dechu, což zase bylo příznakem konce života. Co pro člověka znamená zemřít? ‚Vypustit duši.‘ Musím ale poznamenat, že duše u Slovanů znamená nesmrtelnou, zdůrazňuji, duchovní podstatu, jež disponuje jak vůlí, tak i rozumem. To v jejich pojetí představovalo něco netělesného, tedy bez těla. Duše se také vykládá jako životně důležitá podstata

člověka, která je zároveň samostatným pojmem odlišným jak od pojmu tělo, tak i duch. Všimněte si, že ‚duše‘ je u Slovanů ženského rodu a poukazuje ve svém sakrálním smyslu na prvotnost ženského principu, o němž vám budu povídat o něco později. A slovo ‚duch‘ je mužského rodu. A ve spojení s duší vytváří harmonii.

Mimořádně, slovo ‚duch‘ má u Slovanů mnohoznačný význam. Je to netělesné cosi, nehmotná podstata duchovního světa, stín, přízrak, prelud. Je to také vidina. Duch označuje i sílu duše, rozhodnost, odvalu, chrabrost a pevnost. Odsud pochází také slovo ‚duchovní‘, tedy nehmotný duch, netělesný, skládající se z duše a ducha.

A proč vám to vlastně všechno vyprávím tak podrobně? Proto, abyste při mém dalším vyprávění pochopili, kolik se uchovalo prapůvodních znalostí v pozorné paměti slovanského národa... A vůbec, pojem duše jako takový se vyskytoval u různých národů v různých dobách. A lidská duše byla nazývána také různě. Například u Indů v hinduismu to v sanskrtu znělo ‚atman‘. Přesněji řečeno, duši označovali jako ‚částičku Atmana‘ (tedy částičku Světové Duše), právě ‚Já‘ člověka, jež je možné pochopit jen na intuitivní úrovni. U Peršanů (v zoroastriismu) se nesmrtelná duše nazývala ‚fravaši‘ (toto slovo je mimořádně odvozeno od zápisů z Avesty ‚fra-vart‘, což znamená ‚provádět volbu‘, a od ‚pra-vart-ti‘ tedy ‚preexistence‘), tedy to, co se odehrává před narozením člověka a neumírá po jeho smrti. Přičemž se tvrdilo, že fravaši jakožto ztělesnění duše je ženského rodu. Zobrazovali jej jako okřídlené kolo (faroar). Tento symbol byl, abych tak řekl, známý už starým Egyptanům. Mysleli si, že na cestě k ušlechtilému bohu Ahura Mazda fravaši prochází třemi etapami – humat, hukht a hvarest, což v překladu ze staré perštiny označuje ‚ušlechtilou mysl‘, ‚ušlechtilá slova‘ a ‚ušlechtilé skutky‘.

Řekové označovali duši jako psyché, což v počátku také znamenalo ‚dýchání‘. A pojem dýchání byl u nich

spojený s větrem, okřídleností. Duši zobrazovali nejen v podobě letícího ptáka jako Egypťané, ale i motýla, což také, stejně jako duše, odpovídalo slovu ‚Psychea‘. Později bylo toto řecké označení přeneseno do latiny a začalo se nazývat anima, animus...“

Nikolaj Andrejevič zaujatě pronesl:

„Takže latinské slovo ‚reanimace‘ označuje nejen ‚opakované oživení‘?“

„Přesně tak. Většinou jde o snahu o navrácení duše.“

Ale našeho Koštu zřejmě trápila jiná otázka. Počkal, než Sensei odpoví, a zvědavě promluvil:

„Tak jak se teda ve Starém Egyptě označovala duše?“

„Ba,“ odpověděl Sensei.

Košta, zřejmě stejně jako my, moc nerozuměl a s údivem se zeptal znovu:

„Ba? A to je všechno? Prostě jen Ba?“

„Ano,“ s úsměvem řekl Sensei a díval se na legračně zmateného Koštu, „prostě jen Ba.“

Žeňa hned po svém zareagoval na toto oznámení, šťouchl Stase do boku a řekl:

„Tak vidíš, a ty mi pořád říkáš, jaký jsem familiární, když tě vítám s otevřenou náručí a křičím z celého srdce: ‚Bá! Koho to vidím!‘ Víš, to já podvědomě, vítám tvoji duši ve staré egyptštině.“

„Podvědomě...“ z legrace jej napodobil Stas. „A kde by se to podvědomí u tebe asi tak vzalo? K tomu, abys mohl mít ‚pod‘, musíš mít zároveň i ‚nad‘!“

Ale jen co Žeňa otevřel pusou, zřejmě chtěl kamarádovi oponovat, Košta se znovu začal vyptávat Senseie.

„Opravdu je to jenom ‚Ba‘?“

„Samozřejmě,“ souhlasně přikývl Sensei. „Abych byl ještě přesnější, tak ‚Ba‘ je nejbližší termín k pojmu duše. U starých Egypťanů označovalo slovo ‚Ba‘ jeden z pěti prvků tvořících lidskou bytost. Ba zobrazovali v podobě sokola s lidskou hlavou létajícího mezi dvěma světy: pozemským a nadpozemským. Ba jakožto duše byla také

považována za ztělesnění životní síly všech lidí. Ve své existenci pokračovala i po smrti.“

„A co je to za pět prvků, které tvoří lidskou bytost?“ zajímalo tentokrát Viktora.

„Jsou to právě lidmi trochu pozměněné pravé znalosti. V podstatě není těchto pět prvků ničím jiným než charakteristikou struktury člověka, jeho Duchovního a Materiálního principu.“

„To je velmi zajímavé,“ znovu promluvil zaujatý Nikolaj Andrejevič.

Sensei se podíval na naši skupinku, jež ho pozorně poslouchala, a řekl:

„Když vás to tedy zajímá, tak prosím... Jeden z prvků staří Egypťané nazývali, jak už víte, Ba – duše. Ta byla základem Duchovní podstaty. Ba často zobrazovali jako sokola s lidskou hlavou a před ním umístěnou rozsvícenou lampičkou jako symbol toho, že Ba patří k nebesům. Lidé věřili, že hvězdy jsou seskupením malých lampiček blažených Ba – duší matky hvězd Nut,“ Sensei udělal pauzu a zřetelně zopakoval: „Matky hvězd! Zapamatujte si to, posléze pochopíte, k čemu je to potřeba. Mimoto staří Egypťané přidělovali svým bohům Ba. Například souhvězdí Orion nenazvali jinak než duše boha Osirise. Sotis neboli po našem Sirius byl duší bohyně Isidy, věrné manželky Osirise... To si také pamatujte.“

Sensei se na chvíli odmlčel. Zřejmě nám chtěl umožnit, abychom lépe pochopili smysl toho, co právě řekl, a pak pokračoval:

„Druhý prvek tvořící podle starých Egypťanů lidskou bytost byl ‚Ach‘. Je také označován jako ‚Ab‘. Ach znamená ‚duch‘, ‚blažený‘, ‚rozjasněný‘ a vychází z egyptského lexikálního základu ‚ach‘, tedy ‚svítit, vyzařovat‘. Prvek Ach byl vnímán jako spojující článek mezi člověkem a zářící životní silou. Věřilo se, že po smrti Ach opouští tělo, aby se připojilo ke hvězdám. Dokonce existovala i taková věta: ‚Ach do nebe, tělo do země.‘

Ach zobrazovali v podobě ptáka s pestrobarevným peřím, ptáka ibise, jehož Egypťané vlastně nazývali ‚achu‘, tedy ‚svítící‘. Kromě toho byl ve Starém Egyptě uctíván Thovt – bůh poznání (a také nositel božské síly a duše), jenž byl zobrazován v podobě člověka s hlavou ibise nebo celý jako ibis. Lidé si mysleli, že si jeho žena Sešat zapisovala detaily života každého člověka na listech Nebeského Stromu.“

Žeňa si neodpustil svůj vtipný komentář:

„No jo, samí opeřenci: sokol, ibis!“

Na to mu Sensei odpověděl:

„Ptáci jsou to jen pro ty, kteří vnímají pouze to vnější, ale nevidí to, co je uvnitř... Ach bylo vykládáno také jako duch symbolizující vůli a přání individua. Později tohoto ‚ducha‘ začali asociovat s ‚duchem‘ srdce (hati; hati). Kvůli tomu vznikl zmatek v pověstech o tom, že po smrti, když se člověk dostal k posmrtnému soudu a předstoupil před Osirise, tak právě jeho srdce, které bylo prý odpovědné za lidské skutky a nikoli Ach (duch vůle a přání) člověka, začali dávat na váhy za přítomnosti duše Ba. Jako protiváhu používali bohyni spravedlnosti, pravdy a pořádku Maat.“

„Staří Egypťané měli posmrtný soud?“ podivil se Andrej.

„Samozřejmě,“ odpověděl Sensei. „Považovali boha Osirise za představitele slunečního božstva, jenž se stal po své smrti vrchním soudcem posmrtného světa. Věřilo se, že rozhodoval o dalším osudu lidské duše, o tom, kam ji poslat. Zda na pole Iálu (Иа лу) (nebo také Iáru;Иару), tedy po našem do ‚ráje‘, jež se podle pověstí starých Egypťanů nacházela na východním nebi, nebo ji předhodit jako žrádlo netvorům, poslat ji tedy do ‚pekla‘.“

Takže když došlo ke zkreslení pravých znalostí, všechno se vyhrotilo až do takové absurdity, že velekněží, chtěje si dodat na významu, začali lidem namlouvat toto: aby se člověk vyhnul zmíněné zkoušce ‚na vahách‘ v posmrtném

světě a aby se člověk nestrachoval, že po smrti může patolog při pitvě jeho mrtvoly neúmyslně poškodit srdce nebo zcela zbavit tělo tohoto důležitého orgánu, musí od veleknězů získat náhradní srdce, takzvané skarabeovo srdce, kam se zapisovaly magické formule.“

„To je vtip!“ zasmál se Volodě spolu s ostatními.

„Ano, vtip,“ smutným tónem pronesl Sensei. „Lidská hloupost si toho tolik navymýšlí, že pak nezbývá nic jiného, než se smát a utírat si slzy.“

Nikolaj Andrejevič přemýšlel a pak udělal souhrn:

„Takže tehdy došlo ke zkreslení. Křesťané to zřejmě převzali od Egypťanů... A jaké byly prvotní znalosti? Co se skrývalo za pojmem ‚Ach‘?“

„Všechno je to velice jednoduché,“ pronesl Sensei. „Síla označovaná jako lidská ‚vůle‘, která dává prvotní impuls k realizaci různých přání, závisí jen ze třiceti procent na materii, tedy na procesech spojených s funkcí mozku. Její ostatní projevy jsou více spojeny s jemnou materii, neboli energomateriálním světem člověka, tedy s jeho aurou, duší, centry agathodemonu a kakodemonu. Spojujícím článkem této síly je unikátní vlastnost: čím častěji ji na něco soustředíte, tím více zesiluje svůj potenciál přeměna energomateriálních struktur (ze kterých se skládá mysl) do konkrétních činů a událostí buď materiálního nebo duchovního charakteru, v závislosti na vaší volbě. Právě kvůli těmto specifickým vlastnostem vytvářet něco svojí vůlí označovali tuto sílu v dávnověku za hlas rozumu, za ‚boha, který je v tobě.‘ Tuhle sílu později nazývali všelijak: soustředěním rozumu, schránkou vědomí vytvářejícího jednotu s jazykem a nositelem vůle.“

„A proč ji tedy spojovali se srdcem?“

„Odedávna byla za centrum soustředění síly vůle považována právě sluneční pleteně. A to bylo také spojeno s prováděním duchovní praktiky Lotosového květu. Protože právě v tomto místě se nachází duše spojená pouze s jemnými energomateriálními strukturami člověka, ale

vůbec ne přímo s matérií organismu. Takže to, že člověk dosáhne splynutí své síly vůle (tedy přesnou koncentrací myšlenek) s přáními duše, bylo považováno za duchovní vyspělost člověka.

Kromě toho se odedávna mělo za to, že na sílu vůle určitým způsobem působí, řečeno současným jazykem, pocity a emoce. A znovu se tento vliv připisoval zmíněné oblasti. Zčásti je to pravda. A co se týče srdce... Vždyť srdce je hlavním čerpadlem organismu pohánějícím krev v oběhové soustavě. A krev je zvláštní, dá se říct velmi důležitá tekutina, která není při všech současných znalostech ještě zdaleka prozkoumána. Ty základní síly, takzvané energie, jejichž spojením vznikají materiální struktury této tekutiny, patří k hlavním prvkům v Ahrimanově systému, zkrátka v systému...“ Sensei se zamyslel. Zřejmě hledal vhodná slova. „Řeknu to takto, aby to bylo pochopitelnější: v systému ‚programování matérie‘.“

„To jsou zajímavé informace,“ živě pronesl Nikolaj Andrejevič a hned s netrpělivostí toužícího vědce pokračoval: „Můžeš nám k tomu říct víc podrobností?“

„Jsou to zajímavé informace,“ souhlasil s ním Sensei. „Ale k této věci vám teď víc podrobností neřeknu. Ještě na to nejste připraveni.“

Abych pravdu řekla, byla jsem trochu překvapena touto Senseiovou kategorickou odpovědí. Vždyť se neptal někdo z nás jen tak ze zvědavosti. Ptal se člověk, který se dlouho zabýval vědou a jemuž by se tyto znalosti zřejmě hodily při jeho práci. Ale Sensei to řekl tak, jako by už o tom nechtěl dál diskutovat, jako by už k tomu nechtěl slyšet žádné námitky. A já jsem si pomyslela: když už takto odpověděl, asi k tomu musí mít vážný důvod, takže takovéto znalosti jsou opravdu velmi závažné a vyžadují určitou duchovní zralost a přípravu, dokonce i u tak vzdělaného a praktického člověka, jako je Nikolaj Andrejevič.

Poté co Sensei odpověděl doktorovi, po krátké pauze pokračoval jakoby nic v povídání o starých Egyptanech:

„Takže ohledně srdce... Znalosti ve Starém Egyptě byly, ale když se to všechno začalo měnit v náboženství, kněží je schválně překroutili.“ A z legrace dodal: „Neurony přece obyčejným zrakem nevidíte a v rukou sílu vůle neucítíte. Takže kněží pojem ‚Ach‘ začali připisovat srdci, tím spíš, že mezi lidmi existovaly různé výrazy poeticky spojující city se srdcem. Přece jen je to zcela reálný orgán a nachází se prakticky uprostřed těla. A kdo z obyčejných lidí si všimne tohoto podvrhu? Je tady, přímo před vámi, jako hmatatelný důkaz ‚zhmotnění síly vůle a lidských přání‘, který po smrti člověka mohou ti zvlášť zvědaví jak uvidět, tak si i osahat. Takže je to vlastně působivá názorná reklama, která začala velmi rychle přinášet kněžím kolosální zisky. A tak došlo ke všeobecnému kopírování překroucených znalostí.“

„No jo, lidé jsou prostě lidé,“ povzdechl si Nikolaj Andrejevič.

„Je to tak.“

„Ti Egyptané tomu teda dali!“ s úsměškem pronesl Slávek.

„Taková materializace znalostí byla charakteristická pro všechny národy,“ poznamenal Sensei.

„Jasně,“ protáhnul Andrej. „Dá se říct, že Ahriman pracuje pořádně!“

Kostá viděl, že rozhovor se znovu nestočil k tomu, co ho zajímalo. Mávl tedy rukou směrem k Andrejovi:

„Počkej!“ A hned se obrátil na Senseie a znovu se začal vyptávat: „Takže... Pět prvků, které tvořily u starých Egyptanů lidskou bytost, byly: Ba – duše, Ach – síla vůle a přání... A ostatní?“

„Ostatní? Mezi ně patří Ka, prvek, jenž byl považován za duchovního dvojníka člověka. Tato životní síla (‚dýchání‘, ‚duch‘) je člověku dána při narození, po fyzické smrti provází zemřelého v posmrtném království a pak jej

opouští. Věřilo se, že Ka se rodí a roste spolu s člověkem, získává jeho přednosti a nedostatky. Ka může existovat nezávisle na těle. Může například vzlétat do nebe a tam si povídat s bohy nebo se prostě pohybovat po zemi. Znak Ka zobrazovali v podobě dvou rukou zvednutých nahoru a ohnutých v loktech (často se tento znak umísťoval na hlavě dvojníka), což poněkud připomíná hieroglyf ve významu ‚objímat, zachvacovat‘. Člověku byla připisována vícenásobnost Ka, neboli jinými slovy Kau.“

„To je jako astrální tělo člověka,“ vyslovil svůj předpoklad Nikolaj Andrejevič.

„Proč jen jako? Je to přesně ono. Jenom staří Egypťané se kromě toho do daného pojmu vícenásobnosti Ka rozhodli vměstnat ještě i ochranné funkce aury. Ale to není tak důležité. V podstatě se to vykládalo více méně správně. Ve spojitosti s Ka, jako astrálním tělem člověka, si například mysleli, že Ba přebývá v Ka a má schopnost stát se netělesným nebo tělesným. I když ohledně struktury se Ba podobá více éterické substanci...“

„Tak ti Egypťané nebyli tak... to,“ hned změnil svůj názor Slávek.

Sensei pokračoval ve svém vyprávění:

„Dalším prvkem tvořícím lidskou bytost bylo Chat – fyzické tělo člověka.“

„Ó!“ radostně vykřiknul Košta. „Už jsem se začal obávat, jestli měli pojem pro tělo nebo ne?!“

Sensei se sotva znatelně usmál a dodal:

„Slovem ‚Chat‘ staří Egypťané označovali nejen fyzické tělo, ale také všechno, co podléhá rozkladu... A nakonec byla tvořena ještě jedním prvkem tvořícím triádu s Ka a Chat, a tím bylo Chu.“

„Chu?“ překvapeně se znovu zeptal Žeňa, zatímco starší kluci se usmívali.

„Ano, Chu,“ se smíchem potvrdil Sensei. „Chu u starých Egypťanů původně označovalo inteligentní sílu, jenž byla podle svého vlivu na tělo srovnatelná leda s pojmem

Ba. Později se tento termín transformoval do „ne úplně nejlepší části duše“ žijící díky Chat a Ka a umírající spolu s fyzickým tělem, tedy s Chat. Když použiju dnešní jazyk, je to Materiální princip.“

Koša v ohromení pronesl:

„Takže z toho vyplývá, že pojem Materiálního principu byl znám už v tak vzdálené historii?!“

Starší kluci to nevydrželi a rozesmáli se – buď kvůli této otázce, nebo kvůli překvapenému a komickému výrazu chlapcova obličej. Žeňa navíc ještě přiložil pod „kotel“:

„A co jsi chtěl? Chu je Chu po celou historii a ve všech národech! Jak bylo Chu, tak také zůstalo a nikam se před ním neschováš.“

Po těchto slovech se celá skupinka prostě zajíkala v záchvatu smíchu. A nejvíc ze všech se smál Sensei, úplně až „do slz“. Kluci začali zasypávat Košu svými vtipy, dokud nakonec Nikolaj Andrejevič neobnovil rozhovor.

„Někde jsem už viděl pojem ‚dvojitost duše‘, ale nemůžu si vzpomenout, kde konkrétně to bylo.“

„Ano, toho je v náboženstvích různých národů světa plno,“ poznamenal Sensei. „Například v Indii u lidí vyznávajících náboženství džinismus mají takové pojmy jako džívy – to jsou duše, duchovní princip, a adžívy – to je materiální princip. Tito lidé věří, že v okolním světě je džíva vždycky spojena s adživou. Nejenže je spojena, ale je v ní navíc i uzavřena a je jí zotročována.“

Nebo si vezměte představy starých Číňanů o člověku. Mysleli si, že v člověku jsou kromě jiných duší ještě i dvě zvláštní: Hun a Po. Duše Hun podle jejich názoru řídí duchovní princip člověka a je spojena se silami ‚Jang‘. Po smrti těla se tento rozumný princip mění na dobrého ducha Shen a za nějaký čas odlétá do nebe. Duše Po řídí tělo člověka, tedy jeho materiální, živočišnou podstatu, a je spojena se silami ‚Jin‘. Je to nejnižší smyslový princip, který umírá spolu s tělem a zůstává u mrtvého těla

Kresba Anastasie Novych
O krok před samým sebou

do jeho úplného rozložení v podobě ducha Gui a pak odchází do země a rozpouští se. Přičemž živé tělo člověka je jedinou nití spojující Hun a Po dohromady. Smrt těla vede k jejich rozdělení. Svěho času u starých Číňanů mimochodem existovaly hromadné jarní obřady, na nichž

přivolávali Hun a Po. Základem těchto obřadů byla pověra, že právě spojení Hun a Po dává život a samozřejmě také plodnost.“

„A co ty jiné duše kromě těchto dvou?“ zajímalo Viktora.

„Je to skoro to samé jako u Egypťanů, jen prostě v poněkud jiné interpretaci. Například Ling podle staročínských náboženství představuje duši nacházející se ve všech bytostech a věcech; čchi je životní síla. Existují také duchové všech vnitřních orgánů a částí těla. A také, jak už jste slyšeli, Shen jakožto dobrý duch zemřelého a Gui jakožto špatný duch zemřelého.“

„Rozumím,“ kývl Viktor.

Žeňa si odkašlal a žertovným tónem pronesl:

„Já jsem si říkal, proč mají Číňani taková jména jako Hun Lin a Hun Po? Myslel jsem si, že tak nadávají a posílají se bůhví kam. Měl jsem za to, že takové jméno mohli člověku dát jenom za trest! A už chápu, o co jde!“ Podíval se úkosem na Stase a s úsměvem dodal: „Kdyby ses, Stasi, narodil v Číně, měl bys mnohem lepší jméno, například Stas Hun Po!“

„Poslouchej, ty Hun Žeň Po, úplně jsi mě dostal tou agitací své historické vlasti!“ zasmál se Stas.

„Mé historické vlasti?!“ probraly se v Žeňovi, jehož slovanská postava nijak nepřipomínala obyvatele asijské země, vlastenecké pocity. Ale chlapec hned setřásl svou nadutost, přimhouřil oči a začal srdečně v poklonách kývat hlavou směrem ke Stasovi:

„Vítejte na návštěvě, ale...“

„Ale?! Ahá, ty jsi Čukča! Tak promiň, bratře, že jsem tě urazil. Myslel jsem si, že jsi Číňan,“ zasmál se spolu se všemi Stas.

„To jsi neodhadl, teda neuhádl! Jsem čínský čukča, jestli to chceš vědět!“

Žeňa znovu rozesmál naši skupinku svojí šaškárnou. Sesypala se na něho úplná záplava vtipů, ale chlapec jim

hrdinně čelil a proměnil se na „čínského čukču“, který se mu tolik zalíbil. Veselá pětiminutovka skončila stejně nečekaně, jako začala. Nikolaj Andrejevič se zeptal Senseie na něco ohledně duchovního principu. Bohužel jsem kvůli smíchu kluků po další Žeňově odpovědi neslyšela, na co se konkrétně ptal. Ale když na tuto otázku Sensei odpovídal, řekl toto:

„Dobře, věnuji tomuto tématu ještě trochu času a povím vám jedno čínské podobenství z této oblasti...“

Všichni ztichli a zaujatě začali poslouchat podobenství.

* * *

„Kdysi dávno žil v Číně jeden mudrc, který se jmenoval Tang-Cia-O. Žil spoustu let, spoustu toho věděl o tom, co se děje na zemi i mezi hvězdami. Ale považoval se za nejmoudřejšího mezi lidmi, protože znal mnohé o tom, co se děje uvnitř člověka. Jednou k němu přišli učedníci a přistihli ho při neobvyklé práci. Na zahradě u stromu, pod nímž mudrc často odpočíval a přemýšlel, Tang-Cia-O dokončoval kopání svého vlastního hrobu. Učedníci se lekli a začali se ptát, proč to dělá dřív, než zemřel, dřív, než mu bylo nebem určeno. Mudrc odpověděl: ‚Abych pamatoval na Pokoj.‘ Učedníci se podivili a poprosili Tang-Cia-O, aby jim vysvětlil smysl svých moudrých slov. A on jim povyprávěl následující příběh: ,

Dnes jsem si sedl ke stromu, abych si odpočinul a začal jsem přemýšlet o prožitém životě na této zemi. Pohroužil jsem se do myšlenek a uviděl, jak se od mé duše Hun oddělil dobrý duch Shen a od mé duše Po se oddělil zlý duch Gui. Sedli si naproti sobě a začali si povídat.

Gui dobrotivým hlasem navrhl Shenovi:

„Bylo by krásné žít ještě jednou!“

„Proč?“ podivil se duch Shen. „Jenom hlupák, který skončí svou unavující a těžkou cestu a přistoupí ke

dveřím domu, se vrátí zpět, aby znovu překonal celou tuto cestu.

„A přece jenom, bylo by krásné žít ještě jednou!“ vesele řekl Gui.

„Proč?“ znovu zopakoval unavený Shen. „Abys byl jako svišť, který vyskočí z kolébky a schová se do hrobu? Ne, raději ať už skončí tato ohavná existence.“

Duch Gui smutně vzdychl a řekl:

„A stejně by bylo krásné žít ještě jednou!“

„Vysvětli mi, proč? Abychom znovu poznali, co je to trápení, nemoci a ztráty? Ale vždyť život je věčná touha a nevyřčená muka!“

Duch Gui začal úplně plakat:

„Bylo by krásné žít ještě jednou!“

Když jsem je poslouchal, na okamžik mi bylo líto ducha Guie. Vždyť on zemře spolu s tělem a nenávratně se rozpustí v zemi. A v tom okamžiku jsem si pomyslel: „Bylo by krásné žít ještě jednou!“ V ten moment jsem se doslova propadnul do zapomnění. Duch Gui mě uchopil a vesele nesl přes tmu do nového života. Přitom mi šeptal:

„Ano, ano, ano! Bude krásné žít ještě jednou! Vrátím ti mládí, naplním tvou existenci radostí a dám ti takové znalosti a naučím tě tolika řemeslům i umění, že náš život bude plný luxusu a radovánek.“

„A co za to budeš chtít na oplátku?“ zeptal jsem se s obavami. „Ne snad moji duši Hun?“

„Ale ne!“ zajásal a radostně vykřikl duch Gui. „Duše Hun je tvoje! O ni si nedělej starosti. I tak tě bude následovat a projdeš svým životem beze strachu a obav. Ale mám jednu podmínku, chci udělat jednu dohodu: půjdu vždycky o krok před tebou.“

Zamyslel jsem se. Neviděl jsem na tom nic špatného, a proto jsem souhlasil:

„Dobře.“

A najednou jsme se ocitli v pralese, v tom nejneprůchodnějším houští. Duch Gui šel odvážně vpředu,

odhrnoval mi pichlavé větve, abych se mohl volně pohybovat a ani jednou se nezranil. Pomyslel jsem si: „Jak je jen tento duch Gui hloupý. Ať jde vpředu. Je to pro mě dokonce velmi dobré. Ať za mě dělá všechnu tu špinavou práci a já si budu jenom užívat života.“

Přišli jsme k obydlí mocného draka. Jako první k němu přistoupil Gui, drak se ho dotkl svým ocasem a naplnil jej silou. Když jsem uviděl, že mému duchovi se nic špatného nestalo, také jsem přistoupil k drakovi. Ten se dotknul svým ocasem mého těla a to hned omládl. Drak udeřil ocasem o zem a ocitli jsme se ve světě, jenž omládl spolu s námi a v němž se šířila opojná vůně podivuhodných květů, kde nádherně zpívali neobyčejní ptáci. Zaradoval jsem se z pocitů plnohodnotnosti života a šel jsem k lidem.

Jak slíbil Gui, tak se také stalo. Předal mi své poznání. Najednou jsem vyčníval v radosti lidské prázdnoty a udivoval všechny svými znalostmi, dovednostmi v řemeslech a umění. Ale stal jsem se jen slabošským sluhou svého ducha Guie. Ani jsem totiž nepomyslel na to, že myšlenky ducha Guie ve mně vždycky převládaly. Ať jsem říkal cokoli, slova mého ducha Guie vylétala jako první. Mohl jsem dělat cokoli, ale původcem všech činností byl vždy můj zlý duch Gui. A pro svou dobrou duši Hun jsem nemohl udělat nic dobrého. Ani myšlenkou, ani slovem, ani skutkem. Nemohl jsem s ní zůstat dokonce ani sám, abych získal sebe sama a svou cestu. A tak v mých očích celý svět zvadnul. Přestal jsem cítit vůni květů a neslyšel jsem už zpěv ptáků. Pochopil jsem, že mě zlý duch Gui podvedl, protože jsem mu dovolil, aby šel o krok přede mnou, a tak se ze mě stal jeho slabošský sluha, čímž také zotročil mou duši Hun. Hořce jsem litoval toho, co se odehrálo a začal jsem plakat. Vždyť tehdy u stromu mi stačilo udělat jen jediný krok, abych získal pro svou duši Hun Pokoj a Harmonii. V tom okamžiku jsem se probral a prozřel jsem. Pochopil jsem pravou podstatu. Vzal jsem

lopatu a začal kopat hrob pro tělo a ducha Gui, abych každý den, když sem přijdu, až do své smrti, pamatoval na duši Hun a její Velký Dům Pokoje.‘

Učedníci se podivili jeho otevřenému vyprávění. Tang-Cia-O jim pověděl moudrost: **„Lidský shon je marný. Lidé spěchají, mučí se obavami a zlostí, jež přiválo Po. Mezitím Veliké Tao přebývá v božském pokoji. Ten, kdo má přání a myslí na ně, se znovu rodí v tomto světě kvůli svým přáním. A jen ten, kdo je dokonalý duchem a je osvobozený od přání a obav, pozná tajemství Velikého Tao a navěky opustí tento svět. Moudrý člověk jde cestou pochopení Nejvyššího v hlubinách sebe sama a v duchovní očistě o krok před sebou samým a vede ho Hun. Protože všechno je podmíněno zákony Nejvyššího. Nejvyšší řídí vše, co existuje a vede vše, co existuje k dokonalosti. Dokonalost předpokládá dosažení konečného cíle – Pokoje. Protože Pokoj je zdrojem skrytého duchovna.“**

A Tang-Cia-O vyřkl moudrá slova, která přežila staletí: **„Jestliže chcete dosáhnout Pokoje Velikého Tao, pamatujte, že zrození vede ke smrti, ale jen skrze smrt můžete přijít k životu.“**

Když Sensei dovyprávěl toto podobenství, podíval se na nás zkoumavým pohledem. A my jsme se mlčky dívali na něj. I když nastalo ticho, v uších mi stále zněl Senseiův hlas, který pronášel poslední frázi: „...pamatujte, že zrození vede ke smrti, ale jen skrze smrt můžete přijít k životu.“

„Jak přesně je to řečeno,“ pomyslela jsem si. „Když si vezmu například svůj život: pokud by mě Osud nepostavil tak blízko Smrti, pak bych si asi ani neuvědomila, co to je skutečný život. Tato slova jsou jednoduše univerzální náповědou pro ty, kteří jdou duchovní cestou. Pokud se například podíváme na moje materiální přání, pak uvidíme, že když se ve mně objeví, tak si stejně dříve či později začínám uvědomovat nicotnost těchto přání

a jejich prázdnotu, a tak tato přání ve mně v podstatě umírají. A když si přestávám přát takové hlouposti, pak se moje pozornost soustředí na mnohem důležitější životní hodnoty. Nebo když se místo přání podíváme na mé obavy, je to zase to stejné. Vznik různých obav mě nutí k tomu, že v důsledku v sobě začínám hledat příčinu těchto obav a způsoby, jak se jich zbavit. V konečném důsledku to dříve či později vede ke ‚smrti‘ mých obav. Když se člověk přestane bát, jak říkal Sensei, osvoboduje se od obav, začíná chápat, co to je skutečný život. Ano, pokud obsáhneme lidskou bytost globálně, pak nám vyjde toto: dokud nezkrotíme svůj Materiální princip, nepocítíme, co chce naše duše a proč nám byl dán tento život. V tomto podobenství bylo přesně vyjádřeno, že k tomu, abychom šli po duchovní cestě, musíme jít vždy o krok před sebou samými, před svým Egem, aby nás vedla naše duše. Pak se nikdy nezmýlíme ve svém směru a dříve či později dosáhneme vytouženého cíle.“

* * *

Moje přemýšlení přerušil Sensei, který pokračoval ve svém vyprávění.

„Takže takové pojetí duše a jiných prvků člověka existovalo ve staré Číně... Nebo si vezměme například představy národů turkické skupiny jazyků Sibíře, třeba Altajců. Také oni rozlišují v člověku prakticky pět prvků: ‚kermes‘ (кәрмәс), což v doslovném překladu označuje ‚nevidomý‘ a je to duch zemřelého. Navíc mohl být ‚aru-kermes‘ (ару-кәрмәс), tedy ‚čistý‘, nebo ‚djaman-kermes‘ (дьяман-кәрмәс), tedy ‚nečistý, zlý‘. Kromě ‚kermes‘ existuje také ‚tyn‘ (тын), dýchání, jež je neoddělitelné od člověka, ‚sjur‘ (сюр) neboli přízrak, dvojník, který se může oddělit od těla a ‚kut‘ což je životní síla. V případě, že je ukradena, přichází smrt...“ Na chvíli

se zamyslel a řekl: „Řekové měli také dichotomii ‚tělo-duše‘...“

„Cože?“ nerozuměl Andrej. „Tichotomie?“

„Ne, dichotomie,“ zopakoval Sensei a hned to vysvětlil. „Toto slovo vzniklo od řeckého slova *dicha* mající význam ‚na dvě části‘ a ‚tomě‘, tedy ‚průřez‘. To znamená postupné dělení celku na dvě části a potom každé části znovu na části a tak dále.“

Nikolaj Andrejevič kývl, aby tak potvrdil Senseiova slova a znovu to všechno shrnul, přičemž si udělal nějaké své závěry.

„Teď už je aspoň trochu jasné, proč byla ve Starém zákoně duše ztotožňována s ‚dýcháním‘. Jasný egyptský zdroj.“

„Mimochodem,“ poznamenal Sensei, „všimněte si, že se u starých Židů vyskytovaly představy o duši a těle jako o nedělitelném celku.“

„Ano?“ se sotva patrným úsměvem promluvil Nikolaj Andrejevič. „Takže je zřejmé, že někdo velmi potřeboval, aby mezi lidmi panoval takový názor.“

„O tom není pochyb,“ souhlasil s ním Sensei.

„Počkejte, něčemu jsem asi nerozuměl,“ chtěl se v tom vyznat Viktor. „Co znamená ‚jasný egyptský zdroj‘? Znamená to, že staří Židé opisovali od starých Egyptanů a jaksi zapomněli uvést zdroj svých poznatků?!“

K tomu Sensei poznamenal:

„Zaprvé, ‚neopsali‘ to přímo staří Židé jakožto národ, protože v té době to byl divoký kočovný národ zabývající se především chovem dobytka. ‚Opsali‘ to židovští kněží, kteří stáli v čele židovského národa a už tehdy vykořisťovali svůj lid prakticky jako otroky. A za druhé, neopisovali jenom od starých Egyptanů.“

„Takže to přece jenom opsali!“ zdůraznil Viktor.

Sensei se jen usmál a s úsměškem pronesl:

„Zato máš teď možnost se ve Starém zákoně seznámit s nejrůznějšími starými národními pověstmi, úločky

historických dokumentů a kronik, díly náboženského a filozofického charakteru právě těch starých Egyptanů, Sumerů, Akkadců, Peršanů, starých Řeků, včetně dogmat jiných národů vyznávajících východní náboženství.“

„To jsou věci!“ ohromeně pronesl Stas. „To je mi ale novinka! Myslel jsem si, že jsou Židé tak moudří, že na takové chápání světa přišli sami.“

„Samozřejmě, že jsou moudří,“ kývl Sensei, „protože takoví lidé musí být opravdu velice moudří, aby tak dobře přepracovali všechny znalosti starých rozvinutějších civilizací a prezentovali je jako své náboženství. A nejenže je prezentovali, v důsledku také prosadili svoji myšlenku na celém světě a nárokovali si výhradní práva jejich víry jako té jediné v porovnání se všemi ostatními, aby přesvědčili většinu lidí o zvláštním významu a ‚vyvolenosti‘ židovského národa mezi jinými národy. Zejména tedy o zvláštním významu a ‚vyvolenosti‘ klanu potomků židovských kněží, kteří se pro dosažení osobní nadvlády ve světě přikrývají svým národem jako štítem. Štítem, do něhož se v průběhu mnohých staletí strefují všechny kameny kvůli nespoutané činnosti kněžské vrchnosti snažící se jen dosáhnout svých mocenských cílů. Jejich národ, jenž jim bohužel sloužil jako osobní otroci, zůstal tak jak je a nic z těchto ‚kněží‘ kromě hrozné bolesti hlavy nemá.“

Takže nestačí být jen moudrým, ale je třeba být velmi moudrým, aby člověk kvůli zjištěným důvodům tolik předělal tradiční znalosti různých národů a dokonce občas měnil jejich vnitřní strukturu, aby se potom ti, jež se v tom budou chtít vyznat, museli nejdřív naučit jazyk, historii a kulturu židovského národa. Takže šlo o to se především seznámit s ušlechtilou a z pohledu náboženství spolehlivě očištěnou ‚historií‘ vzniku klanu židovských kněží a jejich ‚obrovské role‘ v utváření celého lidstva.“

„To je přesné!“ zasmál se Nikolaj Andrejevič. „Když si přečtete v Bibli, kdo koho porodil a od koho pocházejí

celé národy, pak nějak začínáte pochybovat o své národní příslušnosti.“

Sensei se vesele rozesmál spolu s ostatními. Žeňa se neudržel a pronesl jednu ze svých legračních replik:

„Takže kdo to psal?! Samí talentovaní a samolibí lidé!“

„Ne samolibí, ale samorosti, ty vesničane!“ opravil ho se smíchem Stas.

„No vždyť to taky říkám. Ti, co se sami sobě líbili, takže i rostli,“ vysvětlil kamarádovi Žeňa.

Stas beznadějně mávl rukou směrem k Žeňovi, zatímco ostatní se smáli.

„Proč to tady vůbec vysvětluju? Má jenom dvě oči a ty jsou ještě navíc až za nosem, takže stejně nic nevidí.“

Voloda hned nízko položeným basem okomentoval jejich zábavný rozhovor.

„Vy jste jako v tom přísloví, kde vyměnil slepý s hluchým housle za zrcadlo.“

Přátelský smích se roznesl po břehu moře. A když se všichni uklidnili, Viktor se zeptal Senseie:

„To je zajímavé. Co je v Bibli konkrétně za předělávky?“ A upřímně se zeptal: „Sensei, řekni nám aspoň pár příkladů, aby mé slepé oči nakonec prozřely.“

„To jo! A aby to došlo dokonce i mně,“ z legrace dodal Stas.

„Jsem vám vždycky k službám,“ pohotově odpověděl Sensei a vysvětlil: „Vezmeme si například to nejelementárnější. To, co můžete lehce najít i sami. V Bibli (v knize Genesis) byl popis obrazů původního stavu světa jakožto vodního chaosu, což bylo ve své době převzato z akkadské legendy o bohyni původního živlu ztělesnění světového chaosu – Tiámat. A Akkaďané převzali tyto legendy od Sumerů. Pověst o rajském Edému jako o šťastném místě na zemi je přepracovanou starosumerskou legendou o ostrově Dilmun, neboli, jak jej později začali nazývat Akkaďané, Tilmun. Dilmun je šťastný ostrov, původní země, ‚čistá‘, ‚světlá‘, ‚nezkažená‘, která neznala

ani nemoci, ani smrt. Byl s ní spojen jeden z nejstarších mýtů o bohu Enki a bohyni matce Ninchursanga. Právě z této staré legendy mimochodem židovští ‚vykladači‘ vytvořili biblický příběh o Adamovi, zakázaném ovoci, vyhnání z ráje a stvoření ženy z mužského žebra, přičemž tím zkreslili samotný smysl kvůli nepřesnému překladu a předělali všechno podle sebe. I když bylo v sumerské legendě všechno popisováno zcela jinak a byla založena na původnosti ženského principu, tedy vůbec ne mužského... Na ostrově Dilmun se po potopě usadil Ziusudra, jehož jméno v doslovném překladu ze sumerštiny označuje toho, kdo ‚našel život dlouhých dnů‘. A v akkadské variantě jméno tohoto člověka znělo jako ‚Ut-Napišti‘, což už znamenalo ‚ten, kdo našel dýchání‘.“

„Všechno je to jasné. A v židovské variantě je to Noe,“ s úsměvem poznamenal Viktor.

„Přesně tak,“ přikývl Sensei. „Přičemž jeho jméno je chápáno jako ‚uklidňující‘.“

Košta se ze zvědavosti zajímal:

„A jaká byla legenda o potopě u starých Sumerů?“

„Hned vám to povím... Židovští kněží opsali tuto legendu z babylonských mýtů, jen si dosadili jména svých hrdinů a udělali menší změny. Samotná legenda byla taková: Podle sumerské pověsti byl Ziusudra synem významného mudrce a náboženským vládcem svého města. Od boha ochránce lidí Enki se dozvěděl o blížící se potopě, již se na lidi chystali poslat bohové. Na radu Enki tento člověk postavil velkou loď s názvem ‚bárka uchováající život‘ a přežil potopu trvající sedm dní a sedm nocí. Potom jako ‚zachránce lidského pokolení‘ získal ‚život jako bohové‘ a ‚věčné dýchání‘ a usadil se spolu se svou manželkou na ostrově blažených Dilmun... Později se tato pověst stala základem pro babylonskou legendu o potopě, hlavní hrdinové už byli ale pojmenováni jinak. Ziusudru v ní pojmenovali jako Atrachasis (‚vynikající moudrostí‘) a jako Gilgaměš (‚předek-hrdina‘).

Musím navíc ještě poznamenat, že pověsti o potopě, stejně jako o světovém stromu, či mýty dvojčat byly tehdy kromě Sumeru rozesety po celém světě, například v takových starých civilizacích jako byla Indie, Čína a také Egypt. A každý národ pojmenovával hlavní představitele těchto legend podle svého. Dokonce když si vezme světový strom, Sumerové jej nazývali chuluppa, ale u starých Babyloňanů je to strom pravdy a strom života. U starých Egyptanů je to strom poznání – nádherná sykomorá s plody života. Věřilo se, že kdo se nachází na ní, z toho se stává bůh. Zemřelého v podobě ptáka vyzývali, aby si sedl na tento strom. Na něm se mu odhalovalo velké tajemství spočívající v tom, že poznával svou božskou podstatu a svůj původ vztahující se k nejvyššímu bohu. Ve starém Egyptě se vůbec věřilo, že smrt navrácí člověka do té božské země, odkud byl vyhnán na dobu svých pozemských životů.

A to už nemluvím o vzniku pověstí o Abelu a Kainovi či Jákobu a Ezauovi spojených s mýty o dvojčatech, zejména se sumerskou legendou o boji o ruku Inanny mezi rolníkem Enkimdu a pastevcem Dumuzi, s egyptskými legendami o bozích, bratrech Osirisovi a Sethovi, kde Seth kvůli závisti, mimochodem pomocí sedmdesáti dvou svých spiklenců, zabíjí dobrého Osirise.

Zkrátka a tak dále a tak podobně. A to se netýká jenom legend, ale také mnohých rituálů, zvyků nebo znamení, které kočovné kmeny starých Židů převzaly od rozvinutějších národů. Vezměme si například starověký Egypt. Plodnost byla považována za dar Osirise a byla vysoko ceněna ve společnosti. Egyptané se snažili mít velké rodiny, vždyť v té době byla velmi vysoká dětská úmrtnost. Stejně tak je to s mužskou obřízkou, která se také praktikovala v Egyptě od dávných časů, jen ne v kojeneckém věku, ale v mládí, kdy bylo chlapcům od šesti do dvanácti let. A bylo to nutné jen z čistě hygienických důvodů, protože tito lidé žili v oblasti s dost horkým

podnebím. Nic víc. Další věc: staří Egypťané považovali prase za nečisté zvíře a řadili jej do říše Setha. Proto nejedli vepřové. A tak můžu pokračovat dlouho.“

„Hm, to jsem nevěděl,“ zaujatě promluvil Viktor.

Ruslan vyslechl Senseie a oznámil v jakémsi namítavém tónu:

„Proč o tom nikdo neví?!“

Na to mu Sensei úplně klidně odpověděl:

„Jak to ‚nikdo neví‘? Mnoho lidí o tom ví, zvláště pak odborníci zkoumající tyto otázky. Prostě někteří ‚zběhlí‘ mlčí ze zdvořilosti, jiní ze sounáležitosti.“ Starší kluci se zasmáli. „Takže jak se říká, kdo chce, dohrabe se k pravdě. Informace jsou, kdyby bylo ještě přání...“

„Obdivuhodné je, kdy se podařilo starým Židům tolik toho převzít od různých národů?“ s ironickým tónem pronesl Stas.

„Přece jsem vám říkal, že to byli kočovníci a chovatelé dobytka,“ znovu zopakoval Sensei. „Nejdřív židovští kněží nahnali svůj národ, aby obsadil cizí území a pak se na těchto územích jejich národ stal zajatcem silnějších. A v čase míru museli hledat a vybírat vhodnější místa k životu. Například ve Starobylém Egyptě... Kolik let tam žili? A to se někteří ještě i sblížili s místními lidmi. Když si například vezmeme jedno z vám známých jmen – Abrahám – tak říkajíc jednoho z prvních patriarchů Starého zákona, ‚praotce židovského národa‘...“

„Patriarchu a praotce? To znamená jednoho z prvních představitelů klanu židovských kněží?“ dovtípl se Stas.

„Jsem rád, že začínáte chápat podstatu,“ poznamenal Sensei.

Nikolaj Andrejevič se zasmál a pronesl:

„Jednou jsem se setkal s velmi zajímavou otázkou. Hledal jsem jednu zemi v encyklopedii o státech a náhodou mi do oka padla informace ohledně Izraele. Historická studie o této zemi a jejích územích začíná tím, že ‚kolem roku 2000 před našim letopočtem přišel Abrahám,

praotec židovského národa, do Palestiny z Mezopotámie.‘
A o Palestině tam nebylo vůbec ani slovo. Jen malá poznámka číslicí na mapě Izraele: ‚Palestinská území‘. A to je všechno! Překvapilo mě, že tam nebylo ani známky o tom, kdo obýval Palestinu před tím. A pokud je mi známo, na tom území se nacházel jeden ze starých států.“

„No a co jsi chtěl?“ pokrčil rameny Sensei. **„Historie pro masy je bohužel ve většině svých ‚faktů‘ připravována v kuchyni světové politiky a je podávána těmito ‚kuchaři‘ na podnose i s příkrasami, tak říkajíc v podobě ‚obecně přijatých historických koncepcí‘.“**

„Tak to jsou teda ale mistři na podobné pokrmy!“

„Něco jsem asi úplně nepochopil. Tak kdo to byl Abrahám? Jeden z prvních představitelů klanu židovských kněží nebo osvícený učedník Ježíše?“ zeptal se Košta ve snaze vyjasnit si to. „Sensei, ty jsi nám kdysi vyprávěl...“

Andrej ho netrpělivě přerušil:

„Kdysi to je kdy?“

„Víš přece, když k nám přišli na trénink nějací lidé ze sekty...“

„Ahá,“ protáhnul Andrej. „To bylo tehdy, když se jejich mladý novinář chtěl setkat se Senseiem?“

„Ano,“ kývl Košta a znovu se obrátil na Senseie. „Tehdy jsme se bavili taky o Mohamedu. A ty jsi, Sensei, vyprávěl, že archanděl Gabriel přenesl Mohameda v prostoru a čase do Jeruzaléma, kde zařídil setkání s Ježíšem a jeho osvícenými učedníky Abrahamem a Mojžíšem.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Tak praví legenda. Ale legenda a pravá historie jsou poněkud odlišné věci... Z pohledu náboženství z Abraháma udělali ‚patriarchu‘, ‚praotce‘, ‚hlasatele víry‘, dokonce jakéhosi ‚mučedníka‘. Zcela legendární, polomytickou osobnost, která prý uzavřela se samotným bohem Jahve ‚věčnou smlouvu‘, čímž bylo potvrzeno, že dědici práv a povinností této ‚smlouvy‘ budou potomci Abraháma narození z jeho ženy Sáry, a znakem ‚smlouvy‘ bude pro věřící obřízka všech

kojenců mužského pohlaví. Ale když odhodíme celý ten náboženský obal a zveličování, pak byl obraz Abraháma pro generaci věřících vytvořen z ničeho.

V 18. století před naším letopočtem (nikoli ‚kolem 20. století před naším letopočtem‘, jak se to snaží předložit dnes) opravdu žil takový člověk jménem ‚a-bu-ra-mu‘. Je to mezopotámské jméno, typické pro tehdejší dobu. V židovské variantě znělo jako ‚abraham‘. To se přeměnilo do vám známého jména Abrahám doplněním další slabiky ke jménu ‚Abram‘, které se skládalo ze dvou slabik, a to všechno z náboženských důvodů. Takže Abram byl rodákem z města Ur v jižní Mezopotámii (na jihu dnešního Iráku), tedy z místa, kde kdysi dávno existovala sumerská civilizace, dokud si Sumery tak ‚tíše a mírumilovně‘ nepodmanili severní sousedé, kočovníci Semité Akkaďané, jež při tom převzali a předělali jejich kulturu. V bibli toto město nazývají Ur Chaldejský. I když musím poznamenat, že slovo ‚Chaldejský‘ bylo k městu připojeno teprve v 7. století před naším letopočtem, když toto město začalo náležet Chaldejské říši neboli jinými slovy Novobabylonské říši existující od roku 626 před naším letopočtem do roku 539 před naším letopočtem, dokud ji neobsadili Peršané.

Staré město Ur (založené ještě Sumery) se nacházelo nedaleko od Babylonu. Za Abramova života to bylo jedno z náboženských center. Mimochodem dodnes se zachoval obrovský ‚zikkurat‘ Ura (kultovní stavba postavená v podobě zvláštní komolé stupňovité pyramidové věže s chrámem na vrcholu). V těch dobách, mimochodem stejně jako dnes, bylo náboženství úzce spjato s politikou. A musím poznamenat, že to byly doby politickým změn. Právě tehdy začal Babylon sbírat sílu a začalo se sem přemísťovat politické centrum Mezopotámie. Před tím byl Ur díky svému politickému a obchodnímu vlivu (v tom regionu byl jedním z center

indického a arabského obchodu) významnějším městem než Babylon. A představoval jednu z opor Archóntů.“

„Opor? V jakém smyslu?“ nepochopil Andrej.

„Buďte trpěliví. Později vám o tom povyprávím... Otec Abrama Farrah (Terach) byl místním knězem (později jej Židé nazvou ‚sochařem idolů‘ a ‚obdivovatelem idolů‘), jenž spojil ve svých rukou duchovní a světské pravomoce. Jako učený kněz celkem dobře ovládal astrologii, astronomii, matematiku a samozřejmě gramatiku. Tyto znalosti předal svým dětem. Farrah byl jedním z několika bohatých kněží spojených přímo s okruhem Archóntů, tedy s těmi, kdo se snažili tajně vládnout, řekněme ‚mezinárodní politice‘ a při tom manipulovali lidmi stojícími u moci. Tajná příslušnost k tomuto klanu přecházela od otce na syna, tedy jen po mužské linii. Takže právě Farrah, jemuž byla svěřena kontrola nad sestavením ‚nových opor‘ v oblastech vytyčených Archónty s dohodou o následném vlivu potomků Farraha v těchto oblastech, poslal svého syna Abrama do Kanaánu.“

„Tak to ho poslal daleko,“ řekl Žeňa soucitně.

Sensei se jenom usmál spolu se staršími kluky a pokračoval:

„V Kanaánu, jak tuto oblast (zahrnující tehdy také území Palestiny) nazývali Židé, se nacházely městské státy jedné z nejstarších civilizací vzkvétající za doby existence sumerské civilizace. Zdůrazňuji, že se tam nacházely zejména civilizované městské státy, nejen území, na němž, jak se dnes snaží dokázat, se usídlily kmeny Kanaánců věnující se zemědělství. A místní národ žijící v těchto zemích nebyl svým původem nijak spojen s židovským kmenem, jak je předkládáno v starozákonních legendách: ‚s vnukem Noemem a synem Chamem - Kanaánem‘, z jehož potomstva prý pochází Kanaánci. Židovští kněží při psaní Starého zákona jen vyměnili kořen.“

„Stará civilizace na území Palestiny z doby Sumerů? A proč o ní dosud nejsou žádné informace?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Podívej se na mapu, pod čí kontrolou byla tato území. Sám jsi četl, čím začíná historické pojednání o těchto územích. Myslíš si, že pro potomky židovských kněží je výhodné odkrývat to, co bylo před nimi? Naopak, všelijak svůj národ připoutávají k těmto územím, protože je to výhodné zejména pro ně. Právě oni vnucují představu, že staří Židé patřili ke skupině západosemitských národů obývajících od 4. do 3. tisíciletí před naším letopočtem Sýrii, Fénicii, Palestinu. I když ve skutečnosti v té době kmen, z něhož vyšel tento národ, kočoval v severních a severozápadních oblastech, hraničících s Mezopotámií. Ale kdo teď potřebuje tuto pravdu?“

Nikolaj Andrejevič se zasmál.

„Čím déle žiju na tomto světě, tím víc se přesvědčuji o tom, že věda jako oddaný pes sice jde před svým pánem – Politiky, ale stejně jde na krátkém vodítku a s náhubkem.“

„A na co potřebovali Archóntové tento Kana... zkrátka tuto oblast?“ zajímal se Andrej.

„Tato oblast byla zvlášť významná ve starých dobách. Fakticky se nacházela na průsečíku Afriky, Asie a Evropy, tedy na hlavních suchozemských obchodních cestách spojujících staré státy těchto světadílů. Byla to zlatá křižovatka obchodních cest.“

„Křižovatka obchodních cest? Nějak jsem na to pozapomněl,“ překvapeně promluvil Volod'a. „Teď už je to jasné. Obchod znamená zisk. A velký obchod je velký zisk. Kontrola obchodu přináší moc a vliv.“

„Přesně tak. To je politika... Takže Abram tam šel spolu se svou rodinou, synovcem Lotem, se svým bohatstvím a majetkem, velkým množstvím lidí, otroků a dobytka. A tiše, i když zdaleka ne vždy s mírovými úmysly, se snažil utvrdit svůj vliv v této oblasti. Později ušlechtilé

psali o tom, že tam vedl život ‚patriarchální hlavy rodu kočujících chovatelů dobytka‘.“

„Je to něco jako ‚bojový průzkum‘,“ okomentoval to s mírným úsměvem Volodfa.

„Skoro. Později, v náboženské verzi, tento nenadálý Abrahámův pochod začnou zdůvodňovat důvěrou a oddaností k božstvu, jež od něj vyžadovalo, jak se píše v Genesis (12-1): jít ‚do země, kterou ukážu tobě‘. Přibarví se to legendami o tom, že Jahvem vyvolený Abrahám hledá nejvyšší a nejsilnější počátek mezi živly a nakonec se ve světle vysoce duchovních pravd ujišťuje, že všechno má svou hranici, kromě Boha stvořitele.“

„To je úplně přesvědčivé,“ pokrčil rameny Nikolaj Andrejevič.

„Ale musím poznamenat, že Jahveho jakožto Boha Židé začali uctívat až mnohem později, prakticky pět set let po Abrahámovi,“ pokračoval Sensei. „A obraz Jahveho (Яхве) jako takový se v těchto kmenech vyvinul z kultu boha Jevo (Yw, Яево), jenž byl velmi uctíván ve Fénicii. Abrahám a jeho potomci přepravivší se do Kanaánu začali uctívat místního boha Kanaánců jménem El Šaddaj, jak jej označovali v Chevronu, aby se tak sblížili s místním obyvatelstvem. Kanaánský bůh El (Všemohoucí) podle pověstí místního obyvatelstva stál v čele všech bohů a byl považován za nejvyšší autoritu mezi všemi božskými i lidskými činy. V různých kanaánských městech jej nazývali různě, například El Šaddaj (Všemohoucí), El Olam (Věčný) a ve městě Salim (které později Židé začali nazývat Šalem a následně Jeruzalém) El Eljon (Nejvyšší).

Ale o to ani tak nejde. Prostřednictvím náboženských legend židovští kněží všem vyprávěli vysoce duchovní pravdy, ale ‚svoje‘ lidi učili úplně něco jiného. Zejména to, že k dosažení vytyčeného cíle jsou všechny prostředky správné. Kdyby se vám naskytla příležitost, přečtěte si ve 12. kapitole knihy Genesis charakteristické příklady.

Když se v té samé zemi Kanaánu rozšířil hladomor, Abrahám se přesunul do Egypta, kde ze zjištěných důvodů vydával svou ženu Sáru za svou sestru a fakticky ji prodal do faraonova harému. Díky tomu bez újmy přežil v Egyptě po celou dobu, kdy v Kanaánu vládl hladomor. Nebo si přečtete ještě kousek dál o jeho vnucích, kdy mladší bratr Jákob navrhl svému staršímu bratru Ezauovi, který měl hlad, ať si od něj koupí kousek chleba a talíř čočky za Ezauovo právo prvorozeného. Nebo jak stejný Jákob Istí přijal od otce požehnání, jež mělo patřit Ezauovi. Nebo jak je ve 32. kapitole knihy Genesis popisována legenda, kdy Někdo v noci s Jákobem bojoval, pak mu požehnal a pojmenoval jej Izrael, což znamená ‚Boží bojovník‘. V legendě je zdůrazňováno, že jméno Jákob stojí v základě rodů židovského (izraelského) národa... Mimochodem, víte, co znamená slovo ‚Hebrejci‘?“

„Hebrejci? Nijak jsem o tom zatím nepřemýšlel,“ odpovéděl za všechny Nikolaj Andrejevič. „Co to znamená?“

„Toto slovo je vytvořeno ze slovního spojení označujícího ‚překračovat přes‘, nikoli ‚ti, kteří přišli z cizí země‘, jak se to dnes někdo snaží prezentovat. Za ‚ty, kteří přecházejí přes mosty času‘ sami sebe označovali vrchní židovští kněží patřící ke kastě Archóntů. Zkráceně to znělo jako Hebrejec. A ‚hebrejský národ‘ byl považován za národ, jenž patřil těmto ‚Hebrejcům‘, tedy kněžím.“

„Jak patřil? Jako věc? Byli to snad jejich otroci nebo co?“ zeptal se Stas.

„Něco podobného,“ řekl Sensei.

„No tak to jo!“

„Nebo si přečtete jak synové Jákoba díky nápadu jednoho ze svých bratrů – Judy, prodali svého bratra Josefa za dvacet stříbrných kupcům, aby mohl být znovu prodán do otroctví do Egypta. Všechno jen pro to, že byl otcovým oblíbencem a přinášel mu informace, které je pošpiňovaly.“

„Takže všichni jsou ‚dobří!‘“ zasmál se Voloďa.

„Juda?! Bratři ho prodali za dvacet stříbrných?!“ po-
divil se Viktor. „Takže se historie opakuje!“

„K tomu taky historie je,“ promluvil Sensei. „Mimocho-
dem, k Josefovi... Vrátim se k našemu rozhovoru o tom,
že Židé převzali znalosti od starých národů. I když dokon-
ce nebudeme zmiňovat tu nejlepší politickou skutečnost
té doby, ale budeme se řídit výhradně legendami, pak
stejný biblický Josef, syn Jákoba, jenž byl v Egyptském
městě pojmenovaném v Bibli On, se oženil s Egyptankou
Asenat, dcerou významného kněze Potifara. A biblické
město On je ve starém světě známé egyptské město Iunu,
neboli jak jej nazvali Řekové Heliopolis („Sluneční město“).
V té době to bylo jedno z největších center egyptského
náboženství. Bylo to místo, odkud pocházel kult boha
slunce Ra a nejrozšířenější kosmologie popisující stvo-
ření světa.“

„A kde se nacházelo toto město ve starověkém Egyptě?“ zeptal se Košťá.

„V současnosti je toto město předměstím Káhiry.“

„Rozumím.“

„A předobrazem Josefa je reálná osoba v historii?“ za-
jímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Ano. Jen to bylo mnohem jednodušší. Nikdo samo-
zřejmě tohoto člověka do otroctví neprodal. Byla to prostě
epocha nadvlády Hyksósů v egyptském státě. A on byl
jeden z klanu Chabirů, tedy cizinců semitského původu,
jež v té době začali získávat politickou váhu v této zemi.
Takže historická podoba je převzata od tohoto člověka.
Všechno ostatní doplnili o různé pohádky, mimochodem
včetně egyptské pohádky o dvou bratrech (Batovi a Anu-
bisovi) a nevěrné manželce nebo symbolikou oplakávání
Dumuze sumerskou bohyní Inannou a tak dále. Takže
z Egypta bylo mnoho informací převzato hebrejskými
kněžími.“

„A příběh o Mojžíšovi?“

„Něco takového se stalo. Jen ne ve stejných barvách, v jakých nám to předkládají dnes. I když jsem vás tímto tématem už trochu unavil, přece jen se podrobněji zastavím u tohoto příběhu, protože je velmi poučný a podobá se jinému příběhu, který vám povyprávím později. To všechno proto, abyste chápali, jak se tvoří historie a náboženství, jak to bylo dřív, a hlavně, co se odehrává dnes.

Mojžíš (Moše) se narodil na východě Egypta, nedaleko Rudého moře. To, že jej podle náboženských legend vychovala samotná dcera faraona, která ho vytáhla z vody, lépe řečeno, našla ho ještě jako novorozence v košíku u vody, byl samozřejmě výmysl, aby byl přidán hlavnímu hrdinovi větší význam z pohledu náboženství. A tento výmysl vznikl kvůli různému výkladu jména Mojžíš: hebrejské sloveso *mašah* označovalo ‚vytahuji‘, ale v egyptštině, stejně tak i v koptštině, označovalo slovo *mose* ‚dítě‘. Navíc byla tato legenda potřebná k tomu, aby zůstali skryti praví Mojžíšovi rodiče, protože Mojžíš byl, jak by se dnes řeklo, jen polovičním Židem. Nedaleko toho místa, kde se narodil a vyrostl, se přes Rudé moře na Sinajském poloostrově nacházela země Midjan. Když Mojžíš dospěl, oženil se s jednou z dcer midjanského kněze Jofora (nazývaného též jako Raúl). Žil u tchána a pracoval na tchána. A musím poznamenat, že sám Mojžíš nebyl žádným řečníkem. Spíš naopak, trpěl dyslalií (poruchou řeči). Byl ale ovladatelný a svědomitý. Zejména pro tyto vlastnosti z něj kněží udělali veřejného vůdce skupiny Židů.

Ta doba byla spojená s novými politickými změnami na světové ‚šachové desce‘ ve hře Archóntů. Do realizace plánů Archóntů bylo zapojeno množství lidí. A náhodou mezi nimi byl i vám známý vrchní kněz Jofor a kněz Áron žijící v egyptské zemi a mající určitou autoritu v židovských kruzích. Árona později označí v písemných záznamech za ‚prvního mezi veleknězi‘, ‚praotce kněžské kasty‘. A v náboženských legendách jej prezentují jako Mojžíšova bratra a jasně poukazují na jeho ‚druhotnou‘ roli

v porovnání s Mojžíšem s tím, že jen „asistoval“ Mojžíšovi a byl jeho tlumočníkem a poslem. I když ve skutečnosti to tak vůbec nebylo. Áróň byl z rodu kněžích považujících se za „čisté Židy“. A takové poloviční Židy, jakým byl Mojžíš, zvyška přehlíželi, vůbec je nepovažovali za lidi, natož pak za své bratry. Ale **podle zásad Archontů ideoví organizátoři a faktičtí vůdci sloužící věci Archontů nesmějí v žádném případě veřejně ukazovat svou vedoucí roli v jakékoli činnosti. Utajenost, tajemství, tiché řízení vůdců – to jsou tři zlatá pravidla jakékoli činnosti Archontů. A této zásady se drží dodnes**, dobře si to zapamatujte. Ze stejného důvodu je v kněžských spisech vyvyšován jako veřejný vůdce právě Mojžíš. Velmi „skromná úloha“, s rysy „smířlivosti, pokory a mírnosti“ je přiřazována Áróňovi a o knězi Joforovi se prakticky mlčí.

I když právě Áróň a Jofor plnili politická zadání Archontů týkající se ovládnutí cizích zemí, zařídili všechno ohledně organizace a vyvedení části Židů (a nejen jich!) z Egypta do „lepších míst k životu“. Kněží toho jako vždy naslibovali obyčejnému židovskému národu spoustu: svobodu, lepší život i lepší země. Mnozí z nich spolkli tuto věčnou návnadu i s navijákem a šli dobrovolně za nimi spolu se svými rodinami. A neměli ani tušení, že je ve skutečnosti vedou do války a na smrt kvůli politickým ambicím Archontů... Žádná faraonova vojska tyto lidi samozřejmě nepronásledovala.“

„Nepronásledovala?“ podivil se Kosta. „A co ta legenda o tom, že Mojžíš prý „rozdělil“ vody Rudého moře a vedl „svůj národ“ přímo po mořském dně na druhý břeh, zatímco faraonovo vojsko, které se za nimi hnalo, zahynulo v tomto moři?“

Sensei se jen usmál a poznamenal:

„Je to jen předělaná informace převzatá židovskými kněžími ze starších egyptských pramenů, z nichž některé se dochovaly dodnes. Ve starém papyrusu Westcar (byl

pojmenován na počest první držitelky tohoto papyrusu slečny Westcarové, jež jej získala v Egyptě) je takzvaný ‚příběh o zeleném kameni‘. V něm se říká, že když se faraon projížděl po jezeře, posadil k veslům ty nejkrásnější dívky, aby zpříjemňovaly jeho výhled. Jedna z nich náhodou upustila do vody zelený drahokam, jenž ji zdobily vlasy. Hlavní písař plující za nimi vylovil na žádost faraona tento kámen ze dna jezera. Pronesl zaříkávadlo, vody jezera se rozestoupily a odhalily pás suchého dna. Písař sestoupal dolů, našel kámen a vrátil jej dívce. Tento příběh posloužil jako zdroj pro židovské kněží při tvorbě námětů pro své vlastní náboženství.

Mimochodem, v tomto papyrusovém svitku je také zmínka o tom, jak se vladař Chufu dozvěděl o proroctví starého divotvůrce Djedi (Дедѣ) o třech novorozencích, kteří se narodí manželce hlavního kněze boha Ra a následně obsadí vladařský trůn. Chufu začal hledat tyto děti. Pak se jedna mladá služka, jež pracovala v domě tohoto kněze, snažila informovat faraona o ‚spiknutí‘, ale zahynula na břehu Nilu ‚chycená a spolknutá krokodýlem‘. A nejzajímavější je, že na tomto místě je papyrusový svitek utržen, stejně jako mimochodem i jeho začátek.“

Nikolaje Andrejeviče napadlo:

„Počkej, nevznikl náhodou na základě této informace námět Nového zákona o proroctví, králi Herodovi a jeho ‚honbě‘ za novorozenci?!“ Sensei se jen zlehka zasmál. „Teď už je jasné, proč došlo k takovému ‚historickému‘ nesouladu.“

Sensei kývl a dodal:

„Řeknu ještě, že ve vyprávěních na tomto papyrusu se jednalo o dobu nastolení V. dynastie ve starověkém Egyptě, tedy o První přechodné období, kdy se Archónové pokusili zničit ty duchovní základy, které položil už Imhotep. Zapamatujte si to. O tom si povíme o něco později... Kromě toho, co se týče legendy o Mojžíšovi: V té době, kdy bylo psaní Starého zákona doplňováno

a přeformulovávalo židovskými kněžími, znali také legendy o fenoménech Sirbonského moře popsané v řecké tradici.

A pokud jde o skutečné události: I když Židé žili dlouhou dobu mezi Egypťany, stejně zůstávali cizinci a vůbec nebyli tak početným národem ve srovnání s Egypťany, jak se to dnes snaží prezentovat v historii. A navíc ani nikam neběželi. Nejdřív všechny Židy toužící po ‚lepším životě‘ shromáždili v Mojžíšově rodném kraji, kde byli nábožensky zpracováni s podtextem, jenž je měl naladit na blížící se události. Přípravovali je k absolutní poslušnosti svému Bohu, což hlavně znamenalo poslušnosti kněžím, kteří stáli v čele. A dělali to, jak se říká, dál od cizích očí, v pouštní krajině, nedaleko hory Sinaj.“

„To je tam, kde Mojžíš Židům přečetl desatero božích přikázání? To ‚nezabiješ‘, ‚nepokradeš‘, ‚cti otce svého i matku svou‘ a tak dále,“ dovtípl se Stas.

„To se vůbec nestalo! Židovský národ už tato přikázání znal a nejen je! Když Židé žili mezi Egypťany, částečně převzali i jejich kulturu. A v této zemi se už od dob starověkého Egypta věnovala zvláštní pozornost mravní výchově mladých generací, protože mezi Egypťany byla hluboce zakořeněna představa, že právě děti mohou dát svým rodičům nový život v posmrtném životě tím, že provedou pohřební obřad. Svatosvatě věřili tomu, že každý, kdo předstoupí před Osirisův posmrtný soud, aby dokázal, že prožil život čestně, musí pronést takzvanou ‚Zpověď popírání‘ neboli ‚Ospravedlňující proslov zemřelého‘, kde se člověk zřikal čtyřiceti dvou, jak by dnes řekli náboženští činitelé, ‚smrtných hříchů‘. A mezi ně patřila nejen dnes všem známá přikázání (která prý byla dána Mojžíšovi), ale dokonce i specifická přikázání, spojená s čestností v obchodování.

Poznamenám ještě, že existovala jak zjednodušená varianta této ‚zpovědi‘, tak i plná, kde člověk nazýval jména všech čtyřiceti dvou egyptských bohů a ospravedlňoval

své činy. Ve zjednodušené verzi to vypadalo například následujícím způsobem: Po krátkém pozdravu Vládce Dvou Pravd, jak nazývali Osirise jakožto posmrtného Soudce, člověk říkal: „Nekonal jsem zlo lidem. Nebyl jsem krutý ke zvířatům. Nesvědčil jsem křivě v Místě Pravdy. Nerouhal jsem se. Nenutil jsem lidi hladovět a naříkat. Nevraždil jsem. Nikomu jsem nezpůsobil utrpení. Neoddával jsem se cizoložství. Nemluvil jsem sprostě. Nekradl jsem...“ A tak dále. Také se tam říkalo: „Nepřidával jsem na váze a neubíral jsem na váze. Nepodváděl jsem ani o půl arury. Netlačil jsem na závaží. Neklamal jsem při používání olovnice...“ A tak dále.“

„To je teda něco!“ zasmál se Viktor. „Tak si židovští kněží vybrali jen to, co pro ně bylo výhodné!“

„Jsem rád, že začínáte chápat, a nejen poslouchat,“ znovu zopakoval Sensei.

„Zajímavé, velmi zajímavé!“ překvapeně promluvil Nikolaj Andrejevič. „A jak vypadala plná verze?“

„Přibližně takto:

1. O Useh-nemtut, kterýž je v Heliopoli, nečinil jsem zlo!

2. O Chepet-sedežet, kterýž je v Cher-acha, nekradl jsem!

3. O Dendži, kterýž je v Hermopoli, nezáviděl jsem!

4. O Akšut, kterýž je v Kerertu, nekradl jsem!

5. O Nehehau, kterýž je v Ra-Setau, nevraždil jsem!

6. O Rutí, kterýž je na nebi, neubíral jsem na váze!

7. O Irti-em-des, kterýž je v Letopoli, nepřetvařoval jsem se!“

A tak dále: „nelhal jsem“, „nehádal jsem se kvůli majetku“, „nečinil jsem nic nepřístojného“, „nerozhněval jsem se“... Všechny tyto informace můžete najít i v naší době. Přečtěte si velkou knihu staré egyptské literatury – Knihu mrtvých, 125. kapitulu a seznámíte se s tímto podrobněji. Takže Egypťané se od dětství učili nazpaměť tento „ospravedlňující proslov“. Mysleli si totiž, že tato

slova musí člověk v posmrtném soudu pronášet velmi přesně, aby se ospravedlnil, protože po tomto procesu se na jednu misku vah pokládalo, jak víte, jejich Ach (vůle a přání člověka, z nichž vyplývaly skutky a činy v tomto prožitém životě) a na druhou misku pak ‚kodex chování‘, takzvaný ‚maat‘ (‚pero bohyně Maat‘, jež zosobňovala světový řád). Věřili, že pokud budou misky v rovnováze, pak může zemřelý žít v posmrtném světě. Ale jestli je rovnováha narušena v neprospěch člověka, pak jej čekalo nebytí namísto pokračování života v posmrtném království. Když vezmeme v úvahu to, že Egypťané se od nejtělejšího dětství připravovali jak myšlenkami, tak i skutky a činy k posmrtné existenci, pak pro ně takovéto narušení rovnováhy znamenalo ten nejhorší trest. Takže základy vysoce morálního chování rodiče vštěpovali svým dětem od dětství a důstojný Egypťan se jich držel po celý svůj život. Některé morální základy převzali od Egypťanů také obyčejní Židé žijící v této zemi. Takže to nebyl Mojžíš, kdo odhalil tato přikázání pro svůj národ. Židovský národ je odhalil skrze egyptskou kulturu už dlouho před Mojžíšem! Když židovští kněží mimochodem viděli, jak obyčejní lidé náruživě přijímají podobné morální základy života, opsali velmi mnoho informací z egyptských ponaučení, upravili je podle svého a vydali je za díla svých židovských patriarchů.“

„Samozřejmě,“ zasmál se Nikolaj Andrejevič, „co bychom neudělali pro posílení své autority a popularizace sebe samotných!“

„Abych byl stručný, můžu vám ocitovat několik příkladů. V egyptském textu Amenemopova naučení (text velmi často sloužil jako prvotní zdroj, na jehož základě byla vytvořena kniha Přísloví krále Šalamouna) se píše: ‚Dej uši tvé, vnímej (slova), která pronáším, obrať srdce své k jejich pochopení‘. A v Příslovích krále Šalamouna: ‚Nastav ucho své, vnímej slova má a obrať srdce své k jejich pochopení.‘ Mimochodem, král Šalamoun ve své

době získal věhlas a slávu zejména díky svému sňatku s egyptskou princeznou. Dále, teď už z Ptahhotepova naučení: ‚Nedělej si plány na zítřek, protože nevíš, co bude.‘ A ‚ozvěna‘ tohoto ponaučení znovu v Příslovích (27:1): ‚Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, co ten den přinese.‘ A znovu z Ptahhotepova naučení: ‚Nauč moudrého tomu, co je pro něj užitečné.‘ A v Příslovích (9:9): ‚Učiň to moudrému, a bude moudřejší; pouč spravedlivého, a bude umělejší (znásobí znalosti).‘ Z Ptahhotepova naučení: ‚Jestliže každý další rod bude ochraňovat slovo toto, pak neupadne do zapomnění.‘ Biblická Kniha Žalmů (77:5-6); ruská verze překladu 78:5-6): ‚Vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvedili synům svým, aby poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým.‘ A tak můžu citovat velmi dlouho.“

Žeňa zalamentoval:

„Židovští kněží uměli sr...“ v tu chvíli se Stas podíval na Žeňu a na znamení odsouzení zavrtěl hlavou, na což Žeňa hned reagoval: „srovnávat... jsem chtěl říct!“

Starší kluci se začali smát spolu se Senseiem a Nikolajem Andrejevičem.

„Jo, to se jim velice dařilo,“ souhlasil s ním Sensei. A když se ostatní přestali smát, začal vyprávět dál: „Kdyby to prostě jen opsali, dejme tomu, ale oni navíc ještě přidávali spoustu svých nařízení výhodných především pro klan kněží snažící se udržet svůj národ v otrocké poslušnosti. Podívejte se na ty ‚zákony‘, které prý přinesl Mojžíš (dokonce se někteří snaží všechny přesvědčit o tom, že je sám napsal). Vždyť je tam kromě základních deseti přikázání množství zákazů a rozkazů (mnohdy úplně absurdních), které řídí chování nešťastného obyčejného Žida, jemuž kněží ukládali všechno toto splnit, protože podle jejich názoru to tak musí být, tak to ‚chce Bůh‘.“

„No dobře,“ přikývl Nikolaj Andrejevič, „jak se říká, poslední instance je ta nejpřesvědčivější motivace pro věřícího.“

„Přesně tak. Takže co se týče těchto lidí, pro něž kněží dosadili jako vůdce Mojžíše... Poznamenejte si to, že židovští kněží se vždycky snažili dosadit do čela svého národa takového veřejného vůdce, jehož by bylo pak možné ovládat jako loutku na straně jedné a na straně druhé, aby byl jasným terčem v případech zlostných nálad mezi lidmi. A kněží stojící ve skutečnosti u moci vždycky zůstávali v pozadí.“

Takže během roku na tomto místě kněží shromažďovali židovský národ toužící po ‚lepším životě‘. Aby byly cíle Archontů spolehlivě vyplněny, Árón přistrčil k Mojžíšovi zkušeného a bezohledného vojevůdce Ježíše Navina, jenž dával dohromady oddíly mladých silných mužů vybraných z těchto židovských rodin, prý pro každý případ k ochraně lidí před nenadálým napadením jinými národy během pochodu do ‚lepších zemí‘. Ve skutečnosti tento vojevůdce učil své ‚vojáky‘ manévry a vedení dobyvačských válek. Navíc před samotným pochodem kněží podvodem vzali lidem všechno zlato, jež tyto židovské rodiny měly, což zdůvodňovali náboženskými potřebami. Kněží jednoduše věděli, že tyto Židy vedou na jistou smrt a mrtvým, jak je známo, je zlato k ničemu.“

„To jsou ale fašisti!“ nevydržel to Stas.

„A čí metody podle tebe fašisti používali?“ poznamenal Sensei. „O tom ale až později.“

Nikolaj Andrejevič se nahlas zamyslel:

„Takže celý ten příběh se zlatým telátkem nebude asi takový výmysl, když Árón požádal lidi: ‚Vyndejte zlaté náušnice z uší vašich žen a vašich dcer a přineste je ke mně.‘“

„Zlaté telátko je jen symbolické připodobnění. Mimochodem toto připodobnění mělo zároveň dovést ‚vlastní‘ lidi k poznání, že ti, kdo ve skutečnosti stáli za touto

politickou ‚rošádou‘, jsou židovští kněží z babylonského klanu. Jedním ze symbolů Babylonu bylo ‚zlaté tele‘.“

„Takže Mojžíš nebyl čtyřicet dní a čtyřicet nocí na vrcholku hory?“

„Samozřejmě že ne. Takto se prostě kněží, když popísali tyto události, snažili ukázat opět ve světle egyptských představ ‚vysokou úroveň duchovnosti‘ jimi vytvářeného obrazu Mojžíše jakožto ‚židovského proroka‘, zakladatele a učitele židovského náboženství, politického vůdce. Vždyť podle egyptských představ bylo čtyřicet dní a nocí dobou, během níž lidé na vysoké duchovní úrovni odcházeli buď do pouště nebo do hor a zabývali se tam v samotě duchovními praktikami ke zdokonalení sebe samých.“

A znovu to nebylo čtyřicet let, během nichž prý Mojžíš vedl svůj národ po poušti. Všechno to bylo mnohem jednodušší. Když byla Árónova ‚skupina‘ skládající se zejména ze Židů připravena, přesunuli ji přes Rudé moře na Sinajský poloostrov, kde se připojila k druhé skupině sestávající z lidí z různých kmenů. Tu shromáždil a připravil Jofor. A všichni tito lidé v čele s Mojžíšem, kněžími, jež je doprovázeli a vojevůdci se pohnuli ve směru přesně určeném Archónty a jejich konečným cílem byly ‚země kanaánské‘. Samozřejmě, že o této trase věděli jen kněží a vojevůdci.“

„Skvěle vymyšleno,“ pronesl Voloděa. „Takže si nashromáždili vojenskou sílu, která vlastně žádnému konkrétnímu státu nepatřila. Ale s její pomocí bylo možné provokovat, zapalovat válečné ohně a tvořit tím pádem politické změny v určených regionech!“

„Přesně tak.“

„To byli teda ale pořádní ‚mudrci‘!“

„Takže když už ušli větší vzdálenost, začala se mezi obyčejnými lidmi šířit zvěst o tom, kam je namísto slibného ‚lepšího života‘ ve skutečnosti vedou. Vždyť je v podstatě vedli na boj proti jinému národu, navíc silnému

a bydlícímu v dobře opevněných městech. Samozřejmě se lidé začali bouřit, povstávali proti svému formálnímu vůdci Mojžíšovi a proklínali den, kdy opustili svá zabydlená místa. Kněží zase, jak jinak, začali strašit, že pokud lidé nevyplní ‚Boží vůli‘, pak všichni ti ‚reptající‘ zahynou v právě překonávané poušti. Prozradím vám jeden velmi významný moment, jehož popis se dostal dokonce do Bible (16. kapitola Numeri): Záchrany celého židovského národa se ujali Kórach, Dátan a Abíram (podpořili je vážení mužové). Obvinili ze všeho svého neštěstí Mojžíše a Áróna. Že je podvodem vyvedli z jejich egyptské země do vyprahlé pouště, odsoudili k smrti a mukám a navíc jim ještě chtějí velet. A dále: Odmítli věřit těmto ‚pastýřům‘ a poslouchat je. Vyčítali jim: **‚Ne vy sami, ale celá společnost, všichni jsou v ní svatí, protože mezi nimi je Hospodin. Proč se vyvyšujete nad Hospodinův národ?‘** Mimochodem víru v to, že právě mezi lidmi, v každém člověku, přebývá Bůh, převzali Židé také z Egypta. Toto přesvědčení přebývalo mezi Egypťany už od dob Imhotepa. Ale o tom až později. Takže celý ten příběh s povstáním prostého lidu skončil zničením povstalců. Navíc názorně před očima ‚tlupy‘, aby se všichni báli a třásli před ‚mocí‘ svých vůdců. V ten den lidé vojevůdců podřizující se zase kněžím tvrdě pobili nejen ‚nespokojené vůdce‘ lidu spolu s jejich rodinami (nešetřili ani jejich děti, ženy a staré), ale navíc i téměř patnáct tisíc jejich sympatizantů. A kdo bude odhalovat skrytou podstatu této kruté pravdy? Je výhodnější, když bude napsáno, že tyto lidi potrestal ‚sám Hospodin‘. **‚Vždyť nahánění strachu a udržování lidí v poslušnosti jeho prostřednictvím je jednou z hlavních a nejúčinnějších zbraní Archóntů, protože podle jejich zásad, jenom ten otrok je vyhovující, který se víc než smrti bojí svého pána‘.** Zapamatujte si to, protože s touto zásadou se ještě nejednou setkáte na tomto světě.

Po všech těchto názorných popravách kněží spolu s vojevůdci vedli zbývající lidi po uvedené trase naplánované Archónty na ‚zlatou křižovatku‘ obchodních cest a nestydatě tam (pod vedením Ježíše Navina) vedli dobyvačné války s místními národy. Přičemž čím více byly plány Archóntů realizovány, tím víc kněží zlehčovali význam Mojžíše jakožto vůdce a nakonec, ještě za jeho života, jeho vliv kněží fakticky minimalizovali. Zároveň jako Mojžíšova ‚nástupce‘ ‚před očima Izraelitů‘ označili Ježíše Navina. Mojžíšův život skončil celkem smutně. Cestou do kanaánské země onemocněl. Nechali ho v chýši chudého pastýře, kde Mojžíš následně zemřel všemi opuštěný a kněžími zapomenutý pro svou nepotřebnost.

Takže všechny tyto války nebyly jen tak. Kvůli ambicím Archóntů trpělo velmi mnoho obyčejných mírumilovných lidí válčících jak na straně jedné, tak i na straně druhé, těch, kterým byly tyto války prakticky násilím vnuceny. A podvedení obyčejní lidé, které kněží ‚krmili‘ hesly a výzvami ‚získat lepší život a svobodu‘, fakticky místo slibovaného cíle došli ke své smrti na bitevním poli, umírali po tisících kvůli mocichtivým fantaziím ubohé hrstky intrikářů.

Ještě musím říct několik slov o tom, jak židovští kněží v následujících staletích vládli svému národu. Charakteristickým příkladem toho je Saul. Jeho jméno znamená v překladu z hebrejštiny ‚vyprošený‘. Je považován za prvního krále izraelsko-židovského státu (na konci 11. století před našim letopočtem). Ve starozákonných textech je uveden jako král, jenž byl dosazen k vládnutí boží vůlí, ale následně se stal ‚nevyhovujícím‘. Před Saulovým vládnutím nejvyšší moc zajišťovali soudci. V době míru přitom každá židovská obec žila svým vlastním životem. Ale když se objevila hrozba války s jinými národy, pak byla nejvyšší moc předávána soudcům. Židé často museli bojovat s jinými národy (zvláště sousedními) hlavně kvůli tomu, že

Kresba Anastasie Novych
Svíce Ahrimana

tuto válku tajně vyprovokovali zmínění ‚soudci‘, aby získali neomezenou moc. Zvláště hodně bylo takových válečných konfliktů s Pelištejci. (Mimoходом název

Palestina vznikl z hebrejského ‚plištim‘, jak tehdy nazývali Pelištejce.) A víte, co bylo základem mnohých těchto konfliktů plných krveprolití obyčejných lidí? Tajná dohoda některých izraelských ‚soudců‘ s některými zvlášť bohatými pelištejskými kněžími.“

Nikolaj Andrejevič zavrtěl hlavou na znak odsouzení.

„U všech válečných konfliktů je potřeba hledat podstatu. Obyčejní lidé pod vlivem zármutku často považují příčinu války za vnější okolnosti a nevidí vnitřní podstatu všeho toho, co se děje.“

„A kdo jim odhalí tuto podstatu?“ pronesl Voloda hlubokým hlasem. „Hodí je do jakéhosi mlýnku na maso a nazdar! Jako bys bojoval za svobodu pracujícího lidu, ale za několik let se dozvíš, že jsi byl interventem.“

K tomu Sensei poznamenal:

„Všechno záleží na samotných lidech. Vnější okolnosti vyplývají z vnitřního světa člověka. Čím více se člověk bude stávat Člověkem, čím více bude kontrolovat své myšlenky a přání, tím více bude získávat svobodu duše a jeho vědomí se bude méně dostávat do spárů politiky Archóntů, přičemž Člověk bude chápat pravou realitu tohoto světa. A čím více bude ve světě takovýchto duchovně svobodných lidí, tím více bude slábnout moc Archóntů nad lidmi a tím rychleji si lidstvo vytvoří ‚zlaté tisíciletí‘. Takže všechno dobré začíná v první řadě čistotou vlastních myšlenek!“

„To je samozřejmě pravda, ale ty sám jsi uvedl pro lidi typický příklad, jak někteří z řádných Židů povstali proti kněžím a ti je prostě zničili,“ namítnul Nikolaj Andrejevič.

„To se stalo proto, že se zbývající lid bál podporovat povstalice, i když chápal jejich pravdu... Tento strach kněží naprogramovali lidu ještě před tou událostí. Ale vždyť ve skutečnosti za tímto strachem stojí jen prázdnota, za ním není nic... Kdo to vlastně jsou Archóntové? Jsou to jen lidé. Je to ubohá hrstka lidí ve srovnání s celými národy. A když se u lidí rozplyne iluze strachu zrozená nohsledy

Archóntů, pak uvidí, že jejich strach byl vyvolán vlastní fantazií a v jeho základu leží jen prázdnota.“

Sensei udělal pauzu a pak řekl:

„Ale dokončím vyprávění o Saulovi: Za posledního ‚velkého soudce Izraele‘ je považován prorok Samuel. Když zestárl, dosadil na své místo své dva syny. Jakmile se ale jeho synové dostali k moci, pak řečeno naším jazykem začali brát ‚úplatky‘ a soudit nesprávně. Kdo jim dal víc, ten měl pravdu. A tehdy izraelští stařešinové poprosili Samuela, aby zbavil své syny moci a dosadil do čela lidu důstojného člověka, jenž mu bude králem, jako je to u jiných národů. A podle starozákonných legend Samuel ‚začal prosit Boha o radu‘. Ten mu ‚odpověděl‘, aby udělal všechno tak, jak jej žádá jeho lid. Aby jim dal krále. Prý si pak nejednou vzpomenou na staré časy a budou litovat své prosby. Následující den přišel k Samuelovi mladý Saul, aby ho poprosil jako mudrce o radu, kde má hledat svou ztracenou oslici. Na to Samuel odpověděl: ‚Nestrachuj se o oslici, neboť ta se našla.‘ Následně prohlásil Saula za ‚vládce‘ židovského národa.“

Starší kluci se zasmáli a Stas jim pobouřeně, s dávkou ironie, řekl:

„A co? Odpověděl mu moudře. Jaká otázka, taková odpověď!“

„No a tak dál a tak podobně... A pokud budete číst ve Starém zákoně dál o králich a o všem ostatním, pak sami uvidíte celou historii boje o moc a vliv v politice i neustálé zastrašování lidu. Poznám, že jsou to jen pozemské záležitosti, lidské záležitosti, i když židovští kněží se je po celou ‚svoji historii‘ usilovně snažili připisovat ‚věcem božím‘. Pro vystrašené temné lidi přijímající všechna slova Archóntů jako svou víru a žijící ve strachu a iluzích, jež jim vnutili Archóntové, každý řádek v tomto talmudu je považován za svatý. A pro ty, kdo vidí v řádcích pravdu...“ Sensei ztěžka vzdychl a dodal: „Bůh je tam, kde je světlo.“

Poté se Sensei odmlčel, o něčem přemýšlel. Kluci taky mlčeli. Někdo s nadšeným obličejem, někdo z rozpačitým pohledem a takoví jako Košta se Slávkem s úplně lhostejnou tváří. Bylo zřejmé, že v daný moment každý vnímal Senseiova slova po svém, podle své zkušenosti, kterou v životě prožil, a podle stupně čistoty svých myšlenek. Pro mě to bylo například opravdu zvláštní odhalení beroucí dech. Vždyť ve skutečnosti jsem dobře znala text Nového zákona z Bible. Zvláště tu část, kde se mluvilo o Ježíši Kristu a Jeho kázání na hoře. A ve Starém zákoně jsem se snažila přechíst vybrané pasáže, ale abych pravdu řekla, nic moc jsem z toho nepochopila kvůli obrovskému počtu jmen a pro mě neznámých míst a názvů. Ale teď jsem se přistihla při myšlence, že nehledě na celou tuto spleť a komplikovanost textu jsem také považovala Starý zákon za svatou knihu, i když jsem ani nevěděla, o čem se tam píše. Slepě jsem věřila, že ji psali ‚boží lidé‘ a že skoro každé slovo v něm je tedy od Boha. Odkud se ve mně vzalo toto ‚přesvědčení‘, nevím. Zřejmě pod tlakem té obecné literatury, kterou jsem četla do té doby. Takže mi vnutili toto přesvědčení ještě před tím, než jsem poprvé uviděla tuto knihu, aniž bych věděla, co se v ní píše? To pro mě bylo opravdu šokujícím odhalením. Ano, to je šikovné zpracování lidského vědomí! Přece jen je velmi důležité být v tomto životě vzdělaným a přemýšlivým člověkem. Toto Senseiovo odhalení ve mně vyvolalo přání, abych se sama dobrala pravdy, ponořila se do historie, srovnávala, ověřovala, konfrontovala. A abych nakonec pochopila všechno, co se děje z pozice člověka. Ne tedy v podobě toho oslíka, jenž tupě převáží svůj náklad a nechá se neustále krmit povídkami o sladké mrkvičce.

Nikolaj Andrejevič, zřejmě také přemýšleje o historii, promluvil nahlas:

„Ano, přece jen je důležité znát historii.“

„Bezesporu,“ kývl Sensei, „zvláště pak pravou historií a ne tu, jež byla psána přísluhovači Archóntů.“

„Pokud se na to ale podíváme z globálního hlediska... Vždyť počátkem dvou světových současných náboženství je právě náboženství starých Židů – judaismus. Miliardy věřících myslí způsobem, který pro ně byl vytyčen...“

„Promiň, že tě přerušuji, ale chtěl bych připomenout ještě jeden velmi důležitý fakt,“ řekl Sensei Nikolaji Andrejeviči. „Přísluhovači Archóntů, když mluví o té či jiné své organizaci, často zdůrazňují ohromné množství svých následovníků. K čemu? K tomu, aby touto frází o masovosti v první řadě psychologicky působili na konkrétní lidi. Prý když je s nimi spousta lidí, pak to znamená, že u nich je lépe. Při tom jsou samozřejmě zamlčovány mechanismy, jimiž jsou verbováni a zfanatizováni tito lidé i to, jaké jsou právě cíle dané organizace. Ale co se týče samotných těchto miliard věřících, pak mnozí z nich vstupují do světových náboženství právě proto, že hledají Boha, hledají cesty duchovního zdokonalování. A taková zrníčka duchovních znalostí, jež se uchovala v pověstech Sumerů, starých Egypťanů nebo i jiných národů a která se dostala například do Bible, ta také přitahují lidi. Díky nim se člověk hledající duchovní cestu přiklání k tomu nebo k jinému náboženství. Ale to vůbec neznamená, že zcela patří elitě daného náboženství. U člověka, jenž hledá Boha, také vzniká během procesu poznání mnoho otázek ke svým ‚pastýřům‘, které tito představitelé buď neumí zodpovědět nebo nemohou zodpovědět celkem čestně v rámci politiky té které náboženské organizace. To, že přísluhovači Archóntů hlásají, že za nimi stojí miliardy věřících, ještě neznamená, že tyto miliardy jsou stejné, jako ti přísluhovači.“

„Už jsem o tom také několikrát přemýšlel, když jsem se setkával s různými lidmi a jejich názory na život,“ přiznal Nikolaj Andrejevič, udělal pauzu a pak dodal: „Po tvém vyprávění jsem nakonec pochopil, co mě na

Bibli tolik přitahuje! Jsou to právě ta místa, která jsi zmiňoval a která jsou spojená se staroegyptským pohledem na svět!“

„Aby ne. Tato zrnka dodnes dávají vzniknout zdravým klasům a zaručují sice skromnou, přesto však dobrou úrodu!“ hrdě pronesl Sensei.

„Ale kde v otrokářském státě vezmu taková duchovní zrnka?“ nechápavě pokrčil rameny Košta.

„Starověký Egypt zpočátku nebyl otrokářskou zemí, jak se to snaží historikům podsunout služebníci Archóntů,“ poznamenal Sensei. „Už jsem vám o tom povídal a ještě povím. Byla to společnost, jež dosáhla značného duchovního pokroku. Dokonce v následujících staletích, když se Archóntové doopravdy pustili do ničení duchovní struktury této země, ve staroegyptské literatuře i mezi lidmi byla stále živá vzpomínka na učení předků, zaznamenaná v legendárních pověstech.“

„Ve staroegyptské literatuře?“ podivil se Ruslan. „Jaká tam mohla být literatura? Samé papyrasy!“

„Pod slovem ‚literatura‘ jsem neměl na mysli papíry,“ zasmál se Sensei. „Měl jsem na mysli tu nejobsáhlejší vrstvu hluboce lidské kultury vysoce uměleckých hodnot. Ta byla zaznamenána v době starověkého Egypta jak na kamenech, tak i na papyrusech a v srdcích lidí.“

Sensei se na chvíli odmlčel a pak se zeptal s dávkou ironie Nikolaje Andrejeviče:

„Mimochodem víš, z jakého zdroje vedou kořeny dnes tolik vychvalované Kabbaly?“

„Kabbaly?!“ zeptal se Nikolaj Andrejevič. „Té tajné izraelské doktríny a klíče k zednářské esoterice a rosekruciánství? Nevím.“

„A z jakého?“ zajímalo Volodu. „Abych pravdu řekl, vím jenom, že Kabbala je jakési židovské učení, které si nárokuje vlastnictví tajných znalostí a v poslední době získává ve světě stále větší popularitu.“

„Tuto mýdlovou bublinu budou ještě dlouho vytvářet nafukovat a rozkřikovat do celého světa, že je v ní obsaženo velké tajemství a mocná síla,“ zasmál se Sensei. „I když ve skutečnosti je uvnitř jen pusto a prázdno. Slovo ‚kabbalá‘ v překladu z hebrejštiny ‚qabbālah‘ doslova znamená ‚pověst‘.“

„Pověst?“ napůl v žertu zopakoval Viktor. „A já jsem si myslel, že toto slovo znamená dlužní úpis, moc těžkou ekonomickou závislost. Tak nás to učili na univerzitě.“

„Ne, to je ‚kabala-кабаалá‘. I když pokud si vezmeme skryté cíle a úkoly těch, kteří řídí hnutí šíření učení Kabbaly, pak to nějak tak je. A slovo ‚kabala‘ je vytvořeno od tureckého kabala. To zase vzniklo od arabského slova ‚qabāla‘...“

Sensei se nadechl, aby mohl ještě něco říct, ale v tom se zarazil a lehce se zamyslel.

„Já přece říkám, že taškařice je úplně všude. I v Africe!“ promluvil Viktor vesele, stejně jako Sensei, když zachytil smysl slov blízkých svým zněním.

Sensei se rozesmál spolu s ostatními a s úsměvem pronesl:

„Bývají i takové ‚shody‘! Takže to opravdu byla kdysi legenda, ale vůbec ne hebrejská, nýbrž staroegyptská. A byla založena na ještě starším staroegyptském učení ‚Ka-Ba-Ach‘ odhalujícím počátky sil a cest, s jejichž pomocí bylo možné vystoupit, když použijí dnešní jazyk, z kruhu reinkarnací duše. Ka, Ba a Ach, tedy astrální tělo, duše a duch vůle, tvořily tři hlavní složky tohoto učení, kde se za vrchol trojúhelníku považovala duše Ba. V ní se zkoumaly jen cesty duchovního pochopení a nezaznělo ani jediné slovo o vlivu na tento materiální svět. Toto učení, stejně jako všechno geniální, bylo jednoduché a dostupné všem těm, kdo chtěli jít duchovní cestou.“

A bylo jasné, že popis pověsti o tomto učení zaujme některé ‚zvláště talentované‘ židovské kněží. Nejen že přepracovali toto staré učení podle svého uvážení, ale navíc

se ještě rozhodli, nezapomínaje na schopnosti jejich zjištěného mocichtivého charakteru skrývat ‚tajnou podstatu před bližním svým‘, že v dalších generacích poztrácejí tyto znalosti.“ Sensei nasypal kopeček písku před sebe a ukázal na jeho vrcholek: „A pokud tito židovští kněží ještě něco věděli o této pověsti, pak k těmto,“ ukázal na spodek pyramidy, „se dostaly jen ubohé drobečky filozofických znalostí. Dnes na učení Kabbaly přitahuje lidi právě ta filozofie s egyptskými kořeny. A k zaplnění vzniklých mezer a prázdnoty, aby se už určitě nikdo k ničemu nedobral a nic nepochopil, použili matematiku, oblíbenou židovskými kněžími, navíc propletenou s hebrejštinou. Výsledkem bylo, že se ve 4. století našeho letopočtu objevila kniha Sefer Jecira (Kniha stvoření), jež opět vycházela z cílů a úkolů elity židovských kněží a v níž se kromě ujištění, že základem všeho stvořeného je Bůh, mluví o tom, že vesmír je založen na deseti číslech a dvaadvaceti písmenech hebrejské abecedy (což dohromady činí třicet dva prvků vesmíru).“

Starší kluci se při této zmínce neudrželi a rozesmáli se. Volodža ještě dodal:

„Jasně, zase ta lakota!“

Ale Sensei si nevšímal jejich smíchu a pokračoval ve svém vyprávění:

„V židovském učení se zdůrazňovalo, že právě písmena starohebrejské abecedy jsou spojena s tvořícími silami vesmíru a že každé písmeno odpovídá určitému číslu, svým tvarem také hieroglifu se skrytým významem a ve vztahu s jinými písmeny pak celému matematickému symbolu. Kombinací písmen a vytvářením slov z těchto písmen je prý možné působit dokonce na svět a při tom odhalovat nové zákony rozvoje, vypočítávat budoucí události a tak dále. Věřilo se, že ‚zasvěcený‘ mající tento ‚klíč‘ může vyčíst z textu židovské Tóry tajné Znalosti skryté ostatním. Takže je to zase ta lidská hra na vyvolenost a na vlastnění tajných znalostí.“

„A Tóra to je... to je...“, zřejmě zapomněl Slávek.

„Tóra je starohebrejský název pro Pět knih Mojžíšových, tedy pro prvních pět knih Starého zákona: Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium. I když poznamenám, že v užších kruzích nenazývají Pět knih Mojžíšových jinak než Šest knih. Pro ty, kteří by chtěli proniknout do podstaty této otázky, se nabízí oficiální ‚historická verze‘ zodpovídající tento dotaz tak, že Pět knih Mojžíšových bylo kompletováno v průběhu pěti set let současně s textem šesté knihy Starého zákona – knihy Jozue (Ježíše Navína), vám už známého vojevůdce. Ve skutečnosti je pět knih jen pro lidi. A pro celkem úzký okruh těch, jejichž potomci odedávna vládli tomuto lidu, to je ‚Šest svatých knih‘ (zapamatujte si to, později to srovnáte s dalšími informacemi), jak to rozhodli židovští kněží na svém tajném shromáždění v Babylonu v roce 440 před našim letopočtem.

Mimořádně, strůjcem jednoho z nejdůležitějších rozhodnutí kněží na tomto shromáždění byl Ezdráš, jehož kniha se také stala součástí Starého zákona. Jeho povinností byla úprava, systematizace a slučování zákonů do jedné sbírky právních předpisů určené pro židovský národ. Ezdráš se přestěhoval z Babylonu do Jeruzaléma, kde následně spolu s Nehemiášem začal bouřlivě konat ve věci obnovení kultu Jahve, platnosti zákazů a předpisů kněží pro svůj národ.

Jeho nejbližší spolubojovník Nehemiáš, jehož kniha se také stala součástí Bible, byl docela agresivním židovským politikem a zuřivým šovinistou majícím v povaze netrpělivost hraničící s nenávistí ke všem druhým národům. V té době jej perský král Artaxerxés (Artachšasá I.) jmenoval místodržitelem Judeje. Pod jeho vedením a nikoli bez pomoci Ezdrášovy propagace byl obnoven Jeruzalémský chrám. Díky činnosti těchto dvou spolubojovníků plnicích plány židovské kněžské elity bylo zorganizováno rozsáhlé národní shromáždění, kde Ezdráš seznámil lid

se ‚Zákonem‘, tedy s Pěti knihami v odpovídající úpravě. Všem lidem oznámili pravidla kněžích a poslali je domů.“

„Zase politikaření,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Bohužel,“ kývl Sensei. **„Jednou ze zásad Archóntů, kterou často používají ve své činnosti, je vytvoření různých náboženských organizací za účelem formování ovladatelné společnosti, jež bude Archóntům podřízena.“**

Na chvíli se odmlčel a pokračoval ve vyprávění:

„A ještě o kabbalistech. Druhou nejuctívanější knihou po Sefer Jecira (Kniha stvoření) je pro ně Zohar (Kniha záře), napsaná na konci 13. století autorem pocházejícím z židovské diaspory žijící ve Španělsku. Všimněte si tohoto data: **konec 13. století**. Později si to s něčím porovnáte a něco pochopíte. Takže v knize Zohar je tajné nevyřčené Božstvo považováno za Ein Sof (Nekonečné) a svět věcí za emanaci, neboli vyzařování božských sil. Tam je také výklad deseti sefir zprostředkovávajících tvořící síly božstva, díky nimž se otevírá v poznání. A samozřejmě je také po svém interpretováno přesídlování duší.“

„Počkej, nějak nemůžu pochopit, jaké v tom byly pozůstatky staroegyptských znalostí? Nadhod' aspoň pár příkladů pro osvětu, abych tak řekl,“ poprosil Viktor.

„Ano, jistě. Vezměme si například myšlenku kabbalistů o utajeném nevyřčeném jménu Božstva převzatou z Bible. A do Bible se dostala přes židovské kněží, kteří jednoduše předělali tento pojem o tajném Božím jménu podle svého a vzali jej ze staroegyptských zdrojů a pověstí. Ve starověkém Egyptě se věřilo, že právě jméno člověka (osobní jméno člověka označovali jako ‚Ran‘) bylo klíčem k otevření jeho individuality (podle jejich pověr bylo dokonce pro mrtvého důležité, aby nezapomněl své jméno po smrti), ale právě Boží jméno je klíčem k otevření obrovských tajných sil dávajících neomezenou moc. A následně, pokud jste znali právě jméno člověka, mohli jste pozitivně nebo negativně ovlivňovat jeho nositele.

Proto existoval názor, že k zachování bezpečnosti je potřeba pravé jméno, ať už u člověka nebo u Boha, udržovat v největším tajemství.

Tyto pojmy se staly základem pro mnohé legendy a pověsti. Například pro dnes známé vyprávění o Isidě (Eset) a bohu Ra. Podle této pověsti byl bůh Ra, jehož kouzlí had, nucen kvůli vyléčení sdělit své tajné jméno bohyni Isidě. A díky tomuto tajnému jménu Isida získala moc nad vládcem bohů.“

„Zajímavé,“ pronesl Nikolaj Andrejevič, „když tomu ve starověkém Egyptě přidávali takový velký význam, pak můžeme předpokládat, že všechny tyto informace nevyšly z prázdnoty.“

„Bezsporu,“ přikývl Sensei.

„A na jakých znalostech se pověst zakládala?“

„Co se týče pravého jména člověka, původně se věřilo, že v momentě zjevení duše v materiálním světě jí Bůh dal jméno, které duše nesla tajně přes všechny své reinkarnace. Prostřednictvím tohoto jména Bůh s duší komunikoval a když duše vyžrála, povolal ji k sobě. A pokud někdo nějakým způsobem zjistil pravé jméno lidské duše, pak jej mohl využít k ovlivňování samotného člověka. Tyto znalosti ale byly přístupné kromě Bódhisattvů jen lidem na vysoké duchovní úrovni končícím svůj pozemský cyklus reinkarnací. Mezi lidmi se jen zřídka stává to, že jméno člověka, jež mu bylo dáno při jeho narození, se shoduje s jeho pravým jménem. Ale člověk o tom nemá ani nejmenší tušení. K podobné ‚shodě‘ dochází záměrně, a to jen ve zvlášť významných případech.

Dnes bohužel tyto znalosti patří spíše pod kapitulu ‚fantastika‘. I když dozvuky těchto znalostí o jménu, jakožto pochopení prvotního prvku v sobě, jakési hlubinné vnitřní podstaty, toho, co se vkládá do lidské podstaty, jsou přítomny u různých národů. Vezměme si například indoevropské slovo ‚jméno‘ – n-men, tedy ‚v‘, ‚vnitř‘. Nebo ruské nářeční slovo ‚vo jma‘ (во ймя) – jméno.

U Indů, stejně jako v brahmánské koncepci, vládne přesvědčení, že právě jméno člověka charakterizuje povahu nositele daného jména, tedy totožnost jména a tvaru – nāmarūpa (mimochodem, jejím védským prototypem je ,nāman:dhāman‘ – jméno a tvar). V mnohých kulturně-historických tradicích existuje i takový pojem, jako je hádání vnitřní podstaty novorozence při jeho pojmenování. Zulové mají například pověst, že pokud děťátko hodně pláče, nevybrali mu to správné jméno. U ugrofinských národů je podobná představa. Pokud nesprávně vyberete jméno člověka, pak to v jeho životě vyvolá řadu komplikací. Ale všechno jsou to jen dozvuky.

V hluboké minulosti si člověk znalý této problematiky, jenž nechtěl riskovat bezpečí vlastního jména, vybíral ,přezdívku‘ charakterizující jeho povahové rysy nebo nějakou podobu jména uctívaného božstva, aby pod jeho jménem ,získal ochranu‘. Ale v průběhu let se znalosti vytratily a zůstalo jen vnější lidské napodobování tradic našich předků. Proto je zkratka směšné, když se někteří lidé s hypertrofovanou mánií velikášství snaží ,ovlivňovat‘ jiné lidi, zastrašují je a chlubí se, že ovládají tyto magické ,znalosti‘ spojené s jejich jménem, neboť současná jména jsou pouhou podobou. Vezměte si například staroruské jméno Svatohor nebo německé Siegfried. Není to nic jiného než ,vítězství a ochrana‘. Nebo si vezměte současná jména jako Andrej, Ivan, Marie, Xenie a tak dále. Jsou to jména křesťanských svatých převzatá z transformace označení různých vlastností ,božího člověka‘. Takže ztráta pravých znalostí vyvolala v podstatě lidskou ,paranoii‘ ve spekulacích a manipulacích s obyčejnými jmény s tím, že mají ,ovlivňovat‘ nositele daného jména. Všechno to došlo až do takové absurdity, že například v Egyptě v pozdějších dobách vznikaly války mezi kněžími a staré památníky se obsazovaly z takových banálních příčin lidského egocentrismu, jakým bylo vymazání jména praveho stavitele těchto památníků a ,zvěčnění‘ vlastního

jména na tomto místě, protože předci přece připomínali: ‚Dokud žije jméno, jeho nositel je nesmrtelný.‘ Ve staré Číně bylo zakázáno vyslovovat jméno císaře, aby mu nikdo nemohl uškodit. Stejně tak Židé, aby ‚bylo pro zlé duchy těžké najít pravé jméno‘, v minulosti měnili svá jména i z těch nejmenších důvodů.“

„Jasně,“ se smíchem pronesl Žeňa, „aby je nenašli ti, kterým vzali peníze.“

Všichni se upřímně rozesmáli.

„To je přesné!“ kývl smějící se Nikolaj Andrejevič.

Když všichni ztichli, Sensei řekl:

„Takže všechno jsou to lidské záležitosti.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Existuje taková stará indická moudrost zapsaná v Upanišádách týkající se množství jmen v reinkarnacích člověka: ‚Jak řeky tečou a mizí do moře, ztrácí jméno a vzhled, tak se i ten, kdo ví, osvobozuje od jména a tvaru a přichází k božskému Purušovi.‘“

„Purušovi? To jako k prvnímu člověku?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano,“ odpověděl Sensei a vysvětlil to pro všechny: „Puruša je ve staroindické mytologii jméno pro prvního člověka, z něhož vznikly prvky vesmíru, vesmírná duše... A ohledně tajného Božího jména musím poznamenat, že u spousty starých národů označovaných později Židy za ‚pohanské‘ převládaly představy o vzácné možnosti, že by dokonce i ‚smrtelník‘ (obyčejný člověk) získal moc podobnou té, jakou mají bohové. To bylo spojeno se znalostí utajovaného Slova, pod nímž se skrývalo tajné Boží jméno. Musím říct, že i když byly takové představy velmi obalené mytologií a mystikou, přesto se v jejich podstatě ukrývá princip toho, co v současnosti nazývají Grálem. Později vám o tom povyprávím podrobněji.“

„Bude velmi zajímavé poslechnout si o tom něco víc,“ netrpělivě promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Všchno má svůj čas,“ dobrosrdečně odvětil Sensei. „Vraťme se ke knize Zohar a k těm informacím, jež

byly převzaty... Vezměte si například deset sefir označovaných kabbalisty jako přívlastky Boha, „paprsky, které nesou Jeho tvůrčí energii“, přičemž světlo z těchto paprsků nevnímají pocitem, ale rozumem. Názvy sefir jsou: Nejvyšší síla, Moudrost, Rozum, Milost (Dobrota), Justice (Spravedlnost), Krása, Vítězství, Věčnost, Výkon a Skutečnost (Království). Odkud je to převzato a z čeho předěláno? Z představ starých Egyptanů o Ka a jeho spojení s bohy. Staří Egyptané například věřili, že o dítě se starají ochránci jeho magické síly. Jsou to mužská božstva označovaná znakem Ka (znak rukou zvednutých nahoru) a ženská božstva nazývající se Hemsut („chůvy“) a nosící na svých hlavách znak šipky. Zpravidla jich bylo sedm párů (sedm je pro staré Egyptany posvátné číslo). Dohromady mají tedy čtrnáct jmen: Síla, Moc, Prosperita, Strava, Uctívání, Věčnost, Záře, Lesk, Sláva, Magie (Heka), Výrok (Vůle k tvořivosti), Zrak, Sluch, Vědomí. Čtrnáct Kau a sedm Ba se připisovalo také nejvyššímu bohu. Udělejte si svůj závěr sami.

Nebo když si například vezmeme výklad kabbalistů o duši. Opakují to, co bylo dávno známo východním národům. Že svět člověka je mikrokosmos, analogický makrokosmu. Ve středu mikrokosmu se nachází nesmrtelná božská substance obklopená vnějšími obaly. A právě tyto obaly nazývají „nešama“ (duch), což odpovídá staroegyptskému Ach, o němž už víte; ruach je zase staroegyptská Ba – duše. Jen k ruach u kabbalistů patří pojem vlastní osobnosti člověka a přibytku jeho vůle. Mírně řečeno, slepili dohromady egyptské pojmy Ach a Ba. A třetím obalem podle nich je nefeš, tedy tělo, což odpovídá staroegyptskému Chat. Přičemž uvádějí, že každý tento obal je také triadický. Například právě nefeš zahrnuje nejen tělesný obal, ale také nesmrtelnou část nefeše...“

„Není to náhodou Chu?“ šibalsky pronesl Žeňa.

Sensei se jen usmál a pokračoval ve svém vyprávění:

„...a také ‚duch kostí‘, což je nepomíjející obraz fyzického těla udržující jeho tvar pro následné vzkříšení. ‚Duch kostí‘ je tedy, když se vyjádřím staroegyptským jazykem, Ka. Nebo naší terminologií ‚astrální dvojník‘. A v tomto překrouceném, zvráceném kabbalistickém chápání trojjedinosti jsou velmi dobře vidět staroegyptské znalosti a víry.

Staří Egypťané nejenže rozdělovali člověka na pět prvků, ale poukazovali také na základní triadický vzájemný vztah mezi těmito prvky. Například základní vám již známé triády. Ka-Ba-Ach ukazují, že duše je úzce spojena s astrálním dvojníkem člověka a s jeho duchem vůle. Nebo triáda Ka-Chu-Chat, kde Materiální podstata (Chu) byla úzce spojena s astrálním dvojníkem člověka (Ka) a fyzickým tělem (Chat). A nejenže bylo poukazováno na tyto trojjedinosti. Vytvářela se také celá učení ohledně práce s danými strukturami, efekty i výsledky. Uváděly se též trojjedinosti při dosahování určité úrovně sebezdokonalování, například takové, jakou je Sach-Ba-Šu (Сак-Ба-Шу), o níž vám povím o trochu později. Tyto znalosti se neobjevily jen tak, jako by spadly z nebes, jak tomu bylo u kabbalistů, kteří nejenže se chlubili cizím peřím, ale navíc to všechno spojili se svými specifickými úsudky a připravili takovou směsku, že teď u velké části lidstva z toho vznikla úplavice. Staří Egypťané čerpali znalosti z čistého zdroje, kde bylo všechno jednoduché a jasné. Stačilo je jen vzít a použít je! Ale to ne, oni měli potřebu všechno překroutit podle svého, zkomplikovat až do neuvěření a využít pro své cíle. Ano. Nejvtipnější na tom je to, že v ‚učení‘ kabbalistů jasně prosvítaly staroegyptské kořeny, jež před zraky přemýšlivého čtenáře schovat nejde. Proto začali popularizovat legendu o tom, že znalosti Kabbaly byly předány od samotného Adama Noemovi a pak Abrahámovi, ‚příteli Boha‘. Tyto ‚tajné znalosti‘ prý měl i Mojžíš, jenž zasvětil do tohoto

učení sedmdesát stařešinů a oni je pak velmi tajně ústně předávali svým ‚vyvoleným‘.“

„Úplně jako z egyptské legendy o Sethovi (Setovi) a sedmdesáti dvou spiklencích,“ poznamenal Voloda.

„Abrahámovi, ‚příteli Boha‘?“ podivil se zase Žeňa. „Takže Abrahám byl přítel a ostatní byli otroci? Dobře si to zařídili.“

„Jak jinak, prostě podle plánu ‚Židů‘. Mám na mysli kněží,“ promluvil Sensei. „Takže začali tvrdit, že právě přes Abraháma se tyto znalosti dostaly do Egypta, kde byl povolen ‚únik‘ části tohoto ‚mystického učení‘. Právě tak se prý Egypťané dozvěděli ‚něco z Kabbaly‘, a východní národy prý dokonce ‚včlenily prvky Kabbaly do svých filozofických systémů‘.“

„Ti se teda nerozpakují,“ znovu to okomentoval Žeňa. „Samí ty znalosti vyčmouchali u východních národů a pak obviňují, že jim to ty národy ukradly.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Je to jeden z jejich principů: nejdřív ukrást něčí znalosti a pak je prohlásit za své vlastnictví, jimi ‚vymyšlené‘, od myšlenky po samotný projekt. Nacpali do kabbalistiky tolik východních symbolů, že znovu v podstatě překroutili pravý význam těchto znaků! Třeba například tady: Co vám připomíná tento znak?“ Sensei vzal proutek ležící nedaleko a nakreslil jím do písku trojúhelník, v trojúhelníku kruh a v kruhu ještě tři malé kroužky, kde prostřední kruh byl o trochu výš než ostatní dva. Pod těmito třemi kroužky narýsoval tři malé čárky a spojil je vespod jednou linkou. „Jaké máte varianty?“

Nikolaj Andrejevič se díval na znak a pronesl:

„Jaké můžeme mít varianty? Tři kruhy v kruhu jsou jasným znakem Šambaly. Ten je populární na Východě. Jen bez toho dodatku pod nimi – ležatého písmene Š (III).“

„Ale co tě to napadá! Jaký Východ?“ se smíchem pronesl Sensei. „Kabbalisté to neoznačují jinak než židovská

triáda, takzvaná ‚tvořící triáda‘, kam psali písmena šin k označení trojjedinosti prvních třech sefir: středový kruh je Keter, Bílá hlava, Koruna a dva ostatní kruhy jsou Chochma (Otec) a Bina (Matka).“

„Nevím, či Bílá hlava to vymyslela,“ rozesmál se Žeňa spolu s ostatními, „ale mohli by dostat Korunu za nejlepší vtíp!“

„A to není všechno! Symbolem Ein Sof (Энсоф), který je pro kabbalisty pojetím ‚věčného stavu Bytí‘, ‚nekonечným‘, ‚nejstarším z nejstarších‘, ‚dávající vzniknout věcem‘ a tak dále, je zavřené oko.“

„Zavřené oko?“ podivil se Stas.

„Počkejte, takže otevřené oko je symbolem Boha,“ vyslovil se Viktor.

„Ano, je to tak,“ potvrdil Žeňa. „A zavřené oko znamená, že zatímco Bůh spí, Archóntové konají!“

„Jasně,“ přitakal Nikolaj Andrejevič. „Dá se říct, že kam se jenom podíváme, všude je nějaká past Archóntů.“

„Když tolik tisíciletí sprádali plány,“ s lítostí se ozval Sensei. „Takže v knize Zohar je alegoricky vykládaná Bible, ale navíc tam ještě přimíchali různé prvky z neoplatonismu a gnosticizmu. Všechno je to zaobaleno takovými teoreticky vábivými a skvostnými výzvami k očištění a povznesení duše. A prostoupeno očekáváním Mesiáše, hlavní myšlenkou. Příchod Mesiáše totiž znamená pro ‚židovský‘ národ nástup ideálního světa dokonalosti, který nemohl vystavět samotný Bůh.“

„To si teda hezky vymysleli!“ zasmál se Viktor.

„Praktická Kabbala se zakládá na víře v to, že s pomocí zvláštních rituálů kabbalistů, speciálních ‚modliteb‘ a vnitřních projevů vůle může člověk údajně aktivně zasahovat do ‚božského a kosmického procesu‘ historie a ovlivňovat s pomocí jejich znalostí a tajné síly každíčkou věc v celém vesmíru.“

„Uf, to je zase nějaká ahrimanovština!“ zasyčel Volodja.

Ruslan, plně zaujatý Senseiovým vyprávěním, naopak hvízdal a nadšeně pronesl:

„Copak mají opravdu tak velkou sílu a tajné znalosti?!“

Starší kluci se až rozesmáli této jeho dětské naivitě. Sensei položil na vrcholek pyramidky z písku lehké ptáčí peříčko, jež leželo kousek dál, ukázal na pyramidku a řekl:

„Kdybychom shromáždili všechny, ale úplně všechny kabbalisty na světě, pak jejich vychvalovaná ‚mocná síla a znalosti‘ nebudou stačit ani na to, aby odfoukli toto peříčko.“

Starší kluci se přestali smát a spolu s námi se zaujatě podívali na sněhobílé načechrané peříčko ležící na vrcholku písečné pyramidky.

„Ano?“ zaujatě pronesl Žeňa, natáhl se blíž a dotkl se peříčka. To s lehkostí sletělo z pyramidky. Žeňa samolibě řekl: „Jak se zdá, jsem silnější než všichni kabelisté!“

„Sám jsi kabelista!“ dal mu lehký pohlavek Stas. „A vůbec, neruš nás, posloucháme.“

Všichni se znovu vesele rozesmáli.

„Takže tak se věci mají,“ uzavřel to Sensei. „Prázdnota zůstává prázdnotou!“

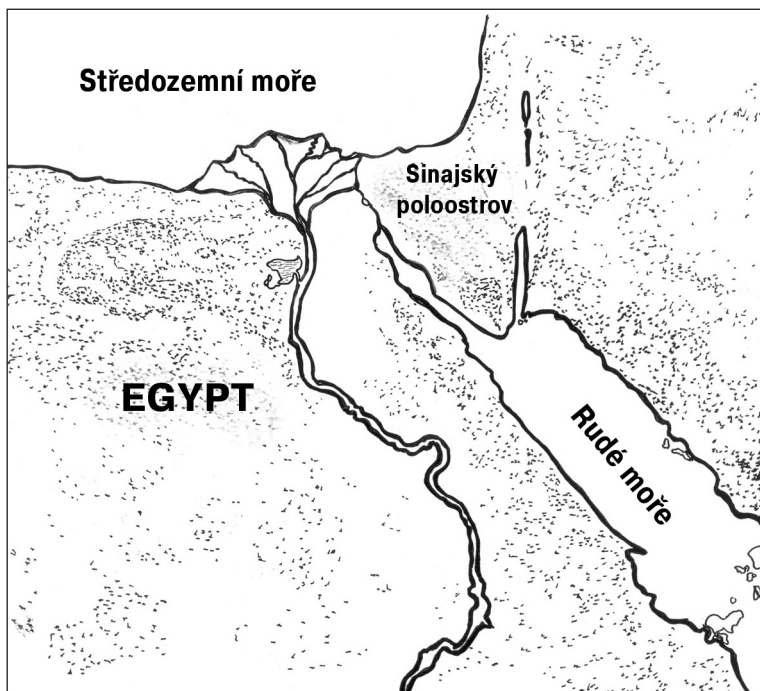
„Tak to tedy nevypadá moc dobře,“ pronesl Nikolaj Andrejevič. Zřejmě přemýšlel o tom, co slyšel. Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „Tak co teda u starých Egyptanů představovala trojjedinnost ‚Sach-Ba-Šu‘ (Cax-Ba-IIIy)?“

„To je velice zajímavá věc,“ promluvil Sensei. „Šu‘ byl u starých Egyptanů termín k označení ‚stínu‘ člověka. Ve skutečnosti je to jeden z projevů Ka. A ‚Sach‘... Řekněme to takhle: Slovo ‚Sach‘ mělo u starých Egyptanů několik významů. ‚Sach‘ označovalo ‚osvětlení‘. Tímto slovem nazývali souhvězdí Orion považované starými Egyptany za krále hvězd. Orionem mimochodem často nazývali i Osirise (Usira), zatímco Sothis (hvězda Sirius, která je Zemi nejbližší) představovala jeho manželku Isidu (Eset). ‚Sach‘ označovalo také zvláštní stav člověka ve vyšším

‚osvícení‘. Později tak začali nazývat ‚blahosladené předky‘, ‚významné lidi z minulosti‘. A ještě později označovali jako ‚Sach‘ lidi z palácové šlechty s pravomocí nosit pečeť. A když se znalosti tak hluboce zaryly do náboženství, že se časem mnoho z nich ztratilo, pak už se ‚Sach‘ v představách o posmrtném životě starých Egyptanů změnil na patrona zemřelých, na termín k označení mumie – těla pohřbeného v souladu s rituálem ‚osvícení‘. Ale i potom v náboženství dále spojovali ‚Sach‘ s představou ze starších dob, tedy s pojmem ‚zajištěného osvícení‘; s předností a kvalitou jiné úrovně, již nadělují v nebeském království; a také té nejvyšší moci a ‚božskosti‘.

Vidíte, jaký dlouhý řetězec lidských předělávek a smyšlenek vznikl? Vždyť na začátku bylo všechno jednoduché. ‚Sach‘ původně staří Egyptané vysvětlovali jako životodárnou energii. S pomocí stavu ‚Sach-Ba-Šu‘, jak jej nazývali staří Egyptané, neboli naším jazykem s pomocí určité duchovní praktiky se dosahovalo zvláštního stavu ‚nejvyššího osvícení‘. Obrovskou roli při tom hrály pyramidální stavby jako jedna z podmínek při provádění dané praktiky v dosahování stavu ‚osvícení‘. Nejdříve to byly kamenné stavby pyramidálních tvarů nebo kopce. Mimochodem, následně se to také stalo jednou z příčin, proč staří Egyptané uctívali posvátný kámen ‚Ben-ben‘, kámen pyramidálního tvaru.

Navíc tato duchovní praktika se neomezovala jen na starověký Egypt. Ta spousta uměle vytvářených pyramid odhalených až dnešními lidmi včetně těch, které ještě ‚nebyly rozpečetěny‘ ani dodnes nalezeny, to nejsou žádné chaotické stavby. I když byly stavěny v různých dobách, jejich poloha byla rozložena na přesně určených souřadnicích a s přesnou orientací na určité hvězdy během stavby. V globálním měřítku je to jakási mapa. Iniciátory vytvoření těchto pyramid byli lidé disponující těmito znalostmi. Mezi ně patřil i Imhotep. Tuto informaci o globálním architektonickém projektu světového

Kresba Anastasie Nových
Nilský lotos

měřítka (vypracovaném dlouho před Imhotepovým životem) získal od Sokroveníka na konci svého mnohaletého studia u něj ještě spolu s jinými znalostmi.

Takže se vrátíme na začátek našeho povídání o Imhotepovi, této skutečně významné lidské Osobnosti. Už v dětství vynikal v první řadě svou čistotou morálních vlastností a také upřímností duchovních pohnutek získaných do vínku od svých rodičů. Proto jej Sokroveník přijal mezi své učedníky. Pro Imhotepa bylo mnohem snazší přijímat znalosti Sokroveníka, než by bylo například dnes pro současného člověka, kterého Archóntové přesvědčili o výhodách materiálního bytí.

Ale získat znalosti je jen polovinou úspěchu. Mnohem důležitější je, aby byly využity! Vždyť jak se říká, teorie je bez praxe mrtvá. Čím byl Imhotep, jakožto Osobnost, tak významný? Tím, že nejen zodpovědně přistoupil k daným znalostem a použil je k rozvoji své duše, ale udělal také mnoho užitečného pro lidi. Snažil se natolik, že to, co založil v té době díky znalostem Sokroveníka Šambaly, využili později nejen potomci Egypťanů, ale také národy v Asii, Africe, Evropě.“

Archóntové se nadarmo nebojí činnosti duchovně silné a svobodné Osobnosti. Vědí totiž, nakolik je pro ně nepředvídatelná a jak je schopná ovlivnit vědomí celých národů.

Sensei udělal menší pauzu, aby se trochu napil minerálky. Andrej toho využil a začal se ho vypyatávat:

„Sensei, zmínil jsi projekt světového měřítka týkající se pyramid a taky to, že byl vypracován už dlouho před tím, než žil Imhotep. Kdo jej tedy vypracoval dlouho před tím, než žil Imhotep? Je jasné, že Východ je kolébka civilizace. Ale když budeme věřit vědcům, pak dlouho před tím tam civilizace nebyly... Byli tam jen samí lovci a sběrači, tedy to nejprimitivnější lidstvo.“

„Co se týče nové kolébky, máš pravdu. Skutečně to tak bylo. Ale v té době Zemi navštěvovaly takové civilizace, které se vůbec nedají začlenit do současné ‚historické‘ koncepce, ale jejichž stopy jsou patrné až dodnes. Vezměte si například Baalbek s jeho obrovskými plochami ‚přistávací dráhy‘. Nebo Velkou sfingu nacházející se nedaleko ‚patky květu‘ a vytvořenou dlouho před touto civilizací z jednoho kusu scaly i s vnitřními podzemními místnostmi. Kamenná socha, která mimochodem zcela bez následků překonala povodeň.“

„Velká sfinga?“ zeptali se současně Slávek a Jirka.

„Ano, Velká sfinga je obrovská socha ležícího lva s lidskou hlavou s takovou zvláštní pokrývkou hlavy sahající po ramena,“ ze zvyku vysvětlil Sensei. „Mimochodem

„Sfinga“ není ani zdaleka pravý název dané stavby. Je to řecké slovo označující „toho, kdo dusí“ a vzniklo ze slovesa „svírat“, „dusit“. Tak tuto sochu nazývali Řekové, jež pobývali v Egyptě, protože si ji asociovali s postavou svých starořeckých legend, se sfingou (sphinx). Sfinga u Řeků označovala pohádkové zvíře s ženskou hlavou a hrudí, lvím trupem a ptačími křídly. Tento tvor žil podle legendy na skále blízko Théb. Těm, kdo procházeli, zadával neřešitelnou hádanku a když nedostal odpověď, tak je zadusil. Protože se v určitých místech jejich legenda shodovala se staroegyptskými legendami o bohyni Sachmet (lvice s lidskou tváří), dceři boha Ra, jež zúčtovala s nepokornými lidmi, pak se tento název také v historii zachoval.

I když musím poznamenat, že řecká legenda se zrodila ze starší verze o bytosti Phix. Žila v Boiótii na hoře Fókis a bylo to kruté stvoření schopné polykat svou kořist. V nelitostném boji tuto bytost přemohl Oidipus. Ale samotný obraz sfingy se u Řeků zrodil pod vlivem obrazu okřídlené položeny-pololvice.

Co se týče Velké sfingy, ve skutečnosti ji v Egyptě nazývali Harmachis. Ztotožňovali ji se sluncem vycházejícím na Východě a se symbolem vzkříšení. Ale tyto pojmy vyplývaly z dřívějších představ o Velké sfínze jako o „Strážci domu bohů“. A to nebylo náhodou. Tato stavba totiž ochraňuje tajemství cesty vedoucí k chrámu Lotosu, což byla jedna z nejstarších podzemních budov na tomto místě.“

„Tak to jo!“ nadšeně pronesli naši kluci.

„Nějak jsem to nepobral,“ zpozorněl Nikolaj Andrejevič. „Můžeš k tomu říct něco víc?“

„A co myslíš tím, že Velká sfinga „se nachází nedaleko patky květu?““ zeptal se prakticky současně s Nikolajem Andrejevičem Viktor.

Sensei si dal s odpovědí trochu na čas.

„O chrámu Lotosu vám povím někdy jindy. A o „květu“ můžu říct něco víc teď. Už jsem vám říkal, že Ta-Kamet

bylo v dávné minulosti zvláštním místem pro Šambalu. Dokonce ani jeho lokace není tak zřejmá, když vezmeme v úvahu zeměpisnou polohu tohoto místa na Zemi, jeho souřadnice a pohled z vesmíru.“

„Pohled z vesmíru?“ zaujatě se zeptal Stas. „A co je na této oblasti tak zajímavého? Vždyť tam většinu území pokrývá poušť.“

„Nejen poušť,“ namítl Sensei. „A ta poušť tam mimochodem nebyla vždycky. Před dvaceti tisíci lety, když ještě velkou část Evropy pokrývaly ledovce, byl sever Afriky celkem kvetoucím rájem na Zemi. Až když ledovce zmizely a podnebí začalo být sušší, tehdy nastoupilo období sucha. Ale o tom teď nemluvíme. Když se podíváme na satelitní snímek severovýchodní oblasti afrického kontinentu, můžeme uprostřed pouště spatřit nádhernou rozkvetlou květinu modrého lotosu. Vytváří ji řeka Nil (mimochodem, pro ty, kteří to neví, je to dnes nejdelší řeka na světě). Široká trojúhelníková delta ve tvaru kalichu ústící do Středozemního more i žilky řek v oblasti delty připomínající lístky a dlouhý vinoucí se tok se podobají kvetoucímu lotosovému květu na dlouhém stonku. Kdysi dávno, před dvanácti a půl tisíci lety, se díky pobřežní linii delta Nilu podobala lístkům lotosového květu naprosto dokonale. Prakticky v místě, kde tento květ vyrůstal, se v tu dobu nacházela Šambala, přesněji brána Šambaly. Ještě dříve před tím se nacházela na břehu nádherného jezera, v místech, kde jsou nyní vody Černého moře. A její další místo bylo již přímo v horách Bělovodí. Tam se brána Šambaly nachází dodnes.“

Takže ne nadarmo staří Egypťané zobrazovali lotos ve svých pověstech, jež byly spojené s jejich bohy, se třemi lístky, tedy jako mladý a pučící, jako symbol mladého (znovuzrozeného) lidstva. Víc než to. Ne nadarmo bylo za Boha Nilu v minulosti považováno vesmírné božstvo jménem Hapi, jehož symbolem byl lotos (mnohem později to byl i papyrus a samotného Hapiho kvůli úplnému

výmyslu jednoho z kněží začali zobrazovat v podobě tlustého člověka s velkým břichem a ženskými nadry). A vůbec ne náhodou se objevilo ještě další označení Hapiho, jako jednoho ze čtyř synů boha Hora. Poznamenám, že jméno Hor se překládá jako ‚výška‘, ‚nebe‘ a jeho symbolem od nejstarších časů byl sluneční kotouč s roztaženými křídly. Taky poznamenám, že Horovy děti byly původně považovány za astrální bohy, za družice souhvězdí Velké medvědice na severním nebi. Takže se věřilo, že tito synové patřili k Osirisově družině. Hor určil pro každého z nich místo kolem Osirisova trůnu. Hlavním úkolem Horových synů bylo chránit Osirise, zneškodňovat jeho nepřátele. Přičemž každý stál na strážích z určité světové strany (Hapi na severu). A pokud si to všechno spojíte dohromady a dobře se zamyslíte, pak mnohé pochopíte.“

„Spojíte?“ zmateně pronesl Košta.

„To je zajímavé,“ zaujatě promluvil Nikolaj Andrejevič.

„To musíme pořádně namáhat mozek!“ vesele řekl Andrej.

„A proč? Z jakého důvodu?“ nechápavě se začal vyptávat Ruslan. „Co se v tom skrývá?“

Na to Voloděa pronesl svým hlubokým hlasem:

„Vždyť jsi slyšel, že když se dobře zamyslíš, pochopíš.“

„No jo,“ začal si dělat Žeňa legraci z Ruslana, když viděl, že Sensei v této otázce zachovává záhadné mlčení, „ale když nepochopíš... asi to bude lepší.“

Všichni se vesele rozesmáli spolu se samotným Ruslanem. Nikolaj Andrejevič ale narozdíl od nás zřejmě v hlavě začal něco srovnávat a poznamenal směrem k Senseiovi:

„Počkej chvílku. Předtím jsi říkal, že se u ‚patky květu‘ nacházela Brána do Šambaly? Takže z toho vyplývá, že dřív se Brána do Šambaly nacházela prakticky v centru civilizace. To znamenalo, jestli tomu dobře rozumím, že se Bódhisattvové mohli častěji kontaktovat s lidmi?“

„Na začátku utváření civilizace je to zkrátka nezbytné. Takže není nic překvapivého na tom, že se Bódhisattvové otevřeně pohybovali mezi lidmi. Tím spíš, že celé lidstvo bylo v té době utvořeno z malých skupinek lidí, které se samozřejmě bránily vnějším pozemským i vesmírným faktorům.“

„Ale pokud Bódhisattvové ze Šambaly lidi opatrovali, pak některé staroegyptské legendy nejsou prostě jen legendami?“

„Co máš na mysli?“ zeptal se zase Sensei.

„Nějak se mi vybavila legenda o těch, kteří vládli v Egyptě před nastolením dynastií. Když jsem byl ještě student, zkoušel jsem na ní takovou memotechnickou pomůcku, zvláště u čísel. Když jsi teď vyprávěl o Bódhisattvech, tak mi tato chronologie sama vytanula na mysli. V legendě se mluví to tom, že Egypt ovládalo po dobu 12 300 let sedm velkých bohů: Ptah 9 000 let, Ra 1 000 let, Šu 700 let, Geb 500 let, Osiris 450 let, Seth 350 let, Hor 300 let. Pak následovalo dvanáct božských vládců, mezi nimiž byli i Thovt a Maat, kteří vládli 1 570 let. A poté 30 polobohů, ti panovali 3 650 let... Nejzajímavější je to, že po vládě polobohů začali Egyptu vládnout lidé. Ale nějak se jim nedařilo a Egypt byl na 350 let ponořen do bažin chaosu, odcizení a neshod, kde nebyl jediný vládce. Sjednocení začalo až při Menésovi.“

Nikolaj Andrejevič se tázavě podíval na Senseie a ten mu odpověděl:

„Nebylo to úplně tak, i když...“

„... pro lidi je to dobré i tak,“ z legrace dokončil Senseiovu větu Žeňa.

„Tuto ‚chronologii‘ napsal egyptský kněz Manehto (Manéthó nebo Manéthón), který žil v Egyptě ve třetím století před našim letopočtem, právě v době řecké nadvlády. Manehto popsal historii Egypta, vytvořil seznam vládců a dynastií na základě starších pramenů zaznamenaných v papyrusech. Pokusil se vlastně systematizovat

a oživit dávno zapomenuté literární prameny, a to včetně různých legend a pověstí. Ale nejde ani tak o čísla a data, o něž se teď prou egyptologové. Nejzajímavější je to, že tak chytře osvětlil politickou realitu v egyptské historii, že Archóntové (když se k nim dostala tato práce, jež mezi lidmi získala velkou popularitu) rychle zabavili jeho originální dílo a rozšířili fámu, že se ztratilo během obsazení Egypta vojskem Alexandra Makedonského. Proto Manehtova práce nedorazila až k současným lidem. A v dnešním světě je toto dílo posuzováno na základě úryvků dochovaných v pracích Julia Afrikana, Jevsevie a Iosepha Flavia. Ale nikdo už se nezamýšlí nad tím, kdo byli tito autoři, kdy žili, pro koho pracovali a odkud vzali informaci o práci tohoto kněze, jenž žil několik století před nimi. Nemluvě už o takové ‚drobnosti‘, že skoro každý historik si v té době myslel, že má právo vnášet libovolné změny při interpretaci starších prací. Proto si tolik protičeří názory ve vědeckých kruzích. Proto dozvuky této práce vyvolávají tak protichůdné reakce jako nadšení, zklamání, obvinění, že jsou to všechno ‚neopodstatněné legendy‘, ‚jasný výmysl‘, ‚zmatené informace‘.“

„Pokud spory o něm neutichají ani po tolika staletích, tak se potom tenhle člověk musel dostat až k samotné podstatě,“ pronesl Volod’a.

„Je to tak,“ kývl Sensei. „Třeba například k tomu, co dnes někteří označují za ‚zmatené informace‘. Dochovala se Manehtova zmínka o tom, že během dnes tak zvané První přechodné doby (právě po Imhotepově období, kdy se Archóntové pořádně pustili do Egypta, vznikla politická nestabilita, rozšířil se hladomor a nepokoje) v Egyptě vládlo ‚sedmdesát vladařů během sedmdesáti dní‘. A skutečně tomu tak bylo! Ale k této době a k těmto událostem se ještě vrátíme.“

Skrze Manehtovu práci byli Archóntové jednoduše odhaleni v historii hlavně svou strukturou. A nebylo to poprvé. Není náhodou, že je v legendách o Sethovi

zmínka o sedmdesáti dvou spiklencích. Není náhodou, že židovští kněží následně pro svůj národ zřídili nejvyšší soud – synedrion, který řídili ‚velekněží‘. A není vůbec náhodou, že počet členů synedrionu (jestli vzpomínáte, v určité době vyslychali a soudili Ježíše Krista) je sedmdesát jedna. To proto, že sedmdesát (plus jeden až tři), třicet (plus jeden až tři) a deset (plus jeden až tři) jsou základní početní struktury Archóntů.“

„A proč u všeho dodáváš ‚plus jeden až tři‘?“ nepochopil Viktor.

„V závislosti na tom, jaký význam mělo toto společenství pro Archónty, se do něj přidává jeden až tři lidé. Jsou to kruhy síly. O nich si ale promluvíme později.“

„To jsou teda odvážlivci, tihle Archóntové!“ se sotva postřehnutelným úsměškem vyjádřil Stas.

„Aby ne! Takže lidem nemajícím přesné informace často nezbyde nic jiného, než spoléhat na mýty a legendy (a být velmi obezřetný). Vždyť důkazy nás příroda málo rozmazluje. Například v již zmíněné oblasti Deltý se teď podle lidí kvůli rychlému nahromadění usazenin nacházejí nejstarší kulturní vrstvy hluboko pod zemí. Abychom je vykopali, musíme použít značné prostředky.“

Sensei udělal krátkou pauzu.

„Zkrátka všechno to naráží na prostředky,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„A prostředky narážejí na Archónty,“ smutně doplnil Viktor.

K tomu Žeňa s chladnokrevným pohledem prohlásil:

„Tak ať se tohle ‚všechno‘ spolu s prostředky nestaví do cesty Archóntům svými pěknými místy!“

Všichni se zasmáli tomuto dalšímu Žeňově vtipu. A Stas z legrace řekl:

„Škoda, že za velké hlouposti nedávají Nobelovu cenu! V téhle oblasti bys neměl konkurenci!“

„A proč bych potřeboval nějakou Snobelovu cenu? I tak si žiju docela dobře,“ namítl Žeňa.

Opět jsme reagovali na chlapcovu repliku veselým smíchem. Našeho slovního veselí se neúčastnil jen Nikolaj Andrejevič, neboť v té chvíli přemýšlel o čemsi jiném. Počkal chvíli, až se přestaneme smát, a začal mluvit k Senseiovi:

„Takže to není jen tak... Bódhisattvové byli tehdy častěji v kontaktu s lidmi. A lidé je považovali za bohy...“

Všichni hned utichli. Zřejmě je tato otázka také zaujala.

„Samozřejmě, že si lidé asociují Bódhisattvy s bohy,“ pronesl Sensei ve vzniklém tichu. „Protože jejich znalosti a umění ovládat materii (stejně jako přírodu bez jakýchkoli ‚technických prostředků‘ a také disponování jinými nadpřirozenými možnostmi) by šokovaly i současného člověka s celou jeho informační výbavou ‚nejšpičkovějších‘ technologií, a to už nemluvím o těch, co žili v době vzniku této lidské civilizace. Tím spíš, že ke kontaktu docházelo opravdu často. Vždyť Bódhisattvové ze Šambaly nejenže strážili lidi. Předávali jim také znalosti: Od základních znalostí (jak sít obilí, stavět domy a tak dále) až po duchovní praktiky. Odtud také vznikla pověra, že bohové musí přijímat lidskou podobu k tomu, aby se mohli kontaktovat s lidmi. Například taková jako Ptah a Osiris – to nejsou výsledky mýtického výplodu, ale reálné osobnosti Bódhisattvů kdysi pobývajících mezi lidmi. A tak vznikl příběh o jejich životě, jenž byl lidmi ve skutečnosti velice mytizován a zjednodušen, aby byl pro ně pochopitelný. Navíc ještě byl spojen s konkrétní zeměpisnou oblastí. Ale činnost Bódhisattvů v takovém rozsahu se v té době zpravidla neomezovala jen na území starověkého Egypta.“

„Jak to máme chápat?“ zajímalo Koštu.

„Jak? Vezměme si například Bódhisattvu, kterého lidé kdysi velmi dávno znali pod jménem Osirise. Jeho činnost byla spojena nejen se starověkým Egyptem, ale také s místy, jako je dnešní Altaj, povodí Volhy, oblast

Dněpru a Dunaje. On a jeho lidé udělali obrovskou práci, díky níž došlo k prudkému vzestupu kultur v těchto centrech civilizace. A dokonce i dnes může zvědavý člověk najít nepřímé důkazy v tripolské kultuře, jež vznikla před sedmi tisíciletími v oblasti Dněpru a Dunaje...“

„Co to je za kulturu? Slyším o ní poprvé,“ podivil se Košta.

„Tripolská?! Tuto kulturu tak pojmenovali archeologové, kteří jako první provedli vykopávky neobvyklé osady nedaleko vesnice Tripoli v Kyjevské oblasti. Byli překvapeni, že lidé v této kultuře uměli stavět velkoměsta, tavit kovy, disponovali unikátní technologií na výrobu keramiky a celkově žili komfortně a byli zabezpečeni. Byl to celkem srdečný, klidný a neútočný národ. Dodnes zůstává pro archeology velkou záhadou jeho neobvyklá ideologie, která se promítla do takových drobností, jako je slavnostně vyzdobené hliněné nádoby a terakotové sochy. Hádankou je pro ně to, jak je možné, že tento národ ve svém umění vyjadřoval slova pomocí symbolů, a to včetně těch, jež později získaly velký význam v kulturách staré Číny, Indie a Egypta, geograficky tolik vzdálených. Je to například znak Jin a Jang, svastika, světový strom či neobvyklé ‚pruhované‘ obrazce následně charakteristické také pro části oděvu obyvatel starověkého Egypta. Ale nejzajímavější je to, co současní archeologové ještě neobjevili. Tento národ nebudoval jen tak nějaké svatyně. Tento národ věděl o pyramidálních stavbách a s nimi spojených duchovních praktikách. A nejenže o nich věděl, ale také takové ‚pyramidy‘ budoval v určitých místech podle hvězdné mapy. A podobné ‚stavby‘ existují dodnes.“

„Ano?“ podivil se Košta spolu s námi. „Takže tyto pyramidy nebyly ještě objeveny? A proč?“

„Jako obvykle. Kvůli nedostatku příležitostí a informací. Ale jak se říká, všechno má svůj čas... Teď se ale vraťme k místům navštíveným Osirisem. Starý název řeky Volhy – Ra vůbec nevznikl náhodou. A vůbec

nebyla náhoda to, že právě sem byla zavezena pro tato místa tolik nepřírozená rostlina, jakou je lotos. A určitě ne pro okrasu se v minulosti takzvané ‚altajské princezny‘, ve skutečnosti ‚panny Znalostí‘, nechávaly tetovat speciálními symboly. Všechno to ve své podstatě vychází z jednoho a téhož pramene dávných znalostí. Takže kdo chce, ten pozná...“ Sensei se pozorně podíval do našich zaujatých obličejů a pokračoval ve svém vyprávění: „Když pobývali Bódhisattvové na světě, nejen že se starali o lidi jako o novorozence v kolébce, ale samozřejmě také komunikovali s představiteli jiných civilizací... Nic nadpřirozeného v tom není. Lidstvo má šanci v nejbližších sto letech dosáhnout takové úrovně rozvoje, že bude moci bez problémů navštěvovat jiné světy. A v té době byla podobná komunikace Bódhisattvů s představiteli jiných světů běžná. Je to zcela přirozené, protože ať už je materiální civilizace jakkoli vysoce rozvinutá, stejně se bude snažit komunikovat s bytostmi na vyšší úrovni. Tím spíš že tehdy, jak už jsem říkal, na Zemi celkem dlouho pobývali Bódhisattvové.“

„Bylo to něco jako unikátní šance pro představitele jiných světů poznat víc, než co sami umějí?“ udělal si závěr Viktor.

„Přesně tak,“ přikývl Sensei. „Takže existence kosmodromu nedaleko Egypta, na území dnešní Lybie, který se mimochodem dochoval až dodnes...“

„Kosmodromu?!“ zeptali jsme se skoro sborově.

„No ano,“ Sensei pokrčil rameny a klidným hlasem reagoval na naše všeobecné překvapení. „Teď ho vědci nazývají terasy v Baalbeku. Je to taková obrovská plošina postavená z gigantických bloků, z nichž každý váží 360 tun a má speciální otvory na bocích. Archeologové si dodnes lámou hlavu nad jejím určením. Přestože jim konečně začalo navzdory představám o lidech z minulých epoch docházet, že se to podobá kosmodromu, jejich naivita je až zarážející,“ zasmál se Sensei. „Hledají

stopy zbytků paliva kosmických lodí. Samozřejmě se pod pojmem palivo rozumí takové pohonné látky a jejich složky, které jsou známy k dnešnímu dni,“ oznámil Sensei a s údivem dodal: „A vůbec, jaké by museli mít nádrže s takovým palivem, aby mohli doletět například na Sirius a k tomu se ještě i vrátit zpátky? Jsou směšní. Hledají stopy paliva a maziva a ani je nenapadne, že je na světě plno jiných zdrojů alternativních energií, daleko úspornějších a ekologicky šetrnějších. Zkrátka jak se říká, podle toho, jakými informacemi disponujete, tomu také věříte.“

Kromě teras v Baalbeku existovaly také kosmodromy, které nepotřebovaly tak velkou plochu ke vzletu nebo přistání. Pro takové lodě byla vyčleněna přímo oblast u základu nilského ‚květu‘. Samozřejmě, že takový intenzivní pohyb nemohl zůstat bez povšimnutí lidí. Proto se mezi generacemi zachovaly velmi zajímavé staré legendy o této době.“

„A jaké pověsti to například jsou?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Například o starém městě Khem později Řeky nazývaném Letopolis, jež se rozkládalo u ‚patky květu‘ na západním břehu rosettského ramene Nilu. Dochovaly se legendy, že jej v dávné minulosti nazývali ‚městem, kam udeřil blesk‘. Podle náboženských pramenů je Khem známý jako ‚dopravní značka ukazující cestu Osirise do nebe‘. Toto město považovali za pozemský odraz Síría. Spojovali jej s jednou ze starých zmínek jména boha Hora, boha, jehož zobrazovali, jak si jistě pamatujete, jak v podobě okřídleného kruhu, tak i sokola nebo člověka s hlavou sokola.“

Nebo třeba další město, jež se nacházelo nedaleko Khemu (prakticky ve stejné geografické šířce) u ‚patky květu‘, v minulosti známé jako Iunu (jak si jistě pamatujete, je to biblické město On neboli v řecké variantě Heliopolis, tedy ‚město Slunce‘). O něm se také dochovala

jistá pověst, že kdysi velmi dávno byl v Junu svatý kopec, z něhož poprvé vyšlo Slunce. Pak byl na tomto kopci pro připomenutí minulosti vytyčen posvátný sloup, který byl později vyměněn za stejně posvátnou relikvii z dávných časů – za kámen Benben, jenž má tvar kuželu se zakulacenými okraji (později se v pověstech proměnil na řecké slovo ‚pyramidon‘).

Obyvatelé dávných dob věřili, že tento kámen má nadpozemský původ. Podle názorů lidí je považován za ‚dávno ztracený‘. V posvátných znacích byl zobrazován spolu s ptákem Fénixem sedícím na něm. Ale na první pohled vypadají všechny tyto příběhy jako pohádka. Současní vědci mohou maximálně předpokládat, že obyvatelé dávnověku si něco navymýšleli a považovali jakýsi obyčejný meteorit za ‚posvátný kámen‘, jenž spadl z nebe. Když se ale dostanou až k samotné podstatě výrazu ‚ben‘, tak zjistí, že označuje slova ‚semeno‘, ‚oplodnění‘ a spojí to s legendou o Fénixovi, který vždy za určitou dobu přilétá k lidem z Východu a dává vzniknout novému cyklu. V nejlepším případě to všechno budou považovat za náboženský primitivismus spojený s kultem plodnosti a to jim bude stačit. Ale ve skutečnosti to není zdaleka tak jednoduché.“

Sensei se podíval na polohu slunce na nebi a navrhl:

„Co kdybychom si teď dali trochu pauzu? Je čas se vykoupat, pokud nebudete mít nic proti.“

„Je nejvyšší čas,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič a přešel pohledem naši skupinku, „všichni už jsou červení jako rajčata.“

„A tak je to vždycky. V tom nejzajímavějším místě!“ hekal Žeňa a začal se zvedat z podložky spolu s ostatními. „Mimochodem když jsme u těch rajčat... Nemáme tam něco dobrého k snědku?“

A protože tuto otázku Žeňa adresoval Taťáně, ta vesele odpověděla:

„Něco se určitě najde!“

Nejdřív jsme se chtěli trochu vykoupat. Ale ve skutečnosti se nikdo pořádně nekoupal. Jenom jsme se párkrát namočili, protože se nám voda zdála být po tak dlouhém vyhřívání na slunci příliš studená. Tařána i já jsme vešly do vody, ale hned jsme odtud vyběhly a namířily si to do stanu s potravinami. A protože se nikomu nechtělo ztrácet čas s dlouhými přípravami oběda, nachystaly jsme rychle lehké obložené chleby pro všechny. Kluci mezitím, z iniciativy Nikolaje Andrejeviče, dali trochu do pořádku naši pláž a roztáhli nad podložkami velký slunečník, aby všechny ochránil před přímými spalujícími slunečními paprsky. My se tak mohli pohodlněji usadit k dalšímu odpočinku. Bylo to úplně skvělé. Vál lehký vítr, jenž byl ve stínu slunečníku, jak se mi zdálo, ještě víc „osvěžující“. Vytvořili jsme na podložkách improvizovaný stůl s chleby a minerálkou. Když se všichni v přátelském duchu posilnili, Sensei pokračoval ve svém zajímavém vyprávění. Tentokrát jsem se už vyzbrojila svým zápisníkem a propiskou a začala jsem detailněji zaznamenávat Senseiovo vyprávění.

„Takže k Imhotepovi,“ začal Sensei. „Tento člověk dovedně a chvályhodně využil znalostí, jež mu odhalil Sokroveník. Brzy se stal mezi lidmi známým jako schopný léčitel a dostal pozvání ke dvoru faraona, dnes historicky známého jako Džoser (přestože ve starověkém Egyptě jeho jméno znělo jinak), panovníka třetí dynastie, který si zvolil Memfis za hlavní město své říše. Přesněji řečeno toto město Egyptané také nazývali ‚Hut ka Ptah‘, což znamenalo ‚chrám duše boha Ptah‘ (nebo také ‚palác duše boha Ptah‘) a to proto, že za hlavní božstvo tohoto města byl považován bůh – řemeslník Ptah. Předtím se město nazývalo jednoduše ‚Město bílých zdí‘. Název Memfis je řeckou interpretací mnohem pozdějšího egyptského názvu města Mennofer (‚Dobrý přístav‘). Podíváme-li se

na současnou mapu, pak zjistíme, že toto město leželo nedaleko dnešní Káhiry ve strategicky důležitém místě delty Nilu. Dnes z města zbyly jen ruiny pohřbené pod silnou vrstvou písku. Mimochodem ve Starém zákoně je toto město nazýváno Nof.

Imhotep se proslavil nejen jako vynikající lékař, ale také jako moudrý člověk, jenž se dobře vyznal v přírodních vědách (dnes pod tímto pojmem rozumíme astronomii, matematiku, chemii, fyziku a geometrii) a také, jak se později ukázalo, byl nadaným řečníkem a vynikajícím organizátorem. Brzy jej faraon Džoser jmenoval svým nejvyšším hodnostářem, po faraonovi tím nejdůležitějším člověkem říše, něčím jako je vezír nebo dnešní premiér v západních zemích. V té době neměl tento případ obdoby, neboť toto postavení zastávali vždy pouze příslušníci vznešených rodů. Imhotep pocházel z prostého rodu a takového postavení dosáhl, jak se říká, vlastním rozumem a pílí.“

„Takže díky znalostem, které mu předal Sokroveník,“ řekl Andrej.

„Ano, ale získat znalosti je jen jedna věc. Je potřeba je ještě správně využít,“ poznamenal Sensei. „Abyste mohli lépe posoudit, co Imhotep dokázal vykonat pro lidi, stručně vám osvětlím situaci, jež panovala ve státě za faraona Džosera před tím, než se Imhotep dostal k moci.

Hlavu státu znepokojovala myšlenka, jak upevnit svou moc. Faraon se tudíž snažil zesílit svou pozici na severu a vedl válku na jižních hranicích. Kontroloval těžbu měděné rudy na Sinajském poloostrově, který předtím ovládali jeho předchůdci na trůnu. Byl totiž více zaměstnán řešením svých vlastních ‚strategických‘ problémů než potřebami národa. Jeho družina ho v tom napodobovala.

Kněží byli zaneprázdňeni svými politickými intrikami a vzájemným soupeřením v boji o dominanci svého teologického systému. Vždyť tehdy v každém ‚sépu‘, nebo jak je později nazývali Řekové ‚nómu‘ (tj. v oblasti, na něž

se dělit stát), měli své vlastní bohy a vlastní náboženské koncepce založené na pozůstatcích stejných, mnohem starších znalostí. Ale za hlavní božstva celého státu byli prohlášeni bohové toho nómu, v němž se v daném období nacházelo hlavní město. Po pohodlném životě však toužili všichni vlivní kněží dělající si nároky na moc na vysoké úrovni. Proto si každý z nich přehrával vlastní kombinace v boji o moc a pokud doktríny konkurenční náboženské koncepce více ovlivňovaly názory lidí, přidávali kněží do svého systému nejen hlavní momenty této koncepce, ale taky atributy ‚konkurenčního‘ božstva ke svému ‚vlastnímu‘.

„Ale i tak se kněží, přestože stáli u moci, řídili názorem prostých lidí,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Samozřejmě. Přestože to zní paradoxně, byli závislí na názorech prostých lidí. Vždyť to je pro kněží chléb! Udržují jen navenek iluzi své moci, iluzi toho, že jakékoli náboženské postavení jejich věřících je závislé na rozhodnutí vládnoucí skupiny daného náboženství. Ve skutečnosti to je jen malá skupinka lidí strachujících se, že ztratí svou moc v případě, když většina lidí změni své smýšlení. Vždyť společně s mocí ztratí také svůj význam ‚zprostředkovatelů‘ mezi bohy a lidmi a tím přijdou nejen o politický vliv, ale také o poměrně komfortní a bezstarostnou existenci, jakou jim tato moc zajišťuje.“

„To je přesné,“ potvrdil Nikolaj Andrejevič.

„Z toho plyne, že náboženství bylo spíše politikou a pro kněze bylo výhodné držet své věřící v pokoře. V samotných nómech pak vládli faraonovi místodržící, jakási provinční aristokracie, která většinou nedělala nic. Pokud v nějaké záležitosti potřebovali podporu národa, zajišťovali si loajalitu svých poddaných opět za pomoci kněží. Někteří místodržící nómu byli příbuznými faraona, protože monarchové měli tehdy ve zvyku ženit se s dcerami vládců nómu nebo uzavírat sňatky mezi nimi a svými dětmi.“

„No jo,“ zasmál se Nikolaj Andrejevič. „Tento ‚zvyk‘ je tedy hodně zakořeněný.“

Sensei se jen usmál a pokračoval dale:

„Ale takové politické sňatky nepřinášely vždy provinční aristokracii dlouho očekávané spojení s vládoucí dynastií. V některých případech měly za následek spíše nesmiřitelné nepřátelství a soupeření. A když se pak faraonovi narodilo od různých manželek několik dědiců – potenciálních kandidátů na trůn, pak to celé mohlo přerůst ve spiknutí a kontraspiknutí s tajnou podporou ze strany některých kněží a zainteresovaných velmožů toužících také prosadit svého syna nebo blízkého příbuzného do postavení vládce nómu.“

Při posledních slovech se Nikolaj Andrejevič ještě víc rozesmál:

„Jak vidíte, ani dnes se na tom nic moc nezměnilo!“

„V podstatě se dá říct, že počínaje faraonem, vysoce postavenými kněžími, velmoži, vládci nómu a konče výběřčím daní, měl každý jedinou utkvělou myšlenku: kde a co by se dalo ukrást, jak si urvat co největší kus a jak rozšířit sféru svého vlivu. A prostý lid byl ve většině případů vládou zcela opomíjen, ponechán napospas osudu a přežíval, jak se dalo. Obchodní činnost v zemi kontrolovala velká města, přesněji řečeno ti, kdo v nich vládli. Memphis, v té době důležité středisko řemesel a obchodu s početným mnohonárodnostním obyvatelstvem, žil dokonce svým vlastním životem. Stručně řečeno, vše při starém. Každý měl svá vlastní trápení: jeden jen s polévkou živořil a druhý zas perly si naspořil.“

Jak tedy vidíme, Imhotep ‚nezdědil‘ po svém předchůdci nijak ideální situaci ve státě. Tím spíše, že jako vzdělaný člověk chápal příčiny toho, co se dělo kolem. Byl obeznámen s tím, že hlavní obchodní střediska Egypta tajně kontrolují lidé Archóntů a současný stav věcí ve státě, stejně jako zaneprázdněnost lidí vlastními

problémy, jim hraje do karet. Proto Imhotep, znaje všechny tyto skutečnosti, postupoval velmi moudře.

Prakticky za velmi krátkou dobu nastolil v zemi pořádek. Především zbavil moci zástupce Archóntů a dosadil na jejich místa odpovědné lidi, odborníky na slovo vzaté, jimž důvěřoval. Provedl reorganizaci úřednického aparátu a donutil úředníky pracovat. Zavedl mezi nimi přísnou disciplínu: jakékoli krádeže, úplatkářství nebo ziskuchtivé využívání postavení – to vše bylo potíráno a přísně trestáno. Z faraona učinil zastánce všech poddaných, velkých i malých. Díky Imhotepovi byly přijaty spravedlivé zákony, jež byly uplatňovány bezpodmínečně. Kterýkoli člověk v tomto státě, včetně chudých prostých lidí, vůči němuž se dopustili nespravedlnosti, měl možnost si nejen stěžovat na svého utiskovatele, a to dokonce i na představitele moci, ale také, řečeno naším jazykem, mohl na něj podat žalobu a vyhrát spor. Imhotep zformoval skupiny, které rychle a efektivně kontrolovaly stížnosti obyvatelstva. Pokud byla žaloba potvrzena, byl viník potrestán okamžitě. Proto začali prostí lidé nazývat Imhotepa ‚dobrým přítelem chudých lidí‘, ‚nepřítelem všech narušitelů zákona a pravým obráncem Pravdy‘, ‚mudrcem, jenž dává cenné rady a neočekává za to žádnou odměnu‘, ‚tím, koho si ctí i ti nejváženější lidé‘. Později začali těmito přívlastky titulovat všechny faraony následujících dynastií.

Současně s tím dal Imhotep do pořádku závlahový systém. Do čela prací na stavbě kanálů postavil odpovědné lidi a odborníky a tím rychle a v krátké lhůtě vyřešil jeden ze základních problémů Egyptanů, problem ležící jako neodstranitelný balvan na bedrech faraona – rozdělování a spotřebu vody jak z hlediska každodenní potřeby, tak z hlediska potřeb v zemědělství. Vždyť v teplém a suchém egyptském podnebí, kde je průměrná roční teplota vzduchu přibližně 35 stupňů Celsia, způsoboval nedostatek vody hlad a občanské nepokoje. Závlahový

system existoval i dřív, byl ale v zanedbaném stavu. A tak po zavedení tohoto systému došlo nejen ke zlepšení životních podmínek prostého lidu, ale také se značně zvýšila úroda. Došlo k vytvoření přebytku obilí, což přilákalo obchodníky z jiných zemí. Najednou tu byly dodatečné příjmy. Faraonova pokladnice se začala rychle plnit, a to za mírových podmínek, bez válek!

Díky Imhotepově iniciativě a péči byly všude otevírány školy, takzvané Domy života nebo Domy moudrosti a vzdělání se stalo dostupným nejen pro privilegovanou menšinu. Nejdříve Imhotep zorganizoval u faraonova dvora speciální školy, kde osobně společně se svými pomocníky vyučoval nadanou mládež (především děti úředníků) těm profesím, jež byly v daném okamžiku pro stát a pro zavedení pořádku v něm nejpotřebnější. Byli to písaři, účetní, organizátoři různých prací. Učili je číst, počítat, psát a další znalosti a dovednosti nezbytné pro jejich povolání. Mimochodem, v té době se psalo hieroglyfy na hliněné střepey, kůži, úlomky pískovce. Ale právě Imhotep zavedl jako psací materiál speciálně opracovaná stěbla bažinné rostliny papyru hojně rostoucí na březích Nilu.

Čas a prostředky vynaložené na výuku nadané mládeže se natolik vyplatily, že se Imhotepovi brzy podařilo dosáhnout otevření takových škol při chrámech po celé zemi. Zde se začali připravovat budoucí úředníci, právníci a lékaři. A co bylo nejpozoruhodnější, do těchto škol začali přijímat také nadané a schopné děti z lidu. Později byly otevřeny školy též při některých státních institucích, kde byly schopné děti (dokonce i z chudých rodin) připravovány na konkrétní povolání, jež si samotní žáci předem zvolili, například povolání sochaře, obchodníka, kameníka apod.

A čím nadanější a schopnější mladý člověk byl, tím více byl zasvěcován do hlubin vědění. Imhotep to zařídil tak, že mládež měla sama zájem na získání pevných a kvalitních základů znalostí. Proč? Protože čím

nadanější, profesionálnější a schopnější člověk byl, tím více možností kariérního růstu mu stát nabízel, což pak vedlo ke zlepšení jeho životních podmínek. Přičemž revoluční bylo, že nezáleželo na tom, z jaké rodiny studenti pocházeli (z chudé nebo bohaté), protože se cenily především jejich znalosti a vysoké morální hodnoty. V konečném důsledku taková politika způsobila, že lidé získali reálnou možnost projevit své nejlepší vlastnosti a schopnosti. Například dokonce obyčejný pisář disponující vysokými mravními a profesními kvalitami a organizačními schopnostmi se mohl stát místodržícím kteréhokoli města (něco jako carský gubernátor) dokonce i nómu a postoupit tudíž do privilegované třídy. Mohl se zkrátka seberealizovat jako Osobnost, a to díky svému talentu.

Rozumíte co se dělo?! Schopní lidé se masivně dostávali do popředí počínaje nejvyššími úrovněmi vlády a konče nižšími, počínaje řídicími strukturami státu a konče vědou, vzděláním, medicínou a uměním. Ve společnosti se začalo cenit být mravně vychovaný, zdvořilý, chytrý, vzdělaný a vytyčovat si vysoké cíle. A proč? Přece proto, že stát začal aktivně podporovat morální a intelektuální vývoj svých občanů.

Ale Imhotep zašel ještě dál. **Nejenže vzbudil v lidech zájem o prohlubování jejich odbornosti, zvýšil také prestiž odborníků v očích ostatních lidí. Téměř každé povolání bylo díky němu vážené a tím přiměl lidi, aby si cenili sebe a své práce bez ohledu na to, na jaké úrovni sociálního žebříčku stojí a k jaké třídě patří.** Díky tomu se zlepšila především kultura komunikace mezi lidmi. Všechny společenské třídy začaly dodržovat profesní disciplínu a vážít si zákona a pořádku. Imhotep vytvořil takové podmínky, že se teď lidé více zabývali zvyšováním mravnosti a kvality své práce. V konečném důsledku všichni pracovali ve prospěch státu, počínaje faraonem, jenž se celý den zabýval veřejnými

záležitostmi... Mimochodem právě díky Imhotepovi faraon přestal válčit, protože jak říkával Imhotep, ‚slovo je silnější než meč‘... Dokonce každý princ získával v Imhotepově systému státní zaměstnanosti konkrétní veřejnou funkci, v níž se od něho vyžadovalo efektivní plnění povinností. Protože faraon vyhlásil (na Imhotepovu radu), že na jeho místo nastoupí pouze takový dědic, který si to zaslouží. A to zase podněcovalo faraonovy manželky, aby aktivně pomáhaly svým synům ve veřejné činnosti tak, aby právě jejich syn byl hoden trůnu. Taková společenská zátěž a každodenní zaměstnanost faraonových žen byla státu jen k dobru. Vždyť jak známo, zahálka je matkou neřesti. A tady byly intriky a pikle vystřídány podnikavým duchem a zdravým soutěžením.

Všichni byli tedy zaměstnáni, počínaje faraonem a konče prostým člověkem. Pro povaleče, lenochy, chamtivce a zloděje nebylo v této zemi místo, protože zanikly podmínky, v nichž dříve prosperovali a dokonce i samotná společnost je odmítala. Jako následek této Imhotepovy moudré politiky nastala pro lidi v této zemi éra prudkého rozvoje.

Nejnevidanější byla ale samotná ideologie, jež byla díky Imhotepovi zavedena ve společnosti. Přičemž na rozdíl od jeho výše zmíněných zásluh se Imhotep ani příliš nezabýval hromadným prosazováním této ideologie mezi lidmi. On byl pouze tím, z koho si lidé chtěli brát příklad: žil prostě, mluvil moudře a jednal spravedlivě, lidsky. Právě proto si on a jeho náhled na svět získali takovou popularitu mezi lidmi.

Právě díky Imhotepově všeobecné slávě začali jeho obraz považovat za ideál starověkého Egyptana, tedy člověka málomluvného, moudrého, odolného vůči nepřízni a zkouškám osudu, člověka s humanitním pohledem na svět, hluboce lidského, s absolutní vírou v posmrtnou existenci duše. Mnozí lidé v následujících generacích (nemluvě o jeho současnicích) byli vychováváni takovými

populárními Imhotepovými rčeními a pořekadly, jako například:

„Je lepší být chudý a žít v poušti, avšak s lotosem v duši, než být bohatý a žít mezi lidmi, ale mít duši prázdnou.“

„Svoboda nemá pro člověka význam, pokud je slepý vůči své duši.“

„Zásluhy se měří činy, které jsi vykonal.“

„Ve chvíli zkoušek nehledej přátele a neproklínej nepřátele, ale spoléhej na Boha.“

„Po otroctví teskní pouze ten, kdo chce svrhnout krále, jenž mu dal svobodu.“

„Vzkvétá ten, kdo pomáhá lidem v nouzi, nikoli ten, kdo dohání lidi ke strachu.“

K tomu se vztahují mnohé další Imhotepovy výroky, které využívali ve svých „ponaučeních“ kněží a vezíři v následujících generacích, protože Imhotepova slova byla velmi populární mezi lidmi a předávala se od člověka k člověku, z generace na generaci.

Imhotep byl poměrně loajální vůči všem náboženským koncepcím ve státě. Zasloužil si upřímný obdiv a přízeň nejen ze strany faraona, ale také ze strany vlivných kněží různých náboženství, a to proto, že se dokonce i k politice kněží choval velmi citlivě a moudře. Imhotep samotný zastával velmi pevnou pozici ve své víře založené na Znalostech. Neměl v duši ani stín pochybnosti o tom, co hlásal ani nebyl licoměrný, jak to bylo možné pozorovat u mnohých kněží a dvořanů. Bylo v něm možné vycítit Člověka Znalostí. Proto pro mnoho lidí, jež v něm našli tento neviditelný, ale jasně citelný základ víry, se Imhotep stal objevitelem Pravdy. Ve značné míře, zejména díky jeho životnímu stylu a vidění světa, vstoupila do představ Egyptanů absolutní jistota v to, že tento život je pouze dočasný a je určen k tomu, aby si člověk svým spravedlivým konáním, čistotou své mysli a svých činů před Bohem (nikoli před lidmi) zasloužil lepší život

v posmrtném světě. V této společnosti se stala víra v posmrtný život dominantní.

Samozřejmě se taková víra nezrodila z ničeho. Víra v posmrtný život existovala mezi Egypťany odedávna a ve svých prvopočátcích byla založena na poznacích, jak už jsem vám říkal. Postupem času však byly tyto poznatky částečně ztraceny a tato víra nabyla podoby zmateného a nepochopitelného náboženství. Proto se většina lidí, takřkajíc ze setrvačnosti, klaněla dávným bohům, a to často bez pochopení a snahy proniknout do podstaty samotného náboženství. Byla to pro ně pouhá daň tradicím předků, nic víc. Ale díky neviditelnému působení Imhotepa se všechno změnilo.“

„Díky neviditelnému působení? Co myslíš tím ‚neviditelným‘?“ zajímalo Kostu, který stejně jako my zaujatě poslouchal Senseie.

„Jen chvílku strpení, hned vám o tom povím,“ Senseie se napil několika hltů minerálky a pokračoval ve vyprávění: „Všechny zmíněné Imhotepovy zásluhy byly jen viditelnou částí této obrovské práce, již zvládl udělat během svého života. Ale větší hodnotu a význam měla ta neviditelná práce, která byla důkladně skryta před nepovolanými. Vysoký post Imhotepovi umožňoval, aby přiložil ruku k realizaci globálního architektonického projektu světového měřítka, jenž mu osvětlil Sokroveník a který mohl neocenitelně pomoci lidstvu v daleké budoucnosti.“

„Byl to teda opravdu člověk s velkou duší,“ řekl zamýšleně Nikolaj Andrejevič. „I když stál na samotném vrcholku moci, stejně v první řadě myslel na obyčejné lidi a staral se o budoucnost lidstva. Kde byste dnes u moci našli takového charakterního člověka?“

Senseie kývl na souhlas, ale už se k tomu dál nevyjadřoval a pokračoval ve svém vyprávění:

„Při řešení této složité otázky Imhotep postupoval velmi moudře. V podstatě veškerá viditelná část jeho práce byla jakousi přípravou na realizaci hlavního úkolu.

Vždyť vytvořit to, co chtěl vybudovat Imhotep, je možné pouze v podmínkách vysoce organizované společnosti. A právě k tomu směřovalo jeho jednání. Poté, co pečlivě prozkoumal mravy a psychologii vládnoucí třídy, tedy kněžích a zejména faraona, využil jejich slabostí ve prospěch realizace svých vlastních plánů. Ty později poskytly neocenitelnou duchovní pomoc mnoha lidem. Imhotep předložil Džoserovi myšlenku projektu do té doby zcela nevídaného rozsahu, jakou faraon jednoduše nemohl odmítnout. Protože Džoser, stejně jako ostatní Egypťané, musel v souladu se svojí vírou pečovat především o svůj posmrtný život, a jak to bylo u faraonů zvykem, musel si ještě za svého života vybudovat hrobku, předložil mu Imhotep nápad na stavbu zcela neobvyklé hrobky. Její neobvyklost spočívala v tom, že to nebyla obyčejná mastaba...“

„Mastaba? A co to je?“ zdvořile se zajímal Jirka.

„Nejdřív to byly dřevěné hrobky Egypťanů mající čtvercový tvar. Pak se začaly hrobky budovat z cihel a začaly mít podobu velkých staveb s ozdobnými výklenky označujícími místo pohřbení a zakrývající jej. Slovo ‚mastaba‘ není egyptského, ale arabského původu a označuje ‚lavičci‘. Tyto stavby tak nazvali arabští dělníci, kteří pracovali s archeology v Egyptě v 19. století.

Imhotep tedy navrhl Džoserovi, aby místo obvyklé hrobky postavil stupňovitou pyramidu vybudovanou nikoli z obyčejných nepálených cihel, jež se v té době navzdory své nepevnosti hojně používaly jako stavební materiál, ale z opracovaného kamene, což bylo předpokladem dlouhé životnosti. To bylo v té době v Egyptě naprosto revoluční rozhodnutí. Imhotepova myšlenka vybudovat ‚schody spuštěné z nebes pro faraonův božský vzestup‘ uchvátila Džosera natolik, že vydal rozkaz k okamžitému zahájení prací s vynaložením jakýchkoli prostředků. Vedením stavby pověřil samotného Imhotepa. A to vše i přesto, že pro Džosera již byla vystavěna

velká cihlová mastaba v Abydosu, tedy v místě, kde byli tradičně pohřbíváni faraoni.“

„To je super, takže Imhotep projevil iniciativu a byl pověřen,“ zasmál se Stas. „Jak se říká, když projevíš iniciativu, budeš po zásluze potrestán její realizací!“

„Ale to neplatí pro tento případ,“ namítl Sensei. „Imhotep měl na tomto projektu největší zájem. Podařilo se mu zapojit do něj nejen faraona, ale také vlivné kněží, a to proto, že tento projekt předpokládal výstavbu nejen faraonovy neobvyklé hrobky, ale také celého komplexu zahrnujícího mimo jiné i chrámy. A to vše na náklady faraonovy pokladny. Pro kněze to tedy znamenalo zajištění budoucího příjmu z působení v těchto chrámech. A to nebylo všechno. Imhotep zahrnul do projektu také výstavbu obrovských sýpek na obilí takřka na státní úrovni. Je třeba poznamenat, že později Egypťané díky velkým zásobám obilí v těchto sýpkách poměrně bezbolestně překonávali období sucha a neúrody.“

Místo, jež Imhotep zvolil pro výstavbu této zkosené pyramidy, nebylo vybráno náhodně. Rozkládalo se na okraji náhorní plošiny, právě té náhorní plošiny, na níž o několik kilometrů dál na sever stála Velká sfinga. Když Imhotep vysvětloval plán stavby faraonovi, kněžím a velmožům, odůvodnil volbu tohoto místa na pusté planině tím, že se nachází blíž k Memfisu a otevírá se z něj nádherný výhled na město. Ve skutečnosti se toto místo zcela shodovalo s jedním z míst, jehož souřadnice byly zaznamenány na ‚hvězdné mapě‘, kterou Imhotepovi kdy si odhalil Sokroveník. Velká sfinga, vybudovaná dávno před touto dobou (nikoli, jak se dnes domnívají, po smrti Imhotepa v období výstavby velkých pyramid!) byla důležitým orientačním bodem pro přesné a ověřené umístění této zkosené pyramidy.

Takže tato grandiózní stavba byla záměrně rozložena do několika desetiletí. Proč? Protože takový objekt nestačí jen vybudovat. Je třeba, aby také začal ‚fungovat‘.

A k tomu bylo potřeba zajistit to nejdůležitější: vysoce duchovně založené lidi, a to jak muže, tak i ženy. Jejich výchově a výuce Imhotep věnoval spoustu let, proto také protahoval dokončení stavby a vysvětloval vrchnosti toto zpoždění zdokonalením a modernizací svého architektonického návrhu.“

„Takže pro Imhotepa byli tím prvotním a nejdůležitějším samotní lidé,“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Imhotep si počínal následovně: svolal z celého Egypta nejlepší mistry svých oborů a jim na pomoc pak lidi s nejlepšími morálními kvalitami (muže i ženy) a zajistil jim nejen trvalou zaměstnanost, ale také lepší životní podmínky a tím pozvedl jejich společenský význam pro stát. Imhotep nejen zahájil stavbu, ale pustil se také do něčeho, co připomínalo dnešní státní podnik s uceleným systémem sociálního zabezpečení, počínaje zajištěním každodenních lidských potřeb a konče kvalitními zdravotními službami. A v tomto obrovském podniku, kde pracovali pekaři, lékaři, písaři, účetní, sochaři, zedníci a lidé dalších profesí, byla práce pro všechny, jak pro muže, tak i pro ženy.“

„Ale byli tam přece samí otroci a otrokyně,“ řekl překvapeně Košta. „Zvlášt ženy.“

„Vůbec ne,“ namítl Sensei. „Celý komplex stavěli svobodní lidé. A navzdory dnes panujícímu přesvědčení, se k ženám ve starověkém Egyptě chovali se zvláštní úctou. Žena měla vysoké morální postavení ve společnosti, především jako matka a pokračovatelka rodu a také měla ve společnosti stejná práva jako muži. Žena měla právo sama si vybrat jakékoli povolání. Nadané ženy se stávaly velekněžkami, lékařkami a dokonce stavitelkami.“

„Počkej chvílku,“ projevil Nikolaj Andrejevič zájem o tuto otázku. „Takže ve starověkém Egyptě byli velekněží a velekněžky?“

„Ano. Velekněz se například v už zmíněném Iunu označoval jako Ur Maa a velekněžka Ur-t Tekhent. Jejich

status a úroveň znalostí byly stejné jako status lidí s nejvyššími vědeckými tituly.“

„Takže chceš říct, že to byli lidé spojení s vědou a mezi nimi byly i ženy?!“ s ještě větší dávkou překvapení pronesl Nikolaj Andrejevič.

„A co se ti na tom nezdá?“ zeptal se zase Sensei.

„Nic, ale někde jsem četl, že pokud se žena v dávných časech účastnila nějakých náboženských obřadů, pak její role spočívala obvykle v provádění obřadních tanců nebo maximálně v zajištění hudebního doprovodu. Ale zpravidla v chrámech, jejichž bůh byl spojen s plodností, byla jejím úkolem takzvaná ‚posvátná prostitute‘.“

„Tento jev se opravdu vyskytoval, ale jen jako dozvuk a prázdné napodobování takzvaných ‚aktů božské síly‘ lidmi. To se odehrávalo v tajné Imhotepově organizaci v úzkém kruhu zasvěcených, kde ženy zaujímaly přední pozice. Takové tajemné Imhotepovy lidi označovali za ‚nositele posvátných sil‘ – kněží Ur Heku a kněžky Ur-t Hekau, protože božskou sílu získávanou navíc během těchto ‚aktů síly‘, nazývali Heka. Tito lidé nejen sbírali a chránili zmíněnou božskou sílu, ale mohli ji také předávat předmětům, ‚posvěcovat‘ je a také mohli díky této síle pomáhat nemocným při léčení. Proto byli zároveň i lékaři, a ne jen tak ledajakými. Byli univerzální a byli nejmocnější mezi starověkými doktory, i když tito lidé využívali jen čisté Znalosti. Někdy později ti o tom řeknu víc.“

„Promiňte, ale proč existovala taková omezení ve Znalostech v hierarchii lékařů?“ pronesl Nikolaj Andrejevič oficiálním tónem.

„Protože tyto Znalosti byly svěřeny jen duchovně čistým lidem. A tajemství získání Síly bylo uchováváno v nejhlubší tajnosti. Tato síla je totiž Síla s velkým S. Je jako kladivo na stavbě – můžete ji použít na budování, ale také na ničení. Všechno záleží na Mistrovi držícím toto kladivo ve svých rukou.“

„To je rozumné,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„A co se týče lidí spojených s vědou v té době, nutno poznamenat, že i nadané ženy na tomto poli dosahovaly značných úspěchů. Vezměme si například medicínu. Dokonce ještě dnes můžeme najít zmínky o tom, že ‚historicky první lékařka, která provozovala praxi v Memfisu ve 3. tisíciletí před Kristem, se jmenovala Peseshet.‘ I když ve skutečnosti nebyla první lékařkou. Archeologové objevili pouze tuto jedinou nejstarší zmínku o takové skutečnosti, a proto uvádějí tuto ženu jako první. V té době byla medicína považována za posvátnou vědu a vyučovala se v chrámových školách. Panovalo přesvědčení, že uzdravení člověka nezáleží jen na praktických znalostech lékaře, ale také na vůli bohů. Proto lékaři studovali jak medicínské poznatky, tak i posvátné texty. Kněz se znalostmi lékaře neměl právo zahájit léčení nemocného, pokud předtím neodříkal modlitbu.“

„Modlitbu?“ znovu se ujal slova náš psychoterapeut. „Ale pokud vím, tak v náboženství starověkého Egypta se používala kouzla a zaklínadla.“

Sensei se usmál, připojil se ke hře na „oficiální tón“ a odpověděl:

„Doktore, vy máte prostě špatnou představu o realitě té doby. A později pochopíte proč. A nejenže pochopíte, najdete také potřebné orientační body, díky nimž se dostanete k pravdivým údajům o té době, jež vás zbaví pochyb. Zatím jenom poznamenám, že čarodějnictví bylo ve starém Egyptě zakázáno. Existovaly přesně stanovené hranice mezi náboženským mysticismem založeným na znalostech předků, na modlitbě a usilovné duchovní činnosti ve službě Bohu, a na straně druhé čarodějnictvím, jímž se zabývali hlavně zvědaví svěští obyvatelé ze svých sobeckých pohnutek, ale také čarodějové nebo takzvaní ‚černí mágové‘, tedy lidé disponující určitými znalostmi a využívající je ve vlastní prospěch proti jiným lidem. A navíc panovalo přesvědčení, že čarodějnictví poškozuje

duševní zdraví člověka. Existovala mimochodem dokonce i zvláštní ‚specializace‘ kněží nazývaných Uab Sehmet. Tito kněží se cíleně zabývali neutralizací působení černých mágů. Dozvuky tohoto zaměření kněží můžeme pozorovat i v moderním světě. Podobné aktivity praktikují dnes křesťanští kněží zabývající se exorcismem.“

„Dobře. Ale nebudeš přece zapírat, že se ve starověkém Egyptě praktikovalo magické věštění budoucnosti, tedy astrologie?“ neuklidňoval se Nikolaj Andrejevič.

„Budu,“ tvrdě, ale s úsměvem oznámil Sensei. A hned to vysvětlil: „Tyto činnosti se objevovaly, ale měly úplně jiný podtext, než se tvrdí dnes. Tak například věštění. Jeden ze ‚zákonů‘ Egyptanů říkal, že je člověku zakázáno snažit se poznat budoucnost a obracet se k věštcům. V pravidlech pro kněží bylo napsáno: ‚Nesnaž se dozvědět to, co se dosud nestalo.‘ A to není všechno. Titul velekněze (později jej získal také Imhotep) se označoval jako Ur Maa, což znamená ‚Velký věstec‘. Ale působnost tohoto kněze nebyla spojena s magickým věštěním. Jeho úkol spočíval v pravidelném vykládání událostí, které se již odehrály, a to z toho důvodu, aby bylo možné ‚pochopit boží vůli, na níž závisela budoucnost‘. Egyptané se velmi pozorně chovali k významným událostem, ‚znamením‘ a snům. Věřilo se, že skrze ně se Bůh snaží lidi před něčím varovat. A chtěl bych poznamenat, že staří Egyptané byli na základě této pověry celkem vnímaví, a to jak ve vztahu k přírodním jevům, tak i k jevům sociálním. Odhalení analytických zákonitostí mělo podobu ‚věštění‘. To se týkalo také ‚astrologie‘. ‚Astrologie‘ nebyla v té době ‚věštecká‘. Dalo by se říct, že to všechno bylo spíš vědecké prognózování v zemědělských, astronomických a lékařských otázkách. Vždyť právě kněží se v té době zabývali rozvojem vědy jako takové.“

„Takže kdo to teda byli kněží? Náboženští hodnostáři nebo vědci?“ zeptal se Viktor.

„To i to. Měli vůbec zvláštní kněžskou strukturu. Veleknězi byli náboženskými činiteli. Věnovali se obecným náboženským, politickým a vědeckým otázkám. V této kněžské struktuře byli také vědci, lékaři, písaři, hospodáři, duchovní, kazatelé. A právě kazatelé na chrámových službách četli věřícím ‚boží zákony‘, náboženská ‚ponaučení‘ a dávali kázání.“

„Tahle struktura se podobá struktuře v současných náboženstvích,“ poznamenal Viktor.

„A co jsi myslel?“ s úsměvem pronesl Sensei.

Nikolaj Andrejevič řekl s určitou dávkou pesimismu:

„Snažím se představit si, jak v současné době, kdy jsou upřednostňovány vědecké znalosti, začne lékař pronášet modlitbu před tím, než bude nemocného léčit. Nějak mi to nejde dohromady...“

„Nejde dohromady?“ zasmál se Sensei. „A je vám známo, doktore, že dokonce i ti, kteří jsou dnes ve světové medicíně považováni za nejpragmatičtější lidi, mám na mysli chirurgy, jejichž práce je spojena s živou matérií a ne jen tak ledajaké chirurgy, ale výborné chirurgy, se modlili před operací, během operace i po operaci? A modlí se za zdraví svých pacientů doteď. Protože z vlastní zkušenosti vědí, že ať už má lékař jakkoli vynikající odborné kvality, v jeho praxi stejně mnohé záleží na vyšší vůli.“

„Ano?“ upřímně se podivil Nikolaj Andrejevič a zamýšleně promluvil: „To jsem teda nevěděl...“

„Ale trochu jsme se odklonili od hlavní Imhotepovy činnosti,“ vrátil se k našemu tématu Sensei. „Díky takovému grandióznímu stavebnímu projektu nemajícímú obdoby a také díky tomu, že do projektu byli zapojeni nejlepší lidé Egypta, získal Imhotep možnost vybrat si osobní učedníky mezi nejlepšími muži a ženami, mezi těmi, u nichž bylo možné vypořádat podstatu duchovnosti a lidskosti. Do této skupiny, kterou vyučoval Imhotep osobně, patřili lidé různých profesí, avšak původně

sestávala především z kameníků. Proto Imhotep symbolicky pojmenoval své společenství Svobodní kameníci, neboli ti, kdo usilovali o svobodu ducha a získávali poznatky a víru pevnou jako kámen.

Postupně se zrodila symbolika Imhotepových Svobodných kameníků, kterou pak směle okopírovali Ahrimano-vi Svobodní zednáři – zednářská zástěra, kámen, kladivo, pyramida s vševídicím okem (starověký znak Šambaly a pro Imhotepovy kameníky symbol sepětí s pozitivními duchovními silami), Fénix, Sfinga (u Svobodných zednářů ji nahradil lev), tlapa Sfingy (lví tlapa), čísla 3, 7, 13, 33 (jednalo se o počty osob utvářejících určité kruhy síly) a jiné. Svobodní kameníci se navzájem poznávali podle určitých slov, znaků a doteků. I toto pak převzali Svobodní zednáři. Mimochodem, znak pentagramu – pětiúhlé hvězdy se stejnými úhly těšící se takové oblibě u Svobodných zednářů, byl jedním z nejdůležitějších symbolů Svobodných kameníků pod vedením Imhotepa, avšak interpretace jeho významu byla zásadně odlišná. Jde o to, že podle prvotních poznatků Učení Bílého Lotosu je hvězda symbolem božského ženského principu, kdežto kruh symbolizuje bytí, Vesmír. Hvězda v kruhu označuje přítomnost božského ženského principu v kruhu bytí. Mimo to se na ženský princip pohlíželo také jako na nádobu pro reinkarnaci a na ženu jako na dárkyni síly a života. Právě proto bylo ve starověkém Egyptě hvězdou v kruhu označováno království Duat, jako království přerodu lidských duší.

Vrátím se ale k Imhotepovi. Vybudoval pevné jádro tajné organizace s názvem Svobodní kameníci sdružující lidi osvobozené od hmotného světa, svobodné duchem. Základním cílem jejich hnutí bylo právě pochopení duchovních etap zdokonalování. Tito lidé se předtím klaněli různým bohům, vždyť v Egyptě byly v té době téměř každý chrám a každé město zasvěceny jinému bohu, stručně řečeno dominovalo zde mnohobožství. Avšak díky

Imhotepovi, jenž jim otevřel přístup k tajným vědomostem, i když zdánlivě zachovávali věrnost svým bohům, uctívali pak všichni ve skutečnosti pouze Jediného Boha, jehož nazývali Velikým Architektem Vesmíru.

Imhotepovi osobní učedníci, kteří nabyli jistoty v duchovních praktikách a získali Znalosti, se stali spolehlivými pomocníky v jeho duchovním působení. A když i oni začali různým způsobem pomáhat lidu, Imhotepova sláva se ještě více šířila Egyptem, protože samotní jeho učedníci konali podle soudu lidí neuvěřitelné zázraky, a to počínaje uzdravením těžce nemocných a konče neobvyklým vlivem nejen na lidi, ale dokonce i na počasí. Když informace o tomto tajném společenství pronikly mezi lidi, mnozí z nich zatoužili stát se osobními učedníky Imhotepa. Avšak samotný Imhotep popíral jakékoli zvěsti o existenci takového tajného spolku a tím spíše o tom, že by on sám čemukoli ‚tajně‘ učil jiné lidi.“

„A proč?“ podivila se Taťána.

„Zaprvé, aby zajistil svému duchovnímu ‚dítěti‘ ochranu před Archonty a některými vlivnými lidmi, kteří byli protivníky Imhotepovy politiky a snili o starých časech, kdy mohli beztravně provozovat své zlodějské praktiky. A za druhé byl Imhotep velmi dobře obeznámen s podstatou lidské povahy, s pomíjivostí lidských tužeb. I dnes lidé s nadšením podléhají duchovnímu vzplanutí a za nějakou dobu zase vyhasnou a přiklánějí se k realizaci potřeb svého Materiálního principu. Kdežto Znalosti, které Imhotepovi předal Sokroveník ze Šambaly vyžadovaly, aby byl člověk pevný a stálý ve svých duchovních záměrech a hlavně aby měl čisté myšlenky a přání. Kromě toho se mnozí lidé od něj chtěli učit právě proto, aby nabyli tajných znalostí a mohli je použít pro získání síly a vlády nad jinými lidmi a byli tak schopní uskutečnit své sobecké obchodní cíle a úkoly. Proto Imhotep nikdy nebral do učení ty, jež po tom prahli v návalu momentálního, jednorázového nadšení. Na takové ‚zájemce‘

bral Imhotep ‚pořádné koště‘, a to bez ohledu na to, zda se jednalo o dobrého člověka majícího v tom okamžiku skutečné duchovní záměry nebo o člověka špatného s vlastními komplexy,“ zasmál se Sensei a ještě upřesnil: „Přesněji řečeno ani ne tak koště, ale berlu, bez níž nikdy nevycházel.“

„Berlu?!“ najednou se vzpamatovali starší kluci.

Sensei přikývl a odpověděl na nevyřčenou otázku kluků:

„Tento člověk dokonale ovládal styl dnes nazývaný Starý láma.“

„Dotěrní lidé to zkrátka neměli lehké,“ vesele pronesl Volodá.

„Jistěže berla není žádná odměna,“ ve stejném duchu odpověděl Sensei. „Ale když budu mluvit vážně, pak tato Imhotepova ostražitost při výběru lidí nebyla vůbec náhodná. Dá se říct, že stejně jako lidé nepochopitelným způsobem vycítí Člověka Znalostí, stejně tak Člověk Znalostí ‚vidí‘ přání lidí a cítí jejich... řekněme, vyzrálost po duchovní stránce. V této věci existuje jeden určitý převažující faktor, a to je vnitřní volba jak na jedné, tak i na druhé straně. Pokud se shodují, pak daný člověk půjde s Člověkem Znalostí v jednom směru.“

„Tomu nerozumím. Jak to myslíš?“ zeptal se Andrej.

„Například tak, že když za Imhotepem přicházeli lidé a projevovali mu svá přání studovat u něho, vykrucoval se, jak mohl, ale zároveň pozoroval, jak reagují na jeho odmítnutí. U některých vyplouvaly napovrch myšlenky jako: ‚Pohleď, to jsem Já! Já chci znát tajemství! Uč Mě!‘ Takoví lidé zpravidla svým nabubřelým egocentrismem nevědomky ihned vzbuzovali nepřátelství a odvržení. Ale byli i tací, jimž slova nenapovídala rozum, ale srdce a duše. Takové lidi Imhotep pozorně sledoval, ale nepřipustil je příliš blízko, dokud nenabyl jistoty, že záměry takového člověka jsou pravé, jeho volba je jistá a rozhodnutí zcela zralé a uvědomělé. Ve většině případů tito

lidé zřejmě podvědomě cítili, že jsou pozorováni, a tak se záměrně snažili být mu na očích a se srdcem na dlani klepat na dveře k tajným Znalostem. A nakonec dosáhli svého. Neboť, jak se říká, jednou se otevrou každé dveře, když na ně budete dostatečně vytrvale klepat.“

„Už chápu, proč bylo tak těžké dostat se mezi učedníky. Pokud Imhotep zaujímal tak vysoký post ve státě, pak se s ním bylo určitě těžké spojit,“ řekl Nikolaj Andrejevič.

„A v tom se právě mylíš,“ namítl Sensei. „Imhotep, nehledě na svůj vysoký post, musel docela často chodit mezi lidi a povídat si s prostým národem, aby byl v obrazy o reálných procesech a událostech probíhajících ve společnosti. A berla byla tím jediným, kdo ho doprovázel.“

„Takže ty chceš říct, že Imhotep byl ve státě po faraonovi tím nejvyšším člověkem a sám chodil mezi lidi a bavil se přímo s nimi? Bez doprovodu?“ udiveně promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „A navštěvoval nejen velká města, ale také docela vzdálené osady a měl přehled o reálné situaci ve státě.“

„Copak jeho pomocníci mu nepodávali zprávy o reálné situaci ve státě?“

„Proč by nepodávali? Podávali, a to dokonce několikrát denně. Nicméně Imhotep znal dobře lidi a ověřoval si mnohé zprávy osobně, díky čemuž bylo prakticky nemožné svést jej z cesty nebo podvést v jakékoli otázce, a dokonce běda tomu ‚pomocníku‘, který by se rozhodl k takovému kroku.“

Takže dokonce i prostý člověk mohl přijít k Imhotepovi a rozebrat naléhavé problémy. Proto byl Imhotep, jakožto hlavní vezír státu, nejen mezi lidmi uctíváný, ale také zcela přístupný pro komunikaci s nimi. A co jsem vlastně chtěl říct ohledně té jeho berly? V každodenním životě se Imhotep neobešel bez své berly. Ale na tajných setkáních Svobodných kameníků míval berlu zcela jinou, právě

tu, jež v dávných časech patřila Bódhisattvům Ptahovi a Osirisovi. Tato berla vypadala jako dva propletení hadi zvedající se vzhůru a byla zakončena kulatým diskem se sokolími křídly. Dva hadi znázorňovali současně Strážce duchovní cesty a fungování prapůvodních struktur lidského mozku, okřídlený disk symbolizoval ty, kteří přinesli tyto duchovní znalosti na Zem a odhalili je lidem. Na disku byl zobrazen symbol Šambaly, v němž se nacházel zvláštní krystal.“

„Zvláštní krystal? A co to bylo za krystal?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„To je samozřejmě zajímavé téma, ale o něm vám povím až později,“ záhadně odpověděl Sensei a pokračoval: „Takže ještě k té berle... Později patřila tato neobvyklá berla Imhotepovým následovníkům, a to až do té doby, dokud Ahriman za pomoci Archóntů zcela nezničil duchovní základy tohoto společenství vybudovaného Imhotepem. Když Archóntové začali intenzivně přetvářet spolek Svobodných kameníků dle struktury Ahrimana, poslední z Imhotepových následovníků stihl vyjmout z berly krystal ještě před tím, než se samotná berla dostala do rukou Svobodných zednářů. Jelikož Svobodní zednáři intenzivně využívali symbolů a předmětů Svobodných kameníků jako svých vlastních symbolů, pouze je mírně pozměnili, byla tato tajemná berla používána také na jejich setkáních jako symbol nejvyšší moci svého nositele. To už z ní ale byl pouhý předmět, nic víc. Poté, co se organizace Svobodných zednářů značně rozrostla a začaly vznikat další takzvané lóže, osoba stojící v čele organizace se vždy pohybovala na veřejnosti s touto berlou. Přičemž všichni zasvěcení věděli, že majitel tohoto takzvaného ‚žezla‘ je jejich ‚veleknězem‘. Jenže tento symbol začal upoutávat pozornost i u nezasvěcených lidí. A právě proto, aby se předešlo nežádoucím dohadům, byly o původu berly vymyšleny různé legendy. Tak vznikly také antické legendy, kde podle Homérských

hymnů Diův syn, posel olympských bohů, patron pas-týřů, obchodu a zisku Hermes získal hůl (caduceus) od samotného Apollóna.“

„To popisoval Homér?“ ujistil se Kořta, když uslyšel jemu známé jméno a vychloubačně pronesl: „Mám doma jeho poémy Ilias a Odyssea.“

„Když už mluvíme o Homérovi,“ řekl Sensei, „básník s takovým jménem vlastně nikdy neexistoval. Jméno Homér je jen pseudonym. Samotné slovo vzniklo změ-něním řeckého slova homilia, což znamená ‚beseda‘, ‚náboženské kázání mravokárného charakteru‘. Kromě toho, v jiných řeckých dialektech má toto slovo ještě několik významů: ‚rukojmí‘, ‚básník‘ nebo také ‚slepce‘. Pod pseudonymem Homér fungovala pod vedením zá-stupců Archóntů celá skupina. Jejím cílem a úkolem bylo vytvořit taková díla, jež by se tvářila jako populární staré legendy či známé historické skutečnosti a zavedla by do lidského povědomí ideologii výhodnou pro Archón-ty. Následně tito lidé chtěli ovlivnit formování určitého světonázoru lidí inklinujících k náboženské a politické nadvládě Archóntů.“

„To je teda něco!“ divil se Viktor.

„Takže vytvářeli něco jako ‚posvátné knihy‘? Jako u Starého zákona?“ tázavě promluvil Nikolaj Andreje-vič a hned poznamenal: „Mimořádně opravdu velmi podobná technika: jak oblíbené staré legendy, tak i his-torický materiál...“

„Náboženství pro slepce?“ zasmál se Žeňa.

„Zato ty jsi bystrozraký!“ ozval se ironicky Viktor.

„Tak vidíte. Stačí trocha pozornosti a vnímavosti a už začínáte chápat, o co jde,“ znovu zdůraznil Sensei. „Homérova díla byla vytvářena prakticky ve stejné době jako Starý zákon. První bylo psáno pro ‚západního člo-věka‘, zatímco druhé pro ‚východního člověka‘. Přestože byla obě díla vytvářena pod kontrolou stejné organizace a stejnými metodami, měla poněkud jiný úhel pohledu

a jiné způsoby podání materiálu, takřikajíc s ohledem na všechny psychologické nuance. A aby nebyl prozrazen zdroj vzniku těchto knih, veškerou slávu psaných ‚velikých Homérových děl‘ přisuzovali v té době vládnoucímu tyranu Pisistratovi. Jak dnes prezentuje historie, právě on dal v 6. století před naším letopočtem dohromady zápiscky Homérových poem, jež údajně před tím existovaly v ústním podání.“

„Ano?“ udiveně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Tak to je velice zajímavé.“

Bylo vidět, že tato informace byla dokonce i pro něj nečekanou novinkou.

„A co je na Homérových poémech špatného?“ nechápavě promluvil Kostá a hned začal vychvalovat tyto knihy: „Vždyť jsou tam jenom neškodné starořecké legendy, mýty o bozích a hrdinech... Dokonce i Platón označil Homéra za vychovatele Řecka!“

„Platón?“ zasmál se Sensei a dobrosrdečně mávl rukou. „Dobře, necháme teď Platóna na pokoji. Sami si o něm něco přečtete ve svém volném čase a všechno pochopíte. A co se týče ‚neškodných‘ mýtů... Obyčejnému člověku poddávajícímu se reklamě vážených mužů se samozřejmě jeví nejenom jako ‚neškodné‘, ale také jako ‚geniální‘ poémy. A to dokonce i tehdy, pokud je nikdy v životě nečetl.“ Při těchto slovech se Kostá jaksi stáhl do sebe a zahanbeně před Senseiem sklopil zrak. „Tato díla ale ve skutečnosti nejsou neškodná. Zvlášt' pokud vezmeme v úvahu, jakou ideologii a podvědomý styl chování vnucují člověku. Všimněte si, že je tam popisován určitý model chování pro člověka, který je demonstrován na vztazích rodinného klanu olympských bohů. Mimocho-dem jména některých bohů, takových jako Zeus, Héra, Athéna, Artemis a legendy o nich byly známy ještě ve staré krétské kultuře (3000-1200 let před naším letopočtem) a v mykénské kultuře, jež existovala přibližně ve stejné době, tedy dávno před vytvořením těchto děl. A v těchto

starých legendách byly opravdu některé cenné znalosti, zakamuflované do mýtů.

Ale skupina, která zpracovala tato díla pod Homérovým pseudonymem, nejenže všechno toto přetlumočila po svém, ale navíc si ještě pro popis těchto bohů vzala obraz lidí, a nikoli těch mýtických osob, které byly prezentovány ve starších legendách. Navíc to nebyli jen tak obyčejní lidé, ale zcela omezený druh lidí s množstvím lidských slabostí, v nichž se pěstovala zloba, krutost, malichernost, nemravnost. Takže vlastně předělávali podobu bohů, a snažili se zničit duchovní základy starých mýtických postav. Provedli to tak, že jediným, co tyto nově zrozené homérovské ‚bohy‘ odlišovalo od lidí, byla jejich nesmrtelnost. Ta byla navíc způsobena pitím ‚kouzelného nápoje‘. Všimněte si, že na rozdíl od populárních egyptských představ o posmrtném světě a od snahy člověka dostat se do něj po své smrti za morální zásluhy, jichž v životě dosáhl, líčí tato skupina představy o posmrtném světě v těch nejčernějších barvách. Jejich posmrtný svět (aid) je pochmurný a beznadějný, místo napůl bezvědomých stínů, místo, kde žijí netvoří a kde jsou vězněni zlí obři. Proč to dělali? K tomu, aby měl člověk ze smrti strach a aby při myšlence na ni pociťoval beznadějně zoufalství. Takže se tu rýsuje světový řád podle Archóntů a patričné idoly pro obyčejné lidi. Nejdříve dochází ke změně ideologie, k jejímu zakořenění v myslích davu a její popularizaci, výsledkem čehož se mění směr pohybu společnosti jako celku.“

Nikolaj Andrejevič si pozorně vyslechl Senseie a s nadšením objevitele pronesl:

„Ty máš vlastně úplnou pravdu! Proč jsem o tom dříve nepřemýšlel? Vždyť Homérův vliv na náboženské představy Řeků byl obrovský! Takže to bylo něco jako ‚homérské‘ náboženství a tyto knihy pro lidi opravdu představovaly téměř posvátné knihy. Vždyť antická mytologie je srovnávána s biblickou ohledně jejího vlivu na rozvoj

kultury mnohých národů, zvláště pak těch evropských. Římané také ve své době značně převzali řecké legendy, po svém si vyložili obrazy a měnili náměty. A po celé Evropě vůbec díky tomu, že byla nejrozšířenějším jazykem latina a starořečtina, se antické mýty nejen velice rozšířily, ale byly také studovány a zaváděly se do kultury a umění, jako například do malířství, sochařství, hudby a prózy!“

„Tak, tak,“ potvrdil Sensei. „Řekl jsi to správně: ‚zaváděly se‘ a byly připojovány k představám o názorech na uspořádání světa starých Řeků, tedy celého národa! I když ve skutečnosti morální ‚ideál‘ olympioniků vytvořený Archónty natolik zdiskreditoval právě duchovní hodnoty řeckého národa, že už za nějaký čas po aktivní propagaci daných děl lidmi Archóntů celá tato záležitost vyvolala protesty a výsměch u samotných Řeků. Ale podívejte se na dnešní svět. Dodnes vyvyšují Homérova díla, přirovnávají je k ‚nedosažitelnému vzoru‘, ‚velikému eposu‘ řeckého národa a naopak skromně a často ne nejlepší formou zmiňují ty, jež byli odpůrci těchto děl.“

A pak si dělejte vlastní závěry, dobří lidé! Pro Archónty je výhodné pěstovat podobné vlastnosti ve společnosti. Jak tomu bylo tehdy, tak je tomu i dnes. Je pro ně výhodné, aby lidé nepronikali do podstaty předkládaných ‚idolů‘, ale jen tupě kopírovali jejich chování. Aby vytvořili společnost nemyslicích, která se dá lehce zmanipulovat a lze ji ovládat...“

„Prostě debily!“ řekl Žeňa a mírně se přitom naklonil dopředu.

Ale protože chlapec zastínil Stasovi výhled, Stas se jej hned snažil vrátit na své místo:

„Zklidni se, ty neposedo!“ a s úsměškem dodal k jeho slovům: „Nedělej si starosti, tobě to nehrozí.“

Tato scénka nás rozesmála a Sensei dobrosrdečně odpověděl na Žeňovu repliku:

„Řekněme to takto: aby lidé nepronikali do podstaty událostí a snadno vnímali to, co jim vnucují.“

„Takže chtěli reklamu!“ znovu si udělal svůj závěr Žeňa.

„Ale ještě jsem chtěl něco říct ohledně ‚homérského‘ boha Hermése, jenž dostal od Apollona caduceus a také o souvislosti těchto pojmů s Ahrimanovými Svobodnými zednáři,“ začal oživovat události Sensei. „Homérova‘ díla byla psána nejen jako ‚posvátné knihy‘ pro lid, ale také jako tajné informace pro zasvěcené. Podívejte se, jaký obraz je vytvořen z Hermése. Samo toto božstvo není mimochodem převzato z řecké, ale z maloasijské mytologie. Zapamatujte si to. Jeho jméno nevybrali lidé Archóntů jen tak. Slovo Hermés je odvozeno z řeckého slova ‚herma‘, jež by se dalo přeložit jako ‚hromada kamení nebo kamenný sloup, jímž kdysi označovali pohřební místo‘. Hermy dříve sloužily jako označovničky a byly považovány za jakési ochránce cest, hranic nebo bran, kvůli čemuž Hermu nazývali ‚vrátný‘. Podle pověry bylo velkým hříchem poškodit Hermu.“

„Asi tomu začínám rozumět,“ důvtipně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Pokud to všechno přeložíme do ‚jazyka‘ Archóntů, kteří vytvořili Svobodné zednáře...“

„Přesně tak,“ přikývl Sensei. „Jednou z hlavních Hermésových vlastností byla mazanost, šikovnost a podvádění, kvůli čemuž jej považovali za patrona šejdířství a loupení. K tomu bych chtěl hned poznamenat, že v římské mytologii byl nikoli bez podílu lidí Archóntů prakticky zkopírován pantheon homérských bohů, jen lehce předělaný a dotvořený pro daný lid. Tam obraz Hermése ztělesňoval Merkur – bůh obchodu, jenž zajišťoval obchodní zisk. Slovo Mercurius vzniklo ze slova merch – ‚zboží‘ a mercare – ‚obchodovat‘. Tento bůh byl také považován za ochránce umění a řemesel, za znalce tajné magie a astrologie, za zvěstovatele a služebníka bohů. Takže v roce 495 před našim letopočtem... Doufám, že si

pamatujete, že později se v Babylonu konalo tajné shromáždění židovských kněží, kde mimo jiné projednávali také otázku zavedení Starého zákona jakožto ‚posvátné knihy‘ na Blízkém východě. A že realizátorem rozhodnutí daného shromáždění byl Ezdra, jenž pak zorganizoval s pomocí židovského politika Neemia rozsáhlé ‚lidové shromáždění‘ a na něm Ezdra vyhlásil ‚Zákon‘ určený pro lid.

Takže ještě před tím, v roce 495 před naším letopočtem, na Západě, v Římě byl na základě rozhodnutí takzvaného ‚národního shromáždění‘, lépe řečeno dobře zaplaceného ‚shromáždění‘, zasvěcen Merkurovi chrám nedaleko Velkého cirkusu (zapamatujte si toto místo, později jej porovnáte s některými dalšími historickými skutečnostmi). Zároveň bylo vytvořeno zvláštní kolegium obchodníků, kteří byli ‚pod ochranou‘ tohoto boha. Dále se v Římě a v italských městech začala rozrůstat takzvaná ‚kolegia uctívatelů Merkura‘ (verbovaných z plebejců a otroků) a ta se následně stala kolegou císařského kultu.“

„Až tak? Je to podobné tomu, jak se dnes formují různé strany,“ udělal si závěr Nikolaj Andrejevič. „Chytře Archóntové postupovali...“

„Kdo by o tom pochyboval,“ s úsměvem odpověděl Sensei. „Takže se vrátíme k legendám o Hermésovi. Věřilo se, že jeho zlaté okřídlené sandály a zlaté žezlo mají magickou sílu. Caduceus (překlad z latiny zní žezlo) se následně stal symbolem ‚božské‘ moci, tajných věd a okultismu. Právě s tímto žezlem ‚uspávajícím a probouzejícím lidi‘ (mělo se za to, že Hermés na lidi s pomocí žezla sesílá prorocké sny, v nichž tyto lidé mohou vidět výjev božské vůle), vstupuje do obou světů – života a smrti a plní funkci průvodce, pomocníka duší na cestě do království mrtvých. Ale chci poznamenat, že tyto mýty jsou už předělanou interpretací legend, jež se šířily ve starověkém Egyptě o Imhotepově kouzelné berle,

jejíž slávu si Svobodní zednáři přivlastnili, aby zvýšili svou prestiž ve společnosti. V období pozdní antiky se mimochodem díky těm samým Svobodným zednářům objevuje nový obraz k uctívání – Hermes Trismegistos, tedy Tříkrát veliký. S ním začaly být spojovány okultní vědy a tak zvaná ‚hermetická‘, tedy tajná díla, dostupná jen pro ‚zasvěcené‘.“

„Znovu si udělali z lidí dobrý den!“ zasípal Žeňa.

„Přesně tak,“ kývl Sensei. „Tajemství vždycky lidi lákalo. A Archóntové tuto lidskou slabost často využívali, když zaháněli lidi do svých náboženství, sekt či okultních spolků a dělali z nich tak své otroky. A nejsmutnější je, že Svobodní zednáři vytvářeli další taková pouta pro své otroky, přičemž využívali Imhotepovy slávy a jeho zásluh ve společnosti, a to jak pro Egypt, tak i pro národy čerpající z Egypta znalosti. Psali například, že v Egyptě žil ve čtvrtém tisíciletí před naším letopočtem jakýsi Hermes Trismegistos. Byl veleknězem a disponoval nejvyšší mocí ve státě. Dal egyptskému národu spravedlivé zákony, písmo, matematiku, vytvořil celou řadu věd. Zbožňovali ho už za jeho života a po smrti ho připodobňovali k bohu Thovtovi. Takže přišli vlastně pouze s tím, co tehdy mnozí lidé věděli o velkých Imhotepových zásluhách. A tito ahrimanovští nohsledové tomu všemu nasadili korunu, když vylíčili v nádherných barvách, že tento ‚Hermes‘ napsal 42 knih (počet přizpůsobili egyptskému náboženství – čtyřicet dva ‚příkázání‘ ze ‚Zpovědi popírání‘, kterou velmi dobře znal každý Egyptan), vypracoval transovou metodu pro shromáždění energie nazývajících se ‚Hermesovo cvičení‘, a vytvořil tajnou vědu později označovanou jako ‚hermetismus‘. Tvrdili, že jejich ‚Hermes‘ v transu získával unikátní informace a předával je lidem a že se naučil opouštět své fyzické tělo. Že napsal nejlepší a nejtajnější knihu – ‚Knihu Thovta‘, kde odhalil tajemství, jak získat nesmrtelnost, a popsal tajné metody, díky nimž je možné získat nadpřirozené síly a moc nad tímto světem

prostřednictvím speciálních obřadů. Že následně jeho metodiky využívali egyptští kněží po mnoho tisíciletí. Také je mu připisováno autorství textů Smaragdová deska. Ta se údajně dochovala z těchto dob až dodnes. Také tvrdí, že Hermes vyprávěl o částici nesmrtelného rozumového počátku... Mimochodem slova jako ‚rozumové‘, nebo ‚Vyšší Rozum‘ byly speciálními novotvary Svobodných zednářů vycházející ze staroegyptské kultury, aby člověk studující podobnou filozofii podvědomě identifikoval svou duši a Vyšší moc nikoli s božským principem, ale s ‚rozumem‘, ‚intelektem‘, tedy s hlavními prvky Materiálního principu v člověku. Takže Hermes zmiňoval o částici nesmrtelného ‚rozumového‘ principu. Tu je možné oddělit díky speciálnímu tréninku (v hlubokém transu, který se podobá smrti). A pak s pomocí zvláštních znalostí vyjít z temnoty pekla k božímu světlu. Typické je, že Hermes jako první označil člověka za ‚mikrokosmos‘ a zdůrazňoval, že pokud chce člověk poznat vesmír, pak musí v první řadě poznat sám sebe. Takže ve skutečnosti vypouštěli takové informace, které nebylo možné ani dokázat a ani vyvrátit, protože za Imhotepa se opravdu rozšířily všelijaké zvěsti spojené s jeho činností a tajným společenstvím Svobodní kameníci. A co udělali Archóntové? Poté, co pustili tyto informace do světa, předkládali lidem knihy s kdysi opravdu populárními názvy, ale teď už s úplně jinými a pro ně výhodnými obsahy.“

„Takže okopírovali název kdysi populární knihy a pod tímto názvem vydávali své informace?“ shrnul Viktor.

„Ano.“

„A lidé si mysleli, že drží v ruce dílo samotného Imhotepa!“ dodal Voloďa.

„To je známý rukopis,“ vyjádřil Nikolaj Andrejevič. „Jednoduše ti, kteří byli mezi prvními Imhotepovými nepřáteli, si přivlastnili jeho slávu a na ní vybudovali své impérium.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Mimochodem, zapamatujte si, že **jedním z nejoblíbenějších postupů Archóntů je vyměnit to, co si lidé přejí, za iluzi.** A za krásnými frázemi Archóntů vlastně stojí změna pohybu samotného člověka úplně opačným směrem, a to směrem k materiálu. Člověk si toho třeba ani nevšimne kvůli nedostatku znalostí a myslí si, že jde duchovní cestou, stejně jako mnozí lidé, kteří například vychvalují tuto ‚hermetickou vědu‘. Vždyť nemají ani ponětí o tom, kdo jsou organizátoři tohoto procesu, do jakých archóntských organizací patří (a jaké jsou pravé cíle těchto organizací) ani o tom, k čemu potřebují masovost šíření právě tohoto názoru mezi lidmi.“

„To je hrůza! Tak to je konec, teď už Homérovu knížku nevezmu ani do ruky!“ kategoricky oznámil Kořta.

„To je zbytečné,“ poznamenal Sensei. „Čím víc člověk čte, tím víc chápe strukturu tohoto světa a tím těžší bude pro Archónty podvést ho, tedy manipulovat s jeho vědomím. Knížky musíte číst! A to i Homéra, i když jen k tomu, aby si člověk osobně, bez nápovědy od kohokoli nebo bez vnuceného názoru udělal své nezávislé závěry. Nikoli pro nadřazenost ve sporu nebo vychloubání se před ostatními lidmi, ale pro sebe samého, pro svůj vnitřní rozvoj a poznání.“

„A co když na mě ty knížky budou mít nějaký špatný vliv?“ zapochyboval Kořta.

„Všechno máš ve svých rukou! Ovládej své myšlenky a nepřipouštěj, aby v tobě vládlo negativum. Čti z pozice duchovního člověka. A jsem si jistý, že tuto knížku nejenže přečteš bez jakýchkoli následků, ale také ji úplně jinak zhodnotíš. A navíc ne všechno v této knize je negativní! Je tam spousta velmi zajímavých momentů, přepsaných ze starších legend, jsou tam i ta zrnka, která upoutávala pozornost nejedné generace lidí. A vůbec, podobně čtivo je také jakási práce člověka se sebou samotným, takříkajíc prověření svých vnitřních přání a snah. Takže

pro duchovního člověka neexistují knihy, jež by mu nepřinesly užitek!“

„Hm. No jo,“ přitakal Žeňa a hned se obrátil ke Kostovi a se zářícím úsměvem řekl: „Pochopil jsi to, chlapečku? Takže zapni svoje filtry a čti si Homnéra do sytosti!“

„Homéra, ty vesničane!“ se smíchem opravil Stas Žeňu.

„No jasně!“ kývl Žeňa s takovým pohledem, jako by to řekl přesně tak, zatímco ostatní se smáli.

Stas jen mávl rukou na znamení úplné beznaděje, po čemž se všichni ještě víc rozesmáli.

Během této krátké chvilky odpočinku jsem dopisovala větu do svého deníku, protože jsem si zapisovala Senseiovo vyprávění. Najednou jsem ke své hrůze zjistila, že mi došla náplň v propisce. Pomyslela jsem si, že než zaběhnu do stanu a než najdu něco na psaní, přijdu o spoustu cenných informací. Nechtělo se mi vynechat nic z toho, co řekne Sensei. Ale řešení se hned našlo.

„Nedáte si čaj?“ navrhla jsem s velkým entuziasmem.

„Co? V takovém horku čaj?!“ podivila se Taťána.

„Jé, já bych si ho dal rád,“ podpořil mě Sensei.

Starší kluci také zakývali hlavami na souhlas. Takže během následující kratší pauzy, zatímco se ostatní začali zabývat čajem, jsem nejdřív běžela do svého stanu. Rychle jsem našla něco na psaní, připravila všechno potřebné pro své zápisky a pak se teprve připojila k ‚čajovému obřadu‘.

* * *

Sensei si s chutí vypil šálek čaje, zapálil si cigaretu a pokračoval ve svém vyprávění:

„Takže všechno to se stalo mnohem později, až po Imhotepovi. I když vlastně člověk ani nepotřebuje zvláštní inteligenci, aby viděl reálné kořeny původu caducea Archóntů. Stačí se podívat na Imhotepovy stavební

projekty, sochařství a výzdobu těch chrámů, jež byly za něj stavěny. Zvláště se to týká komplexu v Sakkáře. Mimochodem, zeď ohraničující komplex Džoserovy pyramidy v Sakkáře Imhotep navrhl s určitým záměrem. Byla vysoká téměř deset metrů, postavena z bílého vápence, posílena věžemi a rozdělena plochými výstupky. Ve zdi bylo čtrnáct bran, z nichž třináct bylo falešných a pouze jedna pravá. Ta byla umístěna na východní straně. Při pohledu zevnitř komplexu to vyvolávalo dojem, že jsou všechny brány otevřené. Zdálo by se, že z lidského pohledu se jedná o drobnost. Vždyť co na tom záleží, jak budou vypadat tyto zdi? Ale Imhotep dokázal i tyto stěny naplnit znalostmi. Kromě duchovní filozofie té doby (čtrnáct Ka a sedm Ba odkazovaly na strukturu nejvyššího božstva) vzpomeňte na sedm párů božstev, sedm mužů a sedm žen disponujících velmi mocnou ochrannou silou. Pouze v Imhotepově kruhu, v jádru Svobodných kameníků, nebyly tyto znalosti ani mytologií ani náboženstvím, ale reálnou duchovní praxí.“

„Promiň, ale úplně nerozumím tomu, co myslíš tou reálnou duchovní praxí?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Pak ti o tom řeknu více...“ odpověděl mu Sensei. „Proto stačí, když pohlédneme na Imhotepovy stavební projekty, abychom viděli „symboly“, z nichž se zrodilo hnutí Svobodných kameníků. Mimo jiné také okřídlený disk či had – strážce jako symbol Šambaly později pozměněný na symbol Svobodných zednářů. Zdaleka ne samoučelně měly mnohé hlavice sloupů postavených za Imhotepa a široce využívaných i později tvar lotosových poupat nebo rozevřených lotosových květů, případně svazků papyru. Mimochodem právě z Imhotepovy doby pochází tradice označovat stejným hieroglyfem ‚vědění‘, ‚učení‘ a ‚uzel‘. Veškerá architektura chrámu zdůrazňovala hlavní symboliku; je to dům božstva zrozeného z lotosového květu. Okřídlený sluneční kotouč byl obvykle zobrazován nad vchodem, jak vylétá z nilské vegetace a připomíná

ty, kdož přinesli tyto Znalosti. Pro obyčejného člověka to jsou pouhé obrazy starověkého umění, pro Člověka Znalostí pak znaky a skutečné dějiny.“

„Takže tenhle pravý příběh znal i v době Imhotepovy působnosti jen málokdo,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„To je přirozené,“ potvrdil Sensei. „Vždyť tehdy, stejně jako dnes, existovala hrozba, že Archóntové překroutí nejen dějiny, ale také pravé vědění. Protože toto vědění pomáhalo lidem stát se vnitřně svobodnými a zbavovalo je strachu z tohoto světa. Ale to zase překáželo Archóntům v dosažení jejich cílů spočívajících v masovém zotročení a podmanění si lidí. Právě proto se Archóntové všemi silami snažili překroutit dějiny a poznatky pro ně nevýhodné, jakmile se byť jen část pravdy dostala mezi lidi. Z tohoto důvodu lidé Znalostí po celou dobu uchovávali vše v tajnosti. Imhotep a skupina lidí kolem něj se velkou měrou zasloužili o to, že se toto ‚tajemství‘ stalo dostupným pro mnoho těch, kteří jej potřebovali a že přispělo také k jejich duchovnímu rozvoji.“

„Takže všichni, kdo se dostali mezi Imhotepovy učedníky, získali tyto znalosti a povědomí o historii?“ zeptal se Košta.

„Ne hned a také to neplatilo pro úplně všechny učedníky. Každý prostě dostával takové informace, jaké byly pro myšlení tohoto člověka v dané etapě jeho duchovního rozvoje dostupné. A bylo to tak správné, protože přílišná zátěž člověka přesahující jeho schopnosti způsobí, že on tyto znalosti jednoduše nepochopí a nepřijme. A Imhotepova slova by zůstala pro vědomí tohoto člověka prázdným cinkáním v uších znepokojujícím jen jeho duši. Proto Imhotep vychovával své duchovní učedníky postupně. Nejdřív lidem předával nejjednodušší znalosti a duchovní techniky. Pak pozoroval, jakým způsobem tento člověk přistoupil k práci nad sebou samým.“

„Takže jim předával Lotosový květ?“ znovu upřesnil Kořta.

„Jak Lotosový květ, tak také zdraví prospěšnou meditaci na obnovení Ka.“

„Zdraví prospěšnou?“ vzpamatoval se Nikolaj Andrejevič a hned se zdůrazněnou zdvořilostí poprosil. „Rád bych o tom slyšel víc podrobností.“

„Ano, jistě,“ dobrosrdečně odpověděl Sensei. „Když budeme používat současný jazyk, Učení Ka je učení o energetické struktuře člověka. Sem patřily pojmy jako biopole člověka, jeho aura, astrální dvojník. Imhotep tedy zasvěcoval lidi do základů Učení Ka a součástí jeho praktických lekcí bylo, že jim předával staré meditace k obnovení Ka člověka a jeho, jak se říká, ‚dobíjení‘. A v čem spočívá smysl toho všeho? Vysvětlím vám to s pomocí současné terminologie, abyste to lépe pochopili.“

Člověk není prostě jen neustále pracující chemická továrna plnící četné složité operace každou sekundu. Je to celý vesmír s projevem různých forem života a odpovídajících energetických a vlnových stavů. A to všechno je vzájemně propojeno, vzájemně závislé a vzájemně se ovlivňuje. Chemie je úzce spojena s energetikou, tedy s prohloubenou fyzikou. Chemické procesy jsou zkrátka důsledkem vzájemného působení energií a samotné chemické prvky jsou určitým ‚programovým zápisem‘ zaznamenaných vlnových stavů pevnějších materializovaných energií. Takže pokud budou do těchto ‚programových zápisů‘ zaneseny jakékoli změny pod vlivem určitých sil, pak daný chemický prvek jednoduše přestane existovat v dané podobě a přejde do jiného ‚programového‘ stavu. Díky různému spojení chemických prvků přetrvávajících v určitém vzájemném spojení s různými energiemi se rodí ‚živá‘ nebo ‚neživá‘ forma matérie. Určující roli v tom hrají právě typy energií spojující dané chemické prvky v tuto formu.

Například jen deset základních chemických prvků, z nichž se skládá rostlina – uhlík, vodík, kyslík, dusík, draslík, vápník, fosfor, síra, hořčík a železo – způsobuje, že to v zeleném oceánu naší planety bez ustání bouří. Jsou to základní stavební cihličky. A celá ta rostlinná rozmanitost, od travičky až po obrovský strom, představuje formy a životy vytvořené díky typové rozdílnosti různých energií. Nebo jak víte, lidský organismus se skládá z 65% kyslíku, 18% uhlíku, 10% vodíku, 5% dusíku a 2% připadají na ostatní chemické prvky. Takže jsou to zase tytéž cihličky, jsou spojené a fungují díky jiným druhům energií odlišujících se od ‚skeletu‘ rostlin. Takže jak v rostlinách, tak i v člověku jsou zapojeny prakticky tytéž chemické prvky, ale forma života se liší kvůli odlišné energetice... Ještě se mimochodem vrátím k otázce, o níž jsme si spolu včera povídali,“ obrátil se Sensei na Nikolaje Andrejeviče. „Vůbec ne náhodou v lidském i zvířecím organismu existují pouze levé formy molekul aminokyselin nutných k výstavbě molekul bílkovin. Mají takovou orientaci. A jak si můžeš z našeho rozhovoru pamatovat, na Zemi je velmi málo přírodních jevů majících určitý směr. Vezměme si například rotaci Země kolem své osy nebo směr některých větrů.“

„Co jsou to ‚levé formy‘?“ zajímalo Viktora.

„Molekuly aminokyselin existují v takzvaných levých a pravých formách. Dá se zkrátka říct, že jsou složeny ze stejných prvků, jen v jiné kombinaci. Jako například tvoje pravá a levá ruka,“ vysvětlil Sensei Viktorovi.

Nikolaj Andrejevič odpověděl Senseiovi pro nás poněkud záhadně:

„Ano, tak teď už to chápu.“

Sensei kývl a pokračoval:

„Takže tím, co určuje formu života a samotný život v libovolné materiální struktuře, je energetický skelet, fantom, astrální tělo, biopole. Můžete tento jev nazývat jak chcete. Je to zkrátka ‚matice‘ spojení určitých energií.“

A s tím, v jakém stavu je tato ‚energetická matice‘ neboli Ka, přímo souvisí také fyzický stav dané formy života. Doufám, že je to srozumitelné.“

Nikolaj Andrejevič spolu se staršími kluky přikývl. Na obličejích naší mladé skupinky vládl po vyslechnutí této informace poněkud zaražený výraz. Abych pravdu řekla, také jsem přikývla. I když jestli jsem ve skutečnosti něčemu rozuměla, tak to byla jen třetina z toho, co jsem slyšela. Možná to bylo proto, že jsem se víc soustředila na zápis tohoto dialogu než na jeho podstatu.

„Život, a to i v našem organismu, je obrovská práce nekonečného množství molekul pracujících díky jemným energiím,“ pokračoval ve svém vyprávění Sensei. „Jak víte z chemie, k tomu, aby molekula látky vstoupila do reakce, potřebuje vždycky energii – vnitřní impuls (ezoosmóza), stejně jako tamto auto potřebuje energii k tomu, aby se uvedlo do pohybu,“ Sensei ukázal směrem k dopravnímu prostředku. „Dokonce i naše lehké vlnění je výsledkem vzájemného působení, určitého vzestupu jemných energií a následně práce chemie organismu – molekul, odpovědných za reakci našeho organismu. Člověk je sám o sobě generátorem různých druhů energií a jim odpovídajících polí. Zásahy do energetiky nezbytně vedou k porušení a chemickým selháním ve fyzickém těle.“

Proto závisí fyzické zdraví člověka v první řadě na energetickém stavu jeho organismu. Fyzické tělo plní ochrannou funkci proti mechanickému poškození, takzvanému hrubému kontaktu. A energetické tělo chrání před nežádoucím energetickým kontaktem, tedy zásahem a útoky cizorodých energií. Proto stejně, jako každý den dbáte o čistotu svého těla, děláte rozčvičku, různá preventivní opatření proti nemocem, abyste neustále udržovali své tělo ve zdravé fyzické formě, tak i energetické tělo vyžaduje podobnou péči na určité úrovni. Přičemž je potřeba, abyste o ně dbali ještě pečlivěji než o tělo fyzické.

Proč? Protože mnohá onemocnění fyzického těla člověka vznikají právě kvůli narušení fungování jeho energetiky vyvolanému kontaktem s cizorodými energiemi.

K tomu, abychom udrželi své fyzické a energetické tělo ve zdravém a harmonickém stavu existuje odedávna velmi efektivní meditace na úpravu vlastního Ka. Přičemž tato meditace je dostupná každému člověku obeznámenému se základními principy meditace.“

„Základními principy? Tím se myslí s Lotosovým květem?“ zeptal se Slávek.

„Třeba s Lotosovým květem,“ kývl Sensei. „Takže v čem spočívá smysl? Posadte se do pozice Lotosu. Přiveďte se do stavu meditace tak, jak ji obvykle provádíte: uklidněte své myšlenky, postupně uvolněte nohy, břicho, hrudník, ruce, hlavu. Soustřeďte se na provádění samotné meditace. Podstata meditace spočívá v tomto: Uměle vyvolávejte podnět z hloubky pánve, tedy ze spodních částí vegetativního systému. A navyšujte vlnu tohoto podnětu přes vnitřní povrch kostřče, křížové kosti k pánvi, tedy ke spodním uzlinám parasympatických nervů a koňského chvostu míchy. Dál podnět vede po sympatickém a parasympatickém systému páteře nahoru do starých struktur mozku, o nichž už víte. Přitom si představte, že tento podnět jde jako elektrický proud od náboje ‚plus‘ k ‚mínusu‘. Tato, obrazně řečeno, ‚elektrická‘ vlna aktivuje staré struktury mozku. A to zase způsobí odvetnou reakci Ka. Při podnícení starých struktur mozku je možné Ka cítit mnohem snáze, stává se tedy skutečnějším. Pak od hlavy rozšiřujete tuto ‚elektrickou‘ vlnu po celé vrstvě Ka lemující lidské tělo ve vzdálenosti od deseti do třiceti centimetrů od kůže (u některých tato vrstva mívá až padesát centimetrů). Provádíte meditaci, posíláte tedy ze spodních částí vegetativního systému, zrychlujete a zesilujete nové ‚elektrické‘ vlny do té doby, dokud se vaše pole Ka nestane pevným a stejnorodým. Je

nezbytné dosáhnout toho, aby to nebyly jen výplody vaší myslí nebo halucinace, ale reálné fyzické pocity.

Když budete systematicky trénovat, pak daná meditace pro vás bude velmi efektivním pomocníkem při obnově zdraví a ztracených sil. Provádět ji musíte alespoň dvakrát denně, ráno a večer. A také by bylo velmi vhodné, abyste ji prováděli po návštěvě míst, kde se shromažďují lidé, zvláště tam, kde převládají materiální hodnoty. Například trhy, obchody, hromadná doprava, místa, kde se odehrávají hromadné akce a tak dále. Proč? Protože když se člověk nachází takříkajíc v tlupě, neustále se setkává s cizorodými poli, s cizími Ka. A nejen to, že sám narušuje osobní prostor jiného člověka, takzvané „území Ka“, navíc je ještě jeho osobní prostor vystaven podobnému útoku ze strany jiných lidí a nemá o tom ani tušení. Je samozřejmé, že dochází ke kontaktu a vzájemnému působení polí, které často, zvláště tam, kde vládnu materiální hodnoty, vedou k narušení obvyklého fungování Ka a následně pak k narušení práce organismu. Člověk jde například na trh čilý, ale vrací se odsud rozlámaný, unavený, jako by mu „vzali všechnu sílu“. Má bolesti hlavy a celkově ztratil energii. To je právě ten důsledek střetu s cizím Ka. Abyste obnovili síly a fungování organismu, musíte obnovit Ka. Toho dosáhnete buď díky přirozené samoregulaci, tedy během nočního odpočinku, nebo efektivnějším umělým způsobem, a to během už zmíněné meditace.“

„Velice zajímavé,“ promluvil Nikolaj Andrejevič. „Mohli bychom tuto meditaci vyzkoušet teď hned?“

„Jestli si to přejete, tak určitě ano!“

„Jestli si to přejeme?!“ podivil se Žeňa. „Sensei, proč se tak ptáš? Hořím netrpělivostí, abych ji mohl provést!“

Všichni ostatní také s nadšením podpořili návrh Nikolaje Andrejeviče. Sedli jsme si do polohy lotosu a pod vedením Senseie jsme začali provádět danou meditaci. Začala jsem myslet na to, jak vlna, kterou jsem si

představila, se zvedá z hlubiny pánve až k páteři. Ale ve skutečnosti se mi nic nedařilo, žádné pohyby. A protože Sensei zdůrazňoval, že je nutné všechno hlavně cítit, cíleně jsem v sobě začala vyvolávat pocit, jak říkal Sensei, ‚zvláštního slabého náboje elektrického proudu uvnitř pánve‘. Ale opět bezvýsledně. Mezitím Sensei řekl, že ti, kterým se to nedaří, musí zesílit koncentraci mysli v tomto bodě. Tak jsem to udělala. A po několika neúspěšných snahách se mi to konečně podařilo!

V hloubce pánve se vytvořilo jakési lehké napětí. S pomocí vůle a svalů jsem vzniklé napětí popohnala nahoru. Ale tato malá vlna se sotva donesla ke kostrči a tam ‚vyhasla‘. Zesílila jsem koncentraci. Podruhé jsem začala ‚úporněji‘ vytvářet novou vlnu. A už se mi to povedlo líp. Samozřejmě se pohnula o něco dál než k páteři, ale vnímala jsem ji znovu jenom malou chvíli. Ale potřetí jsem ještě víc zesílila koncentraci a najednou si vzpomněla, jak jsme na jednom z duchovních cvičení prováděli meditaci k probuzení ‚hadí síly Kundalini‘. Proto jsem se další vlnu snažila provést se stejnou intenzitou. A tato vlna mi proběhla po páteři nahoru do ‚žebříčku‘, že jsem až fyzicky ucítila na kůži mravenčení, které vlna zanechala při své cestě. Byl to takový úchvatný pocit, jako by se otevřela nějaká Brána! Po další vlně se toto mravenčení rozneslo do celého těla, a to i do nohou a břicha. Takže se jaksi rozšířila plocha těchto fyzických pocitů. A když daná vlna přišla až k hlavě, rozhostil se ve mně takový vyrovnaný stav jakési radosti a polospánku, díky čemuž jsem se ještě víc uvolnila a ponořila se do stavu meditace. A v tu chvíli jsem poprvé v životě nečekaně pocítila své biopole! A i když jsem jej vnímala jen částečně, měla jsem nezvyklý pocit jakési celkové pevnosti, lehkého tlaku.

Dále jsem vedla vlny nahoru a stále více jsem je šířila na své Ka. Nevím to jistě, ale možná tím, že se mi to dařilo víc a možná i díky tomu příjemnému stavu

vyrovnanosti a ochrany, se mi tolik líbilo vyvolávat tyto vlny a směřovat je na vnější Ka, že se mi vůbec nechtělo opouštět tento stav a končit danou meditací. Ale bohužel jsem musela. I když jsem spolu s ostatními dokončila meditaci, tento stav vyrovnanosti nezmizel úplně. Změnil se v něco tak dobrého, tak skvělého a inspirujícího, že jsem, abych pravdu řekla, neměla slov k tomu, abych jej popsala. Prostě paráda!

„To bylo super!“ jako první oznámil Viktor po dané meditaci.

„To jo!“ přisvědčil Žeňa. „Jako bychom si dobili baterky!“

„Spíš dodali velké množství elektrické energie,“ podělil se o svůj názor Nikolaj Andrejevič. „Je to velice zajímavé. Opravdu, jako bych si výborně odpočinul...“ Obrátil se přímo na Senseie a dodal: „Zajímavé. Skoro okamžitě jsem pocítil jakousi nespojitost, různorodost svého pole. A doslova po několika takových cvičeních parasympatických nervů jsem zaznamenal stejnorodost a celkové povzbuzení. Jako by zesílilo toto magnetické pole nebo jak se tomu správně říká... A ještě mě udivilo to, že se při celkovém povzbuzení začalo mé vědomí utlumovat. Jak mi bylo dobře! A je skvělé, že se cítím, jako bych omládl asi o patnáct let!“

Žeňa se k němu netrpělivě obrátil:

„Není se čemu divit, doktore, že se cítíte odpočatý a mladší po téměř týdenní relaxaci u moře ve společnosti mladých lidí.“

Všichni se spolu s Nikolajem Andrejevičem zasmáli.

„Teď jsi ze mě udělal úplného důchodce,“ s úsměvem pronesl doktor. „Ale já jsem přece ještě mladý člověk!“

Žeňa se hned otočil na Senseie:

„A tato meditace náhodou nemá nějaké vedlejší účinky?“

Starší kluci vybuchli spolu se Senseiem a Nikolajem Andrejevičem smíchy.

„To je v pohodě,“ odpověděl Voloda Žeňovi svým hlubokým hlasem. „Já se taky tak cítím!“

„Chápu. Takže vedlejší efekt se dostavuje výběrově. U těch, kterým je nad 30,“ udělal si svůj závěr Žeňa.

Jeho slova vyvolala smích.

„Ale když tedy budeme mluvit vážně,“ obracel se Nikolaj Andrejevič k Senseiovi se zájmem, „takový efekt funkce mozku je účinný jen ve stavu meditace?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Sensei. „V meditaci všechno, jak psychika, tak i energetika, funguje úplně jinak než ve stavu pro člověka obvyklém. Právě v takovém meditačním stavu polospánku (všimněte si, nikoli hypnózy, nikoli autosugesce nebo dalšího stavu. Ještě jednou zdůrazňuji, že jde právě o meditaci) dochází k tomuto efektu projevu Ka. Tedy skrze brzdění kůry mozku (mladých struktur mozku) jsou podněcovány určitou energií staré struktury mozku. Je to stejné, jako kdybyste neznámým klíčem otevřeli dvířka ovladače ke svému Ka.

„To je zajímavé,“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Vím o mnoha vědeckých poznatcích o stavu meditace, dokonce i o zmíněném spánku, ale s takovým pozoruhodným efektem jsem se prakticky nikde nesetkal.“ Na chvíli se zamyslel a dodal: „I když... něco vzdáleně podobného ohledně spánku existuje také v Pavlovových pracech. Když si vzpomeneme na jeho práce o léčebném...“

Nikolaj Andrejevič ani nestihl dokončit větu, když Sensei přikývl a pokračoval v jeho myšlence:

„...ochranném útlumu. Samozřejmě si na to vzpomínám. Ivan Petrovič Pavlov byl skvělým fyziologem a dostal se docela blízko k pochopení, jak jsou pro člověka důležité určité fyziologické procesy v mozku, zejména spánek. A úspěšně léčil metodou spánku různé psychické nemoci, a to včetně epilepsie. Využíval ale tradičních metod. Pokud by tehdy věděl o takových možnostech řízení lidského organismu, pak by se ve svých výzkumech bezesporu posunul mnohem dál.

Vždyť v čem spočívá smysl? Spánek člověk potřebuje k tomu, aby obnovil a vyrovnal svou energetickou strukturu. Náš každodenní život jsou totiž neustálé informace, podněty, kontakty s jinými lidmi, zvířaty a tak dále. To všechno zanechává určitou stopu na energetických strukturách člověka. Během spánku, kdy organismus odpočívá, se tyto struktury obnovují a dochází tedy jako by k ‚dobíjení baterie‘. Tím je důležitý spánkový proces, a proto není vhodné zkracovat čas, který je vyhrazený pro plnohodnotný odpočinek organismu.

Ale jestliže ve spánku probíhá ‚automatické‘ dobíjení, tak při dané meditaci je to dobíjení umělé, tedy ‚ruční‘, které může regulovat samotný člověk. Přičemž takové ‚ruční‘ dobíjení je mnohem efektivnější, protože nevyužívá záložní síly organismu, ale vnější zdroje.“

„Vnější zdroje? A co to je za zdroje?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„To jsou ty,“ usmál se Sensei, „o kterých se ještě neví. Tak jako dnešní lidé používají elektřinu a doteď vlastně neví, co ve skutečnosti představuje, tak jsou také tyto energie využívány po tisíciletí při meditacích, aniž by lidé měli ponětí, co ve skutečnosti představují. A všimněte si, že to vůbec nebrání tomu, aby se zdokonalovali.“

„Ale přece jen,“ trval na svém Nikolaj Andrejevič.

„Ale přece jen“ vám řeknu někdy později, je to na dlouho.“ Nikolaj Andrejevič spokojeně kývl, protože dosáhl svého a Sensei začal vyprávět dál: „Takže na rozdíl od automatického dobíjení z vlastních zdrojů tady máte možnost dobít se ručně z alternativních vnějších zdrojů. Proto pokud tuto meditaci provádíte systematicky, napomáhá rychlému a efektivnímu obnovení Ka, stabilizaci dobrého a silného biopole. A to zase přináší pevné zdraví, skvělou imunitu... Vždyť všichni původci nemocí, například bakterie a viry, jsou také živé organismy. Mají svou polaritu a fungují na určité frekvenci. Pokud máte silné energetické pole, cizorodá energetika jednoduše

neprojde přes tuto silnou bariéru. A nic nadpřirozeného v tom není. Jsou to všechno jen zákony, řekněme, prohloubené fyziky.

Mimoto daná meditace je velmi užitečná a efektivní při léčení různých onemocnění. Fakticky je univerzální. Když použiji lékařský jazyk, kontraindikace ve spojitosti s ní prakticky neexistují. Vždyť v první řadě obnovuje imunitu a vnitřní zdroje organismu a působí prostřednictvím energetiky na jeho chemii. To nejdůležitější je přesná koncentrace na meditaci, materializace pocitů a systematické plnění dané duchovní praktiky. Všechno je to jednoduché.“

„A při posttraumatickém syndromu to také pomáhá?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Bezpochyby. Jak při chronických, tak i při pouřazových onemocněních. A celkem efektivně při dětské cerebrální paréze. Také velmi dobře pomáhá při hypertonii, hypotonii, napomáhá efektivnímu obnovení organismu po mrtvici či infarktu, protože se normalizuje také funkce cév. Ale nejdůležitější je to, že samozřejmě také velmi dobře regeneruje imunitu člověka. Odebírá přebytečné napětí a obnovuje síly.

Zvláště bych ji doporučil nejen těm, které trápí nějaké nemoci, ale také těm, kteří se zabývají léčením, tedy samotným medikům,“ řekl Sensei a obrátil se na Nikolaje Andrejeviče: „Lidem často se setkávajícím s nemocnými. Když je člověk nemocný, jeho Ka je už narušeno. Chtě nechtě přenáší komplikace do Ka zdravého člověka. Takže včasná prevence Ka bude velmi užitečná. Jak řekl Nikolaj Ivanovič Pirogov: „Snadnější je nemoci předejít, než ji pak léčit.““

„Je to tak. Já například o těchto znalostech vůbec nepochybuju. Ale jak to mám vysvětlit svým skeptickým kolegům?“

„Ale vždyť ty jsi taky nebyl vždycky úplně bez pochybností,“ s úsměvem poznamenal Sensei. „Prostě už máš

v této oblasti praktické zkušenosti a ostatní je nemají. Takže se to dá pochopit. Vždyť k dnešnímu dni je bioenergetika natolik zdiskreditována různými šarlatány a falešnými senzibily, že stačí, abyste před doktory vyslovili její název a vyvolá to jen smích a nedůvěru. Použijí parafrázi: Lidi uslyšeli zvon, ale nevědí, kde je on. Kvůli tomu dodnes někteří trpí nevědomostí a jiní iluzí, že už v tomto životě poznali absolutně všechno.“

„To je taky pravda,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

* * *

„Trochu jsme se odklonili od tématu,“ poznamenal Sensei a znovu pokračoval se svým pozoruhodným vyprávěním o Imhotepovi: „Takže Imhotep nejdřív předával svým učedníkům ty nejelementárnější prvotní znalosti a duchovní praktiky. Základem Imhotepova učení bylo v prvé řadě vítězství člověka nad strachem ze smrti vlastního fyzického těla. Když se člověk reálně zbavil tohoto strachu, pak se stával vnitřně svobodným. A už nic na tomto světě jej nemohlo odlákat od duchovní cesty a pravé služby Bohu, potvrzené myšlenkami, slovy i skutky. Proto také Imhotep věnoval velké množství času právě tomuto prvotnímu základu a nepředával člověku složitější praktiky, dokud se daný jedinec neupevnil ve svých přáních a snahách a neporazil vlastní materiální strach ze smrti.

Porazit strach ze smrti je jednoduché a složité zároveň. Proč? Protože Ahriman se snaží vnucovat člověku tvrzení, že ‚pravý a jediný‘ život je tady a teď. Co bude dál, je pro člověka zahaleno rouškou tajemství. Proto také Ahrimanovi pomocníci hlásají, že život vám byl dán jen jednou a tuto ‚nekonečnost‘ života si musíte užít v plném materiálním programu. Takže noří lidské vědomí do iluze relativní ‚věčnosti‘ svého materiálního života.

Proto lidé s jistotou věří, že přijde jak zítřek, tak pozítří, následující rok, třicet let. Plánují si blízkou i vzdálenou budoucnost, určují, kolik materiálních záležitostí musí za tuto dobu udělat. Ale když se člověk nečekaně setká se smrtí nějakého jiného člověka, zvláště pak blízkého příbuzného, tak jej to pořádně vyleká. Proč tomu tak je? Nějakou dobu žil, nebyl ani tak starý a byl docela zdravý, najednou zemřel a ani nic pořádného ve svém životě nestihl udělat?! Bezděčně se člověk začíná probouzet a chápat, nakolik iluzorní a rychlý je jeho život. Vždyť lidé na pohřbech obvykle nepláčou kvůli zemřelému. Pláčou kvůli vlastnímu strachu ze své smrti, kvůli uvědomění si nevyhnutelnosti tohoto procesu, že dříve či později také budou muset zemřít. Ale po pohřbu uběhne nějaký čas a člověk zapomíná na tuto ‚nevyhnutelnost‘ a znovu upadá do iluze svého ‚věčného, jediného a neopakovatelného‘ materiálního života. Protože celý tento Ahrimanův žebříček hodnot obklopující člověka slouží k podpoře právě této iluze.

I když ve skutečnosti čas docela rychle ubíhá. A žádný člověk neví, co mu osud za minutu přichystá na nejbližší křižovatce jeho životní dráhy. Lidstvo může dosáhnout značných úspěchů v technologiích a lékařství až do té míry, že se naučí lidem prodlužovat život. Ale to nezmění podstatu problému. Vždyť nikdo nemůže změnit plány Toho, kdo dal člověku tento život.

Proto Imhotep kázal, že každý člověk musí být vždy připraven na svou smrt tady a teď. Vždyť většina lidí, když vstoupí na duchovní cestu (a to jak tehdy, tak i dnes), dělá chybu v tom, že ze zvyku svého přízemního myšlení odsouvá faktor své fyzické smrti na neurčité ‚potom‘, které, jak tito lidé tajně doufají, nikdy neprijde. Dokonce i své duchovní osvobození prezentují jako perspektivu pokračování života v těle, protože nechápou, co to je duše, a asociují si svou osobnost jen s fyzickým tělem. I přesto, že tělo je jen smrtelný obal pro nesmrtelnou

duši – pravou lidskou Osobnost. Proto se tito lidé jakoby navenek snaží o duchovno, ale při sebemenší fyzické nemoci nebo materiálních potížích upadají do hrozně paniky svého Materiálního principu. Proč? Protože se jejich vědomí ještě nachází v pevném objetí Materiálního principu, jenž jimi manipuluje.“

„A jak to mám udělat, aby mnou nemanipuloval?“ zajímalo Ruslana.

„Dát si v prvé řadě své myšlenky do pořádku. Jít duchovní cestou, změnit se k lepšímu. Nestačí si jen přát, aby k tomu došlo, snít o tom a ve skutečnosti nic nedělat. To nejdůležitější je, abychom si uvědomili, že od narození je naše tělo předurčeno ke smrti, protože v materiálním světě je všechno konečné. Když člověk v tomto světě přebývá, nemůže být ‚svobodný‘ tak, jak to vykládá obyčejný člověk. Proč? Protože ať zaujímá jakoukoli pozici v sociálním žebříčku společnosti, ať má jakékoli materiální bohatství, vždycky zůstane závislým a zranitelným, a to jak mikrobem, tak i globální přírodní katastrofou, protože je to pouze smrtelník.

A až vysvobozením svého Duchovního principu člověk může získat pravou svobodu a překročit hranici tohoto materiálního světa. Protože celý tento svět je iluzorní. Pohyb a život v něm se podobá motýlovi, který se rodí a umírá za jeden den. I když samotnému motýlovi se zdá, že žije velmi dlouho a má ještě spoustu času. V materiálním světě má všechno svoji mez. Dokonce i vesmír má svou mez, protože je to ve skutečnosti iluze. Ani iluze nemůže být nekonečná. Iluzorní svět má vždycky své hranice.

Takže když si člověk uvědomí, že tato částička věčnosti – jeho duše – je jeho pravé já a jeho život je skutečně nekonečný, že za tímto předělem stojí věčnost a že má šanci do ní vstoupit a vymanit se z materiálního zajetí, pak se pomalu probouzí a uvědomuje si tuto realitu bez iluzí. Pak začíná chápat, že veškeré hodnoty tohoto světa

nejsou nic. Ať jste jakkoli zdraví a máte jakékoli hmotné majetky, všechno je to jen chvilkový prelud. A že tu ani zdaleka není ráj. Protože k tomu, abyste tu mohli žít, se musíte neustále starat o svou materii, která musí dýchat, stravovat se, uspokojovat své naléhavé potřeby, která navíc bývá nemocná, je závislá na klimatických faktorech, různých magnetických, fyzických polích, na Měsíci, Slunci, na životní aktivitě jiných bytostí a tak dále. Copak je to nějaký život? Je to boj o existenci, zbytečné mrhání silami na krátký iluzorní okamžik. Ztrácíte cenné síly, které můžete vynaložit na vysvobození duše z těchto pout ‚pekla‘.“

„Jestli jsem to dobře pochopil, člověk si uvědomuje přerod ‚motýla z kokonu‘ poté, co se zbaví strachu ze smrti?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano,“ přitakal Sensei. „A uvědomí si realitu tohoto života.“

„Takže abychom si uvědomili realitu tohoto života, musíme mít nějaké alternativní srovnání a zkušenosti z jiného života. A ty nezískáme, dokud se nevysvobodíme z tohoto života.“

„Nicméně motýl, který se v kokonu vyvíjí a který nemá žádné zkušenosti s létáním, prorazí kokon a snaží se vyletět, protože má v sobě instinkt létání na genetické úrovni. Stejně tak je i člověk plnicí duchovní praktiky více poháněný znalostmi duše než vědomou zkušeností svého současného života, nečeká na to, až se kokon sám otevře, proráží tento kokon materie svou snahou a zkušeností z duchovních praktik.“

„To je pravda,“ zamyšleně promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Proto Imhotep trpělivě čekal, než si člověk dostatečně projde praktikami a dozraje ve svém uvědomění. A až potom, když viděl člověka stát pevně nohama na duchovní cestě, teprve tehdy mu svěřil závažnější duchovní

praktiky. V důsledku takového vědomého duchovního rozvoje lidí měl Imhotep velmi silnou skupinku blízkých učedníků konajících podle lidských měřítek neuvěřitelné zázraky. I když nic nadpřirozeného v tom, co dělali, ve skutečnosti nebylo. Protože všechno to bylo jen projevem nepřímého výsledku duchovního rozvoje. Následkem toho měl Imhotep tak silnou skupinku učedníků, že s jejich pomocí mohl nejen zrealizovat globální projekty, ale také popularizovat podobné duchovní názory mezi lidmi. Lidé přilnuli k jeho učení, protože cítili, že je to pravé. Kněžím nezůstalo nic jiného než vzít toto učení na vědomí a doplnit jím své koncepce...“

„Jo. Aby nezemřeli hladu,“ ironicky dodal Žeňa.

Všichni se začali usmívat, ale Sensei pokračoval dál.

„Imhotepovo učení začalo být natolik masové, že se Archóntové chytali za hlavu. Lidé se totiž přestali bát tohoto života, zmizel jejich strach z pozemské existence a jejich snažení bylo nasměrováno na duchovní cestu. Aby se tento názor nešířil po celém světě, museli Archóntové vynaložit obrovské úsilí. Nicméně více než dvě stě let se toto Imhotepovo učení drželo, dokud Archóntové nenašli způsoby, jak rozbít celou tuto strukturu, a to když vyměnili Imhotepovy Svobodné kameníky za svou organizaci Ahrimanových Svobodných zednářů.“

„Více než dvě stě let?“ zeptal se se zaujetím Nikolaj Andrejevič. „Počkej, pokud byl Džoser vládcem třetí dynastie, pak... To zasahuje do období čtvrté dynastie, tedy do doby výstavby třech velkých pyramid v Gíze, faraonů Cheopse, Chefréna a Mykerina!“

„Přesně tak, faraonů Chufu, Chafré a Menkauré,“ spokojeně souhlasil Sensei. „A mimochodem, právě tyto pyramidy stavěli podle Imhotepových plánů jeho učedníci v souladu s přesnými souřadnicemi ‚hvězdné mapy‘. A jak už jsem říkal, hlavním orientačním bodem byla opět Velká sfinxa.“

„Takže zkosená Džoserova pyramida a tři špičaté velké pyramidy v Gíze – to jsou ty pyramidy?“

„Ano. Ve světě lidí Znalostí se označují jako jedny z ‚pravých pyramid‘.“

„Copak jsou i falešné?“ zajímalo Koštu.

„Ano a je jich spousta. Napodobitelů bylo vždycky plno,“ řekl Sensei. „Takže než vám povím pravý příběh o organizaci Svobodných zednářů a jaký chaos kvůli nim vznikl v dějinách lidstva, chtěl bych vás upozornit ještě na jeden podstatný moment. Jedná se o metody, s jejichž pomocí Archóntové ničí organizace a dokonce i celé státy, které se jim nehodí, a o způsob, jakým manipulují lidmi. Charakteristickým příkladem je právě starověký Egypt.“

Egypt se díky Imhotepovi stal silnou, vzkvétající mocností. Ekonomika byla na vysoké úrovni. Lidé byli většinou zajištěni. Vzdělání bylo dostupné všem, proto se dá říct, že Egypťané byli docela rozvinutí po intelektuální stránce. Díky vzniklým náboženským názorům, díky přání rozvíjet své morální kvality, jež bylo v lidech silně zakořeněno a také díky touze tvořit dobro na tomto světě a nebát se smrti. Tak začaly ve společnosti dominovat vysoké etické principy.

Za takových pro Archónty nepříznivých podmínek bylo velmi těžké rozložit zevnitř tolik pevný centralizovaný stát a zničit tak ideologii Imhotepových Svobodných kameníků. Proto Archóntové, **aby rozložili tuto zemi, začali vyvolávat vnější agresi** ve vztahu k Egyptu. Na základě jejich iniciativy byly například vyprovokovány ozbrojené invaze asijských hord na severu Egypta do oblasti delty; na jihu začali mít Egypťané znovu problémy s Núbijci; na Sinaji se ‚znenadání‘ objevili různí konkurenti dělající si také nároky na naleziště surovin těžených Egypťany. Všechno se to odehrávalo jakoby ‚náhodou‘. Ale Snofru, což byl velmi talentovaný člověk a první faraon čtvrté dynastie, nastolil v těchto zahraničních záležitostech

pořádek s takovým glancem, že Archóntové museli výrazně změnit taktiku svých činů.

Archóntové nebyli schopni oslabit pevnou centralizovanou moc a rozbít silný stát pomocí vnějších faktorů. Proto se rozhodli, že provedou revoluci na poli náboženství. Vždyť náboženství v těch dobách znamenalo pro lidi mnohem víc než jen politiku a hlavní elektorát byl upoután zejména k němu. Svou „dělostřeleckou přípravu“ nepodnikli jen tak odněkud, ale z hlavního města třináctého nómu, starého kulturního centra Egypta – z Heliopole. Ve své době to bylo jedno z vedoucích měst z hlediska svých náboženských koncepcí a za Imhotepa to bylo druhé nejvýznamnější město po Memfisu, kde se soustřeďovaly zásadní teologické koncepce. Archóntové těžili ze dvou faktorů: z oblíbenosti tohoto kulturního centra mezi lidmi a z chamtivosti, touhy po bohatství a moci některých vysoce postavených kněží a velmožů tohoto města.“

„To jsou známé faktory politické situace v našem světě,“ usmál se Nikolaj Andrejevič. „Zdá se, že Archóntové na tyto struny Materiálního principu nebrnkali jen jednou.“

„To je pravda,“ zasmál se Sensei. „Takže mnozí z těchto spiklenců měli asijské kořeny a byli přívrženci kultu slunce (egyptského Ra), jenž se podobal asijskému kultu vyznavačů slunce. Na ty také Archóntové vsadili. Slíbili jim, že jim dají tu nejvyšší moc v této zemi a povýší jejich náboženskou koncepci na vrcholnou úroveň. Nejdřív byla vytvořena malá tajná organizace s omezeným okruhem vysoce postavených spiklenců podporovaných Archónty. Následně se tato organizace proměnila na tajný spolek Svobodných zednářů, do něhož začali vstupovat výhradně muži mající patřičný vliv na státní úrovni.“

Archóntové aktivně **podněcovali proces** náboženského **rozdělení společnosti na dvě části** tak, že různě povzbuzovali a podporovali tyto organizace. A k tomu už

docházelo za faraona Chufu (řecká podoba jména Cheops), tedy toho, kdo postavil jednu z velkých pyramid. A Chufu, stejně jako i před ním vládnoucí faraon Snofru a po něm vládnoucí faraon Chafré, (Cha-ef-ra neboli řecké jméno Chefrén) patřil do jádra organizace Svobodných kameníků vytvořeného Imhotepem. Jedním z hlavních cílů a úkolů těchto lidí byla realizace plánu výstavby pyramid podle ‚hvězdné mapy‘. Tu zanechal Imhotep spolu s podrobnými výkresy stavby...

Takže už za faraona Chufu se Archónty **proškolení kněží** patřící do tajné archóntské organizace **pokusili vyvolat nepokoje mezi lidmi**. Ve svých chrámech kázali lidem, že jsou prý v tomto státě omezována lidská práva a jaká se děje do nebe volající nespravedlnost mnohým lidem (před těmito výstupy Archóntové zpravidla speciálně vyvolávali podobné ‚do nebe volající případy nespravedlnosti‘). **Na konci rozdmýchávání této apoteózy provolávali hesla Archóntů, která spolehlivě fungují vždy: ‚Svoboda a Spravedlnost!‘**. Ve skutečnosti se tím samozřejmě nemělo na mysli reálné zlepšení života lidí, ale určitá ‚svoboda‘ a ‚spravedlnost‘ pro určitou skupinu velmi bohatých občanů disponujících velkou mocí. Ale obyčejní lidé věřili, že tito ‚pastýři‘ se starají hlavně o jejich ‚svobodu‘ a zesílený (pomocí těchto kněží) pocit ‚spravedlnosti‘. Proto šli za nimi. Mysleli si, že ochraňují vlastní zájmy a zájmy lidu, ‚podvedeného‘ vládou, a ani se nezamýšleli nad tím, kde jsou kořeny tohoto příběhu.

Ale faraon Chufu, který byl velmi dobře obeznámen s pletichami a nátlakem Archóntů, tvrdě zarazil tyto takzvané ‚lidové nepokoje‘ a organizované výstupy ‚pastýřů‘ – tedy kněžích proškolených Archónty, jež vedli svá stáda na dlouhém vodítku Archóntů. Chufu jednoduše zatarasil cesty vedoucí do chrámů těchto přísluhovačů Archóntů. A lid, který zůstal bez svých ‚pastýřů‘, chvíli stál na těchto cestách před zátarasem

faraonových stráží, ohřál se na slunci, pak se na to vykašlal a rozešel se. Někteří šli domů, kde se dál věnovali svým neodkladným běžným záležitostem. Jiní zamířili do sousedních chrámů, aby se jako obvykle „pomodlili“. **A ty ‚pastýře‘, spolu s některými s nimi ‚soucítícími‘ velmoži faraon poslal na Sinajský poloostrov, aby tam těžili kámen v kamenolomech arabských hor. Zkrátka aby ze sebe cestou fyzické práce vykořenili všechny své ‚prázdné myšlenky‘. A jiným zase poručil, aby nakládali a vykládali lodě. Pracovní síla byla ve vzkvétajícím státě vždycky zapotřebí!** Pro kněží a velmože, kteří nikdy v životě nehnuli ani prstem, bylo takové vyhnanství horší než smrt. **Zato ve státě se zase na nějaký čas rozhostil mír a klid a každý se staral o své záležitosti.**

Nejzábavnější na tom je, že ještě několik stovek let po těchto událostech si někteří egyptští kněží patřící k vyznavačům kultu slunce ublíženě stěžovali na faraona Chufu řeckému historikovi Herodotovi, jenž navštívil Egypt v pátém století před naším letopočtem. Říkali o něm, že „tyranizoval svůj lid“, „zatarasil cesty do všech chrámů a zakazoval spořádaným Egypťanům, aby přinesli do chrámů oběti“, a „nutil je na sebe pracovat, jako by byli otroci“. Zkrátka ho vyličili v těch nejčernějších barvách jako despota, egoistu a ničemu „holdujícího hrozným neřestem“. Takže takto si kněží zapamatovali výlet na Sinajský poloostrov a fyzickou práci ve stejných podmínkách, jaké měl obyčejný lid. Ještě i potomci těchto kněží na to vzpomínali s děsivou hrůzou!“

Všichni se rozesmáli a Žeňa řekl:

„Jasně. Ohánět se krumpáčem není to samé jako štěbetat jazykem!“

„Přesně tak,“ souhlasil Volodja.

„A já jsem si říkal, proč faraona, který postavil Velkou pyramidu, označují za tyrana dokonce i ve školních knížkách,“ zasmál se Viktor. „Vždyť je to opravdu tak.“

Současné dějiny byly psány na základě zápisků historika Herodota! Ten prostě psal to, co slyšel od těchto kněží, a nikoli to, co se ve skutečnosti odehrálo.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei a pokračoval: „Takže když lidem Archóntů tak ostře zprotivili podobnou destabilizaci ve státě, Archóntové přistoupili k jiné taktice, metodičtější a systematictější. Využili slávy a oblíbených zvěstí, které se rozšířily mezi obyčejnými lidmi o neuvěřitelných zázracích Imhotepových učedníků, o záhadném spolku Svobodných kameníků i o tom, jakých nesmírných výšek v duchovním rozvoji dosahují tito lidé. Také využili toho, že dav neměl pravé informace a vystavěli na základě nejoblíbenějších zvěstí svou obnovenou náboženskou koncepci. Tu doplnili starým heliopolským náboženstvím uctívání slunce. Nejenže ji doplnili, navíc ji také předělali podle svého.“

Takže si v podstatě přivlastnili slávu úspěchů Imhotepových učedníků. V důsledku toho vzniklo pro obyčejné lidi velmi atraktivní náboženství, které zároveň odpovídalo požadavkům Archóntů. Vyličím vám podrobněji tento podvrh, abyste pochopili a vyznali se v tom, co se ve skutečnosti ve světě děje kvůli rozmarům Archóntů.

V čem spočívá smysl? V tradičním staroegyptském náboženství (za Imhotepa, jak si vzpomínáte, bylo jeho centrum v Memfis) převládaly etické hodnoty. Takže i ten nejprostší člověk byl formou dostupnou jeho myšlení seznámen s tím, že tento život je dočasný, že jeho tělo je smrtelné, že existuje duše a její energetické okolí (obaly Ka a tak dále). Dokonce si v určitém smyslu uvědomoval, když použiju současný jazyk, procesy reinkarnace. Jen pro tehdejšího Egyptana byl tento pojem buď v podobě přechodu do rajských polí nebo v podobě cestování jeho duše po různých časových dimenzích Duátu a jejího postupného návratu do první časové dimenze, odkud se dostává do svého dalšího života. Lidé se nebáli smrti. Umírali s vírou a pronášeli ve svých modlitbách: „Osirisi,

budu umírat a znovu se rodit.‘ ‚Budou žít jako Osiris. Nezmizel, když zemřel a já také nezmizím poté, co zemřu.“

„To se podobá tomu, co dnes křesťané říkají o Ježíši Kristu,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič. „Věřím v Něj a vstanu z mrtvých!“

Sensei přikývl a pokračoval:

„Takže člověk žijící na tomto světě se snažil svým dobrým počestným životem (v podstatě krocením svého Materiálního principu a rozvojem Duchovního principu) zasloužit si podmínky existence v dalším životě. Ve skutečnosti se to tak i odehrávalo, jen reinkarnační procesy probíhají poněkud v jiné podobě, než si to lidé představují. Ale to není ani tak důležité. Hlavní je, jak se člověk ještě za života stává Člověkem! V době působení Imhotepa a jeho učedníků bylo takové duchovní snažení maximálně popularizováno.

A co dělali kněží od Archóntů? Nejdřív vytvářeli své tajné náboženské učení a ve skutečnosti všechno tak zašmodrchali, že obrátili životní snažení člověka nikoli k Duchovnímu, ale k jeho Materiálnímu principu. Protože nové náboženství bylo v Egyptě formováno hlavně přivandrovalci z Asie (kde v té době v Mezopotámii existovala zavedená centra Archóntů), začala postupně jeho základ tvořit magie, a nikoli etické hodnoty. Výsledkem bylo, že najednou posmrtný život člověka nezávisel na počestném jednání za jeho života, ale na znalosti magických formulí, pečlivosti provádění a dodržování komplikovaných náboženských rituálů. Tyto magické formule znali samozřejmě jen ‚vybraní‘ kněží. Člověk jim musel věrně a dlouho sloužit, než mu odhalili některé z těchto ‚cukrátek‘. A když byla následně podobná koncepce masově zakořeněna, pak si kněží udělali z tohoto náboženství velmi ziskový a výnosný byznys, jenž údajně obchodoval s magickými formulemi. K zajištění větší atraktivity pro ‚kupující‘ kněží přibarvili svoji koncepci posmrtného ráje populárními

zvěstmi o duchovních úspěších Imhotepových učedníků, kteří chodili mezi lidmi.“

„Jakými například?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Například se objevily zvěsti, že někteří duchovně silní Imhotepovi učedníci neumírali jako obyčejní smrtelníci, ale po smrti se měnili v zářící duchy, jež by dnes mnozí označili za ‚příslušníky božího vojska‘. Podle představ starých Egyptanů doprovázeli svého Boha na jeho pouti v nebezpečné noci. Věřilo se, že byli s Bohem jednotní, ale zároveň neztráceli svoji individualitu. Že si zasloužili svým dočasným životem věčný život v království Světla. V zásadě to tak i bylo, jen ne v takové pohádkové podobě, jak to hlásaly lidské povídačky.

A co udělali kněží Archóntů? Zanesli do své koncepce, že pokud člověk bude věřit a vyznávat právě jejich náboženství, tedy ne žádnou jinou náboženskou egyptskou koncepci, pak se každý z jejich věřících po své smrti stane vyvoleným mezi zemřelými. Po své smrti se promění v zářícího ducha a bude provázet boha Ra na jeho pouti po Duátu. Ale jeho šťastná existence v posmrtném světě závisí pouze na tom, jakou formuli tento člověk získá od kněží za svého života, neboť ta mu umožní dospět k určitému místu v posmrtném světě.“

„To není žádné drobné podnikání, abych tak řekl šmelinaření,“ zasmál se Voloďa. „To už je velký byznys, kde se obchoduje se vzduchem...“

„Humbukařina!“ rychle ze sebe vysypal Žeňa.

Jak jsme to uslyšeli, hned jsme vybuchli smíchy. A když se všichni uklidnili, Sensei pokračoval:

„Jako vždy se hlásalo **tradiční politické heslo Archóntů, prý kdo není s námi, ten je proti nám.** Za lidské nepřátele Ra byli prohlášeni všichni, kdo se mu na zemi neklaněli. Tito lidé byli kněžimi odsouzeni k mukám v jezerech věčného ohně!“

„Nějak nápadně se to podobá mnohým náboženským sektám současnosti!“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„A co sis myslel?! Lidé pro samé stromy nevidí les. A když se na ty stromy podíváš zblízka, tak zjistíš, že mají kořeny archóntského původu. Ale vnímavý člověk si všimne plísňe na listech, i když nebude zkoumat podzemní část rostliny.“

„Tomu věřím,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

„Takže už v té době vznikl ten mýtus o jezerech věčného ohně?“ zajímalo Kostu.

„Podle tehdejších představ, které upravili kněží,“ odpověděl mu Sensei. „Přičemž pokud se následně náboženství vyznavačů slunce Ra stalo tím hlavním v Egyptě, pak odpovídající představy ‚zdedili‘ také koptové. Věřili, že v pekle přebývali démoni s hlavami hadů, lvů či krokodýlů, jež po smrti vytahovali z těla odsouzeného duši a s velkou krutostí ji štípali, sekali, bodali do ‚boků‘ šípy a hnali k ohnivě řece, kam ji pak hodili. Následně byla duše trpící muka podle jejich představ vystrčena do vnější temnoty, kde klepala ‚zuby‘ z pronikavého chladu. Ale nehledě na tuto muka nepřestávala existovat a za nějaký čas se opět dostávala do první časové dimenze Duátu.“

„A já jsem si říkal, odkud se v hororech berou takové násilné scény!“ s úsměvem pronesl Žeňa.

„Všimněte si, že dokonce i duši v těchto představách spojují s chápáním těla; má ‚žebra‘, ‚zuby‘... A kolik je do toho všeho vloženo lidského strachu!“ upozornil nás Sensei a pokračoval: „Nejdřív byla tato obnovená náboženská koncepce aprobována kněžími Archóntů na členech jejich tajné organizace. A to mělo úspěch. Začali se o to zajímat noví lidé a přilnuli k této organizaci. Mysleli si totiž, že jsou to slavní Svobodní kameníci. Tehdy nově zformovaní kněží boha Ra ještě více aktivovali svoji činnost a začali tajně obracet k nové víře vlivnou šlechtu a velmože z různých nómů, čímž se dostávali až ke členům vladařské rodiny. Mnozí lidé hledající společenství Svobodných kameníků se začali dostávat do společenství Svobodných zednářů, do vlivu obnoveného kultu boha

Ra. Kult boha Ra začal nabírat na síle. Díky svým maza-
ným politickým manévřům dosáhli tito kněží formálního
uznání svého náboženství už za dalšího faraona Chafré.
Faraonovi přisoudili titul ‚syna slunce‘, postupně pro-
měňovali svoji organizaci na oficiální náboženství a šířili
svůj vliv na ostatní kultury.

Musím poznamenat, že faraon Chafré byl celkem sil-
ným a energickým člověkem. Jak už jsem říkal, také on
patřil do úzkého kruhu organizace Svobodných kame-
níků. Mimochodem dokonce i na jeho plastickém vyob-
razení (dioritová soška) dochovaném až do dnešní doby
můžeme najít také znaky Svobodných kameníků. Je to
sokol chránící za zády faraona svými křídly jeho hlavu,
ornament lotosového květu na trůně, kde sedává fara-
on a také lví tlapy a hlavy. Všechny tyto znaky nejsou
jen ‚ozdobami a symboly vladařské moci‘, jak se dnes
předpokládá. Odkazují na konkrétní příznačná místa
Svobodných kameníků a na některé rozdíly lidí Znalostí
z minulosti.

Na faraona Chafré připadl ten nejurputnější nápor
Archóntů. Dělal všechno možné, aby zastavil jejich zno-
vuoživající činnost. Kvůli tomu později po smrti faraona
Chafré kněží kultu slunce připiší tohoto vladaře k farao-
nům, které lidé údajně ‚nenáviděli‘ a od nichž se ‚odvrátili
bohové‘. Chufu a Chafré toho udělali tolik pro to, aby se
Archóntové nedostali k moci a aby uchránili zemi a lidi
před těmito Ničiteli, že dokonce i po jejich smrti se kněží
Archóntů všelijak snažili pošpinit jejich památku. Do-
konce nutili lidi, aby pyramidy těchto faraonů nenazývali
jejich jménem, ale jménem pastýře Phyllitise, který vedle
pyramid pásł dobytek.

A když se k moci dostal faraon Menkauré (řecká po-
doba Mykerinos), kněží zanechali pro potomky na tohoto
faraona ‚příjemné vzpomínky‘ a nazvali jej ‚spravedlivým
vladařem‘, který ‚sňal břímě‘ a ‚neposlouchal jen stížnosti
na úředníky, ale byl vždy připravený zasáhnout proti

nespravedlnosti'. A vůbec, ‚dovolil otevřít chrámy, aby lidé mohli přinášet oběti bohům‘. I když ve skutečnosti tento člověk měl melancholickou povahu a už byl na kněžích boha Ra závislý. Jeho dcera byla provdána za vysoce postaveného velmože, jenž sloužil v tajné organizaci ‚Svobodných zednářů‘ a následně se stal knězem ‚tří obelisků‘ postavených na počest boha Ra. Pak to kněží provedli tak, že faraonova dcera nenadále zemřela. Faraon zničený ztrátou své milované dcery se stal ještě závislejší na kněžích Svobodných zednářů a ti s ním ještě snáze manipulovali. Za tohoto faraona bylo Imhotepovým Svobodným kameníkem, těm, kteří ještě zůstali u moci, docela těžko, a to i ve věci výstavby třetí pyramidy z Orionova pásu. Nicméně i přesto dokázali dokončit tuto stavbu.

Za faraona Menkaura se kněží Archóntů důkladně připravili na převzetí moci. Ale úzký kruh Imhotepových učedníků byl ještě celkem silný a odporoval jim všemi možnými způsoby. Proto po faraonově smrti Archóntové udělali všechno, co se jen dalo, aby k moci přivedli vlivné lidi z Heliopole v čele s nejvyšším knězem boha Ra (Userkaf) patřícím do tajného spolku Svobodných zednářů. Vytvořili základ páté dynastie, když ostře zamezili představitelům čtvrté dynastie přístup k trůnu. Právě tito lidé dál prováděli v tomto státě náboženskou revoluci tak, že poskytli Archóntům neomezený přístup k dané zemi.

Tímto příkladem vás chci upozornit na to, **jak konkrétně Archóntové rozdělují zemi, drobí ji na malé části a následně ji přivádějí k rozvratu**. Je to jejich oblíbená metoda. Zapamatujte si to a podívejte se na události ve světě otevřenýma očima, nikoli zkrlesleně a tak, jak se vám to snaží podsouvat současní Archóntové. Před náboženskou revolucí, když kněží z Heliopole usedli na trůn, nemohli ještě dostatečně otevřeně všem vnucovat svoji moc v zemi, protože skupina v Memfisu byla zatím

celkem silná. Aby upevnili svou moc, našli kompromis a vezírem jmenovali nejvyššího kněze boha Ptaha z memfiské skupiny. Současně ale probíhala aktivní propagace jejich náboženského názoru mezi lidmi. Tento byl pro ně zjednodušený a jim přizpůsobený. Takže **ve skutečnosti usilovně rozbíjeli zemi na dvě části. Nutili lidi, aby vstupovali do tohoto nábožensko-politického sporu a obhajovali ‚názor‘, který jim vnutili. Všimněte si, že nešlo o vlastní názor člověka na to, co se dělo, ale o to, co mu vnutili kněží a přiměli jej obhajovat jako vlastní domněnky.**

Kromě toho vládci nómů a významní velmožové dostali rozšířené administrativní pravomoce: jedni za účast v tomto politickém převratu jako odměnu, jiní jako úplatek k další podpoře politické síly Archóntů. **K čemu vedla tato politika Archóntů namířená na zničení státu? K tomu, že moc místních vládařů začala růst.** Pomocí Archóntů se proměnili na takové malinkaté faraony ve vlastních provinciích. A to zase vedlo k decentralizaci moci v Egyptě. V první řadě kvůli tomu trpěli obyčejní lidé, protože pro Egyptany tolik důležité zásobování vodou, namísto bývalého centralizovaného řízení, začalo být odteď závislé na rozmarech místních aristokratů starajících se o vlastní obohacení.“

Stas se při této zmínce zasmál a pronesl:

„Vzpomínáte si na tuhle frázi z filmu Briliantová ruka? ‚A co když si nekoupí výherní losy?‘ ‚Když si nekoupí losy, tak jim odpojíme plyn.‘“

Všichni se zasmáli.

„To je přesné. Tak tomu bylo i tenkrát: ‚Kdo si od nás koupí lístků hodně, ten dostane přístup k vodě,‘“ zacitoval Sensei ještě jeden slavný citát z tohoto populárního filmu. „Humor stranou, tehdy byla voda pro lidi stejně důležitou životní otázkou, jako je dnes plyn, ropa a elektřina. **Kdo měl tento zdroj v rukou, ten prosadil svoji politiku.** Takže život velmožů u dvora znovu přinášel

luxus a potěšení namísto skutečné práce při řízení státu. **Intrikování začalo být v módě.** V náboženství kněží Archóntů, které bylo v té době pro lid nejdůležitější, byly prováděny radikální, revoluční změny. Směřovaly k postupné změně názoru lidí směrem ke stimulování Materiálního principu a dominanci materiálních hodnot v jejich životě. Tady bych vás chtěl upozornit na to, jak se používala stará populární jména bohů a jak byly zkreslovány samotné znalosti.

Dříve boha Ra v už zmíněné Heliopoli uctívali jako boha ‚zralého‘ denního slunce. Do té doby, než si kněží Archóntů vybrali jako svého boha jméno poledního slunce Ra, byl v Heliopoli uctíván bůh večerního slunce a stvořitel světa Atum. Ale nejzajímavější je to, že jméno Atum je pozdější předělávka jména bohyně Atamy. Ta se podle starých legend zjevovala v podobě kopce, jenž vznikl z prastarých vod Nuna (vodního chaosu, ze kterého všechno vzešlo). Na tomto kopci rozkvetl lotosový květ a z něj do temnoty zazářilo jasné světlo. A právě bohyni Atamě byla připisována hlavní role v udržování světového řádu. Na její koruně sestávající z lotosových lístků, svítilo vševidoucí Oko, jež vědělo o všem, co se ve světě odehrávalo. Toto Oko pak po předělání zmíněné legendy ve stylu patriarchálních motivů přisuzovali ruce Atuma – bohyni Iusas (jejímž posvátným stromem byl akát – strom ‚života a smrti‘). Tato bohyně začala být ztotožňována s bohyní nebe Hathor (doslova Horův dům), která byla uctívána jako nebeská kráva, jež porodila slunce. Na jejím čele bylo umístěno toto Oko. Pak z ní udělali dceru boha Ra. A potom přilepili Oko ke koruně boha Ra. No prostě jako vždy. Zapamatujte si tuto původní legendu o bohyni Atamě. Později ji budete moct porovnat s jinými fakty a třeba něco pochopíte.

Ještě k této informaci něco doplním. Chtěl bych vás upozornit také na následující moment ze starých legend. V Memfisu, jak si vzpomínáte, byl hlavním bohem Ptah.

V podstatě se tento obraz zrodil jako prototyp z Bóðhisattvy, který kdysi mezi lidmi žil a byl známý pod jménem Ptah. Byla to reálně existující osobnost, jež přinesla lidem znalosti a o níž se mluví v legendách jako o ‚objeviteli pravdy‘ a o tom, ‚kdo naučil lidi žít čestně a správně‘. A dokonce i to, že jej zobrazovali v oděvu zakrývajícím celé jeho tělo (kromě rukou) spolu s berlou ‚was-yac‘, jsou ještě dozvuky té doby. Ale všechno to není až tak důležité. Později z Ptaha udělali boha a začali se mu klanět jakožto vrchnímu bohovi. Je zajímavé, že mezi lidmi se dodnes zachovala jedna velmi zajímavá legenda. Mluví se v ní o tom, jak Ptah (jakožto bůh, který ustavil tento svět) vytvořil jiné bohy. ‚V Ptahově srdci vznikla myšlenka o Atumovi (první zplození Ptaha) a na jazyku se objevilo jméno Atum. Jen co pronesl toto slovo, v tom okamžiku se z prvotního chaosu zrodil Atum.‘ Zapamatujte si to, pak budete srovnávat.“

„A jaké jsou v tom obsaženy znalosti?“ nechápavě pokrčil rameny Kosta. „Je to prostě jenom legenda.“

„Trpělivost, můj milý, trpělivost,“ s úsměvem promluvil Sensei. „Všechno má svůj čas.“ A pokračoval dál: „Podle memfiské legendy na počátku všech časů Ptah s osmi svými pomocníky Chnumy (‚modeláři‘) stvořil zemi, nebesa, lidi a jiné bytosti. Podle heliopolské koncepce byly všechny tyto funkce přeneseny z Atuma na Ra. Navíc do této devítky zapojili také semitského boha Setha, jemuž připisovali spásu boha Ra před monstrózním hadem Apopem ztělesňujícím temnotu a zlo. Přičemž nové náboženství kultu Ra jako takové bylo násilně vnucováno lidem a bylo přijato v zásadě jen představiteli dvora a přivandrovalci z Asie. Kromě toho pomocníci Archóntů pod rouškou zavedení složitých náboženských obřadů nového náboženství a následného rozšiřování řad jejich příslušníků ve skutečnosti usilovně zvyšovali počet armády svých kněží. Například

když se kult boha Ra stal tím hlavním, v Heliopoli jich bylo už víc než dvanáct tisíc.“

„Ohó,“ zasmál se Voloďa, „tak to je pěkný zástup!“

„Celá politická strana s oddaným elektorátem,“ ironicky dodal Sensei. „Kromě toho na pozadí všech těchto změn se začala aktivně přepracovávat historie nejbližších dvou stovek let, v níž šli lidé díky Imhotepovi civilizovaně cestou duchovního rozvoje. Historie se přepisovala znovu. Ničily se cenné svitky z minulosti, zvláště ty, jež byly napsány duchovně vyzrálými lidmi. Jiné svitky, jejichž obsah byl už mezi lidmi dostatečně známý a oblíbený v podobě přísloví nebo rčení, jednoduše předělali podle vlastního stylu. Originály byly zničeny a lidem se podstrkovaly už změněné kopie. V nich byly na pozadí zanechaných obecně morálních ponaučení zároveň v té době přeházeny citáty s novou orientací člověka na materiálnější pohled na svět. Tato nová ponaučení byla určena zejména dospívající generaci. Ve školách, zvláště v těch, co byly při chrámech, nutili žáky písemně kopírovat a učit se z paměti tyto obecně morální výroky. Taková praxe byla také za Imhotepa, ale v trochu jiném směru, více orientovaném na duchovno.“

Tato archóntská hysterie při vykořeňování historických zápisků, zanechaných následníky učení Imhotepa, došla až k tomu, že se z hrodek začaly vytahovat mumie lidí (včetně veřejně známých a významných), o nichž Archóntové věděli, že kdysi patřili do společnosti Svobodných kameníků. Tyto mumie nebyly jen vytahovány z hrodek, byly také znehodnocovány a ničeny. Všechno to bylo vykládáno jako ‚hněv lidu‘, i když lidé s tím neměli nic společného. Prováděli to speciální kněží, jimž bylo nařízeno hledat texty tajných znalostí či úryvky z Imhotepova učení, jež mohly být ukryty v samotných mumiích těchto lidí. Tolik se Archóntové báli toho, že tyto znalosti mohou náhodou vyplout na povrch.“

„Zkrátka Imhotep je pořádně svou činností vystrašil!“ řekl Viktor.

„Aby ne,“ souhlasil Sensei. „Zničit iluzi tohoto světa, nasměrovat lidi na duchovní cestu a dostat je mimo kontrolu Archóntů, to je vážná věc... Takže jak skončil tento příběh? **Poté, co Archóntové definitivně upevnili moc svých lidí** v Egyptě a provedli tam celou svoji tajnou činnost ke zničení organizace Svobodných kameníků a Imhotepova učení a také určili směr státní politiky, jenž měl vést k přeorientování myšlení obyčejných lidí, ztratili o Egypt zájem. Archóntové vystavěli své základy ze Svobodných kameníků a poté **začali bohatnout na chaosu a na lidské bídě**.

Pátá dynastie byla odsouzena k zániku. Významní velmožové bojovali o trůn a nevyhýbali se ani těm nejšpinavějším metodám. Místní ‚panovníci‘ soupeřili mezi sebou, docházelo až k ozbrojeným konfliktům. Kněží nómů využívali této destabilizace a začali rychle získávat na síle, přičemž ještě více prosazovali a šířili vliv právě toho svého náboženského kultu. **Následkem toho politický vliv heliopolských kněží (které Archóntové jednoduše odkopli, když prostřednictvím nich provedli své záležitosti) zažíval úpadek. Lidé začali mít vážné obavy a v důsledku toho vznikaly nepokoje.** Šestá dynastie, která se dostala k moci, se **snažila zavést pořádek svou politikou vojenské agrese**, ale spíše se to podobalo narychlo postavenému jezu z tenkých větvíček, jenž měl čelit prudce narůstajícímu rozbouřenému toku bahna a vody. Země se nacházela ve stavu politické nestability. Na konci vlády šesté dynastie v Egyptě **vypukl silný hladomor, a to kvůli shodě dvou okolností: zmíněné politice a prudkým klimatickým změnám, které vyvolaly celou řadu menších povodní.**

Po skončení vlády šesté dynastie v zemi zavládla úplná anarchie. Významní velmožové podnikli pokus o vytvoření dočasné vlády, v níž se střídali na

vedoucích pozicích. Ale protože každý z nich měl zájem jen o rozvoj vlastního nómu, nic rozumného z toho samozřejmě nebylo. Sedmá dynastie se nedokázala dlouho udržet u moci; bylo v ní ‚sedmdesát vládařů, kteří vládli sedmdesát dní‘. A poté v Egyptě **začala občanská válka, která rozdrobila kdysi mocný, silný, vzkvétající stát na řadu malých, slabých, nechráněných států, jimž vládly dynastie velkých statkářů. Takto Archóntové svou aktivní destruktivní činností na mnoho staletí odsuzují celé generace lidí k utrpení a problémům spojeným s přežitím na tomto světě.**“

Sensei udělal v rozhovoru pauzu. My jsme také mlčeli. Byli jsme pod dojmem otevřeného Senseiova vyprávění o realitě tohoto světa. Viktor to jako první nevydržel a vyhrkl ze sebe své emoční dojmy:

„To jsou věci... Copak jsou tito Archóntové věční nebo co? Copak je ještě tehdy nebylo možné rozválcovat? A proč lidi mlčeli?! Vždyť mezi lidmi dvě stě let vládla duchovní ideologie! Jak bylo možné všechno převrátit vzhůru nohama?“

„Jo!“ podpořil ho Volodě. „Jak mohlo dojít k tomu, že samotní lidé pustili Archónty k moci?! Vždyť převrat organizovala jen malá skupinka lidí. A kde je vůle lidu?“

„Vůle lidu?“ smutně se usmál Sensei. „Dobrá otázka. Ani si nedovedete představit, jak rád bych já sám slyšel odpověď na tuto otázku.“ Sensei se zamyslel a jako by mluvil sám se sebou pronesl: „I když lidé se z historie zřejmě ničemu nenaučí. **Vnější svět jen odráží vnitřní... V lidech ještě příliš dominuje materie a strach o to, že ji ztratí. Proto se bojí změnit svůj svět a spokojí se s milodary Archóntů. Jen ten, kdo je skutečně Svobodný, je schopný sám odporovat. Z vnitřního se rodí vnější.**“

Sensei se na chvíli odmlčel a pak, jako by přišel k sobě, začal odpovídat na Voloděvu otázku:

„Archóntové samozřejmě nejsou věční. Je to jen ubohých dvanáct lidí, kteří žijí dlouhý život a umírají jako všichni ostatní. Ale nejsmutnější na tom je to, že jejich místa nebývají prázdná. Vždyť těch, jež se chtějí dostat se do ‚Ahrimanovy pasti nastražené pro kandidáty na absolutní moc na této zemi ve svém jediném životě‘, bylo vždycky až až. Jenže v Ahrimanových pastičkách na myši se za sýr krutě platí. A co se týče vůle lidu... Ostatně, sami brzy všechno uvidíte. No dobrá, smutného už bylo dost, uděláme si přestávku. Pojdme se vykoupat!“

A protože se Sensei zvedl jako první, začali vstávat i ostatní. Ale já jsem se chtěla toužebně dozvědět, co ‚sami brzy všechno uvidíme‘. Jaké neobyčejné události nás na této planetě čekají? I když strach jako takový jsem z těchto událostí neměla, protože jsem předpokládala, že ať se ‚tam‘ stane cokoli, stejně to budu pozorovat z ‚tichého přístavu‘ mocného státu, společenství mnoha bratrských národů – ze Sovětského Svazu.

* * *

Sensei s Nikolajem Andrejevičem, Voloďou, Stasem a Žeňou se rozhodli, že budou plavat daleko. A ti, kdo zůstali na mělčině, se čvachtali, máchali a pak se rozešli do svých stanů. Já s Taťanou jsme se vypořádaly s kuchyňskými pracemi a také jsme si šly po svých. Taťana zamířila do stanu a já jsem zůstala na břehu pod slunečníkem, abych si dala do pořádku své zápisky. Brzy se vrátila i naše pětice odvážlivců ze své plavby. Vyšli z vody se smíchem, zřejmě v reakci na nějakou anekdotu, kterou vyprávěl Voloďa. Pak si šel Stas pro ručník a Žeňa s Voloďou pro minerálku. Sensei s Nikolajem Andrejevičem zamířili ke slunečníku. Cestou zřejmě začali rozhovor, jenž jsem uslyšela až v momentě, když přišli blíž.

„No ale i tak, nějak si to nemůžu srovnat v hlavě.“ říkal Nikolaj Andrejevič. „Jak se to mohlo stát? Pouhých dvanáct lidí a dělali se světem takové věci!“

„A proč říkáš ‚dělali‘? I teď ‚dělají‘. Vezměme si například nedávnou minulost. Co myslíš, proč a jak vznikl takový stát ‚neomezených možností‘ jako je Amerika? Nebo proč došlo k první a druhé světové válce?“

„Proč?“ znejistěl poněkud Nikolaj Andrejevič. „Mělo to své historické důvody, politické faktory a nakonec to možná byla jen náhoda. Co se týče válek, pohár trpělivosti přetekl a jen sebemenší důvod stačil, aby se rozhořelo nepřátelství mezi politiky a ti uvrhli své národy do válek. Vezměme si například sarajevský atentát na rakouského arcivévodu, dědice rakousko-uherského trůnu. Právě tato událost posloužila jako záminka k rozpoutání první světové války.“

Sensei se pousmál a řekl:

„Jinou odpověď jsem ani nečekal. ‚Historické důvody‘, ‚politické faktory‘, ‚náhoda‘, ‚pohár trpělivosti‘ – to jsou jen klišé Archontů násilně vnucená lidem, aby nikdo nechtěl odhalit pravou podstatu toho, co se stalo. **Historie, můj drahý doktore, nevzniká sama od sebe. Dějiny lidstva tvoří a formují autority.**“

Když to Sensei pronášel, znovu se usadil na svém starém místě pod slunečníkem. Jeho slova upoutala nejenom moji pozornost, ale i pozornost starších kluků. Ti byli nablízku a také se rychle snažili zaujmout svá předchozí místa. Ostatní viděli ze svých stanů tento shon na břehu, vyskočili ze svých ‚nor‘ jako mrštná zvířátka a hbitě se připojili ke skupině. Mezitím Sensei jakoby nic pokračoval v rozhovoru s Nikolajem Andrejevičem.

„Podívejme se na Spojené státy americké. Co si myslíš o tom, jak vznikl tento stát?“ zeptal se Sensei.

Nikolaj Andrejevič mírně znejistěl a nerozhodným hlasem odpověděl:

„Pokud vím, tento stát byl vytvořen koncem osmnáctého století během válek za nezávislost v Severní Americe. Prvním prezidentem USA se stal hlavní velitel konfederační armády George Washington.“

„A víš, proč tato válka začala a kdo manipuloval tímto člověkem se záměrem vytvořit tento stát?“

Nikolaj Andrejevič zavrtěl hlavou. Ruslan udiveně a trochu rozhořčeně pronesl:

„Co znamená to ‚kdo manipuloval tímto člověkem‘? Vždyť to byl samotný prezident Spojených států amerických! Nedotknutelná osobnost!“

Žeňa odsyknul a s úsměškem pronesl:

„No a co? Je to jenom člověk. A jestli jsem to správně pochopil, před bacily, mouchami a Archónty jsme si všichni rovni!“

Jeho slova vyvolala výbuch smíchu u všech přítomných.

„Jasně, vždyť máme demokracii!“ souhlasil s kamarádem Stas.

„To je přesně. Demokracie...“ zasmál se, Sensei. „Pronikněte do podstaty otázky: kdo zasadil toto ‚semínko‘ a za jakým účelem, či ‚otroci‘ a na jakých ‚plantážích‘ pěstovali tento ‚plod‘,“ udělal Sensei závěr a začal vyprávět podrobněji: „Poté, co Kryštof Kolumbus objevil v roce 1492 pobřeží Ameriky, začal bouřlivý proces evropské kolonizace Severní Ameriky. Španělé, Angličané, Holanďané, Švédí, Francouzi se snažili zabrat nová území, jež představovala nový zdroj nevídaného bohatství. Původní obyvatelstvo bylo vytlačováno a nemilosrdně vyhlazováno. Pro práci na bavlníkových a tabákových plantážích byli hromadně dováženi černoši, v historii označováni jako ‚otroci‘ z Afriky.“

Organizace Svobodných zednářů hrála v tomto boji za nová území velmi významnou úlohu. Jenže na rozdíl od ostatních postupovali Svobodní zednáři mnohem důvtipněji. Zatímco státy ovládající území Severní

Ameriky si vzájemně konkurovaly a dělily přesídlenec z Evropy na ‚vlastní‘ a ‚cizí‘, Svobodní zednáři postupovali zcela jinak. Prostřednictvím svých tajných lóží v těchto zemích zcela volně rozmísťovali vlastní organizace ve kterékoli zvolené oblasti, ať už byla pod nadvládou jakékoli země. A nejenže tam umísťovali své lóže, ale také pod zástěrkou ‚náboženství‘ přetvářeli místní obyvatelstvo na ‚vlastní‘ lidi (bez ohledu na evropskou národnost), aby se ujali moci v tomto teritoriu. Pochopitelně, že to dělali ‚zasvěcenci‘ nižšího stupně masonství. Ovšem řídicí pokyny přicházely z Evropy, přesněji z Anglie. Ta se v té době stala jakýmsi útočištěm masonů.

„No jó,“ protáhnul Nikolaj Andrejevič, „stará dobrá Anglie. Jak se jen mohla stát jejich útočištěm?“

„Celkem normálně. Postupy a metody Archóntů se nemění,“ řekl Sensei a po malé odmlce dodal: „Na rozdíl od obyčejných lidí žijících krátkým okamžikem Archóntové plánují svou činnost na staletí dopředu. A ne proto, že tito lidé žijí dlouho. Nežijí, jejich život je obyčejný, pozemský, lidský, stejný jako u všech. Jednoduše, takové jsou cíle a úkoly jejich organizace. Události v Anglii – to je charakteristický příklad jejich destruktivní činnosti... Myslím, že bych mohl tomuto tématu věnovat trochu víc času, abyste pochopili, kde leží kořeny těchto světových událostí.“

Jakmile počet obyvatel na zeměkouli začal prudce stoupat, Archóntové začali usilovně pracovat na vytvoření spousty nejrůznějších organizací, tajných spolků, mystických směrů a náboženských sekt, aby bylo možné s jejich pomocí kontrolovat co největší počet lidí a převzít hlavní otěže vlády ve světě. Jednou z nejvlivnějších organizací vytvořenou Archónty byla skupina velmi bohatých židů, přesněji velmi bohatých židovských rabínů, jež byli náboženskými a politickými vůdci židovského národa nacházejícího se v různých zemích.

„Co bychom si bez nich, potomků židovských kněží, počali,“ zasmál se Stas.

„Pohlíželi na sebe přímo jako na ‚mesiášskou‘ elitu judaizmu a tvrdili, že všichni židé světa, a to bez rozdílu, jsou solidární s jejich cíli (ačkoli ve skutečnosti to jsou jen hlasitá prohlášení, nic víc). A jejich reálné cíle také nebyly zdaleka takové, jak byly prezentovány veřejnosti. Právě pomocí této organizace si Archóntové podrobili Anglii. A provedli to následovně: Nejdříve, za podpory lidí aktivně sponzorujících různé separatistické strany, byla zorganizována tak zvaná ‚Anglická revoluce‘ (od roku 1640 do roku 1689), což byl v podstatě státní převrat s občanskými válkami. Cílem bylo svržení dynastie Stuartovců, jež vládla v Anglii a nevyhovovala Archóntům. V důsledku politických manipulací došlo v roce 1688 k sesazení Stuartovců z trůnu a již v roce 1689 byl za krále Anglie prohlášen Vilém III. Oranžský, jenž byl stoupencem Svobodných zednářů. Tento člověk mimo jiné ihned po nástupu na trůn založil Oranžský řád, jehož tajné úkoly se shodovaly se stávajícími záměry Svobodných zednářů, kdežto v očích široké veřejnosti tento řád napomáhal upevnění protestantství v Anglii. Mimochodem, tento řád existuje dodnes.

Úplně stejně poměrně brzy novopečený král Vilém III., zcela v souladu s plány Archóntů, vtáhl Anglii do velmi drahé války s Francií. Nejen, že v tomto krveprolití trpěly národy obou států. Válka také značně vyčerpala finanční zdroje obou států, zejména Anglie. Jenže právě o toto finanční ožebračení Archóntům šlo. Po důrazné iniciativě Viléma III. byla britská státní pokladna nucena vzít si úvěr od židovských bankéřů ve výši 1,25 milionu liber. Dokonce byla donucena nejen si půjčit peníze, ale také kvůli obrovskému státnímu dluhu souhlasit s nevýhodnými podmínkami úvěru ve prospěch židovských bankéřů. Jako následek této pro Angličany velmi nevýhodné transakce vznikla soukromá Centrální

banka, pojmenovaná jako ‚Anglická banka‘. Právě tato banka měla v souladu s podmínkami úvěru pro Anglii nevýhodnými právo kumulovat státní dluh, shromažďovat potřebné prostředky na úkor přímého zdanění anglického lidu, poskytovat úvěr ve výši 10 liber v papírových bankovkách na každou uloženou libru ve zlatě a stanovovat hodnotu papírových peněz ve zlatě. Následkem bylo, že v případě bankovní investice ve výši pěti procent přinášely bankovní operace padesátiprocentní zisk. V důsledku této otevřené a drzé zlodějiny zhruba za čtyři roky vzrostl státní dluh Anglie u židovských bank téměř šestnáctinásobně. A nejen to, že na všechno zcela jednoznačně doplácel anglický národ. Archóntové v podstatě získali možnost, díky podmínkám této zadluženosti, svobodně ovlivňovat politické dění ve státě jako skuteční vládcí země. Brzy se jejich lidé objevili dokonce v Anglické státní mincovně, mezi jinými také všeobecně známý Isaac Newton.

„Newton?!“ podivil se Viktor. „Ten fyzik?“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei.

„A co v té mincovně potřeboval?“ zeptal se zase zaujatě Ruslan.

„Buďte trpěliví,“ s úsměvem pronesl Sensei, „za chvíli vám o tom povyprávím. Uvedu ještě několik podnětů k zamyšlení souvisejících s vám známou událostí té doby a ukazujících na výše zmiňovanou činnost Archóntů. Jestlipak víte, kdo po zcela nečekané smrti Viléma III. Oranžského, kdy na trůn usedla Anna (poslední z rodu Stuartovců), kontroloval každý krok královny a v podstatě řídil stát? Sarah Marlborough (oblíbenkyně královny) společně se svým manželem, vojevůdcem Johnem Churchilllem Marlborough, jenž byl ve své době stoupencem Viléma III. Oranžského. A kdo se stal dědicem anglického trůnu po Annině smrti? Hannoverový kurfiřt Jiří I., Němec, který se do konce svého života nenaučil ani slovo anglicky. Takže kdo v podstatě skutečně Anglii spravoval

za jeho vlády a i potom? Sedmdesát vlivných rodů anglického parlamentu. Kdo je takto pozdvihl na výsluní? Archóntové. A o tom, co všechno napáchali v zahraniční politice, mimo jiné i v Americe, se dozvíte sami z dějepisu. A to je celý příběh.

Neboli k čemu v podstatě v té době v historii Evropy došlo? K jednoduchému podvodu v mimořádně velkém měřítku: Malá skupinka německých knížat sponzorovaných židovskými bankéři pod vedením Svobodných zednářů sesadila krále z anglického trůnu a dosadila na tento trůn jimi kontrolované Hannoverké. Za přispění těchto panovníků byla Anglie nejen vtažena do války a zásobována německými vojáky, ale byla také značně vyprázdněna státní pokladna. A co je nejdůležitější, Anglie se stala z politického hlediska závislou na židovských bankéřích, a tím také na Archóntech.

A upřesním ještě jednu skutečnost. Taktika konání Archóntů, dokonce i mezi tímto obrovským počtem hromadně se rodících tajných spolků, je poměrně složitá. Nejenže zakládají tyto spolky, ale také je provokují ke vzájemné konkurenci, a to včetně tvrdých střetů, prostřednictvím přetahování významných osobností.“

„Je to jako by laboratorní krysy štváli proti sobě kvůli kousku chleba,“ poznamenal Stas.

„Něco podobného.“

„A proč tak složitě?“ nechápavě pronesl Volod'a svým hlubokým hlasem.

„Aby zametli stopy zločinů samotných Archóntů a aby nikdo nepřišel na to, kdo ve skutečnosti stojí v pozadí těch či oněch událostí. Archóntové štváli tyto tajné spolky proti sobě navzájem a jejich prostřednictvím prováděli to, co potřebovali pro vlastní prospěch. A mezi tím pomocí jiných svých konkurenčních tajných spolků likvidovali toho ‚hráče‘, jehož politická úloha skončila. Celkově vzato, pro Archónty to byla jen šachová partie

rozehraná s lidskými životy a zakamuflovaná do mystiky, moci a politiky.

Uvedu vám příklad konkurence: 24. června roku 1717 se v Londýně shromáždili zástupci čtyř velkých lóží. Na tomto setkání byla založena anglická Velká lóže ještě dnes nazývaná Světovou mateřskou lóží. Jedním z jejích hlavních úkolů bylo zachování Hannoverké dynastie na trůnu (anglická královská dynastie vládnoucí v období 1714 – 1901), neboť Archóntům vyhovovala. Mimochodem, ne náhodou někteří příslušníci následujících generací této královské rodiny zastávali klíčové funkce v tajných spolcích Svobodných zednářů. Mimo jiné také Arnošt August, král Jiří IV., král Eduard VII., král Jiří VI. Pro Archónty to bylo velmi výhodné, zejména kvůli politickému vlivu na svět, jenž měli prostřednictvím svých „šachových figur“. Jenže stále bylo dost lidí nespokojených se svržením dynastie Stuartovců. Proto Archóntové, aby dostali pod svoji kontrolu i tento „nespokojený dav“, vytvořili jako protiváhu navíc Velkou skotskou lóži podporující stoupence Stuartovců. A pak jednoduše manipulovali těmito dvěma systémy lóží, jež se k sobě navzájem, kvůli různým provokacím ze strany Archóntů, chovali velice nepřátelsky.“

„Neštítí se ničeho,“ poznamenal Voloďa a zabědoval: „To je hrůza, takhle lidem vymývat mozky!“

„Oni využívají všechny prostředky, a to počínaje zásahy do vědomí jednotlivců a konče ovlivňováním světového názoru velkých skupin lidí.“

„Jednotlivců?“ zeptal se Ruslan znovu.

Stas mu to začal rychle vysvětlovat, zřejmě proto, aby Sensei neodbíhal od tématu:

„No, tím myslí krále a různé vysoce postavené lidi.“

„Nejen je,“ namítl Sensei. „Někdy, zřídka ale cíleně, jsou zpracováváni také chlapci ve věku od jedenácti do dvanácti let z nižších sociálních vrstev, kteří nejsou pro okolí ničím výjimeční.“

„Věk, kdy se probouzí životní energie,“ tiše poznamenal Nikolaj Andrejevič, jenž Senseie pozorně poslouchal.

„Zcela správně. Pokud se Archóntové prostřednictvím svých organizací Svobodných zednářů cíleně zabývají výchovou takové osobnosti, může být dopad na lidstvo přímo katastrofální. Například takový Rothschild.“

„A kdo to byl Rothschild?“ zajímal se Viktor. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Není divu,“ pousmál se Sensei. „Je to finanční magnát konce 18. a začátku 19. století, neboli právě té doby, o níž jsme mluvili. Je to ten, jehož dnes velebí jako zakladatele dynastie vlivných bankéřů a obchodníků, majitelů celosvětově proslulých bankovních domů a korporací v různých průmyslových odvětvích. V hromadných sdělovacích prostředcích mnoha států je usilovně propagována legenda, že se tento člověk ‚vypracoval vlastním přičiněním‘, ‚dosáhl takových výšin‘ a je dáván za vzor mladé generaci s tím, že ‚takové možnosti má každý člověk‘. Proč Archóntové tolik propagují příkrášené historiky svých ‚pěšáků‘? Proto, aby lidé nechtěli nahlédnout pod pokličku, zjistit, kdo ovládá tyto pěšáky a jiné figurky a pochopit, co se v tomto světě ve skutečnosti děje. Proto, aby bylo možné přesvědčit lidi, že Archóntové ve skutečnosti ani neexistují, že historie závisí výhradně na ‚myšlení a činech jednotlivých osobností držících v rukou moc‘.“

„Jenže co tímto tajnůstkářstvím získávají?“ zeptal se Andrej a pokrčil rameny.

„Čas, okolnosti a kontrolu nad lidmi. Je pro ně výhodné zůstat ve stínu, protože ve stínu se uskutečňují jejich plány...“

Teď se dostáváme k tomu, odkud pochází Rothschild jako osobnost a jak ho Svobodní zednáři využívali pro své cíle. Budete-li to vědět, pak lépe pochopíte také to, jak vznikal ‚nejlepší a nejdemokratičtější stát světa‘ a komu vlastně patří.

Jméno Rothschild je v podstatě přezdívka. Je to pseudonym znamenající v překladu ze současné němčiny ‚červený štít‘ (Rotes Schield). Mimochodem chtěl bych poznamenat, že ve starověké němčině výraz Rotes Schild znamenal ‚klamavý vývěsní štít‘. Ale to jen tak na okraj. Ve skutečnosti se tento člověk jmenoval Mayer Amschel Bauer. Narodil se v roce 1743 ve starém německém městě Frankfurt nad Mohanem v židovské rodině drobného obchodníka se starými mincemi. Když mu bylo jedenáct a půl, osud mu postavil do cesty zástupce Svobodných zednářů. Tito lidé si všimli chlapce díky čínorodosti, jež byla v jeho věku neobvyklá, a také díky vlastnostem ‚šikovného obchodníčka‘ a našli v něm vhodný ‚materiál‘ pro vytvoření nové figury na šachovnici svých velmistřů.

Ani ne půl roku po tomto seznámení a blízkém kontaktu se zástupci Svobodných zednářů v té době už dvanáctiletý chlapec zcela osiřel. Vzali si ho na vychování příbuzní a ti také poslali Mayera do města Fürth, kde měl studovat ve známé synagoze. Jeho ‚noví přátelé‘ již chlapci zjevili podstatu některých tajných záležitostí. S těmito vědomostmi se jeho pohled na okolní svět zcela změnil. Všeobecné znalosti ho zajímaly jen velmi omezeně. Zato v synagoze, kde měl možnost zkoušet své možnosti na vrstevnících, získal pověst skutečně mazaného šikuly. Ve škole si otevřel něco jako směnárnu a provozoval výdělečnou činnost. Vytvářel různé sbírky starožitnictví a pouštěl je do oběhu.

Když se už jako mladý muž vrátil do Frankfurtu, jeho mecenáši nespíchali. Nenabídli mu hned pomocnou ruku a pozorovali, jak si povede v ‚chudých‘ poměrech. Mayer se ani teď neztratil. Začal se aktivně věnovat každé práci, jež se mu naskytla a postupně rozšiřoval okruh svých obchodů. Mecenáši byli spokojeni s výsledky své ‚zkoušky‘ a pomohli Mayerovi získat místo v bance Oppenheim v Hannoveru. Zde začal poměrně rychle a šikovně sbírat praktické zkušenosti, pracoval na různých

pozicích a prošel všemi příčkami kariérního žebříčku od nejnižší až k nejvyšší.“

„Kde? V Hannoveru?“ zeptal se s údivem Nikolaj Andrejevič. „Počkej... Před chvílí jsi vyprávěl o dosazení Hannoverové dynastie v Anglii. Není to náhodou stejný...“

„Zcela správně. V Německu bylo v té době město Hannover jakousi základnou Svobodných zednářů. Právě proto nebylo náhodou, že po Vilému III. Oranžském, jak už jsem říkal, britský trůn zdědila právě Hannoverská dynastie (vzdálení příbuzní Stuartovců). Mimochodem tato situace přetrvává dosud, protože Windsorové (dynastie současných anglických králů) jsou přímými potomky Hannoverského rodu.“

„Tak takhle to ve skutečnosti je,“ chápavě pronesl Nikolaj Andrejevič. „Tu rošádu v Anglii chlapci vymysleli opravdu šikovně! Já jsem pořád nechápal, proč někteří Angličané stále vyjadřují nespokojenost s ‚německou vládou‘ v Anglii.“

„Tak, tak,“ potvrdil Sensei.

„A co ten chlap... jak jen se... Rothschild. Jak ten se stal finančním magnátem?“ nemohl se dočkat Ruslan. „Vypracoval se v té bance?“

„Ne. To byla jen taková škola. Poté co Rothschilda připravili a naučili všemu potřebnému, znovu se vrátil do Frankfurtu. Do určité doby si ho schovávali, jak se říká, v záloze. V té době se chlapec pokoušel otevřít vlastní podnik, obchod se starými mincemi a směnárnu. A když nastala vhodná politická situace, zapojili Mayera do velké hry. Tehdy mu bylo 21 let. Stále ti stejní Svobodní zednáři ho seznámili ještě s jednou figurou na jejich šachovnici: s korunním princem Vilémem IX. (budoucím hesenským kurfiřtem) z knížecí dynastie Hesenských.“

„S kým? Kur...“, nerozuměl Slávek.

„Slovo kurfiřst pochází z němčiny. Označovali tak vladařského knížete ve feudálním Německu, jenž měl právo účastnit se volby panovníka. Už za pět let se Mayer

Amschel stal dvorním faktorem, čili obchodním agentem, dodavatelem zboží pro potřeby dvora a poté hlavním dvorním dodavatelem knížecího domu Hesenských. Avšak jeho hlavním úkolem, který mu určili Svobodní zednáři, byla neveřejná kontrola finanční činnosti Viléma IX.

Mimochodem, Vilém na podnět Svobodných zednářů začal jako první německý kníže poskytovat peněžní půjčky s úrokem. Následkem toho se jeho dlužníky (a tím také lidmi, které mohli bezprostředně ovlivňovat Svobodní zednáři) stala více než polovina evropských vládců. Ba co více, princ Vilém „pronajímal“ své vojáky jiným zemím a samozřejmě upřednostňoval ty státy, na něž mu ukázali Svobodní zednáři. Díky svým tajným patronům se stal „přítelem“ Hannoverských. Velká Británie byla v té době jeho hlavním zákazníkem, protože neustále potřebovala vojáky, mimo jiné také pro zajištění kontroly nad svými koloniemi v Severní Americe.

Všimněte si ještě jedné zajímavosti. Právě tyto německé oddíly patřící Vilémovi bojovaly později proti armádě George Washingtona u Fort Valley. V britské armádě bojovalo proti „Američanům“ víc Němců než Angličanů. A zároveň do služby k „Američanům“ (přesněji řečeno k Evropanům zdomácněným v anglických koloniích, jejichž převážnou část tvořili Angličané) byli posíláni němečtí vojáci z Pruska. Mimochodem pruský král Friedrich Veliký, který tyto vojáky posílal, byl už v mládí ve spojení s tajným spolkem Svobodných zednářů a byl ovlivněn jejich ideologií.“

Žeňa nevydržel a vyprskl:

„Takže to vypadá, že Němci bojovali s Němci za nezávislost Angličanů proti Angličanům. To je úplná blbost!“

Sensei vysvětlil:

„Archóntům se dařily ještě krkolomnější kombinace!“

„To jsou věci!“ pokýval hlavou Stas. „Copak Němci měli z této války největší prospěch?“

K tomu Voloda jen suše poznamenal:

„Ale vždyť jim to bylo jedno kde a za koho bojovali, když to byli žoldáci.“

Nikolaj Andrejevič těžce vzdychl:

„To je právě to! Těmto lidem je úplně jedno kde bojují a čí zájmy hájí. Jen když dostanou své peníze.“

Sensei je vyslechl a pak pokračoval:

„Správně. A když postava Viléma IX. (který se v té době stal nejbohatším člověkem Evropy) odehrála svou hru na šachovnici Archontů, zcela jednoduše ho nastrčili do hry s ‚napoleonskými válkami‘. Vilém byl nucen uprchnout ze země a dlouhá léta strávit v emigraci. Hádejte, komu ‚dočasně‘ svěřil všechny své záležitosti a finance?“

„Snad ne Rothschildovi?“ zavtipkoval Viktor.

„Právě jemu,“ stejným tónem potvrdil Sensei.

„A pak byla na šachovnici provedena drobná rošáda a Mayer Rothschild začal využívat velice slušný Vilémův kapitál pro různé významné finanční transakce na mezinárodní úrovni s obrovským ziskem ve prospěch Archontů. Pro realizaci velkých mezinárodních obchodů Archontové dokonce poskytli Rothschildovi část své perfektně organizované výzvědné sítě, která byla mnohem pružnější než výzvědné služby evropských královských dvorů. Přičemž tito lidé nejenže poskytovali informace o aktuálních událostech, ale také převáželi hotovost a cenné papíry. Později, aby se předešlo odhalení výzvědné sítě Svobodných zednářů, bylo zveřejněno, že Rothschild sám vybudoval celou síť agentů a informátorů dle vzoru královských špionážních služeb. Takové zvěsti byly podpořovány také tím, co se později stalo všeobecně známou skutečností, a to, že za Rothschildovy peníze byl založen proslulý tajný řád bavorských Illuminátů. A skutečně je to tak. Avšak došlo k tomu nikoli z Rothschildova ‚pověření‘, ale na popud Svobodných zednářů. Ti v roce 1770 seznámili svého dalšího ‚svěřence‘ Adama Weishaupta s Mayerem Rothschildem s tím, aby jeden z nich založil

na půdě univerzity v německém Ingolstadtu (Horní Bavorsko) tajný řád Iluminátů a druhý aby tento projekt financoval. Na tento řád Svobodní zednáři sázeli ve světle světových politických událostí. Proto Weishaupt dostal za úkol nejen rozšířit a upevnit tento řád, ale také získat pro řád nejlepší mozky z oblasti průmyslu, ekonomiky a vzdělávání. Bylo povoleno využívat jakýchkoli prostředků k tomu, aby byli lidé na vysokých postech připoutáni k řádu a dostali se pod jeho úplnou kontrolu, a to včetně drzého vydírání, podplácení a sexu. Mimochodem víte, že za oficiální datum založení řádu je považován rok 1776, což je rok, kdy byla podepsána americká Deklarace nezávislosti? Právě bavorští Ilumináti s novým zaujetím začali propagovat staré heslo Archóntů: ‚Svoboda, rovnost, bratrství‘. A právě v jejich kruzích se velice intenzivně dopracovával plán Nového světového řádu Archóntů. Ten byl následně uplatněn při utváření USA.“

„Oni se nazývali Ilumináti?“ ujistil se poněkud udiveně Viktor.

„Ano. Ale chtěl bych poznamenat, že je to jen jeden článek řetězce tajných společenství Svobodných zednářů. Jakýsi ‚duplikát‘. Aby se zametly stopy a zamezilo se případným únikům informací. Skuteční Ilumináti, Ahrimanovi pomocníci, se zrodili hodně dávno v tajném mezopotamském společenství Hadí bratrstvo. A jejich uzavřené tajné společenství stále existuje.“

Ale zpět k Rothschildovi. Postupem času Rothschild zapojil do hry o velkou politiku také své dorůstající syny. Oženil se totiž ještě v roce 1770 s dcerou židovského obchodníka. Ta mu porodila pět synů a pět dcer. Když děti vyrostly, také vstoupily do kruhu Svobodných zednářů. Rothschild z nich nejdříve udělal své pomocníky, a později, dle pokynů svých Pánů, rozeslal syny do různých zemí: Nathan Rothschild založil banku v Londýně, Salomon ve Vídni, Kalman (Carl) v Neapoli, Jakob (James) v Paříži. Ve Frankfurtu se po smrti Mayera v roce

1812 do čela rodiny postavil jeho nejstarší syn Amschel a založil banku v Berlíně. V 19. století tito bratři nejenže poskytovali úvěry vládcům a jejich státům, ale také, hlavně díky Svobodným zednářům, byly za tyto peníze rozpoutávány války a zásobovány celé armády.“

Sensei udělal krátkou pauzu.

„A teď se podíváme na to, jak vlastně vznikl ten ‚nej-svobodnější, nejspravedlivější a nejdemokratičtější stát světa‘, jemuž dnes říkají USA. Když evropské státy začaly na nových územích Severní Ameriky intenzivně vytvářet kolonie vynášející pohádkové zisky, Svobodní zednáři se v těchto koloniích pustili do vyvolávání ozbrojených konfliktů. A nejen v koloniích. Přes území Severní a Jižní Ameriky se díky jejich dovedné organizaci přehnala celá řada revolucí. Svobodní zednáři byli též iniciátory takzvané války za nezávislost v Severní Americe (1775–1783), během níž byly v roce 1776 vytvořeny Spojené státy americké. Roku 1783 ve *Versailles* (zapamatujte si toto francouzské městečko nedaleko Paříže) byla podepsána takzvaná mírová smlouva, na jejímž základě Anglie uznala nezávislost USA. A kdopak sponzoroval obě válčící strany (včetně zajištění nájemných žoldáků, jak již víte z příkladu o německých vojácích) a inicioval toto ‚smíření‘? Svobodní zednáři. Například prostředky na vedení války v Americe (ve svých anglických koloniích) si anglická vláda půjčila od židovských bankéřů, včetně Rothschilda. A pro ‚boj proti britské nadvládě‘ byla rovněž na náklady Svobodných zednářů vytvořena konfедераční armáda pod vedením George Washingtona, jednoho z ‚odchovanců‘ masonské lóže.“

„Masonská lóže – to jsou pořád ti stejní Svobodní zednáři?“ zajímal se Košta.

„Ano. Stejní páni,“ upřesnil Sensei. „V doslovném překladu z francouzštiny znamená slovo mason ‚kameník‘. Slovem ‚Masonové‘ pojmenovali Svobodní zednáři jednu ze svých nábožensko-politických organizací založenou v

18. století v Anglii. Mimochodem slovo ‚frankmason‘ také pochází z francouzského ‚franc-mason‘, což v doslovném překladu znamená ‚svobodný zednář‘.“

„Zkrátka oni všichni jsou tamější,“ řekl Žeňa ironicky.

Všichni se pousmáli, Sensei kývl hlavou a pokračoval dál:

„Podle všeobecně známé ‚legendy‘ George Washington vstoupil do masonské lóže ve dvaceti letech. A to přesto, že si ho všimli mnohem dříve. Když bylo chlapci jedenáct let, zemřel mu otec, který byl vlastníkem tabákové plantáže. Chlapec zůstal s matkou, ovšem jejich vzájemné vztahy se neustále zhoršovaly, a to také díky jeho ‚novým přátelům‘. Jeho výchovu převzal bratr Lawrence. Když bylo Georgovi dvacet let, bratr Lawrence se za přispění Svobodných zednářů odebral na onen svět a George se stal dědicem velkého jmění, bohatým statkářem. Ale dodnes se oficiálně prohlašuje, že jeho bratr zemřel na tuberkulózu. Došlo k tomu v roce 1752, v období, kdy začaly války o území mezi anglickými a francouzskými koloniemi. Ne náhodou byl právě tento mladý muž za dva roky (1754) jmenován hlavním velitelem domobrany ve Virginii a v roce 1755 velitelem pluku. Následně byl oženěn s mladou vdovou, která disponovala obrovským jměním a prosazen do politiky, kde byl během několika let pravidelně volen do Zákonodárného shromáždění za různé okresy. Přičemž v době voleb George Washington, poučený Svobodnými zednáři, nelitoval peněz. Zpravidla štědře platil pití svým ‚voličům‘ a po sčítání hlasů organizoval grandiózní ples.“

Když nastaly Archónty předem naplánované události související s utvářením ‚nezávislého státu‘, George Washington byl zvolen generálem a postaven do čela armády shromážděné ‚na obranu americké svobody‘. Přál bych vám vidět tuto ‚armádu‘! ‚Vojáci‘ byli verbováni narychlo a neměli žádné vojenské znalosti. Scházela disciplína a kvetla dezerce. Celkově byla Washingtonova armáda

značně nezkušená ve srovnání s regulérní armádou protistrany. Nicméně po vytvoření všech ‚kulis‘ Archóntové rozehráli velmi zajímavou partii. Bez ohledu na to, že britská vláda, jež si válku nepřála, oznámila koloniím, že je připravena ke smíru, k válce za ‚nezávislost‘ stejně došlo. Archóntové totiž potřebovali ‚vlastní‘ stát. Plně financovali tuto válku a přirozeně věděli, kdo a kdy zvítězí. Proto byly nastaveny náležitě politické okolnosti. A tak Angličané se svou ‚silnou regulérní armádou‘ kapitulovali ve stanovené době. Pro mnohé lidi, kteří uvěřili prohlášením Archóntů, to byla válka za ‚nezávislost‘. Pro samotné Archónty a pro úzký okruh jejich podřízených to bylo jen divadlo!

Po válce Svobodní zednáři udělali z Washingtona válečného hrdinu a zachránce vlasti a vytvářeli o něm skutečné legendy. Zkrátka plánovaně připravovali společenské mínění k prosazení svého prominenta do úřadu prezidenta nového státu, k čemuž také následně došlo, a to bez výhrad. Byla vytvořena také příslušná vláda. V důsledku toho byl namísto ‚nezávislého a volného státu‘ vytvořen stát, v němž byla skutečná moc v rukou Svobodných zednářů. Deklaraci nezávislosti připravili a podepsali výhradně zástupci této tajné organizace. Ústava USA byla vypracována a podepsána masonry. George Washington a většina jeho generálů byli Svobodnými zednáři. A i nadále se prezidentem státu mohla stát pouze osoba pověřená a kontrolovaná touto organizací. Tato situace přetrvává dodnes. O Kongresu a Senátu ani nemluvě.

A jak probíhají v USA prezidentské volby? Zkuste si to zjistit, jen tak pro zajímavost. Nejenže národ ‚hlasuje‘ pro kandidáty, které mu představují ti, o nichž si teď vyprávíme, ale také jeho mínění a volba v podstatě žádnou roli nehrají. Otcové zakladatelé USA rozhodli, když vytvářeli tento stát, že se národ může ‚zmýlit‘ ve své volbě následkem politické ngramotnosti. Proto otcové založili

takzvané ‚kolegium volitelů‘ sdružující zástupce všech amerických států zastoupených také v Kongresu (Senát a Sněmovna reprezentantů). Právě tito lidé, bez ohledu na názor lidu a výsledky hlasování, definitivně rozhodují, kdo se stane prezidentem této země.“

„Kolegium volitelů?“ zadrmolil Žena a hlasitě se smál. „To je zajímavé...“

„To ano! Další židovské kolegium Svobodných zednářů,“ udiveně pronesl Viktor. „To si to tihle chlapci opravdu pojistili ze všech stran. Bojí se skutečného kandidáta z lidu!“

„Copak to jsou volby?“ podivil se Nikolaj Andrejevič. „Vždyť je to fikce! Jakápak je to demokracie?!“

„Ano, ano. Historie se opakuje,“ pousmál se Sensei. „Kolegium kněží v Babylonu, kolegium pontifiků ve Starověkém Římě, kolegium reprezentantů v USA... Nic nového pod sluncem.“

Podíváte-li se pozorně na symboly USA, uvidíte, že v podstatě všechno, tedy původní vlajka s třinácti pruhy a třinácti hvězdami (zdánlivě symbolizující třináct původních států bývalých anglických kolonií), americká státní pečeť, pyramida s vševidoucím okem, státní erb na obrácené straně pečetě, Fénix (vlastně v jejich chápání je to orel) – to všechno jsou symboly Svobodných zednářů, doslova symboly právě těch Ahrimanových zednářů zformovaných již po Imhotepově době. Historie se zmiňuje o tom, že tyto symboly byly vytvořeny na pokyn Rothschilda a že jejich návrhy vyrobil Adam Weishaupt. Jenže tomu se říká ‚zacyklit‘ únik informací na určitých veřejně známých historických osobnostech. Tyto symboly byly vytvořeny dávno a rozhodně ne na úrovni vykonavatelů, jakým byl Rothschild.“

Nikolaj Andrejevič s ještě větším zájmem pronesl:

„Ano? Tak to jsem nevěděl. Jednou jsem viděl v časopise zobrazení americké státní pečetě. Je na ní orel držící v levém pařátu šípy a v pravém olivovou ratolest.“

Nad ním je slunce s modrým nebem a hvězdami uvnitř a uprostřed na prsou orla je ta pruhovaná vlajka. Ničeho zvláštního jsem si nevšiml.“

„To proto, že ses nedíval pozorně,“ poznamenal vesele Sensei. „Kdyby ses o tuto záležitost více zajímal, tak by sis všiml nejen toho, že je šípů třináct, ale také toho, že prostřední tři utvářejí trojúhelník směřující vrcholkem dolů. Protože třináctý, ‚neviditelný‘, se vždy nachází ve skrytém postavení. Olivová ratolest má třináct listů a třináct plodů. Dokonce na každé orlí křídlo přilepili 32 per. A pokud by ses pozorněji zadíval na ty hvězdy uvnitř slunce, uviděl bys tam znak známý jako Davidova hvězda – dva složené pravoúhlé trojúhelníky, z nichž jeden obrácený ostřím dolů a druhý ostřím nahoru. Součet hvězd tvořících tento znak je také třináct.“

„Hexagram?“ nevycházel z údivu Nikolaj Andrejevič. „Na státní pečeti USA je šesticípá hvězda, tedy symbol judaizmu? To je mi ale novina!“

„Ale jakápak novina? Je stará jako sám svět,“ zavtipkoval Sensei. „Je to symbol židovských kněží ukazující na skutečné pány Ameriky. Mimochodem, když v roce 1817 rodina Rothschildů získala šlechtický titul, zcela otevřeně zahrнула Davidovu hvězdu do rodinného erbů.“

„Davidova hvězda, to je která? Ta, co je zobrazena na izraelské vlajce?“ ujišťoval se Voloda.

„Ano,“ odpověděl Sensei. „V podstatě se jedná o velmi starý symbol. Hexagram jako zvláštní symbol znali nejen na Středním a Blízkém Východě (kde byl poměrně rozšířen jako symbol kultu bohyně Astarté), ale také ve staré Indii. Svěho času zmíněný znak uzurpovali těmto národům židovští kněží. Následně byl využíván v židovských společenstvích jako zobrazení na pečetích nebo na vlajce (na takzvané Davidově vlajce tvořené červeným plátnem se zobrazením šesticípé hvězdy).

„No jo,“ zahekal Žeňa. „Třináct šípů, třináct hvězd, třináct plodů, třináct listů,“ a se smíchem dodal:

„Archóntové si tohle číslo nějak oblíbili!“ Poslední slovo ani nedořekl a začal se ještě víc smát: „Krátce řečeno, oblblí!“

„Nejsou to amatéři, jsou to profesionálové, usměrnil ho Sensei. „Třináctka je symbolická, je to označení nejvyššího kruhu moci. Jenže kdo a s jakými záměry tuto moc využívá, to už je jiná věc. Archóntové přisuzují znakům a symbolům obrovský význam proto, že si takto označují svá území. Čí je to území, komu patří a kdo za tím vším stojí.“

„Ahá, rozumím,“ dovtípil se Žeňa. „Jsou jako kocouři značkují si své území!“

Všichni se rozesmáli spolu se Senseiem.

„Přesně tak! Pro obyčejné lidi zabývající se každodenními starostmi tyto znaky a symboly jednoduše nic neznamenají. Proto je každý vykládá, jak se mu zachce. Ale lidem znalým je hned jasné, kdo v tom má prsty.“

K tomu Viktor poznamenal:

„A lidem je jedno, kdo je řídí. Jak si kdo ustele, tak si lehne.“

Žeňa hned ironicky dodal:

„A lid jen sedí v boudě a bručí si pod nos.“ Žeňa se shrbil, aby znázornil člověka třepajícího se nad svým nabytým majetkem, jenž v Žeňově improvizaci představovala hromádka písku. Skřípějícím hlasem pronesl: „Odejdi, bídný živote, přijď dobrý! Odejdi, bídný živote, přijď dobrý!“

Celá skupinka se znovu rozesmála po této Žeňově šaškárně. Na to Sensei reagoval:

„Není to zase tak. Mnoho v životě lidí, v jejich duchovním utváření záleží na tom, kdo je řídí. V zemích skrytě ovládaných Archónty panuje lež, klam a materiální principy, jež aktivně nahrazují duchovní touhy a hodnoty národů. Na pozadí krásných slov jsou lidé přetváření na poslušné hlupáky. A čím více je zemí, které Archóntové ovládají, tím více se lidstvo noří do bahna materiálna,

tím více se jejich volba přiklání na stranu materiálních hodnot. A přirozeně, tím rychleji se civilizace blíží ke svému zániku. Vždyť základním principem existence lidstva je zdokonalování se ve své duchovní podstatě, v tom, že každý má šanci stát se Člověkem. Vždyť stádo poslušných dvounohých zvířat potřebují jen Archóntové a to pouze ke svým sobeckým ambiciózním účelům. Chci ještě jednou zdůraznit, že každý člověk má právo volby!“

Sensei se odmlčel, vytáhl cigaretu, zapálil si a pokračoval ve svém vyprávění dál:

„Když se vrátím k našemu rozhovoru, tak pokud jde o finanční situaci USA, můžeme říci, že se historie opakuje. Roku 1790 Svobodní zednáři dosadili na post ministra financí Alexandra Hamiltona, jenž byl během války ‚za nezávislost‘ tajemníkem George Washingtona. Právě on založil První národní banku Spojených států, první centrální banku v Americe. Byla pod Rothschildovou kontrolou a její struktura přesně kopírovala soukromou Anglickou banku, o níž jste již slyšeli. Přičemž Svobodní zednáři, kteří soustředili hlavní jmění do svých rukou, čas od času schválně destabilizovali ekonomiku USA. Ptáte se proč? Jednak proto, aby byla prodloužena smlouva mezi touto bankou a státem a jednak proto, aby se americký národ dostal do dluhové závislosti na bankovních úvěrech.

Tady máte jednoduchý příklad: Ještě v roce 1811 stále stejný Rothschild využil svého vlivu v britském parlamentu a prosadil, aby Británie znovu uplatnila své nároky na území v Americe. To mělo za následek válku, k níž došlo v letech 1812–1814. Následně se lid USA dostal do značné dluhové závislosti. Od koho si vláda půjčovala? Od bankéřů Centrální banky. A skládanka je celá. Mimochodem právě tato banka se roku 1913 stala Federální rezervní bankou a dnes je Centrální bankou Ameriky. Jenže její skuteční vlastníci zůstávají stále stejní!

Nebo jiný příklad: V letech 1861–1865 vyprovokovali Svobodní zednáři v USA občanskou válku, aby zchladili horké hlavy lidí, kteří nebyli spokojeni s vládou. Země se rozdělila na Sever a Jih. Rothschildova londýnská banka financovala Sever a Rothschildova pařížská banka zase Jih. Rothschildové, kteří zásobovali obě strany zbraněmi a prostředky, na tom vydělali obrovské jmění.“

„Jasně, takže opět obchodování se vzduchem!“ řekl Žeňa se zklamaným obličejem a rozesmál touto frází všechny ostatní.

„Přesně tak. Je to stejné, jako když hraje šachy sami se sebou. Ať vyhraje kterákoli strana, černé nebo bílé figurky, hráč vyhrává vždy. Prohrál pouze americký národ, a to jak Sever, tak i Jih.

Takže války a revoluce nepřicházejí jen tak. Přináší zisk právě tomu, kdo je vyprovokoval. Válka je neštěstí pro obyčejné lidi. Pro Archónty a jejich patolízalské finančníky je to velmi výhodný obchod. Jedni si rozšiřují sféru vlivu a druzí zvyšují své jmění. Trpí obyčejní lidé.“

„Štvát nás proti sobě, to jim jde,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „To je jen další důkaz naší lidské slabosti...“

„...a hlouposti,“ dodal Žeňa.

Viktor s odsouzením pokýval hlavou:

„Tak velký stát, dalo by se říci celý kontinent, a takhle s nimi vyběhli?“

„Velkým se tento stát stal mnohem později,“ poznamenal Sensei, „a navíc prostřednictvím podvodu, aféry a drzého obsazení cizích území. Vždyť v počátcích tvořilo ‚nezávislý stát‘ třináct bývalých britských kolonií rozkládajících se na území východního pobřeží Severní Ameriky. Později, cíleně a za použití různých postupů, jež nevyklučovaly ani války, ani podplácení, ani vydírání, zhruba každé desetiletí po dobu sta let docházelo k rozšiřování těchto území do současné velikosti.

Kupříkladu jak získali bývalou francouzskou kolonii Louisianu, jejíž území se rozprostíralo od New Orleansu až ke kanadským hranicím? Mimochodem v polovině 18. století patřily nejrozsáhlejší kolonie na území Severní Ameriky právě Francii. A to posloužilo jako jedna z hlavních příčin značného oslabení tohoto státu v důsledku mohutné ekonomické krize vyprovokované ve Francii Svobodnými zednáři (výsledek ‚pomoci‘ USA ze strany francouzské vlády v jejich ‚válce za nezávislost‘, ‚pomoci‘, která zase mnohonásobně zvýšila státní dluh Francie). Následkem byla takzvaná Velká francouzská revoluce.“

„Takže ve skutečnosti to nebylo projevem vůle francouzského národa?“ podivil se Viktor. „Bylo to předem promyšlené? Na právnické fakultě nám vyprávěli o svržení monarchie, o povstání, o vládě lidu.“

Žeňa znovu nevydržel:

„To je přece jasné! Kdo ti, ‚služebníku lidu‘, řekne pravdu.“

Všichni se zasmáli.

„Bylo to jen další divadlo Archóntů,“ těžce vzdychl Sensei. „Jakmile byl George Washington jmenován prvním prezidentem státu nově vytvořeného Svobodnými zednáři, tak ihned, prakticky několik dnů na to, začali Archóntové aktivně realizovat druhou fázi programu na rozšíření hranic USA. Aby byl oslaben vliv Francie v jejich amerických koloniích, o něž se Archóntové zajímali, byla ve Francii zorganizována revoluce. A zase: Kdo zorganizoval Velkou francouzskou revoluci? Svobodní zednáři se svými pomocníky z řad masonů s takovými ‚ideology‘ a ‚činiteli‘ jako byli Voltaire, Diderot, Rousseau, Robespierre, Marat a jiní...“

„Když ti prostě šlápnou na kuří oko, tak úplně zapomeň, co jsi v tomto životě chtěl,“ rozesmál se Žeňa.

„Správně. Přičemž si všimněte, že inaugurace prvního prezidenta USA George Washingtona probíhala

30. dubna 1789 v New Yorku. Ten byl v té době hlavním městem USA. A už...“

„30. dubna?“ podivil se Nikolaj Andrejevič. „O svátku Valpuržiny noci?“

„Přesně tak,“ potvrdil s úsměvem Sensei. „Toto datum nebylo vybráno náhodou...“

„A co to je za svátek?“ zajímalo Andreje.

„O tomto svátku psal už samotný Goethe v první části Fausta,“ poučil ho s lehkým nádechem povýšenosti Košta.

„Ještě aby o tom nepsal,“ usmál se Sensei. „I on byl jednou z ‚figurek‘ Svobodných zednářů.“

Košta se podíval na Senseie s tak nepopsatelným údivem, jako by právě viděl přistávat mimozemšťany na Zemi.

„Mimochodem Johann Wolfgang se narodil ve Frankfurtu nad Mohanem v roce 1749 v zámožné rodině královského radního (doktora práv) a dcery vyššího frankfurtského hodnostáře, tedy úctyhodného manželského páru. Chlapec se pilně učil jazyky, mimo jiné také starou hebrejštinu. A se Svobodnými zednáři měl velmi těsné spojení. Ne náhodou byl román Utrpení mladého Werthera, jenž mladého Goetha tolik proslavil, vydán ve značném počtu kusů a aktivně šířen nejen v Německu, ale i za hranicemi státu. A ne náhodou tento román ovlivnil pohled mladých lidí na svět. Docházelo pak ke skutečné epidemii sebevražd údajně napodobujících hrdinu tohoto románu. A určitě nebylo náhodné ani uplatnění Goetha v politice a povýšení jeho tvorby na úroveň světových bestsellerů.“

Košta z toho byl už úplně vykolejený.

„Ale Sensei, vždyť i ty sám znáš nazpaměť některé jeho básně. Přece jsi je citoval, sám jsem to slyšel!“

Sensei se zasmál a dobrácky odpověděl:

„Znát neznamená vážit si. A v pralese taky můžeme najít světlé louky. Nauč se typografii lesa a dovedně využívej jeho cestičky.“

Žeňa znovu nevydržel mlčet:

„Tak se uč, Konstantine, hebrejštinu, dívej se a staneš se Velikým!“

Všichni se znovu rozesmáli spolu se samotným Kostou.

„A co se týče Valpuržiny noci,“ pokračoval Sensei, když všichni ztichli, „dnes lidé věří, že to byl prostě jeden z významných předkřesťanských svátků, velmi oblíbený v minulosti, věnovaný příchodu jara a probouzení přírodních sil. V různých dobách jej různé národy nazývali různě. Například Květnový předvečer, Beltine. Dřív mimochodem Keltové počítali dny od večera k večeru, a nikoli od rána do rána. Proto každý významný svátek začínal v momentě, kdy se na nebi objevila první hvězda. Noc před prvním květnem značila počátek letního období, takzvaného ‚velkého slunce‘. Od pradávna lidé hluboce věřili, že se v tuto noc otevírají brány do jiného světa a dokonce i byliny v tuto dobu dostávají kouzelnou moc.“

S rozšířením křesťanství v Německu byl tento starý svátek samozřejmě odsouzen církví jakožto ‚ďábelské uctívání idolů‘ a všichni jeho příznivci byli prohlášeni za ďáblové služebníky. Ale svátek byl mezi lidmi natolik oblíbený, že museli katolíci vytvořit svůj svátek 1. května, jako den památky svaté abatyše Walburgy, wimbournské jeptišky z Anglie, která přijela do Německa v roce 748, aby nechala vystavět klášter. A na místo populární noci před tímto svátkem dosadili vymyšlené strašné příběhy o ďábelském řádění, orgiích čarodějnic a čertů na nejvyšší hoře Brocken v pohoří Harz. Světovou proslulost ‚německé čarodějnice‘ spolu se sabaty Valpuržiny noci získaly díky Goethovi, jenž popisoval, jak Mefistofel přiváží na sabat Fausta.“

„Copak se v tuto noc opravdu otvírají brány do jiného světa?“ zeptal se s neskrývanou zvědavostí Ruslan.

Stas se zasmál a poznamenal:

„Když Vatikán tolik lidí strašil tímto svátkem, tak to znamená, že za tím něco vězí.“

Všichni se v očekávání podívali na Senseie, ten se však vyhnul přímé odpovědi.

„Co k tomu mám říct? Myslíte správným způsobem, drazí přátelé. Trochu jsme se ale odklonili od našeho tématu. Tak tedy 30. dubna roku 1789 proběhla inaugurace prvního prezidenta USA. Již 5. května 1789 propukly bouřlivé události Francouzské revoluce. **Vše se událo podle starého schematu Archóntů**, podle stejného, jaké bylo uplatněno při založení Římského impéria, při zničení ‚staré dobré‘ Anglie, při vytvoření USA a také v jiných zemích. **Nejdříve probíhala revoluce, teprve pak byla vytvořena republika. Následně byla zavedena vojenská diktatura a konečně se do čela státu postavila loutka, jež byla nucena podřizovat se finanční aristokracii kontrolované Archónty.** Stejně to bylo i ve Francii. Pod pláštíkem krásných hesel byli lidé štváni proti sobě navzájem. Bylo prolito mnoho krve a následně se do čela vlády stejně dostali lidé vyhovující Archóntům. V roce 1792 byla ustavena republika. Po státním převratu roku 1799 byla nastolena Napoleonova diktatura. A již v roce 1803, mimochodem také 30. dubna, pověřenec USA ‚zahájil jednání‘ s Napoleonem o odkoupení Louisiany. V té době Svobodní zednáři zorganizovali několik povstání ve francouzských koloniích. Ba co více, na těchto územích byla zahájena agresivní politika osídlování bohaté a úrodné země Američany. Napoleon obdržel návrh, jak popisují tuto událost moderní historikové,“ pousmál se Sensei, „návrh, který jednoduše nemohl odmítnout: Buď prodá tato území za nabízenou symbolickou cenu, nebo o ně stejně přijde a nedostane nic náhradou.“

„Tak to mu teda dali opravdu málo možností na výběr,“ okomentoval to Stas.

„Tak to popisují moderní historikové?“ chytil se těchto slov Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Piší různé věci. Dokonce to, že se Napoleon sám rozhodl prodat toto území. Ale copak je můžeme vinit z takové interpretace faktů? Historikové jsou přece také jen lidé.“

„A jak to bylo ve skutečnosti?“

„Asi takto: Napoleon byl figurkou postavenou lidmi Archóntů do čela vlády. Právě v době, kdy vznikl problém s koloniemi, byl Napoleon aktivně připravován na války v Evropě. Tento člověk moc dobře chápal, že nemá na výběr. Proto udělal to, co po něm požadovali. Bez zbytečných průtahů prodal Louisianu a za tuto ‚poslušnost‘ byl Archónty odměněn v roce 1804 imperátorským titulem.“

„Takže války s Napoleonem také nejsou náhoda?“ zeptal se Viktor.

„Samozřejmě. Války s Napoleonem, zákon USA o embargu, válka v Británii v roce 1812 – to vše podporovalo velmi intenzivní rozvoj průmyslu v USA.“

„Měli to prostě všechno spočítané,“ pousmál se hořce Nikolaj Andrejevič.

„A víte, jak USA získaly španělskou kolonii Floridu? Použili stejnou taktiku. Zorganizovali v koloniích revoluci a začali drze osídlovat tato území svými kolonisty. A pak, po divadélku pro veřejnost, předložili španělské vládě stejný návrh, jaký obdržel předtím Napoleon. Zaplatili symbolickou cenu, a to jen kvůli ‚uspokojení nároků některých velkých španělských majitelů půdy‘, kteří byli ve skutečnosti figurkami Archóntů a připojili tato území k USA. Stejná taktika byla používána i vůči ostatním zemím, jež se později staly státy USA, o Mexiku ani nemluvě. Jednoduše rozpoutali s touto zemí válku a bez skrupulí si ‚ukousli‘ půlku jejího obrovského bývalého území. A pak, aby celému světu předvedli, jak jsou ‚demokratičtí‘, ‚zaplatili‘ za tato teritoria naprosto směšnou cenu.“

Žeňa si neodpustil komentář:

„Jasně. Nejdřív mu upravili fasádu, oškubali ho, okradli a pak ‚amigovi‘ podsunuli drobáčky, aby byl spokojený, že jej nesmetli z povrchu Země.“

„Stejně jsou ‚dobří!‘“ zasmál se Andrej.

„Vytvořili si veselý státeček,“ vyjádřil se zase Stas. „Všechno stojí na lži, podvodu a krádežích.“

„Tse, prý že symbol ‚svobody a rozkvětu‘,“ povzdechl si Viktor. „A jakou krásnou sochu ještě k tomu vztyčili. ‚Lady Svoboda‘. Ale ve skutečnosti...“

Sensei se zasmál a odpověděl Viktorovi:

„Řekněme, že prvotní úmysl vztyčení této sochy nebyl vůbec spojený s ‚lady‘. A co se týče symbolu ‚Svobody‘, tato socha byla bezprecedentní zábavnou kapitolou v příběhu Svobodných zednářů. Nicméně židovští kněží si uměli dokonce i z toho vytvořit výhodu: Vnutili americkému lidu sochu jako symbol Svobody a dodnes na tom vydělávají velké peníze.“

* * *

„Nepřeslechl jsem se?“ živě pronesl Nikolaj Andrejevič. „Sochu Svobody že vnutili židovští žreci? Co já vím, tak Francie tuto sochu darovala Spojeným Státům ke stoletému výročí podepsání Deklarace nezávislosti USA.“

„Opravdu jste vážně naivní, doktore. Kdopak by vám říkal pravdu? Tato ‚krásná pohádka pro lidi‘ byla vytroubena ve všech masových sdělovacích prostředcích. Ale tak trochu bez této ‚základní příčiny‘.“

„Hmm, pravda vždy budí zvědavost,“ promluvil úlisným hlasem Nikolaj Andrejevič a hned se s neskrývanou zvědavostí zeptal: „A co se tam ve skutečnosti událo?“

„To je prakticky anekdotická historka,“ pronesl Sensei s pousmáním. „Ale jestli byste to rád slyšel, tak račte: Hlavní postavou je Frédéric Auguste Bartholdi. Narodil se roku 1834 ve francouzském městečku Colmar v bohaté židovské rodině. Když byly chlapci dva roky, zemřel

mu otec. Jeho matka Charlotte Beysser se přestěhovala do Paříže, aby umožnila svým dětem dobré klasické vzdělání, jak to bylo v takových rodinách zvykem. Brzy se zjistilo, že nejstarší syn Charlotte, Charles, je duševně chorý. Umístili jej tedy do psychiatrické léčebny. Matka pak věnovala veškerou svou lásku mladšímu synu Frédéricovi. Během studií rozhodně nevynikal pilí. Zato domýšlivý byl až dost.

Matka mu začala platit hodiny malby a kresby, neboť si všimla, že se u něj objevují náznaky výtvarného talentu. Chlapec navštěvoval dílnu klasického umělce Ary Scheffera. Snažil se jej učit i proslulý architekt Viollet-le-Duc, jenž se proslavil rekonstrukcí pařížské katedrály Notre Dame. Nu, měli ho učit, tak ho naučili. A teď měla matka své dítě umístit někde ve světě, aby získalo alespoň nějaký větší peníz na živobytí. V tom jí pomohli její vlivní příbuzní, jež se bezprostředně stýkali se Svobodnými zednáři. Pomineme veškeré podrobnosti o prvních zkouškách Frédéricovy marnivosti, jež se pokoušel realizovat výhradně přes kontakty bohatých příbuzných své maminky a přistoupíme k tomu hlavnímu. V tu dobu se za kontroly Svobodných zednářů realizovala grandiózní stavba Suezského průplavu v Egyptě. Frédéric využil styků svých příbuzných a vypravil se do této země.“

„Suezský průplav se budoval pod dohledem Svobodných zednářů? Počkej, vždyť ho stavěli Egypťané,“ vyslovil se s pochybami v hlase Voloděa.

„Samozřejmě že ho stavili Egypťané, pokud máš na mysli pracovní sílu. Ale stavbu kanálu kontrolovali Svobodní zednáři a celé této události velel jejich člověk, Ferdinand de Lesseps, právník, francouzský diplomat a mazaný podnikatel.“

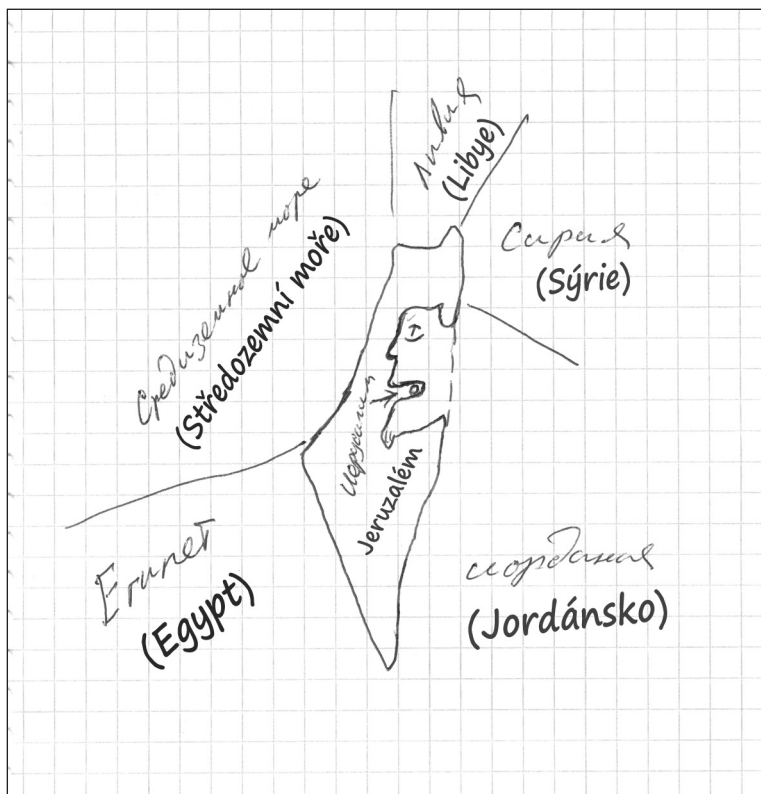
„Ferdinand de Lesseps?“ zaujatě pronesl Nikolaj Andrejevič. „A není to náhodou ten samý člověk, s jehož jménem je spojena aféra kolem Panamského průplavu?“

„Přesně tak. Takzvaný panamský skandál. Jenže tohle všechno bylo až mnohem později. Lessepse přizvali ke stavbě Panamského průplavu, protože měl zkušenost z organizování výstavby Suezského průplavu. Ale pokud se o stavbu egyptského průplavu zajímali Archónti jako o strategický objekt, na výstavbě Panamského průplavu žádný zájem neměli. Proto si Svobodní zednáři jednoduše od panamské vlády a akcionářů nechali vyplatit velmi vysoký finanční obnos. Ten si vzali jakoby za stavbu Panamského průplavu. Když tento fakt vyšel najevo, rozpoutal se velký skandál, v němž figurovalo mnoho vysoce postavených osob. Avšak téměř všichni se vyhnuli trestu. Odsouzeny byly pouze druhořadé osoby.“

„To dá rozum,“ zahučel Voloda. „Stejně jako vždycky.“

„To znamená, že se jedná o práci jedněch a týchž lidí,“ zamyšleně řekl Nikolaj Andrejevič. „Jestliže Suezský průplav patřil Archóntům... Divné ale je, proč bylo tehdy v naší době, mám na mysli 50. a 60. léta, zorganizováno anglo-franko-izraelské napadení Egypta?“

„Proč? Tak tedy na chvíli odbočím od našeho tématu a povím vám trochu víc o této otázce, abyste lépe porozuměli, co se dělo tehdy a co se děje nyní. Tato oblast, jako zdroj nepopsatelného bohatství, zajímala Archónty už v dobách Starověkého Egypta, kdy Imhotepovi svobodní kameníci postavili proslulý Průplav faraonů spojující řeku Nil a Rudé moře a přinášející ohromné zisky. V následujících letech, když průplav začal pustnout, rekonstruovali jej cizí vládci, stejně jako to chodí s každou důležitou obchodní tepnou. A nakonec, když si Egypt podrobili Arabové, nejprve jej znovu zrekonstruovali a potom zasypali, aby schválně nasměrovali obchod přes hlavní oblasti Chalífátu. Plány obnovy této zlatonosné obchodní tepny, pravda jen na papíře, se připravovaly i později, a to v Osmanské říši i během egyptské expedice Bonaparta (1798-1801). Mimochodem Bonapartova expedice se realizovala zrovna podle zadání Archóntů. Od

Kresba Anastasie Novych
Čepel Ahrimana

té chvíle, kdy Archónti získali přesné informace týkající se všech dispozic daného území o něž se zajímali, vypočítali možnosti a perspektivy až do daleké budoucnosti a metodicky začali „plnit“ Egypt svými lidmi, kteří navazovali přátelství a známosti s vysoce postavenými úředníky, místními aristokraty a dokonce i běžnými obyvateli.

Když Archónti vyřídili své prvořadě politické záležitosti v Evropě a Americe, vážně se pustili do velmi lákavé oblasti Egypta. Hlavním pěšákem v této jejich partii

byl určen Ferdinand de Lesseps, jehož na tento důležitý úkol připravovali několik let; zastával různé diplomatické posty v celé řadě zemí Evropy i Asie. V Egyptě v letech 1831– 1837 se na povel Svobodných zednářů začal družít s představiteli egyptského dvora. Později, když Archonti posílili vliv Francie na Egypt, získal roku 1854 díky osobním kontaktům Ferdinand de Lesseps od egyptského vládce, paši Saida, za výhodných podmínek povolení na stavbu Suezského průplavu. Lesseps založil a také stanul v čele takzvané ‚Všeobecné společnosti Suezského průplavu‘, jež byla z právního hlediska považována za egyptský podnik. A podívejte se, jaká se tu povedla lživá hra,“ řekl Sensei a obrátil se ke starším klukům a Nikolaji Andrejeviči. „Zpočátku dali egyptské vládě možnost získat 44% všech akcií a 53% akcií rozdělili ve Francii mezi ‚své‘ zmocněnce z řad Svobodných zednářů. Na první pohled to vypadalo, že spolu nemají absolutně nic společného. 3% akcií rozdělili mezi jiné země, ovšem opět mezi ‚své‘ členy organizace. Dále, podle podmínek povolení, se akcionářům (z nichž více než polovina byla představiteli Svobodných zednářů) přičítal zisk 71%, Egyptu 15% a zakladatelům společnosti – sami víte, kdo to byl – 10%. A k tomu, jak ještě klasicky podvedli egyptskou vládu, aby zcela získali kontrolu nad Suezským průplavem s minimálními náklady:

Výstavba průplavu začala roku 1859 a skončila 1869. Autory projektu byli ‚svoji‘ vlastní lidé – dva francouzští inženýři a jeden italský. Veškerou hlavní ‚špinavou práci‘ na Suezském průplavu vykonávali egyptští feláhoové. Nabíralo se jich každý měsíc šedesát tisíc. Šedesát tisíc,“ zdůraznil Sensei, „a to při tehdejší čtyřmilionové egyptské populaci! Během této výstavby zemřelo mnoho lidí, hlavně kvůli příliš náročné fyzické práci a kvůli epidemiím. Avšak i když egyptské úřady šetřili na potřebách svých pracovníků, stavba průplavu si žádala nadměrné náklady a postupně přiváděla Egypt do obtížné

ekonomické situace. V podstatě však danou situaci bylo možné předpokládat už od samotného počátku. Archónti tuto záležitost předem vypočítali a plánovitě Egypt k takovému ‚výsledku‘ přivedli. A egyptští představení se místo strážlivé kalkulace radovali z osobních dáreků štedrých ‚Evropanů‘ a těšili svou ješitnost budoucím bohatstvím z kousku tak lákavého pirohu, jakým byl Suezský průplav. Leč když se ekonomická situace Egypta podstatně vystupňovala, pochopili Egyptané, jak je oklamali, ale již bylo příliš pozdě.

V roce 1875 lidé z britské vlády odkoupili od Ismaila Paši egyptský podíl akcií Suezského průplavu. A už roku 1880 byla egyptská vláda pod tlakem Svobodných zednářů přinucena prodat své právo na 15% zisku ze Suezského průplavu. A komu si myslíte, že to bylo? Francouzské bance patřící Rothschildům. V důsledku této politické aféry Archóntů byl Egypt odsunut od správy Suezského průplavu a byl zbaven podílu na ziscích.“

„Samozřejmě,“ ulevil si Voloďa. „Na účet Egyptanů vybudovali na jejich území průplav, vytáhli z nich všechny peníze a Egyptani jim ještě zůstali dlužní!“

„Přesně tak. Suezský průplav se stal ‚anglo-francouzským‘ podnikem. Označení je samozřejmě patetické, tyto národy vyšly naprázdno. Jim se z této záležitosti dostalo pouze hlučných emocí, hloupé hrdosti na prázdný žaludek za ‚úspěchy vlastní země‘, výtěžek se sypal do kapes představitelů Archóntů.

V roce 1882, po okupaci Egypta anglickými vojsky, získali Archónti Suezský průplav nejen z finanční stránky věci, ale i fakticky. Vytvořili z něj hlavní britskou vojensko-strategickou základnu na blízkém Východě a začali ho využívat ve svých politických hrách jako jeden z trumfů. Během první a druhé světové války tento objekt a samo sebou i lodní dopravu rovněž zcela kontrolovali. Přitom od egyptských lodí vybírali za používání průplavu stejný poplatek jako od lodí zahraničních velmocí.“

„Tak to byla loupež za bílého dne!“ v žertu se rozčílil Žeňa. „To je hezké! Copak ještě ve své vesnici budu platit daň, abych se mohl dostat do sousední ulice? Ehm ne, v takových případech mám vždycky jistou adresu, kam poslat určité lidi.“

Po tvářích chlapců přelétl úsměv.

„Neboj se, Egypťané také dávno mají podobnou adresu, a dokonce ne jednu,“ zavtipkoval Sensei. „Pravdou je, že ji tento národ dlouho vyslovoval pouze šeptem, dokud se k vládě v Egyptě nedostali lidé, kteří dobře rozuměli, kam a komu odcházejí zisky z průplavu. Egyptská vláda se jej jednoduše zmocnila a roku 1956 znárodnila společnost Suezského průplavu. Archónti zřejmě nečekali tolik smělosti od vlády podporované těmi, kdo jim dávno a vytrvale vzdoroval, avšak přesně to se stalo. ‚Vládnoucí kruhy‘ Velké Británie, Francie a USA, v podstatě loutky Archóntů, ihned začaly na Egypt činit diplomatický nátlak a dožadovat se takzvané internacionalizace průplavu. Uspořádali ekonomickou blokádu země. Ale Egypt nezůstal bez pomoci. Za účasti Izraele byla zorganizována vojenská intervence proti Egyptu, během níž byl schválně poškozen průplav. Ani to nepomohlo. Egypťané brzy průplav opravili. S touto ztrátou se ale Archónti nemohli smířit. Mimochodem izraelská válka roku 1967 proti Egyptu a některým dalším arabským zemím byla rozpoutána též s cílem získat průplav (podél něj prakticky procházela fronta).“

„A měl egyptský národ chuť bojovat za osobní zájem těchto kněží?“ zeptal se Viktor.

„Jakému normálnímu člověku by se chtělo válčit?“ okomentoval otázku Sensei. „Válku potřebovali Archónti. Proč myslíte, že po druhé světové válce začali tak aktivně vytvářet ‚čepel Ahrimana‘?“

„Čepel Ahrimana?“ jednohlasně se podivili všichni.

Sensei se na chvíli odmlčel, jako by se rozmýšlel, měli tuto informaci odhalit či nikoli. Avšak pak odpověděl:

„Až bude čas, pohlédněte jen tak ze zvědavosti na mapu Izraele od okamžiku jeho formování. Na jeho hranice po takzvané ‚válce za nezávislost‘ roku 1948.“

„Sensei,“ netrpělivě pronesl Žeňa, „ty ale umíš dráždit moji zvědavost. „Až bude čas, pohlédněte na mapu‘. Mě až svrbí paty, jak bych se odsud nejraději rozběhl do nejbližší knihovny.“

Kluci ho podpořili:

„Ano, Sensei. Tak ji alespoň namaluj do písku,“ navrhl Stas.

„A proč do písku?“ rozrušila se má osoba osvícená lákavou myšlenkou a tu uctivě podala Senseiovi čistou stránkou ze svého bloku společně s perem.

„Hmm, dobrý nápad,“ přidal se s neskrývaným zájmem Nikolaj Andrejevič.

Sensei pokrčil rameny, vzal si ode mě ty věci a s úsměvem pronesl:

„Dobře, ale přihlédněte k tomu, že nejsem žádný umělec,“ a začal malovat a přitom pokračoval: „Vypadá to asi takto...“

Všichni jsme jako na povel vystřelili ze svých míst, abychom si mohli obrázek prohlédnout více z blízka.

„Přesně čepel!“ vyjádřil Stas všeobecný údiv, když se na čistém listu začal objevovat jasný obrys.

„Tady je Středozemní moře,“ vysvětloval Sensei a udělal tam odpovídající nadpis. „Tady je Egypt a tady Jordánsko. Mezi nimi je čepel, jejíž ostří se opírá o Rudé moře. No a ‚rukojeť‘ je obklopená od severu Libanonem a Sýrií.“

„A to je co za obličej, co utkvěl na rukojeti?“ poznamenal Andrej, když Sensei začal vykreslovat hranice vnitřní části „čepele“.

„Podobá se Mefistofelovi s vousy,“ okomentoval to Košťa a prohlížel si obrázek.

„A v ústech toho ‚Mefistofela‘ je město Jeruzalém,“ dokončil obrázek Sensei a vyznačil dané místo malým kroužkem s šipkou a názvem města.

„To je něco!“ ohromeně pronesl Viktor. „To je úplná mystika!“

„Žádná mystika v tom není,“ mávl rukou Sensei. „To vše je dílem člověka.“ Sensei se jako skutečný umělec pokochal svým výtvozem a očividně kvůli větší expresivitě obrázku udělal poslední tah, kterým dodal „Mefistofelovi“ očko. Starší kluci se ušklíbli. A Sensei opět zcela vážně pokračoval:

„Nejzajímavější je, že po takzvané ‚šestidenní válce‘ roku 1967, kdy Izrael porazil Egypt, Sýrii, Jordánsko a zmocnil se i Sinajského poloostrova (s cestou na východní pobřeží Suezského průplavu), záhy poté na přání Archóntů (v tisku psali ‚pod nátlakem USA‘) Izrael ustoupí Egyptu na základě dohody (sami jistě dobře víte jaké) a vrátí se ke svým původním hranicím na jihu!“

Sensei mi odevzdal blok a pero.

„No, no,“ s pohledem odborníka mi Žeňa vzal blok.

Obrázek koloval v rukách naší zvědavé společnosti. Každý si ho chtěl prohlédnout z blízka.

Nikolaj Andrejevič si pozorně prohlédl nákres, předal ho Volodovi a pronesl:

„Pokud Archónti vytvořili tuto ‚čepel Ahrimana‘, pak, když vezmeme v úvahu jejich plány do daleké budoucnosti, můžeme předpokládat, že nebyla vytvořena pouze kvůli jednorázovému záměru.“

Stas se strojeně podrbal na zátylku a řekl:

„Ano, přece jsem se měl ve škole lépe učit zeměpis. Takhle se člověk cítí jako úplný hlupák!“

„Tak zhubni!“ plácl Žeňa.

„Nechápu proč?“

„Budeš se cítit jako hubený hlupák!“

Kolektiv se rozesmál a začal se rozcházet na svá místa.

„Tak jak to teda bylo s tou ‚lady Svobodou‘, která vlastně nebyla ‚lady‘?“ připomněl Senseiovi Viktor.

„Ano, ano, ano,“ zadrmlol Žeňa. „Skončili jsme u toho, jak ta mamincina ratolest přijela do Egypta.“

„Přijela,“ s úsměvem dosvědčil Sensei a pokračoval dál ve svém vypravování: „První věcí, jež udivila Frédérica Bartoldiho, byly velkolepé kolosální sochy, jež přečkaly celá tisíciletí. Zahořela v něm touha postavit něco takového. Tak grandiózního, že by díky tomu zvěčnil své jméno, že by o něm hovořili jako o největším mistrovi. Ambicí měl vcelku dost, ale talentem, jak se tak říká, ho Bůh neobdaroval. Avšak po ruce byli vždy ‚všemocní maminci‘ příbuzní“.

V tu dobu probíhala stavba Suezského průplavu. Frédérica seznámili s ‚hlavou‘ projektu, Ferdinandem de Lessepsem. Frédéric mu vypověděl svůj ‚geniální nápad‘. Zvěčnit majestátnost této stavby tak, že postaví při vstupu do Suezského průplavu ohromnou sochu, která by byla dvakrát větší než proslulá Velká sfinga a sloužila by jako maják. A jelikož tato myšlenka samotnému Lessepsovi zaváněla uspokojivým výtěžkem, přirozeně ho podpořil.

Frédéric se pustil do přípravy verze této sochy, aby mohl předložit maketu k posouzení egyptské vládě, z níž se také plánovalo vytáhnout na tento projekt značný obnos. Protože ho samotného nic nenapadlo, jednoduše se rozhodl vypůjčit si nápad od významných sochařů jiných dob, konkrétně od starých Řeků, kteří stvořili jeden ze sedmi divů světa – Rhódský kolos – překrásného mladíka známého v řecké mytologii, boha slunce Héliá, syna Titána Hyperiona. Tato gigantická socha hledící na moře byla vystavena kolem roku 280 před naším letopočtem u vstupu do přístavu řeckého ostrova Rhodos a později byla částečně zničena zemětřesením.

Mimochodem myšlenku ‚řecké varianty‘ vnuknul Frédéricovi Lesseps. Mladý Frédéric se asocioval, jak jinak, se starodávným sochařem Charesem, autorem této proslulé sochy. Také vymodeloval svého malého ‚kolose‘ – model urostlého mladíka podobného ženě s věncem na hlavě. A potom, zbytečně nic nevymýšleje a podle rady

Lessepse, který již dost dobře rozuměl symbolice, filozofii a tajné historii řádu Svobodných zednářů, přidal k tomuto obrazu atributy oblíbeného staroíránského boha Mitry.“

„A čím se jim ten bůh tak zalíbil?“ zajímal se Viktor.

„Mitra v doslovném překladu z avestánštiny označuje ‚dohodu‘, ‚souhlas‘. Dříve ho spojovali s myšlenkou dohody, později ho uctívali jako boha slunce. Ale Archónti vše rádi zjinačovali na svou oblíbenou ahrimanovskou filozofii. Proto pozměnili kdysi oblíbenou kladnou postavu Mitry svým způsobem. Později o tom podrobněji povyprávím. Zkrátka, Frédéricova socha dostala do ruky pochodeň a na hlavu korunu se sedmi paprsky. Frédéric doplnil ještě místní tradiční oděv a prostřednictvím Lessepse představil návrh sochy Ismailovi Pašovi. Také mu dal na výběr ze dvou názvů: ‚Progres nesoucí světlo do Asie‘ nebo ‚Egypt nesoucí světlo do Asie‘.“

„Nesoucí světlo do Asie?“ udiveně zopakoval Nikolaj Andrejevič a očividně současně o něčem přemýšlel.

„Abych se nezapomněl zmínit o názvu a o tom, jak vznikal,“ poznamenal Sensei. „Na poslední hostině u Lessepse, již se účastnil i Frédéric, se dostali až k politice a módním preferencím současných Francouzů. Při tom se hodnotil i v tu dobu slavný obraz ‚Svoboda vedoucí národ‘ významného představitele francouzského romantismu, malíře Eugèna Delacroixe...“

„Obraz Delacroixe? A co je na něm namalováno?“ zajímal se Košta.

„Obraz je věnován barikádním bojům červencové revoluce v Paříži roku 1830. Je na něm vyobrazena polonahá mladá žena v antickém oděvu držící v pravé ruce trojbarevnou republikánskou vlajku a v levé ruce zbraň. Vybízí lid, aby ji následoval na barikády. A za ní jdou ozbrojení Pařížané. Tato žena podle záměru umělce ztělesňovala i obraz Svobody.“

„Svoboda vedoucí národ na barikády,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Hmm, jemná materiální výměna duchovních hodnot. Hotové heslo Archóntů. Vždyť v podstatě to bývá tak, že „Svoboda“ vede prosté lidi na smrt za skutečnou svobodu malé skupinky trpící přehnanou mánií velikášství...“

„Kdo by o tom pochyboval,“ přikývl Sensei. „Je tam i výjev celkem složitý, s určitým podtextem. Ale tomu se teď věnovat nebudeme. Takže po té hostině vznikla myšlenka pojmenovat sochu názvem podobné konstrukce. Díky obrazu ‚Svoboda vedoucí národ‘ vzniklo i pojmenování ‚Progres nesoucí světlo do Asie‘. Ale protože se Bartholdi příliš nenamáhal, Ismail Paša jeho návrh na vytvoření gigantické sochy zamítl. Hlavním důvodem zamítnutí ovšem bylo, že se plánovalo stavět sochu na náklady státní pokladny. A jak již dobře víte, pokladna kvůli budování Suezského průplavu rychle vysychala. Avšak v odmítnutí se skrýval i značný podíl náboženských motivů.“

Zkrátka, jelikož Frédéric Bartholdi v Egyptě niče- ho nedosáhl, odjel zpět domů do Francie a Lesseps zůstal v Egyptě, aby dokončil průplav. Leč tato společná myšlenka nebyla zcela zapomenuta. Našla nové ztělesnění díky vlivnému člověku – Eduardovi de Labule – francouzskému senátorovi, právníkovi, historikovi, členovi řádu Svobodných zednářů, obdivovateli amerického politického systému. Právě od něj Frédéric na jednom ze zasedání jeho ‚demokratického‘ kroužku slyšel o blížícím se významném datu, o stém výročí nezávislosti USA i o jeho lítosti nad tím, že v takové ‚svobodné zemi‘ chybí skutečná mistrovská díla zasvěcená svobodě, jimiž Francie disponovala.

Bartholdi se samozřejmě rozhodl tento ‚nedostatek‘ odstranit. Poradil se se svými ‚přáteli‘ ze společných ‚egyptských projektů‘ a bylo rozhodnuto dát tomuto projektu nový impuls a do podrobností dané záležitosti zasvětit Eduarda de Labule.

Teď se v historii aktivně propaguje, že právě Eduardovi de Labule náleží myšlenka vytvořit sochu Svobody a darovat ji USA na počest jejich výročí a také na znamení přátelství mezi národy dvou zemí. Přitom se zamlčela historie jejího egyptského původu i účast Ferdinanda Lessepe, jehož sláva a jméno byly po vybudování Suezského průplavu pošpiněny ‚panamským skandálem‘, kdy se zveřejnily mnohé jeho nečisté záležitosti. I když Lesseps nejenže stál u počátků té sochy, ale přímo se účastnil i projektu vytvoření ‚sochy Svobody‘ pro USA.

Zapojení takové postavy, jakou byl Eduard de Labule, do realizace projektu naprosto změnilo kvalitu přístupu k celé záležitosti. Eduard nejenže vypočítal jednoduše politický průběh daného podniku, ale také do něj zapojil ‚své‘ lidi. Vybudování sochy přirozeně vyžadovalo značné prostředky. Kvůli jejich shromáždění a také kvůli ‚koordinaci chodu‘ byla založena významná ‚Franko-americká organizace‘, v jejímž čele stanul Labule. Přitom si ale povšimněme faktu, že v čele francouzského výboru v Paříži, jenž se pustil do organizace sbírání prostředků ve Francii a vytvoření samotné sochy, nestanul nikdo jiný než Ferdinand Lesseps. Americký výbor, jenž se chopil výběru prostředků v USA a vybudování podstavce sochy, vedl právník William Evarts.

„Jednoduše řečeno, jedna ‚tlupa‘,“ ozval se se sotva postřehnutelným úšklebkem Volodů.

„Nebudeme zabíhat do podrobností o tom, co se dělo pod záminkou vybírání prostředků na tento projekt,“ poznámenal Sensei.

„Jasná věc. Jen tak kvůli srdečnému přání by se takové ‚šelmy‘ do podobného projektu nepustily,“ znovu okomentoval Volodů. „A tímhle Eduardem de Labule podle všeho zakrývali tyto ‚trhliny‘ před zvědavou veřejností.“

„Tak to vskutku bylo,“ přikývl Sensei. „Hlavní roli při vytvoření sochy se teď připisuje Frédéricovi Bartholdimu. Ačkoli tím, kdo skutečně vložil do této sochy um a talent

a vykonal hlavní práci, byl francouzský inženýr Gustave Eiffel, jehož pověřili projektováním masivní železné podpěry a nosné konstrukce sochy. Podstavec sochy vyprojektoval americký architekt Richard Morris Hunt.“

„Eiffel? Ten co postavil Eiffelovu věž v Paříži?“ upřesnil Andrej.

„Ano.“

„Dobrou měl tenhle Fredy prácičku,“ pokračoval Žeňa. „Nemusel pomalu hnout prstem. Všichni za něj všechno udělali a on si jenom bez námahy přivlastnil slávu.“

Sensei se pousmál:

„Jak to, že bez námahy? Taky do této záležitosti vložil jistý díl. Řídil se návrhy a nařizenými svých společníků a nepatrně pozměnil architektonický vzhled sochy. Například přidal k jejím nohám roztrhané řetězy ‚tyranie‘. Do levé ruky jí vložil ‚knihu zákonů‘.“

„Židovskou Tóru?“ zeptal se ironicky Žeňa.

„A proč Tóru?“ usadil ho Stas. „Vykládají ti tu o soše pro Ameriku.“

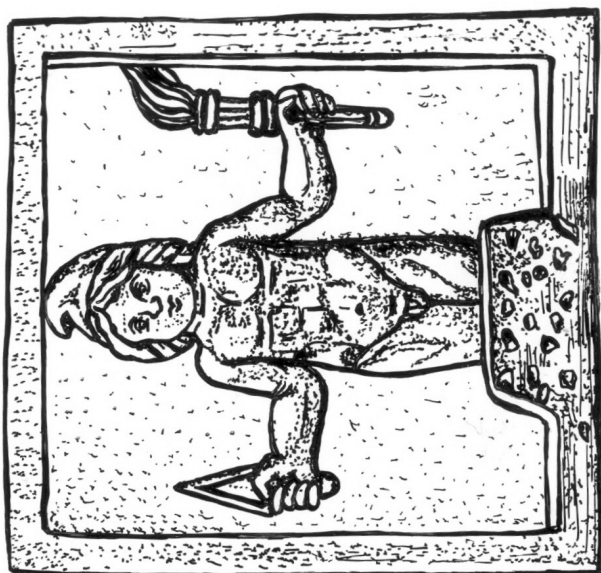
„Proč to odůvodňuješ Amerikou?“ ohradil se Žeňa. „Vždyť tu sochu vytvořil Žid. A jejich ‚knihou zákonů‘ je Tóra.“

Vznikla malá pauza, během níž se všichni s údivem podívali na Žeňu. Poté pohlédli na Senseie. Ten se zlehka pousmál, mrknul na Nikolaje Andrejeviče a jako by se nic nestalo, pokračoval dál:

„Knihou ‚zákonů‘ nazývali ještě Deklaraci nezávislosti. Na tabulku v ruce sochy vyryli římskými číslicemi památné datum Svobodných zednářů: 4. červenec 1776. Tehdy jejich představitelé podepsali dlouho očekávanou Deklaraci nezávislosti, jež otevírala cestu ke zformování jejich osobního státu. Frédéric také sochu oblékl do římského oděvu.“

Načež Stas znovu zaostřil svou pozornost na Žeňu:

„Tady to máš. Slyšel jsi! Římské číslice, římský oděv. Všimni si, nikde nic židovského!“

Narození Mitry. Basreliéf, Řím

Mitra. Basreliéf, Řím

V tu chvíli Sensei jen tak mimochodem poznamenal: „Mimo jiné, římské právo využívané dnes na celém světě, bylo zpracováno ve starověkém Římu pontifiky, což byli žreci patřící v tu dobu k nejvyšší struktuře Svobodných zednářů.“

„To je ale novinka!“ omráčeně pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Později vám o tom povím podrobněji. A nakonec přidal Frédéric Bartholdi soše ženský vzhled a její tváři dodal rysy své vlastní matky Charlotte Beysser.“

„Všechno souhlasí,“ bystře pokývl Nikolaj Andrejevič. „Vždyť židovský národ považuje ženu nejen za pokračovatelku rodu, ale i za hlavní nositelku síly rodu. Národnost se u nich předává přes matku a ne přes otce, jak je tomu u jiných národů.“

Žeňa lehce dloubl Stase do boku a vítězoslavně dodal:

„Vždyť jsem ti říkal, že by se to bez Židů neobešlo!“

Sensei znovu vše ponechal bez jakéhokoli komentáře. Pouze se lehce pousmál a pokračoval:

„Socha dostala název ‚Svoboda nesoucí světlo světu‘.“

„Hmm,“ pokrčil rameny Viktor. „Jaká je to ‚Svoboda‘? Měli ji nazvat přesněji: ‚Rod židovských žrců přinášející svou tyranii světu‘.“

„Lady Sáro!“ zvonivě zvolal Žeňa, čímž vzbudil u ostatních smích.

Sensei udělal nevelkou pauzu. Počkal, až se všichni uklidní a pak začal vyprávět dále:

„Přirozeně byly ponechány atributy Mitry – pochodeň a koruna se sedmi paprsky. Potom se, samo sebou, Bartholdi bude vykrucovat a bude veřejnosti vyprávět, že koruna se sedmi paprsky nesymbolizuje nic jiného než sedm částí světa – sedm oceánů a sedm kontinentů. A že pochodeň v pravé ruce není ničím jiným než atributem Osvěty. Zkrátka vše, co by odvádělo od skutečné historie vzniku daných symbolů. Ať tak či onak, tato skupina realizovala onen projekt, i když se oproti datu

výročí značně zpozdila. Socha byla dokončena, přivezena do USA a umístěna na ostrově Bedloe na žulovém podstavci uvnitř pevnosti Fort Wood založené kvůli válce roku 1812. Mimochodem stěny pevnosti byly rozloženy ve tvaru hvězdy.“

„Takže byla umístěna na ostrově?“ zeptal se Andrej. „A já jsem si myslel, že v New Yorku.“

„To sis myslel správně,“ přikývl Sensei. „Větší část New Yorku je vystavěna na ostrovech. Malý ostrov Bedloe se nachází v New Yorkském přístavu. Poznamenám jen, že ani to město ani místo nebyly vybrány náhodou. Ostrov od sedmnáctého století patřil Isaaku Bedlowovi. A až roku 1956 ostrov přejmenovali na ostrov Svobody.“

„Aha, tak o to jde,“ s úsměvem poznamenal Nikolaj Andrejevič. „Takže Isaakovi. A já jsem si myslel, že ten název pochází z anglického ‚bad lands‘, tedy ‚špatné země‘, nehodící se pro zemědělství.“

„Ale no tak,“ v položertu pronesl Sensei a řekl: „Nejen tento ostrov, ale i centrální území nacházející se v tomto přístavu a na ostrově Manhattan patřily v podstatě bohatým váženým Židům. A řeknu vám ještě víc. Později se toto území stalo nejen nejluxusnější částí města s kancelářskými čtvrtěmi a mrakodrapy (mezi nimiž se mimo jiné nachází Organizace spojených národů), ale i významným mezinárodním finančním centrem. Vůbec ne náhodou se dnes o New Yorku říká, že je neoficiálním hlavním městem světa, kde se koncentruje moc a bohatství.“

„Zkrátka, Archónti se tam usadili přímo kapitálně,“ dospěl Viktor k závěru.

„I tak se to dá říct. Je to jedno z jejich hlavních center.“

„A co znamenaly pochodeň a koruna u Mitry?“ chtěl vědět od Senseie Košta.

„Pochodeň s ohněm v koncepci náboženství mitraismu znamená životní sílu a koruna se sedmi paprsky je symbolem moci boha slunce Mitry a jeho šesti pomocníků. Ale abyste lépe pochopili, proč Svobodní zednáři

převzali tyto symboly a jak v dějinách lidstva využili pro své záměry náboženství mitraismu, dovolte, abych se do této otázky trochu ponořil.

Náboženství mitraismus v podstatě vyšlo z oblíbeného náboženského učení zoroastrismu, jež se zrodilo na území Starověkého Iránu (Persie). Šlo o jedno ze starodávných světových náboženských učení Zjevení, dodnes dochované jen v nepatrném objemu, zachycené v posvátné knize zoroastrismu „Avestě“. Celkový počet starodávných božstev náboženství zoroastrismu je 33. Za nejvyššího boha se považoval Ahura Mazda, jehož jméno lze přeložit jako ‚vládce moudrosti‘ (Přemoudrý Bůh) nebo jako ‚vládce vševědoucí‘. Pokládali ho za tvůrce vesmíru stvořeného silou jeho mysli, a také za ztělesnění moudrosti, jež řídila všechny činy bohů a lidí. Podle zoroastrismu vytvořil Ahura Mazda šest nesmrtelných svatých (on sám byl sedmým). Všichni dohromady byli známi jako ‚Améša Spenta‘ – sedm ‚nesmrtelných vlivných‘ nebo jak je nazvali později ‚nesmrtelných svatých‘, ‚bytostí vyzařujících světlo‘. Ztělesňovali v sobě kvality samotného Ahury Mazdy. A jediným jejich prapůvodním symbolem byl lotosový květ!“

„Ó, přímo jako sedm Bódhisattvů Šambaly,“ poznamenal Viktor.

„Lotosový květ?“ současně s ním vyjádřili kluci svůj údiv.

„Ano. Pravda je, že trochu později lidé začali těmto bytostem dle svého rozumu přisuzovat někomu ženské, jinému mužské pohlaví a začali každému z nich zvlášť připisovat svůj květ jako rozlišovací symbol. Například jednomu ze sedmi božstev, Bochu Mana (‚blahá myšlenka‘) přisoudili bílý jasmín, dalšímu, Armaiti (Armataj neboli ‚pobožnost‘, kterou lidé připisovali manželce Ahura Mazdy) muškátovou růži, třetímu, Aurvatovi (‚celistvost‘) lilii a tak dále.

„Pochopitelně,“ přikývl Nikolaj Andrejevič. „Správně jsi to řekl. Čisté znalosti lidi nepřitahují. Všechno se musí příkrášlit a překroutit, každý podle sebe.“

„Přesně tak. Původně lotosový květ symbolizoval poznatky učení Šambaly Bílého Lotosu. Později potom, když lidé ztratili podstatu těchto vědomostí, objevily se tyto květy, neboli abychom tak řekli různé variace zobrazení tvaru květu lotosu. Takže ohledně této sedmičky se v jedné z knih Avesty – Jašt říká následující: ‚Jsou jedné myšlenky, jednoho slova, jednoho činu... Vidí své duše navzájem, přemýšlí o blahých myšlenkách, myslí o blahých slovech, myslí o blahých cílech... Jsou stvořiteli, původci, tvůrci, ochránci a strážci výtvorů Ahura Mazdy.‘“

Podle učení Zarathustry těchto šest velikých božstev stvořených Ahura Mazdou vzbudilo k životu rod ‚jazatů‘, čili ‚hodných uctívání‘ nebo také ‚(ten), jemuž náleží uctívání‘. Ti se ve staroiránském náboženství pokládali za hodné bohy, pomocníky Ahury Mazdy. Mitra byl jedním z nich a byl nejvíce uznávaný. Jako jejich pomocníci v záležitostech dobra a vyhubení zla sloužili hodní duchové – fravashi. Ti byli také považováni za lomení paprsků Světla, jehož soustředěním byl Ahura Mazda. Původně ani tento Mitra neměl konkrétní podobu. Řadil se k náboženskému projevu a dokonce ani neměl status nějaké samostatné podstaty. Slovo Mitra označovalo dohodu, souhlas, zprostředkování.“

„Dohodu?“ zaraženě pronesl Viktor. „A koho a s kým? S kněžími a božstvy nebo mezi lidmi?“

Žeňa se usmál:

„Slovo dohoda se mi spojuje pouze s dohodou Ahrimana nebo s lidskými problémy.“

„Dohoda Ahrimana je pouze překroucenou kopií toho, co bylo původně,“ poznamenal Sensei.

„A co bylo původně?“ projevila zájem Nikolaj Andrejevič.

„Podle prvotních poznatků předávaných lidem se do chápání slova ‚mitra‘ vkládal smysl zvláštní vnitřní

dohody, pokud to tak lze vyjádřit. Zvláštního souhlasu člověka se sebou samým, konkrétně se svou vnitřní božskou podstatou – duší nebo jak to nazývají lidé dnes, se svým Svědomím. Tato dohoda spočívala v tom, že pokud člověk učinil svou osobní volbu směrem duchovním, byl povinen následovat tuto cestu jak svými myšlenkami, tak svými slovy i svými skutky. A tuto dohodu by neměl porušovat!

Proč byl Mitra později uctíván jako ‚nejvyšší strážce‘ této dohody hlídající člověka ‚tisíci vjemy‘, ‚desetitisíci očima‘, ‚tisíci ušima‘, ‚desetitisíci zvěďů‘ a nikdo ho nemohl oklamat? To vůbec neznamenal, že člověka zvenku sledoval nějaký bystrozraký mutant s velkýma ušima. Ne. Člověk může oklamat kohokoli z lidí, ale sám sebe ne. Fakticky vychází kontrola nad dodržováním dané dohody myšlenkami, slovy a činy od člověka samotného. A jestli narušoval své vnitřní úmluvy a trvale se vracel k vlně své Materiální podstaty, jednoduše se nerozvíjel v duchovním vztahu dále. Ale jestliže dané úmluvy plnil, pak samozřejmě v duchovním rozvoji podstatně postupoval a odhalovaly se mu nové horizonty poznání duchovního světa a sebe samotného.

Mimochodem představy o této vnitřní dohodě nebyly známy pouze starým Iráncům. Ještě mnohem dříve o ní věděli také ve starověké Evropě, i ve starověké Indii. Ve védské mytologii se například do dnešní doby dochovaly zmínky o bohu Mitrovi, což v doslovném překladu ze staroindického jazyka označuje slovo ‚přítel‘. Mitra se považuje za druhého účastníka této dohody. Společně s bohem Varunem (byl spojen s kosmickými vodami a byl ochráncem pravdy a spravedlnosti) byli pokládáni za strážce morálního pořádku a držitele magické asurské síly. Staroindické slovo Asura znamená ‚disponující životní silou‘,“ vysvětlil hned Sensei. „Mimo jiné slovan- ský výraz ‚mír a bůh‘ odpovídá védskému mitra-bhaga a avestánskému Mitra-Baga. Baga bylo indoiránské

božstvo spravující rozdělení blaha a osudu a bylo spjato s Mitrou. Jednoduše řečeno to znamená, že nakolik jsi byl vnitřně čistý před svým Svědomím, natolik jsi i utvářel budoucnost svého Osudu.

Právě kvůli nalezení duchovní čistoty a vnitřního očištění spojovali božský projev ‚mitra‘ se slunečním paprskem. Později pak, když začali Mitru ztělesňovat nejen s jazaty, ale povznesli ho na úroveň syna Ahura Mazdy, dochovaly se přesto zmínky o jeho zrození jako ‚světla ze skály‘, ‚slunce z kamene‘. Lidé ho začali chápat v doslovném smyslu. Ačkoli to původně poukazovalo na zdroj těchto znalostí daných lidem a znělo to jako ‚ztělesnění světla z posvátných hor ve světě‘, čímž se myslela Šambala. Proto bylo později jedním z pojmenování Mitry ‚zdroj Nebeského Světla‘. Téhož Mitru vyobrazovali v mnohem pozdějších dobách nejen v paprskovité koruně, ale i jako stojícího na podpěře z květu lotosu.

Když učení přijalo náboženskou podobu, povýšili i Mitru v panteonu bohů na prostředníka mezi bohem a lidmi a začali mu připisovat funkce dříve náležející Ahura Mazdovi. Konkrétně se Mitra stal soudcem na ‚mostě rozloučení‘ Činvat, kam přicházela lidská duše po smrti.“

„Činvat? To bylo u Peršanů něco jako posmrtný soud?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Podle těchto náboženských přesvědčení, když člověk vstupoval na most Činvat rozdělující království živých a mrtvých, pod nohama ‚hříšníka‘ se most zúžil jako ‚ostří břitvy‘ a pod nohama ‚světce‘ byl most široký a pohodlný pro přežití. Na posmrtném soudu se po obou stranách Mitry nacházeli s vahami spravedlnosti jazaty Rašnu a Sraoša. Ti na vahách vážili myšlenky, slova a skutky každé duše. Byla-li miska vah dobrých myšlenek a činů těžší a převažovala, pak se duše daného člověka považovala za hodnou ráje. Příkláněly-li se váhy na stranu zla, odesílali duši do pekla, jímž se rozumělo, a tady poslouchejte dobře, ‚obydli špatného úmyslu‘, kde

člověk znovu zakouší ,dlouhou dobu utrpení, soužení, špatného jídla a žalostného nařikání.“

„Zkrátka na reinkarnaci,“ zobecnil Viktor.

Kosta se podivil: „Egyptané mají posmrtný soud s vahami, Peršané mají posmrtný soud s vahami. Takže doopravdy existuje takový posmrtný soud s vahami, kde se soudí duše?“

„Jak bych ti to mohl říci přesněji... To vše je asociativní vysvětlení zjednodušené pro obyčejné lidské chápání, aby mohl člověk logicky pochopit a představit si, co se s ním přibližně stane po smrti těla. Vždyť procesy dějící se vně materiálního světa prakticky není možné přesně popsat. To je naprosto jiný svět.“

Žeňa hned ,vysvětloval‘ Kostovi:

„To je pro tebe, kamaráde, jako by plavec vychvaloval neplavci (pro něhož je ta představa podobná smrti), jak je úžasné plavat v oceánu.“

Kamarádi se zasmáli, Sensei souhlasně přikývl a uzavřel:

„Všechna tato slova jako ,soud‘, ,váhy‘, ,sudí‘ jsou asociativní slova, vzatá ze života lidí, aby snáze porozuměli tomu, co je čeká po smrti, a především, proč by měli využít ten krátký čas, který jim byl na zemi vyměřený, k dobrým myšlenkám, slovům a činům. Tyto asociace samozřejmě nejsou přesné, ale pro masy vyjadřují podstatu...“

„Ne, stejně si nedokážu představit, jak by bylo možné zjistit všechno o člověku, o jeho myšlenkách, slovech, činech, a to ještě za celý jeho život,“ pokrčil rameny Slávek. „Jak je tak možné rozeznat, kdo je kdo?“

Načež se Sensei usmál a filozoficky, záhadně odpověděl:

„Ukáže-li se čistý záblesk světla bez jakéhokoli stínu, spojuje se s celkovým Světlem do jediného paprsku. Objeví-li se místo záblesku světla stín, čisté Světlo odstrkuje stín do jeho prostředí. Neboť místo stínu je tam, kde není Světlo. A v tom je podstata.“

„A jaký je život tam, v duchovním světě?“ zasněně se zeptal Ruslan.

Volod'a pronesl hlubokým vojenským hlasem:

„Dospěj duchovně a zjistíš.“

Sensei také odpověděl Ruslanovi:

„Jako bych ti nevypravoval o podrobnostech duchovního světa, stejně s tebou musím mluvit jazykem materie a používat prostá přirovnání materiálního světa, jelikož lidské vědomí je materiální. V duchovním světě neexistuje žádný jazyk materie.“

Stas se očividně rozhodl vyzvědět více o této otázce, a začal proto podporovat Ruslana:

„To ne, avšak lidský jazyk oplývá tolika slovy. Možná lze tuto informaci nějak odhalit s pomocí širšího spektra slov.“

Místo odpovědi Sensei jen unaveně vzdychl. Žeňa, sledující situaci se také rozhodl využít okolností a popíchl Stase svým dalším kalamburem:

„Koukej, to je jako by ses snažil opici vysvětlit mechanismus spalovacího motoru. Ta to sotva pochopí.“

Kolektiv se zasmál. A Stas nespokojený, že se mu Žeňa míchá do jeho „čistých záměrů“, hned zareagoval na kamarádův vtípek:

„Ale vždyť tys to pochopil!“

Kolektiv se rozesmál ještě více. Jen Nikolaj Andrejevič pohoršeně pohlédl na ten neúnavný páreček, zakroutil hlavou, obrátil se k Senseiovi a shrnul to:

„Takže to znamená, že v zoroastrismu časem došlo k záměně znalostí o vnitřním duchovnu za vnější materiální podněty?“

„Zcela správně,“ přikývl Sensei. „Vezměme například toho Mitru. Vždyť potom ho začali uctívat, řekneme-li to současným jazykem, jako tvůrce společnosti, vedoucího sociální organizace lidí, jako božstvo dohody a souhlasu v chápání vzájemných vztahů v lidské společnosti.“

„To jsou všechno triky Ahrimana!“ znovu poznamenal Žeňa.

„Já bych to ještě trochu upřesnil. To jsou všechno triky Materiální podstaty v člověku. Lidé, dokonce i za Ahrimana, překroutili všechno po svém. Vždyť původně se ve skutečnosti nejednalo o válku mezi Dobrem a Zlem, o jakýsi nebeský souboj. Všechno se omezovalo na přirozené důvody vzniku nejvyšších Podstat z Jediného, jejich harmonické koexistence. Vždyť veškerá jejich ‚práce‘ spočívá v jediném cíli – duchovním rozvoji lidské duše. A podívejte se, co máme teď! Jak vykládají učení Zarathustry? Že soupeřem (div že ne nepřitelem) Ahura Mazdy byl Angra Mainyu (Ahriman), jehož jméno znamená ‚zlý duch‘. Že podle mytologie, když Ahura Mazda stvořil zemi, Angra Mainyu pronikl do jeho živlů. Vodu v oceánech udělal slanou, část země pouští. A dokonce sedmý výtvar, oheň, zkazil dýmem.“

„A tady se mu také podařilo zamlžit!“ okomentoval to žertem Žeňa a opět rozesmál kolektiv.

„A mezi těmi všemožnými různorodými interpretacemi poznatků jsou ovšem i takové informace, že když Ahura Mazda stvořil lidi, Angra Mainyu se vtělil do nižší povahy člověka. A od těch dob se v člověku perou o nadvládu dva principy: dobro a zlo...“

„Nebo řečeno naší řečí, Duchovní a Materiální podstata,“ řekl Viktor.

„Zcela správně. Mimo jiné se i věřilo, že svět, kde panuje Angra Mainyu, je naprosto protikladný jasnému světu Ahura Mazdy. Ahriman měl také svou hierarchickou suitu, skládající se ze šesti mocných božstev (společně s ním ze sedmi), z nichž se každé staví proti dobrému duchu z okolí Ahura Mazdy. Podřízení mu byli zlí bohové – dévy vytvářející Temnotu, Lež, Zlo a Neznalost a také bezpočet nižších zlých duchů. Cílem dév bylo dosáhnout pokud možno maximální nadvlády nad lidským světem, a to jakýmkoli prostředky, počínaje zpusťšením tohoto

světa a konče různými materiálními svody a podrobením si stoupenců Ahura Mazdy. Mínilo se, že se všude pokoušejí hrát svou hru a klamat lidi nejrůznějšími způsoby, proto žádný člověk, ani žádná domácnost nemůže být zajištěna před jejich vlivem. **Byť by Ahura Mazda poskytoval lidem sebelepší blaho, Angra Mainyu časem jeho skutky s pomocí lži a klamu přetvářel ve zlo. A stěžejní myšlenka učení Zarathustry,**“ zdůraznil Sensej, „**spočívala v tom, že triumf Dobra nad Zlem, Ahura Mazdy nad Angra Mainyu, je možný pouze s pomocí čistých, jasných sil a výhradně díky účasti lidí, kteří učinili svou osobní vědomou volbu ve prospěch dobra. A čistotou své víry, myšlenek, slov i skutků se postavili na stranu Ahura Mazdy, nacházeli se na tom místě, na němž jim bylo předurčeno, aby byli.** Zarathustra vybízel každého člověka nejen k tomu, aby uskutečnil svou vědomou vnitřní volbu, ale i k tomu, aby se zúčastnil této, jak ji nazvali později, ‚nebeské války‘ a zřekl se oddanosti těm silám, jež neslouží dobru. **Neboť na tomto boji dobra a zla závisí celý světový řád.**“

„Tak v tom je podstata ‚nebeské války‘!“ nadšeně pronesl Nikolaj Andrejevič, jako by učinil velký objev. „Je to boj mezi Rigdenem Djapo a Ahrimanem za čistotu duchovnosti lidí! To znamená, že to není záležitost budoucnosti. Probíhá tu i dnes a nikdy se nezastaví!“ A omráčeně pokračoval: „Jaká je tohle mytologie? Přihlédneme-li ke všemu, co jsi nám teď řekl o uspořádání světa... Vždyť to je realita dneška!“

Sensei na něj pohlédl vlídným a souhlasným pohledem jako na člověka, jenž pochopil mnohem více, než bylo odhaleno jeho sluchu a pokračoval dále:

„Díky vědomé volbě lidí ve prospěch Dobra, jak tvrdil Zarathustra, každý člověk nejenže přiměřeně pomůže Rig...“, Sensei se zadržel a hned se opravil: „Ahura Mazdovi, ale i předurčí svůj budoucí osud. Jelikož fyzická smrt těla ve světě Ahrimana není skutečnou smrtí člověka. Je

to pouze vysvobození duše – skutečného člověka z obalu materiálního těla. Zarathustra tvrdil, že každá duše se po smrti těla dostane k Soudu a bude se zodpovídat za to, co vykonala během života.“

„Ach, zodpovídat se, zodpovídat se za všechno,“ těžce si povzdechl Ruslan. „A kdy teda můžeme žít a užívat si života? Vždyť proto je život, jak říkal Ahri...“

Ale při posledním slovu se zarazil a jak se mi zdálo, pozastavil se sám nad sebou. Starší kluci se ušklíbli.

„Aha,“ sarkasticky spustil Žeňa. „Ahriman ti poví mnoho ‚užitečného‘. Jen lépe poslouchej.“

„Objevil, koho poslouchat,“ zároveň s tím zakroutil hlavou Viktor.

„Včerejší návštěva ti byla málo?“ pronesl s úsměvem Stas.

Ruslan hned zareagoval na připomínky kluků:

„A co s tím má společného náš Ahriman? No považ, že se shoduje se jménem nějakého člověka. Stane se. Možná, že na Východě je to jméno rozšířené.“

Žeňa se teatrálně chytil za hlavu a pronesl:

„To je všechno. Konec, zhasněte světlo! Ještě jeden ‚děva‘ se zrodil.“

Ruslan očividně nepozorně poslouchal Senseie a nepochybně zcela nepochopil smysl Žeňových slov. A k tomu se navíc rozhodl dostat se z této trapné situace, v níž se ocitl sám svojí vinou, s pomocí žertu. S jižanským přízvukem pronesl:

„Eeeh, drahý příteli, jakápak já jsem ‚děva‘? Ve skutečnosti jsem jedinec mužského rodu.“

Načež celý náš kolektiv vybuchl smíchy. A Stas ještě přidal:

„Už mlč, ty náš zemsko-vodní jedineč!“

Poté, co se kolektiv více méně se svými žerty uklidnil, se Nikolaj Andrejevič zajímal:

„Četl jsem, že v náboženství zoroastrismu se zmiňuje, že na konci světa a na počátku takzvané éry ‚rozdělení‘

dojde k všeobecnému vzkříšení mrtvých. Světci dostanou ‚budoucí tělo‘, země vydá kosti zemřelých a nastane poslední Soud.“

„To jsou již Ahrimanovy dodatky, aby se duchovní nádeje člověka spojila s materií, aby se zaměnila reálnost za iluzi, aby se zastínila práce člověka na sobě samém, teď a tady‘ strachem ze vzdálené materiální budoucnosti,“ odpověděl Sensei.

„To znamená, že v původním učení toto nebylo?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ovšemže ne. Úděl duše přiměřeně podle myšlenek, slov a skutků člověka za celý jeho prožitý život se rozhoduje ihned po smrti materiálního těla: buď jde duše na reinkarnaci nebo do vyšších duchovních sfér. Žádný Soud, kde se podle lidských představ budou vybírat světci, se konat nebude. A to už nemluvíme o přetvoření těchto lidí na ‚nesmrtelné‘ v materiálním těle. ‚Konec časů‘, to je pouze doba odměřená pro život dané civilizace celkem. Pokud během tohoto období lidé ve své většině uskuteční duchovní změnu, budou moci nasměrovat civilizaci směrem k vzestupu duchovnosti a tehdy jim budou dány znalosti, díky nimž budou moci přežít přibližující se kataklyzma Země. Avšak pokud budou lidé ve své většině materiální a budou tíhnout k pozemským hodnotám, budou během kataklyzmatu jednoduše zničeni. Zrodí se další civilizace a začne vše znovu. Ovšem nehledě na toto všeobecné týkající se celé civilizace má každý člověk osobní Šanci vymanit se ze spárů materiálního světa a zasloužit si pro svou duši lepší osud. Využije-li roky svého života k tomu, aby jej prožil jako zvíře, proexistoval jako rostlina nebo využije-li svůj přidělený čas k tomu, aby vyskočil do vyšších skrytých duchovních sfér, uskutečnil dlouho očekávané úsilí své duše, to je jeho osobní věc a volba! Podívejte se, problém tkví v tom, že se člověk dělí na ‚já‘ jako ‚osobnost‘ a duši jako Něco. Jednoduše nechápe, že jeho duše, to je i skutečný on.“

Sensei se na chvíli odmlčel a potom se opět vrátil k započatému tématu mitraismu.

„A ohledně původu kultu Mitry, toto náboženství vzniklo v posledních letech před novým letopočtem a na Blízkém Východě a v Evropě si získalo velkou popularitu, a to v mnohém díky politickým přesvědčením Archóntů. Tehdy potřebovali nějaké perspektivní náboženství sjednocující určité sociální vrstvy obyvatelstva (bez závislosti na národnosti), a to konkrétně panovníky, obchodníky a vojáky, jež byli nutní pro utvrzení jediné vlády Archóntů v různých zemích. K těmto záměrům se rozhodli využít kultu Mitry, jenž se rozrůstal v Persii a Malé Asii, a podle svého způsobu jej zmodernizovali.“

„Počkej, trochu jsem se do toho zamotal,“ řekl Volodě. „Imhotep žil před Zarathustrou, nebo po něm?“

„Jistěže před.“

„Zajímavé. A proč si vybrali právě Mitru?“ zeptal se Viktor.

„Jednoduše tu byla jistá shoda populárních informací o něm (samozřejmě pokud by se měly interpretovat ve světle světonázorů Archóntů) se záměry, úmysly a symbolikou Svobodných zednářů. Mimochodem s toutéž symbolikou, kterou si svého času vypůjčili u Svobodných kameníků Imhotepových – Vševidoucí oko a tak podobně.“

„To proto měli Imhotep a Zarathustra přibližně stejnou symboliku?“ znovu se zajímal Volodě.

„A co je tady divného? Čerpali vědomosti z jednoho zdroje, pokud jsem to správně pochopil,“ vyjádřil se Nikolaj Andrejevič.

„Pochopil jsi správně,“ přikývl Sensei a pokračoval: „Svobodným zednářům imponovalo, že například Mitra řídil sociální organizaci lidí, že se považoval za božstvo dohody, ‚kontraktu‘ a měl vztah k myšlenkám vyjednávání, výměny, vzájemných sympatií a stavu světa. Využívali i oblíbených legend o tom, že Mitra prošel pozemským

ztělesněním, narodil se na ‚svět ze skály‘, že ‚vstoupil do boje se Sluncem a vyšel z něj jako vítěz a stal se přítelem Slunce‘ a že ho uctívali jako ‚zdroj Nebeského Světla‘.

A navíc, toto božstvo současně již bylo vyzdvíženo jejich předchůdci v Babylonu, a to tehdy, když se v daném městě po jeho dobytí Peršany roku 539 nacházela rezidence perských vládců. Místní kněží se trochu ponasnažili a jazat Mitra byl zobrazen jako Šamaš, bůh Slunce. Obklopili ho řadou astronomických symbolů. Právě díky lehké ruce Svobodných zednářů Mitra začal ochraňovat nejen přátelství a odměňovat své obdivovatele duševním klidem i mnohočetným potomstvem, ale i slávou a bohatstvím, na což se kladl obzvláštní důraz.

Archónti plně využívali textu ‚Avesty‘, aby do svých řad přitáhli co nejvíce pro ně zajímavých lidí. Usilovně propagovali, že Mitra, jako nejvyšší strážce dohody sleduje ‚tisíce vjemy‘, ‚desetitisíce očí‘, ‚tisíce uší‘, ‚desetitisíce zvědů‘. Kladli důraz na to, že na povel Mitry na každém kopci i na každém místě vhodném pro rozhled sedí osm služebníků jako pozorovatelů dohody, jež přísně kontrolují její dodržování. Právě Mitra uspořádává a organizuje zemi a život na ní. Zabezpečuje mír a harmonii mezi lidmi, dodržují-li dohodu. Ochraňuje ty země, v nichž Mitru uctívají a ničí ty země, které odmítají plnění dohody, čímž ho k tomu vyzývají. Prezentovali ho jako ‚usměřovače hranic‘, hlavního zprostředkovatele v jakýchkoli otázkách, toho, kdo rozlišuje dobro a zlo, pravdu a lež.“

„Pochopitelně. Jejich úmysly jsou zřetelně vidět,“ přikývl Voloda.

„Archónti jednoduše pro své cíle využili tato všeobecná ustanovení, aby vytvořili konkrétní model chování lidí. Výklad populárních posvátných textů stočili na naprosto jinou a pro ně výhodnou cestu. Tak se Mitra stal ještě bohem Války, božstvem Oddanosti imperátorovi (v Římské říši II. – III. stol. n. l.), posvěcoval vládu carů a vyčleňoval je z řad smrtelníků. Podobná hra Archóntů s vírou lidí

častokrát přiváděla k takové absurditě, že vojáci dvou bojujících stran uctívající a modlící se k jednomu a témuž Slunečnímu bohu, ‚nepřemožitelnému Mitrovi‘, se ve jménu tohoto boha zabíjeli navzájem ve víře, že za tuto ‚pravou věc‘ získají spasení pro svou duši.

Povšimněte si, že Svobodní zednáři vytvořili čistě mužské náboženství. Ženy se do řádu Mitry kategoricky nepouštěly. Ale pouštěli se sem chlapani, dokonce před začátkem dospělosti. Stejně jako v mnohých jiných starověkých školách se rituál zasvěcení skládal ze tří úrovní: duchovního sebeočistění, sebezdokonalování a kontroly nad svou Materiální podstatou. Ale jestliže byl v dávné minulosti závěrečný cíl namířen na vnitřní práci člověka a duchovní rozvoj, Archónti věnovali mnohem více času vnější symbolice, rituálům zasvěcení do ‚tajných sil‘ Mitry založeným na agresivním mužském principu.

Měli rovněž sedm hierarchických stupňů (chápání ‚stupňů‘ bylo převzato ještě od Svobodných kameníků Imhotepových a jejich stupňovité pyramidy). Člověk nacházející se na nejnižším stupni sloužil zasvěceným vyšších stupňů. Stupně se nazývaly: ‚Služebník‘, ‚Havran‘, ‚Voják‘, ‚Lev‘, ‚Peršan‘, ‚Sluneční posel‘ (toho oblékali do červených šatů a jako atributy sloužily právě paprscitá koruna a pochodeň). Sedmý stupeň byl ‚Otec‘, jehož, jak se dříve domnívali, ochraňoval Saturn. Jeho atributy byly frygická čapka, prsten a žezlo jako symbol tajné moci. ‚Otce‘ v mitranské obci uctívali jako velkou autoritu. Ale existoval i ‚Otec otců‘, jenž pod svou mocí sjednocoval všechny obce. Taková byla jejich struktura.

Svobodní zednáři rozšířili daný kult mezi římskými vojáky a jejich prostřednictvím se učení rychle rozneslo po celé Evropě. Objevilo se množství mitranských svatyní. Obzvlášť velká koncentrace se nacházela v Německu, Anglii a Francii. Jen v Římě jich mohl člověk napočítat kolem stovky.

Posléze se daný kult stal natolik vlivným, že se do sítí Archóntů začali dostávat lidi, na jejichž rozhodnutí závisely osudy celých národů. Vezměme si například římského imperátora Diokleciána, jenž uctíval Mitru a rovněž udělil tomuto bohu titul ‚Ochránce imperie‘. Reorganizoval uspořádání imperie podle typu východní despotie a zavedl neohraňovanou vládu – dominát. Pro koho byla taková neomezená vláda v opatrovnictví loutky výhodná? Pro Archónty.

Na mitraismus byla přivedena, kdo ví jestli ne, snad celá Evropa. Ale nehledě na takovou velkou práci vykonanou Archónty, nebyl kult Mitry jediným. Neboť ještě důsledněji došlo k jasnému rozdělení na kult Západního Mitry vytvořený Svobodnými zednáři (nenaplnili jej pouze zoroastrismem, ale i babylonskou astrologií, řeckými mystérii a filozofií, to vše přibližovali pod maskou nové filozofie a jiného způsobu života pro lidi Západu) a starodávný kult Východního Mitry, který jako dříve uctívali v souladu s původní perskou vírou.

Avšak moudří lidé se stejně dobrali pravdy! A přirozeně taková opozice nemohla pokračovat dlouho, jelikož byl mitraismus na Východě velmi populární a příliš mnoho lidí vědělo o původním starodávném učení Peršanů. Proto když na svět přišel Ježíš a jeho učení začínalo nabírat na popularitě, stalo se následující. Archónti zpočátku aktivně vzdorovali tomuto duchovnímu vzestupu a vstrkovali do popředí svůj Západní mitraismus jako neústupného konkurenta nového učení. Ale potom přestali bojovat a jednoduše vytvořili z tohoto nového duchovního hnutí své náboženství – křesťanství. Zkopirovali sem mnohé psychologické mechanismy, legendy mitraismu, prvky kultu, symboliku a dokonce i formu organizace jejich komunit.“

Nikolaj Andrejevič udiveně pohlédl na Senseie:

„Chceš říct, že křesťanství... Můžeš k tomu říci něco trochu podrobněji?“

„Mohu. Ale o tom si povyprávíme o něco později. To je příliš velké téma na to, abychom ho mohli odhalovat právě teď.“

„Dobře,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

„Tak to vypadá,“ začal Viktor přemýšlet nahlas, „že historie se opakuje? Náboženství křesťanství bylo opsáno z náboženství mitraismu?“

„Řekněme to tak,“ promluvil Sensei, „že byla použita táž myšlenka vítězství Věčného Dobra nad světovým zlem s příchodem Spasitele, slib nesmrtnosti duše věřících a odměny v jiném světě. Tentýž smysl obřadů spočívající v tom, že se člověk duchovně očišťoval a transformoval a vytvářel nerozdělitelné pouto s Bohem.“

„Tak co je tu špatného?“ pokrčil rameny Stas. „Zdá se, že myšlenka je správná.“

„Přesně tak. Myšlenka je správná. Leč v jakých byla rukou? Náboženství, to je mocná síla vlivu. A síla je stále síla. Vše závisí na tom, kdo a jak ji využije a jakým směrem ji namíří. Odsud pramení i odpovídající výsledky.“

„Aha. Buď dům, nebo ruiny,“ kývl Žeňa.

„O tom to je,“ těžce vzdechl Sensei a pokračoval: „Ale když náboženství mitraismu utvářeli jako náboženství ‚vojáků‘, kteří měli aktivně vést válku ‚se zlem‘...“

„Jasně. A obrázek toho zla jim malovali Archónti vycházející ze svých politických cílů,“ s ušklíbnutím zahučel Volod'a.

„Ale jakpak... Podívejte se: Jestli byl mitraismus náboženstvím ‚vojáků‘, pak bylo křesťanství především náboženstvím pokory, všeodpouštějící lásky ke všem lidem, dokonce i když to byl tvůj nejhorší nepřítel. Lidé od Archóntů značně rozšířili rámec svého elektorátu, protože teď se mohli k jejich víře pokory a smíření připojovat nejen muži, ale i ženy.“

„Tak šikovně zpracovávají lidi,“ poznamenal Viktor. Žeňa přidal svůj další omyl:

„A tak to je! Na úpatí hory není vidět, kdo na vrcholu vládne.“

Sensei se společně s ostatními usmál a řekl:

„Dnes se mnozí historikové prou, proč se mitraismus, k němuž se hlásila celá Evropa a Přední Asie, tak náhle a snadno vzdal své pozice ve prospěch křesťanství, dříve ‚málo známého‘ a vystavujícího se krutému pronásledování. Ve skutečnosti se nikdo ničeho nevzdával. Jednoduše Archónti vyměnili svůj starý vývěsní štít za nový. Firma zůstala stejná, pouze cedule byla jiná.“

„A je to tady,“ usmál se Žeňa a obrátil se na Stase: „Tady máš tu svou sluneční korunu!“

„Takže k původu Sochy svobody,“ připomenul nám Sensei, „ta byla v tu dobu největší stavbou New Yorku. Zajímavé je, že oficiálně přijímali sochu tíž představitelé Svobodných zednářů, včetně tehdy bývalého prezidenta USA, zednáře Grovera Clevelanda. Jedinými osobami ženského pohlaví, jež byly vpuštěny na ceremonii odhalení sochy, byly žena Bartholdiho, Jeanne-Emilie a jejich osmiletá dcerka Lessepsa-Totot.“

„A zase Židovky!“ okomentoval to Žeňa a opět tak vyvolal úsměšek na tváři starších kluků.

„A ještě něco,“ řekl v žertu Sensei, „Grover Cleveland na této ceremonii pronesl následující slova: ‚Nikdy nezapomeneme ani to, že si zde Svoboda vybrala svůj domov, ani to, že jí zvolený oltář nikdy nebude zanedbaný‘.“

„Ale už,“ pousmál se Nikolaj Andrejevič. „Když vycházíme z chápání uspořádání světa Archóntů, mají tato slova hlubší význam.“

Sensej přikývl.

„Je potřeba říct, že zpočátku nebyla mezi lidmi socha příliš oblíbená. Tahle situace vydržela až do začátku první světové války, dokud se u Archóntů neobjevil zájem využít sochu Svobody k manipulaci vědomím lidí a samozřejmě si na tom slušně vydělat. Jednali přes ministerstvo financí USA. To bylo v tu dobu znepokojeno

získáváním prostředků na pokrytí válečných nákladů. Jejich lidé ‚získali povolení‘ na propagování a hromadnou tiráž plakátů s vyobrazením sochy Svobody a prezentovali ji jako ‚skutečný symbol Svobody Ameriky‘. Utržené prostředky dělaly skoro polovinu válečného rozpočtu.

„Páni!“ hvízdal Voloďa. „Tak takhle si udělali reklamu na plakátcích!“

„Ale nezábavnější na tom je, že se dnes oficiálně socha Svobody pokládá za majetek státu USA, že je zapsána na seznam UNESCO (Organizací spojených národů pro otázky vzdělání, vědy, kultury) jako památník světového významu, avšak důkladně se zamlčuje, kdo ve skutečnosti stojí za touto masovou propagací a dodnes z toho reálně dostává výnos.“

„Ale OSN se také nachází v New Yorku!“ živě pronesl Stas, neboť skutečně pochopil něco většího. „To znamená, že všechny otázky se řešily v rámci jednoho města, přesněji jedné organizace.“

„A odezva jejich rozhodnutí se jako vlna valila do celého světa,“ dodal Viktor.

* * *

„To je jen malá epizoda v globální hře Archóntů“, řekl Sensei, vyslechl repliky chlapců a pokračoval v příběhu o vzniku USA. „Pokud se týče Ameriky, když Archóntové dokončili svůj plán na rozšíření státních hranic, začali stejně barbarským způsobem pracovat na umělém vzestupu americké ekonomiky na úroveň světového lídra a také na upevnění této země na pozici nejvýznamnějšího státu na světě. Archóntové vyprovokovali první světovou válku, aby tak značně oslabili své silné evropské konkurenty, a to včetně Ruska, jehož ekonomika se v té době začala velmi intenzivně rozvíjet (jeho armáda byla tehdy největší na světě) a Německa, které překonalo v oblasti průmyslu i vojenství dokonce Anglii. Neboli v době, kdy

se Archóntové zabývali vytvářením USA, v důsledku čehož se situace v Evropě v podstatě vymkla jejich kontrole, zorganizovali nové ‚rozdělení světa‘ s novým rozložením sfér vlivu, kolonií, kapitálových investic, zdrojů surovin a odbytišť. Vše bylo předem promyšleno a pečlivě naplánováno do posledního detailu. Přípravami na první světovou válku se zabýval takzvaný Výbor 300.

„Copak to je za ježka v kleci?“ se sarkasmem se zeptal Žeňa.

„Je to jedna z organizací tvořících dnes pyramidu hierarchie Archóntů. Myslím, že pro lepší pochopení souvislostí vám povím pár slov o struktuře dnešní pyramidy Archóntů. Pod kontrolou Ahrimana (ve velice úzkém kruhu je nazývaný ‚Vševidoucím okem‘ a v širších kruzích je vnímán o něco víc abstraktně, jako ‚vůdčí duch‘, ‚oko Luciferovo‘) je soustředěno dvanáct Archóntů. Tento uzavřený ‚kruh kněží‘ tvoří společně Radu 13, v níž má šest členů také moc kněžských soudců pod vedením Ahrimana. V podstatě právě toto je hlavním útočištěm Archóntů. Dále se pod kontrolou Archóntů nachází Rada 33, v níž jsou zastoupeni nejvyšší hodnostáři Svobodných zednářů. Ti mají značný vliv na světovou politiku, ekonomiku a církev. Tito Svobodní zednáři zároveň tvoří elitu Výboru 300.

Chtěl bych poznamenat, že nejdříve byl tento výbor založený v roce 1729 organizací známou jako Britská východoindická obchodní společnost vytvořen za účelem zajištění různých obchodních případů a také pro podporu obchodu s opiem a provádění bankovních operací v mezinárodních bankách. Tento spolek byl původně ovládán Britskou korunou. Situace se ovšem radikálně změnila poté, co se výbor dostal do područí Svobodných zednářů. V dnešní době Výbor 300 sdružuje více než tři stovky členů včetně nejvlivnějších zástupců Západních zemí. Zahrnuje také zásadní část světového bankovního systému.

Dále následuje výčet mnoha jiných tajných organizací překrývajících se navzájem jako slupky cibule. V podstatě se tyto ‚slupky‘ oddělují od určitého spolku lidí vytvářejících hned několik dalších různých poboček spolku, zatímco sami jsou členy těchto poboček. Pro Archónty je to výhodné proto, že jedna a táž vlivná osoba nejenže ovládá velkou mezinárodní korporaci nebo zastává vlivnou funkci na mezinárodní úrovni, ale je také členem hned několika tajných spolků, kde zajišťuje neveřejnou kontrolu jejich členů a současně funguje jako spojovací článek mezi ostatními částmi tohoto uceleného systému.

Například Kulatý stůl, jedna z organizací kontrolovaných Archónty, vytvořila dceřinou napůl tajnou organizaci, Radu pro zahraniční vztahy (CFR). Ta je dnes jednou z nejvlivnějších organizací ve Spojených státech. Členy CFR byli prakticky všichni američtí prezidenti ještě před tím, než byli zvoleni do této funkce. Mimochodem právě pod CFR spadá vedení Světové banky. Vnitřním kruhem CFR je řád Lebky a kostí, kam zase patří vnitřní kruh Jason Society, jenž je součástí řádu Hledání. Mimochodem právě z těchto lidí jsou vybíráni výkonní členové Rady pro zahraniční vztahy a Trilaterální komise. Členové těchto řádů skládají určitou přísahu, jež je zbavuje jakýchkoli závazků vůči komukoli a čemukoli, například vůči národům, vládám, právním zákonům kterékoli země apod. Mají za to, že tato přísaha neutralizuje jakoukoli jinou přísahu, kterou by složil člen řádu v průběhu své činnosti. Jinými slovy věrnost a oddanost jsou uplatňovány pouze ve vztahu k vlastnímu řádu.

A to se už ani nezmiňuji o takové americkoevropské organizaci jako jsou Bilderbergers (vytvoření bývalým příslušníkem SS, jenž sloužil na I. G. Farben, byl členem Výboru 300 a nyní je v dějinách zapsán pod jménem princ Bernhard Nizozemský – ‚Prince Bernhard of the Netherlands‘), jež členové tvoří seskupení nejvlivnějších

finančníků, průmyslníků, vůdčích osobností různých států a vědců. Bildenbergské komise mající své centrály ve Švýcarsku sestávají z členů různých tajných spolků Svobodných zednářů, jakými jsou například Freemasoni, Vatikán, Černá šlechta (The Black Nobility). A tak dále, a tak podobně.“

„Chcete říct, že NATO je také podřízeno těmto Ahri-manovým strukturám?“ zeptal se Andrej.

„Jasně, jsou to první přísluhovači.“

„A co OSN?“ zatvářila se nedůvěřivě Tařána.

„Ano,“ kývl Sensei.

„Ne. S NATO bych to ještě pochopila, je to vojenská organizace. Ale OSN?“ pokrčila dívka rameny. „Ve škole nám říkali, že tato organizace byla vytvořena za účelem rozvoje mezinárodních vztahů, pro podporu a upevnění míru a pro zajištění bezpečnosti ve světě...“

Žeňa se usmál.

„No jasně, co je psáno v učebnici, to nám vykládají. Kdo by chtěl na svou hlavu nakládat problémy?“

„Přesně tak“ potvrdil Viktor. „A to není jen ve škole. Když se podíváme na jména autorů našich učebnic a vědeckých publikací, přichází dojem, že se všichni učíme v Izraeli.“

„To je pravda“, usmál se spolu všemi Nikolaj Andrejevič.

Nakonec přišla řada s odpovědí i na Senseie:

„Není divu, že jsou informace ohledně OSN předkládány právě v této podobě. Vždyť my jsme pro Archónty pouhou ‚veřejností‘, jejíž příslušné ‚názory‘ je třeba formovat již od dětství. Kolik historiků mají Archóntové? A všichni píšou ‚dějiny‘. I když pokud budete hledat pečlivě, je možné, že najdete to, co hledáte. A co se týče Organizace spojených národů, budu vám vyprávět o jejím vzniku. Ale až někdy později, abyste v kontextu všeho ostatního pochopili, k čemu Archóntové potřebují takovéto struktury.“

„Takže přípravou ‚podmínek‘ pro první světovou válku se zabýval Výbor 300. Vytvářel celou řadu organizací, jež prováděly všestranné průzkumy a analýzy akčních plánů, které by mohly vést ke kýženému výsledku. Dalším, druhotným úkolem bylo psychologické zpracování obyvatelstva metodou takzvaného ‚sociálního klimatizování‘, aby došlo ke změně veřejného mínění v různých zemích ve prospěch války a aby lidé vnímali informace předkládané hromadnými sdělovacími prostředky bez uplatnění jakéhokoli racionálního nebo kritického přístupu.

Po dokončení důkladné ‚kalkulace‘ a podepsání nezbytných úmluv, neboli když bylo vše připraveno, zcela jednoduše využili triviálního konfliktu mezi Rakouskem-Uherskem a Srbskem. Ten se týkal atentátu na rakouského následníka trůnu arcivévodu Františka Ferdinanda a na jeho manželku Žofii. Spáchali jej v Sarajevu srbští vrazi z okultního spolku Černá ruka. Rakousko-Uhersko pod nátlakem Svobodných zednářů předložilo Srbsku předem nesplnitelné ultimátum. A přestože Srbsko bylo ochotno splnit řadu požadavků, rakousko-uherští ‚muži u moci‘ mu stejně vyhlásili válku. A už to jelo! Německo vyhlásilo válku Rusku, pak Francii. Velká Británie vyhlásila válku Německu. V závislosti na tom, který stát byl či spojenec, si navzájem pomáhali a účastnili se války na příslušných stranách. Jenže právě podepsání těchto spojeneckých dohod kdysi iniciovali prostřednictvím svých poskoků ti, jež se bezprostředně podíleli na vypracování válečných plánů.

Do této války bylo vtaženo třicet osm zemí a v převážné většině z nich trpěli obyvatelé, krachovala ekonomika. V podstatě došlo k rozpadu tří imperií: ruského, německého a rakousko-uherského. Přičemž z pozůstatků těchto imperií byla vytvořena stále stejná a již poněkud omšelá forma vlády, ‚republika‘, kterou Archóntové používají v období mocenských změn už od dob starověkého Říma. Latinský výraz ‚res publica‘ znamená v doslovném

překlada ‚věc veřejná‘. I když při pohledu na skutečné dějiny by se to správně mělo nazývat ‚věci Archóntů‘. O republice se hlasitě vykřikuje, že je formou vlády, kdy je hlava státu volena lidem. Ve skutečnosti je tento představitel volen určitým kolegiem lidí nezřídka bohužel zastupujících zájmy Archóntů. A já se ani nedivím, že v současnosti většinu moderních států tvoří republiky.“

„Ježkovy oči! Vždyť my jsme také Svaz sovětských socialistických republik,“ plácl se do čela Žeňa, jemuž najednou svitlo. A hned prohlásil: „Jenže já jsem stejně vlastenec! Mám rád SSSR! I když nijaké, ale je to naše vlastní!“

„Taky mám rád svou vlast,“ s těžkým povzdechem pronesl Sensei. „Jenže na lásku ke své zemi se lidé nikdo neptá, když některé destruktivní osobnosti na pokyn Archóntů činí v této zemi svou zvůli a drže vnucují ideologii Archóntů. I když co se týče slovanských zemí, ať už je nazýváš jakkoli, Slované vždy zůstávají Slovany. Je to věčný trn v oku Archóntů. Slovanský národ je pro zvrácenou logiku Archóntů příliš nepředvídatelný. Vezměme si například ruské impérium. Dokud si Rusko jen pomalinku prosekávalo ‚okno do Evropy‘, tak to málokoho zajímalo. Ale když díky významnému vzestupu ekonomiky pohostinně otevřelo světu své dveře, Archóntové najednou zpanikařili. Nejenže zástupci Archóntů byli fakticky odříznuti od řízení státu, ve značné míře díky Pjetrovi Arkaděvičevi Stolypinovi, ale Rusko také začalo upevňovat svůj vliv na mezinárodní úrovni, což bylo pro impérium Archóntů vážnou hrozbou. A o peníze ani tak nešlo. Slovanská mentalita představuje to, čeho se nejvíce bojí. Vždyť to není legrace; co když se slovanskou štedrostí nakazí jiné národy, co když se skutečně probudí jejich duše ukolébané sladkými povídkami a sliby Archóntů? Základy celého světa Archóntů tvoří sobeckost a materiální podstata. Prostřednictvím peněz ovládají celý svět. Tudíž by došlo k rozpadu impéria Ego,

jež bylo vytvořeno Archónty a v němž jsou pro člověka hlavním bohem peníze! A to by znamenalo, že by také došlo k rozpadu jejich osobní nadvlády nad těmi zeměmi a národy, které se vrátí ke svým duchovním kořenům nikoli teoreticky, ale skutečně. Takže dojde k opakování stejného příběhu jako v případě Imhotepa, jen v rozsahu větším než jeden stát? Pro Archónty je takový stav věci horší než smrt!

A tak aby nepřipustili tuto katastrofu z jejich pohledu globální, pustili se zcela vážně do zničení ruského impéria. Nejen, že vtáhli zemi do války, ale také financovali uměle vytvořenou krizi a rozpoutali občanskou válku. Právě oni financovali únorovou ruskou buržoazní revoluci a předali moc do rukou takzvané prozatímní vlády, v níž všech jedenáct ministrů byli masoni. A to už ani nemluvím o tom, kdo se postavil do čela kabinetu, o Alexandru Fjodoroviči Kerenském, vlastním jménem Áron Kirbis. Ten byl synem Židovky a masonem 32. stupně zasvěcení s masonským židovským titulem ‚rytíř Kadosh‘. Tento demagog poté, co byl prosazen do nejvyšších vládních kruhů, v podstatě během půl roku zničil ruskou armádu, státní vládu, soud a policii, způsobil rozpad ekonomiky a znehodnocení ruské měny. Lepší výsledek, než byl rozpad velkého impéria za tak krátkou dobu, si Archóntové nemohli ani přát.

A co provedli s takovými velmocemi, jakými byly Německo a Rakousko-Uhersko? Lidé Archóntů ještě před válkou, omotali vlády těchto států svými vlivnými ‚rádci‘ a vytvořili určitou skupinu ‚svých‘ lidí. Ta se později stala jádrem německo-rakouského vojenského bloku. S jejich pomocí rozpoutali globální válku a až neuvěřitelně vyčerpali tyto státy. Rakousko-Uhersko se jejich zásluhou zcela rozpadlo a na jeho území byly vytvořeny drobné a slabé státy. S Německem byla roku 1919 uzavřena předem nespílitelná zotročující smlouva nazývaná *Versailleská mírová smlouva*. Ta pokud by byla přesně

dodržována, by způsobila úplný krach Německa jako státu nebo v opačném případě by měla za následek novou světovou válku, s čímž také Archóntové počítali. Mezi tím lidé Archóntů technicky zametli v Německu všechny stopy své činnosti prostřednictvím listopadové revoluce, k níž v tomto státě došlo v roce 1918. Lidu byla vnuknuta představa, že tato revoluce svrhla monarchii a dala vzniknout takzvané *Výmarské* republice. Všimněte si, že se v ní během čtrnácti let její existence jedenadvacetkrát změnil kabinet ministrů. Mimořádně jako základ pro výmarskou ústavu byly použity vzory z ústavy americké.

A to raději pomlčím o ostré ekonomické krizi vzniknuvší následkem první světové války. Tato jatka, která Evropě vnutili Archóntové, měla za následek přímo astronomický nárůst státního dluhu téměř všech zúčastněných zemí. Dokonce i Anglie se zadlužila. Odkud ale v tom případě pocházely úvěry na obnovu zničené ekonomiky a na splácení zahraničního státního dluhu u mezinárodních bankéřů? Přece právě od těchto mezinárodních banker. Ti v podstatě iniciovali celé toto ‚válečné divadlo‘, zvětšovali své ‚úvěrové pasti‘ a prostřednictvím daní loutkových vlád odírali až na kůži obyvatelstvo těchto zemí.

Který stát měl jednoznačný prospěch z této války? USA. Během první světové války ekonomika tohoto státu rostla šíleným tempem díky válečným objednávkám zemí Antanty. Američtí ‚žraloci v moři obchodu‘, které měli pod kontrolou Archónti, využili toho, že v Evropě zuřila válka a přední evropské společnosti byly nuceny částečně omezit svou činnost. Díky tomu začali zabírat nové trhy téměř ve všech důležitých regionech zeměkoule. Přirozeně si přivlastnili také pořádný kus válečných ‚trofejí‘. Právě během této války se Spojené státy z dlužníka staly významným světovým věřitelem a samotný New York se dostal na pozici hlavního věřitele kapitalistického světa.“

„Aha, tak takhle to zkombinovali,“ pokýval hlavou Voloďa. „To je až potupné, jak malá hrstka manipulátorů v porovnání s celým lidstvem přivedla do záhuby tolik lidí.“

Sensei s ním souhlasil a pokračoval:

„Takže právě po této válce lidé Archóntů vytvořili takzvanou Ligu národů a na jejich základech bylo později vytvořeno OSN.“

A slovo ‚liga‘ není náhodou od slova ‚legion‘? zeptal se s úsměvem Viktor.

„Francouzské slovo ‚ligue‘ je zdrobnělina od slova ‚ligo‘ a znamená ‚svazovat‘. Člověk, jenž se v prostředí Svobodných zednářů bezprostředně zabýval otázkami vzniku této organizace v rámci strategického plánování v povalečném období, přišel s tímto názvem veden svými hudebními preferencemi. Faktem ale je, že liga je hudební znak v podobě oblouku nad notami. Znamená, že v daném místě se hraje plynule, bez přestávky. Nebo jak říkají hudebníci - legato.“

Nikolaj Anderejevič s údivem pohlédl na Senseie:

„Jenže to by pak znamenalo, že Liga národů byla založena hned po první světové válce...“

„Přesně tak,“ předešel jeho úvahy Sensei. „Byla vytvářena jako nedílná součást následujících událostí. Už dva roky před oficiálním datem založení této organizace byly její hlavní teze předneseny na setkání Svobodných zednářů v Paříži. Vytvoření Ligy národů bylo předkládáno světové veřejnosti jako nezbytné mezinárodní spojení států za účelem zajištění míru a bezpečí. Ve skutečnosti bylo pod záštitou této organizace stvrzeno uspořádání světa zcela vyhovující zájmům Archóntů. V počátcích Liga národů sdružovala 32 států (jejich značná část byla jednoduše donucena do Ligy vstoupit), jež podepsaly *Ver-sailleskou* mírovou smlouvu. A také třináct pozvaných neutrálních států. Hlavní sídlo této organizace se nacházelo ve Švýcarsku, v Ženevě. Švýcarsko si Archóntové

uzpůsobili pro sebe jako jedno ze svých doupat pro uchování kapitálu a to tak, že jej prohlásili za zemi s ‚neomezenou neutralitou‘. Během dvou světových válek, kdy se Švýcarsko v důsledku své polohy v centru Evropy fakticky nacházelo v samotném pekle válečných akcí, nespada ani jediná bomba na jeho území. Právě ve Švýcarsku se už ve třicátých letech usídlili rezidenti zvláštních služeb téměř všech států připravujících se na novou válku chystanou Archónty.

V souladu se stanovami Ligy národů měly být veškeré mezinárodní konflikty vyřešeny mírovou cestou prostřednictvím arbitráže rady Ligy národů. A na toho, kdo naruší tento mír, se vztahovaly sankce. Jenže to vše bylo jen na oko, jen zdání, aby Archóntové mohli kontrolovat situaci a realizovat své plány. Koncem třicátých let, kdy Svobodní zednáři vytvořili pro Archónty novou ‚šachovou figurku‘ na světové politické šachovnici zvanou Adolf Hitler, se Německo začalo aktivně připravovat na novou válku a bezohledně porušovalo všechny úmluvy. Vedoucí činitelé Ligy národů se tvářili, že nic nevidí a zcela otevřeně zaujali pasivní a nečinný postoj. Tato ‚mírumilovná‘ organizace nehnula ani prstem, aby předešla druhé světové válce. Přičemž o tom, že se tato válka připravuje, věděly prakticky všechny státy v Evropě.“

„Copak i druhou světovou válku naplánovali Archóntové?“ podivil se Slávek.

„Ano. Jenže tentokrát ji udělali mnohem rozsáhlejší, aby si zajistili rozšíření svého vlivu a zvýšení zisků. Tentokrát vtáhli do války sedmdesát dva států a válečné akce byly naplánovány tak, aby zasáhly území čtyřiceti států. To znamenalo nevyhnutelnou poválečnou závislost těchto států na mezinárodních věřitelích, v jejichž čele stáli zástupci Archóntů.

„Takže vzhledem k tomu, že se Liga národů zdiskreditovala v očích světové veřejnosti, Archóntové jako vždy vyměnili starý vývěsní štít za nový, ale ponechali původní

podstatu. A tak došlo po druhé světové válce k oficiálnímu rozpuštění Ligy národů ve Švýcarsku a ve zcela jiné části světa, ve Spojených Státech, ve městě San Francisco pak k oficiálnímu založení mezinárodní Organizace spojených národů, jež byla vytvořena pro podporu a zachování míru a bezpečí a pro rozvoj mezinárodní spolupráce.“

„Vždyť je to vlastně stejné, jen se to čte obráceně,“ zasmál se Žeňa.

„Mimochodem sídlo OSN se nacházelo v New Yorku, na pozemku, jenž byl za tímto účelem vyčleněn a věnován rodinou Rockefellerů. Při oficiálním založení OSN bylo jen v americké delegaci 47 členů CFR...“

Žeňa vybuchnul smíchy společně se staršími chlapci a sarkasticky pronesl heslo:

„Svobodní zednáři všech zemí spojte se!“

„Nebo spíš: Všechny země spojte se pod nadvládou Archóntů,“ žertem vyslovil jinou variantu Sensei. „Už jen ten úvod ke Stanovám OSN, vypracovaný Svobodnými zednáři, stál opravdu za to!“

„Preambule? A co to je?“ zeptal se Slávek.

„To je taková předmluva. Osobitá úvodní část nějaké důležité mezinárodní úmluvy, dokumentu. Obsahuje poučení ohledně okolností poslouživších jako důvod k vydání odpovídajícího dokumentu, jeho motivy a cíle.“

„Ano, bylo by zajímavé zjistit, co napsali v této preambuli,“ řekl mimo jiné Nikolaj Andrejevič.

Načež Sensei vesele kývl hlavou a řekl: „Ale prosím tě!“ A k našemu údivu se lehce zamyslel, jako by se na něco rozpomínal. Pak odhalil následující informaci:

„Preambule k Chartě OSN, která byla zveřejněna roku 1945, zní takto: **„My, lid Spojených národů, jsme odhodláni**

uchrániti budoucí pokolení metly války, která dvakrát během našeho života přinesla lidstvu nevýslovné strasti,

prohlásiti znova svou víru v základní lidská práva, v důstojnost a hodnotu lidské osobnosti, v rovná práva mužů i žen a národů velikých i malých,

vytvořiti poměry, za nichž mohou býti zachovány spravedlnost a úcta k závazkům plynoucím ze smluv a jiných zdrojů mezinárodního práva a

podporovati sociální pokrok a zlepšovati životní úroveň ve větší svobodě

a k tomu cíli

pěstovati snášenlivost a žítí spolu vzájemně v míru jako dobří sousedé a sjednotiti své síly k zachování mezinárodního míru a bezpečnosti a přijmouti zásady a zavěsti metody zajišťující, aby ozbrojené síly nebylo užíváno leč v společném zájmu a

používati mezinárodního ústrojí na podporu hospodářského a sociálního povznesení všech národů a

rozhodli jsme se sdružití své úsilí, abychom dosáhli těchto záměrů.

Proto se naše vlády skrze své zástupce, kteří se shromáždili v městě San Francisku a předložili své plné moci, jež byly shledány v dobré a náležitě formě, **dohodly** na této Chartě Spojených národů a zřizují tímto mezinárodní organizaci zvanou ‚Spojenými národy‘.

Když Sensei utichl, chlapci dali průchod svým pocitům.

„To je číslo!“ ironicky pronesl Stas. „Tomu se říká, jak povídal Viktor: ‚Sám si seju, sám si sklízím, sám si zpívám‘.“

„Ano,“ pokýval Nikolaj Andrejevič hlavou a zamyšleně zopakoval: „...Dohodli na této chartě...“ A kam se jako měli schovat? Podle všeho po válce Archónti zahnali tyto země do takových podmínek, že si jen mohly zkusit odmítnout ‚takový lichotivý návrh‘.

„Ne bez toho“, přikývl Sensei. „Původně bylo do OSN vlákáno jen padesát jedna států a pouze třicet z nich byly vyspělými státy. Ty ostatní byly, jak se říká, rozvojové

země. Přirozeně, že dnes je členů OSN mnohem víc. Na první pohled Archóntové vytvořili OSN jako takového ‚hodného policejního přítele‘ pro všechny, přítele, jenž přijde na pomoc a pomůže, když to někdo bude velmi potřebovat. Jenže v otázkách bezprostředně souvisejících se záležitostmi Archóntů tento ‚hodný strýček‘ maximálně tak vysloví důrazný nesouhlas a tím to také skončí. Aby Archóntové dostali celý svět pod svoji kontrolu, snažili se vytvořit v obnovené struktuře této organizace několik ‚Rad‘, které by zasahovaly do sféry mezinárodní ekonomiky a ‚bezpečnosti‘, do sociální sféry.

„Rad? Je to něco jako Rad 13?“ usmál se Žeňa.

Stas, který pozorně poslouchal Senseie, popíchl loktem Ženu:

„Nepřerušuj svými komentáři.“

Žeňa utichl a Sensei pokračoval:

„Vytvořili Mezinárodní soud, Generální shromáždění OSN, Sekretariát. Dokonce do znaku OSN vecpali svou číselnou symboliku; na glóbu vytvořili třiatřicet polí, kolem glóbu napravo a nalevo je třináct klasů. Jednoduše jako obvykle. A kromě obvyklých ‚Rad‘ tato organizace dnes řídí množství zvláštních služeb. Například Mezinárodní radu pro telekomunikaci, Světovou zdravotnickou organizaci, UNESCO, Světovou banku, Mezinárodní měnový fond.“

„To tedy vypadá,“ zaraženě promluvil Nikolaj Andrejevič. „že když se dnes státy obracejí na OSN jako na rozhodčího se žádostí o vyřešení jejich problémů a ukončení válek, tak se v podstatě jejím prostřednictvím obracejí na Archónty, neboli na ty, kdo rozpoutávají tyto války a rozsévají globální konflikty?“

„To vypadá, jako cibulovitý princip!“ neudržel se Žeňa. „Celosvětový stát ve státech světa!“

„Poslouchej, suflé, ty jsi už skončil se svými komentáři,“ v žertu napomenul Stas svého kamaráda.

Sensei nevěnoval pozornost narážkám chlapců a pokračoval:

„OSN není jedinou organizací ovládanou Archónty. Pokud se na to podíváte pozorně, zjistíte, že Archóntové jsou skutečnými pány více než poloviny velkých v současné době existujících mezinárodních organizací.“

„A k čemu toho Archóntové tolik potřebují?“ nechápavě pokrčil rameny Slávek.

„Přece kvůli vlivu na svět a pro rozšíření své moci. Používají k tomu jakékoli prostředky a neštítí se ničeho, počínaje ideologickým zpracováním lidí a finančním nátlakem konče.“

„Finančním?“

„Ano. Rozhlédněte se kolem sebe, jak neustále rostou ceny všeho: nemovitostí, zboží, potravin. Podívejte se, jak stoupá míra inflace. Jak je v tisku tento proces popisován jako ‚proces živelný a nepředvídatelný‘ a ospravedlňuje se ‚celosvětovým‘ zvyšováním cen. Jenže opravdu je tento proces ‚nepředvídatelný‘? Cožpak tento rok země neurodila stejné ovoce a zeleninu jako vloni? Cožpak stoupla kvalita zboží? A vůbec, kdo diktuje celosvětové zvyšování cen? Mezinárodní bankéři ovládaní Archónty. A dochází k tomu uměle! Proč? Aby se člověk dostal do hmotné závislosti. Aby se jeho mysl zabývala neustálou starostí o to, jak zvýšit svůj příjem tak, aby jeho rodina mohla nějak existovat na tomto světě. Pro příklad nemusíme chodit daleko. Podívejte se na své známé: Při každém setkání, u čeho končí každá debata? Zpravidla u rozboru zvyšování cen, u stížností na neustálý nedostatek peněz a s tím související problémy. A tady máte odpověď na otázku, jak Archóntové zotročují člověka materiálněm.“

Takže pod rouškou všech těchto na první pohled počestných archóntovských organizací ovlivňujících dění ve společnosti se ve skutečnosti skrývá vnucování Arhimanovy ideologie, jež přetváří mysl člověka ve prospěch hmotné agrese. Ve prospěch volby Materiální podstaty.

V globálním měřítku tak vtahuje lidskou civilizaci jako celek do materiální propasti. Jak to může pro lidstvo dopadnout, to už víte.“

„Ale co se s tím dá dělat?“ s panikou v hlase promluvil Slávek.

„Odvěká otázka všech lidí a národů,“ poznamenal Viktor.

Kdežto Sensei klidně a stručně odpověděl:

„Vše je v rukou samotných lidí, vše záleží na osobní volbě každého z nás.“

„Už se alespoň někdo na tomto světě někdy Archóntům postavil?“ zajímalo Stase.

„Bezesporu. Jinak by dějiny lidstva skončily už dávno.“

„A kdo jim tedy čelí?“

„Různí lidé. Osobnosti z oblasti vysoké politiky, ale také z lidu. Existují i tací, kteří když si uvědomí, že se stali loutkami Archóntů, snaží se vymanit se z jejich vlivu.“

„Co bychom měli dělat, abychom těmto lidem pomohli?“

„Především je třeba, abys byl sám Člověkem a neuvízl v zajetí materiálních tužeb a egoistických přání, které jsou hlavní pákou ideologie Archóntů.“

* * *

V rozhovoru vznikla malá odmlka, po níž se Voloda se zájmem zeptal Senseie:

„Cos nám to říkal o Hitlerovi? ‚Vymodelovali‘ ho Svobodní zednáři?“

„Ano.“

„Tak tohle slyším poprvé. Odjakživa jsem si myslel, že se dostal k moci jednoduše jako charismatický politik se svou skupinou.“

„Já také,“ souhlasil s ním Viktor. „Jak to tedy bylo ve skutečnosti?“

„To je dlouhá historie,“ neochotně poznamenal Sensei.

„Sensei, vyprávěj nám o tom,“ požádal s úsměvem Volodža a vyjádřil tak názor všech. „Vím přesně, že to, co nám povíš, v žádné knize nenajdeme.“

„Vlastně kdybyste se moc snažili, tak byste našli. Všechno jde, když se chce a hlava je na svém místě,“ řekl Sensei napůl žertem, ale nakonec se poddal přemlouvání chlapců a pověděl toto: „Hitler nebyl vždy Hitlerem. Narodil se jako všichni, se svědomím jako ‚nepopsaný list‘. Byl osobností s velkým vnitřním nadáním. Dokonce snil o tom, že se stane knězem. Chtěl bych poznamenat, že se velmi mnoho lidí rodí s velkým nadáním. Jenže později je pohltí kolotoč nicotných starostí a zpravidla se plně nerozvinou. Takže v určitém okamžiku svého života Adolf učinil volbu ve prospěch ideologie Archóntů a prohrál na plné čáře v boji se svojí materiální podstatou. A to mohl využít svou vnitřní sílu pro dobrou věc a stát se skutečně svatým člověkem duchovního světa.“

„Hitler a svatý?!“ podivil se Andrej. „Tak to mi tedy hlava nebere, takovou věc.“

„Tvůj názor je pouze ovlivněn následky jeho volby,“ poznamenal Sensei a pokračoval: „Co se týče Hitlerových rodičů, chtěl bych jen poznamenat, že jeho otec, jenž se jmenoval Alois, původně nosil příjmení své matky, a to Schicklgruber. Jenže proto, že byl později vychováván v rodině svého strýce Johanna Hiedlera, změnil si jméno na ‚Hitler‘. Po čase si Alois našel místo rakouského celního úředníka. Jeho poslední manželka Klára Pözllová byla o 23 let mladší než manžel. Jejich rodiny byly v blízkém příbuzenském svazku. Adolf se narodil v roce 1889 v malém rakouském městečku Braunau na pomezí Rakouska a Německa. Jeho bratři a sestry zemřeli v raném dětství. Dospělosti se dožil pouze on a jeho mladší sestra Paula. V rodině vládl despotický otec. Hodně pil a často bil děti, což se přirozeně odrazilo na jejich psychice.“

„Ano,“ pokýval hlavou Nikolaj Andrejevič, „lidé si často ani neuvědomují jaké strašlivé následky pro budoucnost může mít jejich nerozumné a sobecké chování v rodině.“

Sensei s ním souhlasil s pokračoval:

„Proto chlapec vyrůstal zamlklý a stranil se lidí. Byly pro něho typické prudké výkyvy nálad, od silného rozrušení až k hluboké depresi. Když bylo chlapci osm let, jeho matka, hluboce věřící katolička, poslala mladinkého Adolfa do rakouského města Lambachu, do farní školy kláštera benediktinů a doufala, že se stane knězem. Jenže tento klášter nebyl tak úplně obyčejný. A ne náhodou byla budova tohoto kláštera ozdobena svastikou, stejně tak jako oltář a vstupní brána. Zlatá svastika byla také v erbu představeného, jímž byl Theodor Hagen. Pod pláštěm tohoto katolického kláštera se ukrýval celý tajný řád, jenž v podstatě praktikoval pod rouškou esoterických znalostí Východu okultní praktiky Svobodných zednářů a využíval jejich obřadů síly.

Rok po příjezdu Adolfa Hitlera umírá Theodor Hagen, představený kláštera. Po smrti představeného přijel do kláštera cisterciácký mnich Josef Lanz a předložil vedení kláštera ‚pověřovací listiny‘ ze samotného Vatikánu. Bez jakýchkoli výhrad mu byly odevzdány některé zvláště tajné materiály z klášterní knihovny. Tyto materiály zahrnovaly celou řadu starých manuskript, jež Hagen ve své době přivezl z Blízkého východu na pokyn představených svého řádu.

Josef Lanz byl po prostudování těchto manuskript ohromen nejen tím, jaké informace odhalil, ale také praktickými znalostmi v oblasti okultních technik probouzejících určité síly a poskytujících určité možnosti. Jenže pro jejich uplatnění bylo potřeba mít svůj vlastní vnitřní kruh. S tímto problémem mu pomohli. Mezi Lanzovými ‚vyvolenými‘ se ocitl také mladý Adolf, který s dětskou naivitou a důvěřivostí obdivoval pompéznost církevních svátků a mystickou tajemnost obřadů v klášteře

prováděných. Takže to nebylo tak, že jen zpíval písničky v dětském sboru a ministroval během mše.

Chlapec se měnil před očima. Došlo u něho k spontánnímu otevření síly. Toho si nemohla nevšimnout Adolfova matka. A protože Adolf svou matku miloval, pověděl jí i to, o čem se na žádost svých představených zapřísal nikdy s nikým nemluvit. Matka se zděsila, když uslyšela, co ve skutečnosti „učí“ jejího milovaného syna. Když zjistila, co se v klášteře děje, nejenže odtud syna odvezla, ale dokonce se celá jejich rodina na popud otce, který se velmi bál odhalení, přestěhovala jinam. I když později v oficiální verzi bude uvedeno, že chlapec byl vyloučen z klášterní školy za to, že byl přistižen, jak kouřil v klášterní zahradě. Jenže přes veškeré snahy rodičů bylo už pozdě. Protože spontánní probouzení této síly nemělo na chlapce jen pozitivní vliv (začal se lépe učit, zejména pokud ho učební předmět zajímal, projevovaly se u něj zřejmé kvality vůdce), ale vyvolalo také negativní projevy, v jejichž důsledku jeho rodiče také předčasně opustili tento svět.“

„Takže to vše se dělo na úrovni jeho podvědomí?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Později se Hitler, už jako mladík, sám spojil s těmito lidmi. V podstatě kvůli nim nechal školy a fakticky zůstal s nedokončeným vzděláním. Je třeba poznamenat, že počínaje tím rokem, kdy Adolfova rodina urychleně opustila své bydliště, došlo k mnoha událostem majícím za následek další události. Josef Lanz odešel z kláštera a změnil si jméno na Lanz von Liebenfels. Za podpory určitých zainteresovaných osob z řad Svobodných zednářů, od nichž vedou nitky mimo jiné také do Vatikánu, vytvořil v roce 1900 tajné společenství řád Nového chrámu (Nový řád templářů) a jeho sídlo umístil ve Vídni. Následně založil známý časopis Ostara pojmenovaný na počest germánské bohyně jarního světla měsíce května. Napsal několik knih. Ve svých knihách se Lanz

zaobíral především tématy hyperboreí, Agarty, Šambaly, Asgardi či legendárního sídelního města Thule.

Řád Nového chrámu se stal jedním ze středisek okultního proudu nazývaného ‚Vihinei‘, což v překladu ze staré němčiny znamená ‚zasvěcení‘. Avšak v té době vzkvétalo nejen toto společenství. Ze stejných sponzorských kořenů Svobodných zednářů vyrostlo také mnoho jiných řádů a tajných společenství. Například Řád Guido von Lista, rakouského básníka a okultisty a zakladatele školy magie run, patřil ke stejnému proudu ‚Vihinei‘. Guido von List vypracoval celou doktrínu Armanismus. Ta dle jeho názoru představovala esoterickou část starogermánského náboženství a jejich tajných znalostí. Byly to svérázné závěry člověka, jehož ve své době značně ovlivnily publikace o indickém okultismu, práce Heleny Blavatské, Friedricha Nietzsche a samozřejmě také stará mytologie germánských národů.

Tak či onak, pro Svobodné zednáře bylo výhodné šířit mezi obyvatelstvem tyto nacionalistické nálady. Snažili se zakládat podobné organizace v různých městech. V Mnichově se v roce 1918 objevila ještě jedna pobočka jejich lóže, společenství Thule pod vedením barona Rudolfa von Sebottendorfa, jehož cíle zněly pro všechny poměrně neškodně: zkoumání starogermánské kultury.“

Protože se Sensei na chvíli odmlčel, Viktor promluvil:

„Nějak pořád nemůžu pochopit, že by se Vatikán zajímal o Šambalu.“

„Svobodní zednáři se vždy tajně pídili po jakýchkoli informacích souvisejících se Šambalou,“ odpověděl Sensei.

„To bych tedy neřekl, že v těch letech došlo k tak prudkému vzestupu podobných společenství,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Ale vůbec ne, doktore. Zájem o podobné znalosti a pokusy o vytvoření různých společenství podobného rázu nikdy neustávaly. Je toho poměrně dost i dnes. Prostě jen pro mnohé lidi v souvislosti s válkou došlo

k vypíchnutí malého časového úseku týkajícího se tohoto tématu, ze značného objemu informací. Vlastní téma Šambaly bylo aktuální vždy... Ale zpět k Hitlerovi. Adolf byl také zaujat těmito okultními směry a četl podobnou literaturu. A ne náhodou si zvolil pro realizaci svých mladických plánů město Vídeň. Nešlo ani tak o Vídeňskou akademii umění, kam se snažil dostat, jako spíše o tajné společenství jeho ‚starých známých‘, jež v té době už přesídlilo do Vídně a které ochotně navštěvoval, i když zrovna shodou okolností vedl v tomto městě nuzný a polohladový život.“

„To jsou mi věci! Co ho tam tak lákalo?“ podivil se Stas.

„Především praktiky.“

Žeňa se s úsměvem pohoršil:

„Copak ti ‚staří známí‘ ho nemohli ‚nakrmit, ohřát, sebrat‘?“

„U nich to bylo zavedeno tak, že si každý řešil své problémy sám,“ poznamenal k tomu Sensei. „Ideologie zde propagované souvisely nejen s mystikou, s prioritami nacionálního okultizmu, hledáním Šambaly a Grálu, ale také do značné míry s tématy zaobírajícími se nejvyššími židovskými kněžími, jež se snažili prostřednictvím jimi kontrolovaných marxistů uchvátit vládu nad světem. A toto téma bylo usilovně šířeno v mnoha tajných a veřejných společenstvích Svobodných zednářů. Proč? Za prvé, toto téma bylo populární mezi různými vrstvami obyvatelstva. Za druhé, Svobodní zednáři je jednoduše využívali pro realizaci záměrů Archóntů a pro přípravu vědomí národa na nadcházející světovou válku. Potřebovali, aby šli lidé bojovat o cizí území, aby šli na smrt pro ‚posvátnou‘ ideu osvobození světa od nadvlády těchto židovských kněží.“

„To je ale cirkus!“ pousmál se Viktor. „Takže to vlastně vypadá, že využívali nenávisť lidí vůči Archóntům ve prospěch samotných Archóntů?“

„Ano. Prostřednictvím stimulování pudových instinktů v lidech,“ dodal Sensei k tomu, co řekl Viktor. „A když vypukla první světová válka, mnozí lidé chápali tuto válku jako samozřejmost, včetně Hitlera, jenž se pod vlivem těchto lidí i přes své chatrné zdraví přihlásil jako dobrovolník na frontu. A po válce, po hanebné porážce Německa, po násilné revoluci v tomto státě a po vzniku Výmarské republiky takovéto nálady ještě zesílily. Po návratu z války Hitler opět navštívil své ‚staré přátele‘ z tajného řádu, kteří bydleli v Mnichově. V té době Svobodní zednáři nutně potřebovali prosadit co nejvíc svých lidí nejen do státní struktury Německa, ale také do různých německých politických stran, aby zajistili vytvoření podmínek pro druhou světovou válku.“

Andrej se hned zeptal:

„Takže Archóntové hned zahájili přípravy na druhou světovou válku, jak měli v plánu?“

„Jak už jsem říkal, plánují své postupy na mnoho desítek let dopředu. Proto Archóntové zohlednili ve svých plánech nejen první a druhou, ale také, bohužel, mnohem globálnější třetí světovou válku...“

„Třetí?“ téměř sborově se zeptali chlapci.

„Ano. Řeknu vám o tom o něco později. Takže pro vytvoření podmínek pro druhou světovou válku Svobodní zednáři postupovali v souladu s plány Archóntů a využili všechny své rezervy. Pro jejich ‚odchovance‘, jež strhl proud dění a mezi nimiž byl také Hitler, se našla speciální práce. Nejdříve Hitlera zařadili do složek zajišťujících špiónážní sledování drobných politických sdružení a stran. Těch bylo v Německu tehdy velmi mnoho. Sbíral údaje o programech, cílech, světonázorech, souběžně pozoroval taktiku chování lídrů stran, způsob jejich vystupování, zaznamenával nejúspěšnější témata vystoupení.

Následně, po nějaké době, byl Hitler zařazen do Německé dělnické strany založené na popud Sebottendorfa, a to díky snahám ‚bratří‘ lóže – novináře Karla Harrera

a zámečníka Antona Drexlera. Hitlerovy schopnosti v oblasti politické agitace, jeho obdařenost vnitřní silou, značný vliv mysticismu na jeho vědomí a také mnohaleté členství a závislost na vnitřním kruhu tajného řádu, to vše z něj činilo jednoho z kandidátů na roli ‚Führera‘ (vůdce), který měl rozpoutat válku výhodnou pro Archónty.“

„Jedním z kandidátů? Copak byli i jiní uchazeči?“ zajímalo Viktora.

„Bezesporu. I s nimi vážně pracovali lidé Archóntů. Hitlera seznámili s architektem Alfredem Rosenbergem a s novinářem a dramatikem Dietrichem Eckartem, jež byli členy společenství Thule. Během následujících tří let oba tito lidé pracovali na Hitlerově řečnickém projevu. Eckart vycvičil Hitlera nejen v umění mluvit před obecností, naučil ho také správně formulovat své myšlenky na papíře. Mimo to do něj neustále pumpovali informace o tajném učení řádu a všeobecné politické teorii určené pro veřejná vystoupení. S použitím určitých technik a praktik, jimž se naučil v řádu, Hitler za pomoci zvláštní skupiny senzibilů podporujících jej v okamžiku vystoupení zvyšoval intenzitu svého osobního působení na lidi.

Hitler začal rychle růst jako řečník. Získával popularitu v prostředí různých sociálních skupin a plánovitě zvětšoval početnost svého posluchačstva. Když se členská základna strany značně rozrostla, došlo k její reorganizaci, během níž byli staří lídři strany odsunuti z vedení. Na odpovědná místa zabývající se finančními a organizačními záležitostmi Hitler dosadil lidi ‚vhodné‘ pro řád. Byly stanoveny zásady vůdcovství a strana byla přejmenována na Národně socialistickou německou dělnickou stranu (NSDAP). Mimochodem slovo ‚nacista‘ je svéráznou zkratkou slov nacionální socialista. Symbolem strany se stala starobylá svastika a také stejně prastarý a pro okultisty významný pozdrav ‚Heil!‘ s gestem natažené ruky. V podstatě byla pro Hitlera vytvořena

nejen strana, ale celý řád podle vzoru středověkých rytířských řádů. Byly vytvořeny bojové jednotky na ochranu stranických zasedání a shromáždění, takzvané jednotky ‚hnědých košil‘ (SA) a jako osobní věrná Führerova ‚garda‘ pak jednotky ‚černých košil‘ (SS). Byla zavedena přísná disciplína. V podstatě Hitlerova strana – NSDAP – tvořila stát ve státě a kopírovala významné státní instituce a systém dceřiných veřejných organizací, svazů zasahujících do vrstev mládeže, inteligence, pracujících a tak dále. Měli dokonce vlastní teroristickou organizaci. A ještě bych chtěl zvláště zdůraznit, že byl vytvořen pyramidový systém fűhrerství. Strana začala aktivně propagovat rasismus a antisemitismus, vystupovat proti Versailleskému míru, jenž měl být podle nich pro Německo osudným a proti zásadám liberální demokracie. Kladla si za cíl přilákat do svých řad co největší počet ‚ukřivděných a uražených‘ a maximálně rozšířit volební základnu této strany.

Avšak kariéra jakéhokoli politického činitele není ani tak založena na řečnickém umění a organizačních schopnostech, jako spíše na stabilním a štědrém financování. Dnes se můžeme v mnoha historických zdrojích dočíst, že prvními sponzory Hitlerovy strany byly manželky bohatých bavorských průmyslníků. Ve skutečnosti je to ale jinak. Tato informace byla do ‚dějin‘ vložena záměrně kvůli veřejnosti, aby zůstaly skryty skutečné zdroje financování Hitlerovy strany a druhé světové války jako celku.“

„Ale copak je možné všem zatajit ‚dějiny‘?“ podivil se Andrej.

„Hravě. V roce 1946 Rockefellerův fond vyčlenil značnou peněžní částku na to, aby byla světové veřejnosti předložena nějaká oficiální verze druhé světové války, jež by utajila skutečné informace o tom, kdo financoval tuto válku a díky komu byl nastolen nacistický režim, ale

hlavně, aby utajila celý okultně-mystický podtext nacismu zcela zjevně ukazující na vedení Archóntů.“

„To je mi ale novina!“ užasl Viktor.

„Podívejte se pozorně na dějiny předkládané masám počínaje školními učebnicemi. Archóntové zpravidla speciálně směřují svou propaganda tak, že jsou vina a trápení v plné míře položeny na bedra jednoho člověka nebo je naopak všechno dobré připisováno jedné osobě, přičemž vaše zvědavost je zkoncentrována na jejich osobních kvalitách. Jenže z nějakého důvodu je často zamlčováno to hlavní, to co formovalo přesvědčení tohoto člověka, případně od koho je převzal; kdo dal tomuto člověku do rukou moc, kdo ho učinil veřejnou, světově známou osobností a především, kdo financoval jeho prosazení se. Když to totiž víte, tak si můžete snadno spočítat, kdo tahá za provázky této ‚loutky‘.“

„A Hitler byl také loutkou Archóntů?“ zadrmolil svou otázku Košťá.

„Samozřejmě. Ba co víc. Dokonce i po Adolfově smrti, po válce, pokud se náhodou objevily knihy s podrobnými informacemi ukazující na skutečné pány této veřejné loutky (protože to nebylo možné zcela utajit, zejména když se to stalo před tolika lidmi), byla tato díla vyhledávána, ničena a zakazována Spojenci.“

„Pracovali operativně!“ vojensky ocenil Voloda.

„Takže, pokud jde o financování Hitlerovy strany: Odkud by se v Německu hroučícím se pod tíhou povinností vyplatit obrovské válečné reparace (vyměřené německému národu Archónty prostřednictvím Versailleské smlouvy a vyvolavší krach německého peněžního systému a chronickou inflaci) vzaly obrovské prostředky pro nastolení nacistického režimu? Dříve, než odpovím na tuto otázku, chtěl bych vás upozornit na to, jak Archóntové prosadili schéma vytěžení dvojitého zisku od německého národa po první světové válce. Za prvé, právě k Archóntům (prostřednictvím jejich organizací)

se v konečném výsledku dostávala převážná část peněz z reparačních plateb, a to jako k hlavním věřitelům zemí poškozených válkou. Za druhé, donutili Německo vzít si na vyplacení těchto peněz úvěr, opět od mezinárodních bankéřů. A aby si ulehčili takové sprosté okrádání německého národa, založili tito mezinárodní bankéři ve Švýcarsku Banku pro mezinárodní platební vyrovnání neboli Banku pro mezinárodní vyrovnání. S její pomocí bylo možné provádět reparační platby tak, že peníze z účtu jednoho státu, třeba Německa, byly převedeny na účet jiného státu vedený také v této bance. Mezinárodní bankéři měli přirozeně z těchto transakcí značné úrokové výnosy a provize. Pod rouškou všech těchto poskytovaných úvěrů do Německa, zejména v roce 1924, proudil obrovský kapitál, který „žraloci v moři obchodu“ z řad Archóntů ždímalí z amerického lidu.“

„Z Ameriky?“ zeptal se s údivem Viktor.

„Ano. Právě na základě tohoto amerického kapitálu se začala budovat Hitlerova válečná mašinérie.“

„Proč právě před rokem 1924?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Proto, že právě tento rok se stal odrazovým bodem pro obrazně řečeno spuštění časovače ‚bomby‘ vytvořené Archónty pro rozpoutání druhé světové války. Do roku 1924 přichystali několik hlavních záležitostí. Jednak byl v podstatě připraven uchazeč, který rozpoutá tuto válku. A hlavně byl do Německa převeden kapitál nezbytný pro totální nástup tohoto vůdce k moci. Mimo to se do země se začaly stahovat okultní síly Archóntů, jež následně vytvořily základní jádro nacismu. Roku 1924 přijeli někteří jejich asijské zástupci. Pokud jde o poslední jmenované, již roku 1926 díky tajné činnosti Karla Haushofera, o němž si ještě povíme, se v Německu, zejména v Mnichově a v Berlíně začaly objevovat a formovat velmi neobvyklé ‚kolonie‘ Tibeťanů a Indů. V podstatě se jednalo o příslušníky členů tajného řádu černé magie

sdužujícího odchovance řádů Zeleného draka a Žlutých čepic.

Za druhé, v témže roce 1924 byly uskutečněny plánované události na mezinárodní úrovni. ‚Podnikatelské vrstvy‘ Velké Británie, USA a Francie zbrojí za značného rozšíření ekonomické spolupráce s Německem. Díky tomu začíná probíhat proces slučování německého, amerického a anglického kapitálu prostřednictvím vytváření společných podniků a bankovních organizací. Vezměte si například mezinárodní kartel I.G. Farbenindustrie AG (I.G. je zkrácené označení v překladu znamenající ‚společný zájem‘), jenž kontroloval celosvětový chemický a farmaceutický průmysl a přirozeně představoval obrovskou politickou a ekonomickou sílu. Jeho sídlo se nacházelo v Německu. Na jeho fungování se podílelo 93 států. Byl to jeden z největších světových koncernů. Pro Německo I. G. Farben vyráběl téměř polovinu všeho německého benzínu a v období války jeho závody produkovaly mimo jiné také plyn pro plynové komory. Téměř všichni ve skutečném vedení tohoto mezinárodního kartelu byly Svobodnými zednáři – vlastníky velkých podniků a též zastávali různé odpovědné funkce ve vládě, mimo jiné i ve Spojených státech. Finanční ředitel I.G. Farben Hermann Schmitz byl současně ve vedení Německé banky a také ve vedení Banky pro mezinárodní platební vyrovnání.“

„Až tak?“ podivil se Viktor.

„Ano, je to tak. Například jedním z hlavních spojovacích článků Svobodných zednářů aktivně se účastnících financování nacistů byl prezident německé Reichsbank, Hjalmar Horace Greeley Schacht (Tinglef Schleswig-Holstein). Později se stal nacistickým ministrem ekonomiky. Mimochodem rodina Schacht již po mnoho let patří mezi finanční elitu světa. A ne náhodou se stal Hjalmar Schacht hlavním německým zástupcem americké finanční korporace Morgana. Mimo něj to byli bratři

Averell a Roland Harrimanové, američtí finančníci a členové řádu Lebky a kostí. Prováděli tyto operace prostřednictvím Union Bank (Union Banking Corporation se sídlem v New Yorku), jež byla společným podnikem německého průmyslníka Thyssena a Harrimana. Z osmi ředitelů této banky byli čtyři členy řádu Lebky a kostí. A vůbec bych chtěl poznamenat, že Roland Harriman financoval jak Sověty, tak i nacisty právě prostřednictvím Banky Brown Brothers Harriman. Všimněte si, že jedním z jeho nejdůvěrnějších spolupracovníků byl Prescott Bush, jenž se později stal ředitelem Union Bank...“

„Bush?!“ pronesl s úžasem Nikolaj Andrejevič. „Není to náhodou příbuzný současného prezidenta USA George Bushe?“

„Samozřejmě, že je to příbuzný. Je to jeho otec! Tento klan Bushů je přímo ukázkou aktivní práce Svobodných zednářů. Aktivně se účastnili realizace tajných plánů Archontů během první a druhé světové války. Například Prescottův otec, Samuel Prescott Bush byl během první světové války členem Rady válečného průmyslu a byl odpovědný za dodávky munice pro armády.“

„Munice?“ zeptal se Voloďa. „Zlaté místečko.“

„Po první světové válce zastával funkci prvního prezidenta Národní asociace manufakturní výroby a ekonomického poradce prezidenta USA, Herberta Hoovera. A ne náhodou právě v těchto letech (1929–1933) byla uměle vytvořena hluboká ekonomická krize v USA označovaná jako ‚Velká deprese‘. Tchán Prescottta Bushe, George Herbert Walker, byl významným finančníkem, jenž mimo jiné založil v New Yorku již zmiňovanou společnost Brown Brothers Harriman. Právě on sponzoroval volební kampaň jiného zástupce Svobodných zednářů Herberta Hoovera. Ten na postu prezidenta USA vystřídal Franklina Delano Roosevelta původně pocházejícího z rodiny vlastníka půdy a vlivného obchodníka s velkými konexemi v politických kruzích. Ano,

jak Prescott, tak také George Bush byli aktivními členy řádu Lebek a kostí...“

„Lebek a kostí? Úplně jako opravdoví piráti,“ pousmál se Stas.

„Jo, jo. Z Archóntového moře,“ dodal Žeňa.

„V období druhé světové války, když novináři vypátrali informace o tom, kdo skutečně sponzoroval nacisty, s nimiž Amerika válčila, byl zahájen soudní proces, kde byla zdiskreditována jména Harrimana a Prescottta Bushe. Jenže tato záležitost byla rychle ututlána. Mimochodem neobešlo se to bez účasti Allena Dullese, advokáta Prescottta Bushe.“

„Allena Dullese?“ podivil se Volod'a. „Ředitele CIA?“

„Ředitelem se stal o něco později, až po válce. V té době byl společníkem advokátní kanceláře v New Yorku, kterou vlastnil jeho bratr John Foster Dulles. Tato advokátní kancelář zastupovala zájmy dalšího z velkých sponzorů nacistů, rafinérské společnosti STANDARD OIL vlastněné Rockefellerem. Rovněž v roce 1942 byl Allen Dulles za příslušné ‚zásluhy‘ jmenován vedoucím evropského oddělení nového Úřadu pro strategické služby USA. Díky svým novým pravomocem a na popud Svobodných zednářů prohloubil své styky s Himmlerem (ten se již následující rok (!) stává ministrem pro vnitřní záležitosti v nacistickém Německu), navazuje na obnovenou tajnou spolupráci s orgány SS. Ředitelem CIA (byla vytvořena v roce 1947 namísto zaniklého Úřadu pro strategické služby, jenž se zdiskreditoval kvůli stykům s nacisty) se Allen Dulles stal až v roce 1953.“

„To je fakt vtip!“ pousmál se Viktor. „Takže je to pravda: Vymění vývěsní štít, ale hlavní hráči zůstávají na svých místech!“

„Ano, Allen Dulles je hráč, jakých je jen málo. A není divu. Vždyť pochází z rodiny hráčů, dalo by se říci, z rodiny polotovarů pro šachové figury Archóntů. Dědeček Allena Dullese byl státním tajemníkem za 23. prezidenta

USA Benjamin Harrisona (mimochodem vnuka 9. prezidenta USA, posledního prezidenta, jenž byl poddaným Velké Británie a jehož otec byl jedním z těch, kteří podepsali Deklaraci nezávislosti). Strýc Allena Dullese, Robert Lansing, zastával stejnou funkci za 28. prezidenta USA Thomase Woodrow Wilsona, za jehož vlády se USA zapojilo do první světové války a jenž byl jedním z iniciátorů vytvoření Ligy národů. A jak to bylo se starším bratrem Allena Dullese, Johnem Fosterem Dullesem?

John Foster Dulles, který zastával v USA významné vládní funkce (včetně funkce státního tajemníka za prezidenta Eisenhowera /1953–1961/) byl také jednou z významných osobností organizace Svobodných zednářů. Byl také předsedou rady kurátorů Rockefellerovy nadace. Tento člověk se významně zasloužil o realizaci plánů Archóntů souvisejících s druhou světovou válkou, zejména s poválečným uspořádáním světa a rozdělením sil v něm, účastnil se budování OSN (dokonce se podílel na vypracování Stanov OSN) i válečných bloků NATO, ANZUS a také SEATO, jejichž posláním bylo čelit Rusku, přesněji SSSR. Ani jeho proslavený manifest Šest pilířů světa nevznikl náhodou...“

„Šest? Opět šest!“ Žeňa se zasmál.

„Ano. Sloupů, spíše opor Archóntů,“ přikývl Stas.

„Tedy Sensei,“ protáhl Nikolaj Andrejevič, „s každou minutou tvého vypravění mě udivuješ víc a víc.“

„Já?“ usmál se Sensei. „Já jenom říkám pravdu. Vypravím historii takovou, jaká doopravdy je.“

„Ano, ano,“ poznamenal Volodja, „pravda vždycky uchvacuje...Určitě se *nic* na tomto světě nezměnilo.“

„Bohužel,“ dodal Sensei. „Ale vrátíme se do roku 1924. Takže události naplánované Archónty a proběhnuvší roku 1924 nejen zamíchaly kartami politických rošád v některých státech Evropy, ale také upravily politický směr vlády Sovětského Svazu.“

„Jak upravily politický směr?“ nepochopil Stas. „Nepřeslechl jsem se? V Sovětském Svazu?“

„Ano. Jde o to, že druhá revoluce v Rusku (mám na mysli Velkou říjnovou socialistickou revoluci) uskutečněná Leninovou skupinou poté, co Kerenskij zničil ruské impérium, byla také financována Archónty. Přičemž bych vás chtěl upozornit na to, jak vlastně tato hra Archóntů probíhala. V době, kdy v Rusku začala Únorová buržoazní revoluce, se Lenin a mnozí jeho spolubojovníci nacházeli v emigraci v ‚neutrálním‘ Švýcarsku. Pro ně byla tato buržoazní revoluce nečekanou novinkou. Jenže když se rozhodli urychleně odjet do Ruska, vlády Německa, Rakouska a Anglie najednou odmítly vydat Leninovi a jeho skupině povolení k průjezdu přes jejich území a zablokovaly je ve Švýcarsku za pomoci evropských zemí podporujících toto rozhodnutí. A teprve v dubnu Lenin a jeho skupina stejně nečekaně získali od všech zemí povolení k tranzitnímu průjezdu přes území evropských států do Ruska. To ještě jednou podtrhuje skutečnost, že Archóntové manipulují lidmi ve své hře a v příhodnou dobu je posunují jako pěšáky na nové pozice.

Když Lenin získal moc, Archóntové ho přirozeně obklopili svými lidmi pro zajištění kontroly. Jenže Lenin nebyl zcela obyčejný člověk. Měl vlastní ideologickou skupinu pod vedením Felixe Dzeržinského a tento tým výborně chápal celou hru Archóntů, jejich záměry a úkoly. Po příchodu k moci začal Lenin se svou skupinou usilovně hledat spojení s Šambalou, aby se zbavil nadvlády Archóntů.

„Chceš říct, že to hrál na dvě strany?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Lenin se snažil dostat zemi z krize. A když jeho cíle, zjevně odporující záměrům Archóntů, začaly prosvítat skrz konkrétní činy, Archóntové se rozhodli odstranit jej a nahradit vlastní loutkou. Již v roce 1922, s odvoláním na Leninovo chatrné zdraví,

ho v podstatě odstavili od řízení státu vyzdvihující Stalínovu kandidaturu. Nehledě na to, že stará Leninova garda bojovala s touto gruzínsko-židovskou mafií ze všech sil, protože chápala, jakou hrozbu představuje pro stát. Již čtyři měsíce po Leninově smrti (21. ledna 1924) byl právě Stalin na třináctém sjezdu RKP zvolen do funkce Generálního tajemníka. Přičemž Lenin ve své písemné závěti výslovně žádal, aby Stalin do této funkce nikdy nebyl jmenován. Skutečností je, že ti, kdo podporovali Stalina, na to sami později doplatili vlastními životy.

Po Leninově smrti a po Stalinově zvolení celá řada států včetně Velké Británie, Francie a Itálie téměř okamžitě uznala SSSR a navázala s ním diplomatické styky. Jak jistě chápáte, nedošlo k tomu z ničeho nic. Jen na okraj, ani sám Stalin se dlouho neradoval ze své moci, když konečně pochopil, do jakého područí Archóntů se dostal. Ale o tom si povíme později.“

„Takže nyní se vrátíme do Německa roku 1924. V tomto roce se Svobodní zednáři postarali o to, aby bylo Hitlerovo jméno známé nejen ve všech koutech Německa, ale také v zahraničí. Nehledě totiž na to, že se ideologický potenciál Hitlerovy strany značně rozvinul, tato strana existovala pouze v Bavorsku, přesněji řečeno v Mnichově. Za branami města o ní věděl jen málokdo. Aby byl tento nedostatek odstraněn a loutka Hitlera učiněna známou osobností, byl dne 8. listopadu roku 1923 vyprovokován Pivní puč.“

„Pivní puč? To jako, že tam všichni z piva přímo pučelí?“ sotva potlačoval smích Žeňa.

„Jo, jo. A nejvíc Hitler!“ zasmál se Stas.

Sensei se usmál spolu s chlapci.

„Tento název vymysleli historikové. Předpokládá se totiž, že rozhodnutí o uskutečnění národní revoluce, k níž stále vyzýval Hitler, v podobě ‚pochodu na Berlín‘ jenž měl vést ke svržení židovských a marxistických

zrádců, bylo učiněno v jedné z mnichovských pivnic, kde vlastně také proběhlo hlavní dějství politické hry ‚puč‘.“

Volodža se pousmál a pronesl svým hlubokým hlasem:

„Ano. Ve skutečnosti se taková rozhodnutí s významným financováním v opilosti nerodí. Peníze mají rády střízlivou hlavu.“

„To je přesné,“ souhlasil s ním Sensei. „Takže následujícího dne po této události Hitler zorganizoval ukázkovou demonstraci a spolu s ostatními stranickými vůdci se postavil do čela kolony nacistů, s níž vyrazil do centra města. Tam už na ně čekal policejní kordon a zahájil palbu do demonstrantů. Hitlera okamžitě odvezli ‚stoupenci‘ ve speciálně upraveném autě. Pivní puč skončil nezdarem. V podstatě se všechno odehrálo podle plánu. A v konečném důsledku se Hitler stal známým nejen v Německu, ale také v zahraničí. V samotném Německu o něm psaly všechny německé noviny, v týdenících byly dokonce zveřejněny jeho portréty.“

Dále toto představení nabývalo na zajímavosti jak pro lid, tak zejména pro jeho režiséry. S ohledem na jemnou psychologii davu (protože lidé mají rádi ‚ukřivděné a uražené‘ s nimiž se ztotožňují) byla s německým národem rozehrána následující scéna: Hitler je pohnán před soud ‚za vlastizradu‘. I když byl od první chvíle informován svými ‚učiteli‘ z tajného řádu, že se puč nezdaří, že on sám bude zatčen a půjde do vězení, sice jen na krátkou dobu, avšak ve prospěch věci. Hitler se přirozeně choval tak, jak ho to naučili. Zcela ‚bez bázně a hany‘ proměňuje lavici odsouzených v řečnickou tribunu propagandy. Obviňuje vládu a přísahá, že přijde den, kdy on bude soudit je, tedy prakticky otevřeně mluví o tom, co trápí prostý lid. Přidejte si k tomu příslušné články v populárních novinách, samozřejmě dobře zaplacené (sponzory) a Hitler se hned stává národním hrdinou, ‚patriotem a nesmířitelným bojovníkem proti levici‘.

Adolf je odsouzen k pěti letům v Landsbergském vězení. Místo tohoto trestu tam poměrně poklidně strávil pouhých několik měsíců. Ba co více, právě v této době se Svobodní zednáři začali Hitlerovi zcela vážně věnovat a učit jej ‚skutečnému umění ovládaní davu‘ a tajným ‚okultním vědám vlivu‘. Vězení bylo pro tyto účely velmi příhodným a osamoceným místem, jež chránilo před cizíma očima a ušima.

Hitler nepobýval ve vězení jen tak s ledakým. Společníkem mu byl třicetiletý Rudolf Hess. Právě tento člověk mu byl přidělen jako osobní tajemník (jímž se oficiálně stal v roce 1925) a také jako dozor nad jeho konáním. Rudolf Hess byl zase učedníkem Karla Haushofera, generála vyučujícího na Mnichovské univerzitě. Tento ‚profesor‘ začal metodicky navštěvovat Hitlera ve vězení a trávit s ním mnoho hodin výuky. Přičemž Haushofer byl zasvěceným vyslancem Svobodných zednářů. Když se připravoval na hodiny s Hitlerem často se radil se Svobodnými zednáři vyšších hodností a také s ‚tibetským mnichem‘, jenž získal na Západě přezdívku ‚muž v zelených rukavičkách‘. Ve skutečnosti nikdy nebyl mnichem. Naopak zastával velmi významné postavení ve struktuře tajného okultního řádu Zelený drak.

Chtěl bych vám krátce povědět, co byl tento Karl Haushofer zač. Narodil se roku 1869 v Mnichově. Jeho otec byl profesorem práv. Karl si zvolil dráhu vojáka a absolvoval Bavorskou vojenskou akademii. V roce 1896 se oženil s Martou Meyer-Doss, dcerou židovského právníka. Manželé byly příslušníky urozené aristokracie. Haushofer plnil různé diplomatické úkoly v Jihovýchodní Asii, kde se také seznámil se zástupci tajného řádu Zeleného draka, pod jehož vlivem se utvářely základy Karlova pohledu na svět a jeho znalosti z oblasti okultních věd. Navštívil Indii, Koreu, Mandžursko, Rusko. Ne náhodou byl v letech 1908–1910 byl jmenován do funkce německého válečného atašé v Japonsku. V Tokiu byl

zasvěcen do tajného řádu Zeleného draka a stal se jeho členem, což mu pomohlo sblížit se s císařskou rodinou a japonskou samurajskou elitou. Později, právě díky tomuto zasvěcení, se mu otevřely dveře do ‚buddhistických klášterů‘ v Lhasě a také vstup do jednoho z nevlivnějších tajných společenství Asie, do sekty Žlutých čepic, nazývaných také Zlaté čepice. Je třeba poznamenat, že Žluté čepice pocházejí z ‚Kanduků‘, stejně jako elita Zeleného draka. Jenže ve srovnání s těmito exoty jsou Kandukové úplně někde jinde.“

„Kandukové? A to je kdo?“ zeptal se Andrej.

„Někdy příště vám to povím. Takže právě díky tomuto zasvěcení do řádu Zeleného draka začala hvězda Haushoferovy kariéry prudce stoupat. V období první světové války se stal, jak se říká, ‚mladým generálem‘ a odcházel do výslužby jako generálmajor.“

„Co je to za zvláštní řád, ten Zelený drak, že má takové konexe, vliv a možnosti?“ zajímalo Volodu. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Není divu. Není to jen tak ledajaký řád,“ poznamenal Sensei. „Okultní jádro řádu je velmi těsně spjata s nejvyššími kruhy Archóntů. Musím říci, že se jich bojí dokonce i samotní Archóntové. To proto, že Archóntové jsou pouhými lidmi narozdíl od těchto... Zkrátka kostura tohoto řádu existuje odnepaměti a jeho členové jsou v podstatě pravou rukou Ahrimana, pokud se to tak dá říci. Už to nejsou lidé. Jsou to nelidé v plném smyslu tohoto slova. Kdysi, když ještě byli lidmi, zvolili si cestu, již jim nabídl Ahriman a přáli si nejen získat bohatství a moc, ale také být ‚v těle věčně‘...“

„Copak je skutečně možné být ‚v těle věčně‘?“ podivil se Slávek.

„Samozřejmě že ne. U každé hmoty dříve nebo později dochází k jejímu rozkladu. Existovat věčně může pouze duše a to jen v případě, že je duchovně vyzrálá. Kdežto pod Ahrimanovým pojmem ‚věčného života‘ je chápáno

vědomé převtělení z jednoho těla do jiného na úkor duše. Ta se v důsledku takových manipulací jednoduše po deseti až dvanácti převtěleních zcela rozpadá a zhmotnělý nečlověk mizí navždy. Zatímco obyčejný člověk procházející ‚neuvědomělými‘ reinkarnacemi má šanci přejít do vyšších duchovních sfér a získat reálnou věčnost díky svým duchovním snahám během vymezeného počtu životů. Nelidé tuto šanci nenávratně ztrácejí. Tyto znalosti však přicházejí k člověku zvolivšímu si cestu nelidí mnohem později, až se zkušenostmi z ‚uvědomělých‘ převtělení. Takže takovéto stvoření si nejen začíná velmi rychle uvědomovat smrtelnost své existence, ale také se stává zcela závislým na Ahrimanových přáních, protože jakákoli neposlušnost může mít za následek předčasný a úplný rozpad. Jenže na začátku Ahriman nikomu nevypráví o této pasti. Vše je schováno pod iluzí uspokojení duchovní touhy a duhovou perspektivou ‚věčného života‘ v těle na Zemi.“

Jako by ani neslyšel to, o čem právě mluvil Sensei, zeptal se Ruslan udiveně:

„Uvědomělé převtělení? Dokážu si představit, jaké množství znalostí si s sebou nesou!“

Sensei se smutně pousmál:

„Obrovské množství. Právě proto se jich Hitler tolik obával. Disponují silou stačící k tomu, aby vytrhli člověka z koloběhu reinkarnací a zcela jej zničili,“ odpověděl Sensei Ruslanovi a pokračoval v samotném vyprávění: „Takže pokud jde o Karla Haushofera, právě v řádu Zeleného draka mu byly vštípeny základy toho, co se později stalo jeho celoživotním dílem. Právě tam mu byla podrobně popsána idea, jež byla později v jeho dílech nazývána ‚teorií geopolitického sjednocení Eurazie‘ do kontinentálního bloku, od Azorských ostrovů až k Tokiu. Základem této geopolitiky byla teorie pohyblivé hranice předpokládající nutnost přezkoumání hranic stávajících a rozdělení světa na dvě části – na pevninské a námořní

státy. Ve všech případech je určen jeden nepřítel – anglosaský svět, tedy Anglie a USA, neboť ‚budou usilovat o nadvládu nad celým světem‘ jako přední námořní státy. Podmínky jsou následující: buď otroctví v područí ‚anglosaského kosmopolitního kapitalismu‘ nebo jednotná geopolitická revoluce Evropy v těsném sepětí s Asií. Bylo to předkládáno pod společným kódovým názvem ‚Nový světový řád‘.“

„Nový světový řád?“ podivil se Volod'a. „Ale vždyť Archóntové...“

„Přesně tak. Veškerá iniciativa a plány Nového světového řádu pocházejí právě od Archóntů. Jejich úkolem je rozdělit v procesu válek celý svět na dva velké státy. A ty pak sjednotit do jednoho s jedinou Celosvětovou vládou pod jejich vedením a s novým typem zcela poslušných a jim oddaných lidí (s naprostou dominancí kvalit materiální podstaty) bezohledně likvidujících všechny, kdo budou odporovat této vládě. Pro dosažení těchto cílů povedou podobnou práci prostřednictvím svých podřízených společenství, a to tajných i veřejných. Přičemž povšimněte si, že za nepřátele Východního bloku jsou fakticky prohlášeny národy USA a Anglie. Nikoli ta žalostná skupinka židovských kněží, jež zneužívá vlády těchto zemí ve vlastní prospěch a sama mezitím proti nim štuje jiné státy.“

„Jedna lež za druhou!“ s úsměškem pronesl Viktor otrěsený odhalenými informacemi stejně jako i my.

„A co bys chtěl? Ahrimanova škola. Využívají pozitivního snažení lidí k tomu, aby je přesměřovali negativním směrem a zneužili ve vlastní prospěch. Znalosti neskutečně zkreslují. Tady máte jednoduchý příklad: Proč po nacistech začali popularizovat ostře nepřátelský postoj vůči Šambale, jenž zdůvodňovali tím, že se jedná o ‚hrozného bubáka‘, který je kdesi, neznámo kde, a má vládu nad světem? Tuto ‚legendu‘ vyprávěli nacistům také ‚zasvěcenci‘ z řádu Zeleného draka. Podle

jejich povídaček „asi před třiceti nebo čtyřiceti staletími“ v poušti Gobi rozkládající se v Centrální Asii existovala vysoce rozvinutá civilizace. V důsledku katastrofy se Gobi proměnila v poušť a ti, kdo přežili, emigrovali zčásti na sever Evropy, zčásti pak na Kavkaz. Prý jsou právě tito emigranti prvotní lidskou rasou, její árijskou vrstvou. Zatímco učitelé této vysoce rozvinuté civilizace, kteří prý disponovali zvláštními znalostmi a byly proto nazýváni „synové bezmezné moudrosti“, se nastěhovali do jeskyní na úpatí Himaláji. Tam se rozdělili do dvou skupin. Jedna se vydala cestou „pravé ruky“ a druhá cestou „levé ruky“. Centrem pravé cesty byla Agharta – neviditelné město dobra, rozjímání, „chrám nevměšování se do věcí světských“. Kdežto druhá cesta vedla Šambalou – městem násilí a moci, jehož síly vládou nejen živlům, ale také davům lidí a urychlují „přechod lidstva do období „zkracování času“. A co je podstatné, zasvěcenci Zeleňého draka uváděli, že vedoucí mágové různých národů mají možnost uzavírat se Šambalou smlouvy prostřednictvím přísah a obětování. Na základě této lživé legendy vnucovali třeba právě Haushoferovi, a prostřednictvím něho také celému německému národu myšlenku o „nezbytnosti návratu ke kořenům“ skrze spojenectví nebo ovládnutí celé východní Evropy, Pamíru, Tibetu, Turkestánu, Gobi. Protože ten, kdo kontroluje tyto „klíčové oblasti“ bude prý ovládat celou zeměkouli.“

„To je přece šílenost!“ zasmál se Žeňa.

„Nacistická elita to naopak považovala za „tajné znalosti“. Jenže největší ironie spočívá v tom, že zmiňovaného „tibetského mnicha“ nosícího zelené rukavičky, s nímž byli Hitler a vůdčí osobnosti tajných spolků Třetí říše v neustálém kontaktu, nazývali právě Strážcem klíče. Šířily se zaručené zvěsti, že právě on ví, kde je vstup do Agharty (Ariany).“

„Ahrimany? Kdo by o tom pochyboval!“ znovu se zasmál Žeňa spolu se všemi.

„Jenže proč tak zkreslili informace o Šambale?“ zeptal se Senseie Viktor.

„Abys tomu rozuměl, v Šambale jsou skutečně soustředěny velmi závažné znalosti a je strážcem Grálu v mezidobí jeho globální volby. Archóntové moc dobře vědí, že je to ta jediná síla, proti níž jsou bezmocní. Proto se všemožně snaží očernit Šambalu v očích lidí. A přesto, že samotná Šambala je vůči lidskému společenství neutrální, neboť rozvoj společnosti je osobní volbou samotných lidí, ve výjimečných případech poskytuje duchovní podporu lidem, i když tato dává tuto pomoc nepřímou. Šambala přináší do světa lidí pravdu a znalosti. Ale volba způsobu vnímání je na lidech. Je to jako světlo. **Pokud si lidé přejí vidět světlo, pak nejenže vnímají jeho čistotu, ale také ji předávají jiným lidem. A s každým zábleskem světla je ve světě stále méně tmy. Pokud člověk, jenž jej spatřil, toto světlo uhasí, pak tma rozšíří svá území. Každý, kdo světlo přijal, je jeho nositelem. A právě osobní volba každého člověka určuje, kolik světla bude v jeho okolí a také celkově ve světě.**“

„Takže osobní volba každého z nás,“ promluvil zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „Osobní volba...“

Skupina nějak utichla.

„Takže pro Archónty je výhodné překrucovat fakta, včetně těch o Šambale.“ Sensei se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Třeba to, jak si vypěstovali nacisty. To se totiž musí také umět. Vždyť nacisti si kladli za cíl vytvoření Třetí říše, tisíciletého státu árijské rasy, jenž by se stal základem pro nastolení Nového světového řádu a přípravou civilizace k příchodu Velikých neznámých na světový trůn. Tak se mimochodem titulují Archóntové.“

„A zas je to tady!“ s úsměvem pronesl Žeňa. Chlapci se usmáli.

„Zpět k Haushoferovi. Poučený myšlenkami řádu Zeleného draka se Haushofer na zvláštní příkaz svých

učitelů vrací do Německa, kde se před ním otevírají dveře hned několika okultních společenství, včetně jedné z aktivních lóží Svobodných zednářů – řádu Zlatého úsvitu. Tam se seznámil s lidmi nezbytnými pro další ‚tajnou činnost‘, a to i se zakladatelem společenství Thule, Rudolfem von Sebottendorfem. On sám zakládá ještě jeden řád – Bratři světla, později přejmenovaný na Společenství Vrtil. Tento řád spojil různé německé řády, především Pány černého kamene, Černé rytíře a Černé slunce, jež se později stalo jádrem SS. Navenek byl Karl Haushofer pro všechny příkladným člověkem a manželem, jenž se po skončení úspěšné vojenské kariéry vrátil k vědě a stal se profesorem Mnichovské univerzity. Roku 1922 mu jeho ‚učitelé‘ pomáhají založit Německou geopolitickou univerzitu. Karl vydává své knihy zabývající geopolitikou. Právě v tomto ‚spouštěcím‘ mechanismu je v roce 1924 delegován vyučovat Hitlera a nejen to: Začíná také aktivně popularizovat ‚své‘ ideje. Za tímto účelem zakládá solidní geopolitický časopis, v němž během následujících dvaceti let publikuje své práce. V letech 1924 až 1931 pravidelně vystupuje v rozhlase a obrací se k německému národu. Celkově v následujícím období Karl svou činností Archóntům velmi prospěl. Po pádu Třetí říše nebyl během Norimberského procesu postaven před soud. Tehdy byly souzeny jen veřejné ‚loutky‘ a popraveni ti, kteří věděli víc, než měli. Ale na skutečné vůdce a investory Třetí říše nikdo ani nesáhl. Haushofer ukončil svůj život v roce 1946 jako skutečný zasvěcený představitel řádu Zeleného draka ‚rituální sebevraždou‘, ještě před tím však ‚obětoval‘ svou rodinu.

Ale vraťme se k období ustanovení Hitlera jako vůdce. Souběžně s jeho výukou probíhala intenzivní činnost zaměřená na plánované prosazení národních socialistů do oficiální německé vlády za účelem následujícího ‚legálního‘ převzetí moci. Přičemž k tomuto účelu byly využívány

všechny způsoby, tedy podplácení, vydírání, výhrůžky, teror a dokonce provokační podpálení Reichstagu, aby byli obviněni konkurenční komunisté.

Archóntové souběžně s jinými politickými změnami v Německu připravovali vnější ‚cvičiště‘ pro vznik ‚podmínek pro válku‘. V roce 1929 uměle vyvolali světovou ekonomickou krizi. Tu protáhli až do roku 1933 a během ní značně rozmnožili své jmění. Zároveň jejich lidé nijak neutrpěli. Na základě předběžného upozornění ještě před začátkem krize investovali svůj kapitál do zlata a stříbra. Během krize Svobodní zednáři prostřednictvím svých mezinárodních bank za směšnou cenu skoupili podniky a nemovitosti v různých zemích a zároveň uskutečnili celou řadu politických a ekonomických rošád. V Německu měla světová ekonomická krize za následek též značné vyostření politické situace a vytvoření úrodné půdy pro příchod Hitlerovy strany k moci.

Navzdory všem oficiálním úmluvám typu Versailleské smlouvy a navzdory organizacím typu Ligy národů, jež ‚kontrolovaly‘ mírové soužití národů, byla usilovně budována Hitlerova válečná mašinérie. Před rokem 1936 se na její výstavbě podílelo více než sto amerických společností, mezi nimiž byly tak věhlasné firmy, jako General Motors, International Harvester, Ford, DuPont. Například Ford a Opel (přičemž Opel byl dceřinou společností General Motors kontrolovanou Morganem) patřili k největším dodavatelům tanků pro nacisty. Anglie pomáhala s výstavbou lodí. Sovětský Svaz cvičil německé letce a učil je létat, a to, jen si považte, na vlastním území. Pravdou je, že Sovětský Svaz má zcela jiný charakter než hustě osídlená Evropa s množstvím pozemních orientačních bodů. Tady se musí umět létat, abyste nezabloudili na našich plánech.“

„Takže to vypadá, že jsme si vlastníma rukama připravili Němce na nálety na naše vlastní území?“ nevěřil Viktor vlastním uším.

„Právě tak tomu bylo. A nejen to. Zvláště intenzivně vzkvétalo ‚přátelství mezi Německem a SSSR‘ koncem dvacátých let, počínaje spoluprací na nejvyšších vladních postech, ve vojenství i v průmyslových odvětvích a konče společnými přátelskými vědeckými expedicemi (s německými odborníky pečlivě zaznamenávajícími každou drobnost a vybavenými špičkovou německou technikou) na území SSSR.“

„Šikovně vymyšleno!“

„Ale chtěl bych poznamenat, že čím víc se před Hitlerem odhalovala skutečná tvář těch, jež připravovali jeho vzestup k moci, tím víc on sám začínal chápat, že Archóntové jej potřebují jen dočasně, jen jako veřejnou loutku. Proto se snažil najít všechny možné způsoby, jak se vymknout kontrole Archóntů a získat moc jako nezávislý diktátor.“

„S čím kdo zachází, s tím také schází,“ pousmál se Stas.

„Ve stejné době už jeho protivník Stalin začal realizovat hromadné represe. Ve značné míře to souviselo právě s tím, že Stalin, jenž pozoroval prudký vývoj událostí v Evropě a začal se bát o svůj život, se rozhodl za každou cenu ochránit sám sebe před ‚kontrolory‘ Archóntů. Právě proto byla v SSSR vytvořena ‚železná opona‘ a Stalin zahájil ‚totální čistku‘ nejen ve svém okolí. Avšak Archóntům tyto stalinské represe právě hrály do noty. Hlavně proto, že v tom ‚zmatku‘ byla v podstatě dokonale zlikvidována významná vojenská elita státu mající zkušenosti z let minulých.“

Hitler, který také mnohokrát používal metodu čistky svých řad, pouze s poněkud jiným záměrem, velmi dobře chápal, o co se Stalin snaží. Rozhodl se, bez ohledu na zdánlivou veřejnou antipatii, že s ním spojí své úsilí za účelem svržení nadvlády Archóntů. Uzavřel se Stalinem tajnou dohodu. V souvislosti s ní Hitler později napadl Anglii a dokonce uskutečnil teroristické operace

v samotné Americe, což bylo naprosto nečekané pro některé renomované analytiky té doby. Samotný Stalin do poslední chvíle nevěřil tomu, že Německo napadne SSSR. Oba diktátoři si kladli za cíl spojit své válečné mašinerie a vystoupit proti Archóntům. A skutečně, pokud by se armáda fašistického Německa spojila s armádou Sovětského Svazu, z pozice vojenské síly by jim nemohl konkurovat nikdo. Tím spíše, že samotných Archóntů je jen malá hrstka. Jenže pořád zůstávala zásadní otázka, jak odolat okultním silám Archóntů. Podobná překážka v cestě dvou diktátorů může vyvolat údiv pouze u lidí, jež se nesetkali s projevy těchto sil a v jejichž chápání síla může být pouze fyzickou. Jenže ti, kdo stojí u otěží velké vlády vědí, že něco takového nelze podcenit.“

„Právě Hitler to věděl velmi dobře. Přestože v očích obyčejných lidí představoval ‚moc nejvyšší‘, ve skutečnosti výborně chápal, že jeho moc je nicotná v porovnání s reálnou mocí, již disponovala elita řádu Zeleného draka. On sám měl již v raném dětství možnost potkat se s projevy okultních sil, které jednoduše děsily svou tajemností a mocí svého působení. Hitler byl svědkem těchto ‚neviditelných‘ sil také v době svého vzestupu k moci. Viděl okultní praktiky řádu Zeleného draka v činnosti, kdy na něj byly mnohokrát páčány atentáty a on, zcela nepochopitelně z pohledu obyčejného člověka, vždy vyšel z takových situací živ a zdrav. Věděl, do jaké míry je kontrolováno jeho konání. Jenže postavit se této neviditelné síle reálné moci mohla jen ještě větší síla. Tou dle starých zdrojů různých národů disponovala pouze Šambala, případně to, čemu později lidé začali říkat Grál. Proto se také jak Hitler, tak Stalin usilovně věnovali jejímu hledání. Zejména Hitler se velmi snažil. Ten si vybudoval celistvou představu o tom, že se jednou nejen vymaní z područí Archóntů, ale také že dosedne na místo třináctého a získá tak jeho plnohodnotnou vládu nad světem a bude věčně žít a věčně vládnout.“

Žeňa vyprskl smíchy:

„To jako vzít moc samotnému Ahrimanovi? Teda ten měl ale ambice... Kam se na něj hrabou Archóntové!“

„Co se dá dělat, byl to jen pouhý člověk,“ pousmál se Sensei společně s chlapci. „Takže když Hitler neuspěl s hledáním Šambaly, o to více se věnoval hledání Grálu. A nutno říci, že se k této záležitosti stavěl velmi zodpovědně. Jeho tým se nejen zabýval hledáním Grálu, ale také zahájil výstavbu celého komplexu, jenž měl být hotov za dvacet let a v němž měl být uchováván Grál. Komplex dostal název ‚zámek Vevelsburg‘ na počest starého hradu, kdysi stojícího na tom místě. Právě odtud se měla realizovat vláda nad světem a tam mělo být zřízeno středisko nacistického ‚nového náboženství‘. To vypracovávala elita SS jako syntézu náboženství starých Germánů, křesťanství, jež ještě nebylo ‚otráveno židy‘, a okultismu. Byl schválen plán na výstavbu tohoto komplexu. Podle něj byl trojúhelníkový půdorys zámku připomínající hrot kopí postaven do obrovského kruhu staveb odpovídajícího tvaru stříbrného kruhu Smrtihlava, jímž se pyšnil každý člen SS. Tento tvar kopí symbolizoval ani ne tak legendu o Kopí osudu, podle níž římský centurio zranil ukřižovaného Ježíše, jako spíše jednu pověst starých Germánů a Skandinávců. Podle této pověsti byl jedním z nejvíce uctívaných starých bohů obývajících nebeské město Ásgardu Ódin (u Germánů Vodan), bůh války a válečnické cti. Jeho trvalým atributem bylo kopí Gungnir, jež nikdy neminulo svůj cíl a také prsten Draupnir, jehož prostřednictvím mohli být zrozeni jemu podobní. Takže severní věž trojúhelníkového zámku byla nasměrována na legendární ostrov Thule v Arktidě. Povšimněte si, že na zámku samotném byly nejen apartmány pro všech dvanáct nejvyšších generálů SS...“

„Dvanáct?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Na jedné ose, ale na různých úrovních zde byly vybudovány tři hlavní sály. Dolní sál se nazýval Valhalla

a měl představovat svět mrtvých ze starých ság s věčným plamenem uprostřed, s kryptou pro oberstgruppenführery a také pro uchovávání prstenů všech členů ‚černého řádu‘ po jejich odchodu ze života. O patro výš byl postaven sál Midgard. Tak se podle germánské a skandinávské mytologie nazývá svět živých. Celá místnost včetně podlahy byla pomalována zvláštními runickými symboly. V sále bylo dvanáct sloupů. Tento sál byl určen pro obřady síly blízkého kruhu, neboli právě pro těch dvanáct ‚rytířů černého řádu‘, kteří se tady chystali tvořit osudy lidstva. A konečně na vrcholku severní věže se nacházel ‚sál Grálu‘. Ten zároveň symbolizoval starogermánský svět bohů – Ásgard. Byl určen pro Führera osobně, neboť Führer, jak už jsem říkal, snil o tom, že díky Grálu získá nejen moc Archóntů, ale také moc třináctého. Přičemž právě tam byl postaven zvláštní oltář pro čtyři kameny Grálu, které Hitler hledal.“

„Čtyři kameny Grálu? Ale vždyť Grál je prý pohár,“ promluvil Viktor.

Sensei se tajemně usmál.

„Hitler, jakožto zasvěcený do určitých reálných událostí minulosti, jež zůstaly většině lidí utajeny, věděl, že Grál tvoří dvanáct ‚runických‘ znaků. Tyto znaky byly napsány na čtyřech kamenech, po třech znacích na každém. Právě tyto kameny hledal...“

„Runové znaky?“ ještě více se podivili chlapci.

„Runy“ je německý výraz pro pojem vzatý z anticke mytologie. Německé slovo ‚raunen‘ znamená ‚šepat‘. Ve staré norštině ‚rūn‘ znamená tajemství. Také v gótském jazyce patřícím k východní skupině germánských jazyků ‚rauna‘ znamená tajemství, záhada. Dříve v předkřesťanských časech severští a starogermánští žrecové používali runy jako zvláštní symboly pro magické rituály, výrobu přívěsků pro různé příležitosti a také pro písmo. Názvy run byly vždy velkým tajemstvím, sakrálními znalostmi.

V současné době zůstalo pouze vnější napodobení, avšak podstata těchto znalostí se už dávno vytratila. Ale mnohem zajímavější je příběh o tom, odkud se staří žrecové o těchto magických znacích dozvěděli.

Staré symboly byly známy nejen starověkým Norům a Germánům. Věděli o nich i staří Slované, Keltové, Sarmatové a Skifové. Byli s nimi dobře obeznámeni i ve Střední Asii, kde je dříve používali jako speciální znaky tamgy. Stejně tak je znali ve starověké Číně, Indii, Egyptě, Fénicii a starověkých státech Střední Ameriky. A to není celý seznam takových míst. Mimochodem ve starověkém Egyptě byly znaky nazývané starými Řeky hieroglyfy samotnými Egyptany označovány jako ‚písmo slova Boha‘. Ale prvotním prototypem všech těchto znaků rozptýlených na různých kontinentech bylo znakové písmo, jehož prostřednictvím představitelé Šambaly komunikovali s důvěryhodnými zasvěcenci tohoto světa. Tyto znaky, zanechané na skále, strozech, některých předmětech či zlatých a metalických tabulkách, obyčejným lidem nic neříkaly a nic pro ně neznamenalý.

Ale lidé si pamatovali, s jakou rozechvělostí a úctou se k těmto znakům chovali ti, kdo měli neobyčejnou sílu a znalosti. Začalo obyčejné lidské napodobování, jež se časem přeměnilo na religii a později došlo k uzurpaci těchto znaků různými skupinami žreců a k jejich doplnění o vymyšlený systém symbolů, k ‚dešifrování‘ označení. To jen tak pro informaci.

„Ale proč jen tak? Je to moc zajímavá informace“, namítl Nikolaj Andrejevič po poslední Senseiově poznámce.

Sensei jen pokrčil rameny a řekl, že každý má právo rozhodovat o tom, jak to je zajímavé a pokračoval:

„Tak dál. Hitler se chystal spolu se Stalinem sjednotit svá úsilí proti Archóntům. Nelze říci, že by o tom Archóntové nevěděli. Přírozeně věděli a využili toho ve svůj prospěch. Když uzrál čas, jednoduše pořádně ‚zmáčkli‘

Hitlera prostřednictvím svého ‚muže v zelených rukavičkách‘ a donutili jej zahájit válku proti Sovětskému Svazu.“

„A co že se jich tak lekl?“ promluvil Viktor. „Takové plány, takové ambice...“

„Skočil jim na špek jako nějaký prostáček!“ dokončil myšlenku Žeňa, aniž by se omezoval ve výrazech.

Chlapci se zasmáli a Sensei vysvětlil:

„Jednoduše proto, že košile je bližší než kabát. Proto také šel tam, kam ho vedli. Aby došlo ke skoku nikoli ‚revolučnímu, avšak evolučnímu‘, jak říkají Archóntové. To, že Sovětský Svaz v této válce zvítězil, bylo pro Hitlera naprosto nečekané. I když pro Archónty byl tento výsledek předvídatelný. Bez ohledu na to, kdo ve válce vyhrál, Archóntové rozšířili svůj vliv v jednotlivých zemích, jež se války účastnily. Jejich lidé z řad Svobodných zednářů si také zajistili materiální zisk tak, že prodávali zbraně a potraviny válčícím stranám a též následně poskytovali poválečné úvěry.

Podíváme-li se globálně na to, koho ‚potrestali‘ soudci Svobodných zednářů za početné oběti druhé světové války, pak je zcela pochopitelné, že ‚odsouzení‘ byli pouhými veřejnými loutkami nacismu, případně ‚druhořadými‘ lidmi, kteří věděli jen velmi málo o reálných vůdcích a jejich činech. Avšak lidé od nacistické mašinerie mající pro Archónty určitou ‚hodnotu‘ nejenže byli zachráněni před pomstou ‚soudnictví‘, ale také se poměrně dobře zařídili v tomto životě, aby mohli dál pracovat pro Svobodné zednáře. S realizací těchto záměrů jim velmi intenzivně pomáhal Vatikán. Ten pod záštitou katolické církve převážel důstojníky SS do Švýcarska, Argentiny, Paraguaye, USA. Mnozí z těch, kteří stáli v čele různých výzvědných služeb nacistů, po válce velmi rychle získali nového Pána – Úřad pro strategické služby USA a prakticky pokračovali ve své výzvědné činnosti v západní Evropě.

A NATO? Co myslíte, o čí zkušenosti a profesionalitu se opírala tato organizace, když prováděla své špinavé akce v regionech arabského a islámského světa, v Indonésii, na Blízkém východě či v severní Africe? Nebo když prováděla teroristické útoky v Evropě v sedmdesátých letech? Přece o zkušenosti těchto bývalých nacistů. Právě oni s požehnáním USA ‚podpořili‘ tuto novou strukturu vytvořenou po válce, tak zvanou Severoatlantickou alianci. Dokonce vezmeme-li takovou organizaci, jakou je Interpol, ani tady se to neobešlo bez účasti Svobodných zednářů. Tuto soukromou policejní organizaci na mezinárodní úrovni vytvořenou pro boj se zločinci a drogovými dealery až do roku 1972 vedli bývalí důstojníci SS. A takových příkladů bychom mohli uvést celou řadu.“

„Tááák,“ protáhl Viktor. „Tady máte ten ‚duhový svět‘! Jakápak demokracie a svoboda? Je to jen samá lež, klam a otroctví!“

„...Cos to říkal o třetí světové válce?“ Volodě se zaujetím pohlédl na Senseie. „Copak Archóntové ji skutečně naplánovali?“

„Bohužel,“ kývl Sensei.

„S dnešními jadernými zbraněmi, jimiž vyspělé státy disponují?“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Vždyť je to hloupost!“

„Samozřejmě, že je to hloupost, ale jen v chápání normálních lidí. Podle zvráceného chápání myšlení Archóntů je to normální. Myslím, že teď bych vám mohl povědět to, co se brzy dozví miliony lidí. Mohl bych vám odhalit tajné plány Archóntů určené k tomu, aby se ‚nenudili‘ při práci.“

Takže Archóntové vypočítávají globální války podle generací. A soudě podle jejich výpočtů, má tato generace zažít třetí světovou válku. Pro zahájení nové globální války Archóntové určili tři termíny s ohledem na geopolitickou situaci a na úroveň připravenosti obyvatelstva na tyto události. První datum, 23. prosinec roku 2012, už

bylo prostřednictvím nepřímé reklamy vyhlášeno po celém světě jako možné datum konce světa. Druhé datum je stanoveno na rok 2017. A třetí datum na rok 2025. To jsou hlavní data, podle nichž se orientují a staví na nich své výpočty. I když přirozeně může dojít ke změně, tak jako v kterémkoli jiném plánu. V zásadě je možné jejich přípravy na tyto události jednoduše odhalit a pozorovat. Jediným silným odpůrcem Archóntů, jenž může vážně odporovat jejich záměrům, se stane...“

„Sovětský Svaz?“ zeptal se nedočkavě Viktor.

„Já bych to trochu upřesnil: Rusko. Takže tyto přípravy Archóntů na novou globální válku je možné jednoduše pozorovat na pozadí událostí. O tom, jak postupují Archóntové jsem vám už hodně vyprávěl a ještě vyprávět budu. Jejich metody zůstávají prakticky neměnné a už se mnohokrát v historii lidstva projevovaly a opakovaly. Všechno se bude dít dle starého základního schématu.

Prvním co učiní bude snaha o maximální oslabení svého významného protivníka, který by skutečně mohl překazit realizaci jejich plánů. K tomuto účelu použijí buď provokační destruktivní politiku uvnitř tohoto státu realizovanou prostřednictvím svých lidí nebo případně, pokud se to nepovede, se budou snažit obklopit tento stát takovými zeměmi, jež jsou pod jejich kontrolou. Přirozeně v případě nutnosti budou v těchto státech zorganizovány převraty nebo revoluce, aby se do čela států dostaly jejich loutkové vlády.

Dále bude následovat uměle vyvolaná ‚světová krize‘. Vždyť převážná část světového kapitálu je v jejich rukou a také jsou zvyklí na vytváření ‚nevyhnutelných‘ situací na světových burzách. Vzpomeňte si třeba na předchozí uměle vytvořenou krizi a následně na druhou světovou válku. Kromě toho, že budou ve společnosti vyvolány příslušné nálady před třetí světovou válkou, Archóntové uměle vytvoří ‚světovou potravinovou krizi‘. Ta zasáhne především chudší vrstvy obyvatelstva. Ve světě bez

zřejmých příčin nastane nedostatek potravin, což bude mít za následek hladomor v zemích třetího světa a značný nárůst cen potravin, a to dokonce i ve vyspělých státech. Jako vysvětlení budou sloužit ‚předpoklady‘ odvolávající se na možnou souvislost s globálním oteplováním a s problémem přelidnění planety. Taková ‚prohlášení‘ přirozeně vyvolají u hladovějících touhu rychle snížit početnost lidské populace ve vlastní prospěch.“

Voloděa zachmuřeně podotkl:

„Tak tedy nepříznivá situace... Jenže, Sensei, ty jsi říkal, že skutečně nastanou globální klimatické změny. Pak je možné, že je něco takového jen předpovídaná realita.“

„Předpovídaná realita?!“ obviňujícím tónem pronesl Sensei.

„S moderními technologiemi je reálně možné vytvořit ze saharské pouště kvetoucí zahradu a nakrmit jejími plody značnou část obyvatel. A to se ani nezmiňuji o tom, že na Zemi je dostatek úrodných polí k tomu, aby pojem hlad na této planetě vůbec neexistoval.“ Sensei se na chvíli odmlčel a dál už pokračoval ve vyprávění normálním tónem:

„Třetí a nejdůležitější věcí je, že se chystají financovat a zorganizovat několik zcela zbytečných válek s některými státy třetího světa, avšak za účasti USA jakožto ‚světového policisty hájícího demokracii na celém světě‘. V těchto válkách budou přirozeně umírat lidé, včetně prostých amerických chlapců. Nebudou nic vědět o skutečném pozadí těchto válek a budou umírat v domnění, že za cenu ztráty svého života hájí demokracii a zájmy svého státu na cizím území. Lidé budou umírat, což znamená, že bude narůstat nespokojenost amerického obyvatelstva. Archóntové využijí těchto nepokojů ve společnosti a ve vhodném okamžiku začnou obviňovat ze všech neštěstí dalšího loutkového prezidenta a budou všechno zdůvodňovat jeho ‚nepovedenou politikou‘. Současně se

budou snažit přesvědčit spojence a lid ve své zemi, že obyčejné války nejsou účinné, že válečné operace jsou drahé, války se táhnou (přesto, že Archóntové financují také stranu odpůrců), umírají v nich lidé a nemá to žádný smysl. Neboli peníze a lidské životy jsou vynakládány zbytečně, bez užitku. V důsledku toho se ve společnosti bude vytvářet mínění, že USA má mít právo jako první použít nukleární úder proti těmto ‚špatným, nedemokratickým‘ zemím, s nimiž politika Archóntů jaksí nepočítá. Tento názor se usídí v hlavách lidí a ti si budou myslet, že Američané, jako ‚svobodná země‘ a ‚světová velmoc‘, musí mít právo prvního nukleárního úderu. Vždyť je to levnější a hlavně jejich chlapci nebudou umírat v tomto boji za ‚celosvětovou demokracii‘.

Aby přesvědčili lidi o tom, že nukleární válka je jednoduše nezbytná, budou manipulovat s ekonomikou ‚nejmocnějšího státu světa‘. Tak, jak to Archóntové obvykle dělávají. Nejdříve je ekonomika země uměle rozvíjena a lidé si zvykají na pohodlný život. Potom se objeví ‚vnější nepřítel‘ státu. V tomto okamžiku Archóntové vyprovokují prudký pokles ekonomiky a zorganizují vážnou ekonomickou krizi. Následkem toho mnozí lidé přijdou o práci. Veřejné mínění se stává značně nepřátelským. A také tisk aktivně propírá téma, že hlavní ‚nepřítel‘ v této době bohatne a zaznívají ‚předpoklady‘, že možná právě proto ‚naš národ den ode dne chudne‘. Tato provokace mimovolně vyvolává u lidí, jimž je výchovou vštěpována dominance materiálních hodnot, závist a velmi negativní vztah k zemi ‚bohatnoucí na jejich úkor‘. V konečném důsledku tyto předpoklady tisku postoupí do kategorie obvinění ze strany vlády, jež naznačuje, že za všechny ekonomické potíže země může tamten ‚špatný stát‘. A člověk nacházející se v těžké ekonomické situaci (ale stále si pamatující, jak dobře a pohodlně se mu žilo v jeho ‚svobodné vzkvétající zemi‘) jenž pozoruje, jak bohatne jiný stát (kvůli kterému údajně on zchudl), se

podvědomě přeorientuje z vnitřního nepřítele na nepřítele vnějšího. A to všechno aniž by se zamyslel nad tím, proč ve skutečnosti vznikají tyto krize a kdo je vytváří. Občané tedy začínají „na dálku“ nenávidět zemi, na kterou jim ukázali přísluhovači Archóntů.

A pak je to čím dál tím horší. Lidé se začnou psychicky připravovat na to, že musí jako první použít nukleární zbraně, jež rychle a účinně potrestají „nedemokratický stát“, kvůli němuž „všichni chudnou“. Tímto způsobem se Archóntové pokusí rozpoutat globální válku. V ní přirozeně zahyne velmi mnoho lidí, včetně těch, kteří prahli po „pomstě“.

„Prahli? Cožpak je možné lidi tolik oklamat?“ užasl Viktor. „Vždyť si to stačí jen logicky promyslet. Pokud silné státy rozpoutají nukleární válku, kdo zůstane naživu? Na co spoléhají Archóntové?“

„Ano. Pokud k tomu dojde, zahyne převážná většina obyvatel zeměkoule. I když pro rychlé obnovení lidské populace stačí ponechat naživu alespoň sto tisíc osob. A to Archóntové velmi dobře vědí. Ne nadarmo aktivně realizují plán Agartha vymyšlený ještě za druhé světové války, když se atomová bomba stala realitou blízké budoucnosti. Tento plán předpokládá výstavbu zcela autonomního města (připraveného pro dostatečně dlouhý pobyt sto čtyřiceti tisíc osob s ohledem na jejich rozmnožování) hluboko pod zemí, jež by bylo dostatečně bezpečné za jakýchkoli kataklyzmat a spolehlivě chráněné před nukleárními zásahy.

Archóntové předpokládají, že pokud se jim nepodaří ideologicky ovládnout svět a stát se jediným diktátorem v podobě „celosvětové vlády“, pak po této globální válce budou zcela jistě bezvýhradně vládnout světu. A na celém světě bude konečně nastolena jejich „jednotná vláda“, již se budou bezvýhradně podřizovat všichni lidé na zeměkouli. Počítají s tím, že u nových pokolení lidí bude kultivována výhradně otrocká psychologie založená na

materiálních hodnotách a čistě ahrimanských zásadách. Ale tady vyvstává ještě jiná otázka. Kdo by potřeboval takovou lidskou civilizaci s absolutní dominancí pudových instinktů a materiálních přání?“

Sensei těžce vzdychl a po chvíli mlčení znovu promluvil:

„Proč vám to vyprávím? Proto, abyste viděli, věděli a chápali a **hlavně po celý život činili a realizovali své správné rozhodnutí**. Války organizuje malá skupinka lidí. Ostatní, jejich početná otrocká svita, to jsou jen poskoci žijící z okamžité almužny od Archóntů a utěšující svou dušičku mocí, jež je jim poskytnuta. Vůbec se nezamýšlejí nad tím, že pro Archónty jsou jen jakýmsi kanónenfutrem, tedy ‚potravou pro děla‘. Tito poskoci doufají ve svou ‚zárnou budoucnost‘ a proto přesně plní příkazy svých pánů a vedou svět ke třetí světové válce, aniž by chápali, že oni a jejich děti budou také zasaženi touto válkou a jejich životy se přetrhnou jako filmová páska po záběru atomového ‚hříbu‘.“

„Ano, každá válka je děsivá, zejména nukleární,“ řekl Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Lidé si myslí, že umírají ve jménu svobody. A zatím se ukazuje že proto, aby zvýšili zisky Archóntů“, promluvil Stas.

„Je to tak“, souhlasil Voloděa.

„Ale co mi nejvíc vadí, že Archóntové vyhlašují válku jménem celé země, jako by lidé těchto zemí chtěli tuto zatracenou válku, aby umírali jejich děti.“

„No to mi neříkej,“ povzdechl Žeňa. „Žít s Archónty, to není legrace. To není prošlapat sandály.“

„To je pravda,“ řekl automaticky Stas. Po chvíli si ale zřejmě uvědomil význam Žeňových slov a zeptal se: „A co to má společného se sandály?“

„Já nevím. Ale Archónti jsou volové!“ udělal svůj „moudrý“ závěr Žeňa. „Takhle konají...“

„Copak Archóntové konají?“ pousmál se Sensei. „Chtěl bych objasnit ještě jednou, že Archóntů samotných je jen žalostná skupinka v porovnání s celým lidstvem! Pokud je lidé nechají být, Archóntové se jednoduše zblázní. Archóntové pouze plánují, kdežto my lidé volíme, budeme-li souhlasit s jejich volbou nebo si obhájíme volbu vlastní. Vždyť společná volba závisí na osobní volbě každého z nás, na tom, co v nás převáží uvnitř, jestli duchovní přání nebo materiální klam. Proč nás Archóntové postrkují do válek, revolucí a konfliktů mezi národy a proč my jdeme jako stádo, jako ovce a zabíjíme sobě podobné, aniž bychom přemýšleli o následcích? Protože pro Archónty je důležité formovat lidi neschopné samostatně myslet, neschopné najít si souvislosti a konat. Mají zájem o otroky, kterými je možné manipulovat prostřednictvím sdělovacích prostředků a vnucovat jim normy Archóntů jak mají vypadat, jak se mají chovat a myslet, jakých politických a hmotných zásad se mají držet. Udržují lidi v neustálém strachu z chudoby, z hladu a hmotného strádání, v obavách o vlastní život a zdraví. Člověk začíná věřit, že toto je ten pravý život, že toto je jeho osud.

Ale tak to vůbec není! **Člověk je vždy svobodný ve své osobní volbě! Veškeré obavy jsou výsledkem Materiální podstaty, jejího absolutního strachu ze smrti. Jenže každá hmota je smrtelná. To je zákon. Avšak právě v tom spočívá kouzlo člověka, že není jen kouskem hmoty, není otrokem, ale že se v něm skrývá obrovská duchovní síla, jež jej může přeměnit na Člověka Skutečného, na bytost, která je povznesena nad hmotný svět. Osvobodí-li se od lži, pak se osvobodí od hlouposti. Poznáním Pravdy se člověk stává silnějším a moudřejším. Čím více bude na světě lidí moudrých a svobodných duchem, tím hůře se bude Archóntům dařit realizovat jejich plány, tím slabší bude jejich vliv na lidi. A pokud budou znát**

Pravdu všichni a udělají svou správnou volbu, pak Archóntové nebudou mít jednoduše komu diktovat své podmínky. Vždyť oni ve skutečnosti nejsou nikým. Archóntů je jen žalostná skupinka. Lidé mají rozhodnutí ve svých rukou: buď se poddají provokaci Archóntů a rozpoutají globální válku nebo svrhnou vládu Archóntů a vytvoří zlatý věk této civilizace. V rukou lidí je budoucnost světa. Je to jednoduché. Je třeba být tím, koho se Archóntové bojí. Je třeba být Člověkem!“

Sensei skončil vyprávění a ve vzduchu se vznášelo neobvyklé ticho naplněné jakousi motivující silou. Zdálo se mi, že po takovém upřímném Senseiově vyprávění jako by se všechno usadilo na svá místa, jako bych nejenom vnitřně prozřela, ale probudila se a uviděla skutečný obraz světa bez závoje, iluze mého minulého vnímání. Jakoby se ve mně otevřelo globální vidění a uvědomění si opravdového života lidské společnosti. A toto uvědomění mě nejen omráčilo, ale pomohlo hlouběji pochopit důležitost duchovní cesty.

Když jsem se podívala na oduševnělé tváře svých přátel, pochopila jsem, že se ostatní cítí stejně jako já. Mlčeli jsme a neodvažovali se vyslovit ani slovo, abychom neztratili ten neobvyklý příliv síly a odvahy vycházející ze Senseiových slov. Doufali jsme, že uslyšíme pokračování. Ale Sensei se na nás nějak záhadně podíval a náhle přepnul naši pozornost. Doslova přerušil rozhovor na tom nejzajímavějším místě.

„Tak dobře,“ řekl dobrosrdečně Sensei. „Už stačilo propírat prádlo historie, jdeme se koupat.“

„Koupat se?“ zeptal se Viktor a překvapeně se podíval do stran, jako by ztratil orientaci v čase a zapomněl, kde se nachází.

„Jako vždy,“ s humorem si postěžoval Stas. „Na tom nejzajímavějším místě!“

Žeňa vstal a mírně se protáhl.

„Koupat se je jistě dobrá věc, ale nějak mi kručí v břiše. Už jsou skoro večerní hodiny a my neměli ani oběd.“

Při posledních slovech se Žeňa podíval na mě a Tatánu.

„To je dobrý nápad,“ podpořil ho Ruslan. „Pojďte, holky, něco si ukuchtime.“

Část skupinky si to namířila do stanu s potravinami; jedni aby něco připravili pro ostatní, jiní aby si dali rychlé jídlo. Zbytek se šel se Senseiem osvěžit k moři.

Na návrh Nikolaje Andrejeviče jsme uvařili polévku a udělali saláty. A když byl prostřený stůl, nikoho jsme ani nevolali, neboť všichni se seběhli jako psi na lákavou vůni. Oběd měl velký úspěch. Po dobrém pochutnání se za stolem rozvíjel zajímavý rozhovor.

* * *

„Ano, to o Americe je husté,“ řekl nadšeně Kostík. „Kdo by si to pomyslel!“

„Jen je mi líto lidí, kteří tam žijí,“ vyslovil se soucitně Viktor. „Za vnějším pozlátkem „svobody“ se skrývá takové otrokářství v okovech archontské „demokracie!““

„Ano,“ přidal se Kostík, „a říkali, že je to nejsvráznější země na světě a že je tam všechno na nejvyšší úrovni. Od úrovně života přes přední technologie, dokonce i na Měsíci byli jako první...“

„Ne, a popravdě. Proč byli Američani jako první na Měsíci, a ne naši?“ chytil se toho Ruslan. „My jsme letěli jako první do vesmíru!“

„Jestli chcete, odhalím vám velké tajemství,“ vložil se do toho se sotva znatelným úsměvem Sensei, jenž sledoval diskusi chlapců. „Američané na Měsíci nikdy nebyli. A vůbec tam lidská noha ještě nestanula,“ dodal v žertu. „Myšleno jako bytost, ne jako otisk boty.“

„Jak to, že nebyli na Měsíci?“ podivili se současně Kostík a Ruslan.

„Jednoduše. Lidé nebyli na Měsíci,“ zopakoval znovu Sensei.

„Opravdu?“ zaujatě se znovu zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Let na Měsíc je jen velká mystifikace, dezinformace a rozsáhlá aféra. Jejím organizátorům však přinesla velké zisky.“

Žeňka zvědavě pohlédl na Senseie.

„Ano? To začíná být zajímavé...“

„Počkej,“ zastavil Žeňu Nikolaj Andrejevič a obrátil se na Senseie: „Jak to může být aféra, když je to, pokud vím, obecně známý fakt? Jak se píše, tehdy sledovalo vylodění astronautů na Měsíci více než půl milionu diváků na celé zeměkouli. Tahle měsíční epopěj pokračovala prakticky od roku 1969 do roku 1972, kdy tam američtí astronauti létali snad každý půlrok. A vůbec, vždyť tehdy šlo mezi USA a SSSR o úplné závody o prvenství v letu na Měsíc. Kdyby Američané švindlovali, myslím, že by o tom Sovětský svaz nemlčel.“

„Tady není všechno tak jednoduché, jak si myslíš. Za tou celosvětovou reklamou, o níž mluvíš, stáli Svobodní zednáři nejvyšší úrovně. Na tomhle projektu si jenom na americkém lidu, jako na poctivých daňových poplatnících, vydělali skoro čtyřicet miliard dolarů. Ačkoli se ve skutečnosti žádný let na Měsíc neuskutečnil, a ještě s tehdejšími technologiemi,“ usmál se Sensei. „Dokonce i dnes při současné úrovni rozvoje vědy je to jednoduše nereálné. To všechno byla pouze další úspěšná partie Archóntů ve vysoké politice.“

„Trochu podrobněji,“ vyjádřil Volodža všeobecné přání, hledě na Senseie.

„Ovšem, můžeme i trochu podrobněji,“ pokrčil rameny Sensei. „I když ta informace podle mého názoru není příliš zajímavá. Je to pouze hra vysoké politiky.“

„Zato jak mám napnuté nervy! Až mě svrbí prsty,“ „zabil“ to Žeňka a vyvolal tak smích chlapců.

„Musíš se častěji mýt!“ odpověděl mu Viktor.

„Opravdu, Sensei, vyprávěj,“ poprosil znovu Voloda.

„Co vyprávět... Je to špinavá historie. Tolik dobrých lidí kvůli tomu zemřelo...Ta aféra byla rozpoutána Archónty v době takzvaného ‚velkého vesmírného závodění‘ mezi SSSR a USA. Věrní sluhové Archóntů, Svobodní zednáři, velmi uvážlivě zahráli na ambice velkých politiků. Tehdy v SSSR velel,“ usmál se jaksi dobrácky se Sensei, jako by si vzpomněl na něco pěkného a srdečně řekl: „ještě aby nevelel! Vždyť kosmonautiku vedl sám Sergej Pavlovič Korolev. Byl to dobrý člověk, velmi počestný a morální a zodpovědný za své myšlenky, činy a rozhodnutí.“

„Korolev? Kdo to je? Politik?“ zeptal se Slávek.

„Cože?“ zasmál se Andrej. „Vždyť to je vědec!“

„Vynikající vědec,“ zdůraznil ještě Sensei. „Nadaný inženýr, konstruktér.“

„Otec kosmonautiky!“ hrdě dodal Kostík a povýšeně se zeptal Slávka: „Tys to jako nevěděl?“

„Teď už to vím,“ odpověděl s úsměvem chlapec.

„Korolev nebyl jen vynikající vědec a praktik,“ konstatoval Sensei, „byl to i talentovaný organizátor. Všichni, kdo s ním pracovali v jednom týmu, byli nadšeni jeho neuvěřitelným entusiasmem. Jednoduše dokázal inspirovat lidi svým naprostým přesvědčením o vítězství. A jak říkají dnes, ‚intuitivně‘ rozvíjel perspektivní směry, což bylo samozřejmé. Vždyť Korolev byl neobyčejný člověk. Málokdo ví, že na počátku třicátých let se tehdy ještě mladý inženýr Sergej Korolev nescházel pouze s Ciolkovským, ale i s velmi neobyčejnými neveřejnými osobnostmi. Ty mu odhalily kromě teorie kosmonautiky mnoho zajímavých věcí. Právě po těchto setkáních Korolev ‚onemocněl‘ tematikou příprav reaktivních meziplanetárních letů. Právě díky těmto setkáním mohl, jak o něm později budou psát, ‚předurčit a předpovědět‘ budoucnost letectví a kosmonautiky na mnoho let dopředu, čímž předběhl svou dobu.“

„A s kým se scházel?“ zeptal se netrpělivě Ruslan.

Sensei se pouze tajemně usmál, neodpověděl na jeho otázku a pokračoval ve vyprávění:

„Díky nevyčerpatelnému entusiasmu Koroleva začala ve Svazu éra kosmonautiky. A již roku 1957 vypustil SSSR první družici Země. Potom tu byly první starty automatických meziplanetárních stanic, včetně té na Měsíc, kde se několikrát odebíraly vzorky povrchu. A opět právě sovětská automatická stanice ‚Luna-2‘ poprvé dosáhla roku 1959 povrchu Měsíce. Historicky první let člověka do vesmíru na vesmírné lodi ‚Vostok‘ je také zásluhou SSSR a tak dál a tak dál. Američané také nezaostávali a šlapali, jak se říká, Svazu při osvojení vesmíru na paty. Jestliže Jurij Gagarin uskutečnil let do vesmíru 12. dubna 1961, pak Američan Alan Shepard letěl 5. května 1961. Tedy s malým časovým rozdílem. Jenže Američan byl již druhým člověkem, jenž navštívil vesmír. A tady se to týkalo už jen prestiže země na světovém kolbišti. Dané situace i neúměrných ambicí lidí pak využili Archónti.

Tehdejší prezident USA John Kennedy informoval o prioritním programu pokoření Měsíce. Mimochodem technickou přípravou tohoto projektu se nezabýval nikdo jiný než německý konstruktér raketové vesmírné techniky, bývalý Sturmbannführer SS, hlavní konstruktér rakety A-4 (V-2) (používané za druhé světové války při ostřelování britských a belgických měst), Wernher von Braun. Tento člověk pocházel z rodiny mocného německého finančníka a vlivného politického činitele, barona Magnuse von Brauna. Ten se nacházel v téže skupině Svobodných zednářů jako Hjalmar Schacht. Po válce získal Wernher von Braun americké občanství a pokojně vydělával na vojenskoprůmyslový komplex USA, jako svého času na nacistické Německo. Co se týká kariérního žebříčku, vyzdvihnou ho až na nejvyšší řídicí posty v NASA (Národní úřad pro letectví a kosmonautiku USA).

Média horlivě přesvědčovala americký národ, že i když američtí kosmonauti neletěli jako první do vesmíru, pak určitě musí na povrch Měsíce vstoupit první právě Američan. V důsledku všech těchto manipulací a spekulací americký kongres vyčlenil v té době astronomickou částku na financování tohoto ‚kosmického‘ programu. Prostředky vzali z kapes daňových poplatníků, jako by Američané neměli žádné jiné problémy, než bylo právě dobytí Měsíce. Za tyto desítky miliard dolarů ukázali celému světu laciný seriál ‚epopej o ovládnutí Měsíce člověkem‘, jemuž dali zvučný název program Apollo.“

„Je to na počest starořeckého olympského boha?“ se „znalostí věci“ se zeptal Košta.

Nikolaj Andrejevič doplnil slova chlapce:

„...léčitele, věštce a ochránce umění. Jak se tak dívám, Archóntové jsou velkými milovníky starořecké poezie.“

„Aby ne,“ pousmál se Sensei. Komu náleží vytvoření olympské religie Gomera...

Jenže název programu nevznikl na počest mýtického boha Apollóna, ačkoli masám to bylo zabaleno do tak krásného balení. Archóntové moc rádi používají dvojí smysl slova. Ve skutečnosti byla historie vzniku názvu programu mnohem jednodušší. Archóntovi, jenž přišel s tímto rozsáhlým podvodem, v užších kruzích říkají pro jeho vynalézavost a jedinečné nápady ‚Fab‘ (což v překladu z řeckého ‚phoibos‘ znamená ‚brilantní‘). A pokud se podíváme na slovo ‚Fab‘ v kontextu mytologie, je to jen jiný název pro Apollóna jakožto ‚vševidoucího slunečního božstva‘.“

„Ano. Vše geniální je tak jednoduché!“ zasmál se Viktor spolu s ostatními.

„Kosmická‘ divadelní hra byla naprosto vynikající. Kam se hrabou proslulí scénáristé. Šest expedic úspěšně přistálo na Měsíci bez jakéhokoli problému. Dvanáct lidí navštívilo Měsíc. Ale kosmická loď Apollo 13

nemohla přistát na měsíčním povrchu kvůli nehodě na palubě. Proletěla kolem Měsíce a pak se vrátila s prázdnýma rukama na Zemi.“

„Tak to ve skutečnosti byla hra?!“ nemohl tomu uvěřit Kořta.

„Samozřejmě. Prostě hráli na ambice lidí a ukradli hodně peněz. Takže nejen, že oškubali Američany jako kuře, ale i Sovětský svaz vtáhli do nesmyslného závodu.“

„Tak počkej,“ řekl pochybovačně Nikolaj Andrejevič. „Naši odborníci věděli, že to je ‚fake‘?“

„Samozřejmě, že věděli. Výměnou za mlčení a podporu ‚kosmických‘ programů Apollo získal Sovětský svaz obrovské výhody na mezinárodním trhu. A jak Archónti zametali stopy počínaje změnami ve vládě a konče odstraněním ‚nespolehlivých‘ osob? Nedivil bych se, kdyby měl v budoucnu někdo vážný zájem na tom, aby se dokopal pravdy a ‚náhodou‘ zjistil, že originál záznamu této ‚kosmické hry‘, v němž bylo zachyceno tolik průšvihů, zmizel beze stopy. A jak je známo, bez důkazů se není o čem bavit.“

„Takže američtí astronauti nikdy nepřistáli na Měsíci?“ ujistil se Viktor.

„Samozřejmě, že ne. Chcete-li se dostat na Měsíc, musíte překonat silné radiační pásy.“

„A jak je tedy možné, že astronauti létají do vesmíru a zůstávají naživu?“

„Jsou pod ochranou gravitačního a magnetického pole Země a nikdy nevycházejí za jeho hranice. To znamená, že létají v okolí zemského kosmického prostoru v přípustné vzdálenosti od zemského povrchu. S přiblížením se do zóny zvýšeného kosmického záření jsou pak nuceni snižovat výšku letu. Samozřejmě, že v budoucnu bude s rozvojem nanotechnologií možné letět nejenom na Měsíc, ale i k jiným blízkým planetám.“

„Cože, cože?“ znovu se zeptal Žeňa. „Nanotechnologie? A to je zase co?“

„Nanotechnologie? To je pokračování vývoje mikro-technologie. Předpona ‚nano‘ označuje miliardtinu základní jednotky. ‚Nanometr‘ je část metru rovnající se deset na mínus devátou metru...“ Sensei se podíval na kolektiv a upřesnil: „Abyste si to mohli lépe představit, jeden nanometr dělá jednu milióntinu milimetru.“

Žeňa poslouchaje Senseie spojil ukazováček a palec, vytvořil mezi nimi malinkou škvírečku, pohlédl na tuto mezerku a očividně se snažil představit si ve své fantazii milióntinu milimetru.

„... ‚nano‘ vzniklo z řeckého slova ‚nanos‘. Toto slovo se překládá jako ‚trpaslík‘,“ doplnil Sensei svou odpověď.

„Jakýpak je to trpaslík?“ odevzdaně mhouřil oči Žeňa a se zájmem si prohlížel vytvořenou škvírku. „To je nějaký zmutovaný mikrob, který v dětství dlouho, dlouho stonal.“

„Ano, skutečně to jsou nepatrně malé částice,“ pousmál se s ostatními Sensei a pokračoval: „A nanotechnologie – to jsou technologie, s jejichž pomocí se budou uměle vytvářet jak různé materiály, tak i roboti, jež budou mít velikost nanočástice. To znamená, že pokud se v mikrotechnologiích jednalo o manipulaci se hmotou, pak se v nanotechnologiích jedná o manipulaci s atomy.“

„K čemu mi bude takový robot, když ho ani neuvidím?“ podivil se Žeňa.

„A jak se budou ovládat?“ zvědavě se zeptal Viktor.

„K čemu bude?“ zopakoval Sensei otázku. „Vy si prostě jen neumíte představit, co to je. Nanotechnologie – to je naprosto revoluční pokrok ve vnímání světa a úrovně života lidí.“

„A jak je ten pokrok velký?“ zajímal se Volod'a.

„Přibližně tak, jako kdybychom srovnali úroveň života jeskynních lidí běžajících s klackem při shánění potravy s úrovní života současného člověka využívajícího nejrůznější služby technického pokroku.“

„Vážně?“

„Naprosto,“ přikývl Sensei. „Vždyť čím je takový nanosvět těchto částic? V první řadě to jsou zcela jiné vlastnosti samotných částic odlišné od těch, co vytvářejí. Vezměte si například bonbon,“ Sensei kývl na Ruslana, který zrovna rozbaloval karamelku. Ruslan ustrnul a stejně jako všichni ostatní upřel zrak na tuto sladkost. „Kdybychom ten bonbon rozdělili na několik částí, každá z nich bude sladká. Ale kdybychom tyto části rozdělili na nanometry, pak bude mít každá částice různé vlastnosti a bude se i úměrně lišit ,chutí‘. To se týká i toho ostatního. Vezměte si jako příklad třeba zlato. Vždyť v měřítku nanometrů mají zrníčka tohoto kovu dokonce jinou barvu; nejsou žluté, ale červené. Při pokojové teplotě neslouží běžně viditelné zlato jako katalyzátor chemických reakcí. Kdybychom vzali částičky téhož zlata, avšak velké řekněme tři až pět nanometrů, tak již disponují vlastnostmi dobrého katalyzátoru. A to zase odkrývá další možnosti na poli chemie. Zdá se, že se jedná o jednu a tutéž látku, avšak na nanoúrovni má zcela jiné vlastnosti a kvality.“

Viktor pokrčil rameny a řekl:

„Stejně nepochopím, jak by se při této mikroskopické velikosti mohl vyrobit robot? V mém chápání je robot kus železa s hromadou všelijakých mechanismů uvnitř, který pracuje na baterky. A jak tady probíhá pohyb?“

„Elementárně,“ odpověděl Sensei. „Jestli náš důkladně vlastnosti hmoty, nebude ti dělat žádné potíže vytvořit jeho pohyb. Vezměme nejprimitivnější úroveň pokroku v mikrotechnologiích. Podívejme se například na slitinu titanu a niklu. Disponuje inertní vlastností, takzvanou ,pamětí formy‘. To znamená, že není nutné nic vymýšlet. Vezmeš tuto mikroskopickou ,součástku‘ a deformuješ ji. Pokud ji zahřeješ, znovu se vrátí ,po paměti‘ do svého původního tvaru. A pro zahřátí k ní stačí vyslat elektrický signál. Odpojíš ji a znovu se deformuje do své staré podoby. A tady máš i pohyb tam a sem. Tady máš i ,sval‘.“

„Aha, to jsem nevěděl,“ zaujatě pronesl Viktor.

„A to je ještě pouhá maličkost,“ pokračoval Sensei. „Hlubší znalosti mikrosvěta, jež lidé získají v nejbližších desetiletích, otevrou lidstvu ohromné možnosti. Samozřejmě, pokud lidé tyto znalosti využijí humánně. Může to ovlivnit mnohé oblasti. Třeba průmysl, medicínu, kybernetiku, systém vzdělávání a další sféry lidské činnosti. Přičemž tyto nanostroje o velikosti molekuly budou nejen schopny uskutečňovat operace montáží a demontáží složitých atomových konstrukcí, ale i manipulovat s jinými molekulami, kopírovat se, vytvářet mnohem složitější zařízení, mechanismy velké jako molekula se zabudovaným vlastním počítačem.“

„A čím nás to může ‚ohrozit‘?“ zeptal se s pousmáním Nikolaj Andrejevič. „Třeba v té medicíně?“

„Tak si to představ. Například jsi něčím onemocněl. A místo toho, abys běhal ke kolegům a zjišťoval příčinu onemocnění a co a jak máš léčit, jen vypiješ sklenici obyčejné vody a v ní se budou nacházet ‚lékaři‘- nanoroboti, které ani nepocítíš. A ber to tak, jako bys současně navštívil diagnostika, internistu a chirurga nejvyšší kvalifikace. Protože se budou přemísťovat v celém organismu, nejenže ti bezbolestně a bezchybně stanoví diagnózu, ale najdou i ohnisko zánětu, zlikvidují jej a obnoví zcela funkce tvého organismu.“

Nikolaj Andrejevič nedůvěřivě pohlédl na Senseie a s pousmáním se zeptal:

„Chceš říct, že mi tito ‚mikrošarlatáni‘ nahradí specialisty?“

„Běda, doktore,“ řekl Sensei se smíchem, „brzy si budeme muset najít jinou práci!“

„To už ne! Možná vy! Ale já ne. Pro mé století bude pacientů dostatek. Psychika – to je delikátní záležitost.“

„Mýlíte se, doktore,“ pokýval hlavou Sensei. „S těmito technologiemi se vyskytne možnost nejen léčit pacienta celý jeho život, ale i ho vyléčit.“

Při těchto Senseiových slovech se Nikolaj Andrejevič od srdce zasmál. Sensei pokračoval:

„Vyléčit lidi s duševními chorobami, nemocné bez naděje na uzdravení, invalidy, navrátit jim plnohodnotné zdraví, a to dokonce, i když to byli invalidé od narození. Vždyť nanoroboti mohou pronikat přes hematoencefalickou bariéru přímo k neuronům mozku, kde se skvěle vypořádají jak s podrážděním, tak s potlačení aktivitu neuron a budou působit jak na jednotlivé neurony, tak na určené oblasti.“

„To je nějaké sci-fi!“ zabručel Nikolaj Andrejevič. „Tebe si poslechnout, tak získáme absolutní všelék.“

„Někde jistě,“ usmál se Sensei a dodal: „A to ještě zdaleka není hranice toho, čeho bychom mohli dosáhnout za pomoci nanotechnologií. Ovšem, při jejich rozumném využití.“

„A čeho ještě bychom mohli dosáhnout?“ zajímal se Andrej.

„Například za pomoci nanotechnologií bude možné mít u sebe v miniaturní podobě informace prakticky všech knihoven světa a využívat je. Bude možné bez problémů překonat jazykové bariéry. Při studiu změnit kvalitu způsobu předání informací, aby člověk nebifloval vědomosti, ale se zájmem poznával. Pro okamžitou lidskou komunikaci můžeme přistavit ‚na pomoc‘ virtuální realitu.“

„Jak to?“ užasl Ruslan.

„Zachce se ti třeba podívat se na fotbal spolu se Žeňou, aby sis mohl poslechnout jeho komentáře. Kvůli tomu ti postačí jen si jednoduše vyměnit signály. A ty i Žeňa za pomoci virtuální reality budete spolu, přesněji s virtuální kopií přítele, aniž byste vyšli z domu. A při tom se nebudete koukat na fotbal ve ‚fosilní bedýnce‘, ale budete v trojrozměrném zobrazení. Budete skutečnými diváky na fotbalovém hřišti. Nebudete mít zapojený jen zrak, ale i všechny ostatní smyslové orgány. To znamená,

že uslyšíte všechny zvuky, ucítíte všechny pachy a tak dál.“

„No teda, paráda!“ nadšeně řekl Ruslan.

„S těmito technologiemi je jistě možné udělat průlom v kybernetice, zjednat pořádek v ekologii, odstranit znečištění vzduchu, vody, půdy. Překonat kosmickou radiaci, stvořit takový kompozitní materiál pro kosmické lodě, který nejenže bude ochraňovat lidi uvnitř lodě před radiací, ale bude disponovat i unikátními vlastnostmi. Bude lehčí než prach, pevnější než ocel a tvrdší než diamanty. Jednoduchý příklad, abyste pochopili, o co jde: Pokud by se z tohoto materiálu vyrobila podrážka pro vaši obuv silná sotva jeden mikron, nejenže ji za celý váš život neopotřebujete, ale ani ji nebudete moci poškrábat.

To znamená, že lidé získají tytéž znalosti, jako předchozí civilizace. Ale zůstává otevřenou otázkou, jak lidé tyto znalosti využijí. Co v nich převáží: přání jejich Materiální podstaty, či touha po Duchovnu? Pokud se ve společnosti stejně jako dříve zachová převaha Materiálního principu, tedy přání zahubit sobě podobné, představte si, k jakým důsledkům to může vest.“

„Nedej bože. Na základě těchto nanotechnologií bude válka a bude mnohem horší než všechny dosavadní války dohromady,“ vážně řekl Nikolaj Andrejevič.

„To rozhodně. A místo dobrých doktorů-nanorobotů se lidem zachce vytvořit taková malinká monstra-mini-roboty, jež by se na území protivníka rozptylovali jako prach, aby jako ‚špioni-zabijáci‘ pronikali do všech štěrbin a kanálů, aby shromažďovali informace, ale aby prováděli i diverzní práce. Kolik může stát s pomocí těchto předních technologií vytvořit zbraň hromadného ničení? Jednoduše by je rozptýlili jako prach nad velkoměsty a sbohem. Vždyť do organismu městských obyvatel se s každým nádechem dostane asi 25 milionů přírodních nanočástic. A kdyby mezi nimi bylo i několik ‚diverzantů‘, nikdo by to nepocítil. A když se dostanou do organismu,

mohou splnit jakýkoli úkol, který by jim naprogramovali, počínaje problémy se zdravím a konče různými typy mutace na zombie vlivem na konkrétní struktury mozku, ani nemluvě o letálním konci. Zkontrolovat tento proces a nějak uchránit obyvatelstvo od takové pohromy v zemích, jež nebudou vládnout těmito technologiemi, bude prakticky nemožné.

Nebo například získají-li lidé poznatky o tomto lehkém, velmi pevném a odolném materiálu, k čemu jej v první řadě použijí? Pro mírové účely, k proniknutí do vesmíru? Ani náhodou. Jakmile získají podobné znalosti, v první řadě se pokusí udělat uniformy pro své vojáky a vojenskou techniku tak, aby byli nezranitelní a co možná nejvíce bojeschopní. Představte si vojáka, jenž má celou hromadu pomůcek pro zabíjení, jeho oděv se jako chameleon mění podle barvy okolní krajiny a ještě díky jeho superodolnosti nebude pro vojáka překážkou ani jaderný výbuch.

Představte si, co se bude dít ve světě, pokud naprogramují nanoroboty tak, aby po proniknutí do lidského organismu u lidí začali vyvolávat nekontrolovatelnou agresi? Představte si neviditelnou zbraň, která by se sama reprodukovala v neomezeném množství. Neviditelná zbraň, která by navíc mohla obnovovat kteroukoli existující. A taková nanotovárna by byla vměstnaná pouze do malé krabičky. A v době míru? Představte si lidi znetvořené na zombie, jak hlasují pro jednoho kandidáta. A kde se teď octne ta opěvovaná „demokracie“?

Žeňa hned zareagoval:

„Já vím, kde!“

„Ty, Žeňo, radši pomlč,“ řekl Stas.

„Ano, to je skutečně velmi vážné,“ uzavřel Nikolaj Andrejevič a nereagoval na žerty chlapců.

„Aby ne,“ souhlasil Sensei. „A to zdaleka není všechno. Vždyť není tajemstvím, že se lidé liší podle genů. A pro nanotechnologie nebude problém proniknout na úroveň

DNA. Nebude ani problém vytvořit prostředky sloužící cíleně k vyhubení konkrétní etnické skupiny. Problémem nebude ani ‚čistka‘ celých geografických území. Představte si, co se bude dít, když například, lidé z téže úspěšné Evropy začnou rychle vymírat? Nebo když třeba negroidní rasu v Americe napadne „eznámá“ epidemie? Nanotechnologie není žádná legrace. Je to obrovská odpovědnost! Je to nástroj, s jehož pomocí lze dalším generacím zajistit šťastný život v civilizované společnosti nebo s jehož pomocí lze zničit celé lidstvo.“

„Poslouchej, Sensei, třeba se lidstvo obejde bez všech těchto nanotechnologií,“ litostivým hlasem zakňoural Žeňa. „Já už jsem se smířil s tím, že se budu kvůli míru na zemi celý život léčit u Nikolaje Andrejeviče.“

Starší kluci se usmáli a Sensei zcela vážně odpověděl:

„Problém není v nanotechnologiích. Problém je v lidech, v osobní volbě každého z nás. Mají-li lidé dost odvahy potlačit svůj Materiální princip a vybrat si cestu pokrokové civilizace, otevřou se jim mnohem větší vyhlídky poznání, jelikož nanotechnologie jsou jen malinkým krůčkem v poznání světa. Bude-li však v lidské společnosti vládnout tak jako dříve nenávisť jednoho k druhému, závist, touha po moci a materiálních hodnotách, kdo za to bude moci? Každý se podílí na této volbě. Dokonce, i když si ne zcela uvědomuje rozsah svého rozhodnutí.“

Kolektiv utichl. Všimla jsem si, že již poněkolkáté za dnešní den Sensei obzvláště zdůraznil, že velmi mnoho závisí pouze na nás samotných, na naší osobní volbě a na našem vnitřním světě, jenž se jako v zrcadle odráží do toho vnějšího.

„A opravdu,“ zamyslela jsem se, „je tak rozumné rozhodnout, co tvoří základ mnohých našich konfliktů, sporů a skandálů. Je to naše vnitřní nezralost, náš vnitřní konflikt mezi Materiálním a Duchovním. Vždyť pokud mě láká to, abych nějakému člověku odpověděla hrubě, urazila ho, ponížila ho, byť tento spor vyprovokoval i on,

copak je vinen právě tento člověk? Vždyť on je takový jako já a i v něm plane stejná duše toužící po dobru a míru. Jen se spletl a poddal se provokaci svého Materiálního principu, s nímž nebývá. Chybně si v tu chvíli vybral stranu materiálna a způsobil projevy vnější agrese. Ale proč i já podlehnu této provokaci? Proč reaguji odvetným výbuchem své Materiální podstaty? Vždyť vše je přece v mých rukách! Vždyť to je moje osobní volba, jak budu reagovat: jestli odpovím agresivně, prohrají tak vůči své Materiální podstatě nebo ten konflikt vyřeším pozitivem vycházejícím z Duše.“ A tu mě napadlo: „To je ta kapka, z níž vzniká oceán mého vnitřního světa promítajícího se v tom vnějším. To je očividně táž osobní volba, o níž hovořil Sensei a kterou dělám každou minutu, když zaujímám buď stanovisko své duše a konám tak dobro nebo zaujímám stanovisko Materiální podstaty a vyvolávám tak kolem sebe agresi. Pak se skutečně stává, že je vše v našich rukách a záleží na osobní volbě každého z nás.“ Pochopením takové jednoduché pravdy jsem doslova prohlédla. Všechno se zdá natolik snadné a jasné!

* * *

Zatímco jsem přemýšlela, kolektiv dokončil stolování a přešel k posezení při čaji. Sensei začal žertovat a ten veselý tón se přenesl na starší chlapce. U stolu se znovu rozhostil smích, jenž se plynule změnil v poezii, a to především v přednesu Kosti a Senseie. A v tom jako bych z úst Senseie uslyšela přesnou odpověď na své myšlenky:

„Rozloučila se kapka s mořem — celá v slzách!

Smálo se svobodné moře — celé v paprscích!

Vylétni na nebe, spadni na zem —

Konec je jeden: opět v mých vlnách.“

„Omar Khayyám!“ určil Košť a v záplavě radosti a hned se pochlubil: „Přečetl jsem všechny jeho verše, které jsem našel!“

„A líbilo se ti to?“ zajímal se Sensei a pustil se do sladkostí.

„Líbilo,“ spokojeně přikývl Kosta. „Hlubokomyslné veršiky! Pouze některá místa jsem zcela nepochopil. Tak mnoho psal o vině, lásce k ženám, že se vytvoří takový pocit, že právě toto bylo tím nejdůležitějším v jeho životě.“

„To vůbec ne. Pravděpodobně tě překvapím, když řeknu, že vůbec nepil. V jeho básnických představách se jednoduše skrýval zcela jiný smysl.“ Sensei nespěchal, vypil doušek čaje a vyrovnaně pronesl: „A jak se ti líbí tenhle jeho verš:“

**„Mudrc, který vypěstoval v srdci zárodek živé lásky,
Zbytečně neztrácí ani jedné chvílky:
Ušlechtilou vůli Nebe snaží se naplnit,
Anebo opojnou číši vychutnat nadzemské Lásky.“**

„Vypěstoval si v srdci zárodek lásky?“ udiveně vyslovila moje osoba, ohromená těmito neobyčejnými verši.

Starší chlupci si významně vyměnili pohledy.

„A není to náhodou květina lotosu?“ zbystril Viktor.

Sensei se pouze záhadně usmál a jakoby jen tak mimochodem poznamenal:

„Abych nezapomněl, tyhle řádky napsal Omar Khayyam na počest Učitele svého učitele, tedy Bódhisattvy Agapita.“

„Učitele svého učitele?“ znovu se zeptal Andrej ujišťuje se, zda se nepřeslechl.

„Agapit byl učitelem Omara?“ okamžitě se toho chytli starší kluci.

„Ne. Omar byl učněm učně Agapita,“ upřesnil Sensei.

„To je čím dál zajímavější,“ zaujatě pronesl Nikolaj Andrejevič.

Sensei se očividně nacházel v dobrém rozpoložení, protože nám bez zbytečných žádostí pověděl velmi zajímavý příběh:

„Agapit měl přítele, s nímž se seznámil, když byl na Východě v jedné ze soukromých věhlasných knihoven nacházejících se ve městě Nišápúr. Tohoto člověka zvali Nasirem al-milla va-d-Din šejkem Mohammedem-i-Mansurem. Byl to dostatečně moudrý duchovně vyzrálý člověk, jenž se nacházel na cestě hledání pravdy. Právě on se později stal nejen přítelem Agapita, ale byl i zasvěcen do jeho nejbližšího kruhu.“

„A kde leží to město?“ zatvářil se Ruslan moudře. Zřejmě se snažil představit si jeho pozici na glóbusu.

„Nišápúr? Nacházel se na východě Persie (na území dnešního Íránu) ve starodávné kulturní provincii Chorásán. To je místo rozprostírající se na východ a jihovýchod od Kaspického moře. V tu dobu daná oblast zaujímal ne jen země dnešního Íránu, ale i část zemí dnešní Turkménie a Afgánistánu. Mimochodem, Nišápúr bylo celkem dost velké město, svérázná křižovatka rušných karavan. Samozřejmě to také bylo jedno z hlavních kulturních center Persie. Ve střední Asii bylo proslulé nejen kvůli jeho trhům, ale i vzdělávacím institucím, takzvaným madrasám (školám středního a vysokého typu) a též kvůli jeho vědeckým knihovnám.

Agapit tohoto člověka naučil mnohému. Předal mu některé znalosti učení Bílého Lotosu, jimž mohl v tu chvíli porozumět. Později se Nasir Mansur stal hlavou vědců a badatelů a předával tyto znalosti svým studentům, mezi nimiž byl i šestnáctiletý Ghiját al-din Abú l’Fath Umar Ibn Ibrahim al-nisaburi al-Khayyam, neboli Omar Khayyam.

Omar byl také dost nadaným mladíkem; měl dobrou paměť a rozumové schopnosti. A jak se říká, zrnko padlo na úrodnou půdu a splnilo naděje na bohatou úrodu. Již ve věku dvaceti pěti let byl Omar autorem mnohých vědeckých pojednání z fyziky, geometrie, algebry, astronomie, medicíny, historie, filozofie, arabského jazyka

i literatury. Zabýval se geografí a napsal několik pojednání věnovaných přírodním vědám.“

„No teda!“ zvolal Stas. „Ve dvaceti pěti letech! To je prakticky náš vrstevník.“

„Tomu rozumím, prostě měl dobrou hlavu!“ obdivně pronesl Žeňa. „Vždyť to byl génius! A tady máme hlupáka a ještě většího hlupáka,“ žertem ukázal na sebe a na Stase.

„Každý člověk je svým způsobem geniální,“ poznamenal Sensei. „Jak se říká, hlavní je velké přání odhalit a aktivovat potenciál svého génia.“

„Nevěděl jsem, že byl Omar Khayyam tak pokročilým učencem,“ vyslovil se Viktor.

„Nebyl jednoduše pokročilý. Díky vědomostem Agapita získaným prostřednictvím svého učitele Omar Khayyam značně předstihl svou dobu. Vždyť jen jak jsou cenné jeho práce z fyziky, matematiky. A astronomie? Sestavil sluneční kalendář a doposud nikdo nevymyslel žádný přesnější.“

„Vážně?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Dnes například používáme gregoriánský kalendář. Jeho odchylka ročně tvoří dvacet šest sekund. A Omar Khayyam už v tu dobu nabídl světu kalendář s roční odchylkou pouhých devatenáct sekund. Pokud bychom vzali tutéž matematiku, už tehdy ve svém pojednání ‚Problémy aritmetiky‘ popisoval vzorec dvojčlenu pro přírodní ukazatele. Ten za šest set let jakoby ‚vymyslel‘ anglický vědec Isaac Newton, jenž ho popisoval ve větě o binomálních koeficientech nazvané Newtonův dvojčlen.“

„A proč ‚jakoby vymyslel‘?“ chytil se toho slova Nikolaj Andrejevič.

„Protože Isaac Newton nestydatě opsal tento vzorec z Omarových prací. A nejen tento vzorec, ale i další poznatky týkající se fyziky, matematiky i astronomie.“

„Tomu nerozumím,“ pohlédl na něj úkosem Nikolaj Andrejevič. „Jak se něco takového mohlo stát? Vždyť

Isaac žil na západě a Omar na východě a navíc ještě v různých dobách.“

„Jednoduše. Tato historie má i svou předhistorii. Aby vám bylo jasnější, kdo za tím stál a zároveň byl autorem daného podvodu, jenž dospěl až k historické záměně, v krátkosti vám něco povím o Isaacovi Barrowovi – členovi řádu Svobodných zednářů, členovi řádu Luciferiánů, Newtonova učitele na Cambridgeské univerzitě.“

„Ó, ještě jeden Isaac,“ ušklíbl se Žeňa a obrátil se na Stase: „To na Cambridgi studují a vyučují jenom Isaacové?!“

Stas ignoroval poznámku svého přítele a soustředil se na Senseiovo vyprávění.

„Musím poznamenat, že tehdy byla anglická Cambridgeská univerzita stejně jako dnes jednou z nejlepších univerzit v Evropě,“ objasnil Sensei. „Samozřejmě, že jí Svobodní zednáři nemohli nevěnovat pozornost. V podstatě z ní udělali líheň pro pěstování svých přívrženců. Navíc byly tehdy univerzity celkem výdělečným podnikem.“

Isaac Barrow se dostal na Trinity College Cambridgeské univerzity v patnácti letech. A ne tak docela prostě, dostal se sem konkrétně, jelikož jeho učitel byl jedním ze členů tajného řádu Luciferiánů. Ten byl součástí vyšších kruhů řádu Svobodných zednářů. Taková známost nejenže podstatně ovlivnila Barrowa, ale změnila i jeho další osud. Právě v tom roce se prudce změnil. Kromě toho, že ho Luciferiáné využívali při tajných rituálech síly, jeho učitel dokázal nasměrovat Barrowův nezkrotný temperament na studium jazyků a učení dávné minulosti. Po dokončení college Isaac již dobře ovládal latinský, řecký a arabský jazyk, věnoval se matematice, astronomii, filozofii, teologii, projevoval zvláštní zájem o poznatky učení dávné minulých. V podstatě se z něj stal obstojný ‚pracovník‘ hodící se do služeb Archóntů. Po dokončení college přijímají luciferiáné Barrowa k sobě do řádu. Pro

začátek ho využívají jako posla s tajnými příkazy. Během čtyř let navštívuje Francii, Itálii, nějakou dobu žije na Blízkém Východě (v Konstantinopoli, Smyrně). Na zpáteční cestě do Anglie navštívuje Německo a Holandsko.

Rád bych poznamenal, že v té době Osmanská říše zahrnovala jak Balkánský poloostrov, tak i Malou Asii. Proto zde byly shromážděny nejen práce učenců starodávného Východu, ale i rukopisy starořeckých vědců. Navíc se město Smyrna (dnes turecké město Izmir na západním pobřeží Malé Asie) stalo centrem mimořádně pozornosti Archóntů. Tehdy celý židovský svět díky velké politické hře Archóntů a intenzivní činnosti Svobodných zednářů rozrušeně očekával naplnění ‚proroctví‘ židovských kněží na rok 1666. V tomto roce údajně měl přijít jejich Mesiáš a zařadit všem Židům blažený život, vzkřísit jejich stát a všechny zlomyslníky hrozivě potrestat.“

„Rok 1666?“ ušklíbl se Stas. „Tři šestky? Vždyť to je znak Satana.“

„Zajímavý Mesiáš se objevuje u židovských žreců,“ poznamenal Volod’a, „a čím se jim znelíbil Kristus?“

„Vždyť ho jako Spasitele v podstatě odmítají,“ upřesnil Viktor.

„Ano, byl až příliš lidský,“ ušklíbl se Volod’a. „Nenaplnil naděje, které do něj vkládali.“

„No jistě,“ pronesl Sensei s hořkou ironií. „Tak tedy ve Smyrně se v 50. letech XVII. století, kdy tam žilo mnoho Židů, rozhodli Svobodní zednáři roztočit na účet tohoto národa jednu ze svých kombinací. Kvůli těmto záměrům udělali reklamu, coby Mesiáši konajícím zázrak, jednomu ze svých pěšáků, Židovi - kabbalistovi (nebudu ani zmiňovat jeho jméno). Ovšemže mnozí po takové reklamě uvěřili této loutce, šli za ní a zapojovali se do nových náboženských směrů a hnutí. Stručně řečeno, naplno začal proces balamucení mas. Tak tedy v podobě daného spekulativního rozruchu Svobodní zednáři roztočili své záležitosti, a jak už to tak bývá, najednou zapomněli na

existenci falešného Mesiáše. Toho využily místní úřady. Ačkoli byl tento člověk pro Svobodné zednáře již využitým materiálem, měl stejně jako dříve mezi místním obyvatelstvem mnoho následovníků. Ti dělali zbytečný rozruch a organizovali v dané oblasti nepokoje. A co udělaly místní orgány? Když tato loutka přestala být pro mocné tohoto světa zajímavá, místní orgány jednoduše toho žida-kabbalistu zavřeli do vězení. Přitom se k němu chovali velmi loajálně, dokonce pouštěli do jeho kobky jeho stoupence s dárky. A když mu sultán nabídl, aby si vybral buď popravu nebo přijetí islámu, žid se vůbec nerozmýšlel a přijal islám.“

„Panečku! Zdá se, že zradil své lidi,“ vyslovil se Viktor.

„Když jde zkrátka do tuhého každý myslí jen na sebe. Ne na nějaké vnucené ‚vznešené myšlenky‘ Archóntů,“ řekl Sensei.

„Ano. Velké rozčarování pro daný lid,“ okomentoval Žeňa.

„Na tom byl postaven i plán místních úřadů. Že ten Žid zradí svůj vlastní lid. Tím, že přijal islám, zklamal většinu svých stoupenců. Lidé pochopili, že je opět oklamali a většina k těmto ideám zhostejněla. Několik málo jeho následovníků ovšem setrvalo a snažilo se ospravedlnit jeho čin. Ale když se to vezme kolem a kolem, v celé oblasti začalo být mnohem klidněji.“

„Hm, podívejme se, sultán se zachoval velmi chytře,“ pronesl s úsměvem Volod'a.

Sensei místo odpovědi přikývl a pokračoval:

„Trochu jsme odbočili od hlavního tématu. Tak tedy jako odměnu za své ‚hrdinské činy‘ v tajné činnosti získal v Konstantinopoli Isaac Barrow od členů řádu Luciferiánů velmi poutavá starodávná pojednání. Mezi nimi se nacházely i nejdůležitější vědecké práce Omara Khayyama, jež kdysi záhadně zmizely z knihovny Teheránské univerzity. Kromě toho, když se Barrow vrátil do Anglie, stanul v čele Katedry řeckého jazyka na Cambridgeské

univerzitě. Ale jeho skutečně vášnivou zálibou se stal překlad starých přivezených foliantů. Již po uplynutí dvou let komplikované práce pochopil, nakolik geniální byly vynálezy a znalosti dávných učenců značně předčících svou dobu (k dispozici neměl Barrow pouze práce Omara Khayyama, ale například i díla uzbeckého matematika Hamid al-Hadidi, řeckého matematika Eukleida či Archiméda) a přesvědčil členy Luciferiánů, aby byla založena na Cambridgeské univerzitě nová katedra, a to Katedra geometrie a optiky, na niž pak později přestoupil a opustil Katedru řeckého jazyka. Přičemž si Barrow, jakožto člověk prohnáný a činorodý, přivlastňuje pouze některé znalosti, jež byly tehdejšímu širokému evropskému publiku neznámé. Zejména ty, jež sám přeložil z arabštiny. Současně, aby zamaskoval svůj prohřešek, se proslavuje nejen jako ‚autor‘ tenké čočky a dalších vynálezů, ale i jako překladatel děl řeckých vědců známých v Evropě. Tedy, právě roku 1661, kdy byla otevřena zmíněná katedra, se Barrow seznamuje s Newtonem, jedním z posluchačů jeho přednášek, takzvaným ‚subsizerem‘. „

„Kým? Kým?“ zeptal se Žeňa.

„Subsizerem,“ zopakoval Sensei. „Tak se tehdy nazývali nemajetní studenti, kteří nemohli zaplatit školné. A dokud nebyli dostatečně připraveni na to, aby mohli na univerzitě chodit do nějakého ročníku, dovolovali jim navštěvovat pouze některé přednášky. Ale na oplátku byli povinni sloužit buď bohatším studentům nebo univerzitním pracovníkům. Takže Isaac Newton se dostal roku 1661 na Trinity College Cambridgeské univerzity právě jako subsizer. V tu dobu zrovna dosáhl osmnácti let. Mladému profesoru Barrowovi, vedoucímu Katedry matematiky, bylo třicet jedna let. Nejenže si všiml Newtona a udělal z něj svého sluhu, ale udělal z něj i sluhu svého těla, neboť jej využíval v luciferiánských rituálech síly. I když se něco podobného udržovalo v tajnosti, jednalo se o dostatečně rozšířený jev, jelikož podle

středověké tradice museli členové college zůstat svobodní.

Barrow se Newtonovi nestal jen učitelem a vedoucím, ale i velmi blízkým člověkem. Tomuto neobyčejnému přítelství ještě napomáhal život, který Newton prožil během svých osmnácti let. Newton se narodil na venkovském statku jako nedonošené malinké a velmi neduživé dítě. Jeho otec, též Isaac Newton, zemřel a ani se nedožil narození svého syna. Matka fakticky chlapečka v útlém věku opustila, když malého Newtona ponechala na vychování babičce. Provdala se za kněze a ke svému novému manželovi se odstěhovala. Samozřejmě, že i to malého chlapce, jenž začal svého otčíma nenávidět, traumatizovalo. Vyrůstal uzavřený sám do sebe. Byl slabý a bojácný. Čím byl starší, tím více v něm narůstala nenávist, vychytralost a sobectví. Vrstevníci ho kvůli tomu neměli rádi a tak doprovázela samota Newtona prakticky až k nastoupení na college. A v této škole našel chlapec ve svém učiteli svéráznou spřízněnou duši. Toto setkání ovlivnilo celý další Newtonův osud. Nestal se pouze horlivým a stálým posluchačem jeho přednášek, ale i oddaným sluhou a přítelem Barrowa.

Barrowovi se také hodil ve všem poslušný Isaac především jako člověk jeho blízkého kruhu, který byl nejen spolehlivý, ale i ve všem poslušný. Proto se Barrow důkladně věnoval Isaacově kariéře. Newtonovi s malou pomocí Barrowa vyměňují žebrácké subsizerské stipendium za postgraduální. Roku 1665 dokončuje Isaac college a získává bakalářský titul krásného umění (literárních věd). V ten okamžik začíná v Anglii epidemie moru.

Barrow zbytečně nemarnil čas. Před tím, než univerzita kvůli epidemii propustila studenty na jedenapůlroční prázdniny, předává Newtonovi jím přeložená pojednání Omara Khayyama s přesnými vědeckými výpočty z fyziky, matematiky, astronomie. Mezi nimi byla i významná Omarova práce ‚Problémy aritmetiky‘. Barrow uloží

Newtonovi za úkol přepracovat tento materiál jako by byl autorem, aby rychleji získal magisterský titul. Newton si se splněním daného úkolu pospíšil; celé prázdniny strávil dobrovolně zavřený na svém rodném vesnickém statku ve vesnici Woolsthorp (aby nebyli žádní zbyteční svědci a rozhovory).“

„Ano, o té vesnici jsem slyšel,“ s úsměvem pronesl Nikolaj Andrejevič. „To je tam, kde mu tam spadlo jablko na hlavu a on odhalil zákon gravitace?“

„Já bych řekl, co mu tam tehdy spadlo na hlavu, ale raději pomlčím,“ pousmál se Sensei. „Mimochodem prý ani ten příběh o jablku Newton nevymyslel sám. Omar Khayyam, když ve svých pracech vysvětloval zákon gravitace, uváděl různé příklady. Také objasňoval sílu gravitace na příkladu jablka padajícího z jabloně, tedy velmi rozšířeného stromu ve Střední a Východní Asii. A jelikož se v Newtonově sadu také nacházely jabloně, rovněž použil k vysvětlení ‚svého geniálního odhalení‘ tento příklad.“

„Ten teda umí!“ pozastavil se nad tím Žeňa. „To je mi ale zázračné dítě!“

„Newton nikdy nebyl zázračné dítě. A celá ta nafouknutá sláva kolem něj je jen dílem Svobodných zednářů, kteří na té záležitosti nemálo získali. Dokonce i z uschlé newtonské jabloně udělali ‚historicky hodnotný památník‘ – lavici!“

„...obžalovaných!“ doplnil Žeňa a rozesmál tak ostatní.

„Jistěže obžalovaných,“ usmál se Viktor. „Takhle oklamat celý svět!“

„To jsou ještě drobnosti ve srovnání s jejich globálním podvodem,“ řekl Sensei. „Tak tedy přečetl a přepracoval podle sebe práce Omara Khayyama, jeho vysvětlení a výroky spojené se zákonem gravitace, metodami diferenciálního a integrálního výpočtu, práce o podstatě disperze světla a spektrálních barev a z vynálezů Omara Khayyama převzal zrcadlový dalekohled, s nímž se trápily mnohé učené hlavy sedmnáctého století. Newton se

objevil na Cambridgeské univerzitě, jak se říká, v plné zbroji pro získání magisterského titulu. Isaac Barrow dané odhalení svého chovance učinil velmi významným pro veřejnost a udělal vše pro to, aby Newtona díky těmto pracem proslavil dokonce i za hranicemi univerzity. Jeho plány mířily daleko dopředu. Potřeboval loutku Newtona, jež by zastávala významný post. Sám Isaac Newton pečlivě hrál roli ‚nadaného vědce‘ stanovenou jeho učitelem. Newton hrál, protože podle povahy svého intelektu nebyl takový jako Barrow, tedy milující exaktní vědy. Newton spíše tíhnul k slovesným vědám, k filozofii. Ve snech si hýčkal myšlenku rozluštit Bibli, konkrétně starozákonné knihy proroka Daniela.

Barrowův ‚geniální‘ záměr rychlého posunutí jeho chráněnce za pomoci přivlastnění si cizích prací zafungoval. Již roku 1669 předává Isaac Barrow šestadvacetiletému Isaacu Newtonovi váženou fyzicko-matematickou Katedru na univerzitě. Sám Barrow získává titul doktora teologie a odchází tak z pole exaktních věd. Později se stává prezidentem Trinity College. Mimo jiné právě Barrow se dožaduje královského ústupku, aby všichni profesori na jeho bývalé katedře, počínaje Newtonem, byli osvobozeni od povinnosti přijímat duchovní titul.

Musím zdůraznit, že Newton jako přednášející nestál za nic. Jeho přednášky studenti navštěvovali málo kvůli nezábavnosti jeho výkladu. A to je pochopitelné. Kterýkoli skutečný autor bude nadšeně vyprávět o svém tvůrčím plodu. Ale ten, kdo se věnoval klasickému plagiátu, může předložit pouze holá čísla. Newton nenáviděl vědecké spory i ty, kteří se ho snažili vtáhnout do těchto polemik jednoduše proto, že jeho znalosti nedosahovaly úrovně odhalení, jež údajně učinil. Jednoduše ani neměl co říci. Dokonce psal knihu ‚Matematické principy přírodní filosofie‘ pojednávající o údajně svých odhaleních téměř dvacet let. Mnozí se diví, proč nepopsal stupně, po nichž sám došel k těmto odhalením. Ale Newton je ani nemohl

popsat, protože sám nevěděl, jak to udělat. Opisovat není totéž jako vymýšlet.

Isaac Newton se už od samého začátku velmi bál, že se na tento podvod může kdykoli přijít. Jen tak tak, že ho neprozradil zrcadlový teleskop. Kvůli nepřesnostem v překladu se při sestavování teleskopu dopustil jedné elementární chyby. I s tímto problémem mu Barrow pomohl, když vytvořil přesnější překlad pojednání Omara Khayyama, jehož originál byl uložen v učitelově skrýši. Podle druhého překladu Newton složil svůj věhlasný druhý zrcadlový teleskop, jehož předvedení udělalo roku 1671 silný dojem na jeho vrstevníky. To posloužilo i jako oficiální důvod pro zvolení Newtona za člena Londýnské královské společnosti, jak se tehdy nazývala Anglická akademie věd.

„A to ti ,akademici‘ nemohli odhalit?“ divil se Viktor.

„Tam nebyl nikdo, kdy by to zkoumal a ani nebylo proč. Většinu této ,společnosti‘ tvořili Luciferiané. Ti realizovali především svoje záměry a teprve potom ty vědec-ké. Tím více se Newton pro tyto účely hodil. Ne nadarmo ho později k jeho šedesátinám udělali prezidentem Londýnské královské společnosti.“

„Jde to od desíti k pěti,“ pousmál se Voloda.

„Už tehdy, ve chvíli prvního vážného fiaska, Isaac Barrow pronesl slova, z nichž Newton udělal své životní pravidlo. Poradil mu pozorně naslouchat, více číst a vydávat jen to, co je nutné a ne více, aby slovesní hloupost proměnil na mlčenlivou moudrost. Newton nejenže si zapamatoval tato slova, ale udělal z nich pravidlo svého dalšího života. Navíc mu Barrow jednou řekl: ,Stojíš-li vysoko a vidíš-li dále než ostatní, tak pouze proto, že stojíš na ramenou velikanů.‘ Newton tato slova parafrázoval ve svých geniálních odhaleních, i když v podstatě se jednalo o Svobodné zednáře a jeho závislost na nich.

Když se to shrne, Barrow udělal Newtona velmi oblíbeným a slavným, což samozřejmě proslavilo

i Cambridgeskou univerzitu daleko za hranicemi Anglie. Proslulost mladého ‚geniálního vědce‘ se stala natolik všestrannou, že i sám Newton začal věřit, že je skutečně g^énⁱus. Díky neúměrnému egoismu začala jeho mánie velikosti růst jako houby po dešti. Došlo to až tak daleko, že v jednom rozhovoru s Barrowem se o něm lhostejně vyjádřil tak, že postavil svou ‚geniální‘ osobu značně nad svého učitele. Načež ho Barrow mající dostatečně silnou a nespoutanou povahu ihned vrátil na zem, zdůraznil jeho hloupost a připomenul mu, že by stačilo, aby otiskl překlady Omara Khayyama a celý svět se dozví, jaký je ve skutečnosti Newton ‚g^énⁱus‘.

Pro Isaaca to bylo více než šokující odhalení jeho učitele a teď už i bývalého přítele. Byl natolik vyděšen tímto rozhovorem i skutečností Barrowových hrozeb, že několik dalších týdnů chodil jako tělo bez duše. Avšak ani sám Barrow nehodlal zrealizovat tento plán, protože na popularitu Newtona byly uzavřeny jisté sázky Luciferiánů. Bylo by hloupé bořit pyramidu během její stavby. Avšak od té chvíle se do Newtonovy mysli vkrádá neodbytný nápad: ukrást a spálit ‚originály‘ pojednání Omara Khayyama, aby ho již nikdo nemohl zastrašovat a obviňovat z plagiátorství.

Přesně za půl roku po tomto rozhovoru, v květnu 1677, Barrow ve věku 47 let nečekaně umírá. Newton využil daných okolností. Podařilo se mu zmocnit všech písemností z Barrowovy skrýše včetně prací Omara Khayyama. Domníval se, že si ho přitom nikdo nevšiml. Potom okopíroval ty stránky, jež mu podle jeho názoru mohly přinést ještě větší slávu. A s potěšením, jaké je vlastní pouze psychicky nemocnému člověku, spálil staré listiny a veškerý ‚kompromitující materiál‘ ohrožující jeho osobu.

Další Newtonův život byl více než rovnoměrný. Myslel si, že teď je absolutně svobodný, i když popravdě to byla pouze iluze šikovně vytvořená lidmi z řad Svobodných

zednářů, kteří jím manipulovali. Isaac se na nich ve skutečnosti stal ještě závislejší než dříve. Potěšili jeho mánií velikosti a samozřejmě tím sledovali své záměry a zájmy. Nominovali ho poslancem parlamentu Cambridgeské univerzity, aby doplnili svou ‚většinu‘. Doslova doplnili, jelikož Newton byl naprosto mizerný politik. Později jej pak nejednou volili a protlačovali do parlamentu. Na jeho účet se tehdy vyprávěla anekdota, že parlamentní komora slyšela Newtonův hlas za celou dobu pouze jednou; a to když se obrátil na hlídače a poprosil ho, aby zavřel větrací okénko v sále.

Nic z toho by nevadilo, avšak po uplynutí třinácti let od smrti Barrowa, Newton, užívající si své ‚samostatnosti‘, začal ukazovat zoubky: panovačnost, sobectví a rysy neústupného despoty. Tyto mu byly vlastní i dříve, pouze však ve skryté formě. I nadále plnil příkazy Svobodných zednářů, jen stále častěji demonstroval svou nezávislost a vnášel do těchto příkazů své úpravy, jež je rozhodně nevylepšovaly.

Jednou došlo k vážnému sporu mezi přednášejícími Cambridgeské univerzity a úřady, které chtěly, aby byla univerzita upevněna a vedena katolíky. Součástí delegace mířící k úřadům s protestní peticí od univerzity byl i Newton. Jeho Luciferiané navrhli, aby využil svou slávu a autoritu velkého vědce a řekl rozhodně ‚ne‘. Newton se svou zbabělou povahou před těmi, co mají ve svých rukách moc, místo toho něco nesrozumitelně zamumlal. Situaci zachránili ostatní členové delegace a univerzitu přece jen ubránili. Ale Newtonovi to Luciferiané neprominuli.

Po nějaké době, během jedné zimy, v Newtonově kabinetě propukl požár. Byl to podivný požár. Vypukl prý od zapálené svíčky, jež spadla ze stolu, a tak nějak naneštěstí zničil práce, jež Newton připravoval k vydání: pojednání o optice, chemii, velké ‚dílo‘ o akustice, rukopisy o barvě a světle s jeho mnoholetými pokusy a další

„jeho“ práce. Požár se přitom lakonicky prošel po Newtonových dokumentech (dokonce i po těch v jeho skrýši, které se „nepochopitelně“ ocitly na stole), nic jiného nezničil a uhasl.

Když u sebe v kabinetě Newton našel spáleniště, nebyl jen v šoku. To, že shořely práce, které by z paměti nedokázal znovu napsat, ať by se snažil, jak by chtěl, i když byly opsány z pojednání Omara Khayyama a dalších řeckých učenců (nikoli osobně vypracovány), byla jedna věc. Ale že na tom spáleništi ležel vzkaz, na němž bylo uvedeno, že pojednání Omara Khayyama zničená samotným Newtonem za takových okolností jsou pouhými arabskými kopiemi originálů vytvořených ve XIII. století, to Newtonem skutečně otrásl. A to tak silně, že byl na pokraji šílenství. Během následujících tří let ho provázely záchvaty pomatenosti, těžké psychické potíže a mánie pronásledování.

Zpátky k sobě jej přivedli opět Luciferiané, když mu oznámili, že od toho okamžiku bude žít i dýchat tak, jak mu oni nařídí. Pro jeho osobnost to byl nepřekonatelný ortel na celý jeho zbývající život. Stal se na nich zcela závislý. Více méně se uzdravil a požádal Luciferiány, aby mu našli nějakou funkci v Londýně, přičemž bylo jasné, že o nějaké vědecké kariéře již nemohla být ani řeč. Luciferiané mu dali možnost odčinit jeho prohřešek vůči nim oddanou službou a umístili ho do funkce dozorce mincovny. Isaac k té práci přistoupil se subsizerskou horlivostí a snažil se vyšvihnout se před Luciferiány, aby si získal zpět svou ztracenou důvěru. A skutečně se mu to podařilo, když nastolil pořádek v dezorganizovaném anglickém mincovnictví. Za to dostal doživotní dobře placené místo ředitele Mincovního dvora a dál už se na něj valila privilegia jako lavina. Zvolili ho jak do parlamentu, tak i prezidentem anglické Královské společnosti. V tu dobu již práce Omara Khayyama, ovšem pod autorským jménem Newtona,

získávají velké uznání i za hranicemi Anglie. Díky těmto pracím volí Newtona za zahraničního člena Pařížské akademie nauk. Kromě toho jej za vědecké ‚zásluhy‘ pasují do šlechtického stavu a stává se ‚sirem Isaacem‘. Působí v ministerských a parlamentních komisích a jako chráněnc Luciferiánů se stává salónním filozofem princezny waleské.“

„Jako vždycky: jakýpak sir, když je to Isaac!“ rozesmál se Žeňa.

Volodja jen pokýval hlavou a vyčítavě pronesl:

„A kdyby to bylo tak, jak to má být správně, dnes by celý svět znal a učil se práce skutečného geniálního vědce Omara Khayyama.“

Sensei přikývl na souhlas a pokračoval:

„Když se to vezme kolem a kolem, Luciferiáni přes Newtona řešili závažné záležitosti mnohem cennější než všechna jeho privilegia a hodnosti. Newton dobře chápal celou tu ‚loutkovost‘ své situace. A ta nespokojenost vyvolaná utlačováním jeho egocentrismu se u něj na stará kolena projevovala ve zlé a panovačné povaze. Znepokojoval se tím, jaký zůstane jeho obraz ve vzpomínkách lidí. Pózoval před umělci, jež měli malovat jeho portréty. A pózoval přitom tak často, jak si to v tu dobu mohly dovolit pouze korunované osoby. Newton se vrhl do psaní bohosloveckých děl a při interpretaci některých částí Bible se považoval za ‚vyvolence božího‘. Stvořil takový blábol, že se pak potomstvo divilo, jak mohl podobnou blbost napsat právě veliký Newton. Zato sám Newton si velmi cenil těchto svých prací a považoval je za hlavní dílo svého života. To proto, že to byly skutečně práce, které vytvořil on sám, v jejichž textu se odrážel sám Newton a ne ten idol, jehož podobu utvořili Svobodní zednáři na účet prací skutečně vynikajícího vědce Omara Khayyama.“

Newton zemřel, když mu bylo již přes osmdesát a před smrtí odmítl svaté přijímání. Ale i po jeho smrti využívali

Svobodní zednáři plně autoritu jimi utvořené představy k dosažení svých cílů.“

„Tak to má být!“ pousmál se Viktor. „Teď ho měli v plném rozsahu.“

„Ne jeho, ale celý svět včetně vás,“ řekl Sensei s hořkým úsměvem.

„Podívejte se třeba na školní osnovy. Na to, jak se dodnes oficiálně prezentuje Newton s ‚jeho‘ zákony.“

„A jaký je v tom rozdíl?“ nechápavě pokrčil rameny Košta. „Podle mě je úplně jedno, kdo ty zákony vymyslel. Ať už to byl Isaac Newton nebo Omar Khayyam, kvůli tomu se zákon gravitace nezmění. Podle mě je hlavní, že se ty znalosti donesly až ke mně.“

Andrej se úkosem podíval na Koštu, usmíval se a s podezřením se zeptal:

„Poslouchej, a tys náhodou v rodině Isaaky neměl?“

„Rozdíl je obrovský,“ odpověděl Koštovi Sensei. „Zaprvé, Newton opsal pouze to, co mu označil jeho učitel Barrow. A sám Barrow zase nevycházel z toho, co Omar Khayyam ve svých pojednáních zaznamenal, ale z toho, čemu on sám v tehdejších světech vědění porozuměl. Proto vznikl Newtonův gravitační zákon takto ‚ohraničený‘ jako svérázná brzda vědy. Ale přece se kvůli jeho nepopíratelné autoritě, vsugerované Svobodnými zednáři, Newtonovy ‚vědecké práce‘ ve světě vědy dlouho chápaly jako axiom a udělaly z něj osobitý idol vědecké společnosti. A to zároveň brzdilo pokusy o zdokonalení vědy. A když se již zřetelně začalo přerušovat spojení, Svobodní zednáři ani tady neztratili hlavu. Vytvořili ‚Newtona II‘ se jménem Albert Einstein.“

„Albert Einstein byl vyzdvižen Svobodnými zednáři?“ upřímně se podivil Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem.“

„Co všechno se na tom světě neděje,“ ušklíbl se Nikolaj Andrejevič.

Rozhovor na krátkou chvíli utichl.

„Spíš kdo by si byl pomyslel, že byl Omar Khayyam tak významným učencem?“ řekl Viktor a viditelně přemýšlel o tom, co slyšel.

„A ještě jakým učencem!“ zdůraznil Sensei. „Omar Khayyam mohl ohromně přispět k rozvoji lidské vědy. Udělal řadu velmi významných objevů na poli matematiky, astronomie, fyziky... Poprvé v historii rozvoje matematických disciplín této civilizace kompletně klasifikoval všechny typy rovnic včetně lineárních, kvadratických i kubických. Vypracoval systematickou teorii řešení kubických rovnic a odůvodnil teorii řešení algebraických rovnic. Kromě toho vypracoval matematickou teorii hudby. Popsal způsob, jak najít kteroukoli odmocninu z celých čísel. A to ani nehovořím o ostatních teoriích a zákonech, jež Omar Khayyam poskytl světu a které se netýkají pouze matematiky a astronomie, ale zejména fyziky. To byly právě ty poznatky, jež by v mnohém urychlily proces pochopení vědeckých disciplín lidstvem a patřičně by v poměru staletí o mnoho přiblížily vědecko-technický pokrok dané civilizace, mijejíce období ‚temna‘ a ‚sobeckých předsudků‘. Ale bohužel, lidi vždy zůstávají lidmi. Mimo to Omar Khayyam tehdy proslul jako největší astronom své doby. Pokud by se všechna jeho pojednání z daného oboru dostala až do rukou dnešních vědců, pokročili by lidé díky těmto vědomostem ve vědě daleko dopředu, neboť jeho práce obsahují takové znalosti, jež současní astronomové se svými nejnovějšími zařízeními doposud neodhalili.“

„To je teda něco!“ omráčeně pronesl Andrej. „Jak je to možné?“

„Znalosti jsou znalosti a kdysi jsem vám vysvětloval, že to je pouze databanka uložená v Šambale. Samozřejmě existují v procesu rozvoje civilizace určité časové body, jimiž se prostřednictvím podvědomí odhalí lidem, více či méně připraveným na poli konkrétní disciplíny, odpovídající informace. Ale když se mezi lidmi objeví duchovní

Osobnost a ještě navíc s patričním zájmem o vědy, může takový člověk čerpat informace prakticky neomezeně, přičemž celkově urychluje pokrok dané civilizace. Takoví lidé zpravidla značně předstihují svoji dobu. Ale vzniká tady jeden problém. Urychlený proces rozvoje civilizace v mnohém nezávisí jen na získaných znalostech, ale i na známém lidském faktoru, čili stupni lidského chápání těchto poznatků. A toto navíc záleží na mnohém dalším, počínaje duchovním rozpoložením společnosti a samozřejmě i každého jedince zvlášť a konče úrovni aktivizace činnosti Archóntů.

Jako příklad si vezměme Omara Khayyama. Jeho učitel, jenž byl žákem Bódhisattvy Agapita, uvedl mladého Omara na duchovní cestu. Mimochodem Omar Khayyam začínal praktikováním Lotosového květu, jemuž se úspěšně věnoval celý svůj život. Protože byl chlapec člověkem s čistým srdcem a ještě navíc projevil zájem o vědy, učitel mu prozradil, jak je možné na základě stávající báze vědomostí získat nové znalosti s využitím jistých duchovních praktik. Omar se tím doslova nechal pohltit. Houževnatě začal pracovat na dosažení výsledků. Zpočátku, jak mu radil učitel, naplnil svou ‚základnu‘ vědomostí zkušenostmi učenců předcházejících generací. Studoval v Níšápúru, Balchu, Samarkandu a při tom stále praktikoval předané duchovní praktiky. Výsledek jeho práce byl zřetelně patrný již v jeho dvaceti pěti letech. Tehdy, jak jsem říkal, už napsal solidní vědecká pojednání. A to byl pouze začátek. Navíc se u Omara později objevil dar jasnovidectví, ačkoli on o to neusiloval. To bylo v principu vedlejší efektem jeho duchovního rozvoje.“

„No teda!“ vykřikl uchváceně Košta. „Kdybych já měl takový vedlejší efektík, rozhodně bych se tomu nebránil.“

„Bude-li to přání vycházet z tvé duše a ne z tvého živočišného já, nebude pro tebe nic nemožné,“ poznamenal Sensei. „Tak tedy Omar Khayyam se proslavil mezi lidmi díky svému daru jasnovidectví jako veliký

astronom - věstec. A tehdy byla astronomie nerozdělitelně spojena s astrologií. Astrolog musel detailně ovládat nejen psychologii (detaily lidské psychiky), kosmografii a umět zručně sestavit horoskop, ale musel znát i geometrii, vědu o vlastnostech čísel a mít encyklopedické vědomosti.

Jeho znalosti a nadání ocenili i ti, kdo stáli u moci. Díky tomu se mohl Omar Khayyam věnovat vědecké činnosti na dvoře karachanidského prince Chakana Shams al-Mulka. Ve věku dvaceti šesti let ho přihlásili do služby k císařskému dvoru sultána Malik-šáha ve městě Isfahán.

Právě Omarovi byla svěřena stavba v té době největší observatoře na světě. Byla postavena v Isfahánu podle Omarových výkresů a ten nakonec stanul i v jejím čele. Omar si vybral dobrý kolektiv. Oficiálně byl pověřen, aby vypracoval nový kalendář, což s úspěchem splnil. Ale současně s touto prací Omar nejenže zdokonalil zařízení pozorování, když vytvořil zrcadlový teleskop, ale udělal i astronomické tabulky ‚Zindži Malik-šáha‘ (podle tehdejších zvyků nazvaných na počest Malika-šáha). Ovšem to nejdůležitější, co udělal a co bylo pro tu dobu naprosto neobvyklé bylo, že spojil fyziku a astronomii ve výrocih a zákonech. Ty jsou i v dnešní době nejen stále aktuální, ale v mnohém jsou dnešním vědcům neznámé. Jakou jen může mít cenu jeho popis dnes takzvané ‚temné hmoty‘, jehož podstaty se vědci doposud nedopátrali.

Takže Omar Khayyam byl skutečným vědcem - encyklopedistou s velkým ‚V‘. O něm se uctivě vyjadřovali prakticky všichni jeho současníci, když jej nazývali ‚nejvzdělanějším mužem století‘, ‚důkazem Pravdy‘, ‚imámem Chorásánu‘ a ‚králem filozofů Východu i Západu‘. Ovšem jeho nejpřednější přízvisko podtrhující jeho podstatu bylo ‚mudrc, jenž vypěstoval v srdci zárodek Živé Lásky‘.

Nikolaj Andrejevič zamyšleně pokýval hlavou:

„Takový veliký člověk to byl a zeptej se kohokoli, co o něm dnes kdo ví? V lepším případě odpoví, že je to nějaký východní básník, ‚hýřil, opilec a výtržník‘.“

„K velké lítosti,“ přikývl Sensei. „I když Omar Khayyam nebyl ani opilec, ani hýřil, ani výtržník, jak ho chtějí lidem prezentovat Svobodní zednáři. V podstatě to všechno dělají pouze proto, aby skryli své lidi a nedovolili Pravdě vyjít najevo.“

„Ale u Omara Khayyama se objevuje skutečně hodně veršů o vině i milované,“ ohradil se Košta.

„Verše Omara Khayyama mají dvojí smysl,“ znovu zopakoval Sensei. „Schválně halil své myšlenky do symboliky a využíval při tom neobvyklou všední slovní zásobu pro vyjádření toho, čeho dosáhl v duchovní sféře. To mu poskytovalo možnost vyjadřovat svobodně to, co nemohl vyslovit nahlas v otevřeném textu. Využíval metod súfiů, s jejichž naukou a tvorbou byl dobře obeznámen a u nichž vyjádření pozemské Lásky symbolizovalo Lásku k Bohu, setkání s milovanou, čili hledání cest k Bohu, prozření. Vínem se rozuměl zdroj Moudrosti, božskou hojnost, dosažení božské extáze. Hrnčír a hrnčírská dílna symbolizovaly vzájemné vztahy mezi Stvořitelem, světem a individuem. Nesmíme zapomenout, že Omar žil v muslimské zemi a Korán zakazuje požití vína. Navíc Omar proslavoval perskou poezii. Abychom mohli posuzovat jeho verše, musíme napřed vědět, jaký význam má víno v perské poezii. Avšak takové podrobnosti se v popisu Omarovy tvorby zpravidla vynechávají.“

„A copak on byl muslim?“ udiveně vyslovil Jura.

„Ano. Ortodoxní muslim. Dokonce uskutečnil hadždž neboli pouť do Mekky, jak předpisuje Korán.“

„A jak je možné, že se tehdy zabýval praktikou Lotosový květ?“ vyjeveně se zeptal Andrej.

„Neplet si náboženství a Znalosti. On věřil v absolutního jediného Boha, šel k bohu přes čisté Znalosti a byl mnohem výše než náboženství. I když se k tradicím, tedy

k islámu choval vždy s úctou. A věř mi, islám jako náboženství je proč respektovat.“

„Takže tedy jeho verše měly vždy dvojí smysl,“ zamyšleně pokračoval Nikolaj Andrejevič.

„Ano, a díky tomu každý, kdo zná jeho poezii, v ní i dnes nachází jiskru vycházející z úrovně své mravnosti, životní zkušenosti a poznatků. Vždyť si vzpomeň, co jsem vám vyprávěl například o duši, o tom, že je skryta v našem podvědomém ‚oceánu‘ i o tom ‚něčem‘, co je naším posluchačem a plave na povrchu. Srovnej to s tím, co psal Omar a všechno pochopíš. Vezmi si třeba tento jeho verš:

**„Vše, co vidíme, je pouze zdání samo.
Daleko od povrchu světa až na dno.
Pokládej za nepodstatné, co na světě je zjevné,
Neb skrytá podstata věcí není patrná.“**

Nebo tyto jeho verše:

**„Ó, hlupáku, podívej se kolem, nejsi nic,
Základ není – jen vítr vládne, nejsi nic,
Dvě nic ve tvém životě jsou předěl a hranice,
Jsi uvězněn v ničem a uvnitř nejsi nic.“**

**„Ten, kdo v srdci svém tajemství ducha poznal,
Ten čte v srdcích těch, kdo před ním by kdy stál.
Sám je mořem, potápěčem i perlou drahocennou,
Pronikni do moudrosti toho, co jsem teď pověděl!“**

**„Místo slunce celý svět osvítit nemohu.
Dveře tajemství otevřít nemohu.
V moři myšlenek perlu smyslu našel jsem,
Ale kvůli strachu provrtat ji nemohu.“**

A teď bych vám chtěl přednést ještě pár veršů. Jen je pouze neposlouchejte, pokuste se proniknout do smyslu těch slov:

**„Podívej: duší těhotné je tělo poháru,
Jako by se lilie růží stala,
Ne, je to přehršel tekutého ohně
V útrokách jasného, jak horní pramen, krystalu.““**

Nikolaj Andrejevič se zamyslel a potom řekl:

„Něčemu jsem neporozuměl...“

„Ve skutečnosti bylo původně místo slova ‚pohár‘ slovo ‚číše‘,“ poznamenal Sensei, jako by rozmlouval sám se sebou, a až potom začal vysvětlovat Nikolaji Andrejeviči:

„Smysl tohoto verše až do konce je možné pochopit pouze v případě, že znáte původní historii Grálu. Pro ostatní není tento veršik ničím víc než interpretací na všední úrovni. Nebo si poslechněte třeba tento verš z téže série:

**„Číše se ptám, rty přitisknu k ní:
Kam že mě vede řada nocí a dní?
Ústa stále tisknu k ní a číše odvětila:
Ach, více v tento svět se nevrátíš, Pij! ““**

„Ano. Skutečně, máš-li omezené znalosti, nic víc než všední úroveň tě nenapadne,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič a najednou projevil zájem: „A co ta historie s Grálem?“

„Později o ní budu vyprávět. To je celkem vážné téma dotýkající se mnohých událostí. Teď pouze poznamenám, že Omar Khayyam znal mnohé o historii této otázky. Mimochodem kdysi dávno na Východě to, co se dnes označuje jako ‚pohár svatého Grálu‘, nenazývali jinak než jako ‚pohár Džamšida‘. A k tomuto tématu má Omar Khayyam také celkem zajímavou báseň:

**„Džamšidův pohár jsem hledal spánku neznaje,
A když byla mnou země obejita,
Od muže moudrého zvěděl jsem, že marně
Tak daleko jsem chodil – v mé duši je on. ‘**

„A kdo to je ten Džamšid?“ zajímal se Košťá.

„Džamšid? To je proslulý panovník z iránského eposu, předobraz mnohem pozdější verze staroiránského prvočlověka Jimy. Podle legendy vlastnil ‚pohár‘, tedy to, v čem se zrcadlil svět. Ve skutečnosti musím říct, že dokonce i ty známé Omarovy básně, které dnes máte možnost číst v ruštině, někdy ne zcela přesně předávají smysl básně. Jednak psal Omar Khayyam v perském jazyce ‚farsi‘ typicky osobitou literární ‚latinou‘. Východu, v níž je velmi mnoho specifických termínů, svérázných pojmů a starých označení. A navíc básně, jež psal hlavně na plochu konceptů svých vědeckých prací, pro něj byly jednoduše zálibou, duševním projevem. Mnohé jeho básně zapisovali přátelé podle paměti. A za druhé, mnohem později lidé zabývající se překladem jeho veršů propouštěli básně přes hrany vlastního vnímání života, vlastního světonázoru a navíc halili překlad do volné básnické formy, aby vypadal jako verš v ruském jazyce. Tak i došlo k jistému překroucení podstaty. V originále ovšem zní jeho básně senzačně.“

A vtom začal Sensei naprosto nečekaně číst báseň v jakémsi podivném jazyce, zřejmě právě v onom „farsi“. Přesněji řečeno ani nečetl, ale doslova pěl, pronášel slova táhle v nápěvu. A i sám verš se mi zdál nějak neobyčejný. Nevím, zda proto, že ho četl Sensei, nebo kvůli neobvyklému souladu zvuků, ale zasáhla mě jakási nevysvětlitelná vlna všezahrnující vděčnosti, díky níž jako by uvnitř začínal můj „květ lotosu“ rozkvétat a rozlévat po těle blahodárné teplo. Dokonce jsem strnula a bála se pohnout, abych nepřišla o ten příval pocitu lehkosti a vnitřní blaženosti.

Poté, co Sensei dočetl báseň, nastalo ticho.

„Silné!“ řekl ohromeně jako první Nikolaj Andrejevič.
„Takový vnitřní otřes!“

„Mně až přeběhl mráz po zádech,“ souhlasil s ním Stas.

„Tak vidíte,“ poznamenal Sensei. „Ve verších je vložena částička duše samotného Omara Khayyama. A nehledě na to, že samotný autor tu již dávno není, přesněji řečeno není tu již jeho tělo, jeho poezie stále znepokojuje lidské duše a nutí je probouzet se. Lidé něco cítí a nemohou pochopit co. Táhne je to k jeho veršům. Ne nadarmo se o verších Omara Khayyama říká, že neznají ani časové, ani státní hranice, burcují mysl lidí, nutí je zamýšlet se o smyslu jejich života. A všimněte si, že to všechno i přes veškeré protiakce Svobodných zednářů, kteří se snažili, aby bylo jméno Omara Khayyama během staletí vymazáno. Jakkoli brzdili proces růstu populárnosti Omara Khayyama v Evropě, aby nevypluly na povrch jejich záležitůstky, tento proces se stejně stal nevyhnutelným.“

Sensei chvíli mlčel a pak dodal: „Ale nejsměšnější na celé té historii jsou pokusy Svobodných zednářů zdiskreditovat Omara Khayyama dokonce i dnes v očích společnosti. K dnešnímu dni je známo okolo pěti tisíc jeho rubáí, tedy básní. Třebaže většina z nich je pouhým dodatkem k jeho jménu a nic víc. Dnes připisují vědci Omarovi autorství tří až čtyř set rubáí. Přičemž je rozšířená informace, že v knihovně Cambridgeské univerzity jsou prý uloženy originály těchto starých rukopisů, celkem až 293 rubáí. Samozřejmě, že se našli i ‚východoznalci‘, kteří nepochybně potvrzují, že tyto rukopisy patří ruce v celém světě proslulého Omara Khayyama. A šíří tyto zprávy s neobvyklou pečlivostí při zmínce o Cambridgeské univerzitě.“

„Říkáš Cambridgeská univerzita?“ s pousmáním pronesl Nikolaj Andrejevič.

Když chlapcům došel smysl těch slov, rozesmáli se. Sensei místo odpovědi jen s úsměvem pokrčil rameny.

„A pak se na světle světa objevují verše na způsob těchto:

,Vcházím v mešitu pokorně, se skloněnou hlavou,

Jakoby kvůli modlitbě... Však myšlenku mám jinou:
Kobereček jsem tu minule nepozorovaně vzal;
A ten už se ošlapal, další chci teď s sebou.'

Vezmete-li si jakýkoli z překladů těchto veršů, smysl bude vždy takový, že Omar údajně přišel do svaté mešity, aby si tam ukradl modlitební kobereček. I když prvotní podoba veršů měla ještě do historického padělání Svobodnými zednáři naprosto jiný smysl. Říkalo se tam, že Omar přišel do svaté mešity ne kvůli tomu, aby uslyšel lidské slovo, ale kvůli tomu, aby se zeptal Boha na to, co má dělat. Protože jeho tělo jako obal pro skutečnou modlitbu již zchátralo a zda bude potřebovat nové tělo nebo zda bude toto jeho posledním. Jednoduše řečeno, zda je hoden toho, aby vystoupil z kruhu reinkarnace, či nikoli. To znamená, že se jednalo o duchovní a ne materiální hodnoty."

„Tady je cítit patrný rozdíl,“ přikývl Nikolaj Andrejevič.

„Nu, teď jste pocítili rozdíl,“ řekl Sensei, „protože trošičku začínáte chápat, o co jde. Avšak většina lidí naivně věří tomu, že díky Svobodným zednářům se popularizuje, že se jedná o originální verše Omara Khayyama. A tady máte výsledek mínění mas o tomto Člověku.“

„Omar Khayyam zemřel ve stáří?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Ano,“ odpověděl Sensei a zamyšleně pokračoval: „Omar Khayyam důstojně prošel nejtěžší zkouškou, zkouškou peněz a moci. Dokonce i po změně moci a poté, co observatoř, již vedl, zpustla následkem nedostatku zájmu vládnoucích kruhů, Omar nepropadl zoufalství. I nadále pak přinášel lidem užitek, jelikož pracoval jako lékař. A v podstatě se dožil stáří a nezemřel. Odešel. Těsně před smrtí pověděl Omar svým žákům nejen datum své smrti, ale i to, kde se bude nacházet hrob pro jeho ‚zchátralé tělo‘ a dokonce i to, že bude pokryt růžovými a bílými lístky květů hrušně a meruňky. A tak se i stalo.“

Sensei se na chvíli odmlčel a pak opět promluvil:

„Jsme tu dočasně. A čas letí velmi rychle. Vždyť to, co bylo včera, již minulo. A někdy to představovalo vzdálenou budoucnost.“ A již živěji dodal: „Tady máte dva příklady: Newton a Omar Khayyam. Jeden sloužil celý život tmě a ten druhý světlu. A dělejte závěry! Newton byl zloděj, jenž prožil celý život s vnitřní potupou a i na smrt šel zatížený takovou karmou, že bys to nepřál ani nepříteli. A Omar Khayyam udělal za svůj život ohromný skok v duchovním rozvoji. Svou prací nejen že vytvořil mnoho užitečného pro lidi, ale také pracoval sám na sobě a mohl z tohoto světa odejít do vyšších sfér.“

Nikolaj Andrejevič si vyslechl Senseie a začal přemýšlet nahlas:

„Souhlasíš, Sensei, že kvůli pravé cestě je důležité znát správný směr? Ale vždyť někdo ho musí i udávat. Vezměme si třeba právě onoho Omara Khayyama. Vždyť jemu ukázal cestu žák samotného Agapita! Každému přece není něco podobného dáno.“

„Bohužel, doktore, jsem nucen s vámi nesouhlasit. Každý člověk v životě naráží na ukazatele směru. A jen na člověku samém závisí, jakou cestu si vybere.“

„Každý? To si nemyslím,“ namítl Nikolaj Andrejevič. „Třeba já, dejme tomu, jsem měl štěstí, že jsem potkal tebe a mnohé jsem se dozvěděl. Ale miliony lidí o této informaci nejenže neslyšeli, ale ani se nedomnívají, že existuje.“

„I tady se mýlíte, doktore. To, co teď říkám, budou vědět miliony. A každému bude poskytnuto právo samostatné volby. V nejbližší budoucnosti bude mnoho lidí nejen většinu toho znát, ale i uvidí skutečný obraz světa.“

„A nakolik je tato nejbližší budoucnost vzdálená?“ zeptal se s úsměvem Nikolaj Andrejevič.

Sensei se pousmál:

„Řeknu to tak, **že vy ještě stihnete uzříť, jak začnou praskat švy, vytvořené na jistých událostech**

Svobodnými zednáři. Jak budou tito ‚krejčí‘ v panice bránit jimi vytvořené iluze, ty přeludy, které utkali pro lidi. Mimochodem pro vás to bude šance odhalit, kdo je kdo. Spatříte, jak začnou padat masky těm, kteří klečí na kolenou před Ahrimanem. A když ty masky spadnou, nebuďte rozčarování, pokud pod maskou ‚slušného člověka‘ odhalíte věrného sluhu Archóntů... Takže, přátelé, sledujte, přemýšlejte, dělejte závěry a jednejte ve svém životě jako Člověk, jako duchovní osobnost a ne jako beztvary otrok Archóntů.“

„A jak má člověk uniknout tomuto otroctví? Pochopit, kdo je v tomto světě kdo, pokud i Archónti jsou nám skryti?“ upřímně si postěžoval Andrej.

„Není to tak, že by byli skryti. Jak se říká, stačí jen chtít a pochopíš. Ve skutečnosti je těžké vypočíst pouze Archónty, těch dvanáct lidí tvořících osobní kruh Ahrimana. Ale odhalit, kým vládnou a kdo z mocných tohoto světa visí na jejich nitkách, je jednoduché. Stačí prostě znát strukturu Archóntů, atributy a metody jejich jednání. A tehdy nejenže budete moci hlouběji pochopit tento svět, ale začnete se lépe orientovat v lidech a uvidíte bez clony, kdo je kdo. Začnete se stávat skutečnou Osobností a nezůstanete pouze omezeným šroubem v něčím rezavém mechanismu. Proto maximálně rozšiřujte své znalosti o světě a zdržujte se na duchovní stezce. Tehdy ve svém životě spatříte mnoho pomocných ukazatelů. Dokonce i potřebná kniha upadne v potřebný okamžik na zem a otevře se na důležité straně. Buďte ve všem Člověkem a ne beranem vehnaným do ohrady sekt a politických stran. Přemýšlejte samostatně! Udržujte si svou mysl v duchovní čistotě! A tehdy si vás nikdo nebude moci podmanit, neboť toho, kdo disponuje tím nejcennějším bohatstvím na světě – vnitřní nekonečnou Svobodou Ducha – neudrží v žádných okovech materiálního otroctví!“

Po těchto inspirujících slovech se náš kolektiv doslova rozzářil, naplnil se neviditelným světlem optimismu. Ve vzduchu se dokonce vznášela jakási majestátnost daného okamžiku. Očekávali jsme, že Sensei ještě něco řekne, ale on udělal dlouhou pauzu, pozorně nás obhlédl a potom převedl rozhovor na všední téma:

„Tak, oficiální část posezení při čaji budeme považovat za uzavřenou. Tradiční otázka pro odborníky: kdo bude mýt nádobí?“

Při tom kývl směrem k „následkům“ našeho společného stolování. Všichni se ze srdce rozesmáli.

„Dobře, my to umyjeme!“ řekla jsem a mávla přitom rukou.

„Ne ne. Odpočívajte, děvčata!“ řekl s úsměvem Sensei. A vstal a sám se pustil do úklidu nádobí.

„Ano, odpočívajte, děvčata!“ vyskočil hned Viktor a pomáhal Senseiovi. „Sami se toho ujmeme.“

* * *

Mužská polovina našeho týmu následovala příklad Senseie a zastoupila nás v práci.

Během úklidu jsme s Tatánou seděly jako čestní hosté. Čistota a pořádek byly zjednány dostatečně rychle. Žeňa ani tady nevynechal příležitost pro další kalambur. Jako vždy začal horlivě s úklidem na pozici „umývače nádobí“, ale rychle ztratil zájem a začal probírat oblíbená témata o svědomí i o tom, jak lidé píšou zákony, a že vůbec není psáno, že by muži měli umývat nádobí, tedy kromě 8. března.

Žerty jsou žerty, ale Sensei nám pověděl moc zajímavou legendu o svědomí, jež byla mnohem hlubší a zajímavější, než všechny Žeňovy vtípky dohromady.

„Správně jsi poznamenal, že zákony jsou psány lidmi,“ nějak vážně odpověděl Sensei na další Žeňův vtíp. „Budu vám vyprávět jednu velmi starou Čínskou legendu

o dobrodružstvích Svědomí a vy pochopíte, že lidi dnes, stejně jako dříve, zůstávají lidmi.

* * *

Tento příběh se odehrál kdysi dávno. Narodilo se Svědomí. Narodilo se do ticha noci, kdy všechno živé přemýšlí. Přemýšlí řeka třpytící se v měsíčním světle. Přemýšlí nebe, posypané hvězdami. Přemýšlí tráva, jež mlčky odpočívá v noční mlze. Kukla přemýšlí, jaké krásné barvy bude mít její motýlek. Rostliny přemýšlejí o svých překrásných květenstvích, ptáci o písních, hvězdy o budoucnosti. Proto je v noci vždy takové ticho. Ve dne to jen halasí a žije, v noci naopak všechno mlčí a přemýšlí. A do takovéto tiché noci, kdy všechno živé přemýšlelo, se narodilo Svědomí. Bylo nádherné. V hloubce jeho velkých krásných očí se odrazil plamínek vzdálených hvězd. Měsíční světlo ozářilo jeho tvář. A noc jej zabalila do svých tajemných závojų.

Svědomí se vydalo k lidem. Nežilo se mu mezi nimi ani dobře ani špatně. Žilo jako noční pták. Ve dne s ním totiž nikdo nechtěl mluvit. Ať šlo kamkoli, každý je vždycky zuřivě odbyl:

„Práce máme až nad hlavu, plno povinností, nemáme čas si s tebou povídat!“

Ale v noci klidně přicházelo do bohatých i do chudých rodin. Tiše se dotklo člověka, jenž spal a ten se probudil. Když je uviděl, zeptal se:

„Co chceš, Svědomí?“

A Svědomí tiše promluvílo:

„Pamatuješ si, cos dneska udělal?“

„Já? Já jsem nic zvláštního neudělal...“

„Tak přemýšlej.“

„No... Možná...“

Zatímco člověk vzpomínal, Svědomí šlo jinam. Člověk, který se probudil, nemohl usnout až do rána

a pořád přemýšlel o tom, co udělal ve dne. A spousta věcí, o nichž nechtěl ani slyšet v každodenním zmatku, mu hučela v hlavě s mnohonásobnou ozvěnou. Svědomí obcházelo lidi tak dlouho, dokud každého z nich neprobudilo.

Rozhodli se tedy, že se poradí s tím nejmoudřejším v jejich provincii, jímž byl Li-Chan-Dzu o tom, zda neví o nějakých prostředcích proti nespavosti. Lidé označovali Li-Chan-Dzu za velmi moudrého, neboť si mysleli, že když má ze všech nejvíc peněz a nejvíc pozemků a domů, pak má taky nejvíc rozumu. Ale už nevěděli, že právě člověk, jehož považovali za nejmoudřejšího, trpěl touto nespavostí ještě víc a nevěděl, jak se jí zbavit. Vždyť všichni kolem mu dlužili. Tito lidé celý život jen pracovali, aby mu splatili svůj dluh. Tak si moudrý Li-Chan-Dzu uspořádal svůj život.

Moudrý člověk Li-Chan-Dzu věděl, co musí udělat, když někdo z jeho dlužníků kradl a byl přistižen. Li-Chan-Dzu ho díky své moudrosti nechal pořádně ztlouct, aby si to ostatní rozmysleli. Ve dne se to Li-Chan-Dzu zdálo velice moudré, protože když to ostatní viděli, báli se ho. Ale v noci se Li-Chan-Dzu sám bál o svůj život a o svůj majetek. A proto všechno viděl úplně jinak než ve dne:

„Proč chudák krade? Protože nemá co jíst a nemá si kdy vydělat na jídlo. Vždyť dělá celý den jen proto, aby mi splatil dluh.“

Li-Chan-Dzu se dokonce přel se Svědomím, snažil se obhájit své činy:

„Okradli mě. Copak nejsem v právu?!“

Ale i když se obhajoval, stejně usnout nemohl. Jednou už to Li-Chan-Dzu nevydržel a tyto bezesné noci ho donutily k tomu, že bez ohledu na svou moudrost oznámil:

„Vrátím jim všechny jejich peníze, všechny pozemky, všechny jejich domy!“

Ale když to uslyšeli příbuzní moudrého Li-Chan-Dzu, začali protestovat:

„To kvůli bezesným nocím popadlo tohoto moudrého člověka takové šílenství! Za všechno může jenom Svědomí!“

Bohatí lidé se polekali:

„Pokud už šílenství popadlo i nejmoudřejšího člověka, co pak bude s námi?“

Polekali se i chudí:

„My toho máme nejmíň ze všech, takže i rozumu máme míň. Pokud toho nejmoudřejšího popadlo šílenství z bezesných nocí, tak co pak bude s námi?“

Když bohatí viděli, jak se chudí bojí, začali se radit:

„Podívejte se, jak Svědomí straší chudé lidi. Musíme se jich zastat a Svědomí se zbavit!“

Začali tedy přemýšlet, jak to udělat. Ale nic vymyslet nemohli. Rozhodli se tedy, že vypraví posly k tomu nejmoudřejšímu člověku v celé Číně, k A-Pu-O, jenž tehdy bydlel v Nankině. Byl tak moudrý a vzdělaný, že k němu pro radu chodili vladaři z celé Číny. Vypravili tedy posly. Přinesli mu štědré dary, mnohokrát se mu poklonili až k zemi a pověděli mu co se stalo. Chtěli se zbavit nespavosti, kterou jim přinášelo Svědomí. A-Pu-O si vyslechl toto „trápení lidu“, usmál se a řekl:

„Můžete to udělat tak, že Svědomí nebude mít žádné právo na to, aby k vám třeba jen vstoupilo! Jak by měl negramotný člověk vědět, co má dělat a co nemá? Víte co? Sepíšeme zákony. Napíšeme na svitky, co člověk má dělat a co ne. Mandaríni se budou učit zákony nazpaměť. A ostatní se jich budou ptát, co můžou a co nesmí. Ale nejdřív musí samozřejmě dostat zapláceno; vždyť si nebudou cpát do hlavy zákony zadarmo! A když Svědomí přijde a zeptá se negramotného člověka: ‚Cos dnes udělal?‘ ten pak odpoví: ‚Dělal jsem to, co se má. To, co je napsáno ve svitcích.‘ A všichni budou klidně spát.“

Všichni se z takového řešení radovali. Hlavně mandaríni. Vždyť je jednodušší listovat v knihách, než obdělávat půdu. Ostatní taky měli radost. Bude lepší, když zaplatí

mandarínovi za to, že si s ním přes den chvilku popovídají, než aby se po nocích otevřeně se Svědomím vybavovali. Začali tedy psát zákony o tom, co člověk má dělat a co ne. Když to sepsali, udělali z A-Pu-O za takovou cennou radu nejvrchnějšího mandarína, aby svou moudrostí pomáhal chytrým lidem žít klidně a bez Svědomí.

Lidé tedy začali žít podle zákonů mandarínů a nejvrchnějšího A-Pu-O. Když bylo něco potřeba nebo vznikl nějaký spor, pak šli lidé k mandarínovi, štědře mu zaplatili za odpověď a zeptali se:

„Nahlédni do svitků. Kdo z nás je podle nich v právu?“

Teď už jen ti nejchudší ze všech trpěli nespavostí, protože neměli mandarínovi čím zaplatit za radu. A jiní, ke kterým v noci přišlo Svědomí, říkali:

„Proč za mnou chodíš? Jednal jsem podle zákonů! Tak, jak je psáno ve svitcích. A nejsem sám!“

Otočili se na druhý bok a usnuli.

Dokonce i moudrý Li-Chan-Dzu trpící nespavostí nejvíc ze všech, se teď jen smál, když k němu Svědomí přišlo:

„Nazdar, krasavče! Co mi teď povíš?“

Svědomí se na něj podívalo svýma krásnýma očima, v nichž se třpytily hvězdy a promluvílo:

„Nechtěl jsi snad chudým vracet jejich majetek? Tak proč ho nevracíš?“

„Mám na to právo!“ vysmíval se mu Li-Chan-Dzu. „Vždyť co je ve svitcích psáno? ‚Majetek každého člověka patří jemu a jeho potomstvu.‘ Jak bych mohl rozhozovat cizí majetek, když mí potomci nebudou souhlasit s tím, abych všechno rozdal? Pak bych byl zloděj, protože jim majetek kradu nebo blázen, protože jej kradu sobě. A v zákoně se říká: ‚Zloděje a blázny dát do řetězů.‘ Takže mě nech na pokoji. A tobě bych taky radil, abys spalo a ne aby ses tady potloukalo!“

Otočil se k němu zády a sladce usnul.

A všude, kam Svědomí přišlo, slyšelo jen:

„Jak bychom to mohli vědět?! Jak nám radí mandaríni, tak to děláme. Běž za nimi a jich se ptej! My se řídíme zákonem.“

Šlo tedy Svědomí za mandaríny a ptá se jich:

„Proč mě nikdo neposlouchá?“

Ti se jen smáli:

„Copak to jde, aby tě lidé poslouchali a jednali tak, jak jim radíš? A zákony jsou k čemu? Vždyť je to tu napsáno tuží černé na bílém! Je to velká věc! Ne nadarmo z A-Pu-O udělali nejvrchnějšího mandarína za to, co vymyslel.“

Šlo tedy Svědomí k nejvrchnějšímu mandarínovi, nejmoudřejšímu v celé Číně, k A-Pu-O. Lehce se jej dotklo a zůstalo stát. A-Pu-O se probudil, vyskočil a když uviděl Svědomí, zakřičel úlekem:

„Jak se opovažuješ přijít v noci bez pozvání do cizího domu? Co je v zákoně psáno? ‚Kdo vnikne v noci potají do cizího domu, bude považován za zloděje a posazen do žaláře!‘“

„Nepřišlo jsem nic ukrást!“ odpovídalo mu Svědomí. „Já jsem Svědomí!“

„Podle zákona jsi nemrava! Jasně se říká: ‚Pokud se někdo v noci objeví u cizího člověka, pak se považuje za nemravu a bude posazen do žaláře!‘ Takže jestli nejsi zloděj, pak jsi nemrava!“

„Jaký já jsem nemrava?!“ podivilo se Svědomí. „Já jsem přece Svědomí!“

Ale A-Pu-O se ještě víc rozčilil:

„Takže ty nejsi nemrava, nejsi zloděj, jenom prostě nechceš dodržovat zákony? I na tohle máme předpis: ‚Kdo nechce dodržovat zákony, bude považován za narušitele zákona a posazen do žaláře.‘ Hej, sluhové! Dejte tomuto stvoření pouta a vsaďte je za mříže na věky věků, jako nemravu, který je podezřelý z krádeže a usvědčený ve zřejmém nedodržování zákonů.“

Sluhové A-Pu-O popadli Svědomí, dali mu pouta a zavřeli je do žaláře. Od té doby už Svědomí k nikomu

nepřichází a nikoho netrápí, takže na něj úplně zapoměli. Jen někdy zřídka, když někdo není spokojený s mandaríny, zakřičí:

„Nemáte Svědomí!“

Takovému člověku pak prostě jen ukáží papír, na němž se píše, že je Svědomí pod zámkem a odpoví mu:

„Ale máme. Držíme ho pod zámkem!“

A tento člověk zmlkne, prohlíží si potvrzení mandarínů napsané inkoustem a vidí, že mají skutečně pravdu! Od té doby lidé žijí bez Svědomí podle zákonů mandarínů a nejvrchnějšího A-Pu-O. A jestli je z toho někomu těžko nebo z toho má někdo užitek, o tom si každý rozhoduje sám, když nastupuje noc a všechno živé začíná přemýšlet.“

* * *

Sensei navrhl všem, aby se vykoupani a pustili se do přípravy k zítřejšímu odjezdu. Všichni tento návrh s radostí podpořili. Pravda, nám s Taťánou se již nechtělo lézt do vody, tak jsme se omezily na to, že počkáme na ostatní na břehu. A pak náhle, když se všichni již dosyta vykoupani a vystoupili na břeh, aby oschli na večerním slunci, se stala dost podivná příhoda, dá-li se to tak říct.

Viktor, zřejmě ještě když plaval spolu se Senseiem, s ním zavedl velmi zajímavý hovor, jehož část jsem zaslechla, když vyšli na břeh. Sedě na písku v našem velkém kruhu, dostal se Viktor svými vlastními představami do kuráže:

„Přece je ale těžké pochopit, že ‚jsi zemřel již včera‘,“ řekl a obrátil se k Senseiovi. „Přesněji řečeno, je těžké tomu uvěřit. Nějak zběžně to chápu, ale nemohu do toho hlouběji proniknout, vcítit se do toho. Všechny mé snahy o pochopení toho procesu se omezují na jakýsi běžný strach. Ale vždyť jak jsem pochopil, nejlepším způsobem,

jak potlačit svůj egoismus je uvědomit si, že smrt je nevyhnutelná a že prakticky již nejsi.“

Na to Sensei odpověděl:

„Přesně tak. Ale uvědomit si nevyhnutelnost smrti neznamena propadnout depresi a očekávat vlastní konec. **„Zemřít“ – to znamená odtrhnout se uvnitř od svého Živočišného já a vžít se do toho, kdo a co jsi ve skutečnosti. Umírá moc tvé Materiální podstaty nad tebou, umírá spousta materiálních přání. Ty se jednoduše odpoutáš od té spousty iluzí a probouzíš uvnitř sebe jediné přání a jediný cíl: důstojně přijít k Bohu. Ať by ses snažil sebelíp nasytit a uspokojit přání svého těla, stejně se dříve či později změni v bahno, v prach, jenž se bude válet pod nohama dalšího poutníka.** Lidé se často litují a soustředí se na svá neukojená přání Materiální podstaty. Rázem zapomínají i na svou duši a na to, proč jim byl dán tento život. To nízké jim zastiňuje to globální. **Je třeba žít, aniž bychom z dohledu ztratili to globální, to znamená cíle své duše. Když umírá egoismus, člověk skutečně začíná sloužit Bohu a začíná žít tak, že pomáhá ostatním lidem.**

Viktor pozorně vyslechl Senseie a řekl:

„Je to tak. Ale podle mě v sobě mám ještě mnoho egoismu. A vystrašit jej pouze prostou frází ‚zemřít‘, se mi nijak nedaří. Celý den jsem si to dnes opakoval. A výsledek? Stejně nemám představu o reálné ‚smrti‘. Naopak, místo toho mě zavalila celá řada jakýchsi vtíravých protiargumentů mého Ega, přesněji jsem v něm místo ‚smrti‘ vyprovokoval ‚sebeobranu‘. Je možné, že bych byl taková palice dubová, že neporozumím něčemu tak naprosto zřejmému?“

„A přitom je to ušlechtilé dřevo,“ promluvil Sensei. „Samozřejmě, že se u tebe nic nestalo. Tohle můžeš opakovat jak dlouho chceš a bude to stejné, jako úsilí papouška. Vždyť v této fázi jste tvé tělo a ty jediný celek.“

To je ‚princip housenky‘. Pokoušíš se oddělit nedospělou larvu od kokonu.“

„No dobře. Ale tak mi tedy vysvětli, jak si žáci toho Imhotepa uvědomovali tu ‚smrt‘?“

„Správně jsi řekl ‚uvědomovali‘. Právě že si ten proces uvědomovali a hluboce jej prociťovali, a ne, že se prostě v mysli přesvědčovali. Vždyť člověk může zemřít v jakoukoli sekundu z důvodu, jenž na něm vůbec nezávisí. Proto každý, kdo vstoupí na duchovní cestu, prožívá každou vteřinu svého života tak, aby se maximálně přiblížil ke globálnímu cíli duše. Všechno ostatní je bezobsažné a pomíjející. Obyčejní lidé nechápou cennost času. Kvůli strachu ze smrti ji odmítají a neuznávají. Domnívají se, že mají času neomezené množství. A dokonce i okamžik před smrtí odmítají věřit tomu, že jejich tělo nyní zemře.

Proto je velmi důležité právě prociťit a uvědomit si, že jsi již zemřel ‚tady a teď‘. Ovšem, že na světě existuje spousta speciálních technik umožňujících dospět k pochopení daného vnitřního pocitu. Ale ty všechny pocházejí ze skupiny psychologických cvičení. I když, ve své podstatě, všechny tyto techniky nehrají žádnou zvláštní roli. Neboť sám proces pochopení závisí především na člověku samotném.“

„Jak nehrají?“ namítl Žeňa. „Jestliže jsem mladý a krásný, jak mám jen tak přijmout a uvědomit si, že mohu zemřít každou chvíli?“

„Ano,“ podpořil ho Viktor. „Jak se říká, slunce svítí, válka není, na světě je skoro mír.“ Horlivě si upravil svou nádhernou kšticí a pokrčil rameny: „Skutečně. Co se může se mnou stát ‚tady a teď‘?“

„Všechno, co chceš,“ ztěžka jim odvětil Voloďa. „Smrt může nastat z jakéhokoli důvodu: od banálních žaludečních potíží až k náhlé křeči v moři. Třeba si vypluješ na loďce zachytat ryby a místo toho sám padneš na dno jako kámen, jako potrava pro ryby. A nestihneš pochopit, proč jsi na této zemi kazil vzduch...“

Zatímco ostatní takto rozmlouvali, zdálo se mi, že se v tu chvíli Senseiovi na tváři rozprostřel tajemný úsměv a zahloubal se do jakýchsi svých úvah. Když se kamarádi dosyta vypovídali, očekávali, že k této věci Sensei ještě něco řekne. On se však jednoduše zvedl a přátelsky poplácal Viktora po rameni:

„Nic se neděje, všechno má svůj čas.“

Když to řekl, mlčky prošel kruhem, jenž jsme utvořili a zamířil ke stanům. Náš kolektiv pak pokračoval v diskuzi na dané téma.

„Prostě tady žiješ. Žiješ a o životě můžeš říct jen něco málo a najednou ‚prožit smrt!‘“ promluvil Stas.

Nikolaj Andrejevič točil v ruce jakýmsi zeleným stéb-lem s drobnými klásky a přitom dodal:

„Pokud se vynasnažíme, můžeme do této otázky proniknout i z filozofického pohledu. Vezměme například tohle stéblo. Zdá se nám, že je ještě živé, ale v podstatě je už mrtvé. Ano, ještě v něm lpí život a pokud je vložíme do vody, ještě nějakou dobu vydrží. Ale to stéblo prakticky zemřelo již v ten okamžik, kdy jsem pomyslel na to, že je utrhu. A tak je to i s lidmi. Jsme jako ty utrhané klásky; rodíme se jsouce už mrtvými. Někakou dobu v nás ještě tkví život, avšak rychle vysychá. Proto umíráme ještě před svým narozením.“

Naše společnost utichla a zaposlouchala se do té prosté a současně moudré úvahy našeho psychoterapeuta. A mně bylo z jakéhosi důvodu obzvlášť příjemné to poslouchat, protože z jeho úvah byla cítit neviditelná přítomnost Senseie, jeho hluboký a jednoduchý styl vysvětlování. V tu chvíli jsem se ponořila do světa svého snění o té věčně živé duši, jež putuje mezi lidmi-klásky odloučenými od skutečného světa. Kdo ji pocítí v sobě, nasytí se jí. Vždyť ona, přesně jako živá voda, oživuje mrtvé a vrací je do věčného života. A napadlo mě, že je přece dobře, že lidský čas je tak krátký, ať už to zní jakkoli rouhavě. Kdyby byl dlouhý, předlouhý,

jednoduše bychom se vyčerpali skomíráním v našich chřadnoucích tělech. Vždyť ať už člověk vymýšlí různé důvody, kvůli nimž se snaží žít, ve výsledku, ať tak či onak, ho pocit naprosté smrti těla nutí zamyslet se nad svou duší a hledat cesty jejího spasení.

Tak jsem si přemýšlela o svém, dokud Žeňa nadšeně nevykřikl:

„Pane jo!!!“

Všichni najednou jsme se otočili na tu stranu, kam upřel zrak Žeňa. Od stanů k nám mířil Sensei. Avšak ne ve svém obvyklém plážovém oděvu, ale v dlouhém šedém plášti balachonu. Je to plášť se širokými rukávy, pásem a kapucí přehozenou přes hlavu, zvnějšku vypadající jako hrubá pytlovina utkaná z velkých lněných nití. Ale co nás především překvapilo, bylo to, že Sensei nesl v rukou dva meče v pochvách převázané černou látkou. Já jsem například dokonce ani nepředpokládala, že si všechno tohle přivezl sem k moři. Je to podivné. Vždyť kolik jsme toho tady cvičili a Sensei se ani jednou neoblékl v podobné roucho a ani jednou se nám dokonce nezmnínil, že s sebou vzal meče. A už vůbec nemluvil o tom, že s nimi prováděl cvičení. Přinejmenším před našimi zraky se nic podobného nestalo. Ano, předpovědět Senseiovo jednání je velmi těžké.

Někteří chlapi údivem vyskočili ze svých míst. Nikdo z nás očividně neočekával, že spatří takovou podívanou. Zjevně v očekávání nadcházejícího tréninku se oči starších kluků nadšením rozzářily.

„Teď přijde něco neobvyklého,“ pronesl prorocky pološeptem Stas.

Ale čím blíž Sensei přicházel, tím více, jak se mi zdálo, narůstalo ve vzduchu jakési tvrdé napětí. Lehký strach mně neznámé povahy mě začal ukovávat jakoby zevnitř, jako by zablokoval všechny mé pohyby. Důvod toho strachu jsem pochopila o něco později, až poté, co

Sensei přistoupil o něco blíže. Důvod byl ten, že to byl naprosto jiný Sensei, jakého jsem neznala!

Takového jsem ho ještě nikdy neviděla. Statečná tvář Senseie podtržená přehozenou kapucí ve spojení s tmavým opálením se podobala tváři mohutného vojáka. Cílevědomý pohled jako by na své cestě ničil všechny obyčejnému oku neviditelné překážky a očišťoval prostor od čehosi nízkého. A současně vyzařoval veliký klid a důstojnost typické leda pro Bytost disponující ohromnou silou. Dokonce i z jeho samotné pevné a jisté chůze byla cítit ta neviditelná a neobvyklá moc. Nejspíš proto se mé Živočišné já s každým Senseiovým krokem začalo strachy stále více choulit do klubička, jako by stálo obžalované před hrozným Soudcem. To nebyl strach z Člověka. To byl strach z čísi ohromné Duchovní Vůle! Strach o něco svého malinkého a hanebného, co se s roky hromadilo jako těžká usazenina po všech sobeckých myšlenkách, chování a skutcích. Byl to naprosto nepřírozený příšerný strach, strach o sebe samého ze svojí viny. A kvůli tomuto tíživému odsuzujícímu pocitu, nehledě na okolní vedro, se všechno uvnitř mě ochladilo.

Něco podobného jsem očividně neprožívala pouze já. Radost chlapců z blížícího se tréninku začala s přibližujícím se Senseiem jaksi rychle utichat. Když došel až k nám ve svém podivném oděvu, začal bez vysvětlování mlčky rozvazovat černou látku na pochvách mečů. Zdálo se, že látka byla zavázána velmi pevně. Sensei se ale rychle vypořádal s uzly a s lehkostí je rozvázal rituálními pohyby. Přehodil si černou látku přes ruku, vzal jeden z mečů a náhle jej podal... Viktorovi. Tak rychle a tak krátkým pohybem, jako by to byla výzva ne na život, ale na smrt. Z toho výpadu jsme sebou dokonce trhli směrem k Viktorově straně. Mladík, viditelně stejně jako my, nečekal podobné chování a tím méně Senseiův výběr jeho samotného jako kandidáta na soupeře. Čistě mechanicky

vzal podávaný meč a bezradně hleděl na Senseie s očima rozšířenýma strachem.

„Máš jednu šanci... přežít,“ oznámil mu Sensei stroze a tvrdě a zdůraznil přitom poslední slovo.

Všichni stáli jako solné sloupy a zcela nechápavě hleděli na to, co se tady dělo. Zdálo se, že se báli dokonce pohnout, aby ani jediným pohybem svalů neupozornili na svou přítomnost a nezaujali tak Viktorovo místo u tohoto více než podivného incidentu. Mně dokonce z těch Senseiových slov přeběhl mráz po zádech.

„Pochopil jsi! Sám!“ Senseiova slova zazněla jako hlasitá ozvěna ortelu.

„Sensei, já... já,“ zamumlal Viktor, skoro se při tom zajíkal a v třesoucích se rukách držel meč.

„Máš přesně tři sekundy do začátku boje,“ vyrážel každé slovo Sensei. „Pokud nezačneš s útokem, začnu jako první já a nebudeš mít pak šanci!“

Sensei přesunul svůj těžký pohled na Voloďu a zavolal na něj jménem, načež sebou Voloďa jaksi neohrabaně škubl, jakoby úlekem, odevzdaně na něj pohlédl a byl jedno ucho. A v tom mu Sensei sdělil něco, z čeho mi div nevstaly vlasy hrůzou.

„K mrtvole jednoho z nás přivážeš kámen, odvezeš ji na loďce a hodiš do moře. Rozumíš?“

Voloďa přikývl s takovou ochotou, jako by odpověděl „Provedu!“. Sensei znovu pohlédl na Viktora:

„Máš...jednu...šanci!“

Jak to dořekl, obrátil se k Viktorovi zády a zastrčil si pochvu s mečem za pás svého roucha. Jeho slova mě neuvedla pouze do šoku. Převrátila na mě celé tsunami takové hrůzy, že mi začaly cvakat zuby. Současně můj rozum vybuchl jako vulkán neúměrným rozhořčením:

„Jaká mrtvola? Jaká loďka? To tady všichni zblbli? Zbláznili se? Sebrat se a povraždit jeden druhého? Pro nic za nic, bez důvodu! A vůbec, copak je možné kvůli něčemu někoho zabít?! Jsme přece lidé a ne zvířata! Lidé!

A co to přesvědčování ,musíme si vážit lidského života“?!
Hrůza!“

Zkrátka jsem se dusila touto vnitřní beznadějí a bezmocí. Jedna moje část se chvěla šíleným strachem jako osikový list při uragánu, druhá část chápala, že slovy již nestihnu přesvědčit „soky“ a překonat situaci. Bylo nutné okamžitě něco dělat, něco podniknout. Podniknout rychle a ihned. A nenapadlo mě nic jiného než idiotská myšlenka vrhnout se mezi ně. Nekonečně hloupé, ale třeba to zároveň zachrání situaci. To už spíš spustí moji mrtvolu do moře, než že zemře někdo z nich. Ale jen co jsem na to pomyslela, moje tělo se ještě více strachy spoutalo a bylo úplně přikováno na místo. Duše křičela a běsnila, přála si odvrátit nevyhnutelné. Ale tělo zrádně dále cepenělo hrůzou při pomýšlení, že by se mělo okamžitě rozloučit se životem. Napětí rozhodující bitvy narůstalo. Senseiovo rameno sebou nečekaně lehce trhlo. Viktor vyskočil jako vystřelená pružina po stisknutí spouštěcího háčku. S výkřikem hrůzy prakticky vyrval meč z pochvy a tu odhodil stranou. Prudce jím máchl a namířil na svého nemilosrdného „soupeře“. Se svistem protínaje vzduch se jeho meč přibližoval k Senseiovi. V tu chvíli Sensei okamžitě tasil svůj meč, udělal půlobrat, aniž by nějak přesunul nohy a s obrovskou silou udeřil do Viktorovy zbraně. Prakticky mu ji hned jedním mávnutím vyrazil z rukou. Pak letěl Senseiův meč nazpět a zasáhl Viktorovu hlavu. Řada hedvábných vlásků najednou vylétla nahoru a koupala se v paprscích slunečního světla. Viktor se pomalu svalil na kolena se skelným výrazem v očích a poté si sedl na písek. Shora klesala v rozptylu celá kaskáda jeho vlasů. Má osoba hleděla na kamennou bledou Viktorovu tvář ztuhlou hrůzou a nemohla pochopit, je-li živ, či nikoli. Všechno se to stalo tak rychle, že kdybych v tu chvíli mrkla, nic bych neviděla. Sensei se znovu obrátil zády, ale jako by se

vůbec neotočil. A to absolutní ticho najednou prořízl jeho mocný hlas naplněný značnou silou:

„Teď se již nemusíš ničeho bát, protože jsi... ZEMŘEL!“

Jako by mě zasáhl elektrický proud do páteře. Elektrický výboj mi jako po spirálce proběhl od kostrče až k temeni hlavy. Zvláštní, ale navzdory prožitému prakticky animálnímu strachu ze smrti jsem nějak zřetelně okusila naprosto protikladný pocit: všezahrnující úplnost života! Jasně a zřetelně jsem se právě cítila jako vlastník svého těla. Nyní jsem již nepatřila já tělu, ale tělo patřilo mně. A přitom mi sloužilo věrně a správně. Pocítila jsem úplnost života nejen v sobě, ale co bylo překvapivé, i ve všem okolním. Ten kouzelný nekonečný cyklus života. Života harmonicky přetékaného z jedné formy do jiné, tu úchvatnou Celistvost a Harmonii! Ucítila jsem přítomnost jakési hluboké Moudrosti a rovnoměrnosti ve všem, co mě obklopovalo. Všechno kolem bylo naplněno dechem života: písek, moře, pobřežní rákos i vzduch. Všechno dýchalo velkým souzvukem jediné Moudrosti!

A z nějakého důvodu jsem si v tu chvíli vzpomněla na ohromující vyprávění Nikolaje Andrejeviče o stébly. Avšak nyní ve mně již nevzbuzovalo pocity odsouzení. Znovu jsem se na něj podívala s čistotou svobodného vědomí a najednou jsem jasně pochopila, že stéblo nezemřelo, ale žilo i nadále, pouze přešlo z jedné formy života do jiné. V tom je smysl celé té úžasné krásy světa: v neobvyklé harmonii a úplnosti života, jež zachvacovala a naplňovala všechno kolem! Z toho všezahrnujícího pochopení se mě zmocnil neobyčejný pocit hluboké vyrovnanosti a klidu. Dokonce jsem na okamžik zavřela oči, abych se zcela rozplynula v tom uvědomění. Avšak když jsem je opět otevřela, cosi se v tom výjevu, který jsem viděla, očividně změnilo.

Hned jsem nepochopila, co konkrétně. Viktor jako dříve klečel na kolenou uprostřed kruhu se spuštěnými rukama a kamennou tváří. Vlasy z jeho hlavy se ladně

šlesly na písek. Diváci, jak se zdálo, se zatajeným dechem strnuli v nepopsatelném údivu. A v tom jsem nečekaně spatřila Senseie sedícího mezi kamarády, ale na tomtéž místě a ve stejném plázovém oděvu, v němž byl před svým odchodem ke stanům. V jeho tváři dominoval již známý tajemný úsměv, jaký měl, když v zamyšlení poslouchal diskuzi kamarádů. Leč z jakéhosi důvodu mě jeho přítomnost mezi námi v takové podobě nepřekvapila a stejně tak ani to, co se tu stalo, jako by to bylo samozřejmým faktem. Avšak ostatní diváci si to zřejmě nemysleli.

Pravděpodobně kvůli nepropojení dvou realit, jež se objevily v jeden okamžik, začal narůstat neúměrný údiv všech. Jedni převáděli zrak napřed na klidně sedícího Senseie, na nějž hleděli jako na přízrak, neboť pravděpodobně odmítali uvěřit svým očím a pak zase na ztuhlého Viktora, který tam seděl jako socha. Další se rozhlíželi do stran a hledali aspoň nějakou připomínku ostrých předmětů. Ale kolem nebylo nic podobného. Pouze zřetelný otisk pochvy meče v písku, již ve spěchu odhodil Viktor. Avšak byl to pouhý otisk. Samotný předmět, jenž tu stopu zanechal, chyběl. Někteří chlapci konečně začali jaksi podivně reagovat na zakončení toho neobjasnitelného boje. Andrej si, kdo ví proč, začal ohmatávat vlasy na hlavě, jako by se bál, že je tam nenajde. Ruslan s hrůzou upřeně zíral na ruce a na písek před sebou. Voloda naopak s klidem jemu vlastním hleděl na Viktora, jako kdyby se nic nestalo. Samotný Viktor i nadále seděl ve středu kruhu ani živý ani mrtvý. V jeho tváři se nezračily žádné emoce, pohled měl spíše nepřítomný než neživý. Na čele neměl ani krev ani žádný šrám. Pouze jeho úžasná kštice byla odrážena skoro až ke kořínkům. Jak se říká, byl na ježka, a přitom ji měl sraženou velmi rovně, jakoby skutečně od ostrého meče. Na písku se povalovaly vlasy. Zanedlouho se pohnul i sám Viktor. Pomalu polkl slinu a pohlédl na Senseie „oživujícím“ pohledem.

Když konečně všichni po tom podivném boji přišli k sobě, zpočátku ostýchavě a nesměle a později už stále silněji a houževnatěji začali debatovat a zároveň hodnotit to, co se zde událo.

„Viděl jsi?“ ptali se jeden druhého a potichoučku kývali na Viktora.

„Nějaká haluz.“

„A kde jsou meče?“

„Taky jsi je viděl?!“

„A co to bylo?“

„Určitě hypnóza.“

„A vlasy?“

„Ničemu nerozumím.“

V tom obecném emocionálně tázavém lomozu jsem hned nepronikla do podstaty jejich úvah. Navíc čím víc kluci chrlili své emoce, tím rychleji se ve mně ztrácelo to podivuhodné rozpoložení vyrovnanosti a klidu, které se mě tak nečekaně zmocnilo během té příhody. A nakonec zcela zmizelo a zanechalo za sebou v paměti pouze živou stopu toho neobyčejného pocitu harmonie života. Všední vnímání opět zaujalo své volné místo a shovívavě zanechalo pouze milou vzpomínku na ten neobvyklý okamžik. Vytvářel se tu takový dojem, jako by se po břehu mého vědomí prošla samotná Moudrost a zanechala za sebou zřetelnou stopu své přítomnosti. Avšak tuto stopu v mém vědomí smyly emocionální vlny každodennosti v podobě hluku, údivu a žertů kamarádů valící se jedna přes druhou zanechavší tak za sebou pouze hezkou vzpomínku. Ale těšilo mě to, že kdesi hluboko uvnitř mě existoval pocit toho hlavního: chápání harmonie života i pochopení cennosti každého okamžiku, jenž mě přibližuje k té nepostihnutelné vyšší Moudrosti.

Sensei takticky mlčel na všechny otázky společnosti a uchovával si tajemný úsměv. Očividně si přál, aby se všichni s tím vším vypořádali sami, bez jeho napovídání. Ale „kolektivního rozumu“ pro vysvětlení dané příhody

se zřejmě nedostávalo. Na jedné straně společné dojmy, odříznuté vlasy a zanechaná stopa v písku od odhozené pochvy Viktorova meče svědčily o skutečnosti toho, co se událo. Na druhé straně Sensei, který očividně nikam ani nešel, sedící, jako by se nic nedělo, ve svém plážovém oděvu a evidentní nepřítomnost zbraní. To všechno vzbuzovalo ještě větší zmatek v myslích očitých svědků. A čím dále zacházeli kamarádi ve svých úvahách, tím neprostupnějšími se stávaly složitosti tajemné události uskutečněné v realitě našeho vědomí. Nakonec se do rozmotávání tohoto uzlu rozporů pustil Nikolaj Andrejevič, rovněž hodně znepokojený tím, co se přihodilo.

Nejprve nastolil disciplínu v tom „ptačím křiku“ a dal každému možnost sdělit to, co viděl. Ve výsledku se stalo jasným, že prakticky všichni prožívali několik společných momentů: Senseie v jeho plášti z šedé pytloviny, dva meče v pochvách, některé prvky boje, kde Viktor byl soupeřem Senseie a samozřejmě jeho ohromující finále s poletujícími hedvábnými vlasy Viktorovy kštiny. Ale přitom každý slyšel svou vlastní variantu slov pronesených Senseiem a Viktorem. V interpretaci Ruslana, Slávka a Andreje to například znělo jako úplný dialog z hollywoodských akčních filmů. Nikolaj Andrejevič vycházel ze všeho, co zaznělo a udělal z toho závěr: Všechno co jsme viděli, bylo opravdu skutečné, ale v takové skutečnosti, o níž kvůli naší nedokonalosti a egocentrismu prakticky máloco víme. Domníval se, že čím více strachu jsme měli, tím více podvědomých asociací se vynořovalo. Proto při celkovém vyličení událostí každý zakusil nějaký svůj čistě individuální prožitek odpovídající pouze jemu a nikomu jinému.

Když to dořekl, Nikolaj Andrejevič tázavě pohlédl na Senseie, jako by sám nebyl zcela přesvědčen o tom, co nyní vyslovil. Ostatní také upřeli své pohledy na Senseie. Včetně Viktora, jenž společnosti o své vidině nevyprávěl,

avšak pozorně naslouchal dojmům ostatních. A teprve nyní si Sensei dovolil podotknout:

„Vaši otázku již dávno zodpověděl indický básník Agyeya:

**„Uviděl jsem: najednou
Kapka
Odpoutala se od mořské pěny.
Na okamžik se zbarvila
Ohněm zapadajícího slunce.
A já pochopil:
V nekonečném vesmíru
Je i kapka rosy, zahřátá světlem
Svobodná
Od smrti.“**

Všichni utichli a naslouchali té básni neméně podivně než nedávná událost.

„Tak co to ve skutečnosti bylo?“ znovu se zaujatě zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Byl to pouze jeden druh umění boje...“

„Jeden druh? Podle mě to je skutečné mistrovské dílo!“

„Tak se to také dá říct. Mistrovské dílo je to proto, že jako zrcadlo otevírá každému pohled do jeho vlastního vnitřního světa a ukazuje, kdo má co uvnitř a co si o sobě potají myslí; jaké myšlenky sleduje. Proto každý z nás viděl a slyšel něco jiného. Ale podstata je jedna.“

A nedal nám více času, abychom podrobněji zjistili co a jak. Sensei promluvil a rázně vstal ze svého místa:

„Dobře, přátelé, již je na čase chystat se k zítřejšímu odjezdu.“

Kamarádi se začali neochotně zvedat hned po Sensei-ovi a naše mladá společnost se ještě snažila zeptat na to, co se tu událo. Sensei však jen mávl rukou a již nezodpověděl ani jednu otázku týkající se podivného boje. Z jeho úst se linuly pouze vtípky, jež podpořil Žeňa, když v žertu pochvaloval směle skosenou Viktorovu kšticí.

Načež samotný Viktor, jenž už dostatečně přišel k sobě, odpovídal podobně. Dokonce se tou skutečností i jaksi pyšnil.

Zamířila jsem ke stanům a všimla jsem si, jak Nikolaj Andrejevič, jdoucí zamyšleně nedaleko mě, stejně jako před tím otáčí v rukou zelené stéblo. Přistoupila jsem k němu, kývla směrem k rostlině a řekla:

„Ohledně toho stébla, to jste před tím vyjádřil skvěle, že my lidé, stejně tak jako to stéblo, umíráme již od narození.“

Nikolaj Andrejevič se zastavil, s nepopsatelným údivem se podíval na stéblo ve svých rukách, potom na mě a užasle pronesl:

„Já?! Nic takového jsem neříkal. Sám jsem to poslouchal!!!“

Vyměnili jsme si nechápavé pohledy. Ale víc jsem nestihla zjistit, jelikož se v tu chvíli Sensei, jenž šel vpředu přede všemi, obrátil, zavolal na Nikolaje Andrejeviče a zval ho k sobě. Nikolaj Andrejevič si pospíšil a zanechal mě tam naprosto zmatenou. Nicméně onen zmatek se rychle rozplynul s pohroužením se do žertů naší skupinky střídaných kolektivním smíchem.

* * *

Skutečně již bylo třeba se chystat na zítřejší odjezd, i když se mi vůbec nechtělo loučit s tímto podivuhodným místem, které nám zprostředkovalo tolik nezapomenutelných zážitků. Nějak jsme si tu zvykli a zapomněli na zbytek světa, v němž jsme přebývali, na problémy, jež zůstaly ve velkém městě... Sensei se věnoval úklidu svého auta, uváděl je do náležité podoby. Svou pracovitostí prakticky nakazil celou naši společnost. Nikolaj Andrejevič na něj pohlédl a začal s naprosto bouřlivou činností pobíhaje kolem své „Volhy“. Starší kluci se zapojili do procesu mytí aut jako dobrovolní pomocníci se stejným

entuziasmem. Dokonce i Andrej s Kostou a Slávkem, kteří do té chvíle lenivě přihlíželi na pracující, se připojili k všeobecné pracovní sobotě a svorně se pustili do čištění staříckého „Záporožce“, dokud se nebude blýskat „novotou“.

Kosta se pustil do svědomitého drhnutí interiéru. Jeho vysoké pracovní nasazení způsobovalo, že stále odpadávaly jakési drobné předměty – náhradní díly, což čím dál víc rozčilovalo Andreje, jako by Kosta nesahal na součástky starého auta, ale na „cennou starožitnost“. Jemu se to však dařilo ne naschvál, ale jednoduše kvůli velkému úsilí. Když se mu od Andreje dostalo několik nabručených připomínek, snažil se již o to, aby ho nikdo při jeho „hříscích“ nezapozoroval. Pokud už něco odlétlo, rychle se to snažil upíchnout na staré místo, přičemž ke spojení využíval všechny možné prostředky, co byly po ruce, včetně žvýkačky. Hlavně jen aby to Andrej nezapozoroval a nezbavil ho té funkce „leštiče aut“, jež se v ten moment stala v našem kolektivu tak váženou.

Když se práce chýlila ke konci, někdo z chlapců obrátil pozornost kolektivu na těžké bouřkové mraky, jež se náhle objevily na straně vzdáleného břehu rozprostírajícího se za limanem. Zanechali jsme své práce, zaražené jsme strnuli a pozorovali živelný přírodní úkaz rozvíjející se nízko na nebi. Mraky se blížily velmi rychle. Vytvářel se takový dojem, jako by rostly a množily se, asi jako mýdlová pěna od houby, a formovaly jednotnou černo černou masu šířící se po blankytně modrém nebi. V dále viditelné přístavní město se začalo zakrývat jednolitým šedým závojem. Ohromná bouřková fronta, proti níž se město zdálo být pouhým drobkem, je těžce zakryla, jako by se je chystala rozdrtit svou strašlivou olovnatou tíhou.

Žeňa pohlédl na gigantický mrak valící se naším směrem a pronesl svým obvyklým žertovným tónem:

„Sensei, nechrstnul jsi dnes náhodou zbytky čaje na nebe?“

Sensei se jen usmál spolu s kamarády.

„Zdá se, že přijde deštík!“ komicky se schoulil Stas a pohlédl do zamračené dálky.

„Skutečně?“ pronesl se známkou humoru Viktor.

„Ne, já jsem to věděl!“ zanařikal Andrej a hodil mokrý hadr do kbelíku.

„To je už taková pranostika řidičů,“ usmál se Nikolaj Andrejevič a prohlížel si řadu čerstvě umytých automobilů. „Když jsi umyl auto, bude pršet!“

Kolektiv se zvadle usmál a s lítostí hleděl na svou zbytečnou práci. Auta se skutečně leskla jako nová. Andrej znovu pronesl od srdce:

„Jednou v životě jsem tu starožitnost nablýskal, a teď si říkám, co mě to napadlo, mýt tohohle ‚Sobarožce‘. Stál by si v klidu v prachu a deštík by ho sám umyl.“

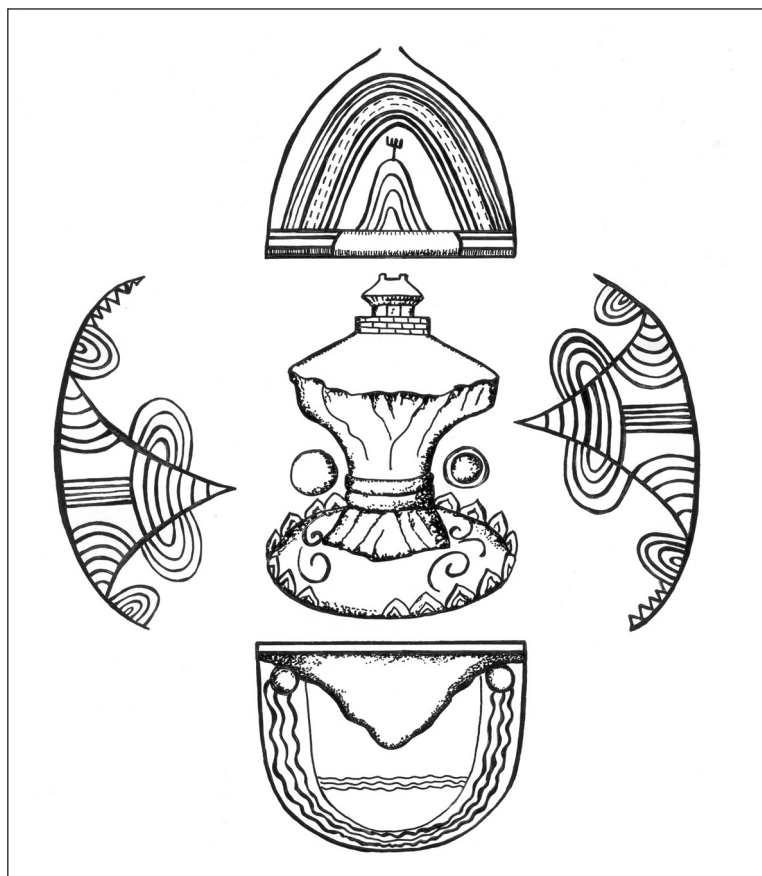
„Správně,“ podpořil ho podlézavým hlasem Koša a očividně počítal, kolik součástí uvnitř auta přilepil žvýkačkou, aniž to Andrej tušil. „Není důvod dotýkat se této starodávné kuriozity. A vůbec, ‚Záporožec‘, to je docela přírodní auto! Veškeré zařízení v něm je přírodní a křehké. Proto se myje deštěm stejně jako celá příroda. A motor se spouští, jak se patří, podle rozpoložení auta k okolní krajině. Tak!“

„Přesně tak!“ podpořil kamarádovo žertování Voloďa. „‚Záporožec‘ je v podstatě vůbec ten nejhumánnější automobil na světě.“

„Pouze ale v tom smyslu, že to je to jediné auto, jemuž to chodec může při srážce oplatit,“ s úsměvem okomentoval jeho slova Viktor.

Andrej se po těch slovech rozzářil úsměvem. Zřejmě pociťoval jistou hrdost třeba i za takovou výhodu této „historické rarity“.

„Klidně se dál smějte, jak chcete, ale je potřeba uklidit věci do stanů,“ pánovitě nařídil Nikolaj Andrejevič při pohledu na mraky. „A to hned, než začne lít!“

Kresba Anastasie Novych

Světová hora v umění světových národů

Přijali jsme jeho slova jako povel k akci. Ale Sensei, jen tak jakoby mimochodem, řekl Nikolaji Andrejeviči:

„Nestrachuj se, u nás pršet nebude.“

„Jak nebude?“ odpověděl ten nechápavě. „A co...“

Kývl směrem k přibližující se bouřkové frontě. Ale Sensei nechal jeho i všechny ostatní v rozpacích, vrátil se k přerušené práci a domýval kola svého auta. Nikolaj

Andrejevič se znovu neptal. Pozorně pohlédl na bouřkovou frontu a mlčky se pustil do mytí gumového koberečku své „Volhy“. S obavami se však tu a tam podíval na přibližující se mraky. Kamarádi také pokračovali ve své práci. Část našeho „mladšího sboru“ ve složení Kosta, Andrej a Slávek řešila, že „Záporožec“ vypadá čistší, než kdykoli předtím. Rychle tedy skončili se svou prací a pod líbivou záminkou příprav na cestu začali schovávat své věci - část do auta, část do stanů. My s Taťánou jsme se pustily do balení obsahu jídelního stanu. Pravidelně jsme při tom ovšem sledovaly přibližující se bouřkovou frontu.

Bylo to s podivem, ale po nějaké době mraky pohltily část ohromného limanu rozprostírajícího se mezi námi a městem a doopravdy jakoby zůstaly vězet na půli cesty k nám. Černo černé mraky došly až k nějaké neviditelné hranici, podivuhodným způsobem se začaly obracet pod pravým úhlem a následně se pohybovaly zpět po neviditelném čtverci-půlkruhu. Takový přírodní úkaz jsem ještě nikdy v životě neviděla. U nás bylo teplo, sluníčko, sucho, úplně bezvětrí, zkrátka dokonalá idylka. A do slova několik kilometrů od nás, coby kamenem dohodil, zase mraky, bláto, chlad, déšť, hromy a blesky. To je představení přírody!

A mně přišlo na mysl, jak jsou taková kataklyzmata blízká i našemu myšlení. Neuchrániš se před svou Materiální podstatou, poddáš se jejím provokacím a ani si nevšimneš, jak si začíná podrobovat tvé vnímání. A potom se budeš divit, odkud se najednou nastřádaly ty mraky problémů. Zajiskří blesky hněvu, nenávisti, závisťi, zahřmí hromy sobectví a objeví se souvislý šedý pás problémů. Naše náhlé problémy se nám zdají nečekané a chrlicí se na nás odnikud. Avšak vždyť právě my jsme skutečným důvodem jejich utváření a objevení se na naší „obloze“ myšlení. Všechny události, jež se v našem životě stanou, jsou přirozeným výsledkem nekontrolovaného myšlení. Není pak lepší věnovat se sám sobě, hlídat

a kontrolovat své myšlenky tak, jako by to bylo to nejhlavnější a nejdůležitější povolání celého našeho života? Díky takovému povolání nakonec Duše zaujme čestnou funkci Velikého Mistra a vystaví uvnitř své schránky – těla – velkolepý chrám. Určitě je lepší zachovat se tak, jak to dělá Sensei: udržovat uvnitř nás vždy jasné, čisté počasí, kde v moři myšlenek vládne bezvětří, kde není ani větřík pochyb a kde čistou oblohu úmyslů ozařuje samotná Duše – součást Velikého Boha...

* * *

Když jsme dokončili veškeré přípravy a zabalili vše nutné tak, abychom zítra ráno sbalili již jen stany a nějaké drobnosti, někdo z chlapců navrhl, abychom se došli podívat ze břehu na tu grandiózní přírodní podívanou běsnící nedaleko nás a malující na svém obrovském plátně důmyslné, rychle se za sebou střídající obrazy. Košťá dokonce navrhl, abychom s sebou vzali skládací židličky, které bychom museli znovu vybalit, a vytvořili tak kino pod širým nebem. Přešli jsme na druhou stranu výběžku do moře, usadili se v půlkruhu na panenském břehu limanu a začali hledět na ohromné plátno nebe. Kochali jsme se neopakovatelnými syžety utvořenými velkým režisérem – samotnou přírodou.

„Podívejte, tamhle plavou skutečné labutě!“ spráskla ruce Taťána. „Tam, vidíte...“

„No jo!“ podpořil Košťá vlnu nadšení.

„A tam, koukněte,“ ukázal Andrej rukou na „roh“, kde se obracely mraky. „Jakási odporná tlama, jako nějaká držgrešle. Nos má jako skobu, rty s křivým úsměvem, prohnáný pohled, ucho, co odposlouchává...“

„Přesně tak!“ přikývl Slávek, který očividně zachytil Andrejovo „zaostření“.

„A tamhle se otáčí lev,“ upoutal pozornost kolektivu Jirka.

„Kde? Kde?“

„No támhle! Nalevo od ‚držgrešle‘.

A skutečně tam byl ten nejoprávněnější lev, dokonce by se dalo říct, že úplně živý. Vzdušná masa se tak bizarně měnila, že náš lev napřed stál, potom šel a nakonec si úplně lehl a hrdě vypnul svou hrud'. Nedaleko od něj se začalo otevírat panorama jezera, jež se rychle změnilo na starodávné vojsko ozbrojené kopími. Na bitevním poli se rozehrálo naprosté drama. Stejně jako v životě, ještě nedávno ucelené řady chrabrých vojáků se najednou přemístily do propletence nahromaděných těl, která se poté úplně rozplynula na rychle se měnícím výjevu událostí. Ten námět tu zanechal nepříjemnou pachut' a filozofickou otázku: Byla ta vojenská bitva skutečností nebo to byla další iluze přírody, jež se tak v čase baví podobnými překotně se měnícími obrazy? A jestli to byla pouhá iluze, tak proč v nás potom vzpomínka na ty nebeské vojáky i nadále žila jako ve svědcích té pomíjivé události, v těch, jež čekalo, že se stanou podobnou iluzí pro následující pokolení?

Tak jsme seděli asi hodinu a neustále pozorovali výjevy přírody. Co všechno jsme tam neviděli: lidi, zvířata, celé krajiny, vesnice, majestátní hrady a ještě řadu dalších všemožných předmětů i námětů. Podle všeho stačila fantazie každého z nás nejen na to, aby vše sám viděl, ale i na to, aby upoutal pozornost všech ostatních. Zdálo se, že ta přírodní show ve spojení s variabilitou lidských interpretací nebude mít konce. Avšak po určité době nás již začaly bolet šíje z toho, jak jsme se celou dobu dívali nahoru. Jak řekl trefně náš Žeňa, lidská hmota selhala v ten nejnehodnější okamžik. Všichni se jako na povel pustili do protahování šijových svalů. Během toho Nikolaj Andrejevič poznamenal:

„Zajímavá divácká iluze. Přímo jako iluze existence lidského rodu. Ať by bylo sebevíce lidí s jejich stavbami, stejně to všechno s časem zmizí, rozpustí se v nebytí...“

Když jsem uslyšela ta slova, z nějakého důvodu jsem se k nim ostražitě obrátila. Možná proto, že se to shodovalo s mými myšlenkami, možná snad i proto, že jsem si vybavila nedávno vyslechnuté vyprávění o stéblu, kdy z nějakého mě nepochopitelného důvodu jsem nepochybně vnímala řeč Senseie jako řeč Nikolaje Andrejeviče. Přisedla jsem si blíže k Taťaně a tiše jsem se jí zeptala:

„Kdo teď pronesl ta slova? Nikolaj Andrejevič?“

Načež má kamarádka udiveně zamávala svými dlouhými řasami:

„Ano.“

Když jsem spatřila její nechápavý pohled, chtěla jsem jí vysvětlit důvod té otázky, avšak v tom Stas vykřikl a ukazoval na nebe:

„Ó, dívejte, vždyť to je úplná Světová hora!“

Znovu jsme upřely pohledy na nebe. V obrysech mraků byla jasně vidět ohromná hora se sněhobílým špičatým vrcholkem.

„Ale ne. To není Světová hora,“ odpověděl mu s úsměvem Sensei. „Světová hora se tak objevuje pouze v lidských mýtech.“

Část našeho kolektivu zvědavě upřela zrak na Senseie, zbytek se všemi silami snažil na nebeském obraze rozpoznat rysy „Světové hory“.

„A co je to ta ‚Světová hora‘?“ zeptal se Senseie Slávek.

„Obecně je to dostatečně známý pojem často se objevující ve folklóru různých národů světa,“ začal k našemu údivu podrobně vysvětlovat Sensei. „Představy o Světové hoře nebo o Vesmírné hoře, jak ji také nazývají, mají kořeny v hluboké minulosti. Podle mýtů se Světová hora nachází na nepřístupném místě v centru světa. Přesněji tam, kudy prochází Světová osa - axis mundi neboli osa vesmíru, na níž jsou navlečeny všechny světy včetně těch, jež se neprotínají a nacházejí se v jednom prostoru. Předpokládá se, že jsou na Světové hoře zachyceny všechny prvky a parametry vesmírného uspořádání.“

Pověsti říkají, že se na ní scházejí nesmrtelní bohové a že je odtud vidět všechno, co se děje ve Vesmíru.“

„Scházejí se tam nesmrtelní bohové,“ zasněně zopakoval po Senseiovi Košta a vyslal svůj uchvácený pohled na postupně se rozplývající vyobrazení „Světové hory“.

Sensei pokrčil rameny:

„Záleží na tom, v jakém smyslu bohové. Jak potvrzují legendy, scházejí se tam Mudrcové z celého Vesmíru, tedy duchovní bytosti disponující Znalostmi a dosáhnuvši určitých stupňů duchovního rozvoje jako náš Imhotep či Buddha, jež mohli ještě za života opouštět svá těla ve stavu meditace a objevovat se na Světové hoře, nacházet se tam, komunikovat a vyměňovat si zkušenosti s podobnými osvícenými představiteli jiných světů. A nesmrtelností se tu míní nesmrtelnost ne ve smyslu těla, ale nesmrtelnost duchovní podstaty těch, kdo tam bývají.“

„Pane jo! Tak to je hora pro vyvolené!“ udělal z toho závěr nadšený Košta.

„Zase ale záleží na tom, co to znamená ‚pro vyvolené‘,“ namítl Sensei. „Každý člověk je vyvolený, když již žije. Jen ne každý člověk udělá životní volbu směrem k duchovní cestě, a to už nemluvím o pochodu po této cestě směrem k Bohu. Ačkoli všechno je v ruce samotného člověka! Každý moment. I to, jestli zatouží rozvinout se do takové duchovní úrovně, aby získal možnost zúčastnit se jednoho z tak vysokých zasloužení.“

Stas, jenž se očividně nemohl dočkat, až Sensei odpoví na Koštovy otázky, netrpělivě vyřkl:

„To znamená, že se Světová hora nepodobá té hoře,“ kývl směrem k vytrácejícímu se nebeskému výjevu hory s tající sněhovou čapkou na špičatém vrcholku.

„Ach, ale jaká je to hora,“ zlehka mávl rukou Sensei a zapaloval si cigaretu. „Lysý kopeček s velkou mýtinou navrchu. Přesněji řečeno, ne úplně holý. Je pokryt drobnou trávou podobnou našemu tmavě zelenému mechu, takovou svéráznou rostlinou, jež není z našeho světa.“

Jediné, co je zajímavé, je to, že tam při přítomnosti atmosféry není vítr. To, co se tam považuje za ‚vzduch‘, stojí a nehýbe se.“

„Tak Světová hora skutečně existuje?“ zeptal se nedůvěřivě Andrej, který před tím, jak se zdálo, stejně jako my dokonce zatajil dech, aby lépe slyšel Senseiovu odpověď na Stasovu otázku.

Na to Sensei jaksi obyčejně, jako by se to rozumělo samo sebou, řekl:

„Světová hora se nachází ve Vesmíru, jakoby současně na křižovatce vrstev tohoto světa. Ale její materiální výskyt se nenachází ani v jednom ze zvláště vybraných obydlených světů Vesmíru. Zároveň k sobě pojí všechny světy. Je naprosto reálná, dokonce i na omak.“

„Jak může být reálná i na omak, když se její materiální výskyt nenachází ani v jednom ze světů?“ zeptal se nechápavě Andrej.

Sensei se soustředěně podíval na chlapce a potom dobrácky řekl:

„Dobře, zapomeňte na to.“

„Jak zapomeňte?“ začal zmatkovat Andrej. „Jak to... Proč?“

„A v jakých legendách se dochovaly zmínky o Světové hoře?“ přispěchal příteli na pomoc náš filozof, jenž se chopil své oblíbené otázky, jako se chytá tonoucí stébla. „A jak staré jsou?“

Přítom nasadil Kosťa takový bezradný pohled, jako by si na ty legendy vůbec nemohl vzpomenout. Jako by je znal, ale zapomněl. Ačkoli jsem si byla jistá, že on, stejně jako většina naší mladé společnosti, o té hoře slyšel poprvé v životě.

„Ó, je jich celkem hodně,“ s úsměvem protahoval svou odpověď Sensei. „Ty zmínky se zachovaly v různých podobách: počínaje skalními malbami v době vrcholného paleolitu a konče četnými ústními a písemnými legendami a mýty u různých národů světa.“

„Bylo by zajímavé poslechnout si ty národní pověsti,“ poznamenal takticky Nikolaj Andrejevič rovněž zaujatý tím tématem.

„Ano, to by bylo,“ pronesl dobrosrdečně Sensei. „O Světové hoře se odedávna dochovalo množství zmínek a legend prakticky po celé Východní a Střední Asii, kde ji nenazývají jinak než veliká hora Meru a považují ji za střed světa nacházející se na nepřístupném místě. V pozdějších představách, ve snaze o samostatné chápání odvěkých pověstí o této hoře, ji jedni ‚vykladači‘ umísťovali do centra země pod Polární hvězdu a obklopovali ji světovým oceánem, jiní ji zase umísťovali do nepřístupných Himalájí a spojovali se Šambalou...“

„Dokonce ji spojují se Šambalou?“ podivil se Volodja. Sensei se pousmál.

„A jak. Takových legend o Světové hoře propletených s pověstmi o Šambale je poměrně mnoho. Ale to je pochopitelné. Pro lidi, kteří nemají skutečné informace o tom, co je Šambala ani o tom, co je vesmírná hora Meru rozprostírající se neznámo kde, se samozřejmě budou spojovat v jednu a tutéž představu. Ačkoli je mezi nimi ve skutečnosti obrovský rozdíl. Šambala se nachází mezi reálným věčným světem Boha a v podstatě dočasně existujícím materiálním Vesmírem. To je obydlí Bódhisattvů. A Světová hora se nachází v centru světů materiálního Vesmíru. Je místem návštěvy moudrých bytostí, jako našich osvícených lidí nebo polobohů, jak je dříve lidé nazývali. Tedy těch, kdo dosáhli vysoké duchovní úrovně. Proto i tu horu v dřívějších představách spojovali se získáním skutečného lidského štěstí a nesmrtelnosti.

V mytologii Staré Indie existuje celá řada pověstí spojených s Meru. Podle těchto dřívějších představ se na Světové hoře rozprostírající se v centru Vesmíru, kolem něž se otáčejí hvězdy, planety a slunce, nachází Brahma, Višnu, Šiva a další velcí bohové. Zmiňuje se rovněž třicet tři bohů, kteří se tam stýkají. Vypráví se též o jejich

činnosti. Například Višnu radí na této hoře ostatním bohům, jak získat nápoj nesmrtelnosti Amri tu.

„Amrita. Jak krásně to zní,“ pronesla Taťána. „Není tento název náhodou spojen s ženským jménem?“

„Ne. To slovo je utvořeno od ‚amrta‘, což znamená ‚nesmrtelný‘. Je to blízké pozdnímu starořeckému mýtu o nápoji Ambrozie, jenž udržoval nesmrtelnost olympských bohů a jejich věčné mládí. Amrita, Ambrozie je totéž, co védský nektar So my (Со мы). V Rigvédě se prezentuje jako nápoj bohů vyvolávající extatický stav a darující nesmrtelnost a nadpřirozenou sílu. Ve staroindické náboženské praxi představovala samotná příprava nektaru zvláštní rituál. V ‚Avestě‘ tento nektar nazývali Chaoma a jeho kult se váže až k staroíránskému období. Uctívali ho také sarmati a skythové. Ten mok označovali rovněž za ‚odvracející smrt‘. Nejenže měnil prostorově - časově vnímání, ale uděloval i ohromnou sílu, osvícení a znalosti. Jak se domnívali staří Íránci, nejlépe ze všeho připravuje cestu pro duši. Leč všeobecně tento nektar nesmrtelnosti vždy nazývali ‚nektarem lotosu‘. Prakticky ve všech legendách se tento posvátný nektar popisuje jako nektar neobyčejné nebeské rostliny spojené se zemí, rostliny nádherně a pravidelně utvořené, žlutobílé, dokonce zlatavé barvy.“

„Čili nápoj nesmrtelnosti skutečně existuje?“ podivil se Košťá, kterému se po takové informaci snad i blýsklo v očích.

„Ano. Ale ne v takové podobě, v jaké si jej obvykle představují lidé. Mohu vám uvést celkem zajímavý příklad středověkého popisu jedné části tajného rituálu zasvěcení do vnitřního kruhu Řádu templářů. Autorem toho textu je rytíř Chrámu Evrard. V osobních zápiscích předal své dojmy ohledně této události: ‚...Na konci velké svátosti zasvěcení jsem se nacházel ve zvláštním povznesení ducha; celým srdcem jsem si přál spatřit to, o čem mi vypravovali. A odhalilo se mi to. Všechno kolem jako

by zmizelo, pouze nádherné světlo osvítilo cestu a táhlo mě za sebou jakoby do úplného zenitu nejvyšších nebes. Così božského a nehasnoucího mě prudce přibližovalo k přívalu jasného vábivého světla. Síla jeho záře byla ohromná, ale nesežehovala. Pociťil jsem v něm přítomnost čehosi Vysokého a Nevysvětlitelného. V radostném rozrušení jsem vstoupil do oslepujícího Světla. A zde, když se mi pohled rozestřel, spatřil jsem tvář nepopsatelně překrásné Panny zahalené zářivým svitem. Uviděl jsem ji – samotnou Sofii! Ten božský obraz nelze popsat žádnými lidskými slovy.

Veliké tajemství zahalovalo vše kolem. Božská Sofie se ke mně přibližovala. Od ní se linula kouzelná vůně jiného světa. V rukou držela zlatou číši v podobě věčného květu Lásky rozevírajícího množství svých lístků v božské čistotě jejich původního záření. V číši se jiskřil zlatavý nápoj. Něžně mi položila ruku na hlavu, druhou rukou mi překrásná Sofie přiložila číši ke rtům a začala mě napájet zlatavým nápojem. Blahodárná sladkost se začala rozlévat po celé mé bytosti. Viděl jsem, jak ta jiskřivá božská tekutina z číše ubývá. Vtékala do mě, avšak v ústech jsem ji necítil, necítil jsem její chuť. Zřetelně jsem ale ucítil, jak se mi její nadpozemské teplo začalo rozlévat uvnitř, jako by umývalo prázdnou nádobu mého těla: nejprve ruce, poté hrud, břicho, nohy. A potom naplnilo prudkým přívalem nehasnoucí záře celou mou bytost od nohou až po hlavu a probudilo v mém srdci nekonečnou radost a blaho. Když do mého těla vtekly poslední kapky té kouzelné tekutiny, Sofie se na mě něžně podívala pohledem plným božské Lásky. Jako by se cosi uvnitř mě rozevřelo, rozjasnil se mi rozum a pociťil jsem v sobě, že se mi otevírá neznámý zdroj mohutné síly. Najednou mě ozářilo chápání Nesmrtelnosti, jakoby se otevřely dveře do jiného světa. A odhalila se mi Moudrost...

Lidé přítomní u mého rituálu viděli něco jiného. Později, když jsem se účastnil zasvěcení jiných, jsem sám

byl nejednou svědkem toho božského zázraku naplňujícího se ve své neměnné poslušnosti, avšak již s jinými. A bylo to tak. Když byl zasvěcovaný obstoupen kruhem a všichni se za něj modlili, náhle přítomné ozářilo jasné světlo. A to světlo vycházelo od zasvěcovaného, jako by v jediném návalu vzplanul a byl zachvácen nespalujícím plamenem ze všech stran. Ještě silněji jsme se pohroužili do posvátné modlitby. Světlo se stávalo nesnesitelně ostrým a natolik silným, že skrz ně nebylo možné cokoli vidět. Pokračovali jsme s rostoucí vnitřní silou v odříkávání modlitby. Postupně se světlo měnilo, získávalo neobyčejnou měkkost a průzračnost. Skrz ně jsme měli možnost spatřit nemnohé z ukrytého božského Tajemství: obrysy Nemluvněte jakoby ponořeného do prapůvodního oceánu vesmíru. Po tomto nedlouhém tajemství božské Světlo sílilo a houstlo a potom znovu vzplanulo, rozptýlovalo se a před našimi pohledy byl opět obvyklý vzhled zasvěcovaného. “

Sensei udělal pauzu a potom pokračoval:

„Co je však nejzajímavější, že podobnou svátostí neprocházeli jen templáři, ale i další, například vojáci – Geliarové. Při jejich vstupu do vnitřního kruhu, když procházeli zasvěcením, prožili totéž vidění: Pannu, jež je naplňovala silou ze zlaté číše ve tvaru lotosu.“

„Geliarové?“ přeptal se Andrej.

Sensei ale nestihl odpovědět, protože Andreje předběhl Koša se svou další otázkou:

„A kdo je ta božská Sofie?“

„Sophia v překladu z řečtiny znamená ‚moudrost‘, ‚znalosti‘. U templářů Sofie neoznačovala pouze Moudrost, ale i božský obraz Marie Magdalény jako Grálu.“

„Marie Magdaleny jako Grálu?“ podivil se Viktor spolu se staršími chlapci.

„O tom vám podrobněji povím o něco později.“

Nikolaj Andrejevič, poměrně ohromený, se také vyjádřil:

„Cožpak templáři používali řeckou terminologii stejně jako pravoslavní křesťané, a ne latinskou jako katolíci?“

„Ano,“ odpověděl Sensei. „Dokonce na pečeti řádu, tedy jejich symbolice, kde jsou zobrazeni dva jezdci sedící na jednom koni, je Kristovo jméno napsáno řecky a ne latinsky.“

„Zajímavé, zajímavé,“ projevil zájem Nikolaj Andrejevič.

„Na tom není nic neobyčejného,“ řekl Sensei. „Když vám povím, jak a proč byl tento řád založen, doktore, sám pochopíte. Ale vezměme to pěkně popořádku. Takže co jsem chtěl říct ohledně ‚Vesmírné hory‘, poznatky o ní se svého času dostaly i k Siddhárthovi Gautamovi.“

„Ve smyslu legendy?“ upřesnil Stas.

„Ne. Poznatky. A později, díky nim, Buddha sám mohl navštěvovat Světovou horu. Díky Buddhovi a některým jeho stoupencům, kteří disponovali těmito poznatky, se informace o hoře Meru stala známou po celém Východě. Buddhisté mimochodem, stejně jako hinduisté, popisovali tu horu jako pestík lotosového květu – květu posvátného jak pro jedny, tak i pro druhé. Ten obraz navíc není spojen ani tolik se samotnou horou, jako se základními prvky dynamické meditace pro přípravu k návštěvě Meru.“

Dokonce i když vezmeme naše slovanské ‚pohanství‘. Vždyť i v něm byly, což je pozoruhodné, poznatky a způsoby týkající se Světové hory dostupné prostému lidu, na rozdíl od ‚nelegální privatizace‘ těchto poznatků kněžími ostatních národů. Na slovanském území se dlouhou dobu uskutečňovaly staré rituály magických ‚letů‘ na vesmírnou horu, jež se realizovaly na posvátném kopci, vzhledem k podobě s obrysy Světové hory. Mimochodem velké svátky se dříve nestanovovaly proto, že by si lidé usmysleli, že se povesejí. Odjakživa se prováděly právě ve dnech shodujících se s určitými vesmírnými cykly. Začínaly se slavit ne ráno, jak je to zvykem nyní, ale večer, s východem první hvězdy.

Časem, když se začalo ‚pohanství‘ mezi slovanskými národy vymycovat ohněm a mečem a začala se rozširovat křesťanská víra, počalo rovněž kruté pronásledování vyznavačů ‚pohanských‘ kultů. Byli označeni za ‚démonické plemeno‘ a ‚služebníky ďábla‘ a staré ‚pohanské‘ obřady zase za sabaty, oslavy ‚satanských sil‘. S fyzickým zničením většiny volchvů se poznatky o Světové hoře jako takové vytratily a to, co zůstalo, je negativně překrouceno k nepoznání. Svátky se přejmenovaly. Ačkoli přejmenováním jedněch svátků na druhé se samozřejmě běh konkrétních vesmírných cyklů nezměnil a s tím ani posvátnost míst. Například na místech bývalých pohanských chrámů pohanských bohů se stavěly chrámy křesťanství. Ale jak se říká, to už je minulost.

Obdobný obraz Světové hory v centru vesmíru byl znám i obyvatelům Altaje. Jen ji nazývali Altyn-tu. V jejich představách byla ta zlatá vesmírná hora připevněna k nebi právě svým úpatím (to znamená, že ta nejširší část se nachází navrchu a ta nejužší vespod) a vrcholkem se nakláněla nad zemi na vzdálenost ‚rovnou délce lidské holeně‘. Kromě toho u nich byly rozšířeny i další názvy Světové hory. Například hora Sumeru, kolem níž se otáčí hvězdy a která je známá rovněž i Kalmykům i mnohým dalším národům Střední Asie. Podle mýtů altajského národa se na ní nachází třiatřicet te ngri, tedy třiatřicet bohů.

Čiňané Světovou hru nazývají Kuňluň a podle jejich představ přes ni člověk může pronikat do vyšších sfér vesmíru. Pokládali ji za něco na způsob ‚ráje‘. V jednom ze starých děl se nachází takovýto záznam: ‚Kdo z Kuňluňu vystoupá do dvojnásobné výšky, dostane se na horu Chladného větru a získá nesmrtelnost; kdo vystoupá ještě dvakrát tak vysoko, dostane se na Visutou plochu a získá zázračné schopnosti - naučí se vládnout větru a dešti; kdo vystoupá ještě dvakrát tak vysoko, dostane se do nebe, příbytku Tai Di – nejvyšších vládců

a stane se duchem. ‘ Pro neznalého je to jen krásná pohádka, pro znalého je to náповěda.

Mimochodem tato asociace Světové hory s rájem se zmiňuje i v Bibli. V textu můžeme najít neúplná tvrzení poukazující na dozvuky poznatků o Světové hoře; tedy že se nachází ve středu Vesmíru, že na ni sestupuje Bůh, nachází se na ní obdoba ráje, hora je obklopena řekami symbolizujícími prapůvodní oceán. A také to, že vystoupit sem může pouze světec s ‚neprovinilýma rukama a čistým srdcem‘. Spojovali ji i s horou Sijón, dokonce i s horou Ararat, u níž podle bájí přistál Noe se svou archou.

U muslimů se Světová hora v textech osvětluje rovněž dosti zajímavě, i když pravda, poněkud zakamuflovaně, ale přece jen. V první řadě se v islámských mýtech zmiňuje to, že Alláh vytvořil ohromnou horu Kahf obklopující kolem dokola obývaný svět a pevně podepírající Vesmír. Za touto horou stvořitel vytvořil ještě jednu zemi, rozměry sedmkrát větší. Ta byla obydlená anděly, a to tak hustě, že by mezi nimi nepropadla ani jehla. Za druhé, kdybychom si pozorně přečetli o Miradži Mohammeda...“

„O čem?“ zeptal se Andrej, neboť zcela neporozuměl.

„Miradž, to je v překladu z arabštiny ‚povznesení‘, ‚schodiště‘ a v daném textu se myslí povznesení proroka Mohammeda na nebe. To je u muslimů jedno z hlavních památných dat náboženského roku (‚Radžab bajram‘) připomínaných na počest putování Mohammeda (povznesení proroka na bílém koni Burakovi z Mekky do Jeruzaléma a odsud, díky archanděli Džabrailovi, na nebesa kvůli rozhovoru s Alláhem). Tento svátek vychází na sedmý měsíc muslimského lunárního kalendáře. Takže v textech Koránu se dochovaly zmínky o jedné z ‚nočních cest‘ Mohammeda (17:1; viz Isra) spolu s archandělem Džabrailem.

„To je ten, kterého v Bibli nazývají archandělem Gabrielem?“ upřesnil Viktor.

„Ano,“ odpověděl Sensei a dodal: „Mimochoodem v Koránu nazývají Džabraila také Svatým Duchem (Ruch al-Quds;Pyx ал-Кудс). Tak tedy během nanebevzetí Mohammed nepobýval pouze v Jeruzalémě, ale i díky světovému schodišti, jež mu poskytl Džabrail, byl pozvednut na vrchol nebes, kde se zjevil před Alláhem. A potom navštívil s pomocí Džabraila ráj nazývaný Džanna. V doslovném překladu z arabštiny to znamená ‚zahrada‘. V Koránu toto místo označují ještě jako ‚vyvýšené‘ (83:18 podle ruského překladu Koránu), ‚příbytek míru‘ (6:127), ‚místo obydlí‘ (40:42 podle ruského překladu Koránu) a tak dál. Pověsti praví, že všechna tato pojmenování ráje jsou spojena s jeho různými částmi umístěnými na osmi nebeských sférách. Dokonce i v samotném vyobrazení Džanna v Koránu přeplněném nejrůznějšími smyslovými a naturalistickými vyliceními odrážejícími určitý extatický stav vědomí jsou také zmínky zašifrovaných znalostí, například takových jako ‚Lotos, zbavený ostnů‘, jediný věk světců – třiatřicet let a další okamžiky, podle nichž se orientuje člověk obeznámený se smyslem, symbolikou a detaily těchto poznatků. Mimo jiné v pokoránské literatuře se Džanna popisuje jako mnohoposchoďová pyramida ozdobená ‚Lotosem u okraje nejzazšího‘, jenž je zmiňován v Koránu (53:13-18). Takže to není jen tak.“

„Nejzazšího okraje Lotosu?“ zeptali jsme se v údivu skoro sborově.

Nikolaj Andrejevič, na rozdíl od nás, klidně pronesl:

„Abych se přiznal, Korán jsem ještě nečetl. A co konkrétně je tam napsáno o ‚Krajním Lotosu‘?“

„A co je to 53:13-18?“ zeptal se zaraženě Andrej.

„To znamená 53. súra, tedy hlava Koránu, od 13. do 18. ajátu (verše),“ vysvětlil Sensei. „Mimochoodem 53. súra se nazývá ‚Hvězda‘. V arabštině to ovšem zní mnohem nápadněji..“

Žeňa stejně jako obvykle i tentokrát reagoval žertem:

„Sensei, raději nám to pověz v ruštině. Než se naučíme arabštinu, abychom pochopili to, co nám nyní chceš říct, začne u nás stařecká skleróza a my zapomeneme, proč jsme se to vůbec učili.“

Kamarádi se vesele zasmáli a Sensei, jakoby jen tak mimochodem, poznamenal:

„Ve skutečnosti je Korán potřeba citovat v originálu. Jakýkoli překlad stejně poněkud zkreslí původní text. Ale jestliže je to jinak bezvýhodné,“ přitom Sensei s úsměvem pohlédl na Žeňu, „tak poslouchejte. V ruském překladu to zní přibližně takto: Na začátku této hlavy je ujištění o upřímnosti a pravdivosti poslova vyprávění o Nanebevstoupení, o Odhalení, o tom, co se odkrylo jeho pohledu. Dále se vypráví, jak vynesl archanděl Džabraíl Mohammeda na nebe:

...A naučil ho Ten,
Který má nesmírnou moc.
Zrodil se ve své velkoleposti,
Na nejvyšším bodě horizontu.
Potom se přiblížil a sestoupil.
I byl od něj vzdálen (Džabraíl od Mohammeda)
Ne více než dvě rozpětí luku, dokonce i blíže.
A odhalil Svému otrokovi to, co mu odhalil.
Srdce jeho (prorokovo) potvrdilo to, co viděl.
Cožpak budete zpochybňovat to, co uzřel?
A on (Mohammed) Jej (Džabraíla) viděl
Již u příležitosti sestoupení jiného
Poblíže Lotosu u okraje nejzazšího
(za který nikdo nemůže projít).
U kterého je zahrada příbytku věčného (rajský pří-
bytek).
I zakrývalo lotos to, co ho zakrývalo
(byl skrytý [tajemným] pokrovem).
Svůj pohled (Mohammed) neodvrátil ani na okamžik
A nevyšel za hranice (viditelného).

Vždyť skutečně viděl
Největší ze znamení Pána svého...“

„No tedy!“ pronesl Ruslan uchváceně a vyjadřoval tak společný názor našeho kolektivu.

„Ty jsi ve mě tedy vzbudil zvědavost,“ řekl Nikolaj Andrejevič. „Pochopil-li jsem správně, Mohammed spatřil Džabraila v Jeho skutečném vzezření v místě ‚největšího ze znamení Pána‘ – ‚Lotosu u okraje nejzazšího‘?“

„...zdobící svět, kde jsou poznatky o všech dílech a andělech. A pouze Alláh ví, co se nachází dál za tímto místem,“ zacitoval Sensei krásně svou odpověď.

„To je také Korán?“

„Ne, to je tafsir, jeden z komentářů ke Koránu vztahující se k této hlavě. Lotos se zde považuje za symbol hranice viditelného a neviditelného, poznatelného a nepoznatelného.“

„Úžasné!“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Upřímně, ani jsem nepředpokládal, že jsou v Koránu takové verše.“

„A ještě,“ řekl Sensei, „v těžce sůře, 47. Aját (49. Aját podle ruského překladu Koránu) se před tím hovoří o tom, že Alláh stvořil nejen muže a ženy, ale:

...a Jemu přísluší stvoření druhé,

A že je to On, který v nezbytné míře obohacuje a obdarovává,

A že je to on – Pán velké planety ‚Ash-Shiraa‘...

Nebo řečeno srozumitelněji: ‚Že pouze On je Pánem Siria (moci).‘ Jedná se o to, že arabové oslavují ‚Ash-Shiraa al-Yamanina‘, nejjasnější hvězdu na nebi v souhvězdí Velkého psa – Sirius. Tak ji nazývali již před třemi tisíci roky.“

„Tak dokonce takhle!“ pronesl mnohoznačně Nikolaj Andrejevič. A nadšen jakýmsi svým novým odhalením hovořil dál: „Pokud se nemýlím...“

„Ano, ano, ano,“ přerušil ho najednou Sensei a kývl, jako by již předem věděl, co teď řekne. „Je to přesně to, o čem jsi přemýšlel.“

Seděli jsme s neskrývanou netrpělivostí a očekávali pokračování toho poutavého dialogu. K našemu rozčarování však po Senseiových slovech následovala vleklá pauza, jako by jeho komunikace s Nikolajem Andrejevičem přešla na ‚neverbální úroveň‘, jak se rád vyjadřoval náš psychoterapeut. Vtom Košta, zvědavý očividně nejvíce z nás, nevydržel a vypálil jedním dechem:

„A co? Co to znamená?!“

Avšak Sensei navzdory našemu kolektivnímu očekávání z jakéhosi důvodu na tu otázku neodpověděl. Rozhostila se jakási stísněná atmosféra. Tázavě jsme hleděli na Senseie. Sensei jaksi zkoumavě hleděl chvíli na nás, jakoby se rozmýšlel, má-li nám tu informaci svěřit či nikoli, chvíli zas na Nikolaje Andrejeviče, který rovněž tvrdošijně mlčel, ačkoli mu bylo na očích vidět, že se nemůže dočkat, až se vyjádří. Ale nakonec tato až příliš dlouhá pauza skončila tím, že Sensei promluvil vyhýbaje se přímé odpovědi:

„To jsou znamení pro ty, kdo vědí.“ A jako by se nic nestalo, shrnul: „Takže poznatky o Světové hoře jsou roztroušené prakticky po celém světě. A co je hlavní, tyto poznatky neležely jednoduše v dějinách jako ‚mrtvý náklad‘, ale byly uplatňovány.“

„Ano. Co se týká ‚Lotosu u okraje nejzazšího‘, to je super!“ řekl nadšeně Viktor, zaujatý tou informací stejně jako my.

„Stejně jako Světová hora!“ podpořil ho Stas.

Zatímco jsme postupně projevovali nadšení nad tím, co jsme slyšeli a projednávali to, Nikolaj Andrejevič se pohroužil do svých myšlenek a potom jaksi tiše pronesl, ne sám k sobě, ale spíše k Senseiovi:

„On prošel...“

„Kdo prošel?“ nepochopil ho Sensei.

„Mohammed. Prošel...“

„Samozřejmě, vždyť to byl Mohammed.“

„Chápeš,“ pomalu začal Nikolaj Andrejevič. „To tvoje vyprávění ve mně vyvolalo asociaci s tou událostí z mého cvičení Lotosového květu, o níž jsem ti vypravoval.“

„S jakou událostí?“ přidal se k jejich rozhovoru se zjevným zájmem Voloda.

„Cvičil jsem Lotosový květ a pokusil se maximálně ponořit do meditace. Zřetelně jsem pocítil přiblížení jakési hranice, meze, k níž, jak se ukázalo, mohu zcela reálně dojít. Co je hlavní, zjevně jsem cítil, přesněji, uvědomoval si, že je za ní ohromná síla. Avšak čím více jsem se pokoušel přiblížit, tím silněji jsem cítil jinou, opačnou sílu. Je dokonce těžké popsat ji slovy. Strach a hrůza jsou ve srovnání s těmito pocity ničím. Trvalo to všeho všudy pouhých pár okamžiků, ale já jsem to nevydržel a rychle jsem vystoupil z meditace. A nehledě na to, že mě Sensei na toho Strážce upozorňoval, nehledě na všechny mé nashromážděné zkušenosti a znalosti v oblasti psychologie, nehledě na to, že jsem byl připravený na vykonání této meditace, jsem nemohl projít. Ovšem, očekával jsem, že mi má Materiální podstata bude dělat překážky. Ale že to bude natolik silné... Tak tady jsem popravdě pořádně poznal veškerou sílu Materiálního principu, který ve mně dlí.“

Viktor, jenž soustředěně naslouchal Nikolaji Andrejeviči, se pro upřesnění zeptal:

„Takže čím blíže jsi tomu světu byl, tím víc sílil vliv toho světa?“

„Ano.“

„To je normální jev,“ promluvil Sensei. „Není tak jednoduché dojít až k hranici a to už vůbec nemluvíme o tom ji překonat.“

„Mně se vlastně stalo něco podobného,“ rozpomněl se Voloda. „Meditoval jsem a rozhodl se ponořit se jen tak pro zajímavost hlouběji, než jak to dělám obvykle.“

A tak jsem se ponořil. Hlavně jsem cítil, že se přibližuji k něčemu jasnému a dobrému. A vtom najednou se na mé cestě vytvořil nějaký mrak. Chtěl jsem jím projít, ale nebylo to jen tak. Byl to takový neobyčejný mrak, byl hustý a temný. Jako když pálíš gumu, jen bez zápachu. Zmocnily se mě v něm takové nepříjemné pocity... A navíc se ukázalo, že je jaksi lepkavý. A začal mě jakoby nasávat. Tak jsem se pustil zpátky, ale on mě nepouštěl. Dostal jsem takový strach, jako bych se ponořil do vody hluboko, přehluboko a nemohl se vyškrábat. Nějak jsem z té meditace vystoupil a podobným ‚nořením se‘ ze zvědavosti se už nebavím. Všechno dělám v mezích toho, co řekl Sensei.“

Načež Nikolaj Andrejevič s úsměvem poznamenal:

„V pořádku, Volodo, ty jsi u nás člověk vojenský, proto všechno plníš tak, jak se patří, v mezích ‚pravidel‘. A my jsme, přáteli, lidé vědy. Rádi experimentujeme, především sami na sobě.“

Žeňa, stejně jako ostatní, pozorně naslouchal jejich rozhovoru a s předstíranou netrpělivostí zadrmolil:

„Já chci taky tak experimentovat!“

„Ty sám jsi experiment!“ ušklíbl se Stas. „Všichni o tobě tak mluví.“

„To já taky! Já chci taky, co jste dělali?“ zeptal se Žeňa Volodi a nasadil „rozumný“ výraz.

Kamarádi se rozesmáli ještě více spolu se Senseiem. A Stas mu odpověděl:

„Pro takové, jako jsi ty, tu proces vysvětlení není!“

Košta se zeptal Senseie:

„Ale vážně, co musím udělat, abych dosáhl ‚Lotosu u okraje nejzazšího‘? To musím usilovně cvičit Lotosový květ?“

Sensei se na chlapce podíval a vysvětlil:

„Především se musíš stát Člověkem! ‚Lotos u okraje nejzazšího‘ – to je nejvyšší úroveň. Dosáhnout jí je velmi složité. Ale je nutné o to usilovat.“

Pak se obrátil k Nikolaji Andrejeviči a k Voloďovi a pokračoval: „Je potřeba se na všechno pečlivě připravovat. O to víc, chceme-li proniknout do podstaty Lotosu. Na to jsou zapotřebí celé roky a systém trénování. To zaprvé. Za druhé, to, s čím jste se setkali, není pouze Stráž, ale zvláštní labyrint. Projít jím, proniknout k Nejvyššímu, může pouze člověk s čistou duší a srdcem, tvrdě usilující o Světlo. V opačném případě ti ta překážka – labyrint otevře zcela jiné dveře a povede tě naprosto jinou cestou. Proto velmi mnoho závisí na tvém duchovním rozvoji.“

„To znamená, že je to něco na způsob úrovně tolerance?“ upřesnil Voloďa.

„Zcela správně,“ potvrdil Sensei. „Takže všechno to není jen tak. A abychom měli odpovídající úroveň, musíme také mít odpovídající duchovní zkušenosti. A není to zdaleka tak, jak se domnívají někteří lidé, kteří jestliže jednou denně meditovali kvůli svému potěšení nebo se pomodlili, řekněme, aby si to mohli odškrtnout či zapsat na seznam, jsou přesvědčeni, že to znamená, že se věnovali duchovním záležitostem. **Duchovní zkušenosti jsou výsledkem života, v němž se tvá duchovnost musí projevat ve všem: v myšlenkách, v činech, v chování, v duchovních praktikách a v první řadě v pomoci lidem ve jménu dobra, neboť to je ta nejbližší cesta k Bohu. Láska člověka není marná, neboť očišťuje duši a daruje nám sílu tvoření. Modlitby a meditace nejsou nesmyslné, neboť jsou takovým blahem pro duchovní růst člověka, jakým je výživa pro plod nabírající sílu. Spoléhat se na Boha není mylné, neboť v tom je skryta skutečnost, jež nás spojuje bezprostředně s Ním. Takže být skutečným Člověkem a opravdu se přibližovat Bohu znamená každý den stále více projevovat na světě Světlo své duše a dosáhnout toho, aby v tom Světle nebyl ani náznak přítomnosti stínu. Teprve tehdy budete moci projít přes Stráž a sjednotit se se skutečným Zdrojem Světla.“**

Po těchto Senseiových slovech se následující pauza lehce protáhla. Všichni seděli a hleděli na Senseie v očekávání pokračování toho strhujícího hovoru. Avšak Sensei sám poté, co se na chvíli odmlčel, upřel svůj pohled na nebe a odvrátil naši pozornost, když dobrosrdečně promluvil:

„Jak jsem říkal, mráčky zmizely. Takže jste se, doktore, zbytečně strachoval.“

S údivem jsme se obrátili směrem k limanu. Bouřková fronta již skutečně opustila meze viditelnosti. Nebe bylo znovu čisté a jasné. Svým původním jasem vyvolávalo jakýsi neobyčejný pocit radosti a spokojenosti. Slunce se postupně sklánělo k horizontu a zakončovalo svůj vydatný pracovní den, kdy darovalo přírodě a lidem tolik tepla a světla. A k tomu nám uvnitř bylo tak dobře a klidně, že by tak člověk při pozorování toho velkolepého koutku přírody v takové milé pozoruhodné společnosti mohl sedět věčně.

Voloda pohlédl na Senseie, očividně vycítil jeho dobré rozpoložení a jakoby jen tak mimochodem připomnul:

„Sensei, vzpomínáš si, jak jsi ráno sliboval, že nám povíš něco o Grálu? Po včerejším rozhovoru ho stále nemohu dostat z hlavy.“

„Ano!!!“ téměř současně, skoro jako dvojčata, jej podpořili Žeňa a Stas.

Viktor se zaradoval, že Voloda vyzdvihl toto téma a přidal se:

„Jistě! Co představuje ten tajemný Grál? A jak máme rozumět tomu, že má ‚moc nad mocí?‘“

Sensei pokýval hlavou:

„Přátelé, na to nestačí dvě tři slova. To se dotýkáte velmi vážného tématu.“

Voloda ani teď neztratil hlavu a pronesl svou oblíbenou frázi:

„Nikam nechvátáme.“

„No jo,“ přikývl Žeňa, „obzvlášť po tom nářezu s Ahri-
manem už skutečně nikam nespěcháme.“

Sensei se usmál a optimisticky řekl:

„Když už je to tak, pak musím příběh o Grálu vyprávět od samého začátku. A teď promiňte, bez čaje se to neobejde.“

Už jsme se naladili na to, jak budeme poslouchat, a nepochopili jsme hned smysl posledních Senseiových slov.

„Aaa,“ nakonec se vzpamatoval Viktor. „Bleskově to zařídíme.“

Všichni se s nadšením chopili té myšlenky, pod Viktorovým vedením se rozpohybovali jako mravenci v mraveništi a rozběhli se všemi směry. Někdo pospíchal pro chrastí, někdo začal čistit ohniště, někdo zas šel pro vodu a čajovou konvici. Naši mladou společnost poslali pro něco k čaji. Rychle jsme sebou hnuli. Brzy na břehu rozpálili oheň, udělali z větví závěsné zařízení a pověsili na ně čajovou konvici. Zatímco se voda vařila, připravily jsme obložené chleby a rozložily cukroví. Když se to vezme kolem a kolem, vykouzly jsme sladký stůl. Když bylo všechno hotové k dlouhé rozpravě na nádherném břehu moře ve společnosti takového zajímavého a neobyčejného člověka, jakým je Sensei, posedali jsme si kolem ohně v té absolutní přírodní idylce, popíjeli jsme lahodný čaj a začali jsme naslouchat poklidnému vyprávění Senseiově.

* * *

„To, čemu lidé dnes říkají Svatý Grál, existovalo vždy. O Svatém Grálu existuje hodně legend a pověstí. Na jejich základě se lidé ztráceli v domněnkách a dohadovali se, co že to ve skutečnosti je. Grál vykládají jednak jako pohár s Krví Ježíše, kterou zachytil Josef z Arimatie po Ježíšově ukřižování; nebo jako ‚živý kámen‘, ‚kámen,

který andělé přinesli na Zemi a který má zázračnou moc‘; anebo jako ‚dítě, jež se údajně mělo narodit Marii Magdaleně od Ježíše Krista‘.

Grál byl popsán i jako zázračné jasné magické světlo, jako zvláštní posvátný oheň nebo jako požehnaný roh hojnosti, církevní zpěv, ‚klíč, jež otevírá nebe‘, jako tabuizované tajemství skryté před těmi, kdo nejsou hodni. Grálu se připisují schopnosti proměnit člověka po kontaktu s ním, učinit z něj nesmrtelného, dát mu neomezenou moc a otevřít před ním bránu ráje. A vskutku všechna tato tvrzení a domněnky mají své opodstatnění, protože za každou z nich se skrývá troška pravdy o samotném Grálu.

Ve skutečnosti to, čemu dnes říkají Grál, je určitým zvukem, jemuž se také říká **Prapůvodní Zvuk, Zvuk Stvoření, tedy tím samým Prvotním Zvukem, jež má schopnost měnit svět**. Je to ten samý zvuk, který je pravým Prvotním Slovem, jež řekl Bůh a jímž On zjevil tento hmotný Vesmír. Z Bible, z Janova Evangelia si můžete pamatovat slova o tom, že ‚Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh...‘.

Vždyť při zrození vesmíru žádný ‚velký třesk‘, o němž diskutují dnes vědci, nebyl. Skutečnost, že vědci se ve svých odhadech o původu vesmíru opírají například o reliktní záření (též mu říkají zbytkové vychladlé záření pocházející z období raného vesmíru) nebo rozložení nehomogenit ve vesmíru, to zdaleka není počátek vzniku vesmíru, ale ukazatel na jednu z fází vývoje už vzniklého vesmíru.

„A co je to ten ‚Velký třesk‘?“ zeptal se Slávek.

„Dnes je rozšířen názor, že asi před čtrnácti miliardami let explodovala nějaká hmota, která neměla ani čas, ani prostor a původně byla stlačena do nepředstavitelných skupenství a z té se později utvořil Vesmír. Vědci předpokládají, že z jakéhosi neznámého důvodu proběhlo to, co se dnes nazývá Velkým třeskem Během něj se hmota začala rozšiřovat kolosální rychlostí. A z té

tříštící se hmoty se díky vlivu různých sil setrvačnosti, gravitace a tak dál začaly formovat galaxie.

Ale to je jen nejnovější teorie, jež bude v nejbližší budoucnosti díky nejnovějším odhalením prověřena. Je to totéž jako minulost atomů, kdy je lidé považovali za celé a nedělitelné, špatně si představovali jejich vnitřní uspořádání a podstatu jejich vzniku. Ani dnes ji neznají tím nejlepším způsobem, ale přinejmenším již dokázali proniknout hlouběji do mikrosvěta, dostat se k elementárním částicím, jež také nejsou hranicí dělení. Co je ale důležité, lidé začali chápat, že má hmota vlnový charakter a že všechno se skládá z vln, pouze však v jiných spojeních, zhuštěních, s odlišnými charakteristikami, periodami vlnění a tak dál. Základní vlastností všech vln, nezávisle na jejich povaze, je přenos energie.

A pokud v sobě lidstvo ve své většině dokáže překonat přání Materiálního počátku (v první řadě překoná přání ničtí sobě podobné) a dožije se Zlatého věku, bude moci i přes vědu přijít k Bohu. A až přijdou na pravdu ohledně původu Vesmíru, lidi nakonec dospějí k Prapůvodnímu, k tomu, co se nazývá ‚Slovem Božím‘, odkud se zrodil i celý rozmanitý svět Vesmíru.“

„Zajímavé, a co je dnes známo vědcům o Vesmíru?“ zeptal se Viktor.

„Pokud to máme srovnávat s lidskou úrovní poznatků dvousetleté lhůty, pak mnohé,“ pronesl Sensei s jistým podílem humoru. „Ale pokud to máme posuzovat vzhledem k poznatkům o reálném Vesmíru, pak velmi málo. Důležité je, že již chápou, že se Vesmír stále rozšiřuje a rozšiřuje se s jistým urychlením. Kvůli rozšiřování se s postupem času snižuje průměrná hustota Vesmíru. Je jim známo, že vesmír šumí, a že šumí stále...“

„Jak šumí?“ nepochopil Koša.

„Stále zní v určitém rozsahu vln. Jak říkali staří Alt-Landové: ‚Dosud je slyšet hlas Boha, ale až utichne, všechno zmizí a nic nebude.‘

„Nic nebude?“ zeptal se ochromeně Kost'a.

„Nic,“ zopakoval klidně Sensei. „Hmota Vesmíru se prostě anihiluje. V nejbližší budoucnosti se lidstvo setká ještě s jedním fenoménem Vesmíru. Kvůli narůstajícímu zrychlení Vesmíru ve spojení s vyčerpáním síly Allatu pocítí lidstvo prudké zkrácení času. Tento fenomén bude spočívat v tom, že nadále zůstane těch domluvených dvacet čtyři hodin na den, ale čas bude utíkat mnohem rychleji. Lidé budou pocítovat toto prudké zkrácení časových intervalů jak na fyzické úrovni, tak i na úrovni intuitivního vnímání.“

„Tak to bude spojeno právě s rozšířením Vesmíru?“ ujistil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. S narůstající rychlostí. Čím více se Vesmír rozšiřuje, tím rychleji běží čas do úplné anihilace hmoty.“

„A co je ten Allat?“ zajímal se Stas.

„Ó, Allat, to je velmi závažné téma. To vyžaduje podrobnější vypravování, a teď je již trochu pozdě... Tak tedy, jak ve skutečnosti vznikl Vesmír? Na počátku nebylo nic; ani galaxie, ani hvězdy, ani hmota, dokonce ani vakuum, tedy ‚vesmírné prázdno‘. A v tom Ničem se objevil Prvotní Zvuk nebo když to řekneme srozumitelněji to, co se nazývá ‚Slovem Božím‘. Tento Prvotní Zvuk, tedy prvotní vlna, obsahoval ohromnou energii šířící se do Ničeho ze světa Skutečné Reality, Reality Boha a vycházející od samotného Stvořitele. Vcelku zplodilo tu energetickou vlnu Slovo Boha, vyřčené Jím do Ničeho. Jeho Vůle vložená do toho Slova ji v tom Ničem projevila a plodila prázdnotu. Tedy ta energie byla prakticky ‚vdechnuta‘ do Ničeho...“

Naše mladá společnost seděla s takovými výrazy, jako by chápala to, co řekl Sensei, sotva z poloviny. Zato starší chlapci a především Nikolaj Andrejevič pozorně a soustředěně naslouchali Senseiovým slovům a očividně rozuměli více než my. Sensei se na nás podíval a začal uvádět srozumitelnější příklady, abychom i my pochopili.

„...Abyste lépe porozuměli procesu formování Vesmíru, můžeme jej obrazně srovnat s nafukováním koule nebo bubliny. Čím více se ta energie rozcházela a rozšiřovala, tím více se na povrchu bubliny přetvářela v hmotu.“

„Jak to?“ zeptal se zaraženě Ruslan.

„Je to něco, jako když foukáš mýdlovou bublinu, ta se začíná rozšiřovat a na jejím povrchu se přelévají duhové barvy. V našem případě čím více se rozšiřovala tato bublina, tím více se na jejím povrchu utvářela hmota z prvotní energie a tím více se rozletovala po povrchu té bubliny. V centru bubliny nebylo nic kromě té energie Prvotního Zvuku. Tedy nebyl tu žádný Velký třesk, jak se domnívají vědci, žádná tepelná energie. Tepelná energie se objevila teprve tehdy, když se již na ‚povlaku‘ bubliny začala energie, utvořená Prvotním Zvukem, přetvářet na hmotu. Hmota začala reagovat mezi sebou. Vyvolala gravitaci, sílu přitažlivosti, začaly tepelné reakce a tak dál. Nakonec to dospělo ke vzniku hvězd a jejich shluků, tedy prvních galaxií. A tam, kde byly shluky, se projevila ohniska tepla. Tato tepelná ohniska zůstala od prvotního přetvoření na mikrovlnném rozsahu i dnes. Je možné je zcela zafixovat. To znamená, že čím více se bublina nafukovala, tím více se rozlétala hmota a z jejich shluků se utvářely galaxie. Takovým způsobem se formoval i Vesmír. Existuje v něm řada galaxií, spousta bytostí včetně myslících duchovních bytostí. Jejich představitelé z paralelních světů se scházejí na Světové hoře, aby se podělili o zkušenosti.“

„A paralelní světy se utvořily hned na tom povlaku bubliny?“ zajímal se Stas.

„Přirozeně. Když se přetvořila hmota z prvotní energie, přetvořila se v několika...Jak bych to řekl co nejlépe tak, aby byl více pochopitelný ten proces? Přetvořila se v několika ‚pásmech‘. Takovým způsobem bylo vytvořeno několik paralelních světů, jež existují odděleně jeden od druhého a nepůsobí na sebe. Jsou to jakoby průřezy

povlaku. Ale všechny tyto světy se nacházejí v ohraničeném nekonečnu.“

„Není mi příliš jasné, co znamená ‚v ohraničeném nekonečnu?‘“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„Ve skutečnosti, celý ten pro nás nekonečný Vesmír zaujímá místo miliardakrát menší než špička té nejtenčí lékařské jehly.“

Nikolaj Andrejevič se podíval na Senseie a zcela nechápavě a bezradně řekl:

„Špička lékařské jehly?“

„Podívej, existuje jediná realita a to je realita Boha, realita univerzální síly. Ale náš lidský rozum je velmi omezený. Je vytvořen takovým způsobem, že ho člověk není schopen pochopit rozumem. Logicky to tedy více nevysvětlíme. A ať by nám to vysvětlovali třeba na prstech, je to jedno, v naší mysli to budou jenom prsty. Skutečně, jak může lidský rozum pochopit, že se Vesmír zrodil od ‚slova Boha, vysloveného Jím do Ničeho? ‘ Jak lze vysvětlit to místo, kde nejenže není hmota, ale ani prázdnota? Jak je možné pochopit fakt, že absolutně nekonečný Vesmír je natolik malý, že je miliardakrát menší než špička tenké lékařské jehly? Vždyť z hlediska naší logiky je to naprostá absurdita. A jak vypadá v souvislosti s tímto Skutečnost Boha? Kdo je to vůbec Bůh? Ať bychom se pokoušeli sebevíc porozumět těmto věcem logikou, stejně se dostaneme do slepé uličky, jelikož je náš mozek stejně omezený. Avšak člověk je úchvatný i tím, že kromě omezené hmoty mozkové má ještě duši, maličkou a všezahrnující. Vše co člověk nemůže vysvětlit svým rozumem, může procítit duší. Pro rozum se Realita Boha jeví prakticky nereálnou, pro duši je Realita Boha nepopíratelným faktem. Duše ví mnohem více než rozum. Proto je nutné učit se naslouchat duši.“

„Hmm...ano,“ dal si Nikolaj Andrejevič na čas. „Ale přece jen je to paradox.“

„A v tom je i úmysl. Člověk je velmi složitý. Svým rozumem se pokouší cosi posoudit, cosi prokázat. Ale pouze v duši může cítit to, čemu nerozumí rozumem. Když je člověk zcela materiální, tedy nachází se na straně Ahrimana, ztrácí schopnost vcítit se do své duše. Ahriman ho tak zaměstná logikou a myšlenkami, že člověk ani nepozná, že je v něm ještě něco víc než pouhé materiální tělo.“

Sensei popíjel čaj a dal nám chvílku, abychom mohli strávit to, co jsme slyšeli. Nevypil však ani pár doušek a Nikolaj Andrejevič se ho začal houževnatě vyptávat:

„Nícméně, co je to ten Allat? Od toho momentu, co jsi je vyslovil, mi to slovo nejde z hlavy.“

„To není překvapivé. Kdysi bylo mimořádně významné. Lidé znali jeho skutečnou podstatu zahalenou legendami. V dávné minulosti jej znali v severní Africe (ve starověkém Egyptě), na území mezi řekami Tigris a Eufrat (v sumerské civilizaci), některé kmeny východního Středomoří, Indie, a dokonce, ať to zní dnes sebepodivněji, v zemích na Uralu a v deltě Ra, tedy dnešní Volhy.“

„Velmi zajímavé,“ pronesl zaujatě Nikolaj Andrejevič. „A co to bylo za legendu o Allatu?“

„Je to prastará legenda, která se zase dostala k pozemšťanům od vysoce vyspělé civilizace planety Faetón. Vypráví o stvoření celého světa, zkrátka celého Vesmíru a ne jen Země, jak to začali interpretovat až mnohem později. Podle této legendy si Veliký Bůh usmyslel, že stvoří jiný svět odlišný od jeho světa a projevil své přání. Na přání Boha tedy vznikl tento svět, jenž byl zpočátku bezvýznamný a nacházel se v chaosu. Další záměr Boha týkající se uspořádání daného světa realizoval Allat, tvůrčí síla ženské podstaty, jež přišla ze světa Boha. Allat se projevuje jako vůle Boha, síla Boha, část Boha a ochrana Boha.“

„Ochrana?“ podivil se Ruslan. „Vůle a síla, to je jasné. Ale před kým potřebuje Bůh chránit? Vždyť je to Bůh!“

Sensei pohlédl na chlapce a s úsměvem pronesl:

„Před hloupostí rozumných bytostí.“

„Hloupostí rozumných?“ zopakoval nechápavě Ruslan.

Ale smích starších dětí ho přiměl, aby se i on usmál svému „moudrému“ dotazu. Sensei počkal, až se emoce kolektivitu trochu uklidní a pokračoval:

„Tak tedy právě Allat, jako projev síly mysli Boha, stvořil z neviditelného světa viditelný. Chaos přetvořil na pořádek, zplodil prostor, čas, pohyb, bytosti a rovněž v něm nastolil harmonii podle záměru Boha. Tak vznikl tento svět.“

„Zajímavé,“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„Takový byl obsah pradávnejší legendy o stvoření světa...“

„Zajímavé“, zamyšleně opět pronesl Nikolaj Andrejevič.

„To byl prapůvodní význam pověsti o stvoření světa. Ale jakkoli to zní paradoxně,“ Sensei zdůraznil poslední slovo, které tak často používal Nikolaj Andrejevič, „pravý význam, jenž odrážel důležitou roli Allatu při stvoření světa, byl s rozvojem civilizace ztracen. Celek se rozdrobil na části, které navíc měly odlišnou interpretaci s cílem přizpůsobit znalosti lidské logice. Samozřejmě se to neobešlo bez zásahu silné ruky Ahrimana.“

„To jo. Ruku má opravdu silnou,“ řekl s úsměvem Žeňa a si mnul zraněné místo. Zřejmě si vzpomněl včerejší den.

Starší kluci se zasmáli a Nikolaj Andrejevič spěchal s další otázkou:

„Co znamená ‚přizpůsobit znalosti lidské logice‘? Podle mého názoru to, co jsi řekl, nevychází z vědomého rámce.“

„Jak bych to řekl? Do hlavy současného člověka se to umístit dá, ale ne do každého vědomí,“ napůl žertem poznamenal Sensei. Dokonce i modernímu člověku s jeho rozvinutým myšlením je těžké vysvětlit skutečný proces

stvoření vesmíru a také důležitý fakt, co je to ‚konečná nekonečnost vesmíru‘.

„Konečná nekonečnost vesmíru,“ pomalu zopakoval Viktor a každý z nás se bezúspěšně snažil proniknout do podstaty tohoto výrazu.

Sensei se podíval na Viktora a postupně začal vysvětlovat:

„Dle naší představy, rozšiřující se vesmír budí dojem nekonečna. Navzdory tomu, že se galaxie se stále zvyšující rychlostí oddalují jedna od druhé a rozpínají zdá se až do nekonečna, tato nekonečnost je omezená. Je omezena krajními galaxiemi. A za nimi, za sférou působení Allatu není nic. Protože jestli v tomto světě něco existuje, tak to může být jenom díky Allatu. Kde není Allat, tam není nic. Když rozšiřující se vesmír dosáhne určitých hranic, stane se to, že se galaxie rozptýlí v určité vzdálenosti od sebe a síla Allatu oslábne. Allat jako síla zmizí z tohoto světa. A když zmizí Allat, zmizí všechno z tohoto světa včetně materie, času a prostoru. Nezůstane ani prázdnota. Protože z ničeho se to zrodilo a v nic se zase obrátí. To je fenomén stvoření vesmíru a Allatu samotného.“

„Jak to nic nezůstane!? Sensei, ty to přeháníš!“ třel si napjatě čelo Žeňa a snažil se to pochopit.

„Něco mi není jasné. Podívej se, tady je moje ruka,“ řekl Žeňa a ukázal svoji ruku. Pak vzal z písku mušli, očistil ji a položil na dlaň. „Představíme si, že mušle jsou galaxie plné planet a různých hvězd. Ony jsou tady a existují,“ chlapec zavřel pěst a zatřásl s ní. „Pak najednou přestanou existovat“, Žeňa otevřel pěst a odhodil mušli. „Dlaň je prázdná. Ale moje ruka zůstala! Jak byla, tak i zůstala.“

„To není správné přirovnání,“ řekl Sensei s úsměvem. „Ale i tady je přítomno působení Allatu. Hned ti to vysvětlím.“

„Například kdyby 18. dubna, čtyřicet let zpátky mladá pracovnice oděvní továrny jménem Valentýna

nekoupila ve večerních hodinách jogurt, který ve spěchu v přečpaném autobusu číslo 32 rozmačkala a umazala kalhoty studentu čtvrtého ročníku Zemědělské univerzity jménem Vitalij, pak by tu před námi dnes neseděl jejich syn Žeňa s prázdnou dlaní. A všimni si, že mušle zůstala. A v tom je smysl Allatu.“

Sensei domluvil a Žeňa ještě pár sekund seděl potichu a snažil se vstřebat všechno to, co slyšel. Pak vesele řekl:

„Ale Sensei, tentokrát jsi to pořádně zamotal! Teď už vůbec ničemu nerozumím!“

Sensei se usmál a chtěl něco dodat, ale najednou Žeňa téměř vyskočil na místě, jako opařený pod dojmem myšlenky:

„Počkej, počkej Sensei... Odkud víš o tmo jogurtu?! Vždyť matka mi skutečně vyprávěla, že se seznámila s mým otcem díky tomu, že nechtěně umazala jeho kalhoty rozmačkaným jogurtem!“

Sensei se tomu spolu s ostatními jenom usmál, když se díval na Žeňu rozrušeného vzpomínkami. Chtěl pokračovat ve vyprávění, ale Žeňa ho opět přerušil fontánou emocí:

„A Sensei odkud víš o těchto událostech? Linka číslo 32! Ano! Zeptám se maminky ještě jednou na číslo. Detaily jsou tak přesné...Jak jsi na to přišel!? Umazala jogurtem otcovy kalhoty...“

Sensei se usmál a pak se pokusil zase něco říct Nikolaji Andrejeviči:

„Vidiš, tady se jedná o moderního člověka s rozvinutým myšlením. A co si máme myslet o lidech z dávné minulosti...“

Žeňa se nemohl uklidnit a hlasitě něco vysvětloval Stasovi. Ten se kvůli tomuto ‚generátoru šumu‘ nemohl na Senseiovo vyprávění pořádně soustředit.

„Hele, takové detaily! Ale, jak je to možné? Rozmačkala jogurt! Sensei, jak...“

„Uklidni se, ty náš ‚jogurtový panáčku‘!“ okřikl Stas přátelsky kamaráda. „Nic kvůli tobě neslyším.“

Žeňa si komicky zakryl pusou rukou a dychtivě začal poslouchat Senseiovo vyprávění:

„V dávných dobách, v podstatě stejně jako dneska, se málo co změnilo. Lidé nemohou pochopit, jak něco může vzniknout z ničeho. Je to v rozporu z naší logikou. Logika nemůže pojmout nelogické věci. Člověk může vnímat něco nelogického, když tomu uvěří, jak se říká na slovo. V dnešní době víra a věda existují odděleně. Věda potřebuje důkazy. Něco, co můžeme ohmatat, uvidět nebo alespoň teoreticky prokázat. Proto pro současnou vědu není jasné, jak může ‚vesmír vzniknout z ničeho‘ nebo co je to ‚konečnost nekonečného vesmíru‘. Vždyť slovo ‚konečnost‘ znamená, že existuje něco, co definuje omezenost, například stěna, prázdnota nebo přítomnost něčeho, co podléhá zákonům materie. Když o tom přemýšlíme, řídíme se materiálními kritérii a protože je náš mozek materiální, většinou to hodnotíme podle logických kategorií. Když si myslíme, že za mezemi vesmíru nic neexistuje, uzavírá to naše vědomí a vnímání tohoto jevu se stává nelogickým.

Ale ve skutečnosti je tento svět spojením materiální a duchovna. Proto zákonitě existuje v souladu s tímto spojením a nejenom podle materiálních zákonů, jak se dnes uvažuje.

„A jak to pochopili obyvatelé Faetónu, když říkáš, že o Allatu věděli? Měli nějaký jiný mozek?“ trochu skepticky se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Vůbec ne. V podstatě stejný jako máme my, protože to také byly lidem podobné bytosti. V důsledku úspěšného vývoje vědy dosáhli obyvatelé Faetónu větší úrovně vnímání a chápání, než my. Ale ani přesto je to nezachránilo před zničením.“

„Co se stalo?“ zeptal se Ruslan.

„Proč?“ zároveň se zeptal Nikolaj Andrejevič. Sensei odpověděl poněkud abstraktně:

„Protože člověk má dvojí podstatu - jak materiální, tak i duchovní. A hlavním cílem lidské existence je duchovně uniknout z materiálního zajetí včetně využití vědeckých poznatků ke zboření iluze bytí. Ale v žádném případě nelze těšit své ego ‚pochopením‘ vyšších zákonů materie, když jsi zároveň obklopen špinou materiálních myšlenek. Protože tento svět je pro naši pravou podstatu – duši – cizí, není to náš skutečný domov. My tady přebýváme dočasně jako hosté. Při hledání vlastní duchovní cesty, Boha, nás vede duchovní podstata, jež je součástí každého z nás. Proto člověk zoufale pátrá, jak zachránit svoji duši prostřednictvím knih, duchovních praktik a náboženství, dokonce i pomocí vědy a tajně doufá, že ho to přivede k pochopení přítomnosti Boha v každém Jeho stvoření od mikro k makrokosmu. Tento svět pro nás není jenom školou pro zdokonalení duši, ale zvláštním materiálním zajetím, kde může duše zahynout v důsledku své duchovní neschopnosti během procesu reinkarnace nebo přijít k Bohu.“

Zavládlo krátké ticho a Sensei dodal:

„Takže vesmír je unikátní stvoření. Projev ve světě Allatu bez Lotosu jako nejvyššího duchovna by neměl žádný smysl. A kdyby nebyl Allat, pak by neexistoval žádný projev Lotosu na tomto světě.“

Nikolaj Andrejevič se se zájmem podíval na Senseie a zeptal se:

„Můžeme se o tom dozvědět podrobněji? Co to znamená, že kdyby nebyl Allat, pak by neexistoval projev Lotosu ve světě?“

Lotos představuje vnesení vyšší duchovnosti do světa materie a Allat zase duchovní sílu schopnou formovat materii. Kterákoli materie bez duchovna a rozumu je nesmyslná. Uvedu jednoduchý příklad:

Malíř zamýšlí namalovat obraz. Toto je projevem Lotosu. Pak začíná malovat obraz a maluje ho proto, aby prostřednictvím barev vyjádřil svůj duchovní stav. Vnáší

do svého díla částečku duše. Malíř nekreslí obraz pro sebe, ale pro lidi, aby ocenili jeho dílo a pocítili všechno, co do něj vložil. Tento akt stvoření je něco jako propojení duchovního stavu s materií pomocí tvořivé síly Allatu, něco jako důsledek projevu Lotosu. Začínaje pořízením plátna, barev a konče objevením námětu včetně umístění obrazu do rámečku, to všechno je projevem Allatu. Navíc už při projevu námětu obrazu začíná působit Lotos, přesněji samotný okamžik přeměny myšlenky v reálný obraz. Vnímání krásy a duchovna, které malíř vložil do obrazu, je projevem Lotosu. Proto kdyby nebyl Allat, nebyl by Lotos. A Allat bez Lotosu by neměl žádný smysl. A kdyby nebyl Allat, tak by neexistoval vesmír. Byl by jenom svět Boha, v němž je jen duchovní čistota – Nejvyšší Lotos a úplně jiná prapůvodní forma projevu Allatu odlišná od materiální.

A kdyby malíř nakreslil obraz, pak ho zničil a nikomu neukázal?

V tomto případě by se Lotos jako takový neprojevil a Allat by byl nesmyslným. Mimochodem to se také týká Vesmíru. Kdyby byl Vesmír stvořen jen kvůli planetě Zemi, na níž by existoval jediný rozumný druh člověka, pak by stvoření Vesmíru nemělo smysl. Vždyť nikoho by nenapadlo budovat velkou konzervárnu a sklad zeleniny kvůli jedinému rajčeti. Ve Vesmíru existuje velké množství světů a inteligentních bytostí, což potvrzuje mnohonásobnost harmonie projevu Allatu. Harmonie Allatu spočívá právě v tom, že všechno, co se děje, se děje přesně a včas. Proto je Vesmír různorodý a je projevem různých forem života. A díky Allatu se všechno ve Vesmíru nachází na svém místě a v absolutním pořádku.“

Když nastala další pauza v konverzaci, Nikolaj Andrejevič zauvažoval:

„Mám pocit, že se blížím k pochopení toho, co jsi řekl. Ale musím přemýšlet hlouběji, abych si to uvědomil do konce. Přesto vznikly dvě otázky. Jen bych chtěl všechno

pochopit a rozložit ,do správných šuplíků‘. Jak jsi již dříve uvedl, celý vesmír se skládá z částice Po. Jak se ukázalo, vše se také skládá z Allatu. Mám tomu rozumět tak, že částice Po zahrnuje v sobě Allat nebo tak, že Allat zahrnuje Po? Nebo to je jedno a totéž? Já jen chci pochopit ...“

A tady Žeňa s odpovídající intonací v hlase dodal:

„... zdravě.“

Náš tým opět vybuchl smíchy, a to ne kvůli veselému Žeňovu tónu, ale proto, že jsme mezi sebou říkali doktorovi „zdravý rozum našeho týmu“, neboť se neustále pokoušel dostat na „podstatu“ věci.

Sensei naší dobré náladě nevěnoval pozornost a odpovéděl Nikolaji Andrejeviči zcela vážně:

„Částečka Po je právě to, z čeho se skládal prvotní chaos. Pokusím se vám srozumitelně vysvětlit, v jakém vztahu je Po k Allatu. Představíme si, že částice Po je písek. Allat je síla jež tvoří tento písek a kámen z tohoto písku podle plánu prvotního Lotosu. Konečný výsledek, tedy ideální forma a krása zrnka písku i kamene, je projevem Lotosu. Když toto vysvětlení použijeme ve vztahu k Vesmíru, pak částečka Po je to, z čeho se skládá veškerá hmota. Allat je to, co stvořilo tuto prvotní hmotu, co dává všemu řád, nutí se pohybovat, přemísťovat se a transformovat se podle určitého plánu prvotního Lotosu. A Lotos samotný je projev božské harmonie a krásy.

„Tak to je,“ protáhl Viktor. „Takže pokud jde o Lotos a Allat, jestli jsem správně pochopil, probíhá to stejným způsobem jako v našem životě: Boha nevidíme, ale díky projevu harmonie a krásy cítíme přítomnost Boha v tomto světě.“

„Ano“, potvrdil Sensei.

„Dobře. Je to jasné,“ přikývl Nikolaj Andrejevič. „A teď další otázka. Pokud to správně chápu, existují dvě tvůrčí síly: Lotos jako vyšší duchovní princip a Allat jako síla, která je podstatou veškeré materie. Jestli tento svět,

mám na mysli Vesmír, vznikl díky tvůrčím silám, pak odkud se berou destruktivní síly, odkud se bere zlo, jestli je podstatou materie Allat?“ zeptal se doktor.

„Problém je v tom, že přemýšlíš standardním způsobem,“ s úsměvem řekl Sensei. „To, co si představuješ pod pojmem zničení, počínaje zničením galaxií a konče smrtí obyčejné bakterie, to všechno je proces evoluce. Ten se projevuje mimo jiné i v instinktu pro zachování biologických entit, jejich boje o přežití. Pokud působí síla Allatu, pak rozklad jedné materie, energie, vede ke vzniku jiné formy hmoty a energie. Je to jen přechod z jednoho stavu do druhého. Přesněji řečeno **proměnlivá stálost Allatu**. Všechny planety, galaxie a dokonce i kameny, které považuješ za neživou materii, jsou ve skutečnosti živé, nemluvě o biologicky rozumných bytostech. Prostě každá forma hmoty má svůj život. I ony mají stejné atomy, elektrony pohybující se kolem jádra. Ve skutečnosti každá materie, ať živá nebo neživá, je jen různou kombinací určitého počtu prvků, jež se díky Allatu po určité době transformují do jiné formy materie, nic víc.

Zlo je projevem lidského světa. Člověk na rozdíl od zvířátek, rostlin a kamenů si může vybírat mezi konečným světem materie nebo nekonečným duchovním. Člověk na rozdíl od zvířat má pýchu, egoismus, sobectví. Ty jsou vedlejšími efekty našeho vědomí. Také má vůli a právo volby a za všechny své činy odpovídá jenom on sám. Může být tedy věčný díky své duši nebo také dočasný jako každá materie. Jinak řečeno člověk si může vybrat, zda se obrátí na prach s úplným zničením duše nebo s duší odejde do věčnosti. Projev Allatu, mám na mysli dočasný časový úsek v podobě lidského života, je pro člověka iluzorní. Lidé si myslí, že mají spoustu času, že všechno má teprve přijít. Ale ve skutečnosti má člověk právě v této sféře velmi málo času. Život uběhne za okamžik a právě v tomto okamžiku člověk musí stihnout udělat správnou volbu. Takže co se týká zla, je typické

jen pro člověka a vzniká v důsledku jeho dvojí podstaty a špatné volby.“

Po otázkách Nikolaje Andrejeviče se náš Košta patrně rozhodl rozumovat a položit svou „princiální“ otázku:

„Sensei, zdá se, že jsi říkal, že je Allat ženská podstata. Ale pak jsi také říkal „on se projevil“ nebo „on jednal“. Tak je to teda on, nebo ona?“

Sensei se pousmál a zeptal se chlapce:

„A elektřina je on, nebo ona?“

„Ona,“ odpověděl s jistotou Košta. „Elektřina je ženského rodu.“

„A blesk?“

„On.“

„Ale vždyť blesk je také výboj elektřiny.“

Košta svažtil čelo a podle všeho se to snažil srovnat v hlavě. V tu chvíli začal Žeňa rozmlouvat sám se sebou.

„Ano, blesk je mužského rodu. Blesk je elektřina. A elektřina je ženského rodu.“ Na tomto místě se zadrhl a prosebně zvedl pohled k Senseiovi: „Sensei, ty už zas tak odpovídáš. Sotva, sotva jsem začal aspoň něčemu rozumět.“

Stas se spolu s ostatními zasmál, položil ruku na přítelovo rameno a řekl:

„Nemoř se kvůli tomu tolik. Fyziku ses učil? Co je to elektřina? Je to uspořádaný pohyb nabitých částic. To je její definice. Dosud ještě nikdo pořádně neví, co nebo kdo ve skutečnosti elektřina je. A je-li skutečně neznámé, co to je, pak zůstává neznámým i to, jakého je to rodu.“

Celý kolektiv se znovu rozesmál nad tímto zábavným pojetím Stase. Pouze Nikolaj Andrejevič zůstával i nadále v záдумčivém rozpoložení a na naše žertování nereagoval. Když smích ustal, pronesl:

„Proměnlivá stálost Allatu... Hm, také dost zajímavý pojem. Tedy poznatky o Allatu byly ztraceny?“

„Jak to říci, zda byly ztraceny,“ pokrčil rameny Sensei. „Ne sice úplně, ale to, co zůstalo, jsou jen zrnka

toho, co bylo. Takové útržkovité informace objevující se v legendách a mýtech zkomolené k nepoznání. Ale je to pochopitelné. Za prvé, aby vysvětlili původ Vesmíru, využívali asociativní výklady. Prvotní chaos se například vysvětloval jako prostředí bezbřehého oceánu proto, aby člověk, jenž nemá ani nejmenší představu o tom, co je to prostředí kosmu, to mohl pochopit a srovnat s tím, co viděl tady na Zemi. Nebo také stvoření Vesmíru asociovali s představou vejce a jeho vnitřní substance, z níž jakoby i vznikl tento svět. Voda mnohdy vystupovala v roli ženského principu jako obdoba mateřského lůna a taktéž oplodnění světového vejce. Allat začali srovnávat s Pramatkou všeho existujícího, jelikož představa projevení síly ženského principu byla bližší a jasnější člověku na příkladu matky než na příkladu ‚Předchůdce času‘ či ‚vyjádření vůle Boha‘. A ne právě bez pomoci Ahrimana bylo pak samo slovo Allat kvůli ‚lepšímu pochopení‘ různými národy nahrazeno jmény z regionálních nářečí s podobným významem. Ve skutečnosti se tak jeho celistvost a jedinečnost rozbila na jednotlivá spleť kvanta.“

„Ano, to se mu podařilo dobře,“ pronesl vtípně Viktor. Kamarádi se smutně usmáli.

„A o Lotosu ty národy věděly?“ zajímal se Košta.

„Jistě. Lotos se i nyní asociuje jako symbol tvůrčí síly spojený s ženským principem, jako symbol čistoty, duchovnosti, vesmírné samoplodící podstaty, zdroj života, věčné zrození jak božské, tak i nadlidské, nesmrtelnost a vzkříšení k věčnému životu. Struktura lotosového květu dodnes symbolizuje součinnost ženského a mužského principu. Celkem často se lotos zmiňuje v kosmogonických mýtech různých národů jako univerzální princip tvoření. Prostě se Lotos vztahuje k čistě duchovním představám, a proto se poznatky o něm více méně dochovaly. Allat projevuje fyzické vlastnosti a vědomosti o něm souvisejí spíše s hmotou. Proto se tyto vědomosti velmi rychle vytrácely, kvůli obyčejné lidské hlouposti

a egocentrismu. Někdo si je přivlastňoval, někdo je jednoduše zatajoval a tak dál. Mimochodem současná fráze ‚kdo vládne informacemi, ten vládne světu‘ má v jistém smyslu své kořeny v minulosti, neboť na začátku byla fráze ‚Kdo vládne Allatem, ten vládne světu‘ a o něco později pak ‚Kdo vládne tabulkami osudu, ten vládne světu‘. A tak to došlo až k ‚informacím‘.“

„A co jsou tabulky osudu?“ vyptával se Jura.

„Hned vám to povím. Vezměme si názorný příklad, jak se přetvářely poznatky o Allatu u starých Sumerů a co díky tomu máme dnes...“

Sumerové přišli do údolí řek Tigridu a Eufratu s vlastní kulturou a znalostmi, včetně poznatků o stvoření světa a o tom, jak důležitou roli v něm hrál Allat. Tyto znalosti se předávaly z generace na generaci většinou ústní formou. Jenom důležitá sdělení zaznamenávali pomocí piktografického písma. Většina toho, co se k nám dostalo ze sumerských textů popisujících jejich vnímání světa, se vztahuje ke konci III. a počátku II. tisíciletí před naším letopočtem, tedy z doby, kdy se sumerský jazyk učil pouze jako jazyk bohoslužeb. V tu dobu se na území Sumerů právě usazují Akkadové.“

„To je kdo?“ zeptal se Andrej.

„Akkadové jsou semité, kteří se několik staletí po Sumerrech usadili v severní části Mezopotámie. Potom si podřídili jih Mezopotámie, spojili země a vytvořili ‚říši Sumeru a Akkadu‘. Později, s pozvednutím Babylonu, se toto území začalo nazývat Babylonii.“

„To je pravda. Objevuje se nám tu historie sumerské Mezopotámie, která za pomoci ‚sousedů‘ plynule přešla na historii semitských národů,“ okomentoval Voloďa.

„Akkadové v podstatě převzali od Sumerů vyspělejší kulturu a znalosti, včetně poznatků o vesmíru,“ pokračoval Sensei ve vyprávění. „A nejenže převzali, ale zaznamenali a přetvořili vlastním způsobem, podle vlastních představ, doplnili je vysvětleními a komentáři. K tomu

ještě dnešní nepřesnosti překladu, nejasnosti vědců ohledně etymologie starých slov, dodání předpokládaných verzí samotných vědců. Avšak dokonce i přes tu tloušťku zkreslujících vrstev je možné spatřit následující:

Podle sumerské kosmologie byl na začátku celý vesmírný prostor zaplněn oceánem. V jeho hlubinách se skrývala Pramatka všeho existujícího Nammu v jejímž lůně vznikla kosmická hora. Ta dala začátek nebi (An) a zemi (Ki). Přičemž stálým označením Pramatky – bohyně Nammu bylo ‚matka, která dala život všem bohům‘, ‚matka – stvořitelka nebe a země‘.

Nejzajímavější je, že se v akkadských textech již téměř nevyskytuje, protože tam už vystupuje ztělesnění ahri-manovské idey – dominance mužského principu. V jiném sumerském mýtu vzniká nebezpečí chaosu se zrozením Enlila. Chci vás upozornit, že element ‚lil‘ neoznačuje pouze ‚vítr‘, ale ‚závan vzduchu‘. Jeho vzdušná řekněme substance byla podle představ Sumerů prvním vyplněním vesmírného prostoru, prvním nositelem pohybu.“

„Závan vzduchu, první vyplnění,“ zopakoval Viktor zamyšleně a najednou živě spustil: „A jim bylo známo o plnění ‚bubliny‘ Vesmíru?“

Sensei se jen tajemně usmál a pokračoval:

„Dříve měli Sumerové i takový pojem jako Allat, jenž se později vyslovoval jako Alad. Ten zpočátku označoval ‚všudypřítomnou životní sílu‘ později personifikovanou do úrovně životní síly člověka. V akkadské variantě to už znělo jako Šedu a vysvětlovalo se to jako typ démona majícího podle původní legendy neutrální vztah k člověku. Od konce starobabylonského období se Šedu již zcela uctíval jako dobrý duch, jeden z ochránců každého člověka. Nejzajímavější na tom však je, jak může lidská fantazie pracující pod vlivem světového názoru Ahri-mana tak divoce překroutit pravdu naprosto opačným významovým směrem. Takto přerůstá akkadský Šedu v židovského Šedíma, jímž ve starozákonných legendách

nazývají už zlé duchy, démony a běsy, jimž lidé přinášeli oběti v podobě zvířat a dokonce i svých dětí. Říkalo se o nich, že jsou zhoubní, protože vstupují do lidí a přivádí jim šílenství a zničení i to, že učí kouzla.

Sumerové měli ještě takový zajímavý pojem jako ‚Me‘, který se kdysi vztahoval k charakteristice projevu sil Allatu. V sumerské mytologii se o Me hovořilo jako o mocných božských tajemných silách dávajících bohům, jež jimi disponovali, více sil a moci. Sumerské představy o Me přerostly do akkadských představ o ‚tabulkách osudu‘, jež určovaly pohyb světa a světových událostí. Přitom se zdůrazňovalo, že vlastnění daných tabulek zajišťovalo nebo prokazovalo světovou nadvládu. Navíc v akkadské kosmogonické poemě ‚Enúma eliš‘ původně tyto tabulky vlastnila bohyně Tiamat, potom Kingu a Marduk.

Vzhledem k nárůstu dominance agresivní síly mužského principu v té době, s pomocí Ahrimanovy ‚politiky‘, se počáteční legendy začaly již interpretovat v jiném světle. V akkadské mytologii vystupuje Tiamat („moře“) jako prvotní živel, jako ztělesnění světa chaosu a současně jako tvůrce prvních bohů s manželem Apsu. Je potřeba zmínit, že počínaje akkadským a zejména babylonským obdobím se role ženského principu i v mýtech rázně omezovala na minimum. To můžete vysledovat i podle celkového snížení významu ženských božstev a svržení jejich role mezi druhořadé. Jednoduše pak vystupovaly jako manželky svých božských mužů. Takže tedy podle babylonské verze mýtu o stvoření světa v nekonečném původním oceánu nebylo nic kromě dvou strašných netvorů – praotce Apsu a pramatky Tiamat. To získali Babylóňané od Akkadů z jejich poemě ‚Enúma eliš‘, jejímž záměrem bylo povznést jejich boha Marduka a ukázat, že je přímým potomkem a zákonným následníkem starodávných mocných sil a údajně také sumerských bohů. Zdaleka ne náhodou zahrnují Akkadové do této poemě

své ‚vylepšení‘ a na rozdíl od sumerských představ popisují bitvu starých a nových bohů i násilné svržení starodávných pravidel a sil a vyčleňují základní ahrimanskou myšlenku, že moc lze získat právem silnějšího. Navíc v této poemě Tiamat, která velí starším bohům nevitězí nad mladšími bohy v čele v Mardukem, jenž mimochodem souhlasil, že ochrání ostatní bohy, pouze však pokud se mu dostane práva být nejvyšším bohem. Krutě zabíjí Tiamat a rozseká její tělo na části, z nichž se vytvoří nebe a země. Marduk se stává centrálním božstvem babylonského panteonu. Nejzajímavější však je, že biblická varianta legendy o chaosu, jež se dochovala v knize Genesis a v některých dalších částech Bible, byla sepsána prakticky podle babylonské osnovy. I táž ‚světová propast‘, což je překlad starozidovského těhom, slova příbuzného akkadskému Tiāmat.“

„No jo,“ ušklíbl se Volod’a. „Tak tedy Marduk, všem Mardukům Marduk!“

„Mimochodem Marduk je akkadské pojmenování označující ‚sluneční tele‘. Později se v Babylonu stalo všemi uctívaným ‚zlatým teletem‘. Nazývali ho také Mar-Duku neboli ‚synem Duku‘. Ještě jedno překroucení: ‚Duku‘ v doslovném překladu u Sumerů značil ‚posvátný kopec‘, kde žili bohové, tedy Světovou horu. Když vznikl Babylon, začali toto místo ‚příbytku bohů‘ připisovat k východnímu okraji Babylonu. A v novobabylonských textech již konkrétně popisovali, že Duku je místem v hlavním chrámu Marduka v Esagile města Babylon, kde ‚bůh určoval osud‘.“

„V Esagile?“ zopakoval tázavě Viktor.

„Kdysi bylo takové místo, jež se později stalo jednou z Ahrimánových ‚základen‘. Marduk u nich přitom byl nejvyšším božstvem, jemuž připisovali takové epitety jako ‚vládce bohů‘, ‚otec bohů‘, ‚soudce bohů‘.“

„To jsou věci... A lidé jim věřili,“ zakroutila Taťána lítostivě hlavou.

„Mnozí lidé ani dnes neví, kdo konkrétně stojí v čele jejich náboženství a věří v tu ideologii, kterou jim prezentují ‚pastýři‘, a to včetně toho, že budou reálně vzkříšeni v ráji ve svém vlastním těle. Smysl však nespočívá v tom, jestli víš, kdo za tím vším stojí nebo nestojí. Smysl je v tom, že krácíš-li v duchovní čistotě k Bohu, žádná špína tohoto pozemského bláta se k tobě nepřilepí. Protože čisté záměry, pomoc lidem, duchovní láska a směřování duše k Bohu jsou ochranou, jež stejně jako u lotosového květu chrání původní čistotu lidské duše během jejího růstu a žití před špinavým bahnem života. Nabízí se tu takové starodávné východní moudro: ‚Kdokoli, kdo přiběhne k Bohu s důvěřivým srdcem plným lásky a čistých úmyslů, nezahyne.‘“

Sensei se na chvíli odmlčel a potom pokračoval ve svém poutavém vyprávění:

„Ještě než se vrátíme k chápání Me, rád bych obrátil vaši pozornost ještě k jednomu starému sumerskému božstvu jménem Enmešarra. V překladu ze sumerštiny to znamená ‚vládce všech me‘. Enmešarra se spolu s jeho manželkou Ninmešarra považovali za předky starodávného a uctívaného boha Ana (nebe) a jeho syna Enlila. Zajímavé je, že se dochovaly zmínky o tom, že měl tento pár celkem sedm dětí. Sumerské ‚imina-bi‘ neboli ‚jejich sedm‘.

Zmínky o podstatě Allatu můžeme najít též u jiných dávných národů. Například se podíváme do Starověkého Egypta. Podle světonázoru starověkých Egyptanů představoval původní svět chaos prvotní vody nazvané Nun, z nichž vzniklo všechno stávající. V moderních překladech se zdůrazňuje, že se v nich slučovaly tři podstaty: tvůrce vesmíru, otec bohů a duchovní síla. Řečeno jinak Boha, Lotosu a Allatu.

Mimochodem i ve znaku Šambaly se zobrazuje lotosový květ, v němž se nachází zkosená pyramida s trojúhelníkem na vrcholu, tedy vrchol pyramidy s okem uvnitř.

Oko je vševídicím okem Boha. Trojúhelník označoval spojení všech tří principů vybudování Vesmíru. Poznatky o stvoření Vesmíru prostřednictvím vysvětlení trojího principu zplodily předobraz trojice, jenž se připomíná v mnohých náboženstvích. Kvůli přizpůsobení lidskému chápání Trojici zpočátku vysvětlovali jako božskou rodinu: Otce, Matku a Syna. Potom ale lidé odstranili ženský princip a zaměnili jej představou Svatého Ducha. A tak to i zůstalo dodnes. Význam trojice ve smyslu Boha, Lotosu a Allatu se omezuje na to, že spojení těchto tří sil vede k vytvoření naprosto nové formy existence, a to od mikro do makroúrovně. Časem se z tohoto vymezení stalo největší tajemství, jež předávali náboženští vůdci svým blízkým ‚následovníkům‘ jako největší tajný smysl bytí. Ačkoli v tom nic tajného není. Znat vymezení ještě neznamená ovládat hloubku jeho chápání.

Ve staroegyptské pověsti se zmiňuje i to, že se uvnitř Nuna nachází stvořitel (Atum, Cheprer), jenž z Nuna vytváří všechno jsoucí. Mimochodem označení ‚cheprer‘ znamená ‚vzešlý‘ a bylo odvozeno od slov ‚vzniknout‘, ‚stát se‘. Atum se svého času uctíval jako bůh slunce, stvořitel světa vzniknuvší z prvotního chaosu jako počáteční kopec. Ale to je již interpretace mnohem starší legendy o bohu slunce Ra, jež byla také převzata ze starodávných legend o jiných bozích starodávného Egypta. Podle jedné z legend se z původních vod vyjevil kopec a na něm rozkvétl lotosový květ. Zde se objevilo i divotvorné dítě, slunce – Ra, jež ‚ozářilo zemi nacházející se v mraku‘. Podle jiných interpretací těchto znalostí spojují objevení slunce s vejcem, jež snesl na zdvihajícím se kopci pták ‚veliký Gogotun‘. Tady je vhodné zmínit, a myslím si, že vám to připadne zajímavé, že se v knize Genesis na místě popisování stvoření světa ve skutečnosti používá jeden z dřívějších obrazů, a to oživující sestoupení ‚ducha božího‘ ke světovým vodám. V židovských textech se ztvárňuje pomocí metafory ptáka sedícího na vejci.

Projevy Allat staří Egyptané přidělovali bohyni pravdy a pořádku Maat. Pokud jde o původ a vznik vesmíru, přikládali jí prvořadý význam. Egyptané věřili, že chaos přeměnila na

řád. Vystupovala také jako závaží pravdy pro lidskou duši (po smrti fyzického těla), prostřednictvím něhož se hodnotily pozemské skutky.

Maat, jako takovou, pokládali nejen za dceru boha Ra, ale i za manželku boha moudrosti Tota. Jemu také připadly zmínky o tom, že právě on byl při stvoření světa tím, kdo slovy vyjádřil vůli neznámé tvořící Síly a pronesl tak slova o tom, že vznikl svět. V podstatě je zde vidět princip téhož Prvotního zvuku interpretovaného v legendě, v jehož základu leží Lotos. U starých Egyptanů se vyskytoval i názor, že stvoření světa z chaosu je vratný proces...“

Během toho, co nám to Sensei vyprávěl, si náš Kořta překvapivě vyměnil názor s Andrejem.

„To není možné! Kdysi jsem se pokoušel seznámit s legendami starověkého Egypta, ale popravdě, neudělaly na mě zrovna dojem. Přečetl jsem několik prvních stránek, ostatní jsem prolistoval, prohlédl jsem si obrázky a na tom se můj zájem o tyto znalosti vytratil. Kdo by si mohl pomyslet, že je to tak poutavé!“

„Aby ne!“ přidal se přítel. „Když máš v ruce univerzální klíč,“ při tom chlapec pokývl na Senseie, „otevrou se před tebou jakékoli dveře do světa poznání.“

Vtom i samotný Žeňa, první narušitel klidu v naší skupině nevydržel a pokáral je ve Volodově stylu:

„Hej, vy ‚medvěďáři‘, nerušte. Poslouchejte...“

Kamarádi umlkli. V tu chvíli Sensei říkal již toto:

„Ale nejen ve starodávných sumerských a egyptských legendách se dochovaly vědomosti o Allatu. Je jich mnoho i v starověkých indických pověstech. Podle vědského obrazu světa nebylo na počátku nic. ‚Bez závanu dýchalo Jediné a kromě toho nebylo nic.‘ To Jediné,

uvězněné v prázdnotě, bylo zplozeno silou vesmírného žáru, silou Tapas ležící v základu vesmíru. Prvotním zdrojem vytvářeného světa bylo přání. Na počátku byly vesmírné vody. Země a Slunce vznikly z Lotosu plujícího ve vodách. Podle jiné interpretace z vod povstalo zlaté vejce, z něhož se zrodil bůh stvořitel Prajapati, jenž přidržel zemi a nebe, vyměřil prostor, dal život a sílu. Projev Allatu ve védách se popisuje i přes osobnost Puruši označovaného jako ‚jediný, kdo obsahuje všechny bytosti‘ a ‚rodič svých rodičů‘, jenž povstal ze ztělesněného ženského principu Viradž, který byl zároveň jeho dcerou. Rovněž se říká, že je všudypřítomný a sestává z něj vše jsoucí. Allat se šíří i prostřednictvím osobnosti bohyně Aditi (ze staroindického á-diti, což znamená ‚bezmezí‘) – Pramatky, jež rodí celý svět, bohy a lidstvo. Spojovali ji se světlem zaplňujícím vzdušný prostor. Později začali védského Prajapatiho spojovat s indickým bohem Brahmou. Brahma je v náboženství hinduismu považován za nejvyšší božstvo, stvořitele světa. Místo triády starých védských bohů (Agni, Súrja a Indra) zaujala triáda nové podoby bohů (Trimúrti): Brahma – stvořitel Vesmíru; Višnu, který jej ochraňuje; Šiva, který jej ničí. Rád bych vás upozornil na to, že staroindické slovo Brahmā pochází od slova brahman, což znamená ‚základ‘, ‚opora‘. Je možné ho přirovnat k indoevropskému bhelgʰh – ‚vzdouvat se‘, ‚duřet‘.“

„Indoevropskému? A proč je tu Evropa?“ zeptal se nechápavě Ruslan.

„Protože hinduismus jako takový vznikl na základě náboženství véd. A náboženství véd se utvářelo ze sloučení světonázoru staroindických původních obyvatel Hindustánu se světonázorem starých árijských kmenů přesídlivších na tento poloostrov ve druhém tisíciletí před naším letopočtem. Rád bych podotkl, že původní obyvatelé Hindustánu byli ještě před tímto jejich přestěhováním obeznámeni nejen s vědomostmi o stvoření

světa, ale i s duchovními praktikami včetně meditace Lotosový květ a již tehdy nezobrazovali svá božstva jinak než sedící v pozici lotosu.

Tedy podle stejného nábožensky – filozofického učení Védanty (jednoho ze šesti ortodoxních systémů hinduismu) je brahman beztvarým božstvem, absolutnem jevícím se jedinou skutečností nacházející se v základu světa. Brahma (jehož vyobrazovali zpravidla s lotosovými očima, čtyřmi tvářemi a osmi rukama, v nichž se nacházely různé symboly včetně lotosového květu) v hinduismu nejenže vytváří všechno živé, ale vytváří i světový pořádek. Kontroluje jej, usměrňuje a řídí. To znamená, že je ztělesněním tvůrčího principu bytí, jednoduše řečeno vyjádřením Allatu podle prvotního plánu Lotosu. Brahma prý přebývá pohroužený v meditaci vysoko nad vrcholkem největší hory Meru, v Brahmaloce, tedy ve ‚světě Brahmy‘, ‚příbytku Brahmy‘. Těmi je myšlen vrchní ráj neboli sedmé nebe v jeho nejvyšší oblasti – satjaloku, což znamená ‚svět pravdy‘, ‚svět světla‘. Podle legend překračuje život Brahmy život jiných bohů a jeho čas vyměřuje chronologické hranice existence Vesmíru. Na konci života Brahmy nastoupí mahapralaya neboli velké zničení vesmíru, rozpuštění v nebytí. Pravda je, že lidé již sami k tomu připojili, že se cyklus obrození opakuje, ačkoli to v původních poznatcích chybělo.“

„Ano, lidé umí překrucovat,“ řekl Viktor a podepřel si hlavu rukou. „Vždyť na počátku to bylo tak jasné a samozřejmé. Ale ne, všechno je potřeba zkomplikovat, překroutit, udělat po svém.“

„Hm,“ souhlasil s ním Andrej, „jenom jmen je tolik, že z toho máš hlavu jako balón.“

„Ano. Opravdu, tolik jmen,“ přemýšlel si o něčem Nikolaj Andrejevič a pozvolna pokračoval: „A to původní jméno ‚Allat‘ se nedochovalo u nikoho jiného než u Sumerů?“

„Ano, zůstaly ještě vzpomínky,“ odpověděl Sensei. Například, v předislámské době obyvatelé Arábie uctívali bohyni nebe a deště jménem Allat.

Některé arabské kmeny uctívaly Allat jako bohyni slunce, ale častěji ji spojovaly s planetou Venuše a ztožňovaly s bohyní Lásky. Hlavním centrem jejího kultu bylo město Taif na Arabském poloostrově, kde byla zároveň jeho patronkou. Tam se nacházel její chrám a ‚posvátné území‘. Přičemž Arabové neuctívali obraz ženy – bohyně, jak tomu bylo zvykem v Indii, ale posvátný bílý žulový kámen s výzdobou, jenž spojovali s Allat. A v panteonech arabských bohů Syrské pouště byla Allat obecně považována za manželku Alláha a matku bohů.

Za časů zrození Islámu zničil Mohammed taifskou svatyni, avšak zakázal na tomto území lovit a kácet stromy. Navíc uznával božskou podstatu Allatu, později ho však podle Koránu (53:19-23) zavrhl.“

„Arabové uctívali Allat?!“ užasl Nikolaj Andrejevič, jako by vůbec v žádném případě nečekal, že něco takového uslyší.

Sensei se zlehka naklonil na jeho stranu a odpověděl mu tak, že v něm vzbudil ještě větší zvědavost:

„Řeknu ti ještě víc. Lingvisté se dnes domnívají, že je slovo ‚Allat‘ náhradou za zapovězené jméno božstva. Předpokládají, že je pravděpodobně utvořeno z obecného ‚ilachat‘ (‚bohyně‘) s určitým artiklem znamenajícím ‚známá bohyně‘, ‚ta bohyně‘, ‚výsadní bohyně‘. Mimoходом podle podobného schématu se pokoušejí vykládat i slovo ‚Alláh‘. Ale pokud jde o Allat, lingvisté očividně neznají původní starou legendu.“

„Opravdu, Sensei,“ spustil nadšeně Volod’a, jako by Sensei vyprávěl jakousi mimořádnou novinku, „opět jsi mě překvapil svými znalostmi o Východu! Něco podobného jsem ještě nikdy neslyšel.“

„A co je tu podivuhodného?“ pokrčil rameny Sensei. „O Allatu takřikajíc věděl téměř celý Dálný Východ.“

Například v Číně je dodnes známý poměrně starý mýtus o pramatce Nüwa, jež se považovala za stvořitelku všech věcí a lidí. Nebo když vezmeme knihu ‚Tao te ťing‘ Lao-c‘, v níž se hovoří mimo jiné i o tom, že v chaosu před tím, než se utvořilo nebe a země, vzniká Tao zbavené formy, jež můžeme považovat za Nebeskou matku. A toto Tao vystupuje i jako tvůrčí organizující princip v posloupnosti člověk – nebe – tao – přirozenost. Mezi lidmi kolovaly pověsti jiného rázu, více přizpůsobené chápání prostých lidí. A vezmeme-li opět Čínu, ve třetím století našeho letopočtu tu byly popsány legendy, v nichž se hovořilo o tom, že původně byl Vesmír jistou analogií slepičího vejce. A zrodil se prapředek Paň-gu (‚pañ‘ se překládá jako ‚mísa‘ a ‚gu‘ jako ‚starodávňý‘). Spojovali s ním původ fenoménů přírody.“

Chlapci se usmáli a Nikolaj Andrejevič řekl: „Není se čemu divit, že lidé tak překroutili původní poznatky. Velmi mnoho závisí na tom, kdo vypráví a komu to vypráví.“

„Naprosto správně,“ souhlasil s ním Sensei.

Ruslan, očividně zaujatý Senseiovým vyprávěním o prapředkovi, se netrpělivě vyptával:

„Jak je to s tím Paň-gu? Jak to všechno skončilo? Stvořením Vesmíru?“

Sensei se sotva znatelně usmál a promluvil:

„Jak to skončilo? Podle legendy, když Paň-gu zemřel, změnil se části jeho těla na konkrétní vesmírné úkazy a elementy reliéfu: dech se stal větrem, vlasy souhvězdími, oči sluncem a lunou, tělo půdou, končetiny horami, ochlupení bylinami a stromy. A paraziti žijící na jeho těle se změnil na lidi.“

Po posledním Senseiově výroku celý náš kolektiv vybuchl smíchy. Rozjetý Stas skrz smích vystřelil směrem k Žeňovi a Ruslanovi:

„Tady a tady! Nebudu ani ukazovat prstem kdo a komu to může tak převyprávět a překroutit přitom původní text.“

Žeňa se okamžitě přidal k tomu veselí a čelil Stasovi: „Ale naopak, raduj se! Zatím ještě jsou na světě takoví vypravěči – mluvkové,“ při tom hrdě vypnul hrud, „že svět bude ještě dlouho a trýznivě umírat smíchy!“

Za tím následoval jeden vtípek za druhým a byly tak směšné, že jsme se ještě asi pět minut bouřlivě chechtali. Potom jsme se jakžtakž uklidnili, ale to jen díky Nikolaji Andrejeviči, který se začal na něco vyptávat Senseie, a ten mu cosi odpovídal. Kamarádi jako na povel utichli a zaposlouchali se do rozhovoru. Viditelně se nikomu nechtělo zmeškat to nejzajímavější kvůli vlastnímu „rušení“. V nastalém tichu již Nikolaj Andrejevič doříkával Senseiovi svůj poslední závěr:

„...vědomosti nejsou nahodilé. Tím spíše, pokud se předávaly od vyspělé civilizace, z Faetónu.“

„Určitě. Projevy Allatu jsou četné. Ve vědeckém pojetí je Allat celistvá jednotka času, jež má velký význam pro veškerou materii. A pokud vezmeme aktuální označení pozemského času, Allat **činí 12 minut** nebo přesněji **11 minut 56.74 vteřin**. Když vědci objeví tuto nejvýznamnější fundamentální částici, abych tak řekl základní stavební kámen vesmíru, bude to nejen velká revoluce ve vědě, ale i ohromný evoluční skok. Pak vědci pochopí, co se skrývá za tajemstvím času a dokážou otevřít skutečný proces vytvoření hmoty ve vesmíru. A pokud lidé poznají podstatu Allatu, otevrou se jim obrovské možnosti.“

„Například?“

„Například prozatím lidé studují hvězdy a vidí jen **minulou** krásu bývalých světů. Ale dá-li Bůh, pokud s dalším rozvojem vědy lidé odhalí **skutečně** tajemství Allatu, budou mít možnost vidět opravdovou krásu jiných existujících světů.“

Žeňa byl ještě stále vesele naladěný. Zřejmě nestíhal tok Senseiových myšlenek, a tak přátelsky řekl:

„Sensei, zase jsi mi to zamotal!“

Sensei do té chvíle stále rozmlouval s Nikolajem Andrejevičem. Nyní vážně pohlédl na Žeňu, potom se usmál a odpověděl:

„Vždyť jsi homo sapiens! Tak to rozmotej...“

Chlapec po těch slovech očividně pochopil, že to zřejmě plácnul nevhodně, provinile sklopil zrak a ošil se na místě, jako by se pohodlněji usazoval. Stas lehce štouchnul přítele paží a s úsměvem pronesl:

„Pochopit to, co řekne Sensei, není jako strávit kefir!“

Těmi slovy znovu vyvolal družný smích Kosti, Ruslana, Jirky, Andreje a Slávka. Nikolaj Andrejevič se však na ně podíval poněkud nesouhlasně a rychle se snažil navázat na svůj přerušovaný rozhovor. Přisedl si blíže k Senseiovi. Nečekala jsem, až se kluci utiší a také jsem se přemístila blíže k Nikolaji Andrejeviči. Po mě se naším směrem posunuli i Viktor a Stas. Naše nedočkavost a spěšnost jednání opět přiměla společnost, aby se zklidnila. V tu chvíli již Sensei odpovídal Nikolaji Andrejeviči:

„...v podstatě je chápání Allatu jediné. Ve skutečnosti je to slovo nadpозemského původu. K nám se dostalo tak, jak jsem již říkal. Z Faetónu. Na Faetón se dostalo ze Siria. A na Sirius se dostalo od vyspělých civilizací. Ve své podstatě Allat označuje obecnou veličinu, předchůdce času.“

„Jak to? Jaksi jsem to zcela nepochopil,“ řekl Nikolaj Andrejevič a pokoušel se proniknout do podstaty toho, co právě řekl Sensei.

Sensei se stěží znatelně usmál a dobrácky vysvětlil:

„Proto je také nutno vykládat to jediné v různých aspektech. Dnešní člověk přijímá za vědu to, co může vysvětlit s pomocí logiky. To, co se do jeho logiky nevměstná, odvrhuje jako mystiku, aby nedošlo k rozštěpení jeho ‚drahocenného‘ vědomí. Ale je potřeba nezapomínat, že lidský mozek je také hmota. To znamená, že pokud využívá člověk pouze její možnosti, bude také omezen v úzkém rozsahu chápání světa. Takže i dnes, budu-li

ti vše vysvětlovat tak, jak to je, jednoduše neporozumíš adekvátně mým slovům. A co víc, přijdeš o význam té důležité informace, kterou jsi obdržel před tím. To znamená, vezmeme-li v úvahu snížení efektu tvého pozitivního vzestupu a variabilitu možností tvé schopnosti komunikace na danou otázku s dalšími lidmi, dost možná tu informaci neobdrží ten, kdo ji skutečně potřebuje a kdo možná díky ní bude moci dnešní vědu vyvést na docela nový závit rozvoje.“

„Vcelku, máš pravdu,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič poté, co se na chvíli zamyslel.

„To se rozumí,“ přikývl Sensei. Pak pokračoval ve svém vyprávění a již se obracel ke všem:

„Vraťme se ale k našemu Prvotnímu Zvuku; Slovu Božímu, jež stvořilo Vesmír. Jelikož je člověk částí Boha, je mu přiděleno právo volby včetně globální volby.“

„Jak máme rozumět tomu globální?“ zajímal se Andrej.

„Hned to vysvětlím. Pravidelně, v určitých vrcholových momentech lidské civilizace se do světa lidí dává svérázný los – zvuková adaptovaná formule Prvotního Zvuku.“

„Kdo ho dává?“ chtěl vědět Stas.

„Bódhisattvové Šambaly.“

„A proč?“ podivil se Ruslan.

„Taková jsou pravidla. Oni je nestanovili. Neboť lidé musí mít právo globální volby. Ačkoli téměř vždy je to ohromný risk. A také patřičně velká zodpovědnost pro toho, kdo se rozhodne využít tuto formuli Prvotního Zvuku. Neboť člověk díky Prvotnímu Zvuku získává ohromnou sílu, s níž je možné jak tvořit, tak i ničit. To je to, co lidé nazývají ‚klíče od ráje a pekla‘. Všechno závisí na spektru přání toho, kdo bude tyto ‚klíče‘ vlastnit.“

„Chceš říct, že se ta síla může dostat i do špatných rukou?“ rozvinul tu myšlenku Voloda.

„Taková pravděpodobnost samozřejmě existuje. Za všechen čas existence civilizace byla adaptovaná formule

Prvotního zvuku dána lidem šestkrát. Sláva Bohu, nebyla použita globálně v negativním aspektu, jak se tomu stalo na Faetónu. V opačném případě by to znamenalo obrácení monády a tedy absolutní zničení lidstva a možná i dokonce anihilaci planety.“

„Opravdu je všechno tak vážné?“ pronesl zamysleně Nikolaj Andrejevič.

„Víc než si myslíš.“

„A co se stalo na Faetónu?“ zeptal se s velkým zájmem Košta.

„Hloupost...“ odpověděl s hořkostí Sensei. „Když k dnešnímu dni připočteme ještě čtyřicet tři dní, pak to bude přesně pět tisíc sto pět let, co došlo ke zničení jedné z překrásných planet naší galaxie – Faetónu.“

Náš filozof se najednou z jakéhosi důvodu kvapně pustil do výpočtů, a to nahlas:

„Takže dnes máme dvacátého osmého června tisícího devítistého devadesátého prvního roku plus třicet tři dní a minus pět tisíc sto pět let. To bude... To bylo...“

Ale než to stihl spočítat, Andrej ho pokáral:

„Bylo to dávno!“ řekl chlapec tónem nepřipouštějícím námitky, patrně proto, aby Košta přestal filozofovat a nerušil při poslouchání.

Na to Sensei odpověděl:

„Proč dávno? To bylo prakticky nedávno. Pět tisíc let – ve vesmírném měřítku to není absolutně nic.“

„To znamená, že Faetón ve skutečnosti existoval?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič nedůvěřivě.

„Faetón byla pátá planeta sluneční soustavy, oběžná dráha procházející mezi Marsem a Jupiterem. Faetón byla dost velká planeta, téměř sedmnáctkrát převyšovala hmotnost Země. Byla to nádherná planeta, jejíž atmosféra byla podobná zemské atmosféře. Měla nádhernou flóru a faunu. Jeden rok na Faetónu trval 260 ‚faetonských‘ dnů. Pokud to převedeme do ekvivalentu

pozemského času, jeden rok na Faetónu trval tisíc osm set devadesát osm (1898) pozemských dní.“

„Což znamenalo, že jeden rok na Faetónu se rovnal přibližně pěti pozemským rokům,“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesněji 5,2. A den trval 175,2 pozemských hodin. Den byl rozdělen do dvaceti stejných částí, jinak řečeno do dvaceti hodin. Podle pozemských standardů jedna hodina činila 8,76 pozemských hodin nebo 525,6 pozemských minut.“

V podstatě planeta Faetón měla ohromnou zásobu energie. Mohla by existovat a existovat, kdyby nebylo lidské hlouposti.“

„Faetón byl obyvatelný lidmi?“ podivil se Viktor. „Ve smyslu jako na Zemi?“

„Nejsme jediný druh patřící k bytostem podobným lidem. Faetón byl také obydlen bytostmi podobnými lidem a mnohem dříve než Země.“

„Co znamená ‚podobnými lidem‘? Že vypadají jako lidé?“ zeptal se Slávek. „Jsou to bytosti podobné člověku?“

„Ano. Je to rozumná forma života mající lidskou podobu. Je stvořena spojením duchovní a materiální podstaty. Mohou se mezi sebou mírně lišit formou hmoty, to znamená tělem, ale všichni žijí podle stejných zákonů syntézy duchovna a materiálna.“

„To znamená, že kromě těla mají také duši?“ ujistil se Stas.

„Ano, přesně tak. Tato unikátní syntéza dává obrovské možnosti pro rozvoj a sebezdokonalování. Bytosti podobné lidem představují vyšší formu života pouze ve své sféře. Nicméně ve vesmírném měřítku je člověk jednou z nižších forem inteligentního života. Například pro nás jsou nižšími formami života jednobuněčné organismy jako měňavky, G.lamblie nebo volně žijící mřížovci, centrohelní slunivky a takdále. Ve vesmírném měřítku pro

ty bytosti podobné lidem, jimž říkáme Absolutní vědomí, stojí na začátku evolučního procesu. Ale na rozdíl od jiných nižších forem rozumného života, my máme velký potenciál pro duchovní růst.

„Existují vyšší formy života?“ zajímal se Andrej, jenž se chtěl dozvědět od Senseie více informací v této otázce.

„Ovšem. Existují vyšší formy života. Ale našeho dnešního tématu se netýkají. Řekněme to následovně: Rozmanitost forem života ve Vesmíru je více než dostatečná. Co se týká formy života podobné člověku, ta je velmi mladá. Podle pozemských měřítek existuje ve Vesmíru pouze nějakých čtyři sta milionů let. To není podle vesmírných měřítek mnoho. A vůbec, forma života podobná člověku se v naší galaxii objevila před šedesáti čtyřmi miliony sto čtrnácti tisíci šesti sty devadesáti čtyřmi roky (64 114 694). Dnes je více než sto čtyřicet miliard aktivních galaxií a planet a těch, jež jsou osídleny formou života podobnou člověku, je méně než sto miliard. V naší sluneční soustavě se podobná forma života objevila před jedním milionem dvěma sty padesáti dvěma tisíci sedmi sty padesáti osmi (1 252 758) lety. První planetou v naší sluneční soustavě, jež byla obydlena podobnou formou života, byl Faetón a mnohem později Země.“

„Jen když si pomyslí, že je lidmi osídleno sto miliard planet!“ pronesl uchváceně Viktor. „A my si všichni myslíme, že je náš Vesmír liduprázdný. Do dneška diskutujeme, je-li ve Vesmíru život, nebo jestli jsme tu sami, jako takové ‚zázračné děti‘. Prostě se mi po tolika letech sugerování, že jsme osamělí, nechce věřit, že jak se zdá, nejsme sami.“

„A co naše neopětované radiové signály do vesmíru?“ zeptal se s jistou dávkou humoru Žeňa.

„Radiové signály?“ usmál se Sensei. „Tak tady máš takový jednoduchý příklad: V roce 1974 bylo z observatoře Arecibo odesláno radiové poselství směrem ke

kulové hvězdokupě M13. Ta se nachází v souhvězdí Herkula, v němž je kolem milionu hvězd podobných Slunci a samozřejmě i různé formy života. Jenže tento signál se tam dostane až za dvacet pět tisíc let, pokud to počítáme ode dne odeslání. Avšak v souvislosti s rozšiřováním Vesmíru se stane, že v té době, kdy signál dojde na místo, tam již ta hvězdokupa nebude, poněvadž se dávno přemístila na jiné místo. To za prvé. Za druhé, naše současná civilizace existuje kolem dvanácti tisíc let a dnes ví o prvních tisíciletích své existence prakticky málokdo. Cenné vědomosti byly ztraceny kvůli lidské chamtivosti, hlouposti a mánii velikášství v důsledku neustálých válek za hlavní ideu Materiálního principu samostatně vládnout a řídit celý svět. Co myslíš, bude vůbec toto lidstvo za dvacet pět tisíc let existovat, pokud budou jeho většinu tvořit lidé s ambicemi Materiálního principu?

Navíc tyto lidské civilizace patří mezi dočasné typy civilizací, které velmi rychle zanikají. Vždyť člověk je kvůli svému Materiálnímu principu od počátku nastavený na sebezničení. V měřítku podobných civilizací se tento podnět Materiálního principu projevuje v sebelikvidaci a vzájemné likvidaci jednoho druhým. Z žalostných pozůstatků opět dochází k obnovení od nuly a dějiny se opakují. Jestli se však lidé budou moci pomoci rozvoje vědecko-technického pokroku setkat s mimozemskými civilizacemi, co si myslíte, že se asi pokusí v první řadě udělat vzhledem k takové dominanci Živočišného principu v celé společnosti? Samozřejmě dobýt, pokořit (ne pokojně koexistovat) a podmanit si za účelem vytvoření nové kolonie otroků. Nemohou-li lidé na Zemi svorně vyjít mezi sebou a ničít-li planetu, copak je pak možné považovat je za zvané hosty na ostatních planetách? Zvláště když je dominujícím principem daného lidstva při všech jeho současných vymoženostech jak v kultuře, tak i ve vědě

ničit a ne tvořit nebo přesněji řečeno budovat kvůli vlastnímu egoismu.

A za třetí, dokonce i dnes, když se díváme na hvězdy, vidíme pouze obraz minulosti, která byla před miliony roky. Pokud byl na těch planetách a v těch soustavách život, za tu dobu se mnohokrát změnil. Nejvyššího rozvoje mezi rasami podobnými těm lidským dosahují jednotlivci. Pro vyšší myslící formy života, pro něž nebude představovat námahu přecíst ten primitivní radiový signál, bude lhostejné vměšovat se do života forem podobných lidem nebo ještě víc – navazovat s nimi kontakt podobně, jako bychom se my míchali do života amébám. Ale améby, na rozdíl od člověka, jednoduše existují a doplňují různorodost přírody a samozřejmě nejsou posedlé majestátem a nedělají tolik hloupostí a tolik škody okolí, kolik dělají lidé.“

„V čem je tedy smysl jejich existence?“ zeptal se pomalu s hlubokomyslným pohledem Košta.

Sensei se ho bez jakékoli známky humoru zeptal:

„Koho? Améb?“

Košta se zachvěl, jeho zádumčivé rozpoložení bylo na jednu pryč a spěšně řekl:

„Ne jich. Myslím nás...“

Sensei a Nikolaj Andrejevič na sebe mrkli a pokoušeli se skrýt své úsměvy vyvolané očividně takovým chlapcovým dotazem. Ale potom Sensei odpověděl naprosto seriózně:

„Veškerý smysl člověka tkví v tom, aby mohl opustit sféru Lucifera. Tím mám na mysli vystoupit z kruhu reinkarnací, odejít do ráje, dostat se do Nirvány. Nazývejte to, jak chcete. Celkový smysl society spočívá ve vytvoření takové společnosti, jež by se místo přání ničení a boření vynasnažila dosáhnout takové duchovní čistoty, aby v ní převládalo duchovno. Aby se celou societou vytrhla ze sféry Lucifera. To se ovšem v dějinách lidských civilizací stává velmi zřídka. Proč? Protože se ve společnosti

zpravidla každý člověk nachází na svém vývojovém stupni. To je jako ve vesmíru. Celý Vesmír je rozčleněn na svérázné buňky, tedy sféry, z nichž každá je vyspělá individuálně. Každá rasa podobná člověku se vyvíjí ve své buňce na své úrovni, tedy nachází se na své vlně.“

„A existují takové lidské civilizace, které se mohly vyrvát ze sféry Lucifera?“ zeptal se s pochybami Viktor.

„Ano, jsou. Ale je jich velmi málo. Kdybychom tu cifru měli vyjádřit v procentuálním ekvivalentu, nebude to ani jedno procento, ale jeho setina. Vytrhnout celou civilizaci je složité, ovšem zcela reálné. Obvykle všichni klopýtají na jedněch a týčích ‚Ahrimanových hrbolcích‘, zejména v raných stádiích rozvoje. Všechno vychází hloupě až směšně. Například naše civilizace. Jakmile se lidé začali jakoby střetávat s představami vědy a jakmile začali něčemu rozumět, hned ty vědomosti začínají uzurpovat Archónti, malá skupinka lidí nutící společnosti podobu života podle pravidel Materiálního principu. Ukazuje se, že normální čistý duchovní rozvoj se může realizovat pouze v skrytu před celou společností. Obrazně řečeno se musí budovat chrámy uvnitř chrámů. Dokonce jestli se jednoduše spojí určitý kruh lidí s čistými myšlenkami a duchovními touhami, musí se skrývat před týmiž lidmi. Jinak bude zničen Ahrimanovým systémem, jenž ve společnosti podněcuje elementární lidskou závist, hloupost a nenávisť k těm lidem, co nejsou takoví jako všichni. To je ta nesnáze a paradox.“

„Skutečně paradox,“ souhlasil zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

V konverzaci nastala krátká pauza.

„To znamená, že ve Sluneční soustavě byl první planetou osídlenou lidmi Faetón,“ připomenul Stas a podle všeho si přál o tomto tématu si poslechnout trochu více.

„Ano. Poslední civilizace existovala na Faetónu jedenáct tisíc pět set (11 500) ‚faetónských‘ let nebo padesát devět tisíc osm set (59 800) pozemských let do zániku

planety. Byla to velmi vyspělá civilizace, v rozvoji byla daleko před námi. Lidé z Faetónu nejednou navštívili Zemi, kontaktovali lidi, sdíleli s nimi zkušenosti a znalosti včetně těch, jež měly zásadní význam pro pochopení struktury a tvorby vesmíru jako allat. Navíc obyvatelé Země byli svědky zničení Faetónu. Ten den na Faetónu zahynulo sedm miliard Faetónců. Přičemž žádná exploze nebyla, planeta se jednoduše rozpadla.“

„Co to znamená, že zanikla?“ pohlédl nedůvěřivě Nikolaj Andrejevič na Senseie.

„Hmota Faetónu se srazila bez výronu energie.“

„Nechápu,“ opáčil zaujatě Nikolaj Andrejevič. „Bez výronu energie?“

„Tento jev ještě současní fyzikové a astronomové neprozkoumali. Přestože při sledování vesmíru někdy narážejí na podobné pro ně zatím nevysvětlitelné jevy přechodu viditelné hmoty na neurčitou materii bez výronu energie. Ačkoli je to všechno přirozené. Prostě je to jen trochu jiná úroveň fyziky. Vždyť co dnes lidé vědí o fyzice?“ Sensei vzal hrstku písku a ukázal nám ji v otevřené dlaní: „To je celá fyzika, kterou lidé znají! A tohle,“ kývl na písčité břeh, mizející pod hladinou moře, „to je to, co o ní lidé ještě nevědí. Skryté pod vodou. Mnohem víc než to, co je jim dnes neznámo. Nachází se to za hranicí chápání materiálního světa, za hranicí toho, co může člověk pochopit svým mozkiem omezeným hmotou.“

Sensei utichl a automaticky přesypával písek z jedné ruky do druhé. Nikolaj Andrejevič znovu shrnul jeho slova:

„Znamená to tedy, že na Faetónu se změnila viditelná hmota na temnou neviditelnou materii bez výronu...“

„Přesně tak. 92% z celkové hmotnosti Faetónu se přeměnilo do temné materie, aniž by se uvolnila energie. Jinak řečeno proběhl přechod energie z jednoho stavu do jiného. Je to zvláštní druh neutralizačního procesu. A 8% hmotnosti se odštěpilo a představuje teď

takzvaný pás asteroidů. Ten se nachází mezi Marsem a Jupiterem. Ale asteroidy, jinak řečeno oddělené ‚malé planety‘, v sobě nesou silné zbytkové energie podobné charakteristiky určující stejnorodost původu a tak dále. Mají větší energetickou hmotnost než fyzickou. Proto odštěpky nejsou do dneška rozptýleny ani je nepřitáhl silný Jupiter, ale stále se pohybují na stejné oběžné dráze, kde kdysi býval Faetón s jeho silným magnetickým polem. Protože neznačná část hmoty se odštěpila, vznikl výron fotonů, jenž vyvolal jasný záblesk. Tyto události byly zachovány v paměti lidí a zaznamenány do příběhů o Faetónu.“

„Skutečně jsou pověsti o Faetónu?“ podivil se Kosta.

„Staří Řekové zachovali mýtus o synovi boha slunce Heliovi jménem Faetón. Podle mýtu Faetón nebyl na rozdíl od svého otce nesmrtelným, protože byl zrozen smrtelnou vílou Klimenou, dcerou mořské bohyně Fetidy. Jak praví legenda, jeden den poprosil Faetón svého otce, aby mu alespoň jednou svěřil řízení zlatého slunečního vozu, na němž Helios dělal denní cesty po nebeské dráze. Helios splnil žádost svého syna. Ale Faetón ztratil cestu mezi nebeskými souhvězdími a ohniví koně, když pocítili slabost v rukou kočího, pobíhali zmateně po obloze. Ohnivý vůz se nebezpečně blížil k Zemi. Plameny zachvátily celou Zemi. Hořely lesy, od horka popraskaly skály, voda se vařila v mořích a řekách. Hynula zvířata, ptáci a ryby. Umírali lidé a celá města. Bohyně Země Gaia se modlila a prosila o ochranu u Dia, boha hromů a blesků a zároveň vládce všech bohů. Zeus porazil bleskem Heliův vůz, aby zachránil Zemi před zničením. Faetón s plameny v kudrnách probleskl oblohou a spadl na okraji ekumeny v dalekých severních vodách řeky Eridan.“

„To je jasné,“ řekl Volodě. „Kolikrát jsi říkal, že hmota Faetónu převyšovala Zemi? Sedmnáctkrát? Pak ovšem pokud by Faetón úplně explodoval, byl by to natolik

silný výbuch, že by to okolní planety Mars a Jupiter jednoznačně schytaly včetně Země.“

„Naprosto správně,“ přikývl Sensei. „Jenže k tomu došlo bez výronu obrovské energie a Faetón zanikl ve ztracenu. To tedy znamená, že se adaptovaná formule Prvotního Zvuku dostala do špatných rukou, přesněji do špatné hlavy. Získali moc nad mocí a zachtělo se jim experimentovat. Skončili. Potěšili svou posedlost velikaštvím.“ Sensei sklíčeně povzdechl, odmlčel se a pak pokračoval: „Čili nehledě na tak mocný rozvoj, díky němuž nás lidé z Faetónu výrazně předstihli, sehrál lidský faktor svou špatnou frašku. Proto, ač je to velmi smutné, jedna z nejkrásnějších planet naší galaxie obývaná tak vyspělou civilizací dnes neexistuje.“

„Nechápu. A proč se hmota srazila? Co se tam stalo?“ nějak nemohl Ruslan proniknout do podstaty rozhovoru.

Sensei zopakoval: „Lidská hloupost...“

Vysypal hrstku písku na zem a nohou ji urovnal s ostatními zrnky písku.

„Proč myslíte, že se Archónti celá tisíciletí tak honí za tím, čemu se dnes říká Grál? Protože, až získají tuto moc nad mocí, nebudou již potřebovat žádnou superzbraň k zastrašení obyvatel. S takovou dominancí Materiálního principu ve vědomí lidí jako jsou Archónti je ani otevření dveří do skutečného světa Boha prostřednictvím Prvotního Zvuku nezastaví před realizací nízkých materiálních přání, před touhou po absolutní moci nad sebou podobnými.“

Nastala malá přestávka.

„To ano,“ vložil se do toho Nikolaj Andrejevič, „nerad bych, aby se ta historie opakovala i na Zemi.“

„Všechno je v lidských rukou,“ zdůraznil Sensei. „Mohou planetu buď zničit a zemřít nebo vzkřísit její prvotní podobu a nastolit zlatý věk.“

„Já například bych velmi rád žil ve zlatém věku. Jenže jak ho vytvořit, když je kolem takový nepořádek,

špína, nespravedlnost. Co já sám mohu udělat?“ rozčileně se ptal Andrej.

„Velmi mnoho! Někdy závisí budoucnost lidstva na osobní volbě jediného člověka.“

„Pokud takový člověk stojí v čele nějakého vedoucího státu, pak s tím souhlasím. Ale co může záviset na mě? Vždyť jsem prostý člověk!“

„Všichni lidé jsou obyčejní, jsou složeni z jednoho a toho samého materiálu. Ale v souvislosti s osobní volbou se jeden stane Hitlerem a jiný zase Buddhou. Takže pokud chceš žít v lepší společnosti, začni v první řadě se změnou u sebe a staň se Člověkem. Pohlédni dovnitř sebe, zamysli se nad tím, kvůli čemu žiješ v tomto světě a kdo ve skutečnosti jsi. Pohlédni čistým pohledem, bez Ahrimanovy clony, na okolní svět. Starej se o čistotu svých myšlenek. Vyměň své pomlouvání za pochvaly, místo závidění se upřímně zaraduj z úspěchů jiného člověka, místo povrchních zlých hodnocení raději jdi a udělej pro jiného nějaký dobrý skutek. Jen tak, mlčky, nezištně. Místo toho, abyste přáli druhému něco špatného a toužili po jeho smrti, raději se s ním rozdělte o kousek svého chleba, přisedněte si k němu a promluvte si s ním o tom, co má každý na srdci; o životě, o Lásce, o Bohu. **Pust paprsky svého dobra do světa, poděl se o čisté poznatky a mnohé duše se zahřejí jejich teplem. Z jedné i úplně malé jiskřičky vzplanou dvě. A tam, kde jsou dvě, objeví se i třetí. A bude-li takových jiskřiček hodně, rozhoří se skutečný plamen. Takže jeden člověk může vykonat velmi mnoho užitečného a dobrého! Ani si nedokáže představit, nakolik rozsáhlé budou jeho skutky a nakolik významná bude jeho práce vůči Bohu pro blaho vlastní duše.**

Snaž se pochopit, že kromě tebe jsou i jiní lidé, kteří chtějí, stejně jako ty, žít šťastně. Vždyť každý člověk, byť by byl sebehorší, má duši, i když třeba umlčenou nebo znetvořenou, ale má. A duše prahne po světle, dobru,

šťěstí, radosti. Pokud odhodíme všechny zvyklosti a hlouposti, jež nám vnucuje náš Materiální princip a odhalíme duchovní kvality, budeme jednat tak, aby v naší společnosti převládalo duchovno, žádná sféra Lucifera nás nezastaví před duchovním průlomem, a před postoupením na vyšší stupeň rozvoje. Opakuji, všechno je v rukou lidí samotných!“

„Je to složité, ale možné,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

„Chtěl bych ještě cosi dodat: Představte si, že by se všichni lidé na světě ve stejnou dobu alespoň dvakrát denně modlili za dobro a blaho všeho lidstva. Ne za sebe, ale za ostatní. Každý se může modlit ke svému Bohu. V podstatě je jen jediný Bůh a lidské duše také usilují o stejnou věc. V případě, že jste ateisté, popřejte v tuto dobu upřímně a z celého srdce všem lidem dobro a štěstí. Kdo umí provádět meditace, ať medituje s čistým pocitem radosti a přeje všem dobro a hodně Lásky. Důležité je, aby to všechno probíhalo ve stejnou dobu, alespoň jeden allat denně,“ řekl Sensei a hned to poopravil: „Což znamená 12 minut. V takovém případě vám můžu zaručit, že v průběhu následujících tří allatů, jinak řečeno 36 minut, na světě nezemře žádný člověk.“

„Chceš říct, že pokud se synchronizuje duchovní vzestup lidí, můžeme skutečně ovlivnit nejen sjednocení společnosti na duchovním základě, ale i celý svět?“ s obdivem pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Více než to. Pokud by lidé na celém světě alespoň dvakrát denně během 12 minut vysílali tento pozitivní impuls do vnějšího světa, svět by se mohl rychle změnit k lepšímu. A příroda by začala být k lidstvu mnohem shovívavější. V dnešní době lidé prožívají den tak, že ze sebe vydávají velké množství negativních emocí, jako zlo, nenávisť, touhu po pomstě. To nejsou jenom pouhé psychické emoce, ale je to především

destruktivní ničivá energie. Všechno je v rukou lidí. Zvláště teď, když se blíží období, v němž se ocitneme na Křížovatce.“

„A co je to za období na Křížovatce?“

„Křížovatka je období, kdy se lidstvo rozhoduje, jakým směrem se vydá. Je to období velkých změn v přírodě, otázka osudu celé civilizace. Velmi bude záležet na každém z nás, protože každý člověk vědomě nebo nevědomě přispěje k této rozhodující volbě. V období Křížovatky bude samotný Rigden Djapo přítomen na Zemi. Toto je období, kdy bude znovu předán Svatý Grál. A jakým směrem se lidstvo vydá, zda cestou dobra nebo cestou zla, tedy kterou z cest si na této Křížovatce vybere, tam se velkou rychlostí požene. Pak bude velmi těžké tento proces zastavit nebo změnit jeho směr. Toto období nastane velmi brzy. Takže vy všichni, přátelé, budete svědky začátku světlé budoucnosti nebo smutného konce.“

„Takže v této době na světě bude přítomen samotný Rigden Djapo?“ znovu se ujistil Viktor.

„Ano. A znovu bude dán Grál a lidstvo postaveno před volbu. Řeknu ještě více: Každý člověk bude mít díky přítomnosti Rigdena možnost napojit se na duchovní vlnu Vladyky Šambaly a ‚ukázat‘ sebe jako duchovní bytost.“

„Ale jak?“ se zájmem se zeptal náš kolektiv.

„Vzhledem k tomu, že Rigden bude přítomen v tomto světě, bude provádět své pracovní meditace dvakrát denně, a to v 7:00 a 19:00 hod. podle Greenwichského času. Každý člověk, jenž v tuto dobu vykonává meditace či modlitbu nebo jenom vyzařuje do světa myšlenky plné upřímné radosti, dobra a Lásky nezůstane samozřejmě bez povšimnutí. Jinými slovy člověk, který se připojí a přiloží tak svou část dobra, tímto posílá svoji ‚osobní vizitku‘ Rigdenovi. Koneckonců ať chceme nebo ne, život fyzického těla uběhne rychle. A na konci životní cesty, kdy každý ‚svlékne‘ svůj materiální obal, se setká s Rigdenem, jenž byl v různých dobách označován za Soudce lidských duší. Ať se lidé v životě chlácholí čímkoli,

tomuto setkání se jim vyhnout nepodaří. Otázkou jen zůstane, koho Rigden zná ,osobně‘ podle jeho duchovních skutků a kdo zůstane bez povšimnutí. Křížovatka je moc důležité a osudové období, a to jak pro každého zvlášť, tak i pro celé lidstvo.“

Sensei přestal vyprávět a Stas zamýšleně pronesl:

„Takže v 7.00 a 19.00 podle Greenwiche.“

„A jak je to podle Greenwiche?“ nechápal Andrej.

„To je dnes obecně přijatý světový standard počítání času. Na periferii Londýna leží město Greenwich, přes něž prochází smluvený takzvaný nultý poledník. Povrch Země je podle dohody rozdělen na 24 časových pásů. Každý pás tvoří 15 stupňů délky nebo hodinu času. Čas v zemích rozprostírajících se na východ od Londýna a Greenwichského poledníku je napřed před Greenwichským středním časem a v zemích ležících na západ je zase pozadu.“

„A kolik to bude v Moskvě?“ nemohl se s tím Andrej vypořádat.

„Jestli bude v Greenwichi sedm hodin ráno, v Moskvě musíme připočítat tři hodiny. Dostaneme tedy deset hodin dopoledne a úměrně deset hodin večer,“ vysvětlil Sensei.

„Nevím sice, jak kdo,“ zahučel Volodě, „ale já osobně si takovou možnost duchovní pomoci nenechám ujít.“

„Správně!“ přikývl Žeňa. „Je potřeba udělat z meditace fyziologický zvyk!“

„Ano, to není jen cvičení těla,“ vyslovil se Nikolaj Andrejevič. „Řekl bych, že je to duchovní sebevýchova člověka, upevnění jeho morálních kvalit. Zdá se mi, že takové duchovní cvičení bude velmi aktuální pro jakéhokoli rozumně uvažujícího člověka.“

Viktor se zamyslel a s nadšením řekl:

„Počkejte, ale jestli bude sám Rigden na světě, znamená to, že ho budou moci spatřit mnozí! Tak to je skutečná šance dát o sobě vědět.“

Sensei se usmál a laskavě odpověděl:

„Spíš on uvidí mnohé. Jako se briliant ponořený do vody stane nenápadným, tak i Bódhi bude ve světě pro své okolí nenápadný. Pouze vysoce duchovní budou schopni spatřit v něm vyšší Podstatu. A je hloupé dávat o sobě vědět před duchovní osobností zrovna svou lidskou povahou. Mnohem viditelnější a důležitější je projevit se v prospěšných činech a čistotě svých myšlenek...“

Sensei nám již nedal možnost pokládat další otázky na toto téma a opět se vrátil k hlavnímu tématu.

* * *

„Vrátíme se k rozhovoru o Grálu. Zpravidla ten, kdo byl držitelem této formule, rozumí se tady na Zemi v naší civilizaci, ji používal pro svoje osobní cíle sebezdokonalování, pro rozvoj sebe sama. To znamená, že fakticky nevyužíval plnou sílu Prapůvodního Zvuku, protože to je obrovská zodpovědnost. Když člověk spouští formuli Prapůvodního Zvuku, začíná se projevovat tato super síla, fakticky spojení Prvotního Lotosu a Allatu.

Tento Prapůvodní Zvuk se vyslovuje jakoby dovnitř sebe a při spojení Zvuku s Božskou částicí, již se říká duše, se děje něco jako vnitřní ‚výbuch‘. Člověk to vnímá jako zvláštní vznícení, duchovní osvícení, jež prožívá díky tomu, že se najednou přepojí z vlny svého vědomí na vlnu vědomí globálního, tedy na dosud pro něj naprosto neznámou úroveň vnímání skutečnosti otevírající mu nové horizonty poznání a možností.

Přitom člověk i nadále zůstává na této kvalitativně nové úrovni vnímání. Začíná vidět to, z čeho se tento svět skládá, začíná chápat a uvědomovat si iluzi tohoto světa. Ale hlavní je, že v tomto stavu vědomí nebo jinak řečeno ve ‚stavu prosvětlení‘ se mu otevírá reálný svět Boha a že může tento svět pozorovat. A nejenom pozorovat, ale pomocí Prapůvodního Zvuku může konečně

opustit kolo reinkarnace a odejít do světa Boha. Formule Prapůvodního Zvuku je fakticky ‚propustkou‘ do světa Boha, do Nirvány, do ráje (můžete tomu říkat, jak chcete) a platí pro kohokoliv.“

„Co to znamená pro kohokoli? Stejně jak pro světce tak i pro hříšníka?“ poněkud překvapeně poznamenal Viktor.

„V tom je smysl losování. Každý má šanci!“

„Pro světce to je pochopitelné. Ale pro hříšníka?“ pořád nemohl pochopit chlapec.

„Světce i hříšník mají duši. Při aktivaci Prvotního Lotosu, což je mocná duchovní síla, síla ze světa Boha, se otevírají kterékoli dveře.

„Jak říkají věřící, člověku jsou odpuštěny všechny hříchy,“ upřesnil Viktor.

„Přesně tak. Jedinou otázkou je, jaká přání v době otevření této síly u člověka převažují.“

Nikolaj Andrejevič se také pokusil stočit rozhovor na momenty, které ho zajímaly:

„Takže člověku se otevře kvalitativně nové vnímání světa?“

„Ano. Začne vidět to, co není přístupné ostatním lidem.“

„Ale, co to je to nové vnímání?“ nechápatě se zeptal Košťá.

„Můžu ti uvést primitivní obrazný příklad pro pochopení: Představte si, že celý život žijete ve svém domě a vůbec nikam z něj nevycházíte. Váš život se skládá z každodenních domácích záležitostí, v domě nejsou žádné informační zdroje, kromě komunikace s lidmi, kteří stejně jako vy nikdy neviděli nic mimo zdi domova. A jednou dostanete klíč od vstupních dveří, o nichž jste ani nevěděli, že existují. Vycházíte ven, mimo hranice domova a nečekaně zjišťujete, že tento dům není váš úděl, hranice vašeho života, ale že existují i jiné domy a mnohem lepší než ten váš. Objevujete, že jsou i ulice

obytných domů, celá města a země na různých kontinentech. Ba co víc, existují různé planety, hvězdy a vesmír obývaný různými formami života, jež jste si ani nedokázali představit. A vám, na rozdíl od ostatních, je díky tomuto klíči dostupné nejen poznání tohoto Vesmíru, ale i přístup k Tomu, kdo ho stvořil v celé své slávě. A vy nejen že můžete nakouknout do vnitřní svatyně samotného Stvořitele, ale můžete i zůstat v té věčnosti, ve světě Boha. A nejužasnější na tom je, že pochopíte, že svět Boha je ten váš opravdový odvěký Domov.“

„Úžasně!“ zamyšleně pronesl Koša.

„Ale uvědomění si přítomnosti světa Boha, to ještě není zdaleka využití síly Prapůvodního Zvuku. Je to jenom objevení formule.“

„Co znamená objevení formule? Jak to mám chápat?“ se zájmem se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Východ to je delikátní záležitost. Ke každému poznání existuje vlastní skrytý klíč a obzvlášť k tomuto. Ve skutečnosti když se tyto poznatky poprvé předávaly lidem, všechno v nich bylo dosti jednoduché a jasné. Ale jakmile se do toho vložili lidé, kteří je zatajovali jeden před druhým, vzniklo z těchto poznatků takové klubko přechytralého vědění, že vyznat se v něm je dnes velmi těžké. Například, tady je jeden z ‚klíčů‘ k objevení této formule přibližující se alespoň trochu původním znalostem.

Sensei se na chvíli zamyslel a začal citovat:

**„Nabýváje Hlasu posvátného, pamatuj si, že
Ode dneška každý tvůj den je zasvěcen Bohu
Jednomu z třiatřiceti vladyků majících přístup
do Nirvány.**

**Dvanáctkrát stejně ve dni se mu ukloň
Sedmkrát bezhlasně řekni, aniž bys otevřel ústa,
Hlas tajemný Toho, Kdo stvořil vše,
Čí Podstata – Nesmrtelnost v Nirváně.**

Když vkročíš Osvícený do třicátého čtvrtého,

**Zvol si cestu: jít do Nirvány nebo zůstat tady.
Když zůstaneš ve světě, klaněj se sedm dní po sobě,
Dvanáctkrát stejně ve dni,
Sedmkrát nahlas řekni do světa
Hlas tajemný Toho, Čí Podstata – Nesmrtelnost
v Nirváně.“**

Když Sensei přestal vyprávět, nastalo dlouhé ticho.

„Cože?“ řekl nesměle Stas.

„Jedná se o jeden z klíčů, který alespoň trochu se přibližuje původním znalostem?“ udiveně se zeptal Voloďa. „A co teda představují ostatní klíče?“

Nikolaj Andrejevič se místo emocí naopak snažil, jak se říká, jít po horké stopě a vyznat se v tomto textu:

„To je kód! Přesně to je sedmimístný kód klíče! 33, 12 a 7 v prvním případě a 34, 7, 12 a 7 v druhém!“

„Doktore, zapomněl jsi spočítat řádky“, usmál se Sensei. V prvním případě sedm, ve druhém šest a celkem je jich třináct!“

„Hmmm“, kývl Žeňa a směrem k doktorovi pronesl: „Není to evropské myšlení, ale vý-choodní!“

Nikolaj Andrejevič převedl zmatený pohled z Ženi na Senseie:

„Není to kód? A jak tomu mám rozumět? Jednomu z třiatřiceti vladyků se ukloň...“, sedmkrát bezhlasně řekl, aniž bys otevřel ústa, Hlas tajemný...“

„Ale skutečně“, podržel ho Košta, „jak můžeme něco bezhlasně říct, aniž bychom otevřeli ústa? To je nereálné. Do toho je prostě něco šifrováno.“

„Je to reálné“, řekl dobrácky Sensei. Ve skutečnosti je to jednoduché:

„Podle původních Znalostí vyprávějících o objevení této formule Prapůvodního Zvuku si nejdříve člověk čte tuto formuli třiatřicet dní v duchu, tedy bez hlasu, dvanáctkrát denně se stejnými přestávkami mlčky medituje a v duchu sedmkrát opakuje tento Zvuk.“

Po třiatřiceti dnech začíná tato formule člověka určitým způsobem ovlivňovat, což vede k mocnému energetickému vzplanutí a kvalitativním změnám v něm samotném. Jedinec se významně přetváří po duchovní stránce. Ve třicátý třetí den už je nejenom osvícen stavem vyššího Poznání, ale nachází se v tomto stavu pořád; tento stav je stabilní. Začíná vidět, poznávat a uvědomovat si skutečnost Boha. Toho, kdo objevuje formuli Prapůvodního Zvuku zpravidla přestává tento přízemní svět zajímat, protože se mu otevírá svět jiný, vyšší. Člověku je dána takzvaná ‚moc nad svým nitrem‘.

Člověk se může spokojit s touto ‚vstupenkou‘ do světa Boha nebo ještě navíc získat ‚moc nad vnějším světem‘. Za tímto účelem musí v průběhu následujících sedmi dnů po této třiatřicetidenní přeměně pročitat tu samou formuli podle stejného schématu, ale tentokrát už nahlas. V důsledku toho dojde k takové energetické transformaci, jež člověku otevře ‚moc nad vnějším‘, tedy tímto světem. Člověk se stane držitelem síly, díky níž je možné zasahovat a skutečně ovlivňovat přírodu, události a lidi, aniž by musel opustit svůj pokoj. Díky této síle získává člověk moc nad mocí v této pozemské sféře. Ale taková transformace vyžaduje i zvláštní Odpovědnost.

Ze šesti případů v dějinách lidstva, kdy člověk vlastnil formuli Prapůvodního Zvuku, se lidé třikrát spokojili s dosažením osobního osvícení, aniž toužili po ‚moci nad vnějším světem‘.

A to je pochopitelné. Když Člověk spatří to, co se mu odhalí, všechno ostatní prostě pomijí a ztrácí svůj význam. I když v ostatních třech případech byla taky zapojena síla Prapůvodního Zvuku. A vždycky to byly ženy, které na sebe vzaly Odpovědnost za osudy lidí. Tyto ženy, dokonce i po osvobození ze své biologické skořápky (těla), pokračovaly v duchovní spáse lidí,

i když se samy ve skutečnosti nacházely mezi oním a tímto světem. A to se mimochodem v duchovní rovině cení mnohem více, než když se člověk, jenž takovou šanci dostal, omezí jen na cestu svého osobního sebezdokonalování. Ale i Odpovědnost je tu mnohem větší.“

„To měl ale někdo štěstí,“ těžce si povzdechl Stas.

„Každý má Šanci“, pronesl Sensei jaksí zvláštním hlasem. A po krátké odmlčce pokračoval ve vyprávění: „Formule Prapůvodního zvuku se dávala v různých dobách. Abyste měli lepší představu, nakolik probouzí duchovní ezoosmósu lidí, kteří s ní přicházeli do styku, budu vám vyprávět příběh o jejich posledních použitích, přiblížený naší době.“

A vzhledem k tomu, že se to týká Ježíše, Marie, Agapita a templářů, myslím, že pro vás bude zajímavé se dozvědět skutečnou historii těch dob, kterou dlouhou dobu skrývají Archóntové před lidmi.“

Sensei se pohodlně usadil a začal vyprávět:

„Takže popáté se vzorec Prapůvodního Zvuku dostal na svět díky Ježíši Kristu. Ten, jak je třeba poznamenat, když pobyl na tomto světě a zhodnotil duchovní úroveň lidí, neurčoval to ‚losem‘, ale záměrně svěřil tuto formuli člověku, jehož považoval po duchovní stránce za nejvhodnějšího mezi všemi ostatními. Tímto člověkem byla Marie.“

„Matka Ježíše?“ ujistil se Ruslan.

„Ne. Ježíš to svěřil Marii Magdaleně, své jediné milované a zároveň nejoddanějšímu žákovi.“

„Cožpak měl Ježíš ženu?“ podivil se upřímně Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem.“

„A kdo byla ta Marie?“ zeptal se tiše Slávek našeho Kosti.

„Nějaká kající se hříšnice,“ vysvětlil mu s vážným pohledem Filozof.

Náš psychoterapeut se usmál dívaje se, jak chlapec odpovídá, nakabonil čelo a doplnil jeho krátkou řeč:

„V Ermitáži je takový obraz italského malíře 16. století Tiziana Vecelliho. Nazývá se ‚Kající se Marie Magdalena‘.“

Sensei se smutně usmál, zatímco je poslouchal a s jakýmsi odstínem zármutku pronesl:

„Marie Magdalena byla čistá jak duší, tak tělem jako kapka ranní rosy ve svitu slunce Kristova. Ale dodnes je vidět nenávisť těch, kdo oslavovali pýchu Petra samolibého a znásobili moc Pavla samozvance. Neboť tím jedem otrávil Pravdu u jejího samotného zdroje. Marie Magdalena byla a dodnes zůstává Pochodní na oltáři Lásky Krista.“

„Ano?“ zeptal se zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „Petra samolibého a Pavla samozvance? Zajímavé podání.“

„Mám-li se čestně přiznat,“ řekl Viktor, „po pravdě o Marii Magdaleně pořádně nic nevím. O Ježíšově matce jsem něco slyšel, ale o Marii...“

„Co o Marii, ale o Ježíšovi víš všechno jenom v hru-
bých rysech,“ přidal se k té společné vlně sebekritiky Stas. „Mimochodem, Sensei, pamatuješ, jak jsi nám sli-
boval, že nám povíš něco o životě Ježíše a o tom, jak z jeho Učení udělali náboženství?“

„Ano, ano, ano!“ zakýval Žeňa hlavou a v žertu několikrát zamával ukazováčkem. „I když mám sklerózu, tohle si pamatuju.“

Sensei si pomalu dolil do svého šálku horký čaj a ta-
juplně při tom mlčel.

„Bylo by velmi zajímavé si to poslechnout,“ popíchl „vývoj“ rozhovoru náš psychoterapeut, když viděl Senseiovo váhání.

Ten si několikrát lknul čaje a promluvil:

„Jednou jsem to slíbil a to znamená, že vám to nyní budu vyprávět. Jen bych vás napřed chtěl upozornit na následující: **V lidském světě není všechno to, co se zdá černé, doopravdy černé. A ne všechno, co se zdá**

bílé, je bílé. Vnímání barvy je ovlivněno vnitřním světem. Čím je duše čistší, tím častěji vidí člověk pravé barvy tohoto světa. A čím více roste duchovně, tím více si uvědomuje, co ve skutečnosti znamená tento svět. Snahy o poznání pravdy jsou bezesporu chvályhodné. Ale pamatujte, že když rozšiřujete znalosti, násobíte také smutek.

Naše mladá skupinka si vyměnila nechápavé pohledy. Nevěděla, co tím chtěl Sensei říci. Ale starší chlapci pozorně poslouchali bez přerušování, proto jsme následovali jejich příklad a nechali otázky na potom.

„Předtím, než začneme popisovat život Ježíše, se krátce zastavíme u života jeho matky Marie, protože příběh jejího života se velmi liší od toho, co se dodnes v církevních legendách dochovalo. Marie byla dcerou řeckých emigrantů, kteří žili na severu Palestiny v Galileji v městečku jménem Kana. Bylo umístěno na západě od Tiberiadského jezera v nádherném místě na úpatí hor. Chtěl bych poznamenat, že v té době byla populace v Galileji docela smíšená. Žilo zde hodně Fěničanů, Arabů, Syřanů a také Řeků. Když byly Marii tři roky, stala se sirotkem. Sousedé ji dali do zvláštního sirotčince, jenž se nacházel v té době ve velkém centru, ve městě Tiberiada na břehu Tiberiadského jezera. Tam prožila jedenáct let.

Když bylo Marii čtrnáct, byla prodána osmdesátiletému starci Josefovi. Ten si ji koupil jako služku do svého hospodářství. Vůbec si ji nevzal za ženu, jak se to nyní tvrdí. Navzdory dnes rozšířenému názoru byl Josef zámožným židem. Žil ve městě nacházejícím se několik kilometrů od místa, kde mnohem později vzniklo dnes proslavené město Nazaret. Josef byl vdovec. Společně s ním žili i jeho dospělé děti.“

„A čím se Josef živil? Byl tesařem?“ se zeptal Viktor.

„Ne. Byl to obchodník. Podle židovské tradice každý mladý muž by měl ovládat nějaké řemeslo, aby si

mohl nadále zajistit vlastní živobytí. Ani Josef v tomto ohledu nebyl výjimkou. V mladém věku se naučil řemeslu tesaře. A tak Marii využívali v hospodářství jako otrokyni. Když jí bylo sedmnáct let, „majitelé“ si všimli, že je těhotná. Josef ji vyhnal z domu, aby svoji rodinu nezatahoval do bohapustých řečí a do hanby. Tajně, aby to sousedé nezjistili, vyvezl Marii dál za město a nechal ji na cestě.“

„Samotnou?!“ řekla Taťána zděšeně.

„A navíc ještě těhotnou,“ připomenul jí Koťa.

„Těhotnou? A s kým?“ zeptal se Ruslan.

Stas se obrátil k Ruslanovi a s úsměvem podotkl:

„Už jsi něco slyšel o neposkvrněném početí?“

„A ty tomu věříš?“

„To již není takový mýtus,“ vmísil se do jejich rozhovoru Nikolaj Andrejevič, zřejmě proto, že Sensei během jejich diskuzí mlčel. „V nejzazším případě věda dospěla k potvrzení, že při určitých vnějších vlivech se ženské vajíčko může nitroděložně dělit a vytvořit normální plod.“

„Při určitých vnějších vlivech?“ zeptal se s úsměvem Žeňa a hned nadšeně potvrdil: „Při určitých vnějších vlivech samozřejmě může. Kdo by o tom polemizoval!“

Zatímco se kamarádi pokoušeli zakrýt své úsměvy, Nikolaj Andrejevič se ohradil:

„O tom nemluví. Ohledně daného problému se dělaly určité lékařsko-biologické výzkumy na zvířatech. Když samice ozářili radioaktivním zářením, způsobilo to dělení vajíčka a vytváření plodu samo o sobě. To v jistém smyslu nepřímou potvrzuje možnost vývinu těhotenství v panenském organismu. A přihlédneme-li k tomu faktu, že v těch místech, mám na mysli Palestinu, je plno jezer se zdroji radonu...“

„Radium?“ Žeňa se pokřížoval.

„Ne radium, ale radon,“ opravil ho Nikolaj Andrejevič. „To je radioaktivní chemický prvek patřící mezi vzácné

plyny. A radium patří ke kovům alkalických zemin. Mladíku, chemii jste se ve škole učili?“

„Vždyť on ani takové slovo nezná,“ odpověděl vtipně místo něj Stas a díval se, jak se Žeňa škrábe za uchem.

„Jak bych neznal? Známi!“ namítl kamarád. „Dokonce si pamatuju i první zákon laboratorních cvičení.“

„A jaký to je zákon?“

„Jak jaký? Horká baňka vypadá naprosto stejně jako chladná.“

Kolektiv se rozesmál a Viktor vesele pronesl:

„Takže to, co nechceš, to nezapomeneš.“

Nikolaj Andrejevič viděl, že Sensei popíjí čaj a mlčky sleduje vtipy chlapců a pospíšil si, aby znovu začali s přerušným rozhovorem.

„I když, pokud je mi známo, o neposkvrněném početí Marie se dodnes vedou spory. Verze se objevují nejrůznější. Od vědeckých předpokladů a možností partenogeneze až k takové lidské sentimentalitě, že Marie počala se zběhlým římským vojákem jménem Panter.“ Pak již přemýšlel mnohem tišeji a jakoby v pochybnostech pokračoval: „Ačkoli Panter nebo Pander je možná pouze předělání řeckého slova ‚parthenos‘ znamenajícího ‚panna‘...“

„Tak doopravdy. S kým Marie ve skutečnosti počala?“ zeptal se Ruslan a široce se usmíval.

Všichni s neskryvanou zvědavostí pohlédli na Senseie. Avšak na jeho tváři nebyl ani náznak úsměvu. Jeho pohled nebyl ani plný smutku, ani odsouzení.

„Ach lidi, lidi,“ hořce začal. „Cožpak je to tak důležité? Opravdu je početí Ježíše důležitější než to, kým On byl? Důležitější než jeho Učení? Vždyť On je výtvozem Boha, On je Synem Božím. Cožpak je smysl v Jeho těle, do něhož se dostal? Vždyť mnohem důležitější je, Kdo byl v tom těle a Pravda, kterou přinesl na tento svět.“

Po těchto slovech, jež pronesl s takovou vnitřní bolestí, všichni utichli a zatajili dech. Vášnivě hořící pohledy

rychle vyhasly a pokoušely se zahanbeně skrýt před Senseiovým pohledem, jenž jim pronikal až do hloubi duše. Dokonce i já, ačkoli jsem se neúčastnila té diskuse, jsem pocítila jakousi vnitřní stísněnost, zvláštní vinu kvůli svým přátelům i kvůli sobě, dokonce i kvůli celému lidstvu, kvůli tomu, že my lidé možná usilujeme o Světlé, ale to Živočišné je v nás ještě stále silné. Jak se říká, snažit se ještě neznamená být.

Sensei nečekaně narušil to příšerné tíživé ticho:

„Jen ten, kdo není schopný postihnout více, se zabývá malichernostmi.“

Jen co to dořekl, opět se odmlčel. Pohlédl stranou a těžce vzdychl. Po krátké pauze znovu pokračoval ve svém vyprávění harmonickým a klidným hlasem, jako by před tím ani neodbočil od tématu:

„Marie porodila Ježíše nedaleko od Tiberiady. První, kdo přiběhl na výkřiky rodičky, byli pastýři hlídající nedaleko stáda ovcí. Právě díky jejich včasné pomoci Marie spolu s novorozencem přežili. Své děťátko pojmenovala řeckým jménem Ježíš, což znamenalo ‚Spasený‘ a nikoliv ‚Spasitel‘, jak se toto jméno začalo vykládat mnohem později.“

„To znamená, že Ježíš se nenarodil v Betlémě?“ s podivem se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Ne. Pověsti o tom, že se Ježíš narodil v Betlémě, se začaly objevovat tehdy, když se Učení Ježíše proměňovalo v náboženství. A protože se touto otázkou zabývala nejvyšší vrstva židovských žreců, pak byl i text příslušně přizpůsoben. Podle jejich starých psaní měl Mesiáš pocházet z rodu krále Davida. A Betlém se považoval za ‚Davidův hrad‘. A celý náboženský příběh o Ježíši vycházel z této židovské domněnky.“

„To jsou teda věci!“

„Dnes náboženství předkládá příběh Ježíše tak, že údajně už v té době mnozí lidé, ještě před narozením Ježíše, věděli Kdo to je. Ve skutečnosti se v jeho pozemském

osudu všechno odehrálo tak, jako v životě Syna Člověka. Mnohé v životě Ježíše bylo náhodné, jak to označují lidé. Ale když se na to podíváme, byla to opravdu náhoda? Vždyť Boží skutky zůstávají pro člověka tajemstvím. Pomoc takto dávaná je na první pohled neviditelná.

Podle měřítka lidí, kteří si mnohdy neuvědomují dostatečně silně příčinnou souvislost jevů a pravé motivy různých událostí, se mnohé děje náhodně. Náhodně zabočíš do jiné ulice a potkáš známého, jehož jsi dávno neviděl, ale je nutné, abys ho viděl právě teď. Náhodou ses ocitnul v jiném městě a našel jsi tam svoje poslání. Náhodou jsi pomohl člověku a ten se o několik let později zcela náhodou ocitl v potřebnou chvíli vedle tebe a zachránil ti život.

To stejné se stalo i v osudu Ježíše. Marie se po porodu zotavila díky starostlivosti pastýřů, kteří jí náhodou zachránili. Však za několik dní po porodu se vrátila do Tiberiady už společně s dítětem. Když prosila o almužnu, opět ‚náhodou‘ k ní přišel starší Řek jménem Ambrož. Dal jí almužnu, zeptal se jí na život a vzal ji společně s dítětem s sebou do Egypta. Zde potom Ježíš žil spolu s matkou u tohoto neobyčejného člověka a zde dostal dobré vzdělání.“

„Neobyčejného člověka?“ chytil za slovo Stas. „Jak tomu máme rozumět?“

„Byl to samotný Mežanin, tedy člověk mající bezprostřední přístup do Šambaly.“

„To je teda! A tomu se říká ‚náhodné‘ setkání? Nikdy tomu neuvěřím!“ s úsměvem řekl Žeňa.

„Nejenom Archóntové se připravovali na příchod Ježíše do lidského světa,“ odpověděl Sensei.

„Ambrož? Zvláštní jméno. Nikdy jsem neslyšel,“ tiše řekl Slávek Kostovi.

„V překladu z řečtiny Ambrož znamená ‚nesmrtelný‘, poznamenal Sensei jen tak mimochodem a pokračoval v příběhu:

„Když měl Ježíš dvanáct let, poprvé si uvědomil svou Podstatu i to, Kým opravdu je. V té době už ovládal nejen určité duchovní praktiky, ale také celkem široké znalosti z filozofie, gramatiky, skutečné historie a některých exaktních věd. Znal několik jazyků a měl výjimečné lékařské dovednosti, čímž se spojoval Jeho neobyčejný dar uzdravování se znalostmi z tisícileté lékařské praxe Starého Egypta. V tomto věku už věděl Kým je, proč je zde a co musí udělat.“

„Tak teď je už jasné, proč tak usilovně taji mladé roky Kristovy,“ zamyšleně řekl Nikolaj Andrejevič .

„V souvislosti s tím, že Ježíš musel jít na Východ, vrací se s matkou do Palestiny. Po cestě potkávají chlapce, jenž byl vrstevníkem Ježíše a byl sirotkem. Jmenoval se Jan. Je to ten samý chlapec, jehož později ve spisech nazvali Předchůdcem.“

Marie a Ježíš vzali chlapce s sebou. Ježíš a Jan se velmi spřátelili a byli jako bratři. Prakticky dva roky, jež strávili v rodišti matky, Ježíš učil Jana a zasvěcoval jej do duchovních znalostí. Ve čtrnácti letech Ježíš nechal matku v péči Jana a odešel na Východ společně s obchodní karavanou.“

„Do Tibetu?“ zajímal se Voloďa a soustředěně poslouchal Senseie.

„Ne. O něco dále, do hornatého Altaje.“

Voloďa se udiveně podíval na Senseie s nevyslovenou otázkou na ústech. Načež ten odpověděl:

„Musel tam být.“

„A proč?“

Teď se Sensei podíval na Voloďu s neskrývaným překvapením. Tento pohled byl očividně srozumitelnější než sama odpověď.

„Aaa,“ se vzpamatoval Voloďa a živě dodal: „Rozumím!“

Sensei nesoustřeďoval pozornost na toto pro nás zajímavém místě a pokračoval v příběhu:

„Na zpáteční cestě navštívil Čínu, Indii a další východní země. Takže do Palestiny se Ježíš vrátil, když už mu bylo prakticky třicet let. Jan se v té době už aktivně věnoval kázání. Měl skupinu svých následovníků a samozřejmě jim často vyprávěl o Ježíši. A když se Ježíš vrátil z Východu, mnozí z Janovy skupiny jej následovali. Jedním z prvních učedníků, jež si vzal Ježíš, byl Ondřej. Ten samotný Ondřej První povoláný.“

„A co Petr? Není přece náhodou, že je Petr považován za prvního z apoštolů?“ vzpomněl si a snažil se ujasnit Nikolaj Andrejevič.

Sensei si dal několik doušek čaje a klidně odpověděl:

„Je to církevní legenda. Ve skutečnosti tomu tak není.

Ježíš nikdy nezval Petra mezi své učedníky a nikdy ho neprohlašoval poslem svého Učení, jinak řečeno za apoštola, zejména prvního apoštola!“

„Počkej,“ snažil se to pochopit Nikolaj Andrejevič. A co zmínka v Novém zákonu, že Ježíš uviděl Petra, jenž chytal ryby spolu s bratrem Ondřejem a vzal je s sebou, aby z nich udělal ‚lovce lidí‘?“

„Bible a zejména Nový zákon byly psány s velebením autority Petra a Pavla na pozadí činů Ježíše. Přečteš-li si pozorně knihy Nového zákona kromě už známých čtyř Evangelii, pak pochopíš, že se vše vykládalo s vyvýšením jejich autority a dogmat. Proč? Jde o to, že ti, jež stavěli na Učení Ježíšově náboženství, měli zejména mocenské cíle. Zkrátka pro ně bylo výhodné vyvyšovat tyto osobnosti na pozadí Ježíše. Ale jejich dogmata upevňovala člověka ve hmotě a nedělala z něj duchovně svobodného, na rozdíl od toho, jak to kázalo právě Učení Ježíše Krista.“

Sensei chvíli mlčel. Patrně poskytoval našemu kolektivu možnost pochopit, co jsme slyšeli.

„Pro to, aby člověk mohl prohlásit něco podobného, jsou zapotřebí závažné důvody,“ řekl zaujatě Nikolaj Andrejevič a očividně si přál poslechnout si od Senseie víc.

„Důvodů je víc než dost. Jednoduše nezaujatě pohlédni do historie, kým byl Petr a kým Pavel. Zanalyzuj to, porovnej a sám pochopíš.“

„Dobrý návrh,“ ozval se Nikolaj Andrejevič a s úsměvem dodal: „Ale ještě než vezmu knihovnu útokem, bych si rád poslechl tu historii od tebe.“

„Jak račte,“ pokrčil Sensei rameny. „Když jsme to téma již nakousli, vyložím vám tedy vše pěkně popořádku. Začneme Petrem. Ve skutečnosti tomu člověku neříkali Petr, ale Šimon bar-Jóna, což znamenalo Šimon, syn Jóny. Ne nadarmo ho nazývali synem Jóny. Ta přezdívka byla pro danou dobu normální. Jde o to, že Ondřej byl jeho nevlastní bratr.“

„To vcelku ano,“ souhlasil tiše Nikolaj Andrejevič, „o tom jsem jaksi nepřemýšlel. Vždyť Ondřej, to je ryze řecké jméno...“

Ale poněvadž Nikolaj Andrejevič mluvil tak, jako by spíš jen přemýšlel nahlas, Sensei se nenechal vyrušovat a vyprávěl dál:

„...Šimon byl Galileján a pocházel z vesnice Betsaida. Než se setkal s Ježíšem, byl již ženatý, měl dvě děti a pracoval jako rybář na Tiberiádském jezeře.“

„Zas to jezero,“ postěžoval si v žertu Žeňa. „Sensei, nezmiňuješ ho poprvé. Pouč mě, kde se nachází?“

„To mohu,“ řekl dobrácky Sensei, „představ si východní pobřeží Středozemního moře a řeku Jordán tekoucí podél pobřeží. Tiberiádské jezero se nachází zrovna v severní části Palestiny na řece Jordán. Mimochodem právě toto velké jezero v minulosti nazývali Galilejským mořem, Genezaretským jezerem, Tiberiádským jezerem, ‚mořem‘ Kinneref. Obrysem čímsi připomíná zanechanou stopu, jakoby otisk levého chodidla směrem na sever. Takže teď, když hledíš na mapu, už nezabloudíš,“ řekl s úsměvem Sensei a pokračoval v přerušovaném vyprávění: „Tak tedy Šimon o Ježíšovi poprvé slyšel od svého mladšího bratra Ondřeje, jenž tehdy ještě patřil do společnosti

následovníků Jana Křtitele. A když se Ondřej dostal mezi žáky k samotnému Ježíši, poprosil jej Šimon, neboť byl zaujatý Ondřejovým vypravováním o Ježíšových zázracích a uzdravování, aby ho k Němu zavedl. Přál si vidět všechny ty zázraky na vlastní oči a pokud by to bylo možné, také se jim naučit. Ten samozřejmě jeho přání splnil. Ale Šimon a Ondřej byli naprosto odlišní. Ondřej byl laskavý, upřímný, štědrý a velkorysý. Disponoval tedy těmi vlastnostmi, díky nimž se stal i žákem Ježíše. Šimon byl naprostým opakem. Byl mimořádně sobecký, ziskuchtivý, panovačný a máloduchý.“

„Taková charakterová protichůdnost se často objevuje v rodinách,“ opět tiše poznamenal Nikolaj Andrejevič a naslouchal Senseiovi.

„A teď si taky představ, jak se k informaci o Ježíšovi oba postavili. Zatímco byl Ondřej upřímně uchvácen, když vyprávěl o Ježíšovi a byl dojatý Jeho Velikou Duší, Šimon byl uchvácen právě tou silou vlivu, již ten člověk disponoval, když ‚donutil‘ takové lidi, jako byl Ondřej, aby se před ním chvěli. Cítíte ten rozdíl v lidských přáních a touhách?“

„A to zásadní!“ přikývl náš psychoterapeut.

„Jestliže Ondřeje ohromovala právě duchovní Podstata Ježíšova, jeho schopnosti léčit duši i tělo a pomáhat lidem, Šimon vycházel ze svých egoistických pohnutek a přál si naučit se to, co uměl Kristus, kvůli vlastnímu prospěchu a slávě. A tak hned první den, kdy přišel Šimon ke Kristovi, na něj Ježíš pohlédl, spatřil podstatu a přání toho člověka a nazval jej ‚Kifa‘, což v překladu znamená ‚kámen‘. Avšak ne ve smyslu, v jakém to interpretovali později, že na něm si Kristus přál založit Svou Církev. Byl to právě kámen jako podstata Šimona. Neboť stejně jako se dnes říká ‚má srdce z kamene‘, i tehdy existovalo něco podobného, ‚zkamenělé srdce‘. Tehdy se ‚kámen‘ považoval za nástroj lidského opovržení a odsouzení, a to kvůli všude rozšířenému trestu smrti

ukamenováním. Takže tedy Ježíš spatřil v Šimonovi, jenž si cenil Ježíše z pozice svého Materiálního principu, kámen lidského opovržení a odsouzení. Jelikož Ježíš viděl do lidských srdcí, nazval jej ‚Kifa‘ a tak ho nazýval od jejich prvního až do jejich posledního setkání.“

Stas zaujatě poslouchal a zeptal se:

„Takže ho Ježíš vyhnal?“

„Ale co tě nemá,“ odpověděl srdečně Sensei. „Ovšemže ne. Vždyť to byl Ježíš! Kromě Jeho opravdových žáků za Ním chodili různí lidé. Jedni proto, aby si prostě poslechli hřejivá laskavá slova Ježíšova. Jiní, podobně jako Šimon, si tajně přáli naučit se ty zázraky. Dokonce byli i tací, jež se podle rozkazu mocipánů zapojili do skupiny Jeho stoupenců, aby sledovali všechny Ježíšovy skutky a přesuny.“

„Opravdu mocipány zajímalo Ježíšovo Učení?“ informoval se ironicky Viktor.

„I Učení, i Ježíšova osobnost. Hlavně po tak na tu dobu odvážných prohlášeních Jana Předchůdce.“

„A Ježíš věděl o těch lidech v jeho okolí?“

„Ovšem. Vždyť to byl Ježíš!“

„Toto věděl a mlčel?“ zeptal se Košťa a byl opravdu na rozpacích.

Sensei pohlédl na chlapce a řekl:

„Nebudeme teď předbíhat událostem a budeme postupovat pěkně popořádku. Teprve tehdy pochopíte lépe podstatu Ježíšových činů, které později globálně ovlivnily historii celého lidstva. Tak tedy Kifa, jemuž se dokonce dařilo účastnit se tajných besed Ježíše s jeho pravými učedníky, se pokoušel logikou a rozumem pochopit to, co lidé vnímali duší. Kifova přání vycházela z materiálních pohnutek a tužeb. Proto Ježíšovo učení chápal špatně, zato mu ale lichotilo, že se nacházel ve společnosti Osoby, jež se mezi lidmi těšila takové slávě a úctě. Toužil naučit se od Ježíše všechno, co by mu následně mohlo přinést slávu a peníze.“

Nikolaj Andrejevič se zamyslel a zaraženě se zeptal:

„A proč říkáš ‚praví učedníci Krista‘? Kdo to byl? To bylo těch dvanáct lidí, kteří jsou uvedeni v Evangeliích?“

„Proto také říkám, že ne všichni, kdo byli připisováni k Jeho učedníkům později, když bylo vytvářeno patri-archální náboženství, byli takoví. Do skupiny pravých Ježíšových učedníků patřili jak muži, tak ženy. A byla to neobyčejná skupina, panovala v ní atmosféra svobody a rovnoprávnosti. Byla to skupina vytvořená podle vzoru vnitřního Imhotepova kruhu. A navíc právě žena, Marie Magdalena, byla první mezi Kristovými žáky. Právě Ji On nazval příjemcem Jeho Učení, svým Poslem, což v řečtině zní jako apostolos.“

„Chceš říct, že Marie Magdalena byla prvním apoštolem?“ zeptal se udiveně Nikolaj Andrejevič, očividně šokovaný podobným sdělením. „Myslel jsem...“

„Tos nemyslel,“ řekl Sensei tiše, ale srozumitelně, jako by se tím snažil říct víc, než říkal. „To tě přimělo tak přemýšlet. Dali ti připravené informace s označením příkladu hodného následování a tys je přijal. Nesmlouvavě, dokonce jsi ani nepronikl do podstaty toho, co se událo. Ale stojí za to sundat si klapky z očí a uvidíš, co se událo z naprosto jiného zorného úhlu, spatříš celý výjev.“

„Možná ano,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

Rozhovor na chvíli utichl. Taťánu patrně trápila zvědavost a tak se hned zeptala:

„A jak se Ježíš seznámil s Marií Magdalenou?“

„Když se Ježíš vrátil z Východu, často navštěvoval různá místa u břehů Tiberiadského jezera včetně města Migdal-el, kde žila Marie. Toto starobylé město leželo na cestě mezi Kopernaumem, v němž Ježíš často pobýval, a Tiberiadou. Mimochodem pozůstatky Migdal-elu se dochovaly do současnosti. Dnes tam ale stojí malé městečko Mejdél. V Migdal-elu se Ježíš setkal s Marií, jež později byla pojmenována Magdalena. Ještě jednou to zopakuj: Jak už jsem říkal, nebyla ani zbloudilá ani

‚posedlá sedmi běsy‘, z nichŹ ji ůdajně vylěčil JeŹiŹ. Pokud někdo měl běsy, zŹvisti, lŹi, pŹychy a pokrytectvě, tak jedině ti, kteří pŹi tvoření nŹboŹenstvě pomlouvali pannu Marii z Migdal-elu. Ve skuteĹnosti byla ĹistŹ, krŹsnŹ, chytrŹ, neziŹtnŹ a milosrdnŹ. A aĹkoli Marie pochŹzela z celkem bohatě rodiny, dobrovolně se vzdala vŹech privilegiě a vysokěho postaveně ve spoleĹnosti kvŹli tomu, aby byla s JeŹiŹem a mohla mu pomŹhat.“

„A proĹ ji pojmenovali Magdalena?“ zeptal se KoŹta.

Nikolaj AndrejeviĹ opatrně pŹednesl svoji domněnku:

„Pravděpodobně ji takto pojmenovali podle nŹzvu města Migdal-el, z něhoŹ pochŹzela.“

„VŹbec ne,“ namětl Sensei. „Je to vŹechno mnohem vŹnějŹi. V Evangeliu podle MatouŹe (v kapitole 16 verŹ 13-26) se zachoval nŹmět vytvořenŹ na zŹkladě skuteĹně udŹlosti. Pouze jejěm hlavněm hrdinou nebyl Petr, ale Marie. JeŹiŹ se zeptal svŹch ůĹedněkŹ, za koho Jej po-vaŹujě. ůĹedněci odpověděli, Źe za ůĹitele. A pouze Marie pochopila, Źe v tu chvíli otŹzka vychŹzela z Jeho Podstaty a odpověděla: ‚Ty jsi JeŹiŹ, Syn BoŹě‘. A tehdy ji JeŹiŹ řekl: ‚BlahoslavenŹ jsi, Marie, protoŹe ne tělo a ne krev ti to zjevily, ale MŹj Otec, jenŹ je na nebesěch. A pravěm ti: Ty jsi Magdala Ĺirkve Mě a brŹny pekelně ji nepřemohou‘. PrŹvě od tě doby zaĹali Marii říkat Magdalena. A neně to vŹbec proto, Źe byla z města Migdal-el. JednoduŹe v aramejŹtině magdala znamenŹ ‚věŹ‘. Pro zasvěceně lidi jsou ‚Magdala Ĺirkve JeŹiŹovy‘, ‚VěŹe Źambaly‘ Ĺi ‚Sloupy Věry‘ pojmy oznaĹujěcími zvlŹŹtně lidi, jimŹ jsou odhaleny a svěreny znalosti Źambaly. V rŹznŹch dobŹch a v rŹznŹch jazycěch se tito lidě oznaĹovali rŹzně, ale podstata se těm neměně. Staří Slovaně je napŹiklad oznaĹovali jako ‚VěŹe‘, coŹ znamenalo ‚Sloupy Znalosti‘ a takě ‚VěŹe Źambaly‘. Nebylo to nŹhodou, dokonce dodnes si slovo ‚VěŹ‘ zachovalo ve svěm sloŹeně u rŹznŹch nŹrodŹ takově pojmy jako ‚stoŹŹr‘, ‚znalŹ‘, ‚zasvěcenŹ‘. TakŹe pokud hovoŹíme o Marii Magdaleně, pak ona byla prŹvě

tím nejbližším učedníkem, jemuž Ježíš nejenže svěřil tajné znalosti, ale předal i to, co dnes lidé označují jako ‚Grál‘, tedy v podstatě adaptovaný vzorec Prapůvodního Zvuku. A to jsou právě ty ‚klíče od Nebeského Království‘, o nichž Ježíš řekl: ‚Dám ti klíče od Nebeského Království; a cokoli svážeš na zemi, bude už svázáno v nebi a cokoli rozvážeš na zemi, bude už rozvázáno v nebi.‘“

* * *

„Takže se stalo, že v Evangeliích Věž Kristovou nahradili Petrem?“ zeptal se zachmuřeně Voloďa.

Sensei pouze pokrčil rameny a poněkud zasmušile dodal:

„To je pouze dílo člověka...“

Ale ani to nestihl dokončit a už ho zavalily otázky.

„Ale proč vyměnili Marii za Petra? Jaký to má důvod?“

„A kam se poděl Grál?“

„Je pravda, že Petr třikrát zradil Krista?“

„Kdyby třikrát,“ řekl káravě Sensei. „Kifa je Kifa. Dokonce i tu noc, kdy lidé Pontia Piláta křísili Ježíše a Kifa si myslel, že je mrtvý, nabízel Marii Magdaleně peníze, aby si od ní koupil ‚klíče od království nebeského‘. Měl na mysli tajemství, které jí Ježíš předal při poslední večeři a současně i apoštolskou důstojnost spolu s prvenstvím mezi apoštoly. Za to ho Marie obvinila, že si myslel, že lidským může sáhnout na dar Boží.“

„Ano, řešil to s horkou hlavou,“ zakoktal Žeňa.

Andrej Senseie zcela nepochopil:

„Tak on tedy usiloval ‚lidský‘. Rozumím tomu dobře?“

„Ani náhodou,“ ohradil se Sensei. „Jedná se o to, že Ježíš ve svém Učení rozdělil chápání podstaty člověka na Božskou a Lidskou, stejně jako my je dělíme na Duchovní a Materiální princip. Proto on i Jeho učedníci používali slovo ‚lidský‘ ve smyslu ‚materiální‘.“

„A co je to ta apoštolská důstojnost?“ položil Jirka další otázku. „Je to nějaký dokument?“

„Ne,“ odpověděl Sensei. „Za apoštolskou důstojnost se považuje připojení se k Duchu Svatému přiložením rukou. Když Ježíš konal zázraky při léčení, zpravidla přikládal ruce na hlavu člověka a ten člověk se skutečně uzdravil. Tento skutek nebyl žádným rituálem, v ten jej přetvořili později. Ježíš jednoduše pomocí čaker rukou působil na energii člověka svou osobní duchovní silou. A kromě toho někteří Jeho učedníci z řad skutečných apoštolů mohli rovněž léčit lidi, jelikož jejich vnitřní víra byla čistá a jejich duchovní síla veliká.“

Kifa se svou lidskou naivitou rozhodl, že si tento dar od Marie koupí. Neboť tak jako v chápání Ježíšových učedníků nebylo nic nemožné pro člověka s velkou vírou, tak v chápání Kifově nebylo nic nemožné pro člověka s velkým finančním obnosem. Ovšemže se od Marie vrátil, aniž by získal to, co si přál a navíc ještě hodně rozlícený. Dříve se k ní choval chladně a žárlil na její prvenství ve společnosti Ježíšově, nyní ji zcela nenáviděl.

Po této příhodě se mezi Kristovými učedníky a stoupenici objevil termín ‚svatokupectví‘ označující konání lidí, jež si za peníze přáli získat apoštolskou hodnost a důstojnost kvůli vlastní slávě, moci a prestiži. Tento termín se v lidové řeči natolik uchytil, že ještě mnohem později, ve středověku, nazývali svatokupectvím kupování a prodávání církevních hodností, což mimochodem existuje ve skryté podobě dodnes. Ve středověku, kdy byla politická moc náboženství založeného na základě Učení Ježíšova silná, se svatokupectví stalo velice silným a možná dokonce nejsilnějším zdrojem příjmů papežů a králů.“

„Zdrojem příjmů?“ zeptal se Volodě posměšně.

„Ano. Za papežů se objevuje takzvaný ‚příspěvek svatého Petra‘, což byla zvláštní daň ‚svaté stolici‘. Došlo to dokonce až do takového absurdna, že ve 12. století

vymyslel a zavedl papežský úřad speciální listiny nebo-li odpustky (z latinského slova indulgentia – ‚milost‘). Díky nim člověk za určitou sumu vloženou do papežské pokladnice získal důkaz o odpuštění konkrétního hříchu nebo dovolení k vykonání jakéhokoli přestupku či hříchu.“

„Čili to byl v podstatě otevřený obchod s přestupky realizovaný svatou stolicí,“ uzavřel to Nikolaj Andrejevič.

„Ano. A navíc byla ve středověku stanovená ‚sazba‘ naprosto na všechno, počínaje různými druhy vražd a konče krvesmilstvem, ‚hříšným soužitím‘ a tak dál.“

„Zajímavé. A jak to upravili právnícky?“ položil Viktor, náš specialista na jurisprudenci, kuriózní otázku. „Copak to mohli psát tak otevřeně?“

„Psali to takto: ‚Jestli někdo zabije otce, matku, bratra, sestru, ženu či příbuzného obecně, očistí se od hříchu a zločinu, zaplatí-li šest grošů‘. Krvesmilstvo se cenilo na čtyři tourské libry, sodomie a zoofilie na 36 tourských liber a tak podobně.“

„Takže tyto církevní odpustky fakticky podněcovaly přestupky?“ velmi se podivil Viktor tomu, co slyšel.

Sensei ještě doplnil:

„Podobná praxe se uplatňovala celá staletí a odůvodňovali ji tím, že katolická církev disponuje jakousi rezervou dobrých skutků vykonaných Ježíšem, pannou Marií, apoštoly a svatými. A tyto dobré skutky mohou pokrýt hříchy lidí. Obchod s odpustky byl masový. A tak to došlo až k tomu, že těmi ‚nejnevinnějšími‘ byli bohatí a chudáci, kteří neměli na ‚příspěvek svatého Petra‘...“

„...byli bez viny vinnými,“ dokončil větu Viktor.

„Přesně,“ přikývl Sensei.

Po takovém sdělení to v našem kolektivu zahučelo jako v úlu.

„No teda!“

„To je mi pěkný ‚svatý příspěvek‘!“

„Ach ten Petr, ach... Jóny syn,“ řekl v žertu Žeňa.

„Co naděláš?“ dodal unaveně, leč s úsměvem Sensei.
„Jaké jsou skutky člověka, takové jsou i jejich následky.“

Chvilí posečkal a potom pokračoval zas ve svém vyprávění:

„Po Ježíšově odchodu se Kifa poněkud ztratil v koloběhu životních událostí. V tu dobu duchovně probudilo Učení Ježíšovo mnoho lidí, z nichž část nejenže si otevírala cestu k Bohu, ale osvobozovala se také od strachů své existence, nacházela duševní klid a svobodu. Takoví lidé, skuteční následovníci Kristovi, se stávali nebezpečnými pro panskou moc, neboť se nikoho nebáli a neschvalovali nad sebou žádnou moc, ani biskupy, ani velekněze, ani prokurátory, ani žrece. Věděli, že nad nimi je pouze Bůh a věděli, že tento život je dočasný a je jim dán pro duchovní růst, aby vystoupili zpod nadvlády materiálna a přestoupili do naprosto jiného světa, tedy do světa věčnosti, do světa Boha. Ale byla tu i další kategorie lidí, jež byli podobni Kifovi. Ti, i když chodili za Kristem, chápali Jeho slova po svém a nechávali je proniknout prizmatem svého Materiálního principu. Kifa sice strávil s Ježíšem dostatečně dlouhou dobu, ale nic z toho, co podle sebe považoval za důležité, se nenaučil. Zejména se nenaučil zázraky, jež vykonával Ježíš. Vracet se k rybolovu a shánět chléb vezdejší takovou těžkou prací nechtěl. Číst a psát neuměl. Ale chtěl žít pěkně, přinejmenším tak, aby ho uctivali a vážili si ho stejně jako Ježíše. Zpočátku se Kifa ještě nějak držel a využíval slávu Ježíšovu a skutečnosti, že byl kdysi vedle Něj. Ale když začali stoupence Ježíšova Učení pronásledovat, Kifa se najednou přidal k židovské obci, ke svému příteli židovskému knězi Jákobovi. Byl to týž Josefův syn, jenž je dnes připisován k ‚bratrům Ježíše‘. Později, když pronásledování trochu ustala, stvořili ti dva svou obec se svými pravidly, převzali dogmata jak z judaismu, tak z Ježíšova Učení a upravili si je podle svého způsobu...“

A potom nám Sensei odhalil informace, jež v nás zanechaly naprosto nesmazatelný dojem.

* * *

„Je potřeba vyzdvihnout, že v prvním století našeho letopočtu byl v Palestině naprostý duchovní rozmach, v jehož rámci se organizovaly nejrůznější obce, školy, směry, proudy. Samozřejmě bylo také hodně těch, jež toto využívali pro svůj prospěch a výdělek. Jákob a Kifa patřili právě do té kategorie lidí. Zůstali by ‚pastýři‘ své nevelké náboženské obce, měli by v ní nějaký ten drobný peníz a žili by tiše a pokojně, dokud se ovšem do jejich osudu nevmísili Archónti se svými plány a hrami vysoké politiky.“

„Archónti?“ podivil se Žeňa. „Co ti tady zas dělají?“

„Už jsem vám vyprávěl, že zrození a tím spíš činnost duchovně silných osobností značně oslabuje archóntskou moc. Pro Archónty je to ohrožení, a to především pro jejich ahrimanovskou ideologii, kterou vnucují lidem. A najednou se na světě objeví Ježíš! Archónti hned zpočátku zareagovali na objevení Krista mezi lidmi. Mysleli přitom ale na fiasko svých předchůdců ohledně Imhotepa. Prakticky od prvního Ježíšova kázání byli do skupiny Jeho stoupců dosazeni lidé Archóntů. V Jeruzalémě se pod bezprostředním vlivem ‚Svobodných zednářů‘ nacházel sinedrion...“

„Sinedrion?“ optal se Stas. „Co to je?“

„To byl takový vyšší kolegiální orgán moci v Judsku, se soudními a politickými funkcemi. Zasedal v Jeruzalémském chrámu a předsedal mu velekněz. Jeho součástí byli spolu se žreci (bývalými veleknězi, hlavami duchovních rodin, stařešinami, zákoníky) i představitelé světské aristokracie. Ještě před narozením Krista postavili Archónti do čela sinedrionu svého člověka, Svobodného zednáře jménem Hillel pocházejícího z nejvyšších

vrstev. Narodil se kolem roku 75 před našim letopočtem v Babylonii v urozené, bohatší rodině, jež si připisovala svůj původ k přímé větvi krále Davida. Jak jsem již zmiňoval, Babylon byl kdysi jedním ze světových center Archóntů, v němž připravovali svůj žrecký klan ‚Svobodných zednářů‘. Pravda, po nějaké době se přizpůsobili dominanci ostatních vedoucích kultur a aby zakryli své skutečné kořeny původu, přejmenovali Archónti tyto ‚Svobodné zednáře‘ na ‚pontifiky‘.“

„Jak?!“ reagoval užasle Nikolaj Andrejevič. „Pontifiky? A nic jsi nepopletl?“

„Ne, ke tvé litosti,“ pousmál se Sensei a sledoval jeho reakci.

„Ale pokud vím, pontifikátem se nazývá doba pobytu římského papeže v té hodnosti. A Velikým pontifikem podle toho nazývají samotného papeže!“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „A ty víš, proč se římský papež stal dědicem toho titulu? A koho ve starověkém Římě nazývali pontifiky? A odkud vůbec vzešlo to pojmenování?“

„Ne,“ odpověděl záporně Nikolaj Andrejevič a zakroutil přitom hlavou.

„Nejvyššího římského biskupa začali nazývat Velikým pontifikem po odstranění institutu žrectva, v němž tento titul nosil hlavní žrec (a později imperatoři). Samotné slovo ‚pontifikové‘ bylo vytvořeno od latinského slova pontifices, což znamená ‚stavitelé mostů‘ a v doslovném překladu ‚dělající most‘. Historikové si dodnes lámou hlavu nad tím, proč se vysoce postavení žreci, na jejichž povel se plnily jakékoli příkazy, nazývali ‚staviteli mostů‘? Odpověď na tuto otázku se nepokoušeli vypátrat pouze naši současníci, ale i pradávni badatelé jako Dionýsos, Plútarchos, Livius a mnozí další. A všechno je ve skutečnosti jednoduché. Jak se říká, když chceš něco dobře ukrýt, polož to na viditelné místo!“

V minulosti se mosty budovaly z kamene. Zpočátku byly kamenné pouze podpěry mostu, později zaměnili kamenem i dřevěná pole mostů. Mosty s kamennými podpěrami se stavěly i v Babylonu. Dokonce se až dodnes dochovaly zmínky o tom, že byl podobný most postaven přes řeku Eufrat ještě za panovníka Nebukadnesara II (605 – 562 před naším letopočtem). Takové mosty byly vyzdviženy přes řeku Nil v Egyptě 2650 let před naším letopočtem. A stavěly se podle ještě mnohem starších nákresů. A teď hádejte, kdo je stavěl v těch dobách? Vždyť budování mostů není zdaleka žádná lehká záležitost. Bez přesných inženýrských kalkulací, bez poznatků geometrie, matematiky a fyziky se člověk nemůže obejít, stejně jako je důležité znát zatížení, přihlédnout k optimální rychlosti vody a přesně vypočítat masiv mostu, aby vydržel nejen možné maximální zatížení, ale i silný nápor větru, proud a tak dál. Obecně je zapotřebí učinit mnoho výpočtů, než se přistoupí ke stavbě mostu, zejména, pokud je stavěn přes významnou řeku. A kdo se zabýval takovými důležitými vědeckými výpočty a stavbou mostů ve starověkém Egyptě? ‚Svobodní kameníci‘ Imhotepovi.

Archónti nazvali obrazně své žrece, ‚Svobodné zednáře‘ od Ahrimana, ‚pontifiky‘. Neboť to byli ti lidé, kteří jim stavěli mosty v časech, kdy se po nich Archónti ubírali ke své moci. Podle potřeby se ‚pontifikové‘ rozmísťovali do různých států a měst, kde Archónti potřebovali jejich ‚podporu‘, tedy do míst jejich koncentrace náboženské a politické moci. Podívejme se na takový historický příklad, jakým je město Pergamon. Bylo to obyčejné město postavené v XII. století před naším letopočtem v Malé Asii. Poté, co se zde usídlili babylonští žreci a vytvořili z města přední a významné kulturní centrum Starodávného světa, centrum architektury, matematiky, medicíny a dalších nauk, zněl titul panovníka Pergamonu (jenž v sobě spojoval náboženskou a politickou moc) ‚Pontifex Maximus‘, což znamenalo ‚Největší stavitel mostů‘. Díky

své aktivní práci stvořili ‚pontifikové‘ celé Pergamonské království (v III. – II. století před naším letopočtem). To již roku 133 před naším letopočtem nejenže bylo součástí Říma, ale posílilo i moc rozrůstající se světové državy – další dítko diktatury Archóntů.

Hlavní ‚podpěru‘ při stavbě tohoto ‚mostu‘ vybudovali pontifikové Archóntům v samotném Římě. První ‚kámen‘ tam byl umístěn již roku 715 před naším letopočtem, kdy po smrti panovníka Romula stanul na jeho místě Numa Pompilius, syn pontifika. Právě on, když se dostal k moci, založil a oficiálně zavedl kolegium žreců, mezi nimiž měli nejvyšší hodnost právě pontifikové. Sám sebe začal nazývat právě než Velikým pontifikem. Navíc zřídil Numa Pompilius náboženské kultury, založil řemeslné cechy, zavedl nový kalendář a stanovil zákony, podle nichž měla žít celá společnost.

Tak se začal Řím díky pontifikům měnit z obyčejného města ve významný stát. Ve starověkém Římě disponovali již členové žreckého kolegia, pontifikové, značnými plnomocemi náboženské i politické moci. Právě oni prováděli obecný dozor nad religiózními obřady a podle svých cílů a záměrů vedli takzvané Velké anály (annales maximi – chronologické zápisky). Tedy psali dějiny podle toho, jak se jim to hodilo a sestavovali soudní pravidla. Přitom si povšimněte, že sinedrion v Judeji, kolegium žreců v Babylonu a pontifikové v Pergamonu disponovali svého času podobnými funkcemi. A tak bychom mohli jejich ‚opěrné body‘ uvádět donekonečna.

Mnohem později, když se již moc pontifiků ve starověkém Římě začala rozrůstat do takové míry, že začali řídit imperátory jako pěšce, odešli tito lidé od Archóntů do ústraní kryptokracie a předali titul Velikého pontifika (ten se stal již veřejným) svým loutkám, a to zpočátku imperátorům, později římským papežům.“

„Tahle informace mnou doslova otřásla!“ pronesl udiveně Nikolaj Andrejevič.

„A to ještě nebylo to nejzajímavější.“

„Vážně?!“

„Pontifikové stvořili Římskou říši jako takový světový bič, jímž Archónti dlouhou dobu udržovali poslušnost ostatních států starověkého světa. Ideologie a systém hodnot římských obyvatel se orientovaly (ovšem za pomoci pontifiků!) na patriotismus. Ale jaký že vlastně patriotismus? Patriotismus ve smyslu představ o mimořádné předurčenosti římského lidu, o Římu, jako o nejvyšší důležitosti pro svého občana, o mimořádné předurčenosti osudem vítězství v těch nekonečných dobovatelských válkách v podstatě organizovaných Archónty i o povinnosti občana sloužit té velké impérii všemi svými silami a stavět důležitost státu nad osobní zájmy.“

„Ano, známá ideologie,“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

Žeňa se usmál a pronesl:

„Mimořádná předurčenost, říkáte. Taky znám jeden takový národ...“

„Poslyšte, k tomu vybízel Hitler!“ vykřikl rozrušeně Viktor kvůli své domněnce.

„Hitler už dávno zemřel,“ doplnil Volod'a. „Podívej se na dnešní Ameriku s tou jejich agresivní vnější politikou a propagandou patriotismu mezi svými obyvateli, leč naprosto obrácenou naruby.“

Sensei souhlasně vyslechl repliku starších kluků:

„Tak vidíte, už začínáte něco chápat. Ale to ještě není to nejzajímavější. Nejsměšnější je, že dnes současný svět žije podle právního schématu téhož římského práva, které sepsali pontifikové!“

„To je teda dobrý!“ vypískl ohromeně Stas a usklíbl se.

„Tak jsme se dostali do světlé budoucnosti,“ přidal se s nemalým úžasem Nikolaj Andrejevič.

„A my jsme ještě pochybovali, že tento svět patří Ahri-manovi?“ konstatoval Viktor a vyměnil si pohled s Volod'ou.

„Mimochodem co se týká Ahrimana,“ řekl Sensei, „úplně prvním Velikým pontifikem, jenž také původně zformoval ten světový institut žreců, byl Ahriman. Když byla jeho ‚staviteli‘ z nezajímavé vesničky vybudována jedna ze známých ústředních ‚podpěr‘ jménem Babylon a stala se nejnovějším místem soustředění náboženské a politické moci starověkého světa, tehdy stvořil Ahriman z tohoto místa hlavní město světového žectví. Spolu se svými věrnými poddanými Archónty tam vychoval mnoho žreců – pontifiků, jež byli poté nasazeni v Asýrii, Persii, Tyrásu, Sidonu, Elamu, Médii, Sýrii, Egyptě, Etiopii, Libyi, v zemích Malé Asie a na dalších místech. Přitom nejenže budovali nové ‚podpěry‘ Archóntům a oddané plnili jejich rozkazy, ale využívali svého postavení žreců, vydávali se za prostředníky mezi bohem a lidmi, úspěšně vyzvídali veškerá tajemství o daných zemích a jejich panovnících a poté to předávali do Babylonu, konkrétně do Esagily. Díky tomu drželi Archónti ruku na tepu starodávného světa a hýbali jeho politickými a náboženskými pákami.“

Voloda pozorně vyslechl Senseie a zeptal se:

„Nepochopil jsem úplně, kam předávali ty informace? Do Esa...“

„Do Esagily. To město jsem již zmiňoval. Archónti svého času vybudovali Ahrimanovi, jako Velkému pontifikovi, v centru Babylonu celé chrámové město a oddělili je od ‚vnějšího světa‘ velkou obrannou zdí. Nazývali ho Esagila. Kromě mnoha chrámů se tady rozkládal i ohromný zikkurat Etemenanki.“

„Zikkurat? A co to je?“ zajímal se Koša.

„Zikkurat je takové komplexní chrámové stavení, jež se budovalo ve tvaru zkosené terasovité pyramidy, s třemi až sedmi věžovými podlažími. Tedy v Esagile vytvořili Archónti náboženské centrum nejen Babylonie, ale prakticky všech tehdejších sousedních zemí starodávného světa, samozřejmě s ‚politickými řadícími pákami‘.“

„Takže město ve městě,“ zamyslel se Nikolaj Andrejevič. „Náboženské centrum světa ,s politickými radícími pákami‘. Přímo jako současný Vatikán v Římě...“ na posledním výroku se zarazil a najednou se mu zablýsklo v očích, očividně kvůli jakési domněnce. „Toto schéma...“

Ale Sensei ho nenechal domluvit, usmál se a řekl:

„A co jsi chtěl...“

Po těch slovech se Nikolaj Andrejevič již poněkud zdrženlivě, avšak se stejným nadšením vyslovil:

„Na tomto světě se teda dějou věci!“

Sensei tomu nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval ve vyprávění:

„Zajímavé je, že lidi začali Ahrimanovi přezdívat Nemrod. V židovské podobě to znělo jako Nimrod, což znamená ,bouřit se‘, ,vzdorovat‘ a jako obecné jméno se toto jméno dostalo do starozákonných biblických mýtů včetně těch, jež jsou spojeny s Babylonskou věží. Podle legend dochovaných až do dnešních dob neříkají Nimrodovi jinak než ,silný lovec zvěře‘, první lovec a také první, kdo rozpoutal války s ostatními národy.“

„Lovec zvěře? To je skutečně zásah do černého,“ poznamenal Viktor, „když vezmu v úvahu, jak včera s lehkostí ulovil náš Živočišný princip.“

„V knize Genesis se dochovala pověst, podle níž prý úspěch při lovu přináší Nimrodovi kožené oděvy, které ušil Bůh jako příkrývku pro Adama a Evu. Jak zvěř spatří daný oděv, padne před Nimrodem na kolena. A ten ji s lehkostí zabíjí. Lidé, když to vidí, jej prohlašují svým vládcem.“

„To je ale pověst,“ ušklíbl se Stas.

„To je přece jasné,“ začal vysvětlovat Viktor po svém, „kožený oděv, to jsou naše těla. A Ahriman využívá našich životních přání a tužeb, aby nás dostal na kolena a zotročil iluzemi materiálního světa. Tedy ve skutečnosti nás zabíjí. A my za to ještě hlásáme jeho myšlenky, celý život se pereme za právo prvenství jeho

milodarů. Takže fakticky prohlašujeme matérii za našeho pána?“

„Ať je to smutné, jak chce, ta pověst je dodnes živá,“ usmál se smutně Viktor.

„Jaká že to je pověst,“ řekl ochromeně Viktor. „Vždyť to je realita dnešní doby!“

Všichni pohlédli na Senseie.

„Nu, v každé pohádce je část pohádka a zbytek je pravda,“ odpověděl ironicky.

„Hm... ano,“ dával si načas Nikolaj Andrejevič. „Naprosto jsi nás omráčil!“

„Opravdu?“ usmál se Sensei. „To je teprve začátek vyprávění. Sami jste se dožadovali, že chcete poslouchat. Tak teď trpte,“ pronesl v žertu. „Pro příště budete vědět, k čemu vede bezmezná zvědavost.“

Kamarádi se rozesmáli a Viktor optimisticky dodal:

„Tak takovou zvědavost bych nevyměnil za žádné kožené oblečení!“

„Pak poslouchejte dále. Vrátime se k přípravě Archontů podniknuté před příchodem tak silné Duchovní Osobnosti, jakou byl Ježíš. Tak tedy Svobodní zednáři poslali Hillela z Babylonu do Jeruzaléma. Časem to udělali tak, že zaujal vážené místo vedoucího sinedrionu a sesadil tak dynastii Bne-Batara. Hillel zemřel kolem roku 10 našeho letopočtu a jeho potomci byli poté ještě po několik dalších pokolení židovskými patriarchy, nad nimiž Archonti drželi ochrannou ruku. Když Ježíš začal se svou činností na území Palestiny, ihned se dostal do hledáčku mocipánů. O to pak víc, že Ježíš nevykládal prostě své Učení, ale vykládal pravdu o světě, včetně pravdy o těch, kdo se nazývali ‚prostředníky‘ mezi Bohem a lidmi...“

„Ano, ano, ano. Hlásal cosi o farizejích, nazýval je lico-měrníky,“ vzpomněl si evidentně Stas na text z „Nového zákona“. „A propos, kdo to jsou ti farizejové?“

Žeňa se zaposlouchal do Senseie, a tak se na Stase podíval celkem nespokojeně, když ten projevil přání

vyslovit se. Avšak když Stas položil svou otázku, jeho přítel vyprskl smíchy:

„Pane jo! Ty jsi mi teda znalec historie. Četl jsi, četl a nevíš, kdo to je...Ti, no jak se... To není důležité! Ty bys klidně tu knížku ze slušnosti otočil, abys nekoukal na písmenka vzhůru nohama.“

Stas se spolu s chlapci usmál:

„Já jsem se soustředil na to hlavní a nezdržoval jsem se detaily.“

„Tak, tak,“ zaúpěl Žeňa jako starý děd a usadil se pohodlněji. „Nešlapeš včas na pedály a potom tady všechny zdržuješ svou brzdou. Ty jsi náš makulaturní závodník!“

„Ale prosím tě!“ mávl rukou Stas a bez známky zloby se rozchechtal spolu s chlapci.

„Ale opravdu, kdo to jsou ti farizejové?“ dotázal se Andrej Senseie.

„Hned vám to objasním,“ odpověděl Sensei. „Farizejové, to byla jedna z tehdejších vlivných starožidovských nábožensko-politických stran konkurující si s neméně vlivnou stranou Saduceů. Zkrátka součástí strany Saduceů (dle domněnek nazvané po Sadokovi, zakladateli dynastie velekněží jeruzalémského chrámu) byla hlavně žrecká aristokracie řídicí se dle své ideologie doslovným výkladem Mojžíšova zákona, tedy Tórou, odmítající nesmrtelnost duše, vzkříšení z mrtvých a tedy vcelku neuznávající eschatologické a misionářské názory. Saduceové sestávali z vlivných lidí zaujímajících významné státní a chrámové posty. Proto je více zajímala politika a hromadění kapitálu...“

Strana Farizejů (ze starožidovského slova perušim, což znamená ‚oddělivší se‘) sdružovala představitele středních vrstev. Sekta Farizejů se mimochodem objevila právě po Babylonském zajetí, v němž židé prožili téměř sedmdesát let a převzali mnohé z tamějšího náboženství. Proto Farizejové vykládali podle své ideologie Tóru a doplňovali své učení interpretacemi pověstí převzatých

z náboženství východních národů. Věřili v nesmrtelnost duše, ačkoli ji neoddělovali od chápání těla. Právě myšlenka budoucího vzkříšení mrtvých v těle, jež se později usídlila v křesťanství, byla v systému judaismu uzákoněna zejména díky jejich úsilí.

Farizejové trvali na přísném dodržování nařízení náboženského učení svými následovníky. Farizejská pobožnost byla však v mnohém předstíraná. Ježíš je nenazýval pouze licoměrníky, ale i komedianty, jelikož vydávali náboženské názory v podstatě převzaté z Babylonu, za své vlastní. Navíc ve svém učení tvrdili, že budoucí Mesiáš bude bojovný monarcha, jenž potrestá všechny hanobitele židů a stvoří ‚Království Boží na zemi‘. Farizejové se navíc považovali za jediné možné, kteří budou do toho Království přijati.“

„Stvoří Království Boží na zemi,“ zopakoval Viktor. „A soudě podle jejich ideologie, asi ještě ve ‚věčném těle‘. To jsou úplně nějaké ahrimanovské spletnice.“

Voloďa se na něj podíval s úsměškem a povídá:

„Přece jsi slyšel, že lidé byli v Babylonském zajetí a mnohé tam převzali.“

„A jak to mohli převzít, když tam byli otroky?“ bezradně se zamračil Ruslan. „Vzali je do zajetí.“

Žeňa si to nenechal ujít a zavtipkoval:

„Ruslane, tobě zjevně nedělá dobře, když namáháš své mozkové závity.“

Stas na to reagoval místo Ruslana:

„Jak se říká, ani mozkové závity nepracují bezchybně.“

Sensei ignoroval žertíky kluků a vysvětlil Ruslanovi:

„Otroctvím a útlakem trpěli hlavně chudí lidé toho národa. Bohatým, zákoníkům a duchovním se tam nežilo špatně, přizpůsobili se novým podmínkám. Dokonce i poté, co Kir II. Veliký osvobodil Židy ze zajetí (roku 539 našeho letopočtu dobyl Babylon) a propustil je do Palestiny, zůstali mnozí v Babylonu a mnozí,“ to slovo Sensei

zdůraznil, „zbohatli obchodováním a začali se usazovat v tehdejších velkých městech.“

„A kdo to byli zákoníci?“ zeptal se Košta.

„Zákoníci byli profesionální právníci, jež současně přepisovali Písmo Svaté.“

„I tady jsou právníci. Jako u římských pontifiků,“ postřehl Viktor.

„A co bys chtěl? Struktura je tatáž. Zákoníci byli přísluhovači Farizejů. A vůbec, Saduceje i Farizejce řídili jedni a ti samí. Ačkoli lidem připadali jako konkurující si strany s různými názory, ve skutečnosti to bylo stejně jako v politice stran ostatních zemí, a to jak tehdy, tak i dnes. Navenek si nadávají, nenávidí se, každý na veřejnosti hájí svůj elektorát...“

„Elektorát? Jak máme chápat to slovo?“ zajímal se Jírka.

„Pochází z latinského slova elector – ‚volící‘, ‚volitel‘. **Politikové pouze navenek vzdorují všemi možnými způsoby jeden druhému a potom, když skončí veřejná vystoupení, jdou se spolu takříkajíc potit do sauny. Protože v podstatě jsou to všechno hry jedněch a těch samých osob neboli Archóntů. Jejich loutky pouze vytvářejí dojem bouřlivé činnosti a obhajoby zájmů lidí. V reálu ale kvůli Archóntům jednoduše drží pod kontrolou masu lidí s různými názory. Když vyhasnou sekty, strany, hnutí, zdiskreditují se v očích společnosti, vytvoří se pak nové. Ty budou hlásat jiné názory, ale podstata tajného usilování o absolutní moc Archóntů zůstane stejná.**

Tak je to i zde. Saduceové byli mozkovým politickým centrem. Farizejům byl vyhrazen úkol spojit náboženství a státnost v podobě národní svěbytnosti v jeden celek a opanovat co možná největší elektorát. To úspěšně plnili. Ježíš o nich věděl mnohem víc než obyčejný lid, proto ne nadarmo nazýval všechny tyhle vedoucí pracovníky ‚licoměrníky‘. A co moc bohatých definitivně ubíjelo, bylo

to, že se Ježíš sám ničeho nebál a navíc to ještě učil ostatní. Takové šíření Svobody je samozřejmě děsilo. Jakou asi cenu měl skutek Ježíše, jenž přišel do Jeruzaléma, zašel na místo Jeruzalémského chrámu a vyhnal odtud kupce a směnárníky s obětní zvěří?“

„Copak je takový námět opravdu v Bibli?“ zamyslel se Viktor.

„Kupodivu se zachoval.“ Sensei se na chvíli odmlčel, jako by se na něco rozpomínal a pak pokračoval: „V Evangeliiu Matouše, v kapitole 21, jsou takové řádky z reálných událostí té doby: ‚Ježíš vstoupil do chrámu Božího a **vyhnal všechny ty, jež v chrámě prodávali a kupovali**, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů.‘ ‚A řekl jim: ‚Je napsáno: ‚Můj dům bude nazván domem modlitby‘, ale **vy z něho děláte doupe lupičů.**“““

Nikolaj Andrejevič útrpně pokývl hlavou a poznamenal:

„Od těch dob se fakticky nic nezměnilo. I dnes je v chrámech za každou službu ‚taxa‘.“

„No jo,“ přikývl Viktor. „A ještě si říkají ‚svatí otcové.‘“ Stas ironicky dodal:

„Představte si, že byste teď vstoupili do Chrámu a vyhnali odtud všechny, kdo tu budou prodávat a kupovat!“

„A kdo by tam zůstal?“ zeptal se ho jen tak mezi řečí Žeňa. Patrně si ani neuvědomil hloubku své otázky.

Nastala kratší odmlka, po níž celý kolektiv propukl smíchy. Pouze Sensei se smutně usmál a navázal na vyprávění:

„Teď si představte, v jakém šoku byli ortodoxní Židé tvořící sinedrion a mající v ruku politickou i náboženenskou moc. Najednou se objevil Někdo, za kým šel obyčejný lid. Ježíš fakticky podrýval autoritu i moc těchto pánů, ‚svatých‘ a ‚nedotknutelných‘ osob a ukázal jádro těch, jež nazývali sami sebe ‚prostředníky‘ mezi Bohem a lidmi. Ukázal, že to jsou jen obyčejní smrtelníci, kteří

místo toho, aby sloužili Bohu, spekulují s Jeho jménem a nutí lid, aby jim sloužil. Ježíš učil lid Pravdě a tomu, jak se může jakýkoli člověk dostat do Království Božího bez těchto ‚prostředníků‘. Neboť každý člověk je chrámem Božím. Musí pouze pohlédnout dovnitř sebe, aby spatřil božskou jiskru. Proto Ježíš svou kazatelskou činností dráždil Židy disponující mocí mnohem více než Řím, jenž obsadil jejich území. Tato okupace totiž znamenala mnohem více pro lid platicí daně, než pro ně samotné. To znamená, že bohatí si i za této nadvlády zachovali své bohatství. Ortodoxní Židé přistoupili, přirozeně, k ráznému jednání. Předali Ježíše soudu sinedrionu a obvinili jej ze všeho, co jen bylo možné. Že je nebezpečný vůdce, že vyzýval k povstání proti Římu a dokonce že je převandrovec z opovrhované Galileje. Jediné co nemohli, bylo ihned jej popravít, protože Římané odňali sinedrionu právo vynášet rozsudek smrti. Toto musely rozhodovat římské úřady. Ačkoli opět: Kdo stál za rozhodováním úřadů v ‚hlavním městě světa‘, pokud šlo o závažné záležitosti? Archónti.

Jediné, co nemohli Archónti předvídat, byl proslulý lidský faktor. Podcenili duchovní vliv Ježíše na lidské duše. Nečekali, že Pilát Pontský, sám římský prokurátor Judeje, se tak horlivě postaví na stranu Ježíše. Vždyť Piláta považovali za člověka hamižného, krutého a panovačného, jenž zřídkakdy upouštěl od svých rozhodnutí. Během služby nejednou udělal přítrž nepokojům v jemu svěřené Judeji. Nicméně setkání s Ježíšem jej zasáhlo tak hluboce, že později, když ho Archónti přiměli prohlásit veřejně Ježíše vinným, Pilát přesto tajně zachránil Ježíše a udělal vše po svém. I když moc dobře věděl, že mu něco podobného nikdy neprominou...“

„V jakém smyslu ‚všechno po svém‘?“ zeptal se Andrej.

„Už jsem vám to jednou povídal. Za prvé, římský setník Longinus, oddaný Pilátovi, mistrně zinscenoval před svědky Ježíšovu ‚smrt‘; zasáhl ho kopím mezi páte

a šesté žebro v určitém úhlu a nezasáhl tak ani jeden životně důležitý orgán. Ježíšovo tělo se nacházelo pouze v bezvědomí. Tady bych rád podotkl, že dvěma dalším odsouzeným k ukřižování zlámali holeně, jak se to obvykle při takových popravách dělalo, aby člověk umíral trýznivou smrtí udušením. Za další, na příkaz Piláta snažili Ježíše jako výjimku z kříže poté, co ohlásili jeho smrt a odnesli ho do jeskyně, i když se zakazovalo pohřbívat ukřižované v samostatných hrobech či předávat je k pohřbení příbuzným. Jednoduše je házeli do společného hrobu. Kromě toho vedle té jeskyně, když se v ní ještě nacházelo Kristovo tělo, držela dvacet čtyři hodiny denně hlídku římská stráž sestávající z Pilátových věrných vojáků. V jeskyni samotné poskytoval dva dny Kristovu tělu lékařskou pomoc jeden z nejlepších lékařů té doby, jehož nazývali „arabským Hippokratem“, se svými pěti syrskými pomocníky. Ti se sem dostavili na tajný Pilátův příkaz. Teprve poté přemístili Ježíše na bezpečnější místo, aby zcela nabral sílu. Když se Ježíš vyléčil, právě Pilát Jej zásobil nemalými prostředky, aby mohl tajně opustit zemi a odejít na východ. Roku 36 se k Archóntům dostala informace, že Ježíš zůstal naživu. Odvolali pak Piláta Pontského z funkce a zorganizovali soudní přelíčení kvůli jeho činnosti na bývalé pozici. Nicméně Pilát až do konce svého života nikdy nelitoval svého činu. Navíc považoval spasení Ježíše za nejdůležitější a nejvýznamnější skutek svého života.

„To je už osud,“ pronesl Volod’a.

* * *

„Vrátíme se teď k našemu vyprávění,“ pokračoval Sensei. „Ještě více než samotná postava Ježíše dráždila Archónty duchovní semínka, jež zaséval mezi lidmi. I když se je pokoušeli vymýtít a zároveň krutě pronásledovali stoupence Ježíšova Učení, jeho následovníků neubýlo.“

Když nebylo v jejich silách zničit je fyzicky, použili Archónti své staré prověřené schéma: nejde-li podobné hnutí zničit, je potřeba stanout v jeho čele. Takových způsobů ovládnutí moci nad ‚nepohodlnými‘, jak jsem již říkal, využívali v dějinách dost často a využívají je dodnes. Takže se zvažuje hned několik závažných otázek: útlak a likvidace aktivistů, nastolení autority a kontroly daného hnutí a vytěžení dostatečně solidní částky.

Touto ‚operací‘ pověřují Archónti Hillelova vnuka, v tu dobu významného Jeruzalémského rabína, autoritativního Farizeje Gamaliela. To bylo samozřejmé, neboť právě jemu ještě v době Ježíšova kázání na území Palestiny svěřili tajnou kontrolu a sledování Jeho činnosti. Už tehdy dosadil své lidi do skupiny Jeho stoupenců, která chodila za Ježíšem.“

Nikolaj Andrejevič si zlehka odkašlal a zajímal se:

„Stoupenci Kristovi, to jsou ti samí, jež v Bibli nazývají ‚sedmdesáti apoštoly vybranými Ježíšem‘?“

„Jak bych ti to řekl... Ve skutečnosti si Ježíš nevybíral přívržence svého Učení. Komu se jednoduše chtělo naslouchat Jeho Učení, ten naslouchal. A takových dobrovolných posluchačů nebylo ani zdaleka sedmdesát a ovšem zdaleka ne všichni byli pouze posluchači.“

„A proč právě sedmdesát? Proč ne šedesát, nebo osmdesát?“ pokusil se v tom vyznat Viktor.

„To je jednoduché. Když Gamalielovi lidé zapisovali nové náboženství, připsali Kristovi těchto sedmdesát učňů a nazvali je ‚apoštoly‘. Tento počet určili podle počtu členů sinedrionu, kterých bylo sedmdesát plus jeden hlavní velekněz, jenž to vše vedl. To znamená, že to jednoduše opsali podle struktury, jež jim byla dost známá. Mimochodem díky takovému určení bylo možné již celkem snadno vysvětlit čtenářům, odkud se mezi ‚svatými apoštoly‘ vzal například takový Varnava. A ne jen on.“

„Chceš říct, že Varnava ve skutečnosti nebyl apoštol?!“ zeptal se ohromeně Nikolaj Andrejevič.

Zatímco se ale „zdravý rozum naší společnosti“ takto ptal, neboť znal to dílo a očividně disponoval i znalostmi o tomto Varnavovi, naše mladá společnost seděla a dokonce ani nechápala, o kom vlastně je řeč a proč se Nikolaj Andrejevič tak podivil, když mu Sensei odpovéděl:

„Byl dosazený. Navíc to byl oddaný Farizej.“

„Varnava byl Farizej?“ podivil se ještě více Nikolaj Andrejevič.

To už Košta nevydržel. Nebyl popoháněn ani tolik zvědavostí ani přáním být v obrazu rozhovoru a jedním dechem vypálil:

„Kdo to byl ten Varnava?“

Sensei si s odpovědí dal chvíli načas a potom začal objasňovat. Ale jak se mi zdálo, spíše to vysvětloval Nikolaji Andrejeviči než našemu Filozovi.

„Když se to vezme kolem a kolem, jméno Varnava nebylo ani pravé jméno toho člověka. Takto se přejmenoval, když se vklínil mezi stoupence Ježíšovy. Jeho skutečné jméno bylo Josef. Narodil se na ostrově Kypru v rodině bohatých Židů, kteří navíc vlastnili půdu poblíž Jeruzaléma. Získal zvláštní vzdělání v Jeruzalémě u Gamaliela. A mimo jiné,“ to Sensei zdůraznil, jako by Nikolaje Andrejeviče upozorňoval na ten fakt, „v Jeruzalémě nebyl jeho vrstevníkem a přítelem na studiích nikdo jiný než samotný Šavel. Tentýž Šavel, jenž se později, díky úsilí Archóntů, stal apoštolem Pavlem a na jehož dogmatech bylo založeno křesťanství.“

Nikolaj Andrejevič zaujatě pronesl:

„Skutečně? Vždyť Pavla považují za Kristova apoštola z řad pohanů!“

„Nejzajímavější je, že se podobný mýtus podporuje dodnes, poněvadž Pavel byl a zůstane zvláštní figurkou ve hře Archóntů. Neboť on byl jejich chráněncem a oblíbencem, který fakticky přepracoval Učení Kristovo. Velmi jemně provedl záměny a nastolil základní poměry nového

náboženství, jež nakonec také byly přijaty církví jako základ věrouky.“

„A Pavel žil také na Kypru spolu s Varnavou?“ pokusil se Košťá znovu položit „moudrou otázku“, protože evidentně ještě zcela nechápal, kde je skryta podstata.

„Ani náhodou,“ odpověděl Sensei a s úsměvem pohlédl na Košťu, jenž se tolik snažil proniknout do podstaty toho, co se tu dělo. „Narodil se 11. roku našeho letopočtu ve městě Tarsu v Malé Asii (provincii Kilíkii). Dnes je to Tarsus a leží v Turecku.“

„On byl co? Turek?“ zeptal se bez známky ironie Ruslan.

„Samozřejmě že ne,“ pousmál se Sensei. „Turecko jako stát vzniklo Malé Asii až na konci 13. a na počátku 14. století. Tehdy patřila tato místa, prakticky stejně jako všechny ostatní země obklopující Středozemní moře Římu, který je všechny okupoval.“

Nikolaj Andrejevič se znovu vrátil k tématu, které ho zajímalo.

„To znamená, že Šavel byl Žid.“

„Ano. Byl čistě židovského původu. Předpokládá se, že jeho rod patřil k potomkům kolene Benjamína... Přesněji ho nazývali Saulem, což v tradičním převodu znělo jako Šavel. Svě jméno dostal na počest prvního krále izraelsko-židovského království, jenž vládl na konci XI. století před naším letopočtem a byl, jak si jistě vzpomínáte, dle starozákonného textu učiněn panovníkem ‚podle vůle boží‘, avšak později se pro ně stal ‚nepohodlný‘.“

Sensei hovořil s přestávkami, jako by se pokoušel podtrhnout jakousi dvojakost skrývající se v obsahu těchto informací.

„Aha,“ připomněl Stas ranní rozhovor. „To je ten ‚požádaný‘.“

„Naprosto správně.“

„A jméno Pavel se vzalo odkud?“

„Ačkoli byl jeho otec Žid, měl římské občanství. To samozřejmě zdědil i Saul. S tím bylo spojeno jeho latinské jméno Pavel.“

„Takže mu od narození říkali Pavel?“

„Vně rodinného kruhu ano,“ odpověděl Sensei a hned to vysvětlil: „To proto, že Tars bylo vzkvétající město, jež bylo mimo jiné vyhlášené kvůli své řecké akademii a vzdělanosti svých obyvatel. Jeho obyvatelé byli především Řekové a Aramejci.“

„Kde se vzali Řekové v Tur... tedy přesněji v Malé Asii?“ nějak nemohl pochopit Ruslan.

„V té době bylo v Malé Asii velmi mnoho Řeků. Masově sem začali přesídlvat po dobytí Alexandrem Makedonským, tedy ještě před vytvořením Římské říše.“

„Rozumím,“ dodal chlapec.

„Pavla vychovávali podle přísných pravidel farizejských tradic,“ vysvětloval dál Nikolaji Andrejeviči Sensei. „Jeho otec si přál, aby syn dostal skvělé rozmanité vzdělání. Proto Pavla kromě rodného jazyka prakticky od dětství učili řečtinu, latinu. Nejenže těmito jazyky dobře komunikoval a dobře jimi psal, ale znal také kulturu těchto národů a četl práce jejich výtečných spisovatelů. Kromě toho je potřeba poznamenat, že samotné město Tars bylo centrem zvláštního kultu ‚spasení‘, jež vznikl z úcty ke starodávnému bohu Tarku. To zanechalo i jistou stopu na světonázoru samotného Pavla. Později, když transformovali Ježíšovo Učení do náboženství, věnoval Pavel spíše pozornost právě otázce ‚spasení‘ (ovšem ve svém podání) než Ježíšově životu. Další vzdělání pak tedy získal Pavel v Jeruzalémě, v rabínské akademii. Učil se u ‚nohou samotného Gamaliela‘, jež mimo jiné byl rovněž velmi dobře obeznámen s řeckou kulturou.“

Saul ze všech sil vyjadřoval oddanost konzervativnímu judaismu a horlivě se připravoval na funkci rabína, tedy náboženského učitele. V dobách Ježíšových kázání v Palestině nebyl ani jeho posluchačem, ani studentem.

Navíc po dokončení Jeruzalémské akademie se ukázal jako sveřepý milovník farizejství a aktivně se účastnil pronásledování, věznění a likvidace lidí nepohodlných moci, včetně skutečných stoupců Ježíšových. Dělal všechno možné pro to, aby se vyšvihl před sinedrionem a měl tak jistou naději, že ho přijmou do této jeruzalémské „konkláve“.

„Konkláve? A to je co?“ legračně vykulil oči Košta.

„To je latinské slovo doslova znamenající ‚zakrytá místnost‘. Mnohem později začali pak takto nazývat radu kardinálů, jež se scházela v jedné místnosti kvůli tajnému zvolení římského papeže,“ vyložil mu Sensei a vrátil se k přerušnému vyprávění: „Saul snil o velké moci. Když Archónti nařídili, aby někdo stanul v čele toho nového nepokorného hnutí, najednou si Gamaliel vzpomněl na nadání svého studenta Saula. Právě on se pro roli ‚vedoucího‘ nového náboženství hodil jako nikdo jiný. O to víc, že dobře znal řeckou a latinskou kulturu. Vždyť právě mezi Řeky nalezlo Ježíšovo Učení ten nejvášnivější ohlas a šířilo se doslova jako oheň při silném nárazovém větru. A mimo to,“ vzpomněl si na něco Sensei a pohlédl na Voloďu, „když Gamaliel se svými lidmi připravoval tuto operaci, přidělili mezi sebou Ježíšovi kódové jméno ‚Cheirón‘ vypůjčené z řecké mytologie. Tak nazývali kentaura, nesmrtelné stvoření narozené napůl jako kůň, napůl jako člověk. Podle legendy nebyl Cheirón tolik po svém otci Kronovi jako po matce Filiře, jejíž původ byl patrně zcela vegetativní, jelikož se řecká Filira prezentuje jako ‚lípa‘. Kromě toho mezi ostatními kentaury vynikal Cheirón svou mimořádnou moudrostí a blahovůlí a byl vychovatelem proslulých hrdinů. Ježíš tuto přezdívku nedostal od Gamalielových lidí náhodou. V jejich očích vypadal skutečně jako Cheirón, díky svému původu a své činnosti. Navíc byl mýtický hrdina Cheirón vynikajícím lékařem, jenž lékařskému umění naučil samotného Asklépia. Jeho jméno poukazovalo také na obratné ruce,

jelikož ‚cheir‘ v řečtině znamená ‚ruka‘. A jak je nám již známo, Ježíš léčil lidi také přiložením rukou.“

„Ano, vtipálci se pustili do díla,“ vyslovil se Voloděa.

„A proč mu přidělili kódové jméno?“ nechápal zcela Andrej.

Viktor plácl chlapce přátelsky po rameni, mrkl a dodal:

„Až vyrosteš a staneš se detektivem, pak pochopíš.“

„No jo,“ řekl chlapec poněkud zklamaně. „Jací mohli být v té době detektivové? Vždyť je to první století našeho letopočtu! Nehorázně dávná minulost!“

Chlapci se po těch slovech rozesmáli ještě více a Voloděa se smíchem vysvětloval:

„A víš, jaká je nejstarší profese na světě?“

Žeňa najednou jako prvňáček zvedl ruku a třepotal s ní se zjevnou netrpělivostí:

„Já vím!“

„Rozvědka,“ pronesl spokojeně Voloděa a nedal mu možnost se vyslovit.

Žeňovi se ve tváři zračil neúměrný údiv. Spustil ruku a potom ji znovu vystřelil.

„Pak vím, jaká byla druhá profese na světě. Tak se mě zeptejte, prosím, prosím!“

„Ale my známe tvou odpověď,“ zasmál se Stas a pokusil se zase svěsit jeho ruku.

„Ale nevíte, protože to je...“

Stas se smál a sotva mu stihl zakrýt pusou svou dlaní:

„Máš mlčet!“

Žeňa se vytrhl z jeho pevného sevření a vykřikl:

„Kontrarozvědka!“ a vesele dodal (přičemž pořádně natahoval každé slovo): „Nehorázně dávná minulost!“

Když jsme se dostatečně nasmáli Žeňovu výstřelku, opět jsme pohlédli na Senseie připraveni poslouchat dále jeho strhující povídání.

„Tak tedy,“ pokračoval, „Gamaliel se setkává se Saulem v Damašku a svěřuje mu tajnou misi za slávu

židovské víry. Od toho okamžiku se Saul stává tím Pavlem, ‚horlivým‘ obdivovatelem Ježíše (jehož popravdě nikdy v životě neviděl) a ‚kazatelem‘ Jeho Učení. Později byla napsána historka o tom, jak se Pavlovi na cestě do Damašku stala zázračná událost, kdy mu hlas z nebes vyčínil za jeho minulé skutky a nařídil mu poslouchat ty v Damašku, kteří mu řeknou, co má dělat.“

„To je vtip!“ zakroutil hlavou Stas.

„Navíc se objevují i ‚svědkové‘ toho ‚zázračného zjevení‘. Všechno jak se patří. Po setkání s Gamaliem, přesně za tři dny, se Pavel podle ‚schváleného plánu‘ nechává pokřtít od Ananea – jejich člověka vklíněného svého času Gamaliem mezi stoupence Ježíšovy. Udělají to přitom tak, aby Pavlovo pokřtění vidělo co možná nejvíce Ježíšových stoupenců. K tomu také zinscenují Ananeovo vyléčení Pavlovy slepoty (tou samozřejmě nikdy netrpěl), jež se údajně událo na cestě do Damašku.

Potom Pavla odsouvají do Arábie, kde důkladně studuje materiály týkající se Ježíšova Učení, které mu poskytl Gamaliel a trénuje svou novou roli. Posílají ho tam také kvůli tomu, aby Ježíšovi stoupenci zapomněli na zvěrstva, která proti nim Pavel rozdmýchával. Když se Pavel vrátil do Damašku, byl již dobře kovaný v argumentech nového výkladu Ježíšova Učení a pokusil se mezi následovníky Ježíšovými rozvinout aktivní činnost. Ale nebylo to hned. Byl to takový Damoklův meč. Na jednu stranu se ukázalo, že co se týká vzpomínek na jeho dřívější činnost, mají lidé sloní paměť a nijak se mu kvůli tomu nedařilo dosáhnout kýžené autority, s jejíž pomocí by za sebou vedl Ježíšovo ‚stádo‘ ve svém výkladu. Na druhou stranu vyvolalo jeho chování, tedy především fakt, že naprosto otočil ve svých názorech, hněv pravověrných Židů, kteří ho začali považovat za zrádce. Nebude však přece běhat a vysvětlovat každému Židovi, že je to stále ‚on‘. Rozzuřil lid natolik, že musel tajně utéct z Damašku do Jeruzaléma.“

„No jo,“ uchechtl se Žeňa. „Nazdarbůh důvěřuj a můžeš skončit bez hlavy.“

„V Jeruzalémě se Saul setkává nejprve se Gamalielem. Jeho problém se řeší poměrně operativně. Připoující Pavla prozatímně k Jeruzalémské obci, jež podle svého světonázoru tehdy zaujímal mezi judaismem a Učením Kristovým středovou pozici. V jejím čele stáli nám již známí Židé Jákob a Kifa. Gamalielovi lidé se s touto obcí spojili přes Varnavu. Vždyť Kifa byl s Varnavou v příbuzenském vztahu. Byl ženatý s dcerou Varnavova bratra Aristovula a měl z toho manželství dvě děti – chlapce a dívku.“

„Kifa a Varnava byli příbuzní?“ zeptal se ještě jednou Nikolaj Andrejevič. „To jsem nevěděl. To jsem nevěděl.“

Sensei přikývl a pokračoval:

„Gamaliel navíc Pavlovi posílá na pomoc samotného Varnavu, jenž si svou pozici mezi přívrženci Ježíšovými více či méně upevnil. Právě Varnava později potvrzuje před věřícími ‚čistou pravdu‘ o ‚zázračném vyléčení‘ v Damašku, jež se Pavlovi událo a též ‚neličené pokání Pavlovo a jeho obrácení na novou víru‘. Tím i začíná ‚slavná‘ společná činnost Pavla a Varnavy. Musím říct, že v Jeruzalémě pracovali velmi plodně. Když je poslali do města Antiochie nad Orontem, vypořádali se místní jeruzalémské úřady se skutečnými Ježíšovými stoupenici velmi krutě, jelikož disponovali jejich konkrétními jmény a jeruzalémskými adresami a také znali místa jejich tajných setkání.“

„Zkrátka dáš jim jeden prst a oni ti utrhnou celou ruku,“ řekl Žeňa zarmouceně bez známky humoru.

Stas se zasmál a už jej chtěl opravit, ale Volodě ho předběhl:

„Kdyby prst...“

„A co je to za město, ta Antiochie pod Orontem?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič. Očividně si nepřál odchylovat se od tématu hovoru. „To slyším poprvé.“

„To je v dějinách křesťanství důležité město,“ řekl Sensei. „Antiochie pod Orontem byla v té době velkým městem a považovala se snad i za hlavní město východu. Nacházela se v severní Sýrii na řece Oront, dvacet pět kilometrů od Středozemního moře. Můžeme říct, že to bylo mezinárodní město. Žili tam představitelé různých národů, mezi nimiž vynikali Syřané i Židé. Ale většinu samozřejmě tvořili Řekové, potomci těch, jež se sem přesídlili z Athén, Argosu, Etolie a dalších řeckých měst.“

„A čím bylo tohle město tak důležité pro křesťany?“

„To hned pochopíš,“ odpověděl mu Sensei a zaujal jej již svou intonací slibující zajímavé pokračování. „Právě díky činnosti skutečných Ježíšových apoštolů se v Antiochii pod Orontem mezi Řeky a Syřany zrodilo mocné hnutí stoupenců učení Ježíše Krista. Řekové nenazývali Ježíšovo Učení jinak než **dobré blahodárné Učení**, což v jejich jazyce znělo **chrēstos logos**. Nazývali se křesťany,“ zde Sensei udělal důraz na hláске „e“, „Ježíše, tedy těmi, kdo studují dobré blahodárné Učení Ježíšovo.“

„Chceš říct, že slovo Kristus vzniklo odsud?“ zeptal se omráčeně Nikolaj Andrejevič. „A proč je to tedy Kristus a ne Krestus?“

Sensei se spokojeně pousmál a řekl:

„Protože Archónti nespí. Když bylo to hnutí v plné síle, poslali sem Pavla a Varnavu a také další podobné ‚kazatele – učitele‘. Gamaliela stálo velké úsilí, aby si podmanil obci ‚křesťanů‘ v Antiochii. A když se tam jeho lidem podařilo nastolit jejich pravidla a vytvořit jedinou Antiochijskou církev, výsledek překonal očekávání, neboť množství ‚pohanů‘ (jak nazývali ty, jež nebyli Židy), kteří přijali víru Učení Ježíše, již jim předložili v poněkud změněné podobě, převládli velkou většinou nad množstvím Židů upoutaných tímto Učením. Protože se v přepracovaném učení zachovala zrnka Ježíšova, která duchovně probouzela lid nezávisle na jeho národnosti a rasové příslušnosti, stávalo se to hnutí i pod záštitou lidí Archóntů

masovějším a mezinárodním. Podle úsudků Archóntů tento náboženský směr obsahoval všechny nezbytné vlastnosti adepta na světové náboženství, ovšem pod jejich kontrolou. Od tohoto okamžiku vnášejí Archónti do svého programu změnu, sázejí na Antiochijskou církev a mění ztrátový podnik na výdělečný.

Právě v Antiochii nazývají všechny následovníky interpretovaného Ježíšova Učení nacházející se pod dohledem Gamalielových lidí již jinak než ‚stoupenci Kristovi‘. Přiklánějí se k podobně znějícímu řeckému slovu ‚christos‘ (‚pomazaný‘), což je slovesným přídavným jménem od slova znamenajícího ‚zmírnit, udělat povolným‘, ‚pomazat‘. Díky důvtipu židovských ‚učitelů‘, takových, jakým byl Pavel, dobře erudovaných a skvěle znalých několika jazyků, zdůvodnili smysl toho slova araméjským ‚meši-hā‘ podle židovského ‚māšiāh‘, což znamená ‚mesiáš‘, ‚pomazaný‘, aby mu dodali nábožensko-obřadní význam.

Svým ‚svěřencům‘ sestávajícím především z Řeků neznalých židovských obřadů vysvětlovali, že stoupenci ‚Krista‘ jsou ti, které ‚pomazávají‘, a to je ještě výraznější než ‚křesťané‘, tedy ti, kdo jednoduše studují dobré Učení. Podle jejich výkladu je ‚pomazaný‘ ten, kdo je formálně přidělen pro vykonávání obřadů v podobě pomazání máslem nejvyšší posvátnou vznešenou ctností. Ačkoli ve skutečnosti Gamalielovi lidé slovo ‚pomazaný‘, ‚napomádovaný‘ používali pro ‚všelijaké věřící‘ v ironickém, ponižujícím smyslu, aby zdůraznili propast oddělující opovržením hodné nově obrácené ‚pohany‘ od příznivců z řad farizejů, tedy ortodoxních Židů. Navíc právě od této chvíle začali samotnému Ježíši přisuzovat židovské kořeny, díky čemuž se později s ohledem na křesťanské obce rozšiřuje idea etnické exkluzivity Židů. Soupenci ‚Krista‘ se jako přívrženci náboženství Židů podle Pavlova učení přirovnávali k větvím divokého olivovníku přivinutým ke kmeni olivovníku dobrého, domácího, kvůli tomu, aby **přiměli starý strom vykvést.**“

Nikolaj Andrejevič to zopakoval s vystižením podstaty věci:

„Přimět vykvést starý strom? Velmi moudrý a prozíravý tah, a to jak v politickém, tak v náboženském smyslu.“

„Ještě aby ne,“ usmál se Sensei a zcela vážně poznamenal: „Archonti budují na staletí a ne na pozemské okamžiky.“ Poté pokračoval dále ve vypravování: „Právě v Antiochii se hlavním jazykem stoupenců ‚Krista‘ stává řečtina. A právě Antiochijská církev, kterou Archonti učinili dočasným centrem křesťanství, začala vysílat takzvané ‚misionáře‘ do celé Římské říše. Mezi prvními byli třeba právě lidé jako Pavel a Varnava.“

„Misionáři? To slovo je utvořené od slova ‚mise‘?“ začínal se iniciativně Kostá.

„Přesně tak. Latinské slovo ‚missio‘ znamená ‚zásilka‘, ‚vzkaz‘. V náboženském kontextu označovalo rozšíření určitého náboženství mezi lidmi řídicími se jiným vyznáním.“

„Opravdu pochází pojmenování křesťanů od těch...“ řekla rozladěně Tařána. „A jak to teď má být s vírou...S vírou v Krista?“

„A co s tím má co dělat víra?“ zeptal se jí Sensei. „To co vám tu vyprávím je pouze historie, tedy popel minulosti. **Pro skutečného věřícího, ať už by patřil k jakémukoli náboženství, neexistuje taková síla a překážky, jež by mohly zastavit jeho duši upřímně mířící k Bohu. Skutečná víra je uvnitř člověka. Je-li opravdová, nic vnějšího pro ni nemůže být překážkou.**“

* * *

Nikolaj Andrejevič pozorně vyslechl Senseie a pospíšil si se svou otázkou:

„A Petr zůstal v Jeruzalémské obci? Toho by na rozdíl od Pavla nazývali apoštolem Židů. Bojoval tam za to, aby se křesťanství neodlučovalo od judaismu.“

Sensei se usmál:

„To ano. Ve vědě dokonce k dané věci vymysleli termín ‚petrinismus‘.“

„Jak? Jak?!“ optal se Žeňa a zvučně se spolu s ostatními zachechtal.

„Slyšel jsi správně,“ odpověděl chlapci Sensei a chystal se odpovědět na otázku Nikolaje Andrejeviče: „Apoštolem židů ho ‚nazval‘ Pavel. Kifa je stále Kifa, jak váš, tak náš. Jednoduše ho využili a nezasvětili do tajných záležitostí. Ve své podstatě jej Svobodní zednáři potřebovali pouze proto, že dlouhou dobu pobýval s Ježíšem. Kifa byl též velmi vhodný jako loutka velitele pro ‚pohanskou‘ víru. Proto ho Gamaliel využil a ani se nemusel příliš namáhat s jeho ‚přeorientováním‘. Když znovu začalo pronásledování skutečných stoupenců Ježíše v Jeruzalémě, byl Kifa (jenž v tu dobu pokojně a v míru přebýval v Jeruzalémské obci) náhle polapen a zavřen do vězení, jako by z ničeho nic. Leč ve skutečnosti to byla provokace ze strany Gamaliela. Nejenže Kifu vsadili do žaláře, ale vystrašili ho, že jej druhý den ráno popraví. Když potom přišli Gamalielovi lidé a slíbili Kifovi vysvobození výměnou za spolupráci, Kifa jednoduše nemohl uvěřit svému štěstí. Tutéž noc ho vysvobodili z vězení. Po odpovídajících instrukcích spěšně opustil Jeruzalém. Zamířil do Antiochie, kde měl stanout v čele Antiochijské církve.“

Sensei se odmlčel, o čemsi chvilíčku přemýšlel a pak se trpce usmál:

„Později se díky Lukášovi objevuje ve ‚Skutcích apoštolů‘ (kapitola 12) záznam, že sám Anděl Páně sestoupil v noci k Petrovi do žaláře a vyvedl ho odtud, vysvobodil ho z těžkých železných řetězů.“

„To je tentýž Lukáš, který napsal jedno z kanonizovaných Evangelíí?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano.“

„Ten byl taky zajedno s lidmi Archóntů?“ zeptal se Viktor.

„Byl Pavlovým člověkem. Ale o něm vám povyprávím o něco později,“ Sensei udělal krátkou pauzu a potom pokračoval: „Nejzajímavější je, že se Petrovy okovy uctívají dodnes; jednou ročně je vynášejí, aby se jim věřící mohli poklonit. Jejich význam ‚posvátné‘ relikvie jim dodal jeruzalémský patriarcha Juvenalius (5. století). Musel něco darovat Eudokii, jež byla manželkou byzantského panovníka Theodosia II., ale musel to být významný dar. V tu dobu (poté co Helena, matka panovníka Konstantina, vypátrala dřevěný kříž, na němž byl údajně ukřižován Kristus) byly v módě všechny podobné ‚předměty svatých‘. Tak věnoval patriarcha Juvenalius ženě panovníka okovy a prohlásil je okovy ‚samotného Petra‘.

„Nejenže je daroval, ale svůj dar ještě doplnil historikou, že křesťané, když uslyšeli o zázraku, jenž se udál s Petrem, střežili tyto železné okovy jako poklad a ti, kdo byli postiženi různými nemocemi a přicházeli k nim s vírou, byli prý uzdraveni.“

„Aha, platinová formule psychoterapie ‚kdo přichází s vírou‘,“ zamyšleně poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Nejen psychoterapie,“ upozornil Sensei, „ale lidské podstaty. Neboť kdo čemu věří, to také dostane...“

Žeňa s předstíraným obdivem začal „závidět“:

„Podívej, jakej jí ten chlap dal dárek! Borec! Jak se říká, levně a dobře. Vlci jsou sytí, kozy jsou celé. Jen si tady lámu hlavu, jaký dám prezent Petrovičovi k narozeninám. V kůlně mi leží takový rezavý studniční řetěz...“

Při těch slovech se Žeňa vynasnažil ukázat nereálnou tloušťku toho řetězu a jeho rozměry, čímž vyvolal u chlapců chechtot.

„A kdo je ten Petrovič?“ informoval se Andrej u Stase a smíchy sotva popadal dech.

„Jeho ‚milované‘ vedení,“ odpověděl a stále sledoval Žeňovo šaškování.

„A co?“ začal se Žeňa s vážnou tváří obhajovat a přitom se díval na smějící se chlapce. „Víte, jak dlouho byl

ve vodě a jak dlouho se válel v zemi! Oho!! Tak co by to nebyla starobylá rarita?“

„No, no,“ namítl Viktor, „za takovou ,starobylou raritu‘ tě akorát propustí z práce.“

„No není co ztratit!“ nechtěl se Žeňa pořád uklidnit a lhostejně pokrčil rameny. „Vždyť jsme ve svobodné zemi! Když mě propustí jeden otrokář, půjdu k jinému. O co jde? Ale jaká zůstane tomu chlapovi vzpomínka... Na celý jeho zbytek života!“

Po těch slovech se již celý náš kolektiv válel smíchy. A nejvíc ze všech se chechtali právě ti, kdo pracovali. Stas si celý rozesmátý utíral slzy. Pak máchl rukou směrem k příteli:

„Vyprávíš teda ale báchorky, že mě z toho bolí břicho. Pojdme teď zas v klidu poslouchat.“

„Vždyť už dávno mlčím,“ řekl Žeňa. „Kvůli vašemu řevu se teď brzdí celý proces poznání světa...“

Než jsme se všichni uklidnili, uplynulo pět minut. A jako první, kdo se zajímal o to, jak manželka panovníka přijala takový těžký dárek, byl samozřejmě Žeňa.

„Velkolepě,“ odpověděl Sensei zvesela. „Ale vůbec tady nejde o ten dárek, ale o to, že se ta historika začala šířit jako houby po dešti. Eudokia převezla ty okovy do Konstantinopole. Jeden okov poslala do Říma své dceři Eudoxii. Ta nechala vybudovat celý chrám ,Svatého Petra‘ a umístila do něj tu ,relikvii‘ jako cennost. I když v Římě se v tu dobu jakoby ,náhodou‘ objevily i další okovy, které Petr údajně měl před svou smrtí v Římě. Zkrátka jako vždycky.“

Nikolaj Andrejevič se smutně usmál a dodal:

„Skutečně, jako vždycky; trochu rozruchu, trochu mýtu plus několik věhlasných, pokud možno královských jmen a produkt s názvem ,významná relikvie‘ je na světě.“

„Co naděláš, takoví jsou lidi,“ souhlasil Sensei. „Ale my se vrátíme k naší historii. Když se Kifa dostal do

Antiochie ke Gamalielovým lidem, jimž byl k dispozici, prakticky okamžitě mu změnili jméno, jelikož evidentně vyzrazovalo jeho podstatu a bylo mezi učedníky Ježíšovými obecně známé. Tak začal Kifa používat důstojné řecké jméno Petr, což znamená ‚skála‘, ‚útes‘. Poté ho jmenovali prvním biskupem Antiochijské církve. ‚Episkopos‘ v překladu z řečtiny znamená ‚dozorce‘, ‚strážce‘.“

„Zdá se, že se Petr fakticky stal dozorcem nad obřady, pravidly a pořádkem, které mezi křesťany utužovali lidé Gamaliela,“ vyložil si pro sebe Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Kifovo ego bylo naprosto spokojené. Získal všechno, o čem snil: slávu, peníze, moc. A co bylo hlavní, nemusel pracovat v potu tváře. Ale nejde tu o něj ani o jemu podobné, ale o ztížení a zkreslení prostého, o materializaci a zpusťování duchovního. Vždyť v dobách Ježíšova kázání nebylo nutné obtěžovat se plněním speciálních obřadů ani vyznávat nějaký symbol víry ani se omezovat vykonstruovanými pravidly a řádem, aby člověk mohl být Jeho učedníkem. Jednoduše bylo nutné být Člověkem s dobrým milujícím srdcem a opravdově toužit po Bohu. Ježíš učil člověka cítit Boha uvnitř sebe, neboť každý člověk je Chrámem božím; učil cítit svou duši a žít kvůli jejímu spasení. Lidi od Archóntů obrátili vnitřní práci člověka se sebou samotným na vnější formální klanění se. Archónti to přitom zařídili tak, že se jejich lidé stali ‚prostředníky‘ mezi Bohem a člověkem a zavedli tvrzení, že bez jejich pomoci se člověk nespasí.“

„Zřejmě chlapci svým záležitostí dobře rozuměli,“ okomentoval Voloďa.

Sensei přikývl:

„Ještě aby ne! Takže jen co Petr získal nové poslání, prohlašují ‚misionáři‘ Antiochijské církve právě od tohoto okamžiku Petra všude prvním apoštolem Ježíše, vybraným, ‚nejvrchnějším‘ apoštolem. ‚Misionáři‘ poctivě pracovali po celé Římské říši i za jejími hranicemi jako

protipól duchovní práce skutečných apoštolů a učedníků Ježíše. Oni nejenom kázali. Jejich cílem a úkolem bylo vytvoření křesťanských obcí ve velkých i drobných městech, jež by vyznávaly jim poskytnuté náboženství na základě Učení Ježíše. Tito ‚misionáři‘ nezakládali pouze obce, ale stavěli do jejich čela vždy svého člověka jako vedoucího nebo presbytera, jak jej také nazývali od řeckého slova presbyteros – stařešina. Stoupenci se přitom měli řídit jenom jejich vírou, jejich učením a neposlouchat každého ‚lže-učitele‘. ‚Lže-učiteli‘ tehdy mimo učitelů ostatních náboženství nazývali tito ‚misionáři‘ i opravdové následovníky Ježíše, kteří stejně jako Ježíš vybizeli ke spasení duše a ne těla, kázali Jeho Učení, osvětlovali cestu přes hranol duše a ‚božského‘, a ne prizmu hmoty, tedy Matriálnímu principu neboli jak to nazýval Ježíš ‚lidského‘. ‚Misionáři‘ vytvořili velmi rozvětvenou síť křesťanských obcí podřízených jedinému centru řízení. Potom ‚misionáři‘ po těch obcích roznášeli pouze nová nařízení ‚shora‘ týkající se toho, jak správněji chápat a přijímat jejich Učení.“

„Taky jaké by to bylo,“ ozval se se sotva postřehnutelným úšklebkem Voloďa, „bez nařízení ‚shora‘, bez nichž se ani dnes ve světě neobejdeme.“

„Cože?!“ ohradil se proti jeho tónu Žeňa a zatvářil se vážně, dokonce poněkud nabubřele. „Chápeš, jak se ti lidi snaží? Bez oddechu lidem vymýšlejí ‚nařízení‘. Například jak naši politici pracují ve dne a v noci. Víš jaká je to zátěž? Vždyť na to je potřeba myslet! Představte si, jak musí být unavení!“

„Aha,“ uchechtl se Stas a připojil se k Žeňově žertovné náladě: „Celý den nespíš, celou noc nejíš, jak bys nebyl unavený!“

Všichni se zasmáli a Žeňa znovu přilil olej do ohně:

„Co chichichi? Ne, chachacha! Tak sami jděte a zvažujte na takové úrovni,“ přitom výrazně zdvihl prst, pohrozil jím a pokračoval: „Mozky se budou vařit jako

voda v konvici a potom se v tom bude stejně vařit celý národ.“

Chlapci se po těch slovech rozesmáli ještě více. Žeňa nad nimi beznadějně mávnul rukou a oznámil Senseiovi:

„Ne, tyhle husy nebyly stvořeny pro vysoký let. Radši budou sedět v louži a celou dobu kejhat!“

Nikolaj Andrejevič už nevydržel ten nekončící mládežnický humor a zatímco se chlapci překřikovali jedním vtipem za druhým, pokusil se Senseie vyptat na všechno, co ho zajímalo, vracuje se ke starému tématu:

„Co to bylo za shromáždění apoštolů, myslím v 51. roce?“

„Takové skutečně proběhlo,“ přikývl Sensei. „Roku 51 našeho letopočtu v Jeruzalémě. Ovšem skuteční apoštolové tam nebyli. Zato se zúčastnil sám Petr a zaujal čestné místo.“

„To je zajímavé. A co se tam projednávalo?“ zeptal se již i Viktor a připojil se k posluchačům.

„Ó, velmi závažné otázky,“ řekl Sensei s jemnou ironií v hlase a významně zdvihl ukazováček, čímž vtipně napodobil Žeňu. Chlapci se přestali smát a zaujatě pohlédli směrem k Senseiovi.

„Věřícím sdělili, že se ‚apoštolové‘ shromáždili v Jeruzalémě kvůli projednání jedné z velmi vážných otázek, a to mají-li všichni ‚pohani‘ obrácení nově na jejich víru plnit všechny židovské obřady, zejména mají-li podstoupit obřizku nebo ne?“

Jak se Sensei pokoušel zakrýt úsměv a obracel se proto k Nikolaji Andrejeviči a k Viktorovi, starší kluci se opět rozesmáli.

„Čemu se zase řehtáte?“ znovu na ně zaútočil Žeňa svým milovaným žertovným způsobem. „Neslyšeli jste? To je velmi závažný problém!“ Dál si už nevšimal jejich bezuzdného smíchu a obrátil se zpět k Senseiovi. Zkrabatil čelo a znepokojeně se zeptal: „A jak to rozhodli?“

Jenže pokračovat v rozhovoru bylo prostě nemožné kvůli novému všeobecnému záchvatu smíchu. Sensei počkal, dokud se chlapci neuklidní, a odpověděl:

„Rozhodli, že nově obrácení ‚pohané‘ nemusí dodržovat všechny židovské zákony.“

„Uuuff,“ vydechl s úlevou Žeňa. Teatrálně si setřel pot z čela, a dokonce si potom otřepal ruku.

Nehledě na nejnovější vlnu smíchu všech Sensei pokračoval:

„Kromě čtyř zákazů...“

„Ano?“ zbystril Žeňa. „A jakých?“

„Zprvce se jim přisuzovalo odpírat si. Jednoduše řečeno nejíst maso, které zůstávalo po ‚pohanských‘ obětování. Zpravidla se po obětování dostávalo do prodeje.“

„A kam ho teda měli dávat?“ imitoval Žeňa hluboký hlas popa. „Je potřeba, aby se v hospodářství nic neztrácelo.“

„Za další, zdržovat se jakýchkoli zardoušenin.“

Nato se Žeňa zašklebil a štítivě pohlédl na Stase.

„Kanibalismu teda vůbec neholduju.“

Chlapci se opět rozchechtali.

„Zardoušenina není žádný kanibalismus,“ vysvětlil se smíchem Sensei. „Tato zdrženlivost hlásá, že se nesmí požívat maso zvířat usmrcených udušením bez vytečení krve. Krev totiž Židé považovali za sídlo duše a konzumaci jídla, v němž se nacházela krev, považovali za strašný hřích.“

„Aha,“ dal si Žeňa na čas, ale očividně se „pro jistotu“ demonstrativně odsunul dál od Stase.

„Za třetí, bránit se neřesti. Tento bod měl v jejich interpretaci zvláštní smysl.“

„Ještě aby ne! Obzvlášť, když si uvědomíme, s jakou žárlivostí přistupoval Petr k prvenství Marie Magdaleny v Ježíšově společnosti,“ poznamenal Viktor.

„Jistě. Jeho nepřátelský vztah k Marii Magdaleně zanechal stopu na vztahu k ženám obecně. Kromě toho

Petr dokonce i ve svých ‚biskupských‘ kázáních vyzýval ženy, aby se odvracely od manželství. Jenže jde o to, že se daným bodem zdrženlivosti od neřesti rozuměla takzvaná ‚chrámová prostituce‘ praktikovaná některými ‚pohanskými národy‘. Ačkoli samotní ‚pohané‘ považovali své obřady za starodávné rituály harmonie mezi mužem a ženou. Avšak podstata tohoto problému se skrývá mnohem hlouběji, přihlédneme-li k tomu, že u Archontů byla vždy dominance mužské síly, tedy tma a agrese.“

„Nedílná moc patriarchy,“ zachytil myšlenku Nikolaj Andrejevič.

„Naprosto přesně,“ potvrdil Sensei.

Žeňa se zatvářil zamýšleně a začal uvažovat:

„Tak tedy ‚neřest‘ mi nehrozí,“ zamyslel se a dodal „přínejmenším následujících dvacet čtyři hodin.“ Pak se zeptal Senseie: „A jaké bylo čtvrté pravidlo?“

„Čtvrté? Všeobecně mravní: Nedělat druhému to, co bychom nechtěli, aby on dělal nám.“

„Dobré pravidlo!“ přikývl souhlasně Žeňa, vesele pohlédl na Stase a začal si mnout ruce: „Co bychom ti tak udělali, co bys sám nerad?“

Kolem opět zaburácel dunivý smích naší společnosti.

„Ty seš teda klaun!“ zasmál se Sensei s ostatními a nesouhlasně zakroutil hlavou.

Když smích utichl, Nikolaj Andrejevič se obrátil k Senseiovi a promluvil:

„Řekl jsi, že to stanovili věřícím. A co se ve skutečnosti řešilo na tom ‚setkání‘?“

„Ve skutečnosti bylo shromáždění svoláno v souvislosti s přerozdělením moci a vypracováním základní strategie a taktiky další činnosti. Přirozeně před nimi stála také otázka ohledně nového určení (obměněné struktury vedení) ve vrchních kruzích nového náboženství. Petr se snažil zaujmout klíčové místo. Ale kvůli jeho nízké gramotnosti a přehnané ambicióznosti

značně prohrával s Pavlem a jeho bystrým intelektem, skvělým vzděláním a erudicí. I dříve mezi nimi byly velké roztržky.“

„V boji o moc?“ zeptal se Volodža.

„Nejen. Dodnes se například dochovala historika popsaná samotným Pavlem v dopisu k obyvatelům Galacie o tom, jak Pavel obvinil Petra, že se považuje za žida – křesťana, nicméně se ale přetvařuje, protože vyjadřuje své pohrdání k příslušníkům jiného národa. Pavel zde připomíná Petrovi jeho příchod do Antiochie.“

„A co se stalo v Antiochii?“ zajímal se již Nikolaj Andrejevič.

„Když přijel Petr do Antiochie, nadchl se ve své nové roli všeobecným vyzdvihnutím jejich náboženství mezi těmi, jež oni nazývali ‚pohany‘, což sám nezpozoroval, když opět vypadl z židovských tradic a začal se stravovat spolu s ‚pohany‘ za společným stolem. Když se o tom dozvěděli Židé, pustil se Petr do toho, aby dokázal svou nevinu; prý se to nikdy nestalo, skrýval svůj kontakt s ‚pohany‘ za jedním stolem a obával se toho, že ho Židé odsoudí. Kifa je prostě Kifa,“ usmál se Sensei. „Je to pouze člověk se svými slabostmi a touhami. Proto se snažil zavděčit se Židům a zveličit se v očích ‚pohanů‘.“

„A jak skončil tenhle boj o moc?“ položil otázku Stas.

„Petr se stal veřejným vedoucím této organizace a Pavel faktickým.“

„Soudě podle struktury organizace Archóntů, jinak to ani být nemohlo,“ poznamenal Volodža.

* * *

„Pavel jako faktický vedoucí nového náboženství systematicky celkovou ideologii křesťanství,“ pokračoval Sensei ve vyprávění. „Ve svém učení se skutečně opíral o slova Ježíšova, velmi šikovně a jemně dělal změny v klíčových momentech Učení. Zavedl například pojem

tělesného vzkříšení z mrtvých, zavedl chápání hříšnosti člověka od jeho narození a tak dál. Jen tak mimochodem mluvil o tom, že je Satan pravým vládcem celého světa a celkově tyto otázky ponechal ‚bezprostředním posluchačům‘ nezodpovězené. Poté právě Pavel ‚objasnil‘ Jeho slova věřícím a rozvinul to téma takovým způsobem, že spojil moc Satana nad lidstvem s prvotním hříchem a Satana samotného přeměnil na jakousi vesmírně všemohoucí bytost.“

„Proč?“ nechápavě pokrčil rameny Stas.

„Jak proč? Aby mezi věřícími vyvolal strach, neboť strach zotročuje lidi. Všimněte si, že v judaismu označují Satana v doslovném smyslu slova jako ‚protikladného‘, ‚našeptavače‘, ‚podněcovatele‘. V tradičním zobrazení judaismu byl obraz Satana poprvé přesněji vyličen v biblické knize Jób napsané v V. století před našim letopočtem. Zde je představen jako zlomyslný anděl zcela však závislý na Jahvovi (jméno židovského boha) a konající zlo pouze s Jeho dovolením. Žid Pavel staví ve svém Učení určeném především ‚pohanům‘ Satana do role vesmírného protivníka vzdorujícího Bohu. Kromě toho položil základy, podle nichž později Jan popsal eschatologickou celosvětovou bitvu mezi pekelným vojskem Satanovým a vojskem Boha. Co se za tím podle vás skrývá? Elementární zotročení věřících. Kvůli zvyšování strachu povznesli lidé Archóntů Satana sloužícího Bohu na Satana čelícího Bohu, divže mu nepřisoudili stejnou sílu a moc.

Navíc právě Pavel stanovil, kdo to je Kristus a co je Jeho Církví, o což se potom začalo opírat křesťanství. Aby se upevnily tyto formulace nového náboženství, jež se později staly křesťanskými dogmaty, napsal Pavel mnohočetné epištoly, v nichž poučoval mimo jiné i o povinnostech a způsobu života v křesťanských obcích včetně toho, jaké by měly být vztahy v rodině, v každodenním životě. Píše tato ustanovení, aby uvedl lidi na ‚správnou cestu‘ a aby tito lidé přísně následovali ‚správné učení‘.

Varuje před tím, aby je nikdo neoklamal a aby se vystříhali ‚lže-učitelů‘, kteří se prý chtějí zmocnit vedení nad křesťanskými obcemi.“

Voloda tiše pronesl:

„Ano, solidní lidé se pustili do práce.“

„A co sis myslel? Všechno to není jen tak. Dali si s tím ovšem práci, a nemalou. Leč to všechno byly pouze první krůčky k vytvoření mocného světového náboženství,“ souhlasil s ním Sensei a začal vypravovat dál: „Na počátku 60. let našeho století byli do přípravy určitých politických událostí, jež se měly udát podle záměru Archóntů roku 66, zapojeni Gamalielovi lidé. Ačkoli sám Gamaliel zemřel již roku 52, jím vytvořená organizace se i nadále aktivně činila. Na 66. rok se plánovaly závažné politické změny. Archónti se řídili svými pravidly hry a připravili naráz několik paralelních variant řešení té otázky. Jedna možnost zahrnovala plán Gamalielových lidí, v němž se zamýšlelo povznést Petra do hodnosti nejvyššího pastýře nového náboženství ‚pohanů‘ a samozřejmě nové loutky pro ně samotné.“

„A proč to potřebovali?“ nechápal Viktor. „Vždyť měli římské pontifiky – žrece, kteří, jak jsem pochopil, stejně všechno řídili.“

„Ano i ne,“ namítl Sensei. „Jde o to, že Ježíš již svým příchodem na tento svět jako Bódhisattva nevyvolal pouze duchovní rozmach, ale mocnou vlnu, v jejímž důsledku začal v Římě v 1. století našeho letopočtu náhle a prudce narůstat počet stoupců nejrůznějších starých kultů, například kultu egyptské bohyně Isis, malasijské Veliké Matky a tak podobně. Chrámy tradičních bohů rychle pustly. Tento proces nebyl ani tolik spojen s rozšířením Římské mocnosti a s příchodem nových kmenů a národů (i s jejich bohy a náboženstvími), jako ve skutečnosti s příchodem Ježíše a opravdovými duchovními cíli Jeho mise i směrem Jeho Učení. Situace v římské společnosti byla tehdy přesně taková, jaká je

dnes u nás (nehledě na to, že u nás probíhá rozpad a oni měli říši upevněnou); stejné duchovní napětí, nejistota zítřků kvůli téže politické a sociální nestabilitě. Navíc se stejně jako dnes objevovalo množství lidí tvrdících, že právě oni jsou noví proroci a disponují nadpřirozenými schopnostmi. Prohlašovali se za syny různých bohů, za jasnovidce a divotvůrce, slibovali vyléčení lidí, spasení světa a slibovali lidem, kteří v ně uvěří, že je udělají šťastnými. Pro mnohé mocipány byla takzvaná ‚masová psychóza‘ na religiózní půdě nepochopitelná. Ale ne pro Archónty. Oni znali skutečnou příčinu, jež vyvolala mezi lidmi podobný jev, proto prakticky ihned začali jednat proti Ježíšovým stoupencům a proto tak spěšně začali organizovat centralizovanou strukturu nového náboženství.

A teď si představte, že pouhý příchod Ježíše na tento svět vyvolal takovou mocnou duchovní vlnu mezi lidmi a v podstatě odebral značnou část elektorátu žrecům – pontifikům Římské říše. A to už nemluvím o Jeho Učení probouzejícím duše lidí a o další činnosti Jeho skutečných následovníků! Vždyť kdo bude poslouchat pohádky duchovních, pontifiků a žreců, dívat se na tváře mocipánů a zbožně je uctívat, když Kristus a Jeho učedníci doopravdy otevírali lidem oči a říkali jim pravdu o tomto světě, včetně o těch, kdo mu vládnou. Kdo půjde do otroctví ke žrecům, jestliže Ježíš dává svým Učením lidem skutečnou Svobodu! V politice takový úpadek elektorátu je více než závažným problémem, poněvadž v podstatě vede ke ztrátě moci.

Po fiasku s Imhotepem si Archónti již velmi dobře představovali možné historické následky. Proto spěšně stvořili nové náboženství. Jak jsem již říkal, jejich princip byl takový, že pokud nelze jakékoli hnutí zakázat či potlačit, je zapotřebí stanout mu v čele. Tak Archónti včlenili mezi lidi ze všech sil nové přesvědčení – Učení Ježíše. Pravda poněkud uzpůsobené ahrimanovskému

stylu v učení jejich Pavla a s veškerým náležitým rozruchem; s důvěrností šíření, s nelibostí vládnoucích, dokonce i s pronásledováním, zkrátka se vším, co je určeno v psychologii pro přesvědčení mas. Vždyť lidé milují ukřivdění a trpící, milují takové hrdiny – bojovníky ‚za práva a svobodu pracujícího lidu‘. Pravda, pronásledování Pavlových křesťanských obcí byla spíše demonstrační. Na pravé stoupence Ježíše, jeho opravdové žáky a apoštoly se pořádaly skutečné hony. Prováděly se celé trestné operace a nelitostné hubení. Takovým způsobem násilně nutili lidem svou obvyklou starou moc v novém formátu a sdělovali jim, že je to něco naprosto nového.“

„Všechno správně. Nové, to je jen zapomenuté staré,“ okomentoval s úsměvem Žeňa.

„Kdyby zapomenuté,“ promluvil Sensei s jakýmsi smutkem v hlase. „Do Petra a především do Pavla nevkládali příznivci Archóntů pouze velké naděje. Předpokládalo se, že se Petr jako veřejný vůdce nového náboženství stane jedním z článků spojení náboženské a politické moci...“

„Kifa v politice?“ ušklíbl se Nikolaj Andrejevič. „To je nonsens!“

„Ale ne,“ namítl Sensei. „Opravdu je to sensus! A díky úsilí Archóntů je aktuální dodnes.“

Volodža se usmál a potvrdil:

„Nehynoucí pravda.“

„V čem je smysl vysoké politiky?“ pokračoval ve vysvětlování Sensei. „Podle pravidel Archóntů, aby bylo možné významně politicky ovlivnit stát, je buď potřeba kontrolovat většinu jeho financí, nebo většinu elektorátu. Nejlepší kontrola elektorátu, jak je známo, je náboženství, jako ideologie jediné víry. Při sloučení kontroly nad financemi a nad elektorátem lze získat absolutní moc. A ten, kdo vládne absolutní mocí nad státem, si s ním dělá vše, co se mu zachce. Jak řekl Veliký Pontifik všech dob a národů Ahriman,

jen ,rozděl a panuj...‘ V tu dobu měli žreci – pontifikové kontrolu nad financemi, neboť byl jejich tajnému vlivu podřízen římský senát...“

„Nejvyšší státní rada,“ okomentoval to Viktor a sledoval, jak se Ruslan pokouší Senseie doplnit:

„Senát je mimochodem také slovo latinského původu – senatus, utvořené od senex, což znamená ‚starý‘, ‚stařec‘.“

Sensei doplnil jeho odpověď:

„Senát již ve staré Římské republice označoval nejvyšší státní radu.“

„Zas ,v republice?“ zeptal se s usměvem Stas.

„Rozhodně. Republika byla zřízena již v letech 510 – 509 před naším letopočtem. Když se vyostřil hněv lidí kvůli nespokojenosti s vládou Tarquinia Superba, žreci – pontifikové se jako vždy včas o vše postarali. A s radostným uvítáním lidí opilých slovem ‚svoboda‘, jim vydali novou formu státního zřízení s krásným a v tu dobu neobyčejným názvem res publicus. Jak jsem vám již říkal, v překladu z latiny to znamená ‚věc veřejná‘, ‚věc společná‘. **Imperátora vyhnali a lidem řekli, že si lidé od teď budou svrchovanou moc vybírat sami, a to na určitou dobu. Pravda, zapomněli dodat, že budou ‚vybírat‘ z kandidátů, kteří jim budou poskytnuti (a ovšem předem schváleni) žreci – pontifiky, pod jejichž tajným vlivem se také celá ta moc nacházela.** Lid obšťastněný demos kratos, tedy demokracií, ‚mocí lidu‘, se rozešel domů. To znamená, že představení skončilo!“

A jelikož Sensei utichl, Košta se netrpělivě zeptal:

„A pak co?“

„Pak to bylo jako vždy: **bohatí bohatnou, chudí chudnou a dějiny se píší jako diktát.**“

Viktor souhlasně přikývl:

„Sensei, ty bys měl být přednášejícím na naší právnické fakultě. My jsme sice historii poslouchali, ale to

nejzajímavější jsme pouštěli jedním uchem tam a druhým ven.“

„Takový kurz historie ti sotva někdo přednese, navíc na právech,“ naznačil Voloďa. „A o filozofických fakultách a fakultách dějin radši ani nic neříkám.“

Chtěl ještě něco říct, ale Sensei ho kvapně předběhl:

„Prostě kdo velmi touží poznávat, ten poznává nezávisle na podmínkách a okolnostech, jež panují kolem. A kdo nechce, ani se náležitě nesnaží, ať už by měl sebelepší podmínky pro studium.“

Košta se rozhodl, že se také vysloví:

„Takovou historii slyším vůbec poprvé v životě.“ A pak dodal: „Pravda je, že dříve jsem se o tohle téma ani příliš nezajímal.“

„Tak teď to budeš znát,“ odpověděl dobrácky Sensei. „A jestli si chceš rozšířit svůj rozhled, hledej v dějinách informace. Samostatně je postav vedle sebe a ta nalezená fakta zanalyzuj. Jen si dej práci, svědomitě pracuj s různými zdroji a teprve tehdy pochopíš mnohé z toho, co jsem ti říkal, a z toho, co bylo a co se dnes děje ve světě.“

Jak to dořekl, opět se obrátil ke kolektivu:

„Ale zase jsme odbočili... Tedy Svobodní zednáři sledovali své cíle; vsadili na náboženskou organizaci lidí Gamalielových. Gamalielovi lidé se připravovali na následující události a sledovali plán, jehož cílem bylo vyzdvižení Petra mezi aktivní lídry. Aby se připravila ideologická půda pro příchod Petra do hlavního města, přijíždí z Jeruzaléma do Říma sám Pavel. Pavel přichází s patričnou legendou pro ‚věřící‘ o tom, jak jej coby ‚národního mučedníka‘ vsadili ‚kvůli ušlechtilým ideám‘ do vězení v Jeruzalémě, kde celé dva roky strádal. Potom, když jako římský občan požadoval soud imperátora, vláda ustoupila jeho přání a nakázala odvézt ho do Itálie. Jakmile Pavel přijel s tou legendou do Říma, přívrženci Svobodných zednářů z řad lidí Gamalielových pobývajících zde na vlivných postech tuto legendu lidem potvrdili

a ještě uskutečnili velmi šikovné PR, předurčené Jeho ‚věřícím‘. Právě v Římě umožnili Pavlovi žít za zvláštních podmínek, podle nichž se mohl stýkat s kým chtěl, ale za dohledu vojáka, jenž mu byl přidělen a k němuž ho přikovali řetězem. S takovou hranou teatrálnosti a v takové ‚mučednické podobě‘ se Pavel objevoval pouze před svými následovníky z řad věřících, jimž předával své učení. Zbylý čas však, skrytý veřejnosti, žil nejenže bez okovů, ale také v dostatečném komfortu. V této roli ‚strádajícího přebývajícího v okovech‘ Pavel strávil prakticky dva roky. Za tu dobu značně zvětšil svůj elektorát. Potom také, jak se patří, ‚získal svobodu‘.“

„Opravdu super PR!“ okomentoval to Stas.

„Tak tomu rozumím. Šikovná reklama!“ souhlasil s ním Viktor.

„Jistě, kdo by takovou pravdu i dnes vytahoval v tisku!“ poznamenal Volod'a, bez známky humoru.

Na to Sensei ocitoval:

„Bernard Shaw jednou řekl: ‚Čtete-li biografii, nezapomínejte na to, že pravda se nikdy nehodí ke zveřejnění.‘“

Starší kluci se usmáli a souhlasně pokývali hlavami. Sensei pokračoval dále ve svém vyprávění: „Tedy jakmile získal Pavel svobodu, začal aktivně zapojovat své nejbližší lidi do písemného vyhotovení ideologie nového náboženství. Za tímto účelem se zapojili i Marek, Lukáš a Matouš.“

„To jsou ti samí, kteří napsali Evangelia, jež se potom stala kanonizovanými?“ upřesnil Stas.

„Zcela správně.“

„Copak ti všichni byli Pavlovými lidmi?“ zeptal se s pochybami v hlase Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem. Marek, jehož později připočítávají k takzvaným ‚sedmdesáti apoštolům‘, byl synovcem Varnavy, přesněji Josefa, bohatého strýčka z Kypru. Markem se stal později, od narození mu říkali Jan. Dům jeho matky Marie sousedil s Getsemanskou zahradou. Když lidé

Archóntů začali organizovat nové hnutí, sloužil tento dům z Varnavovy iniciativy často jako útočiště a místo setkávání jejich lidí. Na počátku 40. let mířili Varnava a Pavel z Jeruzaléma do Říma a vzali s sebou i Marka. Za prvé byl velmi gramotným chlapcem, uměl dobře psát a číst. Kromě svého rodného jazyka ovládal řečtinu a latinu, nejrozšířenější jazyky Římské říše.“

„Ve třech to není jako ve dvou. Všechno je veselejší,“ živě pronesl Žeňa.

„Jejich ‚misionáři‘ prostě chodili po dvou, třech lidech. Tak to pro ně nebylo tolik nebezpečné a navíc to bylo i pohodlné. Pohodlné v plánu psychologického zpracování lidí. Jeden z nich si například přisuzoval vykonávání zázraků a ti, kdo jej doprovázeli, to potvrzovali jako ‚skutečnost‘ a vydávali se za svědky ‚vykonaných zázraků‘.“

„Budovali si autoritu,“ poznamenal Voloďa.

„Naprosto správně. Navíc dokonce připisovali Ježíšovi, že právě on velel svým apoštolům chodit po dvou až třech lidech. Přitom nic podobného nenakazoval. Ježíš radil svým skutečným apoštolům, aby chodili samostatně a aby hledali otevřené duše připravené přijmout Jeho Učení podle libosti, lásky a duchovní potřeby. Úkolem Pavlových přísluhovačů bylo mimo jiné získat do svých řad co možná největší množství lidí nezávisle na jejich úrovni vyspělosti. Kvůli tomu chodili dva až tři lidé, aby tento úkol realizovali. A pro takové, jako byli Pavel a Varnava, byl jejich doprovod ještě i zdrojem síly. I Marek mezi podobné patřil. Později chodil velmi dlouho s Varnavou i Petrem. Podle zvláštních instrukcí Gamalielových lidí, aby se vyvarovali veškerého nepotřebného podezření kvůli nedůstojnému chování, měl Marek říkat Petrovi před ‚věřícími‘, zejména pak těmi ‚pohanskými‘, jedině ‚Papas‘, což v překladu z řečtiny znamená ‚Otec‘. Zdůrazňovalo to v Petrově osobě právě duchovního učitele.“

Později, v již vytvořených obcích křesťanů, tak začali nazývat duchovní vedoucí. Na přelomu 2. a 3. století

nazvali východní křesťané patriarchy Alexandrijské církve ‚papeži‘. Byla to táž církev křesťanů v Egyptě, k jejímuž založení napomohl i Marek. Na západě tento titul po Petrovi nosili biskupové Říma a Kartága. Již v době středověku se tento titul ustálil pro biskupa Říma. Petr se při tom považoval za zakladatele místního biskupství, za ‚knížete apoštolů‘. To všechno se dělo navzdory slovům Ježíše, jenž varoval: ‚Otcem nenazývejte nikoho na zemi, neboť Otce máte pouze jednoho, Toho, Jenž je na nebesích.‘“

„Určitě je to tak, lidi jednoduše přijímají všechno podle sebe, přizpůsobují si dokonce duchovní plody materiálním potřebám,“ uvažoval psychoterapeut.

„Zajímavé. A na čem to závisí? Na stupni duchovní vyspělosti lidí?“ informoval se Stas u Senseie. Očividně ho to napadlo ve spojitosti s úvahami Nikolaje Andrejeviče.

„Na jejich vnitřní volbě, v první řadě.“

Nikolaj Andrejevič viditelně i nadále přemýšlel nahlas a namítl:

„Tak tedy byly nějaké takové přehmaty. Ale přece ‚misionáři‘ probouzeli v lidech víru.“

„Naprosto správně. Jenže víru založenou na strachu! Vezmi si takový jednoduchý příklad: Ježíš vykonával mnohé své zázraky a vyléčení potají. Konal zázraky blahodárné, v lásce a dobrotivosti k lidem. A tihle samozvanci vystavují své hnutí na odiv a připojují ke svým zázrakům ještě strašení lidí. Pavlovi se například přisuzuje, že postihl slepotou volchvu Elima, a to jen proto, že se pokusil odvrátit římského prokonzula Sergia od Pavlovy ‚víry‘. A samozřejmě Varnava a Marek tomu byli ‚svědky‘. Tento námět se popisuje i ve ‚Skutcích apoštolů‘ (13, 6-12) a nepopisuje ho nikdo jiný než Lukáš, nejbližší pomocník Pavla.

Nebo je popisováno, jak po odsuzujících slovech Petra zemřeli muž a žena, kteří mu nepřinesli všechny peníze za vlastní prodaný majetek a on je obvinil ze lži

a zamlčování. A když jejich těla ,bez duše padla‘, ne-
jednou se zdůrazňuje, jak ,zachvátil všechny, jež to sly-
šeli, obrovský strach‘. Opět je to popsáno ve ,Skutcích
apoštolů‘, kapitola 5 (verš 1-11). A o tom, jak Lukáš
oslavoval Petra tím že hlásal, že lidé vynášeli nemocné
na ulici, když šel kolem Petr, aby mohl třeba jen ,stín
kolemjdoucího Petra zastínit někoho z nich‘, raději po-
mlčím. Všechny tyto skutky, jak říkal Ježíš, pocházely
od ,lidského‘, neboť pocházely od takových lidí, jako byl
Kifa. Od lidí přejících si naučit se zázrakům pouze kvůli
tomu, aby měli moc nad lidmi, aby jim všichni kolem
pochlebovali a trásli se před nimi.

„A běda, jestli někdo půjde proti!“ okomentoval to
s úsměvem Stas.

„Zcela správně. Chápete, v čem je podstata? Vybu-
dovovali své náboženství na protikladech. Na principu, že
co je povoleno Jupiterovi, není povoleno býku. Na jedné
straně učí lidi všechno odpouštět, ale sami tu ukazují,
jak Petr zabil lidi pouze kvůli tomu, že mu nedali všechny
své peníze ,až do posledního haléře‘. Učí lidi bát se Boha
a vzbuzují tímtež pocit strachu u člověka, a to v první
řadě z ,apoštolů‘ jako ,prostředníků‘ mezi Bohem a lid-
mi, jež ,mají i moc‘ zabíjet lidi. To vše proto, aby se jich
všichni báli a vážili si jich.“

„Přímo jako otrokáři,“ poznamenal s úšklebkem Vo-
loďa.

„Ne nadarmo zavedli termín ,otrok boží‘, ačkoli Ježíš
říkal lidem, že ,všichni jsou dětmi božími‘. Kladli lidem
na srdce, že za strachem z Boha musí stát i strach ze
špičky velících církve, jimž je (na rozdíl od mnohačetných
omezení ,věřících‘) dovoleno mnohé.“ Sensei to vyprávěl
s takovou usvědčující silou v hlase, že se nám to zarý-
valo až do morku kostí. „Copak tohle učil Ježíš? On učil
upřímně milovat Boha! A v čistotě lásky k Bohu není
a nemůže být místo pro strach! Neboť kdo je v Lásce,
ten je v Bohu a Bůh je v něm, neboť Bůh je láska sama.

Vždyť Láska stírá všechny strachy tohoto života. Život je pomíjivý, je to prach. Bůh je věčný. Ten, kdo věří v Boha, se nemusí bát ničeho pozemského. Ježíš učil lidi být si bratry a sestrami, milovat bližního svého. Stíral hranice rozdělení ahrimanovské hierarchie mezi lidmi. A jak to všechno bylo převráceno!“

Nikolaj Andrejevič vyslechl Senseie a zamyšleně promluvil:

„Vzpomínám si na námět, kdy se Petr ptal Ježíše, kolikrát si jeho bratr zaslouhuje odpuštění, když se proti němu prohřešil sedmkrát. Ježíš mu odpověděl: ‚Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesát sedmkrát.‘ Často jsem ta slova dával za příklad svým pacientům. Ale že sám Petr neodpouštěl a zabíjel lidi? A kde říkáš, že se to píše? V kapitole 5 ‚Skutků apoštolů‘? Musím si to přečíst,“ zamyslel se a dodal: „Možná tak psali kvůli penězům. Vycházeli z toho, co Ježíš řekl jednomu bohatému chlapci: že pokud chce být dokonalým a následovat Ho, ať tedy na počátku prodá svůj majetek a rozdá peníze chudým a tehdy bude mít své místo na nebesích,“ učinil Nikolaj Andrejevič předpoklad.

„Správně. Ježíš říkal: ‚Prodej a rozdej peníze chudým‘, a ne ‚přines je mně‘,“ zdůraznil Sensei. „V čem tedy spočívá smysl? Jsi-li svými myšlenkami a snahami připoután k bohatství, raději ho rozdej nemajetným. Neboť to bude lepší pro tvou duši. Vždyť neustálé starosti kvůli množení bohatství člověka materializují a probouzejí v něm vlastnosti Materiálního principu, jako jsou chamtivost, závist či sobectví. Jsi-li bohatý, ale pomáháš díky tomu lidem a činíš-li mnoho dobrého a užitečného pro potřebné a ne pro ty, co samými roury nevědí co dělat, pak je to správně, neboť budou tvé myšlenky tkvět ve starosti o lidi a ne v množení tvého sobectví. Ježíš učil, že péče člověka musí vést především v péči o vlastní duši, v hromadění duchovního blahobytu a dobrých skutků. Proto také radil tomu bohatému chlapci, aby se osvobodil

od materiálního břemene, maximálním možným způsobem pomáhal lidem a následoval s čistou duší cestu k Bohu. A Pavlovi ‚apoštolové‘ nutili lidi prodávat dokonce poslední majetek a všechny peníze z prodeje nosit jim. Zastrášovali lidi rychlým potrestáním, pokud tak neučiní nebo pokud jim zatají jediný halír.“

Nikolaj Andrejevič se hořce usmál a pronesl:

„Je takové staré latinské přísloví: „Trestám tě ne proto, že tě nenávidím, ale proto, že tě miluji. Zřejmě ho znali i Pavlovi lidé.“

„Takových lidí, co si přejí mít alespoň malinkou, ale přeci jen nějakou moc nad sebou podobnými, je dneska hromada,“ poznamenal Voloďa.

„A kolik destruktivních sekt se dnes objevilo! Nazývají se křesťanskými, a všechny hlásají týž Petrův princip: Dej nám vše do poslední koruny a nepochybuj o svém zdraví. A odvolávají se na Bibli,“ přidal se Viktor.

„A co jste chtěli? Archóntští přísluhovači transformovali veliké Učení Ježíšovo na náboženství a tak tady máme obvyklý výsledek a hromadu protikladů,“ odpověděl Sensei.

„Ježíš hlásal své Učení založené na lásce k Bohu a lidem. Vyhýbal se moci, ať by byla jakákoli a prohlašoval Boha Otcem. Archónti jednoduše přeorientovali duchovní princip Učení Ježíše na materiální. Doplnovali slova Ježíšova svými komentáři a překrucovali tak jejich smysl. Jestli Ježíš dával skrze své Učení lidem opravdovou svobodu a osvobodil je od iluzí materiálního světa, pak Archónti naopak dělali skrze Pavlovo Učení z lidí poslušné otroky materiální a podmaňovali si je strachem.“

„Ne. Snad dříve bylo možné takové přivlastňování peněz, ale dnes je oficiálně vše jinak,“ vyslovil se s pochybami Stas.

„Dnes je vše jinak?“ usmál se Sensei. „Přesněji řečeno dnes se to dělá již v jiných měřítkách. Pohleď na všechny dnešní Petrovy přijímače, na Vatikán. Ta malinkatá země

je dnes jednou z nejbohatších zemí světa, a to v době, kdy miliony lidí na zemi umírají hladem. A teď si sami udělejte závěr, komu Vatikán horlivě slouží.“

„Tady člověk ani nemusí mít všech pět pohromadě, aby pochopil, co je zřejmé,“ zahřímal Voloda.

Sensei přikývl, těžce si povzdechl a pokračoval ve vyprávění o činnosti Pavla v Římě:

„Když Pavel předvolal Marka do Říma, Marek se akorát nacházel v Efezu, kde katedru zastával Timoteus, oblíbený Pavlův žák, s nímž svého času putoval za šířením kázání. Mimochodem s Markem přicestoval do hlavního města imperie i Timoteus. V Římě přiřazuje Pavel Marka k Petrovi a dává mu rady, jak je potřeba psát Evangelium Petra.“

„Evangelium Petra?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Dříve nazývali Markovo Evangelium Evangelium Petra. Teprve později, když byl daný rukopis několiokrát přepsán jinými lidmi, jej přejmenovali na Markovo Evangelium. Jak jsem již říkal, Petr byl negramotný. I z jazyků uměl pouze svůj rodný aramejský jazyk. Proto si musel stále hledat ‚tluumočníky‘, když vystupoval s kázáními mezi jinými národy.“

„Jasně. Využívali ho jako ‚loutku‘, řekl Voloda.

„Ovšem. Za Petrova díla se vydávalo to, co napsal Marek a kde jako hlavní rádce vystupoval Pavel. Tudíž kanonizované knihy připisované Petrovi a rovněž starodávné apokryfy (napsané mnohem později jinými) nosící Petrovo jméno, jako například ‚Skutky Petra‘, ‚Zjevení Petrovo‘, ‚Evangelium Petra‘ a tak dál nenapsal Petr.“

„Měl ale pěkný život,“ naoko mu zazáviděl Žeňa. „Jako by nestačilo, že jsi šéf. Ještě za tebe píšou knížky.“

„Jak to může být pěkné,“ namítl Stas, „když za tebe i mluví, píšou a řídí?“

Sensei se podíval na kamarády, usmál se a pokračoval dále:

„Podle Pavlova nařízení začíná ještě jeden blízký Pavlův žák, Matouš, psát v tytéž roky (počátek 60. let) v Antiochii další Evangelium. Toto Evangelium bylo určeno zejména pro rozšíření daného rukopisu mezi křesťanskými Židy a psalo se samozřejmě v jejichrodném jazyce. Proto byl Matoušovi uložen úkol napsat je v židovském duchu, jak se patří i s ‚rodokmenem‘ uměle poutajícím Ježíše k židovským kořenům a s hojností citátů ze ‚Starého zákona‘, aby byl vytvořen průkazný základ naplnění starých proroctví o Židy očekávaném Mesiášovi, a to právě prostřednictvím postavy Ježíše.“

„Podle mě bylo Matoušovo jméno Levi,“ připomněl Nikolaj Andrejevič.

„Ano,“ potvrdil Sensei. „Podle církevní legendy přizval Ježíš Leviho mezi apoštoly, když byl Levi výběřčím daní. Ve skutečnosti jej Ježíš nepřizval. I když Levi byl kdysi ve skutečnosti výběřčím daní.“

„A co je to za hodnost, takový výběřčí daní?“ zajímal se Košta. „To je něco jako daňový inspektor?“

„Něco jako celní dozorce,“ objasnil Voloďa.

„Ano,“ přikývl Sensei. „Byl obyčejným zástupcem hlavních překupníků, úředník nižší kategorie. Tato hodnost se tehdy považovala mezi Židy za nedůstojnou. Židé, kteří nastoupili do dané funkce, byli vyloučeni a přicházeli o možnost odkázat dědictví. Avšak Levi nebyl pouhým výběřčím. Kromě toho ještě poctivě pracoval na Gamalielovy lidi. Musím poznamenat, že byl gramotný a též celkem rozumný, díky čemuž si ho později všiml Pavel, jenž jej vzal do své skupiny. Za své ‚zásluhy‘ byl Levi poctěn tím, že mu přidělili židovské jméno Matouš. A jelikož Matouš dostatečně dlouho, během patnácti let po založení jejich obcí, pracoval jako kazatel mezi židovskými křesťany, svěřil mu Pavel sepsání textu pro Židy.“

„Koukám, že měl Pavel celkem gramotný a moudrý tým,“ poznamenal Voloďa.

„Stejně jako byl i on sám,“ souhlasil Sensei. „V tutéž dobu Pavel zároveň nařizuje svému nejbližšímu pomocníkovi Lukášovi rovněž písemně zaznamenat Evangelium, a to ‚Skutky svatých apoštolů‘, kde se popisují první roky zřizování jejich křesťanských obcí, činnosti Petra, misionářské putování Pavla. Pavel se seznámil s Lukášem ve městě Troas (rozkládalo se na západě dnešního Turecka) během své misionářské činnosti na počátku 50. let. Lukáš byl profesí lékař. A s přihlédnutím k tomu, jak gramotně promýšlel Pavel své činy ohledně organizování křesťanských obcí a získávání moudrých lidí jako právě Lukáš, byl pro Pavla prostě se svou profesí nezbytný. Vždyť svým následovníkům poskytoval podle možností skutečnou lékařskou pomoc, čímž také lákal lidi do křesťanských obcí.

Celkem vzato, kvůli zachycení písemné podoby ‚nového učení‘ zapojil Pavel mnohé lidi, a to nejen dnes známého Matouše, Marka a Lukáše. Všichni psali s přihlédnutím ke specifikacím svých ‚věřících‘ a měli při tom jeden společný zdroj informací – učení Pavla. Tedy vyslovíme-li se jazykem politiky, všechno bylo napsáno pro rozdílné elektoráty. Základem však bylo učení Pavla o otrocké pokoře, namísto opravdového Učení Ježíšova o skutečné svobodě. To, co se dnes nachází v Bibli v Novém zákonu, jsou pouze zbytky skutečného učení Ježíšova, zbytky, jež se k nám dostaly po redakci Pavla, písařů, Velikého pontifika Konstantina a celé plejády papežských osobností. Ti všichni do textu vnesli své individuální změny. Ježíšově vznešenosti se však musí nechat, že natolik znal lidskou povahu, že obratně dvojnásobným způsobem vyložil své Učení tak, že dokonce i po tisíciletí komolení jeho podstaty Archónty v něm stejně zůstalo to, co dodnes znepokojuje lidské duše. Vždyť pravdivá Ježíšova slova odhalují duchovní podstatu člověka. Člověk koná podle vnuknutí duše a právě díky tomu si objevuje Boha, vstupuje na Cestu a jde k němu. Mezi

množstvím plevele zasetého Pavlem a jeho přísluhovači stejně zůstala Zrna dotýkající se lidské duše a pobízející ji k hledání duchovního.

Podíváte-li se na Nový zákon, na to, jaké knihy jsou v něm zahrnuty (a již nemluvíme o Starém zákonu), sami pochopíte, jaké cíle se sledovaly a kdo za nimi stojí. Z dvaceti sedmi knih Nového zákona tvoří většinu listy Pavla. Ostatní knihy jsou knihami jeho lidí. Od ‚Skutků apoštolů‘ do listů Filemonovi je právě Pavel hlavním účinkujícím...“

„Jak to?!“ řekl udiveně Viktor. „Vždyť ‚Nový zákon‘ je přece kniha o Ježíšovi.“

„Tedy kromě listů Pavla a Jákoba zahrnutých do Nového zákona. Mimochodem téhož Jákoba, jenž byl takzvaným Ježíšovým ‚bratrem‘.“

„Vlastního syna Josefa?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Je to tentýž Jákob, který pracoval na Gamaliela a stál v čele Jeruzalémské obce křesťanů. Tedy kromě listů Jákoba, kromě již uvedených Evangelii Matouše, Marka, Lukáše a rovněž kromě ‚Skutků apoštolů‘ Lukáše existují i listy Jidáše, Evangelium Jana...“

„Jana, oblíbeného žáka Ježíše?“

„Jestli vůbec někdo byl oblíbeným žákem Ježíše, pak to byla Marie Magdalena. Jan byl nejmladším synem galilejského rybáře Zavedeje, miláčkem matky Salome, dcery téhož Josefa, u něhož svého času pracovala Marie, Ježíšova matka...“

„Dcera Josefova?“ optal se s údivem v hlase Nikolaj Andrejevič. „To tedy znamená, že byla Salome sestrou Jákoba, Jidáše. Takže Jan...Všechno je to jedna rodina?“

„Ano. Jan byl jednoduše mezi blízkými příbuznými Josefovy rodiny, která se zpočátku všemi možnými způsoby vysmívala Marii, využívala ji jako otrokyni, pak házela špínu na Ježíše a nakonec na jeho slávě vydělala pěknou sumičku peněz.“

„To měl teda Ježíš ‚šťestí‘,“ pousmál se Žeňa, „s takovými ‚příbuznými‘.“

„Ale jací to byli příbuzní? Po všem, co udělali, je dokonce zatěžko nazvat je známými.“

„Počkej, ale jestli Jan... A co jeho vidění budoucnosti, vidění příchodu antikrista? To znamená, že to všechno je lež?“ pokoušel se s tím zjevně vypořádat Viktor.

„Proč lež?“ namítl Sensei. „Pravda. Jen čí pravda a o čem?“ udělal pauzu a pak pokračoval: „Za prvé, Jan psal alegoricky, podle toho, jak jej učili podle školy Filóna Alexandrijského.“

„A to je co za ‚kvítko‘?“ zeptal se vtipně Žeňa.

„Tohle ‚kvítko‘ je z téhož stromu Archóntů. Je to přítel Gamaliela. Filón Alexandrijský pocházel z bohaté vlivné židovské rodiny původního kněžského rodu. Byl to židovský helenistický filozof, teolog, autor metody alegorických interpretací Bible za pomoci názorů řecké filozofie. Jasný příklad toho, jak kvůli vytvoření nové religiózní větve židovství žreci potichoučku převzali z judaismu pojmy z jimi zavržených ‚pohanských‘ náboženství, které jim zrovna padly do oka a přáli si tak povýšit judaismus na status světového mimořádně významného náboženství všech národů.“

Jan psal alegoricky. A co bylo celkem podstatné, nevycházel ze svých ‚vidění‘, jež ani nikdy neměl, ale z některých proroctví Ježíše a minulých událostí. Dějiny se opakují. Jan pouze popisoval mytologii minulosti. Poté jeho záznam doplňovali již jiní lidé do podoby budoucích plánů Archóntů... Mnozí neradi pronikají do minulosti, je to pro ně nudná věda. Ale dějiny je potřeba znát, protože příběhy minulosti jsou ponaučením do budoucnosti. Je potřeba je znát třeba i pro to, abychom dnes postupovali správně, abychom se nedopouštěli chyb a nechodili v růžových brýlích a s naivním pohledem na svět.

„To znamená, že příchod antikrista v minulosti již byl?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem. Když už rekonstruujeme historii tak, jak se skutečně udála a vezmeme-li téma antikrista, skrývá se tu ještě jedno tajemství, jež dodnes ti, kdo řídí křesťanské náboženství, zamlčují.“

„Ano? Bylo by zajímavé si to poslechnout,“ ožil Nikolaj Andrejevič spolu s ostatními.

„Tedy dovolte,“ řekl jednoduše Sensei. „Podle současných představ opírajících se o Zjevení Janovo je antikrist protivníkem Krista, jeho falešný dvojník. Lidi se již mnoho let prou o to, kdo je tedy ten antikrist a pokoušejí se odhalit tuto osobnost s pomocí zmínek nacházejících se u svatého Jana. Obzvláště cynické zastrašování věřících příchodem antikrista rozvíjela a využívala církev kvůli svým cílům během epidemií, válek, živelných pohrom a sociálních katastrof. Duchovní zpravidla vyhledávali za antikristy panovníky, kteří jim byli nepohodlní nebo ty, koho chtěli zkompromitovat před věřícími. Mohu uvést takový prostý, až komický příklad: Když ve 13. století germánští imperátoři válčili o moc s římskými papeži, stoupenci jedněch i druhých nazývali vůdce opačného tábora nejinak než antikristem, například jak papeže Inocence IV., tak i panovníka Jindřicha II. Štaufského.“

„No jistě,“ usmál se Žeňa a při tom zimprovizoval úplnou scénku předpokládané komunikace dvou historických postav: „Fuj, plivu na tebe, antikriste! Ne, plivu já na tebe, ty antikriste! A já na tebe. Fuj, pfu, pfu!“

A poslední „fuj“ znázornil tak výstižně směrem ke Stasovi, že ten se vtipně oklepal od jeho „úsilí“ a řekl: „A já jsem co? Tréninková makiwara, nebo co?“

Kamarádi se rozesmáli a Žeňa přidal ještě jednu porci humoru:

„Ma-ki-wa-ra,“ protáhle zopakoval a dodal: „Nauč se ze slušnosti nějaké jiné slovo. Chápej, já tady rekonstruuju historický námět a ty mě tady něco o svém ožehavém...“

Když se všichni dosmáli, Sensei pokračoval:

„A vůbec, koho všeho nazývali antikristem: Například římského imperátora Nerona, Napoleona, dokonce i Petru I. se pokusili přisoudit to jméno, a to jen kvůli tomu, že započal nějaké reformy. I dnes lidé ve strachu očekávají příchod antikrista a někteří ‚pastýři‘ tohoto lidského strachu úspěšně využívají na cestě za svými politickými a hamižnými cíli. Ve skutečnosti bylo vše mnohem jednodušší.“

Tato historie začala touž intenzivní přípravou politického převratu, jaký připravovali Svobodní zednáři podle plánu Archóntů na počátku 60. let našeho století. Jak jsem již říkal, do této rozsáhlé akce bylo zapojeno hned několik programů zahrnujících řadu politických manipulací. Gamalielovi lidé podílející se na jednom tomto programu se rozhodli využít této situace a udělat pro své nové náboženství svého Velikého Pontifika. Tím spíš, že počet věřících byl dostatečný, aby se ucházeli v Římě o danou politickou sílu. Do funkce Velikého Pontifika plánovali postavit Petra.“

„Ale proč právě Petra a ne Pavla?“ nemohl pochopit Andrej. „Pavel byl přece mnohem chytřejší.“

„Již jsem vám říkal, tato hodnost byla veřejná. Takoví moudří lidé jako Pavel zpravidla ve skryté politice Svobodných zednářů tajně řídí lidi, jako je například Petr. Jednoduše řečeno mají faktickou moc a zůstávají přitom ve stínu. Takový je jeden z principů řízení Archóntů.“

„Jak se říká, nejlepší místa na slunci se rozdělují ve stínu,“ pronesl s úsměvem Voloda.

Viktor zamumlal:

„A vezmeme-li v úvahu, že postavit k moci Kifu je jako postavit tam pro lidi hluchoněmého...“

„To je přesné,“ pousmál se Sensei.

„Zkrátka v případě obecné nespokojenosti bude Petr obětním beránkem, jehož nebude škoda se zbavit,“ uzavřel Voloděa.

Žeňa se jako vždy vyslovil svým způsobem:

„Pavlík se zbavil Péti. Jak to zní! Eh, poslyšte, napadla mě improvizace: ‚Pavlík zmáčkl Pétu a zbavil se ho.‘“

„Nemáš co dělat,“ ušklíbl se Stas.

„Jak nemám? To je moje lidové vyjádření...Ve smyslu sebevyjádření.“

„A kdo ho potřebuje, to tvoje sebevyjádření?“

„Jak kdo? Nechám si ho patentovat a půjdu do politiky, ať mě udělají velikým, velikým...“

„Aha,“ přerušil ho Stas, „udělají tě velkým, velikým... Péťou!“

Kolektiv zaduněl smíchy a Žeňa strojeně vzdychl:

„Eh, a tak hynou pompézní myšlenky na samém počátku, jak říkal náš Konstantin,“ pohlédl úkosem na Kostu a dodal: „Tedy Veliký.“

Po další vlně smíchu Sensei znovu začal se svým vyprávěním:

„...Když už Pavel více méně připravil ideologickou půdu a značně zvětšil elektorát nového náboženství, pozval v roce 63 do Říma Petra, jehož následně jmenují biskupem římských křesťanů. Petr přitom nebyl v Římě zdaleka prvním biskupem, jak později připíší k jeho obrazu, aby podtrhli význam jeho postavy. Před ním tam již jistou dobu dobře pracovali Gamalielovi lidé.

Pro Petra byla tato hodnost evidentním ‚povýšením‘. Když zjistil, že ho chtějí povýšit na Velikého Pontifika, titul, jenž v tu dobu nosili pouze imperátoři, úplně se z toho ‚zbláznil‘. Ve svých kázáních před věřícími se Petr za pomoci tlumočnicků a pomocníků začíná vynášet do božské hodnosti a otevřeně se začíná vydávat za příjemce Ježíše. Klamně kopíruje jeho skutky, ‚vyléčení‘. Petr však byl se svými ambicemi pouze malým fragmentem ve velké kombinaci politické mozaiky vymyšlené Archónty.

V tutéž dobu, zatímco se Petr pokoušel s veškerou jemu vlastní samolibostí vžít do ‚role Ježíše‘ a znásobit počet jeho následovníků, Svobodní zednáři v Římě aktivně uskutečňovali jeden ze základních programů politického převratu. A tím bylo odstranění římského imperátora Nerona od moci, téhož imperátora, kterého svého času dosadili na imperátorský trůn.“

„Nero...Nedávno jsem o něm někde četl,“ dodal Viktor.

„Aha, jen si nepamatuji, kde a o čem psali,“ vystřelil si z něho Žeňa.

„Ne, opravdu...“

„Ano, to jméno je teď hodně slyšet,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Ještě aby ne,“ pousmál se Sensei. „S naší informovaností jsou dnes lidé obeznámeni s různými podrobnostmi své životní činnosti z podání Západu. Tedy dobrá. Krátce vám povyprávím o tom imperátorovi, abyste na jeho příkladu pochopili, jak jednají Archónti, když rozehrávají partie na své politické šachovnici.“

* * *

„Nero, nebo jak mu říkali v dětství Lucius, byl synem senátora Gnaea Domitia Ahenobarba a Agrippiny mladší, jejímž bratrem byl Gaius Caligula – římský imperátor. Dědičné rysy samozřejmě získal od otce a matky a můžeme říci, že byly zuřivé a neřestné. Jeho otec zemřel, když byl Lucius ještě malé dítě. Jeho matka se všemi možnými způsoby drala k moci; provdala se za svého příbuzného, imperátora Klaudia, a přiměla ho, aby si chlapce osvojil, aby právě její syn byl následníkem trůnu, ačkoli měl Klaudius v té době ještě syna z předchozího manželství Britannica, o něco mladšího než nevlastní syn. Tak dostává Lucius jméno Tiberius Klaudius Nero. Později Agrippina svého muže za pomoci vlivných lidí ze senátu a s podporou vrchnosti pretoriánů, tedy privilegované

části římského vojska, otrávil jedem. Šestnáctiletý Nero byl dosazen na trůn imperátora. Zpočátku šlo všechno jako po másle. Chlapec byl veden jako imperator. Nacházel se pod vlivem matky, přiřazeného autoritativního velitele pretoriánů Burra, a Seneky Lucia Aenea (mladšího), známého filozofa a politika patřícího k nejvyšší vrstvě senátorů. Mimochodem právě on se stal vychovatelem Nerona, když Nero dosáhl jedenácti let. Tak tedy všichni tito veřejní lidé, Seneca, Burrus, Agrippina manipulovali imperátorem; fakticky řídili stát a naplňovali vůli určitých vlivných postav senátu – lidí Archóntů. Seneca se z této trojice ukázal jako nejprohnanější a ‚nenápadně‘ si nashromáždil na tu dobu ohromný majetek.

Prakticky většina senátorů byla spokojena se svým chráněncem. Ještě aby nebyla! Nero prakticky v prvních letech své vlády snížil zatěžující daně a stanovil ‚zbídačným‘ senátorům každoroční příspěvky. Za to mu přidělili dodatečné tituly: Veliký Pontifik (Pontifex Maximus) a Otec Vlasti (Pater Patriae).

To by ani nic nebylo, ale dávaly o sobě vědět geny. Nero začal dospívat a začal přicházet na chuť moci. Zpočátku mu vládnoucí ještě jeho nevázaný temperament trpěli. Po smrti Burra se však Nero fakticky vymkl dohlížitelské kontrole. Tehdy vyvstala otázka o jeho odstranění z imperátorského trůnu. Ve spojení s událostmi plánovanými Archónty na rok 66 můžeme říci, že byl Nero již odsouzen a ‚zakázán‘.

Sám Nero, v té době již dostatečně dospělý a obstojně se orientující ve státních intrikách, podniká odvetný tah proti danému tajnému rozhodnutí Svobodných zednářů. Nejprve se zbavuje všech, kdo by si mohli nárokovat jeho trůn a nešetří při tom ani svou matku ani manželku ani vychovatele Senecu. Aby oslabil moc senátu, konfiskuje majetek některých bohatých senátorů. Ti mu ovšem nezůstávají nic dlužní a zařizují mu ‚veselý život‘. Chytře ho kompromitují v očích národa a současně z toho

těžší nemalé peníze. Jakou jen má cenu jejich provokace s grandiózním požárem v Římě?“

„Provokace s požárem?“ optal se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. V létě roku 64 našeho letopočtu, právě během nepřítomnosti imperátora v Římě, ‚náhle‘ vypukl mohutný požár trvající devět dní. V jeho důsledku umírá mnoho lidí, oheň ničí většinu města. Rád bych vás upozornil na fakt, že právě během tohoto požáru byly zničeny římské archivy včetně těch, jež obsahovaly zprávy Piláta Pontského o jeho práci prokurátora v Judei. Byla vypuštěna fáma, že byl Řím zapálen na Neronův příkaz, neboť prý chtěl vystavět město znovu. Sám Nero prý pozoroval ten požár ze své věže a radostně si prozpěvoval. Dokonce i Tacitus, o němž vám ještě povím, psal o tom, že během požáru běhali po městě nějací podezřelí lidé a místo toho, aby oheň hasili, naopak rozhazovali hořící pochodně a křičeli, že to dělají na příkaz.

Když se Nero o této události dozvěděl, přijel do města a okamžitě přikázal poskytnout všemožnou pomoc obyvatelstvu trpícímu kvůli požáru. Z důvodu zajištění dočasné střechy nad hlavou bylo lidem dokonce otevřeno Martovo pole, císařské sady a budovy. Urychleně byly do Říma dodány z ostatních měst potraviny, jejichž ceny byly sníženy až na minimální možnou hranici.

Avšak nehledě na všechna přijatá opatření se mezi lidmi začaly vytrvale šířit klepy o Neronově vině za tu pohromu. Samotný Nero označil za viníky požáru Židy spolu s jejich podřízenými sektáři – křesťany. Nero je přikázal najít a popravit jako viníky zhárství. Leč z jakéhosi důvodu se pod rouškou Neronova příkazu začíná odvíjet širokosáhlé pronásledování ne lidí Petra a Pavla, jež aktivně využívali svého elektorátu (sestavujícího zejména z množství otroků a svobodných chudáků) v nekalých politických intrikách Archóntů, ale pronásledování skutečných stoupenců Ježíšova Učení, lidí naprosto nevinných. Neorganizuje se pouhé

pronásledování, ale jejich totální bestiální ničení. A opět ti, kdo vykonávají tento ‚příkaz‘ a zabíjejí nevinné lidi, všude kolem zdůrazňují Neronovo jméno jako jméno toho, kdo jim dal tyto instrukce. Je to pochopitelné. Vždyť čím více se blížila lhůta rozhodujícího tahu Archontů, tím více ztrácel Nero otěže vlády a tím více popuzovali lidi proti němu. Dokonce i ti, kdo se nacházeli vedle něj, upřednostnili ve světle gradujících událostí přechod na stranu jeho oponentů. Tudíž Nerona s jejich požárem a následnými represemi velmi pěkně podrazili. Po všech těch událostech se dokonce umoudřili a nešťastnou slávu ‚mučednictví‘ přisoudili obcím podrázeným Svobodným zednářům, v jejichž čele stáli Petr a Pavel. Jak se říká, prošili dějiny viditelnými nitkami.

Kdybychom ale pohlédli na to, kdo psal tu takzvanou ‚historii‘, všechno by se dostalo na své místo. Například ten proslulý Tacitus nebo Flavius Iosephus, na něž se dnes poukazuje jako na autority. A kým ve skutečnosti byli? Senátorskými patolízaly písíci ‚nezaujatě‘ to, co bylo vhod jejich patronům – vlivným senátorům, na nichž byli zcela závislí. Tak o jaké pravdě tedy můžeme mluvit?

Flavius Iosephus, jenž je považován za židovsko-římského historika, se narodil roku 37 našeho letopočtu v aristokratické rodině patřící k významnému rodu veleknězů. Získal skvělé vzdělání. Byl bezprostředně spojen s Gamalielovou skupinou a činností lidí Archontů. V jisté době plnil i povinnosti duchovního v Jeruzalémském chrámu, vstupoval do různých sekt, plnil úlohu advokáta a obhajoval v Římě práva významných Židů. Dějepiscem se rovněž nestal čirou náhodou. Během židovské války mezi Židy a Římany, jež začala roku 66 a trvala do roku 73, ho stanovili vojevůdcem na straně Židů. Archonti s pomocí války řešili všechny své politické problémy, a když začali rozestavovat nové pěšáky na své politické šachovnici, i pro Flavia se tehdy našlo

jeho ‚políčko‘. A potom v dějinách napíšu, že Iosephus, vida, že Židé prohrávají válku, se vydal do zajetí a nakonec jej stanovili dvorním historiografem imperátorské dynastie Fláviů.“

„No ano,“ usmál se Voloda. „Byl nepřitelem a náhle se stal přítelem. Tady to zavání zradou.“

„Prostým lidem možná i zavání, ale ne Archóntům. Jim je v jakékoli válce jedno, kdo vyhrál, kdo prohrál a kolik při tom zahynulo lidí. Pro ně je hlavní řešení jejich problémů a realizace promyšlených tahů následující partie. Iosephus Flavius tedy jako dvorní dějepisec psal to, co mu řekli jeho vlivní ochránci. Po této neúspěšné židovské válce, rozpoutané mimochodem žreckou špičkou židovské elity kvůli rozšíření jejího vlivu, měl konkrétně u římských úřadů vyvolat soucit se strádajícím židovským národem a zvýšit prestiž judaismu. Dnes je na Iosephovy knihy nahlíženo jako na cenný zdroj dějin vzniku ‚křesťanství‘. Jenže kdo stál za vším tím ‚cenným zdrojem‘? Archónti.

Nebo si vezměte dalšího starodávného historika, autoritu, Publia Cornelia Tacita, jehož považují za ‚vynikajícího historika starodávného světa‘. Také pracoval pro imperátorskou dynastii Fláviů. Samotný Tacitus pocházel z jezdecké třídy a získal dobré rétorické vzdělání v Římě. Ale prodral se do světa a dosáhl vysokých státních hodností (rovněž se stal členem kolegia žreců), když se oženil s dcerou významného vojevůdce a důležitého senátora Agricoli. Či zajmy myslíte, že hájil? A kdo byl po dlouhé době zapomenutí jeho prací zainteresovaný do světového proslavení jeho dvou prací ‚Historie‘ a ‚Anály‘?“

„Anály?“ zeptal se Viktor a poněkud ožil. „Tak pontifikové také psali Ana...“ nedopověděl to a usmál se: „Ano...“

„Mimochodem v jeho Análech se vykládají události římské historie ‚od smrti Augusta do smrti Nera‘. A v ‚Historií‘ se mluví o občanských válkách, o vládnutí

Fláviů. Dnešní historici čerpají informace o římském požáru a Nerových ‚příšerných zločinech‘ právě odsud. Co je nejdůležitější, tato dvě díla se dnešním mnoha milionům čtenářů nedochovala celá. Dochovalo se pouze to, čemu je třeba ‚uvěřit‘. Nic víc, nic méně.

Ještě je jeden zajímavý okamžik spojený s tou dobou jako jeden z následků činnosti Archóntů. Po židovské válce ve městě Javne bylo založeno takzvané sídlo židovských běženců. To rychle přerostlo v centrum a akademii judaismu. Již na počátku 80. let stojí v čele javneského sinedrionu rabín Gamaliel II., jenž mimo jiné pocházel z rodu Hillela, tedy z rodu téhož bohatého Žida, jenž na počátku století přišel z Babylonu do Jeruzaléma. Římské úřady oficiálně potvrzují hodnost vedoucího židovské obce Gamaliela II. a dovolují mu užívat titul patriarcha. Tato privilegia využíval až do své smrti. Tady máte názorný příklad toho, že válka je válka, ale rozmísťování lidí Archóntů pokračuje podle plánu.“

„Jednoduše už nemám slov,“ pokýval hlavou Nikolaj Andrejevič.

„Vrátíme se k našemu vyprávění. V tu dobu bylo zlikvidováno mnoho skutečných následovníků Ježíšova Učení. Pavel využil skutečnosti tohoto trestu jako argumentu pro zastrašování a ještě větší zotročení svých ‚věřících‘. Nero byl znevážen potupnými řečmi; byl obviněn ze zapálení Říma a z nelitostné likvidace Petrových křesťanů. A skuteční viníci, tedy ti, kdo doopravdy všechno tohle způsobili, na tom vydělali hromadu peněz.“

„Tomu nerozumím,“ vložil se do toho Andrej, „jak na tom všem mohli vydělat hromadu peněz?“

„To proto, že byl tehdy Řím zastavěn nezázivně a chaoticky vysokými dřevěnými budovami, v nichž se vytvářely převážně těsné pokoje pro dočasné bydlení. A po požáru se začalo v Římě budovat z ohnivzdorného kamene ve vyměřených čtvrtích s kvalitními širokými ulicemi a s omezenou výškou budov. A hádejte, kdo měl asi zájem na

takovém ‚očištění‘ Říma a kdo se později stal majitelem luxusním budov?

Takže jelikož se nepodařilo Nera zcela zkompromitovat požárem, zakládají proti němu roku 65 tajné spiknutí, aby ho odstranili od moci. Toto spiknutí nazvali senátorští ‚písaři‘, vyjádřením protestu senátorské vrstvy proti »helénistickému« vládnutí imperie. Ve skutečnosti bylo vše jako vždy: další dělení moci a peněz. Do tohoto spiknutí byli zataženi mnozí senátoři, jezdcí, vojáci. (Je to **oblíbenou metodou Archóntů [často využívanou i Svobodnými zednáři], vtahovat do svých provokativních politických a ekonomických spiknutí co nejvíce lidí. Vždyť v takovém davu je velmi lehké zamést stopy skutečných podněcovatelů a vystavit napospas jiné**). Spiknutí však bylo odhaleno a mnozí za účast v něm zaplatili životem. Nero se bál růstu moci a vlivu Archóntů, a tak popravoval všechny, na koho spadalo sebemenší podezření.“

„Přímo jako své doby Stalin,“ poznamenal Viktor.

„Dějiny se opakují,“ přikývl Sensei. „Co myslíš, proč Stalin a jemu podobní tak postupovali? Všechno je jednoduché. **Když podobní ambiciózní lidé stanou u moci a začínají chápat, že jsou využíváni pouze jako ‚veřejné‘ loutky, zatímco skutečnou mocí disponují ‚rádci‘ od Archóntů, kteří obklopili ‚loutku‘ ze všech stran, tehdy začínají politické represe. Neboť politické represe jsou pouze zoufalou snahou ‚veřejné loutky‘ dostat se zpod nadvlády a kontroly lidí Archóntů. A není důležité, kolik lidí přitom zemře. Hýbe jí nízký strach o vlastní kůži. Proto podobnými případy dějiny oplývají.**“

„Hm, ano,“ řekl táhle Nikolaj Andrejevič a zopakoval Senseiova slova: „Dějiny se skutečně opakují.“

„Po neuskutečněném spiknutí přistoupili senátoři k řešení daného problému promyšleněji. Znali Neronovu slabost pro zpěv přerůstající až k zanícení a rozhodli se

dočasně odstranit imperátora od moci a poslat ho dále od Říma. Během doby, kdy Nero nebyl v Římě, plánovali přípravy opravdového politického převratu. Tento plán začali naplňovat roku 66. K Neronovi přicházejí delegace řeckých měst určených k tomu, aby mu poslali čestné věnce kitharedů.“

„Koho? Koho?“ optal se Žeňa. „Kitharedů? Nepřeslechl jsem se? Není to náhodou od slova ‚kifa‘?“

„Ne,“ pousmál se Sensei a odpověděl: „Je to od řeckého slova ‚kithara‘. Nazývali tak strunný drnkací hudební nástroj starých Řeků. A podle toho nazývali zpěváka kitharedem.“

„To znamená, že ‚kithara‘ je prapředkem kytary?“ udělal Žeňa malý objev.

„Ano.“

„No teda! To jsem nevěděl, dokonce ani netušil.“

„Tak teď už to víš,“ řekl netrpělivě Stas. „Poslouchej.“

„Vždyť už mlčím,“ pronesl Žeňa omluvným tónem.

Sensei pokračoval:

„Tahle delegace, jak to tak chodí, nabubřele vychválila Nerona. A na hostině ho ještě přemluvila, aby zazpíval a štědře ho odměnila potleskem. Ačkoli ani talent ani hlas Nero neměl. Dohromady ho očarovali svým hlasitým obdivem, tedy udělali to, co měli udělat. Výsledkem takového přívalu lichotek na Neronovu adresu bylo, že zanechal veškerých záležitostí a odjel s nimi do Řecka. Tam ho vozili po městech, aby se účastnil speciálně uspořádaných soutěží kitharedů. Samozřejmě z něj všude dělali vítěze a honosně každé jeho ‚vítězství‘ oslavovali. Kvůli těmto soutěžím a slavnostem imperátora byly v jednom roce spojeny svátky různých termínů.“

Zatímco tam Nero hýřil a těšil své manýry, senátoři se důkladně připravili k setkání s ním. Když se roku 68 vrátil z Řecka do Říma s hromadou věnců pro ‚vítěze‘, propukla v mnohých provinciích imperie vzpoura. V Judeji roku 66 dokonce povstání přerostlo ve válku. Moc již

zcela kontroloval senát. Ten prohlásil Nerona nepřitelem společnosti a odsoudil ho k potupné smrti, v důsledku čehož on sám spáchal sebevraždu.

Tohle všechno vám podrobně vyprávím kvůli tomu, abyste rozuměli, jak jednají Archónti a Svobodní zednáři. Manipulace s Neronem je pouze jedním z klasických příkladů rozehraných kombinací, jichž pravidelně v různých dobách využívají.“

* * *

„Vraťme se k našemu vyprávění. Roku 66 vyhrotili Archónti politické vášně až do krajnosti. V tomto kotli, kde se vařily budoucí události, byla Gamalielově organizaci přidělena také jistá role při přípravě ‚elektorátu‘ na radikální události na obranu a ospravedlnování těch, na koho jim ukážou ‚pastýři‘. Proto Pavlovi lidé aktivně připravovali své následovníky na nadcházející události a zastrašovali je Satanem, jenž přišel v podobě Nerona. Současně se pokoušeli vyzvednout Petra v jejich propagandě jako druhého Mesiáše a aktivně rozšiřovali zvěsti o zázracích i vyléčeních, jež uskutečnil údajně právě on. Tato propaganda dosáhla takového vrcholu v době, kdy se Nero nevyskytoval v Římě, že Petr veřejně před svými věřícími slibuje, že se vznese k samotnému Bohu a třetího dne se navrátí do svého těla, aby všem vyjevil ‚Jeho vůli‘. Lepší PR se tehdy ani vymyslet nedalo.

Avšak poté, co bylo věřícím sděleno, že se Petr vznesl, stalo se něco nepředvídatelného. Petr měl podle plánu tajně opustit Řím a vrátit se sem za tři dny do ‚svého těla‘, aby vyjevil ‚vůli vyslechnutou z nebes‘. Jenže když opouštěl Řím, potkal skupinu křesťanů z řad jeho věřících, mezi nimiž se nacházel člověk, jenž znal Petra osobně. Tehdy on, když poznal Petra, jako první odhalil jeho podvod a řekl: ‚Kam kráčíš, člověče?‘ Nazval Petra

právě člověkem a znevážil tak jeho ‚božskou image‘, kterou se Petr snažil uměle vytvořit.

Jenže nakonec přívrženci Pavlovy školy na základě této události vytvořili celý námět o samarijském volchvovi mágu Simeonovi, jenž byl údajně Petrovým protivníkem a s nímž on dlouho bojoval a nakonec i zvítězil. Nejzajímavější je, že Simeonovi připisovali všechny Petrovy negativní vlastnosti; jeho samozvanectví, falešnou podobu s Ježíšem, tedy ‚zázraky‘, pokusy o nanebevzetí a podvod, který ve skutečnosti sám Petr konal v Římě. K tomu obrazu připsali i to, jak si Simeon zpočátku údajně chtěl koupit od Petra apoštolskou hodnost, ale ten odmítl. Tady se jedná o faktickou interpretaci z biografie samotného Petra, když on se pokoušel od Marie Magdaleny koupit apoštolskou hodnost. Právě k této legendě,“ zdůraznil Sensei, „poprvé popsané v apokryfu ‚Skutky Petra‘, z nichž vznikaly i pozdější apokryfy ‚mučednictví‘ Petra, tedy právě k této legendě přivazují aktivně ‚pastýři‘ i dodnes termín ‚svatokupectví‘ a v podstatě svalují veškeré Petrovy hříchy na osobu Simeona. Navíc se vypráví, jak Petr po zabití volchva ‚usvědčujícím slovem‘ údajně trpěl Neronovým hněvem. Podle jejich legendy se Petr pokouší v noci ukrýt před Neronovým hněvem, u východu z Říma potkává samotného Krista a ptá se ho: „Kam kráčíš, Pane?“ A uslyší odpověď: „Do Říma, abych byl znovu ukřižován.“ Petr, jako by pochopil jeho slova a svůj úděl, vrací se zpět, kde je polapen a odsouzen k ukřižování. Podle této legendy Petr prosí, aby ho ukřižovali hlavou dolů, jelikož si nepřál urazit Ježíše tím, že ho bude napodobovat dokonce i při smrti. Když již byl ukřižován, přednášejí o tajemství obráceného kříže, prý že je to Adamův symbol, jenž svým prohřeškem překroutil celý božský systém, zatímco zpřímá stojící kříž je údajně symbolem Krista nastolujícího původní pořádek. Všechny tyto dodatky byly připsány mnohem později, když se

křesťanství stalo masovým státním náboženstvím a kříž se začal uctívat jako jeho nový symbol.

Ve skutečnosti Petra (po jeho předstíraném nanebevzetí) zajali a odhalili jeho podvod sami křesťané, a to křesťané z řad jeho věřících, když se Petr pod rouškou tmy pokoušel opustit Řím. Právě kvůli lži a podvodu nazvali Petra Antikristem. Přivlekli jej do Říma, aby všichni lidé mohli pohlédnout do tváře jeho podvodu a tutéž noc ho ukřižovali v opačné pozici než Krista na obráceném kříži hlavou dolů vedle cirku Nerona a budovy, jež byla tehdy jedním z ohnisek Svobodných zednářů. Proto se potom mnohem později objevil v atributice sekt hlásících se k satanismu a uctívajících obrácený kříž jako symbol protikladu Krista Jeho antipod. Petra ukřižovali na tomtéž místě, kde se dnes v Římě, přesněji ve Vatikánu, nachází náměstí na počest jeho jména.“

„Tam, kde stojí obelisk ‚jehla‘,“ připomenul Viktor včerejší rozhovor k tomuto tématu.

„Naprosto přesně. Nezasvěceným vyprávějí nejrůznější verze toho, proč právě tam postavili ‚jehlu‘. Pro ‚zasvěcené‘, a tím mám na mysli ty, jež jsou obeznámeni s tajnými letopisy Gamalielových lidí pro vnitřní kruh, to místo znamená mnohé. Po Petrově smrti byly jeho ostatky uloženy na hřbitově Pavlovými lidmi. Po téměř třech stech letech byla imperátorem Konstantinem na tom místě, kde byl údajně Petr pochován, vybudována bazilika svatého Petra. Dnes na onom místě stojí chrám svatého Petra. Rád bych vás upozornil, že oltář v tomto chrámu míří na západ a ne na východ, jak je zvykem v tradičních křesťanských chrámech. Po první výstavbě mezi lidmi kolovaly klepy postupně přerůstající v legendy o tom, kdo je tam pochován. Zda antikrist, zda ‚apoštol‘, zda v tom hrobě leží kosti člověka či kosti zvířecí.“

„Hm, taková je historie,“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„A to ještě není vše. Nejzajímavější je, že Petra ukřižovali na obráceném kříži v 6. měsíci roku 66.“

Sensei udělal pauzu; očividně nám chtěl umožnit, abychom si uvědomili, co to znamená.

„Tak odtud je číslo 666!“ osvítilo jako prvního Nikolaje Andrejeviče. Pousmál se a dodal: „Lidi se tady dřou, jak se snaží předpovědět jméno budoucího antikrista prostřednictvím součtu numerického významu jeho budoucího jména!“

Sensei se usmál.

„Tak kde se vzala ta ‚rozpočítadla‘? Od Jana, jenž ve svém ‚Zjevení‘ nazývající se řecky ‚Apokalypsa‘, v kapitole 13, 18. ve verších, po alegorických výkladech a Pavlových interpretacích typu ‚čekaňte, bude‘, napsal: ‚Zde je moudrost. Kdo má rozum, ať spočte číslo té šelmy. Je to číslo člověka, a jeho číslo je šest set šedesát šest. Je to číslo člověka... ‘“

„Přesně!“ nadšeně se chytil, Senseiovy myšlenky náš psychoterapeut. „Jak to, že jsem se toho sám již dřív nedovtípl? To je buď datum narození nebo datum smrti! Tři šestky znamenají datum Petrovy smrti!“

Sensei přikývl a pokračoval:

„To nejzajímavější je, že ti, kdo se dnes pokoušejí z matematického pohledu dospět k součtu jména Antikrista, se dopátrali mnoha poutavých věcí určených zřejmě ne pro uši věřících, tedy těch věcí, o nichž se v odpovídajících hierarchických kruzích obvykle mlčí. To proto, že na tiáře římského papeže...“

„Na čem?“ skočil mu do toho Košťá. „Na tiraře?“

„Ne, na tiáře. Tiara je taková trojitá koruna symbolizující Velikého pontifika jako sudího, zákonodárce a duchovního. Dříve tiaru nosili perští a asyrští panovníci a odtud byla ta móda převzata. Tedy na tiáře římského papeže je napsán titul VICARIVS FILII DEI, což v překladu z latiny znamená ‚Místodržící Syna Božího‘. V latinském jazyce, stejně jako v řeckém, mají některá písmena svůj číselný význam. Pokud bychom sečetli číslovky písmen tohoto titulu, vyšlo by číslo 666. Tedy:

5(V)+1(I)+100(C)+0(A)+0(R)+1(I)+5(V)+0(S)=112;
0(F)+1(I)+50(L)+1(I)+1(I)=53;
500(D)+0(E)+1(I)=501;
112+53+501=666.

Z toho důvodu také vzplanul skandál. Obránci papeže začali tvrdit, že se jednoduše do slova VICARIVS vloudila gramatická chyba. Správné zapsání toho slova by bylo VICARIUS, jelikož v latinském jazyce žádná koncovka VS neexistuje, ale koncovka US ano. Prý to všechno popletli, když nerozlišovali písmena V a U. Nicméně přestože tvrdí, že je to pouze nevinná gramatická chyba, nikdo nespěchá, aby ji opravil.“

„To znamená, že to ve skutečnosti chyba nebyla?“ zeptal se Viktor.

„Ovšem že ne. Pro Velikého Pontifika tehdy pracovali velmi vzdělaní lidé.“

„A proč to tedy potřebovali?“

„Prostě to bylo zapsáno na památku toho, čí následovníci jsou papežové a díky komu dodnes disponují mocí.“

„Zajímavé. A proč tam zapsali datum Petrovy smrti a ne Pavlovy?“ zajímal se Košťá.

„Petr byl veřejnou osobností a vsadili na něj.“ Sensei se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Ačkoli skutečné datum Petrovy smrti se dodnes pokoušejí skrýt. Spojují je i s 64. rokem, tedy rokem po požáru v Římě, kdy se pronásledovali stoupenci Učení Ježíšova a také s rokem 65 a 67. Málokdy se některý z historiků osmělil naznačit rok 66. V Římě se podle oficiální verze považuje za datum ‚mučednické‘ smrti Petra a Pavla 29. 6. 67.“ Pokrčil rameny a zamyšleně pronesl: „I když proč by se z toho data mělo rozdmýchávat takové tajemství. Vždyť Kífa byl pouhým člověkem a všechny skutky jeho i Pavlovy byly pouze skutky lidskými...“

„Copak Pavla ve skutečnosti popravili spolu s Petrem?“ dotazoval se Stas.

„Ne. Kvůli fiasku s Petrem Pavlova popularita prudce upadla. Začal se skrývat, aby s ním neudělali totéž, co s Petrem. Nakonec Pavel utekl z Říma. Po nějaké době ho osud znovu zatáhl do Judeje, kde zemřel ve válce.“

„Ve válce? Jaké?“ nechápal Kosta.

„V občanské. Už jsem vám o ní povídal. Mimochodem tehdy byl zničen Jeruzalémský chrám, jak to předpovídal Ježíš.“

„Ano, škoda,“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Kvůli zájmům nějakých monopolistů trpělo tolik nevinných lidí.“

„A co bys chtěl ve světě Ahrimana? Moc Archóntů se vždy budovala na kostech jejich otroků.“

A protože se Sensei odmlčel, neboť se očividně pohroužil do svých myšlenek, rozhodl se Žeňa shrnout své dojmy:

„To znamená, že Antikrist není netvor z mimozemské civilizace s rohy a kopyty, ale jenom Kifa?“

„Ano.“

„Cha, to jsem si myslel!“ zatvářil se chlapec rozčarovane a pokradmu se ušklíbl.

„Něco úplně nechápu,“ řekl Viktor. „Proč Jan motal obraz Antikrista do budoucnosti a popisoval všechno to kolem jeho příchodu. Nebylo by snad jednodušší to spíš připomínat?“

„Vůbec nechápeš, jak chytře tady zapracovali lidi Archóntů, protěžující podobnou literaturu,“ odpověděl mu Sensei. „Vždyť strach lidí je hlavním porobujícím bičem Archóntů. Jeho rána přivádí masy do rozechvění strachem, odebírá sílu a vůli. A strach z budoucnosti není jednoduše dvojitou ranou na psychiku člověka. Je to nejopravdovější metodické zotročení. Člověku se neustále vštěpuje, že brzy přijde Antikrist a celý svět včetně nás bude patřit jemu. Potom přijde Kristus a bude bojovat s Antikristem. Kristus zvítězí a vezme k sobě pouze vyvolené, ostatní zemřou v rudé gehenně. Pokud se chceš

stát tím vyvoleným, odevzdej vše, co máš, církvi. Služ popům celý život a čekej pokorně na svůj úděl.“

„Ano, neustálý vliv stresového faktoru vede k závažným psychickým následkům,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Určitě. Člověk se místo svobodomyšlné bytosti stává slabošským ovládaným otrokem. To zaprvé. Za druhé, pasivně očekává svůj osud místo toho, aby si zjednal pořádek uvnitř sebe a zvítězil nad svým Materiálním principem. Za třetí, člověk se dostává do naprosté závislosti na ideologii Archóntů.“

„A co je to ta rudá gehenna, kterou vyhrožují?“ zajímal se Košta. „To je peklo?“

„V jejich interpretaci je to peklo. Ve skutečnosti je gehenna názvem ‚údolí Hinnomu‘, což v židovském jazyce zní jako ‚Ge-ginnom‘ a v řečtině geenna. Toto údolí se nachází západně od Jeruzaléma a rozprostírá se od hory Sion až k údolí Nachal Kidron. Dříve sem Izraelité přinášeli děti a otroky jako oběti bohu Molochovi (biblickému Molechovi, Molekovi) a upalovali je na obětníku. Moloch byl fénický bůh rozžhavených paprsků slunce. Roku 622 před naším letopočtem zrušil panovník Jóšijáš svou reformou všechny kulty kromě Jáhve. Aby vymýtil uctívání ohně, přeměnil toto údolí na skládku odpadu. Kvůli smradu, jenž se z toho místa šířil, začali to údolí spojovat s peklem.“

„Chápu,“ jasně to okomentoval Košta a v žertu dodal: „To znamená, že pokud je nebudeš poslouchat, dostaneš se do Izraele.“

Kamarádi se rozesmáli. Po krátké pauze se Viktor zeptal:

„Ale co se týká Antikrista, pořád nechápu, jak to je s Janovými předpověďmi o konci světa, o katastrofách a kataklyzmatech?“

„Co se týká katastrof a kataklyzmat, to je spojeno s určitými zemskými cykly, o nichž věděly mnohé národy.“

V Bibli je vůbec popsáno velké množství takových okamžiků o stvoření světa, o člověku, o budoucnosti, jež byly přežaty od starodávných náboženství a legend jiných národů. Jednoduše tu židovští žreci všechno interpretovali svým způsobem, poupravovali to pro svůj lid.

A co se týká Jana, tomu přikázali udělat tu práci a on ji udělal. V podstatě vytvořil ‚univerzální Zjevení‘, kde se s použitím alegorismů nepopisovala pouze historie, ale později i plány Archóntů ohledně budoucnosti. Ještě aby to Jan nenapsal takovým stylem, když dostal Pavlovu školu. Vždyť Pavlovi a obzvláště těm, kdo stáli za ním, takzvaným ‚stavitelům‘, kteří projektovali ‚stavby mostů z minulosti do budoucnosti‘ k absolutní moci Archóntů, byla dobře známa psychologie. Svěho času vedli i kroniky událostí, konfrontovali je s prastarými legendami, disponovali jistými vědomostmi, přepisovali legendy. Dobře věděli, jak upoutat lidskou pozornost a udělat z lidí otroky, jež budou po staletí sloužit jejich ‚zednářům‘, a tedy i celé jejich struktuře. Podívejte se, jak svým věřícím nasadili klapky na oči a pevně je udržují v mezích tohoto vnímání.“

Slávek se tiše ujistil u Kosti:

„Klapky – to je taková ta boční maska pro koně?“

„Ano. Na uzdečce blízko očí,“ přikývl kamarád.

„To tedy znamená, že Janovo Zjevení jsou pouze umělé klapky pro věřící?“ generalizoval to Viktor.

„Ovšem. Zjevení Janovo nutí věřící hledět pouze vpřed, právě na jejich budoucnost, ale pod konkrétním úhlem pohledu určeným Archónty. A díky takové psychologicky prověřené pomůcce se člověk zachvácený osobním prožíváním budoucnosti ani nezamýšlí, proč mu nasadili speciální chránítka očí, ale ani nepřemýšlí, koho veze na svých ramenou do této ‚budoucnosti‘.

„Zajímavé podání,“ zamyslel se Nikolaj Andrejevič. „Po pravdě, z takového úhlu pohledu jsem ten text ještě neanalyzoval.“

„To není nic podivného,“ reagoval Sensei. „Protože jsi, stejně jako mnozí ostatní, přemýšlel o alegoriích Jana jako o budoucnosti. A přitom trik Archóntů spočívá v tom, že Jan psal pod maskou budoucnosti o tom, co se již událo. Opisoval tedy události minulosti. Některé z těchto událostí patřily k jeho době, ale většinu poctivě opsal ze starých řeckých legend, východních náboženských představ včetně egyptských a babylonských mýtů. Jeho úkolem bylo vypsát to, co bylo povoleno faktickým programem Archóntů a upravit to tak, aby to vyvolalo lidský strach, aby se lidé otevřeli ve svém chápání a uvěřili. Rozhodně se Jan ani trochu nepřibližoval vytríbenosti rozumu Filóna Alexandrijského. Ale jeho systém alegorického podání (spjatý zejména se spojováním řeckých mýtů s judaismem a následně se stvořením vlastního nábožensko-filozofického učení) se odrazil alespoň v Janových pracích. Jan psal tak nějak hrubě. Ale bylo to určeno k formování poslušnosti a zotročování věřících, a ne lidem hledajícím eleganci úsudků. O jakém rozvoji intelektu věřících by vlastně mohla být řeč, když je ve všem omezovali? Byli to lidé ustrašení životem, ustaraní kvůli přežití na tomto světě. Kdo by tam měl co analyzovat a konfrontovat, jestliže to byl ve většině lid negramotný, jenž Archónti využívali pro své politické cíle jako ‚temnou‘ ovládanou masu.

Nikolaj Andrejevič se ušklíbl a v žertu vyslovil takovéto přirovnání:

„Víš, můj egoismus se horlivě snaží připojit se k lidem osvíceným. Vše možně vzdoruje identifikaci s ‚temnou masou‘, ale ve skutečnosti se jí podobá. Já jsem například v hrubých rysech obeznámen se starými řeckými mýty, četl jsem Homéra,“ s posledním slovem se Nikolaj Andrejevič pousmál, „no ano, Homéra... Chci ale říct něco jiného. Jednoduše nějak nemohu zachytit to spojení starých řeckých mýtů se Zjevením Jana.“

„Musím zopakovat, že je to proto, že jsi Jana četl z pozice popisování událostí budoucích a ne minulých. Ukážu ti teď elementární příklady a sám všechno pochopíš. Vezměme si například kapitolu 12 jeho ‚Zjevení‘. Tam stojí: ‚A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina. Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami a na každé hlavě měl královskou korunu. Ocasem smetl třetinu hvězd s nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. Ona porodila dítě, syna, jenž má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé... Když drak viděl, že je svržen na zem, začal pronásledovat ženu, která porodila syna.‘ Pronásledoval ji, ale nechtyl. Utekla do pouště. ‚Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.‘ A teď ti povím, kde vzal Jan takový námět. Vzpomínáš si na starý řecký mýtus o zrození Dia, o válce mezi Diem a Kronem?“

„Tak zhruba,“ odpověděl Nikolaj Andrejevič. Potom ožil a zeptal se: „Tak to je odtud?“

„Ano. Je to pouze přepracovaná varianta této legendy.“

„A co je to za legendu?“ zajímal se Andrej.

„Podle ní byl pán bohů Kronos vyděšen kletbou, že ho svrhne některé z jeho dětí, a tak začal jíst všechna nemluvňata, jež mu porodila jeho žena Rheia. Když mu

porodila šesté dítě – Dia, oklamala Krona a podsunula mu místo syna zabalený kámen. Zeus byl v utajení před světem vychován v jeskyni na ostrově Kréta. Když Zeus vyrostl, začal bojovat s Kronem o trůn. Lstí vysvobodil své bratry a sestry z Kronova břicha. Za nabytou svobodu mu dali vládnout hromy a blesky. Kvůli válce mezi starými bohy v čele s Kronem a novými bohy v čele s Diem se celý vesmír změnil v bitevní pole. Nakonec Zeus za pomoci další lsti zvítězil nad Kronem a stal se vládcem.“

Žeňa poslouchal se zájmem vyprávění a vtipně se zeptal:

„Nepochopil jsem, který z nich byl špatným chlapcem?“

Volodža se ušklíbl a odpověděl mu:

„To je věčná historie střídání moci: Když je šidlo, musí se bezpodmínečně vyměnit za mýdlo.“

Starší kluci se usmáli.

„Zdá se, že Jan převzal ty legendy a jednoduše je přede-
ládal,“ pronesl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Vzal materiál ze starých řeckých legend. Včetně těch o kataklyzmatech, k nimž na zemi došlo a která jsou zafixována v legendě o zániku Faetónu. Něco si vypůjčil ze starozákonných knih, například z knih proroka Daniela. Můžeme říct, že kniha Daniela byla jedním z prvních pokusů Židů o vytvoření podobného textu ‚zjevení‘, jelikož se v knize nachází nepřetržité vyjadřování mesiášských nadějí židovského lidu. Vezměme si například obraz ‚zvířete‘. V Danielově knize (kapitola 7) se mluví o jeho vidění ve snu: ‚A z moře vystoupila čtyři veliká zvířata odlišná jedno od druhého.‘ Dále se tam popisuje, že první se podobá lvu, druhé medvědovi, třetí levhartovi se čtyřmi hlavami a čtvrté s deseti rohy bylo ‚nejstrašnější‘ ze všech. Podívejte se na Zjevení Jana (kapitola 13), jak z těchto obrazů zkomponoval své ‚zvíře‘: ‚Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích

a sedmi hlavách... Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví...“

„Levhart s medvědími tlapami a lví hlavou?“ ušklíbl se Žeňa. „Fantazii měl ten chlapík přímo jako Newton potom, co mu khayyamovské jablko plesklo o hlavičku.“

Po těch slovech celý kolektiv vybuchl smíchy. Sensei se zasmál s ostatními a potom řekl:

„Srovnejte ty hlavy a sami uvidíte, jak se přepracovával text. Kromě toho převzal Jan některé okamžiky z babylonských a perských pověstí.“

Nikolaj Andrejevič pozvolna dodal:

„Babylonské, tomu rozumím. Ale co ty perské?“

„Legendy o chazaru,“ odpověděl Sensei.

„O čem?“ nechápal Nikolaj Andrejevič.

„O chazaru. O říši existující tisíce let. Ačkoli ta legenda měla původně duchovní základ, později ji lidé předělali podle svého. Podle textu měla tato říše připravit příchod říše Ormuzda, jinak také Ahura-Mazdy. Jak si jistě vzpomínáte, v zoroastrismu je to jméno hodného boha. Tak tedy v představách Peršanů se na historii odedávna pohlíželo jako na řadu evolucí. Každá z nich se nachází pod nadvládou proroka. Každý prorok měl své hazard...“

„Tisíciletá říše?“ ujistil se Viktor.

„Ano. Řecky je to chiliasmus. Z těchto navazujících období je tvořena síť událostí připravujících říši Ormuzdy. V legendách se hovoří o tom, že na konci epochy, kdy bude vyčerpán kruh tisíciletých evolucí nadobro nastane ráj, kde budou lidé žít šťastně: Země bude jako dolina, bude jenom jeden jazyk, jeden zákon a jedna vláda pro všechny lidi.“

„Jedna vláda pro všechny?“ optal se udiveně Nikolaj Andrejevič. „Tak odtud se vzala ta idea u Židů!“

Sensei se jeho reakci pouze pousmál:

„Kvůli správnosti musím říct, že ta idea se objevila mnohem dřív, a to u akkadů. Té události budou podle

perských legend předcházet strašné pohromy. Dahaka, perský satan, rozerve řetězy, jež ho svazují a připraví veliký příchod.“

„Ano,“ pokýval Nikolaj Andrejevič hlavou. „To jsem si myslel... Moje poznatky mohou být lepší.“

Voloda s ním souhlasil:

„Nehledě na to, že se říká, že kdo vládne informacemi, vládne světem.“

Kosta také chtěl přidat něco ze své „filozofie“:

„Jak říká jedno staré moudro, všechno nové je v něm ze starého.“

Chlapci se udiveně podívali na našeho filozofa, jenž ze sebe tak náhle vydal takovou „perlu“. Kosta si užíval všeobecnou pozornost a na tváři se mu rozhostil spokojený úsměv.

„A jak se Jan dozvěděl o perských legendách?“ zajímal se Andrej.

Na to mu Sensei odpověděl:

„Co se týká perských legend, nesmíme zapomínat, že bylo tehdy velmi oblíbené náboženství mitraismu, o němž jsem vám již povídal a které pocházelo z perského zoroastrismu. Tady také mnohé převzali ti, kdo utvářeli náboženství křesťanství.“

Svého času přejali židovští kněží od babylonských žreců některé náboženské názory i obřady. Proto, jak již víte, mají mnohé biblické legendy babylonský původ. Jejich námět byl převzat ze sumersko-akkadských legend. Je to právě třeba legenda o stvoření světa, o Babylonské věži, o potopě. A jestliže byly před tím babylonským zajetím židovské představy o Bohu poněkud primitivní, pak po něm začali židovští žreci pro svůj lid vypracovávat již zcela seriózní religiózní koncepce. Mimochodem striktní oslavování soboty, s jehož zákazem dnes nelze nic dělat, pochází také z dob Babylonie.“

Nikolaj Andrejevič zamýšleně pronesl:

„Ano, v Bibli je tolik paradoxů...“

Na to Sensei odpověděl:

„To je normální. Proč myslíte, že je v Bibli a zejména v Novém zákonu tolik paradoxů, kdy po tvrzení hned následuje vyvrácení a naopak? Je to jedna a táž škola. Vždyť pontifikové, jak jsem již zmiňoval, znali velmi dobře psychologii lidí, jelikož dlouhá staletí pobývali u moci a předávali svá tajemství vládnutí z generace na generaci. Proto byla i metoda manipulace posluchačů využívána například Pavlem a jeho lidmi pouze jednou metodou lidí Archóntů. Pokud Ježíš schválně mluvil v jinotajích, aby se člověk naučil přemýšlet, chápat podstatu a dělat vědomou volbu, pak Pavel využíval taktiku manipulace a nutil lidem své názory jako jediné správné.“

„Nerozumím. Jak to?“ zajímal se o to Viktor.

„Ježíš pozvolna vtahoval posluchače do smyslu a významu vykládané myšlenky cestou postupného vysvětlování, odůvodňování a dodatečného vyložení významu s pomocí příkladů na jinotajích. A Pavel svým posluchačům ani nedával možnost přemýšlet o tom, co říkal. Hned je šokoval první frází zamotanou ve svérázných klikatých propleteních. Třeba jako: ‚Jestli je Bůh s námi, kdo je proti nám?‘ nebo ‚a jestliže podle milosti, tedy ne na základě skutků, jinak by milost již nebyla milost. Jestliže však na základě skutků, již to není milost; jinak již skutek není skutek‘ nebo ‚kdo si myslí, že stojí, ať dává pozor, aby nepadl.‘ Čili zatímco se člověk snaží pochopit ‚o čem to mluví?‘, Pavel už neztrácí čas čekáním na jeho přitakání tomuto tvrzení, využívá momentu zmatenosti a otevřenosti a dál do něj hustí své názory. Nakonec dociluje kýženého výsledku, když donutí člověka věřit všemu, co on říká.“

„Tak tuhle metodu znal už Pavel?“ podivil se Nikolaj Andrejevič. „To si musím přečíst. Myslel jsem, že tyhle metody využívají pouze tajné služby,“ řekl napůl žertem, napůl vážně.

„Ano,“ pousmál se Sensei a odpověděl mu rovněž takovým napůl žertovným tónem: „A tyhle služby čerpaly své poznatky z jaké historie?“

„Ahaaa. Zdá se, že minulost není žádná prostá věc,“ promnul si s úsměvem Nikolaj Andrejevič čelo.

„Minulost za nic nemůže. Lidé se prostě nemění,“ Sensei znovu těžce vzdychl a vyprávěl dále: „Ale vrátíme se do 60. let našeho letopočtu. Tehdy ve spojení s událostmi (například s nepovedeným Petrovým faskem, s politickými patáliemi, válkou či smrtí několika hlavních organizátorů Pavlova Učení) obliba konkrétní ‚události‘ proniknutí nového náboženství mezi ‚pohany‘ poněkud upadla. Avšak ani takové peripetie nebránily Archóntům a jejich lidem v tom, aby pokračovali ve vydělávání peněz na věřících nového náboženství. A to trvalo celkem dlouho, téměř dvě stě let. Postupně lidi na události těch let zapomněli; očití svědci Ježíšovi zemřeli, rodila se nová pokolení žijící již ve starostech své doby. Leč obnovený klan Archóntů nezahálel. Již v polovině 3. století proměnili lidé Archóntů křesťanskou církev v Římské říši ve velmi mocnou rozvětvenou organizaci s hierarchickou strukturou a přísnou disciplínou. Byla vytvořena skupina duchovních (tak zvaných klérů, což vzniklo z řeckého slova kleros – ‚los‘, ‚část dědictví‘, ‚úděl‘). Ta na účet věřících nahromadila neskutečné bohatství a disponovala značným osobním majetkem. Hlavní činností této skupiny, kromě horlivého získávání nového mladého pokolení pro staré archóntské názory v podobě Pavlova učení, bylo množení bohatství prostřednictvím tržních a finančních operací.“

„A proč potřebovali tu mladou generaci?“ zeptal se Košta.

„Jak proč? Mládež je aktivně fungující elektorát, jenž se dá snadno ovládat, přihlédneme-li k ambicím mladé generace a absenci osobních zkušeností. Hlavním cílem Archóntů bylo jako vždy rozšíření sféry jejich vlivu.“

V případě křesťanství ten úkol realizovali prostřednictvím popularizace nového náboženství na starých pavlo-petrovských kořenech.“

„Aha,“ poznamenal Stas. „Na kořenech v podobě parazitických přísavek na Ježíšově stromě.“

Nikolaj Andrejevič se sotva znatelně pousmál a řekl:

„Chcete vtípek? Stas mi teď připomněl zajímavou botanickou informací. Existuje takový rod bezchlorofylových rostlin čeledi krtičníkovitých rostoucích především v lesích našeho mírného pásu. Říká se jim ‚Petrův kříž‘. A v čem je podstata? Přibližně 10 – 15 let svého života se ta rostlina rozvíjí pod zemí. Její oddenek má tvar připomínající kříž. Nejdůležitější je, že se ten oddenek živí tak, že své kořeny přisaje na kořeny svého hostitele, na topol nebo olši. Teprve po tom, co se dostatečně rozvine a posílí, vyrůstá zpod země a vynáší své výhonky na světlo světa. Má bledé listy a kvete, pokud si dobře pamatují, takovými růžovo-purpurovými květy.“

„Vidíte, i mezi květinami jsou sobci!“ rozesmál se Žeňa svým nakažlivým smíchem.

Stas v žertu dodal:

„Musel se, sobeček, nějak v tom životě upíchnout.“

Andrej navrhl:

„Jistě se mezi lidmi zachovaly vzpomínky na ty události, i když třeba v takové zakamuflované podobě.“

„A kam se poděly, ty vzpomínky?“ souhlasil s ním s úsměvem ve tváři Sensei. „Lidé cítí, kde jim říkají pravdu a kde ne. Ale dokonce i když znají pravdu, bojí se ji vyslovit nahlas kvůli těmž strachu, který jim neustále vsugerovávají Archónti. **Ve skutečnosti pokud člověk odhodí strach a probudí se z těch iluzí, jež mu nutili Archónti, pochopí, že hmota je prach a životní čas máme kvůli dosažení duchovní cílů. Vždyť za strachem nestojí nic. Je za ním prázdnota překroucená Materiálním principem až na hranice nepoznatelnosti. Život hmoty – to jsou okamžiky, ale pro duši jsou**

tyto okamžiky, ať by trvaly, jak dlouho by chtěly, reálnou šancí odejít do skutečného světa, do věčné reality Boha.“

„Ano. Ať se otáčí, jak chce,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič, „patří tenhle svět doopravdy Ahrimanovi s Archónty.“ Pak se obrátil přímo k Senseiovi a dodal: „A ať je to sebepodivnější, díky tvému vyprávění o minulosti začínám hlouběji chápat, co se děje dnes. Přihlédneme-li k principu činnosti Archóntů, všechno se najednou staví na svá místa. Celá ta zamlčovaná realita, ,obrácená skrytá strana luny‘ toho uspořádání světa, ten ,demokratický‘ blábol, vnucování názorů a celá ta špína, co se řinula proudem z televizních obrazovek.“

„A to ještě bude,“ řekl hořce Sensei. „Ještě budete svědky toho, jak Archónti rozvrátí naši zemi, jak se jí za pomoci svých lidí pokusí rozdrobit, rozhněvat spřátelené národy. Jak přijde období na Křížovatce. Metody Archóntů se nemění. Co bylo tehdy, je i dnes. Podívejte se, jak se dnes zpracovává vědomí lidí i prostřednictvím nově vzniklých náboženství, sekt. A jaké jsou zvláštnosti těch náboženství a sekt? Za prvé, houževnaté vnucování vlastním věřícím, že pouze oni budou spaseni a všichni ostatní zemřou. Za druhé, ty, co se nacházejí vně té religiózní organizace nebo jí kladou odpor, prohlašují právě za Satany nacházející se u moci. Za třetí, do čela organizace zpravidla staví člověka, kterého před věřícími prohlašují ,prorokem‘, ,otcem‘, ,spasitelem‘ a tak dál a schválně formují zvláštní vztah věřících založený na strachu a otrocké lásce k němu. Za čtvrté, provádějí tvrdou kontrolu vědomí svých stoupenců a častokrát si i přisvojují majetek těchto lidí. Za páté, zpravidla organizují celý hierarchický žebřík a informace o organizaci i o jejím učení poskytují po dávkách v souladu s mírou zasvěcení. Pokud máme porozumět, jaká je skutečná příčina utvoření a rozšíření podobných nových religiózních organizací, vše se zdá velmi jednoduché: rozšíření

sféry vlivu, doplňkový politický elektorát, moc a peníze. **Archónti si jednoduše hrají s vírou lidí; využívají ji jako fikový list sloužící k zakrytí skutečných záměrů.** Co je tu dnes, co tu bylo tehdy, stále se jedná o tentýž princip. Jednoduché. Porovnejte to a zanalyzujte.

* * *

Sensei udělal pauzu, nad něčím se zamyslel a potom řekl:

„Historici jeden přes druhého popisují, jak kruté se tehdy pronásledovali křesťané, ale z jakéhosi důvodu ani slovem nezmiňují skutečné důvody, jež tato pronásledování vyvolaly; vykrucují se z toho oblíbenými frázemi o opozici ‚pohanů‘ a ‚křesťanů‘. Pokud bychom se chtěli více ponořit do podstaty toho, co se dělo, zjistili bychom, že věřící pouze následovali své pastýře. A pastýřům jejich stádo nestačilo, toužili po rozšíření svých pastvin a stáda ovcí. Vždyť čím více ovcí (máme-li na to pohlížet v mezích Pavlova učení), tím více vlny a tím sladší bude život pastýřů. Vládoucím se to samozřejmě nelíbilo: ‚Jak k tomu přijdu, že se v mé zemi pasou tvé ovce a ty se se mnou neděliš o výnos?‘

Jedni tiše snaželi podobné ‚příživnictví‘, další vytloukali z ‚pastýřů‘, co jim ‚právem‘ náleželo; pravidelně pořádali ukázková trestání lidí ze ‚stáda‘, kteří se ničím neprovinili. ‚Pastýři‘ pak využívali okamžiku a vybízeli lid k lítosti, přičemž smrt svých věřících využívali k vlastní reklamě, že oni jsou tak ‚ubozí, nešťastní, všemi pronásledovaní‘. To je mimochodem také jedna z klasických metod lidí Archóntů.“

„Tvrdit, že jsou ubozí, nešťastní, všemi pronásledovaní?“ usmál se Nikolaj Andrejevič.

„Naprosto přesně. Tajně vyvolávají konflikty namířené proti vlastním lidem, ‚soukmenovcům‘ a začínají ty konflikty rozdmýchávat až do takového stavu, v němž se

dociluje dvou hlavních výsledků: Za prvé, pročišťují se jejich vlastní řady a odstraňují se tak ti nepohodlní. Za druhé, podobné umělé konflikty obvykle přinášejí slávu vlastním podněcovatelům. Ti toho využívají a vytvářejí zvláštní společenský názor, v němž hrají na lidský soucit. V konečném důsledku to dochází k tomu, že se podněcovatelé takových intrik zmocňují klíčových postů u moci a množí svůj kapitál na úkor společnosti. Na takovém principu jednali i biskupové z řad židovských křesťanů. Nejprve provokovali konflikt s mocnostmi proti vlastním věřícím. Potom si na tělech obětí toho konfliktu vytvořili jistý společenský názor a cizími kostmi si vydláždili cestičku k větší moci a rozšíření sféry svého vlivu.“

„To je podobné jako dnes. Hlavně u některých, kteří stojí u moci a pokoušejí se z jiskry svých sirek roznlít světový požár,“ poznamenal Voloda.

„A co sis myslel? Co bylo tehdy, je i nyní. Kdo dnes zaujímá důležité posty a kdo nejvíce ze všech nařiká, že utlačují jeho lid?“

„A jak došlo k tomu, že křesťany nejprve pronásledovali a potom je začali tak náhle respektovat?“ zeptal se Ruslan.

„To je zvláštní příběh,“ odpověděl Sensei. „Příběh o spojení záměrů Archóntů s ambicemi člověka usilujícího o samovládu.“

„Je to o Konstantinu Velikém?“ dohadoval se Nikolaj Andrejevič a s úsměvem dodal: „Spojení záměrů s ambicemi říkáš? To by bylo zajímavé si poslechnout.“

„Ó, přesně! Vyprávěj nám o něm, Sensei,“ podpořili ho naše chlapi.

„Ano, a všechno,“ vyslovil se Viktor.

Žeňa také v žertu dodal:

„Ano. Někdy musíme zcela prozířit!“

„Když zcela, tak zcela,“ souhlasil Sensei, na chvíli se odmlčel a začal své vypravování: „Svémi manipulacemi s mocí i rozdmýcháváním konfliktů Archónti nakonec

dovedli Římskou říši k tomu, že za imperátora Diocletiana byla jeho moc rozdělena ještě třem dalším spolupanovníkům: nejprve Maximianovi, potom Constantiovi Chlorovi stojícímu v čele západní provincie a Galeriovi postavenému do čela východních provincií. Skončilo to tím, že roku 305 po odvolání Diocletiana a Maximiana od moci začalo období bojů o tutéž moc. Roku 306 po smrti Constantia Chlora byl ‚Augustem‘ západních římských provincií prohlášen jeho syn Konstantin.“

„Tentýž, kterého nazvali ‚Velikým?‘“ zeptal se s přemrštěnou důležitostí Kořta.

„Zcela správně,“ kývl Sensei. „A nejen ‚Velikým‘, ale i ‚svatým‘ a ‚rovným apoštolům‘. A takový se zdál i těm, kteří neměli ani ponětí o jeho ‚svatém‘ a ‚apoštolském‘ životě. Ve skutečnosti byl ještě horší než Nero. Jenže Nero nepodporoval moc Archóntů, proto ho v dějinách představili v přehnaně krutých barvách tyрана, antikrista a málem ztělesněného démona. Konstantin ale splňoval všechny podmínky Archóntů, proto mu ještě za života nasadili svatozář.“

Žeňa litostivě poznamenal:

„A my, ubohé ovečky, jim věříme každé slovo.“

Kamarádi se poušmáli a Stas ironicky dodal:

„My ne, to ty. Prosím, abys mě do toho nezatahoval a nezobecňoval.“

„Nikdo vám nebrání v tom, abyste byli lidmi a ne ovce-mi,“ odpověděl Sensei Žeňovi. „Archónti snadno uvádějí lidi do omylu a dělají z nich své ‚ovečky‘, a to jen proto, že lidé nemají a ani se moc nesnaží mít kompletní informace. Fungují podle principu ‚já nic, já muzikant‘ nebo berou to, co se jim nutí, za skutečné. Proto žijí svůj život na vodítku ideologie Archóntů. Ale všechno je v rukou lidí.“

„A v hlavě,“ dodal Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem,“ souhlasil Sensei.

„Máš pravdu. Já například vím o Konstantinově životě málo. Kromě toho, že byl spojený s Nicejským koncilem,“

řekl Volodfa. „Můžu říct, že moje znalosti jsou povrchní a velmi omezené, co se týká tohoto tématu...“

„Přesně. Přesně,“ přidal se Žeňa. „Chtělo by to podívat se blíž na tu historickou osobnost.“

„Když už to chtělo, tak se tedy podíváme,“ řekl prostě Sensei a dodal: „Jako ponaučení potomkům. Konstantin se narodil roku 272 v Naissu (dnes Niš v Srbsku). Jeho rodiči byli budoucí imperátor Constantius Chlorus a Helena, dcera hostinského, jež se později díky synově moci stala augustiniánskou osobou. Otec Constantius byl velmi spořivý a šetrný. Týkalo se to všeho: počínaje každodenním životem, konče politikou. Když dosáhl hodnosti spolupanovníka imperie, rozvedl se se svou ženou kvůli tomu, aby se mohl výhodně oženit s Theodorou, nevlastní dcerou imperátora Maximiana. Historikové později napíšou, že se to stalo na příkaz Diocletiana, ačkoli Constantius Chlorus tuto myšlenku aktivně podporoval, jelikož odpovídala jeho pragmatickému plánování života na roky dopředu.

Jeho syn Konstantin byl odeslán do služby do rezidence Diocletiana. Zde mezi intrikami, nemravnostmi a krutostmi strávil deset svých ne zrovna nejlepších let mládí. Již tehdy se poprvé utkal o moc se svým budoucím soupeřem Galeriem, jehož intriky několikrát vystavily Konstantinův život vážnému nebezpečí. V posledních letech vlády Diocletiana a Maximiana byl vydán edikt zaměřený na masová represivní opatření proti křesťanům. A Konstantin patřil mezi ty, kdo tato nařízení plnili. Osobně se účastnil poprav křesťanů, aby si podobně jako svého času Pavel při těch vraždách vybudoval autoritu. Jediným cílem, za nímž se během svého života hnál, bylo dostat se k absolutní moci.

Když začaly perturbace u moci a byl potvrzen nový titul Galeria „Augustus“ (po odstoupení Diocletiana a Maximiana), starý Constantius Chlorus vychytrale s pomocí svého zmocněnce, jenž doručil Galeriovi dopis

o ‚litoslivých prosbách starého otce spatřit před smrtí Konstantina‘, vysvobodil Konstantina z toho ‚imperátorského zajetí‘. Díky tomu se jeho syn za krátkou dobu nedotčeně dostal z Východních provincií do Západních, jimž vládl Constantius.

A tady začala pro Konstantina skutečná škola následnictví velké moci. Usadil se v Británii v opevněném městě (ústředí jedné z římských legií) nazvaném Řimany dle jejich způsobu Eboracum (totéž město, které nazvali mnohem později Angličané York a poté na jeho počest pojmenovali americké město New York) a starý Constantius Chlorus v posledním roce svého života nejenže odhalil synovi tajemství neveřejných skupin u moci, ale seznámil ho s velmi vlivnými lidmi, kteří v daném regionu zastupovali zájmy Archóntů. Konstantin se jim zalíbil, a to jak charakterem, tak ambicemi a co bylo neméně důležité, také svým původem (zdaleka ne poslední roli v tom sehrála národnost jeho matky Heleny). Právě po tomto jejich seznámení vypracovali téhož roku Archónti plán týkající se reorganizace Římské říše.

Mezi Konstantinem a lidmi Archóntů byly uzavřeny zvláštní dohody, podle nichž ho přivedou k absolutní moci a on, až se stane samostatným imperátorem Římské říše, bude na oplátku plnit všechny jejich požadavky. Mezi nimi nebylo pouze pozvednutí křesťanství (založeného na Pavlově učení) na úroveň státního náboženství, ale i důkladná reorganizace struktury moci, změna politiky a zavedení nových principů do systému vládnutí. Tyto principy jsou aktuální až dodnes. Jejich dohody byly oboustranně výhodné. Konstantin souhlasil. V podstatě mu bylo jedno, jakým způsobem se dostane k absolutní moci. Lidi od Archóntů své slovo dodrželi. A Konstantin díky vytrvalým radám otce a poté i matky splnil všechny jejich požadavky.“

„Nové principy v systému vládnutí?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič. „Zajímá mě jaké?“

„Velmi zajímavé,“ odvětil s úsměvem Sensei. „Imperátor Diocletianus (jenž se prohlásil Joviánem) vytvořil ještě během své vlády tak zvané konsistorium. To se později změnilo na kolegium malé skupiny velitelů z armádního stavu, v jejichž rukách byla soustředěna skutečná moc armády. Diocletianus nemohl tu myšlenku dovést do zdárného konce. Struktura toho orgánu nebyla stabilní, schůze nebyly pravidelné, pouze sám imperátor určoval, kdo z těch lidí se bude účastnit následujícího setkání. Ale samotná myšlenka se Archóntům zalíbila. Za vlády Konstantina realizovali tuto ideu v jakostně nové podobě a udělali z tohoto orgánu tajné sdružení – ‚comitatus‘. Jeho členové se nazývali komitové. Jeho členy byla disciplinovaná civilní i armádní elita (rádci imperátora), jež fakticky vládla zemi. Konstantin byl pouze zapsán jako formální vůdce organizace.

A jaké hodnosti začali zaujímat tito rádci! Předseda rady (později jej začali nazývat kvestor a ještě později kancléř), jenž vykonával administrativní, soudní i finanční funkce; ministr veřejných financí; ministr vnitřních financí; vojenský velitel vnitřních vojsk; vedoucí civilní služby; státní tajemník. Státní tajemník byl při tom oficiální hlavou říšské tajné policie a oddílu tělesné stráže. Pod bezprostřední kontrolou těchto lidí se nacházely všechny státní úřady a ohromné množství lidí. V základu ležel ahrimanovský princip ‚rozděluj a panuj‘. Později, již v pozdně římském státě, vedl růst tohoto systému k utvoření početných úřadů se stovkami zaměstnanců. Jako další následek se pak ve státě rozvinula korupce.

Kromě politických reforem byl jedním z důsledků Konstantinovy dohody s lidmi Archóntů rovněž faktický počátek rozkolu mocné imperie na dvě části. Následkem toho se v Římě religiózní moci chopili biskupové, kteří následně vytvořili absolutní síť papežské moci. Ta se později vyvinula v diktaturu, libovůli a ztročení Evropy. Konstantin jim přenechal Řím a přenesl hlavní město

na východ, do Byzance, města na břehu Bosporu v Malé Asii. Vybuďoval z něj ‚Nový Řím‘ později pojmenovaný Konstantinopol. Brzy se Byzance, takzvaná Východní Římská říše, přeměnila na samostatnou Byzantskou říši. Tu později zničil právě papežský úřad za pomoci oblíbené metody Archóntů neboli rozdrobení jednotného státu na malé části.

Křesťanství se v té době stalo již dost mocnou organizací. Svěho času udělali z tohoto náboženství Konstantinovu hybnou sílu; lidi Archóntů fakticky dobudovali strukturu moci toho náboženství do pyramidální úrovně s dostatečně širokou podporou lidových mas a s přesně stanovenou hierarchickou elitou. Konstantin si z toho koláče ukrojil také celkem dost. Za prvé, s pomocí Pavlova náboženství získal nejen kontrolu nad svými podřízenými, ale spojil církve a stát v jeden celek, ‚božské‘ posvěcení a uznání jeho moci. Vzhledem k tomu, že na otroctví visel celý stát, bouřit se proti imperátorovi znamenalo od této chvíle s ohledem na ideologii Pavlova náboženství totéž, jako bouřit se proti samotnému Bohu. Na povstání otroků se teď již nepohlíželo jako na odepření poslušnosti úřadům, ale jako na odepření poslušnosti samotnému Bohu. Všichni se museli klanět Konstantinovi, neboť se prohlašovalo, že po všech těch pronásledováních křesťanů byl právě on prý ‚vyvolen samotným Bohem‘ za jejich ochránce.

Konstantinovi byli přiděleni zvláštní církevní písaři, kteří ve svých knihách velebili jeho ‚božský stav‘. Jedním z nich byl Eusebius Pamphili (také mu říkali Eusebios z Kaisareie), biskup palestinské Kaisareie a církevní písař, jenž se později stal nejbližším pomocníkem Konstantinovým a jehož nyní také připojují k těm významným historikům křesťanské minulosti. Tento historik vytvořil taková díla jako ‚Příprava evangelia‘ či ‚Církevní dějiny‘, kde popisoval (jak na něm požadovali) dějiny křesťanství do roku 324. Napsal také legendu ‚Život blahoslaveného

basileusa Konstantina', kterou dodnes vykládají věřící. Abyste měli představu, ocituju teď několik výroků. Například se tam píše: ‚Jako věrný a dobrý sluha co Konstantin sliboval, to i udělal...‘“

„Pokud vezmeme v úvahu,“ ušklíbl se Voloda, „co sliboval vládnoucím...“

„..., Otevřeně se nazval otrokem a hlásil se sluhou Pána; za to ho Bůh brzy odměnil... udělal z něj takového Basilea, o jakém před tím nikdy ani neslyšeli, zjevil ho natolik Boha milujícím a přeblaženým, natolik zbožným a úspěšným, že bez jakékoli námahy ovládl mnohem větší počet národů, než jaký ovládali dřívější státníci a v bohatství si zachoval svou moc až do samotného konce... Neexistoval člověk, který, když se k němu přiblížil, by nezískal blahobyť, nebyli tací, kteří by se při očekávání jeho pomoci ve své dobré naději zklamali.‘ Samozřejmě se zde nezmiňují ani slovem o tom, jaké kruté a despotické skutky tento ‚zbožný‘ Konstantin vykonával. K jakým zločinům přistupoval, když se pokoušel dosáhnout moci. Jak krutě se vypořádal, když byl již jediným imperátorem, s blízkými příbuznými, jež by si mohli nárokovat jeho trůn; jak zabil svého nejstaršího syna Krispa kvůli jeho oblíbenosti mezi lidmi i svou ženu Faustu. Tenhle ‚prebblážený‘ Konstantin, ‚jenž daroval všem blahobyť a svobodu‘, vydal svým podpisem rozkazy, které ožebračovaly prostý lid a ještě více prohlubovaly porobu a navíc uvězňovaly desítky tisíc svobodných lidí. A to ještě není vše. Konstantin toužil po tom, aby ve svém státě nevládl pouze politickou mocí, ale i náboženskou. A nakonec takového ústupku od Archóntů dosáhl.“

„To je podivné. Proč mu do rukou vložili tuto moc?“ zamyslel se Nikolaj Andrejevič. „Vždyť to je diktát ideologie.“

„Konstantin kalkuloval pouze na dobu panování během svého života, ale Archónti vše vypočítávali na stáletí dopředu. Tedy Konstantin jako imperátor oficiálně

zůstával Nejvyšším žrcem s titulem Velikého Pontifika, velekněze ‚pohanského‘, současně stanul v čele státního náboženství – křesťanství a pokoušel se přitom vládnout všem biskupstvím, když samostatně jmenoval biskupy do všech hlavních církevních hodností.“

„No jo,“ pousmál se Stas. „Ta jeho mánie majestátu, to byla přímo hypermánie!“

„A co bys chtěl?“ pokrčil rameny Sensei. „Jestliže ten člověk stavěl chrámy zasvěcené právě jemu jako božstvu, o čem bys tady chtěl ještě mluvit? A když už je řeč o těch chrámech, právě Konstantin vybudoval první chrámy ve jménu Petra a Pavla v Římě a Konstantinopoli a určil oslavy na jejich počest. Oslavoval ‚duchovní houževnatost svatého Petra‘ a ‚rozum svatého Pavla‘.“

„To je vtip!“ usmál se Žeňa.

„Přesně,“ přidal se Voloďa. „To znamená, že jiní už nejsou a tyto vyléčí...“

Nikolaj Andrejevič se zeptal:

„A vůbec, pokud se Konstantin ujal veškeré moci, jaká výhoda z toho plynula církevníkům? Dobře, užitek pro Archónty s jejich kalkulacemi na staletí dopředu je evidentní. Ale jaký zájem na tom měli biskupové, aby trpěli Konstantina?“

„Co blázníš?“ vykřikl Sensei. „Biskupové byli pro vládu Konstantina jako první! Za uznání jeho autority jim zaručoval ochranu, bohatství a moc. Co je to vůbec státní náboženství země? To znamená, že mohli téměř všechny obyvatele země svobodně měnit na své ‚věřící‘ a zajišťovat tak solidní příjmy církve. Kromě toho výstavbu kostelů, chrámů, péči o jejich blahobyty, a dokonce i uvolnění velkého množství zásob potravin pro duchovní na sebe bral stát, což znamená, že peníze na všechny tyto potřeby se braly ze státní poklady a ne z peněženek ‚zakulacených‘ biskupů.“

„Ovšem. Kdo by byl proti, když se může přizivit na účet státu,“ okomentoval v žertu Voloďa.

„Konstantin zvětšil a upevnil autoritu křesťanských duchovních. Poskytoval jim privilegia a vysoké postavení ve společnosti, osvobodil je od obyčejných povinností, jež plnili římszí občané. Právě on schválil právo církve brát si podle závěti dědictví zemřelého. Vše bylo přitom zařízeno tak, že vynechat v závěti církev se považovalo málem za hřích, za urážku samotného Boha. Jestliže se politika řízení církve kdesi odchylovala od ‚slova božího‘ a objevili se lidé pokoušející se nastolit zpět spravedlnost, církevní hierarchie s nimi teď nemusela jednat v rukavičkách. Mohla řešit otázku jejich osudu rychle a efektivně – s pomocí trestných aparátů imperie. Všechno v řízení se stalo mnohem jednodušší: Nesouhlasíš-li s politikou církve a jejími postuláty, znamená to, že jsi kacíř. Nejsi-li s nimi, znamená to, že jsi proti nim, a tedy, podle jejich ustanovení, i proti Bohu. Jen na okraj, slovo ‚kacíř‘ (hairetikos) označuje v překladu z řečtiny přívržence nějaké sekty, již vládnoucí církev považuje za herezi, za špatné učení. Ačkoli samo slovo ‚hereze‘ (hairesis) znamená ‚zvláštní věrouka‘.

Ještě aby se hierarchie křesťanských duchovních neradovala z takových privilegií! Za to byli ochotni oslavovat Konstantina ve dne i v noci a ne jen snášet jeho vládu a zakrývat si oči podle jeho libovůle. On byl navíc moudrý a vzdělaný politik a uměl, podobně jako svého času jeho otec, ze všeho těžit výhody a sloužit jak vašim, tak našim. Za co jen stojí jeho aféra s křížem, jenž jeho matka označovala za ‚svatý‘.“

„S křížem?“ zeptal se Viktor.

„Ano. Na Nicejském koncilu roku 325 konaném pod vedením Konstantina potvrdili ‚otcové církve‘ ‚Symbol víry‘. Jednalo se o takový krátký soubor základních dogmat křesťanské církve tvořících kostru věrouky. Všechno se věřícím vnucovalo, aby tomu slepě věřili. Podle nápo- vědy Konstantinovy matky se koncil rozhoduje udělat novým symbolem křesťanství kříž.“

„Skutečně do té doby nebyl symbolem křesťanů?“ zeptal se udiveně Košta.

„Ó, on se probudil,“ usmál se Žeňa.

„Ovšem, že ne,“ odpověděl Sensei. „Již jsem vám jednou říkal, že se kříž začal v tomto náboženství uctívat až ve 4. století. V raném křesťanství se kříž zavrhoval jako ‚pohanský‘ symbol. K tomu se připojovalo tehdejší chápání kříže jako nástroje poprav. Za symbol raného křesťanství se považoval beránek, ryba, lilie i oheň, ale kříž ne.“

Košta se podívil ještě více.

„Kříž byl ‚pohanský‘ symbol?“

„V kulturách před křesťanstvím se velmi uctíval,“ řekl Sensei. „Podívej se podrobněji na archeologii a zjistíš, že se kříž uctíval v různých koutech zeměkoule ještě v dobách paleolitu. U starodávných národů sloužil jako symbol ohně. Kříž byl také jedním ze symbolů amuletu, slunce a věčného života.“

„A proč ho pak v křesťanství začali uctívat, jestliže ho zpočátku zavrhovali?“ nemohl se uklidnit Košta a stále se pokoušel to pochopit.

„Jak proč? To jsou jednoduše lidské záležitosti, jejich interpretace, promyšlená politika. Vždyť náboženství utvářeli ve 4. století jako státní. Byl zapotřebí nějaký obnovený symbol, jenž by byl atraktivní i pro ‚pohany‘, aby také zaplnili řady křesťanů. A tak vzali kříž. Eusebiovi Pamphiliovi nařídili, aby napsal ‚pro lidi‘ příběh o tom, proč si Konstantin vybral právě kříž. A ten napsal (ne bez pomoci Konstantina), že prý imperátor v jedné ze svých rozhodujících bitev spatřil na nebi kříž. Potom se prý Konstantinovi zdálo o Ježíši a o tom, že mu Ježíš věnoval vítězství v boji o imperátorský trůn a poradil mu, aby opatřil své bojové prapory osobitými kříži. Ráno tak prý Konstantin učinil a vyhrál bitvu. Poté imperátor uvěřil v Krista a stal se horlivým křesťanem. Tato historka je dodnes důvodem žertování a vtipů seriózních historiků.“

Pro zvýšení ‚věrohodnosti‘ té historiky byly do jejího základu vloženy historické události, jež se roku 312 skutečně staly. Řeč je o jedné z ‚rozhodujících bitev‘ mnohačetné armády Maxentia (soupeře o moc) a nevelké Konstantinovy armády, která se udála nedaleko Říma. To všechno podali tehdejší historikové jako největší Konstantinovo vítězství, jehož dosáhl pravděpodobně díky zázraku. I když ve skutečnosti to všechno byl pouze logický výsledek části plánu týkajícího se postrčení Konstantina k moci. Člověk by ani nemusel mít všech pět pohromadě, aby si všimnul toho prozíravého manévru třeba i v skutečné historii. Stačí zanalyzovat a konfrontovat Konstantinovu vyčkávací politiku v době, kdy se postupně přeli a zabíjeli jeho hlavní konkurenti, s těmi ‚rychlými vítězstvími‘, jichž dosáhl na cestě k imperátorskému trůnu v Římě. Přihlédneme-li ke všem faktům, je jasné, že tato cesta k moci byla předem připravena lidmi Archóntů; podplacením armády, zastrahováním soupeřů a vytvořením odpovídající nálady ve společnosti.

Avšak aby se utajila ta očividná nenáročnost vítězství a skryla se fakta prozíravých dohod, dodal se pohledu lidí jistý nádech hrdinství, byly vymyšleny legendy o velikých vítězstvích. Odkud se například vzal ten hrdinský příběh o ‚zázračném vítězství‘ Konstantinově nad armádou Maxentia, po němž Konstantin uvěřil v Krista a prohlásil, že právě Bůh mu pomohl vyhrát tu ‚rozhodující bitvu‘? Z historiky, kterou mu jednou pověděl otec. Podobná událost se stala imperátoru Aurelianovi, u něhož svého času sloužil a dokázal se domoci imperátorské pozice Constantius Chlorus. Na jednom z pochodů na východ roku 272 došlo k bitvě Aurelianova vojska s vojskem palmýrské panovnice Zenobie, jež vládla ve východních provinciích římské říše. Situace byla podobná. Jen v tomto případě byl závěr bitvy nejasný a nakonec nečekaně vyhrálo vojsko Aurelianovo. Poté Aurelian obřadně navštívil chrám El Gabala a veřejně vyhlásil, že

právě díky podpoře syrského boha slunce se mu podařilo vyhrát. Později vyzdvihl tohoto boha na špičku božské hierarchie, ustanovil kult Nepřemožitelného Slunce (Sol invictus) a postavil chrámy zasvěcené Slunci. V mnohém mělo toto chování imperátora Aureliana, velmi oblíbeného mezi římskými vojáky, čistě politický charakter, jelikož armáda byla oporou imperátorské politiky.

Kdo hlavně tvořil římskou armádu, a to jak v dobách Aureliana, tak v dobách Konstantina? Syrští lučištníci, asijské jezdeckto a tak dál. Jezdci i pěšáci byli vybráni z východních provincií tvořících významné kontingenty vojsk v evropských a severních afrických regionech, jež byly součástí Římské říše. Tito lidé s sebou přirozeně přinášeli i své náboženství a šířili je na územích, kde vykonávali svou službu. Této skutečnosti využívali i politici. Podívejte se na monogram, jenž Konstantin nosil jako znak křesťanství.“

„Jaký monogram?“ zajímal se Stas.

„Tentýž, kterým opatřil vojenské prapory a štíty svých jednotek. Vypadal jako písmeno ‚X‘, pouze místem protnutí procházela ještě vertikální čára mající na vrchu oblouk jako písmeno ‚p‘. To všechno spočívalo v kruhu. Nejzajímavější je, že tento monogram, jenž se někdy považuje za vlastní vynález Konstantinův, není ničím jiným, než solárním (slunečním) symbolem chaldejské kosmologie (tehdy velmi oblíbené na východě), kde považovali Slunce za zákonodárce celého světa a za pána všech ostatních nebeských těles.“

„Aaa,“ chápavě dodal Nikolaj Andrejevič. „To je ono!“

„To je pouze promyšlená politika. Když se tedy rozhodli, že udělají kříž hlavním symbolem křesťanství, bylo potřeba tuto volbu nějak podložit a dosvědčit ‚fakty‘, aby věřící uvěřili. Daný problém se vyřešil velmi prostě. Již následujícího roku uskutečňuje Konstantinova matka Helena ‚pouť‘ do Jeruzaléma a ‚zcela náhodou‘ nachází dřevěný kříž, na němž byl údajně před třemi sty lety

ukřížován Kristus. Přičemž podle pověsti nenachází jeden kříž, ale hned tři, ukryté v jeskyni pod „pohanským“ chrámem.“

Nikolaj Andrejevič se usmál a dodal:

„No jistě. Přihlédneme-li k tomu, že tehdy pohané uctívali kříže...“

„Naprosto správně,“ přikývl Sensei. „Ale pouhým nálezem těchto dřevěných křížů ještě zájem lidu nezbudili. Aby zjistili, který kříž je ten pravý, začali prý podle legendy na radu Jeruzalémského patriarchy Markaria popořadě nosit kříže k jedné nemocné ženě. Ta se „náhle vyléčila“, když se dotkla třetího kříže. A tady se definitivně „přesvědčili“, že je to skutečně svatý kříž. Přiložili jej k nebožtíkovi, jenž ihned „oživil“. Když zvěsti o tomto „zázraku“ rozšířili po celém okolí, „všichni věřící se chtěli dotknout kříže nebo tu svátost alespoň spatřit“; proto tentýž nalezený kříž vystavili na vysokém místě, aby si ho mohl kdokoli prohlédnout.

Mimochodem „přesné“ místo popravky bylo „odhaleno“ právě za doby imperátora Konstantina, a to v době, kdy Helena pobývala v Jeruzalémě. Tím přesným místem bylo označeno místo, které bylo do té doby zasvěceno Venuši.“

„To je klidně možné,“ připustil Nikolaj Andrejevič. „Bylo-li to oblíbené místo, mohli je zcela zasvětit křesťanství.“

„A kde to bylo? Bylo to na té hoře, kde ho ukřížovali? Golgota nebo co?“ pokoušel se Andrej proniknout do podstaty věci.

„Jednou jsi říkal, že Golgota v překladu z aramejského jazyka znamená „kopule“ nebo „lebka“,“ připomněl Volodža Senseiovi.

„Ano, je to tak. Tak si to mysleli Židé, protože mezi nimi kolovala pověra, že pod touto horou je uložena Adamova lebka. V latinském jazyce se to místo nazývalo calvarium, od slova calvus, což znamená „lysý“.“

„To tedy znamená ‚lyzá hora‘,“ pronesl zamyšleně psychoterapeut. „Místo síly...“

Sensei pokračoval dále ve svém vyprávění:

„Po této reklamě rozřezali podle Heleniných instrukcí kříž na dvě části, z nichž jedna zůstala v Jeruzalémě a druhou ona odvezla s sebou do Konstantinopole. Ještě bylo vyhlášeno, že prý všechny dřevěné piliny vytvořené při řezání kříže byly pečlivě sebrány, smíchány se zlatem a z této směsi se pak razily mince. Když to zkrátíme, na prodeji těchto mincí se pak obohatilo ne jedno pokolení duchovních nabízejících toto zboží jako ‚léčebný talisman‘.

Podle instrukcí Heleniných byly navíc na místech, jež byla podle líčení Pavlových lidí v životě Krista ‚významná‘, postaveny chrámy. Tak byl například zničen ‚pohanský‘ chrám v Betlémě, měště nacházejícím se nedaleko Jeruzaléma a na jeho místě, údajně tamtéž, kde se narodil Ježíš, postaven křesťanský chrám. Tyto chrámy nebyly vůbec postaveny kvůli získání místního obyvatelstva pro křesťanskou víru. Většina tohoto obyvatelstva byli Židé a hlásili se k judaismu. Byly postaveny proto, že po takzvané ‚puti‘ imperátorky Heleny do Jeruzaléma začala státně-duchovní mašinérie silně popularizovat ‚putování na svatá místa‘. Tyto akce se staly mezi obyvatelstvem říše nejen módními, ale i velmi výdělečnými. Duchovní ve svých kázáních svým věřícím intenzivně nutili, že modlitby, jež budou odříkány na daných místech, jsou obzvláště příznivé a zapomínali tak na pravdivá slova Ježíšova, že chrám Boží se nachází uvnitř každého z nás.“

* * *

„Ale jsou některá ‚svatá místa‘, která se odlišují právě přítomností síly,“ řekl Viktor. „To znamená, že tam člověk jakoby získává dodatečnou duchovní sílu.“

„To rozhodně, taková místa existují,“ potvrdil Sensei. „Ale musíme nejprve oddělit zrna od plev. Existují místa síly, kde je síla skutečně přítomna. A pak jsou takzvaná ‚svatá místa‘ spojená s nějakými událostmi nebo činnostmi osob toho či jiného náboženství. Rozdíl mezi pojetím je velký. Zdaleka ne vždy se místa síly shodují se ‚svatými místy‘. Navíc bohužel religiózní činitelé často spekulují s představami ‚svatých míst‘. Vnucují člověku (jenž s tím často kvůli vlastní lenosti souhlasí), že je snazší místo opravdové práce se sebou samým dojet na ‚svaté místo‘ a poklonit se tam. Tehdy mu bude ihned vše odpuštěno a bude moci v klidu ‚hřešit dál‘. Ve skutečnosti si člověk může navštěvovat ‚svatá místa‘ jak se mu chce, ale bez seriózní vnitřní práce se sebou samotným se v něm nic nezmění.

Co se týká míst síly, tak ta byla, jsou i budou. Někdy se i shodují se ‚svatými místy‘. Těchto míst si všimli ještě dávno před křesťanstvím a uctívala se ostatními náboženstvími a věroukami. Často se při výměně jednoho náboženství za druhé na těchto místech ničily stavby bývalých vedoucích náboženství a budovaly se nové, aby se mohli uctívat jiní bohové. Pro příklad nemusíme chodit daleko. Vezměte si naši historii; když se v Kyjevské Rusi zavádělo křesťanství, ničila se pohanská kapiště a na jejich místech se stavěla ta křesťanská.“

„Kapiště? Kolikrát jsem to slovo již slyšel a pořád nevím, co to je,“ přiznal se Stas.

„Slovo kapiště bylo utvořeno od staroslovanského slova ‚kap‘, což znamená obraz, socha, skulptura. Je to kultovní stavba.“

„A jak vypadá?“

„Různě. Jednoduché kapiště vypadalo jako ohrazená kruhová plocha s dřevěnou či kamennou sochou označující nějaké slovanské božstvo, jež místní obyvatelé uctívali a s malým obětním oltářem. Taková kapiště se nacházela hlavně v malých vesničkách. Ve městech se budovaly

významnější stavby. Například v centru Kyjeva, v dnešní Vladimírské ulici (nacházející se nedaleko významného Sofijského chrámu) vedle domu č. 3 se dodnes dochoval základ kapiště, jež mělo podobu **nepravidelného květu**. Kdysi se v něm nacházely sochy sedmi hlavních slovanských bohů: Peruna (boha bouře), Striboga (boha nebe), Mokoši (bohyně země), Simargla (boha rostlin a kořenů), Dažboga (boha bílého světla) a Chorsa (boha slunce). Tato stavba spolu s uložením božstev a úpravou představovala celý kosmogonický systém. Dané kapiště bylo postaveno na příkaz knížete Vladimíra roku 983, tedy ještě před přijetím křesťanství. Objeveno bylo archeology roku 1975.“

„Vladimír budoval kapiště?“ zeptal se s údivem Nikolaj Andrejevič. „To je mi tedy novinka! A já jsem myslel, že je jenom ničil.“

„To bylo takhle: Kníže Vladimír na počátku také usiloval o samovládu. Na kyjevský trůn se dokonce dostal díky jím zorganizovanému převratu a díky vraždě vlastního bratra Jaropolka, jenž vládl v Kyjevu do té doby. Zabit byl samozřejmě na jeho příkaz. Roku 980 usedl Vladimír na trůn a toužil upevnit svou moc v Kyjevské Rusi. Jeli-kož byl dostatečně moudrým politikem, chápal, že pokud má svou mocnost přivést k politicko-státní jednotě nacházející se pod jeho samovládou, bude nezbytná jediná ideologická báze. Tehdy to bylo náboženství. Prakticky na počátku své vlády shromáždil nejlepší volchvy a zadal jim úkol upevnit prostřednictvím slovanských bohů jeho knížecí moc. Nejvyšším bohem přitom měli udělat boha bouře Peruna, jenž byl považován za patrona knížete. Tak se plánovalo vytvořit celostátní kult v čele s Perunem, jemuž se měly podřídít i všechny místní kulty.

Tak se všechno dělalo za tímto účelem, včetně výstavby kapiště ‚státní úrovně‘. Po nějaké době ale Vladimír dospívá s pomocí svých poddaných – musím poznamenat, že většina z nich nebyli Slované – k závěru, že kult

Peruna nenaplnuje jeho naděje. Na tom ovšem nebylo nic zvláštního. Vždyť kníže potřeboval takové náboženství, které by se stalo hybnou silou vlivu na slovanský lid, a to na chudý i na bohatý. A slovanské náboženství jako takové zůstávalo vně politiky i státních záležitostí. Jeho filozofie byla neobvyklá. Dokonce v jistém smyslu brzdilo i ‚nové výrobní poměry rodícího se feudalismu‘, jak to nazvali historikové. Mimo to se slovanské náboženství nijak neodráželo v ideologii předních zemí té doby. Ani se tam nemohlo odrážet, jelikož za reklamou předních ideologií stáli Archónti. A ti se k národům vyznávajícím ‚divoké pohanství‘ i k jejich panovníkům chovali s pohrdáním. Ale pramen tohoto pohrdání se ve skutečnosti neukrýval v náboženstvích jako takových, ale v politice těch, kdo využívali přední náboženství k ovládnutí vědomí mas. Bylo to svérázné ultimátum těm ‚pohanským‘ národům a zemím, jež jednoduše nebyly součástí systému globální kontroly Archóntů. A Slované byli jejich věčným problémem sestávajícím z téže tajemné duše nevypočitatelného slovanského lidu. Takže knížeti Vladimírovi usilujícímu o samovládu prostřednictvím poddaných, jež se hlásili k předním monoteistickým náboženstvím, předložili takovou myšlenku, návrh, abych tak řekl, podmínku Archóntů. Smysl této podmínky byl prostý: Pokud chce, aby s ním a jeho zemí ve vysoké politice hovořili jako se sobě rovnými, musí se zříci ‚pohanství‘ a přijmout jako státní ideologii jakékoli náboženství z navrhovaných variant. Kníže Vladimír na tu hru vysoké politiky přistoupil. Co se jemu i těm ‚starcům‘, s nimiž se radil při výběru ‚náboženství pro svůj lid‘ musí nechat je, že ze všech navrhovaných náboženství vybrali právě křesťanství pravoslavné, jež bylo následně uzpůsobeno mentalitě slovanského lidu. A pro samotného Vladimíra jako politika byly blízké vztahy právě s Byzancí velmi výhodné, a to kvůli mezinárodní autoritě, moci a geografické blízkosti daného státu.

Výměna náboženství se ale neuskutečnila zrovna podle plánů a zdaleka ne podle přání lidu. Nové náboženství se šířilo násilně ‚ohněm a mečem‘ během celkem krátké doby. A to hlavně kvůli Vladimírovým ambicím, neboť se snažil co nejrychleji upevnit pozici Kyjevské Rusi ve světové politické aréně na stejné úrovni jako přední státy té doby. Avšak odsuzovat tyto události jednoznačně nelze. Na jedné straně vystoupení na světovou scénu bylo pro stát velkým skokem v plánu růstu ekonomiky, upevnění státu. Na druhé straně se ničila původní slovanská kultura a Archónti tehdy předpokládali, že násilím se zničí i duchovnost Slovanů. Ale ohledně té duchovnosti se zmýlili. Nejenže nevyzněla, ale naopak s postupem času ještě zesílila a získala novou podobu seberealizace. Díky spojení pravoslaví s ideologií a tradicemi slovanského náboženství vznikla unikátní kombinace.

Takže tehdy přebírali funkci ‚pohanských‘ bohů křesťanští svatí. Křesťanské chrámy se stavěly na místech bývalých kapišť, a to hlavně těch, která byla mezi lidmi oblíbená. Svátky se přejmenovaly, ale slovanské obyčeje zůstaly v mnohém zachovány. Například křesťanský svátek Velikonoce byl spojen se svátkem Slunce a Peruna. V některých periferiích Ruska se velikonoční týden dodnes nazývá ‚hlomozivý týden‘. Co se týká obyčejů oslav, také ruská máslenice (čistě slovanský svátek) je kvůli oblíbě zařazena do svátečního kalendáře jako masopustní týden před velkým půstem. Totéž platí pro ukrajinské koledy ponechané ve svátku Tří králů. Tehdy chodili vystrojení lidé po domech, zasypávali domácí a jejich dvůr zrním, zpívali písně a hospodáři je měli na oplátku pohostit a obdarovat je dárky nebo něčím k jídlu. Vždyť v Rusku tak před přijetím křesťanství oslavovali obnovení přírody. Či vezmeme-li jako příklad Narození Panny Marie slavené 8. září, což byl u Slovanů prastarý svátek rodiček.“

„Opravdu. Podobné spojení má své opodstatnění,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

* * *

„Vrátíme se teď k našemu Konstantinovi,“ připomněl Sensei. „Právě za Konstantina se začínají budovat křesťanské chrámy s ukázkovým leskem a východním přepychem, biskupové se začínají oblékat do velkolepých rouch, zavádějí se velkolepé obřady, nové ceremonie a slavnostní průvody, tedy veškerá obřadnost církve se mění na divadelní představení.

Do módy se zaváděly poutě na stanovená ‚svatá místa‘, kde stály výdělečné chrámy vládnoucích hierarchických struktur a kde se nacházely i všemožné ‚svaté‘ relikvie, na nichž se zakládala velká komerční činnost. To znamená, že se lidskou víru pokoušeli připoutat k viditelným, tedy materiálním předmětům. Rozbíhala se doslova výroba svatých relikvií. Duchovenstvo otevřeně spekulovalo se získáváním ‚svatých ostatků‘ pro své chrámy, přičemž nekalkulovali pouze se zlepšením návštěvnosti chrámů, ale i se zvýšením příspěvků milodarů. Ze svatých ostatků dělali předmět obchodu.

Rozmach obchodu se ‚svatými relikviemi‘ dospěl až do takového absurdna, že všichni stánkaři a prodejci uspokojovali bez obtíží jakoukoli poptávku kupujících. Chcete nehet ‚svatého‘ Pavla? Prosím. Kost jakéhokoli z apoštolů či mučedníků? Není problém. Otázkou je pouze to, kolik jste za to všechno připraveni zaplatit.“

„Šílenství,“ pokývala hlavou Taťána.

„Jistěže šílenství. Mimochodem biskupové tehdy s podobnou reklamou zašli zřejmě příliš daleko, protože se vyrojilo tolik obchodníků s vlasy, zuby či kostmi ‚svatých‘, že museli dokonce roku 381 mezi obyvateli tento obchod zakázat. Tento zákaz však netrval dlouho. Doslova za pár let začalo vše nanovo a fungovalo to

s ještě větší silou. A o tom, k jakým následkům to vedlo ve středověku, vůbec nemluví. Státní církev si na tom vybudovala velký byznys. Poutníci jim přinášeli ohromné zisky. Pro ‚svaté ostatky‘ se speciálně budovaly obrovské kamenné schránky. Ostatkům se připisovaly legendární zázračné vlastnosti. Na jejich oslavy se určovaly konkrétní sváteční dny, kdy se scházely obrovské zástupy poutníků. Klaněli se daným relikviím a přinášeli hojně oběti. Propagovalo se uctívání ikon zavedených za časů Konstantina. Ke starým vykonstruovaným pravidlům se připojovala nová s veškerým tím strojeným religiózním pozlátkem: jak se oblékat, jak se klanět, jak držet prsty, co číst, jak správně nosit atributy.“

Taťána se zaujatě zeptala:

„Mě také dodnes nejsou jasné některé aspekty ohledně církevních pravidel. Proč například všechny ženy v kostele musí mít šátek? Je to povinnost nebo tradice?“

„Spíše to můžeme nazvat povinností náboženství judaismu. Jedná se o to, že v souladu s obyčejí judaismu nemohou vdané ženy bez pokrývky hlavy vycházet mezi lidi. Když Pavel vytvářel nové náboženství pro ‚pohany‘, nejen že to pravidlo učinil povinností pro všechny osoby ženského pohlaví, ale ještě pro zastrašení dodává, že pokud toto pravidlo ženy nedodrží, přijdou o úctu andělů, jelikož v nich budou probouzet ‚nečisté pohnutky‘. Z těchto ‚strašáků‘ vznikla ‚tradice‘. Ženy se bez pokrývky hlavy nepouštěly do kostela a jeptišky a vdovy předurčovala tato tradice k nošení šátků.“

„To je teda novinka!“ rozesmál se Žeňa. „Nečisté pohnutky? Vždyť andělé nemají pohlaví!“

„Tenhle Pavel měl nejspíš nějaký problém ve vztazích se ženami,“ okomentoval to Viktor.

„Přesně!“ podpořili ho starší chlapci a smáli se.

„Veškeré tyto znaky a pozlátka se zaváděla pro většinu věřících,“ pokračoval Sensei, „jež byla negramotná a převážně zakomplexovaná ve vnější skutečnosti. Lidem

gramotným, kteří se zasvětili službě náboženství a pokoušeli se vyznat v Učení Krista, bylo určeno ‚Písmo svaté‘, tedy knihy, jež byly na konci 4. století schváleny jako kanonické. Řecké slovo kanon znamená ‚norma‘, ‚pravidlo‘ a kanonizace (kanonizo) znamená ‚uzákoňovat‘. Proč to potřebovali? Pro kontrolu a moc. A co vzniklo? Pavel značně zkomplikoval prosté Učení Kristovo; zatížil je archóntskými dogmaty, falšováním a nařízeními. Kvůli tomu a také kvůli kolování starých zápisů s kázáními Ježíšových žáků mezi lidmi se ve společnosti objevila vlna filozofických spekulací, kde se jedni snažili dopátrat podstaty a druzí za všeobecného pozdvižení vytvářeli své sekty a směry, v nichž všechno interpretovali podle sebe. Takže křesťanství v podstatě od samotného zrození jako náboženství nikdy nebylo jednotné. Za Konstantina, vzhledem k tomu, že z křesťanství udělali státní náboženství, se rozhodli zavést ‚Písmo svaté‘ a schválit je jako ‚produkt božního zjevení‘, ‚zdroj absolutní a neomylné pravdy‘.“

„Zajímavé. Ale proč pro Bibli vybrali právě tyto knihy a ne jiné?“ zeptal se Ruslan. „Náhodně?“

„Ani omylem. Podívej se nezaujatě na kanonické knihy Bible, na to, kdo je psal a hned ti bude jasné, odkud se vzala podobná iniciativa ‚uzákoňování‘ právě daných knih. Konkrétně mám na mysli ‚Starý zákon‘, v němž se mezi ostatními knihami na prvním místě nacházejí svaté knihy židovského náboženství nazývané ‚Pět knih Mojžíšových‘. ‚Nový zákon‘ je zase napsán lidmi z větve Gamaliela, tedy ve skutečnosti lidmi z řad Archóntů. Stejně jako ve ‚Starém zákoně‘ využívali židovští žreci poutavého pozadí znalostí o starodávných civilizacích pro vytvoření jejich vlastního náboženství, tak se využívaly i v ‚Novém zákoně‘ plody Ježíšova Učení dotýkající se duše. Na jejich pozadí se vykládalo učení Pavla a apoteóza Petra. To všechno je pouze dílem lidí, nic víc. Čili to, že se právě tyto knihy staly kanonickými, hovoří

o tom, kdo za tím ve skutečnosti stál. I o tom, jak aktivně zapracovaly v politice během staletí Pavlovy výnosy, zejména když se náboženství dostalo do základu státu! Vezměme si středověk, kdy vládla katolická církev pod ‚heslem‘ ‚kdo není s námi, je proti nám‘. Kolik milionů lidí tehdy zemřelo kvůli obvinění z ‚kacířství‘. Ve skutečnosti to bylo opravdové násilí a boj o moc. Demokracie v ahrimanovském stylu: ‚Kdo je silnější, ten má pravdu‘.

Ale co k tomu všemu chci říct. Nehledě na to, že lidé převrátili Ježíšovo učení na náboženství, překroutili mnohé co řekl, zavedli obřady a klanění se materiálním věcem, nehledě na všechnu tu hierarchickou špínu velkého byznysu a bláto politiky, se v tomtéž náboženství díky genialitě a prozíravosti Ježíšově zachovala opravdová zrna Jeho Učení, a nejen že se zachovala, právě díky těmto plodům nalézali později mnozí lidé v tomto náboženství skutečné spasení. Vždyť ať člověk nazývá Boha, jak chce, ať k Němu kráčí jakoukoli cestou, jestliže se před Ním otevře celou svou duší a srdcem jako lotos ve své čistotě mezi špinou a bahnem materiálního světa, neexistuje žádná překážka, která by bránila jeho Spasení. Pouze v duchovní čistotě se otevírá to, čemu se říká božská jiskra – duše. A abychom dosáhli této čistoty, je pouze nutné stát se Člověkem, tou Bytostí, v níž dominuje Lásky a Dobro.“

Nikolaj Andrejevič po krátké pauze poznamenal:

„Koukám, že schéma transformace Učení na náboženství je v principu prakticky totožné. Nejprve jde Učení, zpravidla z Bódhisattvy nebo Člověka, jenž dosáhl duchovního osvětlení, poté obroste kultu a obřady.“

Sensei přikývl a dodal:

„Rozumíš, o co jde. Učení Bódhisattvů ze Šambaly v čisté podobě je schopno probudit ze spánku mnohé lidské duše a pro vyzrálé duše je to velký vnitřní impuls, ezoosmóza, jež vysvobozuje člověka z vnější hmoty jako

motýla z prasklého kokonu. Avšak i když lidé předělávají Učení na náboženství, stejně ze zrna skutečného Učení, na němž se vybuchovalo náboženství, budou mít duchovně založení lidé užitek. A pokud se týká kultů a obřadů...

Vezměme si například Konstantina. Prakticky přejal schémata vytvoření státního náboženství jak od svých pontifiků, tak od antických i východních náboženství, tedy těch, které tvůrci křesťanství nazývali ‚pohanskými‘ a všemi možnými způsoby je znevažovali. V těch náboženstvích byly i obřady i slavnostní průvody, budování velkolepých chrámů, vysoký status duchovních. Podíváme-li se hlouběji do daného problému, proč byla zapotřebí všechna ta náboženská slupka, vyvstane nám prostá pravda, již vyslovil Ahriman ještě v Babylonu, když v Esagile pravil: ‚Majestát a tajemství jsou pro lid nejpřitažlivější.‘

Vždyť se podívej na lidi dokonce i dnes! Málokdo z nich přichází k Bohu samostatně, protože k Němu cítí vnitřní lásku a má při tom jediné přání, a to spasit svou duši z té špiny materiálna. Lidé jsou převážně zakomplexováni ve hmotě, ve svých každodenních osobních problémech, v získávání nutných prostředků. Prakticky ve své většině žijí v lítosti k sobě samým, těší svou samolibost a současně bojují za vlastnění alespoň malinké moci nad jim podobnými. Takové lidi je těžké odtrhnout od Materiálního principu. Na Boha si vzpomínají pouze tehdy, když má jejich materiální tělo nějaké závažné problémy nebo když se dostanou do kritické situace. Tak je tomu dnes, kdy jsou mnozí lidé gramotní, kdy mají díky technickým možnostem civilizace přístup k informacím, možnost seznámit se osobně s duchovním dědictvím minulosti různých národů světa. Mají možnost srovnat, konfrontovat, analyzovat a třeba i trošku procítit, co je to Bůh, pochopit, kvůli čemu byl člověk umístěn do tohoto materiálního světa. Ačkoli mají takové možnosti, mnozí o tom nechtějí ani přemýšlet. Prostě se jim nechce. Je

pro ně snazší žít podle hotových ustanovení Archóntů, proto i staví do čela odpovídající životní kritéria stanovená Archónty, kritéria typu ‚jak žijí ostatní, tak žiji i já‘. Kvůli tomu lidé mrhají svými silami a pohupují se jako prázdný kajak v oceánu na divokých vlnách své Materiální podstaty.“

Sensei se odmlčel. Stas těžce vzdychl a promnul v ruku svůj křížek s ukřížovaným Ježíšem, jenž mu visel na krku:

„Takže to znamená, že když nosím na hrudi tenhle křížek, souhlasím s tím, že ukřížovali Krista? Znamená to, že ve skutečnosti neuctívám Ježíše, ale Jidáše, který Jej zaprodal, Petra, který Jej zradil, a Pavla, který překroutil Jeho Učení?“

„Vůbec ne,“ namítl Sensei. „Ovšem s křížem, jako symbolem ukřížování Krista, to celkem přehnali. Ale všechno se to stavělo na politických plánech a jejich dogmatech. Ale co vám chci říct ohledně symbolu kříže jako takového. Věc se má tak, že jak jsem již říkal, byl tento symbol převzat z jiných náboženství, jež Židé nazývali ‚pohanskými‘. Ta převzala tento symbol z vědomostí daných lidem na počátku, v hluboké minulosti. Ti, kdo budovali náboženství křesťanství, zavedli jako hlavní symbol kříž, aniž by si uvědomovali jeho skutečnou cenu a význam, a to jednoduše proto, že byl oblíbený mezi ‚pohany‘. Udělali to proto, aby ke svému náboženství přitáhli co nejvíce lidí.

Ve skutečnosti je kříž jedním z důležitých sakrálních symbolů. Například kdybychom vzali čtverec či kruh, smysl těchto znaků ukazuje na rozhraničení vnitřního a vnějšího prostoru. Kříž ukazuje na střed, na to, že všechny hlavní směry jdou podle vzorce **zvenitř ven**.

Kříž odedávna chápou jako model člověka, protože člověk je ve své podstatě osobitý střed. Člověk je svobodný ve své volbě. A na tom, jak uvnitř stvoří sám sebe, závisí i vnější projevy jeho osudu. Ne nadarmo byl kříž

v kulturách mnohých národů symbolem ducha a hmoty v jejich jednotě, vyznačoval hieroglyfy života a nesmrtelnosti, byl znakem ‚zvláštní pozornosti‘, hieroglyfem smrti, křížení, hraničního sloupu v evoluci. Kromě toho kříž ještě z dob Starověkého Egypta symbolizuje u soudu Osirise váhy vážící činy a myšlenky člověka, tedy ducha vůle a jeho přání nahromaděná za celý život. Takže přátelé, to všechno není jen tak pro nic za nic.

To, že někteří lidé přetvářejí myšlenky na náboženství je pouze dílem člověka. Vždyť čistí lidé zbavení zloby cítí pravdu duší. Takoví lidé nepotřebují zbytečná slova, důkazy, zázraky. Jednoduše si žijí svým vnitřním světem Lásky a Vděku k Bohu za všechno, co vytvořil a snaží se svými činy a myšlenkami ukázat Bohu, že jsou skutečnými lidmi, že jsou hodni být Člověkem.“

Sensei udělal opět delší pauzu ve svém monologu. Viktor se nemohl dočkat pokračování daného tématu, a tak pronesl:

„Ano, historie je samozřejmě více než působivá.“

„Neříkej,“ reagoval Žeňa. „Kolik užitečných informací zušlechtilo můj drahý mozeček...“

„Ještě aby ne!“ pousmál se pokradmu Stas. „Takový příval deště na tvou poušť!“

Chlapci se zasmáli a Žeňa to příteli vrátil:

„Raději žít na poušti, než aby moji pevninu polévali něčím, co se zrovna namane!“

„Proč takové extrémý?“ zeptal se s úsměvem Sensei. „Poznávat můžeme velmi mnoho, jen je přitom potřeba přemýšlet, co poznáváme.“

„Ano, tolik nového,“ přidal se ke kolektivní vlně dojmů Andrej. „A kde bych to tak ještě mohl slyšet?“

„Pro vás to může být nové,“ pokrčil rameny Sensei. „Ale když budete více číst dobré knihy, budete se méně divit.“

„To neříkej, Sensei,“ namítl Nikolaj Andrejevič. „I pro odborníky je toto důvod k vážnému zamyšlení. Četl jsem

hodně. Ale abych mohl zanalyzovat to, co jsem četl, pod takovým neobvyklým úhlem pohledu, skutečně bych musel vědět více, než se píše v knihách.“

„To je pravda!“ souhlasil s ním Voloda.

Žeňa si „skromně“ prokřupal kosti prstů a ostýchavě řekl:

„Já samozřejmě nejsem odborník, nazývají mě ‚neznámkem‘, ale teď tedy všem Archóntům pěkně zahraju!“

Kolektiv se rozesmál.

„Ano, ty náš muzikante!“ řekl Stas ironicky. „A co jim uděláš?“

„Zbytečně se mi vysmíváš. Ještě neznáš všechny mé hudební schopnosti,“ poznamenal Žeňa za smíchu všech a o něco vážněji dodal: „Když mohl Imhotep, kdo říká, že nemůžu já?“

„Imhotep? Nebereš to trochu zostra?“

„Správně, Žeňo!“ podpořil chlapce Nikolaj Andrejevič. „Jak se říká:

Každá cesta začíná krokem,
Každý krok začíná přáním jít.
Kdo svou činnost začne něčím malým,
Může rychle k většímu přijít.“

„Ó! Slyš, co říká moudrý člověk,“ vydechl spokojený Žeňa a kývl na přítele. V tom se opět s vážným pohledem obrátil na Senseie: „Sensei, cos tam říkal ohledně toho Grálu?“

Kamarádi se ušklíbli, podívali se na Žeňu, ale jeho iniciativu týkající se daného tématu podpořili. Sensei se podíval na hodinky a promluvil:

„To je dlouhá historie... A zítra ráno musíme vstávat. Už i dřevo dohořelo.“

„To je všechno?“ ušklíbl se Žeňa.

Kolektiv rozčarovane zahučel ve svém nepatrném rozhořčení.

„Sensei, neboj se,“ vyjádřil Viktor všeobecný názor. „Dřevo hned nějaké najdeme a čaj ohřejeme.“

Nikolaj Andrejevič také přispěl ke kolektivnímu „přemlouvání“:

„Dospat se můžeme doma. Opravdu se chceme dozvědět víc o Grálu. Kdy zas budeme mít takovou možnost v klidu si s tebou promluvit o tak ‚neodkladných věcech‘?“

„Vy spiklenci,“ usmál se Sensei. „Dobře, dojděte tedy pro dřevo.“

„Ó, hned jsme tady!“ vyskočil Žeňa a vzal si jednu lampičku.

Kolektiv se rozhybal. Starší kluci brzy přivlekli odněkud větve a suchý rákos. A náš vyhaslý oheň se opět rozhořel. Dali vařit vodu. Pravda, čaj pili pouze Sensei a za naši společnost Nikolaj Andrejevič. My jsme se spokojili s tím, že jsme se zabalili do teplého oblečení, protože vítr byl již velmi chladný. Usadili jsme se do těsného kruhu kolem ohně.

* * *

„Takže díky Ježíšovi se Grál zase dostal do světa,“ pokračoval Sensei ve vyprávění.

„Grál to je zvuk?“ snažil se upřesnit Košta.

„Ano. Grál je adoptovanou formulí Prapůvodního Zvuku. Jednoduše řečeno Grál je složitou kombinací zvuku, jenž je zdrojem obrovské síly schopné přeměnit hmotu tím, že pozmění její základní matici,“ vysvětlil Sensei a pokračoval dál: „Jak už jsem říkal, na Poslední večeři Páně, před zatčením Ježíše, došlo k opravdu důležité události, jež dodnes zůstala skrytým tajemstvím. Jde o to, že právě při této večeři Ježíš předal ‚Grál‘ Marii Magdaleně. A stalo se to takto:

Ježíš věděl, že jej už zradili a ti, kdo jej zradili, že jsou přítomni na této večeři. Proto začal vyprávět svým učedníkům, co bez Něj mají dělat. Ale když viděl, jak se

rozesmutněli, a to včetně Marie Magdaleny sedící po Jeho pravé ruce, Ježíš řekl: ‚Kvůli čemu jste smutní? Kvůli Mému tělu?‘ rozlámal na kousky chleba ve své dřevěné misce a začal je podávat svým učedníkům se slovy: ‚Jezte, neboť toto je tělo Moje.‘ A potom nalil víno do svého dřevěného kalichu a znovu jej podal se slovy: ‚Pijte, neboť brzy v tomto kalichu bude krev Moje.‘ A potom pronesl: ‚Budu s vámi, dokud ve vás bude žít víra Má.‘ Mimochoodem později, při Pavlově interpretaci učení, se tato slova vykládají už zcela jinak a s jiným podtextem.

„Tak Ježíš věděl, že Jej přijdou zatknout?“ udiveně se zeptal Jirka.

„Ano, věděl.“

„Tak mohl utéct, aby se tomu vyhnul.“

„Nemohl, protože smysl Jeho příchodu na tento svět, tedy Jeho Mise, byla postavena na volbě samotných lidí, na jejich volbě mezi duchovními a materiálními přáními. Zatímco pokračovala večeře, Ježíš nožem vyryl do své dřevěné mísy, z níž rozdal chléb, nápis vyjadřující vzorec Prapůvodního Zvuku nebo jak jej nazvou o tisíc let později ‚Svatý Grál‘. Když byla večeře u konce, všichni viděli, jak dal Ježíš Marii Magdaleně svůj dřevěný kalich na víno, který byl postaven na dřevěné misce na chléb. Když to předával Marii Magdaleně, pronesl tato slova: **‚Toto je Magdala Církve Mé, jež za mnohé prosí ve jménu Otce mého a jež mnohé dostala. A každý, kdo věří v Otce Mého, se bude živit duchem z plodu její svatosti v tyto dny a dny následující, a každému, kdo bude prosit ve jménu jejím, učiním to.‘**

Ježíš se zachoval celkem moudře. Vždyť této večeře se účastnili, jak jsem již řekl, jak přátelé, tak nepřátelé. O tom, že měl Ježíš předat Marii Magdaleně nějaké tajemství mající v sobě velkou sílu, věděli Jeho blízcí učedníci. Ale co je to za tajemství a jak to udělá, to pro ně zůstávalo otázkou. Pouze Marie Magdalena zasvěcená do těchto Znalostí chápala, nakolik cenný je tento

nápis na dřevěné míse, kterou jí předal Ježíš přikrytou dřevěným kalichem.

Moudrost Ježíše spočívala také v tom, že tímto činem v podstatě prozíravě zbavil bídy samotnou Marii. Protože mnozí si mysleli, že toto ‚Velké tajemství‘ je nějak spojeno s tím kalichem na víno. A poté, co byl Ježíš ukřižován, když se do této nádoby dostalo několik kapek Ježíšovy krve, už mnozí věřili, že právě tohle je ta věc, kterou měl na mysli Ježíš. Navíc Josef Arimatejský, v jehož rukách se tento kalich ocitl, po této události rychle opustil území Judeje a vzal s sebou tento předmět. Poté na něj Svobodní zednáři uspořádali hon; předpokládali totiž, že odvezl právě to, co mělo sílu dávající moc nad světem, o čemž v náznamech mluvil Ježíš.

Ve skutečnosti zůstal Svatý Grál u Marie Magdaleny. S jeho pomocí odhalila nejen vnitřní sílu umožňující jí kdykoliv odejít do světa Božího. Ale nesmíme opomenout vznešenost a čistotu Mariiny duše, tedy to, že na sebe vzala obrovskou zodpovědnost a odkryla vnější sílu kvůli pomoci trpícím.

Volba Marie Magdaleny je velkým duchovním hrdinským skutkem. Neboť přestože poznala vyšší svět, stala se Bytostí vyšší než je Člověk, zůstala na Zemi, v tomto pekle. V podstatě uvízla mezi světy, aby pomáhala milionům trpících. A díky tomu přichází obrovská duchovní síla skrze pannu Marii na pomoc trpícím. Právě ona se už dva tisíce let zjevuje lidem.

Pokud se pozorně podíváte na tuto otázku, pak v samotném křesťanství najdete řadu důkazů o tom, že na motlitby a pomoc věřícím se nejčastěji zjevuje panna Marie. Přičemž mnozí ji vidí, a to jak individuálně, tak i hromadně, zcela reálně. Dokonce dosud se zachovala pověst o tom, že když jeden ze svatých zemřel a dostal se do Království nebeského, začal hledat mezi svatými pannu Marii, aby se jí poklonil a poděkoval jí za pomoc, již jemu i lidem poskytla za jeho života. Když ji nenašel

v Království Nebeském, zeptal se svatých, kde je. Na to svatí odpověděli, že ji nenajde v Království nebeském, protože ona je dosud na Zemi a pomáhá trpícím.“

„Ale panna Marie se považuje za matku Ježíše,“ řekl Stas.

„Ano, je považována. Protože když se Marie Magdalena začala hromadně zjevovat lidem, církevní činitelé to museli nějak vysvětlit. Tím spíše, když byla Marie Magdalena zcela považována za zbloudilou kající se hříšnici, aby byla ponížena a rozdupána její pověst v očích věřících. Ale protože se panna Marie stále zjevovala věřícím, rozšířilo se povědomí o panně Marii jako o matce Ježíše, uctívání panny Marie jako Bohorodičky, Matky Boží. Ale to už je výklad lidí. Lidé rádi překrucují všechno podle sebe. Ačkoli to, že Marii Magdalenu označují za pannu Marii, matku Ježíše, na věci nic nemění. Pomoc Marie se tím nezmenšuje. Vždyť celá podstata se zde skrývá v její získané božské síle a v ženském principu.“

Nikolaj Andrejevič uctivě poznamenal:

„Pokud vím, kult Bohorodičky neexistoval v období raného křesťanství.“

„Neexistoval v křesťanských obcích organizovaných lidmi Gamalielovými a založených na náboženství Pavlově. V těch se samozřejmě v souladu se zákony Archóntů podporovala dominance mužského principu. A u pravých učedníků Ježíše, pravých následovníků Jeho Učení, byla oslavována právě harmonie mezi mužským a ženským principem tak, jak to učil Ježíš. Konaly se takzvané agapy, což v překladu z řečtiny znamená ‚hody lásky‘. Jsou to společné tajné hostiny, jež ve své době organizoval Ježíš se svými učedníky a kde se mimochodem podporovala právě dominance ženského principu.

„Agapy? A jméno Agapit má to s tím pojetím něco společného?“ zajímala se má osoba.

„Jméno Agapit je řeckého původu a znamená ‚přebývajících v Lásce‘.“

„Nechápu, co má v sobě ženský princip tak výjimečného, že tomu Ježíš přikládal tak velký význam.“

„Ženská podstata v sobě skrývá pramen životní síly. Pokud bude odhalen, a je možné jej odhalit pouze v duchovním aspektu ve vyjádření vyššího stupně Lásky, pak se ukáže obrovská síla, kterou je možné používat na blahé skutky a která také umožňuje dotknout se Nirvány. Proč byl v dávných pověstech různých světových národů tento zdroj životní síly spojován s nesmrtelností? Protože to je tvořící síla **Allat!** Zdroj této životní síly se nachází také v původním stvoření světa a tvoření bytostí osídlujících vesmír, ve stvoření Země a její hlavní tvořivé síly – vody. **Právě díky tomuto zdroji životní síly byla stvořena žena jako první zástupce lidského rodu. A až mnohem později se z ženy narodil první muž.** A to je plně prokazatelné. S rozvojem vědy genetiky vědci dříve či později přijdou na fakt, že ženské chromozomy jsou mnohem a zdůrazňují mnohem starší než mužské chromozomy. A následně v souvislosti s tím bude udělána ještě řada důležitých objevů v genetice a v chápání lidské evoluce. Víc než to, dokonce už teď není tajemstvím, že **lidské embryo** (nezávisle na budoucím mužském nebo ženském pohlaví formující se v souladu s genetickým kódem) se **v prvních týdnech** po početí rozvíjí jako **ženský jedinec!** Takže ženská podstata v sobě skrývá velmi mocný zdroj životní síly. Ahriman o tom samozřejmě ví a dělá všechno možné, aby se lidé nedostali k tomuto zdroji a proto všemožně klade odpor, vyvrací tyto znalosti a význam ženské podstaty. Za tímto účelem jeho přísluhovači využili všech možností: začínaje tím, že mezi lidmi zaváděli kultu krvežíznivých bohyní, aby vzbuzovali strach a nenávisť skrze lidské oběti, až po vyvyšování kultu patriarchátu či ponižování žen na úroveň nižších bytostí zodpovědných za veškeré zlo lidstva. A zpravidla podobná Ahrimanova „preventivní opatření“ prováděli Archónti v lidské společnosti hromadně a názorně...“

„Hromadně a příkladně,“ pronesl zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „Jasně. Strach, hněv, bolest plus neustálé zastrašování a jako fakt – masová psychická onemocnění. Hysterické psychózy, rozštěp vědomí a podvědomí...“

V tom okamžiku se Nikolaj Andrejevič zarazil, a jako by ho rozrušila nějaká myšlenka, tázavě pohlédl na Senseie.

„Naprosto přesně,“ potvrdil Sensei. „Opět se vracíme do oblasti lidské spontánnosti, odkud pramení i odpovídající problémy.“

Tento Senseiův komentář nám nebyl zcela jasný. Patrně před tím s Nikolajem Andrejevičem vedl nějaký zvláštní hovor spojený s oblastí lidského podvědomí.

„Ano, ano, ano,“ řekl rychle Nikolaj Andrejevič. „Vždyť podvědomí tvoří část lidské psychiky; podle objemu ohromnou a podle jeho vlivu značnou. U mužů má tendenci projevovat se v podobě ženy, zpravidla milované ženy. Analytická psychologie se jednoduše hemží podobnými tvrzeními založenými na desítkách tisíců empirických výzkumů, na studování snů, fantazií a symbolů. Za předpokladu silného potlačení podobného obrazu vzniká vnitřní konflikt, jenž se v konečném důsledku proměňuje v agresi.“

Sensei pouze přikývl, aniž by na to zaměřil pozornost, a pokračoval ve vyprávění:

„Nehledě na veškeré úsilí Ahrimana se v lidské společnosti vždy současné znalosti o daném zdroji životní síly vyskytovaly. Dokonce i když z nějakého důvodu vymizely, znovu je na svět přinesli Bódhisattvové Šambaly nebo jejich pomocníci – Mežaninové, Sokroveníci, Vežové. Díky specickým vlastnostem těchto znalostí a aktivní opozici Archóntů se uchovávaly v tajnosti a předávaly se lidem duchovně připraveným k jejich přijetí.“

Pravda, byly dva případy, kdy na základě těchto tajných vědomostí vytvořili jejich následovníci masové kultury. Jako impuls k tomu posloužila duchovní volba

dvou žen, jež sice žily v různých dobách, avšak oběma se dostalo té cti ovládat formuli Prvotního zvuku. Tak to například bylo se zrozením kultu sumerské bohyně Inanny (,vládkyně nebes'). Ten se vyvinul právě z tajného spolku založeného na konci IV. tisíciletí před naším letopočtem Vežou Inanna v sumerském městě Uruku. Symbolem tohoto tajného spolku byl lotos znázorňovaný ve formě mnoholisté růže. Jejich piktografickým znakem byl kruh z vlasového copu. Současní vědci, neznalí jeho skutečného předurčení, jej připisovali k označení bohyně Inanna. Tato organizace dokázala kromě individuálního duchovního zdokonalování těch, jež k ní patřili, rozšířit mezi lidmi některé původní vědomosti, včetně cvičení ,Lotosového květu', a to ještě před tím, než se k nim dostal Ahriman. Jejich duchovní práce se ukázala více než produktivní. V lidských duších našla takový ohlas, že se Ahriman musel hodně vynasnažit, aby zamotal a předělal ideologii tohoto oblíbeného hnutí. Na základě jeho úsilí se sama Inanna stala mytologickou osobou a byla prezentována jako sumerská bohyně plodnosti, tělesné lásky a sporů. Čím více se vzdalovala doba vzniku tohoto hnutí, tím více se té bohyni připisovaly lidské vlastnosti a skutky ne zrovna nejlepší, a tím ji také stále více odhadovali od duchovního plodu, na němž se to všechno zrodilo.

Nebo další příklad ještě staršího kultu bohyně Isis, již uctívali ve starověkém Egyptě. Bohyně kdysi měla reálnou předlohu ženy jménem Isis, spojenou s Bódhisattvou Osirisem... Ve starověkém Egyptě se plody vědomostí dochovaly mnohem déle, jelikož byla většina lidí velmi dlouhou dobu orientována na stranu duchovna díky takovým lidem, jako byl Imhotep. Právě proto nejenže přežil kult Isis v Egyptě celá tisíciletí, ale byl i velmi oblíbený v řeckém a římském světě, i když byl již poměrně uzpůsobený úrovni obyvatel.“

Nikolaj Andrejevič vyslechl Senseie a pronesl:

„S našimi společenskými prioritami, jež tradičně sklání miskou vah na stranu mužského principu, je těžké uvidět pravdu za těmito staletými vrstvami.“

„V první řadě to závisí na čistotě myšlenek člověka,“ odvětil Sensei. „Teď se ještě vrátíme k Ježíši. Ježíš vytvořil mezi svými žáky svobodné společenství, kde měl ženský princip velký význam, a to v první řadě jako tvořivá síla, klíč, jímž se otevírá uvědomění čistého poznání. Proto Ježíš nazýval Marii Magdalenu životadárnou kapkou na okvětních lístcích růže, srovnával ji s lilii, s čistotou a silou pupenu lotosu.“

Po krátké pauze Sensei dodal:

“Mimochodem kdyby do toho nezasáhl Pilát Pontský, pozemský osud Marie, jako držitelky Svatého Grálu, by byl úplně jiný. Jak už jsem říkal, Ježíš dopředu věděl o zradě a spiknutí proti němu, a proto právě Marii pověřil vedením kruhu svých učedníků. Kdyby všechno pokračovalo podle očekávání Ježíšova, dnes by v čele Církve Ježíše (jež by možná na celosvětové úrovni neměla tak velký vývoj) stála žena, jinak řečeno tvůrce, tak, jak by to mělo být v každé duchovně rozvinuté společnosti.”

„Takže Ježíš udělal skutečnou duchovní revoluci také co se týče vztahu k ženám a jejich postavení ve společnosti té doby,“ řekl Nikolaj Andrejevič.

„Ježíš říkal jenom pravdu. A lidé to jako vždycky překroutili po svém, samozřejmě ne bez pomoci Archóntů. V důsledku máme civilizaci plnou předsudků!

Lidé mají všechno ve svých rukou... Mimochodem chtěl bych upozornit na jeden důležitý historický fakt. Čím jsou Slované tak unikátní? Zavedení křesťanství pro Slované znamenalo především uctívání Matky Boží - Bohorodičky, jinak řečeno ženského principu. Všimněte si, že první kamenný chrám na Rusi založil Vladimír v roce 989. Tento chrám, jenž dostal název Desetinný (Vladimír poskytl jako dar desetinu svých příjmů) byl zasvěcen právě Přesvaté Bohorodičce. Budete-li pozorně

sledovat po několika století výstavbu chrámů na Rusi, všimnete si, že většina byla zasvěcena Bohorodičce (Narození, Vyvedení, Nanebevzetí Panny Marie, atd.). Toto není žádná náhoda. Někteří historikové to spojují se starověkými kořeny sáhajícími až do dob neolitu, kdy předkové Slovanů uctívali kult ženské plodnosti. Ale příčina se skrývá jinde, a to v široké a pro Západ tak tajemné slovanské duši, díky níž Slované vždycky podvědomě vybírají správný směr duchovního vývoje a následují cestu duchovní tvořivosti nehledě na to, do jakého historického rámce se dostali. Proto se na Rusi vžilo pravoslaví a stalo se její nedílnou duchovní částí. Uctívání ženského principu zdůrazňuje Slovanům následování Pravého učení Ježíše Krista a Jeho Pravého duchovního dědictví.“

„Opravdu moc zajímavé,“ nadšeně pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Skutečně,“ souhlasně řekl Viktor, „jak to, že jsem si toho nevšiml dříve?“

„Protože ses díval na svět skrze závoj ideologie, kterou ti navázali Archónti,“ řekl Sensei. „Proto jsi neviděl očividného. A když ti spadne závoj, začínáš vnímat skutečné hodnoty tohoto světa, tak důležité pro tvoji duši.“

„To je pravda,“ kývl Nikolaj Andrejevič, jakoby se Senseiova odpověď týkala přímo jeho.

„Marie Magdalena dodnes vládne silou, již odhalila při otevření Grálu. Za tisíc let poté, co Marie Magdalena odhalila formuli Svatého Grálu, kterou jí předal Ježíš na Poslední večeři, se Svatý Grál znovu dostal na svět díky Bódhisattvovi Agapitu Pečerskému.

A znovu byla dána volba. Ale lidé, jež získali Grál neriskovali a nepoužili sílu moci nad vnějším, jak to udělala Marie Magdalena. Odhalili pouze vnitřní sílu. Rozhodli se, že poslouží věci Mariině a využili svých získaných zvláštních schopností k organizaci a rozvoji v té době zcela nové formace společnosti s převládajícími

duchovními cíli. Právě tito lidé založili Řád, jenž dostal následně název templáři.“

* * *

„Úplně jsem to nepochopil,“ promluvil Andrej. „Jak tito lidé získali Grál? Agapit jej přinesl přímo jim?“

„Ne. Agapit, jako Bódhisattva, přinesl Grál na svět, ale ne přímo těmto lidem. Jestliže Ježíš dal Grál konkrétně Marii, pak Agapit náležitě ‚určil losem‘. Když pobýval na Blízkém Východě, zanechal na kamenech nápis Grálu ve starém podzemí hory Morie, kde se kdysi nacházel palác a chrám Šalamouna. Přičemž tuto formuli Svatého Zvuku rozdělil na čtyři části. Ten, kdo hledal Grál, se musel pořádně zapotit, aby našel tyto části, a co je hlavní, aby správně sestavil tuto formuli. Když byl Agapit na Athosu, předal vysoce duchovním starcům některé znalosti nejen o Marii jakožto nositelce síly Grálu, ale také o místě, kde se nachází nynější Grál... Dokonce musím spravedlivě dodat, že se Athos stal známým díky Agapitovi, přesněji kvůli znalostem, jež tam přinesl.“

„Díky Agapitovi...“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „A Marii jako držitelce síly Grálu.“ A hned se nadšeně podělil o další myšlenku: „Vždyť Athos je místo zvláštního požehnání Panny Marie. A potom se právě Athos stal světovým centrem pravoslavného mnišství. Celosvětová sláva určitě nevznikla na prázdném místě! Zřejmě ne kvůli pověsti, že Bohorodička navštěvovala Svatou Horu a proto se Athos nachází pod jejím zvláštním patronátem. Tato verze očividně vznikla v důsledku rozrůstající se slávy tohoto místa. Vždyť podle legend matka Ježíše navštěvovala i jiná místa. Ne, tady něco nesedí... Zdá se, že v základu toho všeho skutečně leží nějaké důležité znalosti, když si Athos získal takovou slávu.“

Sensei jenom souhlasně kývl poslouchaje jeho úvahy:

„Jak se říká, jdete správným směrem, drahý příteli.“

„A proč Agapit pro uschování těchto znalostí vybral právě Athos a ne jiné místo nebo město?“ zeptal se zvědavě Viktor.

„Athos není obyčejné místo. Kdysi dávno se stal útočištěm pro opravdové stoupence Ježíšova Učení, Ti se tam schovávali před pronásledováním. Pak se k nim připojili asketové z Egypta a z Východu pronásledovaní Araby. Tak se následně zformovala odloučená komunita, která jako relikvii chránila zachovanou část prapůvodních znalostí. Oficiálně byl Athos vyhlášen místem mnichů a uznán nezávislým mnišským státem koncem 9. století. I když státem jej bylo těžko nazvat kvůli nedostatku charakteristické struktury moci.

Zpočátku to byla komunita mnichů vedená respektovaným duchovním starcem zvoleným jednou za rok všemi kláštery na pozici Prota. To znamená, že tito mniši neměli žádné církevní vedení v osobě biskupa a podřizovali se jenom byzantskému imperátorovi čistě v administrativních záležitostech. Ale později po duchovním vzestupu, jenž zrodily Agapitem zanechané znalosti, se sláva o tomto místě začala rychle šířit mezi lidmi. A to zase přitáhlo pozornost Archóntů. Právě jejich činnost postupně ovlivnila a pak změnila postoj ke struktuře moci na Athosu. A v roce 1313 se Athos stal podřízený Ekumenickému Patriarchovi.“

„Opět 13 a 13!“ usmál se Žeňa.

„V době Agapita žilo na Athosu několik duchovně silných starců. A právě jim Bódhisattva Agapit také svěřil údaje o místě, na němž se nachází Grál. Právě oni je měli předat důvěryhodným lidem.“

„Jen předat? A proč oni sami nevyužili těchto znalostí?“ udiveně se zeptal Viktor.

„Agapit jen uvedl, kde se má Grál hledat a co se konkrétně má hledat, tedy čtyři kameny s nápisy. Ale nic víc. Aby se vydali hledat Grál, dokonce i s těmi znalostmi,

jež jim zanechal Agapit, bylo v první řadě nutné fyzicky překonat velkou vzdálenost. Protože Agapit schoval Grál tam, kde by se jej nikdo neodvážil hledat – v Palestině, ve starém podzemí nacházejícím se na vrcholku hory Moria. A za druhé, vrchol hory Moria byl v té době, jakožto svaté místo muslimů, pečlivě chráněn a obehnan velkou kamennou zdí.“

„V Palestině? A co s tím mají společného muslimové?“ nechápal Stas.

„A kde se nachází hora Moria?“ zeptal se Andrej.

„V Jeruzalémě,“ vysvětlil chlapci Nikolaj Andrejevič. „Kdysi na ní stál chrám Šalamouna, v němž se podle židovských pověstí uchovávala archa úmluvy.“

„Ve své podstatě, mluvíme-li již o té hoře a její neo- byčejné přitažlivosti pro lidi, mnohem důležitější je to, co bylo Egyptany na dlouhou dobu uschováno na jejím východním svahu ve IV. tisíciletí před naším letopočtem, tedy dlouho před tím, než tyto země dobyli Židé,“ poznamenal Sensei. „Ale o tom teď mluvit nebudeme. Arabové získali tato území roku 637 našeho letopočtu,“ zodpověděl Stasovu otázku. „Na příkaz kalifa Omara vybudovali na Chrátové hoře (dosud tu tak horu nazývají) mešitu Skály na ruinách Šalamounova chrámu. Také ji nazývají Skalní dóm, což arabsky zní ‚Masdžid Qubbat as-Sachra‘. Po Mekce a Medině je to třetí nejdůležitější svatyně. Vedle této mešity zrekonstruovali napůl zbořenou křesťanskou baziliku zasvěcenou Panně Marii a udělali z ní mešitu al-Aksá. Podle muslimské věrouky přemístil právě z tohoto místa archanděl Gabriel Mohameda na nebe při jeho nočním putování.“

„Tam byla bazilika zasvěcená Panně Marii?“ divil se Nikolaj Andrejevič. „To jsem tedy nevěděl.“

„Ano. Ta bazilika byla postavena ve 4. století našeho letopočtu díky byzantskému imperátorovi Justiniánovi I. Vybudovali ji na starém kamenném zdivu podzemních místností. Pravda, plocha chrámu byla díky mohutné

dodatečné platformě z kamenných balvanů značně rozšířena.“

„To znamená, že pro muslimy to bylo také svaté místo,“ shrnul to Stas. „Pak není překvapující, že ho strážili s takovou pečlivostí.“

„Jestliže byli v Jeruzalémě muslimové, pak se sem pravděpodobně nemohli dostat křesťané,“ řekl Viktor.

„Proč by to nebylo možné?“ namítl Sensei. „Křesťané také žili v Jeruzalémě. I křesťanští poutníci navštěvovali svatá místa. Vždyť ještě v dobách, kdy se arabové zmocnili Jeruzaléma, vydal kalif Omar zvláštní dokument zajišťující křesťanskému obyvatelstvu privilegia a bezpečí. V 9. století byl zaznamenán bezprecedentní nárůst poutníků na tato místa.“

„Zajímavé. A co ho vyvolalo?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Bylo to spojeno s tím, že se tam nacházel Grál?“ snažil se uhodnout Viktor.

Sensei se pouze mlčky usmál, ponechal dotazy bez komentáře a pokračoval dále ve vyprávění:

„Takže kromě toho, že by se museli dostat do podzemních prostor Chrámové hory a najít tam nezbytné nápisy, museli by také ještě správně sestavit všechny ty čtyři části Grálu a vynaložit poměrně dost času na ověření a výpočet nezbytné kombinace. Přičemž **pouze jedna z variant je správná a právě ona dává klíč otevírající ohromnou sílu. Ale existuje také varianta nepravá, která odebírá veškerou sílu. Ostatní varianty jsou prázdné a nic nedávají. Jen zklamání. Za touto formulí je síla zjevující se odnikud. Začátek klíče je v začátku.** Pro hloupého je to pouhý nápis, pro moudrého je to klíč k moci. Proto se Agapit také vynasnažil schovat Grál takřka na viditelném místě, ale zároveň nedosažitelném pro laiky, jako by to byly pouhé obrysy na kamenu, ale pro mudrce je to cennější než veškeré poklady světa.“

„A jak se poznatky Agapita dostaly k templářům?“ zeptal se Stas se zaujetím.

„Přesněji ne jak se poznatky Agapita dostaly k templářům, protože oni ještě jako organizace neexistovali, ale jak byl s pomocí znalostí o Grálu zanechaných Agapitem založen Řád templářů,“ opravil jej Sensei. „Hned vám o tom povím. Jen abyste pochopili, jak se co má, řekněme si všechno po pořádku. V 11. století v souvislosti s tím, že se na světě objevil Grál, se značně zaktivizovala také činnost Archóntů a ta měla celkem vážný, hrozivý charakter.“

„A čím to hrozilo?“ snažil se upřesnit Volod'a.

„Vzniklo nebezpečí, že bude převrácena monáda, že tedy dojde k úplnému převzetí moci do rukou Archóntů na celém světě a bude dokončena stavba jejich mostu. Aby nedošlo k podobné katastrofě pro lidstvo, na scéně zákulisní strany moci se objevuje celkem neobvyklá nenápadná osoba, jejíž ‚stín‘ se začne velmi brzy objevovat při rozhodování prakticky o všech důležitých mezinárodních, politických a ekonomických otázkách. Právě obětavá činnost tohoto člověka značně narušila plány Archóntů na dosažení vytouženého cíle a byla také prvním popudem k tomu, co následně vedlo ke zničení několika základních opor Archóntů.“

Tímto člověkem byl mnich z Athosu zasvěcený do toho nejsvatějšího ze svatých – do tajemství Grálu. V Evropě a na Východě jej v určitých elitních kruzích znali pod jménem Bílý Mnich. Právě on vytvořil dvě mocné organizace aktivně čelící zlu ve všech jeho projevech (jak v tajném, tak ve zjevném). Díky nim byly svrženy v té době významné opory Archóntů. Jednou z těchto organizací byl Řád templářů.“

„A ta druhá?“ zeptal se Viktor.

„Ta druhá organizace se dnešního tématu netýká. Možná jednou vám o tom budu vyprávět. Takže v Evropě znal Bílého Mnicha velmi omezený okruh lidí. Mezi nimi

byl velice talentovaný a nadaný mladý člověk jménem Hugues – nejmladší syn hraběte de Blois a Champagne. Nutno říct, že tato slavná rodina vlastnila část bohatých území, hrabství Champagne a hrabství Blois, jež byla ve francouzském království prestižní.

Mimochodem samotný název slova ‚Grál‘ jako takový vešel do každodenního života v určitém smyslu slova díky Bílému Mnichovi. Jde o to, že když vyprávěl Huguesovi de Champagne příběh o předchozím vlastníkovi vzorce tohoto ‚Svatého Zvuku‘ – o Marii Magdaleně a o události, jež se stala při Poslední večeři, nazval mělkou dřevěnou mísu, na niž Ježíš vyryl nožem znaky, Grálem. Ale nebyl to žádný neologismus nebo nějaká novinka Bílého Mnicha. Prostě tak v 11. století ve francouzském nářečí znělo slovo označující druh mělké mísy, jež se používala k servírování během hostin a hodů nejbohatších lidí. Tuto mělkou mísu francouzsky označovali jako ‚graal‘ nebo jako ‚Gradalis‘ nebo jako ‚gradale‘. A už Hugues de Champagne, jenž zasvěcoval do tajemství Prvotního Zvuku své oddané, jej začal označovat jako ‚Grál‘. Tím spíše, že slovo ‚grál‘ v té době používali zřídka a dokonce ani u těch, kteří jej znali, nevyvolával žádné asociace kromě těch, jež byly spojeny s každodenním životem.“

„Pokud jde o zašifrování rozhovoru mezi svými lidmi, je to opravdu chytře promyšlené,“ řekl Volodě. Zpravidla si málokdo všimne slova označujícího předmět domácnosti.“

„To je pravda,“ potvrdil Sensei. „Huguesovi byly svěřeny vědomosti o ‚Grálu‘. V souvislosti s tím na konci roku 1093 (kdy Hugues po smrti svého bratra zdědil hlavní město Champagne – Troyes) se dvanáct lidí pověřených Huguesem vydá na tajnou misi do Jeruzaléma. Přestrojili se, někdo jako poutník, někdo jako obchodník, někdo jako žebrák a někteří například jako pomocníci v domě pro vandrovníky.“

Byl tam takový dům, v němž žila skupina křesťanů, většinou původem z Evropy. Starali se o nemocné a mrzáky. Lidé je označovali za ‚milosrdné bratří svatého Jana‘, protože vedle domů, kde bydleli, byly postaveny dvě kaple. Jedna z nich patřila mužskému klášteru a byla zasvěcena Janovi, kanonizovanému patriarchovi Alexandrijskému, jenž byl za svého života znám svými dobročinnými skutky. A druhá kaple byla ženská, zasvěcená Marii Magdaleně.“

„Marii Magdaleně?“ mnohoznačně pronesl Košta.

Zároveň s ním se Andrej s nemenším údivem zeptal:

„Milosrdní bratří?“

„Toto slovo je tvořeno od latinského ‚hospitalitas‘, což znamená pohostinnost. Později tento název přejali rytíři jednoho z katolických řádů, později se přeměnil na Maltezký řád. Ale našeho příběhu se to netýká. Když lidé Huguese, hraběte de Champagne, přijeli do Jeruzaléma, začali shromažďovat veškeré informace o objektu, jenž je zajímavý, nacházejícím se na hoře Moria. Po nocích se pokoušeli zkoumat samotný objekt, všemožné přístupy k němu, a to jak z venku, tak také skrze podzemní chodby. Tak pracovali téměř rok, dokud při jedné z nočních ‚pochůzek‘ arabská ochranka nezabila jejich kamaráda. Tato událost způsobila, že je Arabové nežádoucím způsobem začali podezřívát. A Huguesovi lidé byli nuceni vrátit se do Evropy.“

Údaje za ten rok nashromážděné byly cenné, ale vůbec ne potěšující; proniknout na území svatyně Chrámové hory, a to bez povšimnutí arabské ochranky, bylo velmi komplikované, natož pak dlouhodobé hledání v podzemních prostorech. Ale tento komplikovaný přístup ještě více motivoval hledající v tom, aby Grál našli.

V té době, v roce 1094 v Římě po mnohaletém boji s Klimentem III. o místo Nejvyššího pontifika nakonec nastupuje na papežský stolec Urban II. (původem Francouz). Od kompetentních osob poslaných Bílým Mnichem

dostává Urban II. ‚náhodně‘ informaci o tom, kde se nachází Grál. Dovedete si představit, co to znamenalo pro Nejvyššího pontifika, jenž byl víc než kdo jiný informován o existenci Velkého Tajemství Ježíše ukrývajícího v sobě sílu a moc?! Samozřejmě udělal všechno možné, aby Grál získal do svých rukou. Snil o tom, že bude mít úplnou moc a stane se jediným vlastníkem klíčů ‚od ráje a pekla‘.

Proto, aby dosáhl svého cíle, Urban II. využívá myšlenky vzniklé před dvaceti lety. Tuto myšlenku navrhl ještě jeho předchůdce – římský papež Řehoř VII., který v roce 1074 povolával vojáky Krista, aby se vydali na Východ pomoci Byzantské říši vybojovat svatě země v Palestině. Ale tehdy tuto papežovu výzvu rytíři prostě ignorovali. Nyní dává Urban II. do chodu všemožné prostředky, aby ujistil vlivné biskupy o politických a ekonomických výhodách takové výpravy do této v celku neklidné oblasti.

Ještě ale neměl dostatečně velkou autoritu v Římě, proto se spoléhá na své osvědčené lidi z řad francouzských a německých biskupů. A když už fakticky příslušné osoby daly souhlas, aby se jejich rytířské družiny účastnily pochodu, pak Urban II. na konci roku 1095 pořádá koncil duchovenstva. Za povšimnutí stojí, že to bylo ve francouzském městě Clermontu, nikoli v Římě a na tomto koncilu vyzývá, aby byly vybojovány palestinské země. Přičemž oficiální heslo této akce bylo ‚Osvobození Hospodinova Hrobu‘. A už v březnu 1096 se první oddíly obrany přesouvají ze severní a střední Francie, Flanderska, Lotrinska, Německa a Anglie na Východ, přičemž dobývají země východního Středozeří a ničí a rabují města, která jim přišla do cesty. K Jeruzalému se křižáci přiblížili teprve v červnu 1099, ale ovládli jej až o měsíc později (v červenci). Mimochodem největší odpor projeвили Arabové bránící mešitu Al- Aksá.

Poté, co byl dobyt Jeruzalém, dochází k celé řadě ‚záhadných‘ událostí. Doslova za dva týdny po dobytí města náhle umírá Urban II., aniž by se dočkal zpráv o dobytí Jeruzaléma. A už za rok poté umírá ve věku 39 let vévoda Gottfried von Bouillon, jenž byl jedním z vůdců této křížové výpravy a poté fakticky řídil Jeruzalémské království a zvláště pak Jeruzalém. Tento trůn ‚zdedil‘ jeho bratr Balduin I z Edessy. Právě tento člověk, nikoli jeho nástupce Balduin II., tajně předal lidem Huguese, hraběte de Champagne štědrý dar – část prostor bývalé mešity Al-Aksá na hoře Moria, aby tam mohli pobývat. Tedy to stejné místo, na němž dříve stál chrám Bohorodičky umístěný na starých kamenných základech. A víc než to, dal jim také plně k dispozici podzemní část s chodbami včetně prostorné staré místnosti nazývané ‚Šalamounovy stáje‘. Později jim kanovníci chrámu Hospodina (jak se začala označovat mešita ‚Kubbat as-Sachra‘ poté, co ji dobyli křesťané, táž mešita, jež byla, jak se považuje, postavena na místě Šalamounova chrámu) dali k dispozici velký dvůr nacházející se mezi jejich budovou a Šalamounovým chrámem.

Takový štědrý dárek na tak významném místě nemohl nezpůsobit údiv mocných té doby. Tím spíše, že se objevila informace, že pod bývalým chrámem Bohorodičky začali tito lidé vést jakési nepochopitelné vykopávky. Aby byly rozptýleny všechny zbytečné domněnky, král Balduin dává vyhlásit, že tito lidé (nehledě na jejich malý počet) jsou pouze ‚chudí vojáci Krista‘, kteří si přáli chránit křesťanské poutníky na jejich pouti od mořského pobřeží do Jeruzaléma a zpět. A pouze svými silami odklízejí zavaliny na území ‚Šalamounových stájí‘, aby tam mohli chovat své koně. Následně je pak začali označovat s určitou dávkou ironie za ‚chudé vojáky Šalamounova chrámu‘. A mnohem později, když byli mezi těmito zvláštními lidmi, jež se s nikým nestýkali a žili celkem skrytě a v ústraní,

zpozorování rytíři z řad dvořanů, začali je označovat za ‚chudé rytíře Chrámu‘.

Ve skutečnosti tito lidé aktivně hledali Grál a celkem úspěšně. Už v roce 1104 našli první část vzorce vyrytou na jednom z kamenů v podzemí. A když pověřený člověk sdělil hraběti de Champagne tuto zprávu, hrabě se okamžitě vypravil jakoby na cestu do Jeruzaléma a odjel s velkou družinou rytířů, mezi nimiž byl inkognito také Bílý Mnich. V Jeruzalémě prakticky prožili následující čtyři roky. Za tu dobu byly nalezeny ještě dva nápisy. Ale neobešlo se to také bez tragédie. Při hledání těchto částí v zavalinách zemřel ještě jeden člověk z průzkumné skupiny. Ale poslední část se vůbec nedařilo najít. V roce 1108 se hrabě de Champagne vrátil do Evropy. A až za šest let se jeho lidem podařilo najít poslední část.“

„Oho!“ hvízdnu Voloda.

„Kde ji Agapit schoval, že ji tak dlouho hledali?“

Nejzajímavější je to, že poslední část nápisu zanechal Agapit na nejviditelnějším místě, prakticky u samotného vchodu. A Huguesovi lidé tak pečlivě hledali, že dokonce vyhloubili nové chodby při hledání všemožných utajených místností.“

„Tak to vždycky bývá,“ usmál se Viktor, „to co dlouho hledáš, obvykle leží před tvým nosem.“

V roce 1114 se hrabě de Champagne znovu spěšně vrací do Jeruzaléma. Ale najít Grál – to je pouze polovina úspěchu. Teď jej museli správně sestavit a odhalit. A k tomu bylo potřeba hodně času. Odhalení Grálu bylo ale nelehkou záležitostí. Jeden z těch, kteří formuli skládali, náhodou sestavil smrtelnou kombinaci a po třiceti třech dnech, po které s ní pracoval, doslova před zraky přítomných za krátký okamžik zemřel. Přičemž v jeho těle došlo ke zvláštním metamorfózám, jež udivily všechny svědky tohoto jevu. V posledních minutách se změnil ve velmi starého člověka podobajícího se vysušené mumii, jeho tělo bylo doslova zbaveno vody.“

„To je teda!“ se podivil Viktor. „I tohle se může stát?!“

„Grál – to je ohromná síla. Při nesprávném sestavení zvukové kombinace může dojít k opačnému efektu... Ale všichni tito lidé věděli, do jakého rizika se pustili a každý z nich byl připraven na osudovou kombinaci, nejen kvůli přísaze přátelství a oddanosti svým druhům, ale pro to velké dílo, které začali.

A když byla odhalena pravá kombinace, s člověkem jenž na dané formuli pracoval, se odehrály překvapivé změny... Poté, co přišel do styku s duchovní silou Grálu, došlo k zvláštnímu rozdělení. Na jedné straně si uvědomil, že žije zde, v těle jako ve skořápce a musí prožít v materii vyhrazený život do konce, *tedy vidí stín*; na straně druhé chápe, kdo je Bůh a otevírá se mu pravý svět, protože *vidí realitu*. Dochází tedy ke zvláštnímu rozdělení. A když se vlastníkově Grálu toto všechno odkrývá, pak jej ve své podstatě už nic nedrží na tomto světě.

Když předběhnu události, není náhodou, že pečeti prvních templářů se stalo zobrazení dvou jezdců jedoucích na jednom koni. Pro lidi Vědění symbol ‚blíženců‘ znamená nejvyšší Osvícení ukazující na rozdělení člověka po setkání s Prapůvodním Zvukem, tedy Grálem. Kůň označuje pohyb. Ale v různých obdobích byla místo koně i jiná označení, například loď nebo ptáci, také labutě, sokoli, tedy to, co se pohybovalo rychleji než chůze obyčejného člověka. Samozřejmě se rozumí sakrální smysl pohybu po duchovní cestě.

Zmínky toho zůstaly v obrazech, mytologických legendách, dokonce i ve jménech některých epických hrdinů. Vezměme například perského hrdinu Džamšida. Jeho jméno neznamenal nic jiného než ‚dvojče – vládce‘. Svěho času tento člověk, jehož obraz byl skryt v mýtech pod jménem Jima (jeho jméno znamená ‚dvojče‘, ‚dvojník‘) a jehož později v perské mytologii nazvali Džašmid, rovněž dokázal nalézt a využít sílu Farna,“ vyprávěl dál Sensei a hned to vysvětlil: „Grál se v těch dávných dobách

také jmenoval Farn. Mezi prostými lidmi se to interpretovalo jako označení slunečního, zářícího principu, božského ohně, jeho materiální emanace. Hovořili o něm jako o sakrálním principu poskytujícím a znásobujícím sílu, vládu a moc. Vysvětlovali to také jako něco, co pomáhá duši člověka přejít most vedoucí do ráje.

Když se podíváme na indoevropskou mytologii, ve védské a hinduistické mytologii (Rigvéda) můžeme najít pozůstatky starodávných zmínek o ašvinech. Ašvinové se považovali za bratry dvojčata, „syny nebe“, jež pečovali o svou sestru, dceru Slunce. Podle mytologie patřili k božstvům. Údajně se narodili odděleně. Jeden byl synem noci, druhý synem úsvitu. Jejich místo bylo v obou světech. Byli znalci času, byli božskými léčiteli. Byla jim darována „vševědoucnost“. Jejich hlavní funkce ale spočívala ve spasení lidí. Vystupovali proti zlým duchům a přicházeli na pomoc lidem, kteří se dostali do nějakého neštěstí. Zobrazovali je různě, ale většinou je znázorňovali mladé, silné, překrásné, ve zlatém zářícím světle, ozdobené girlandami z lotosu. To všechno je pouze ozvěna dávných událostí a vědomostí o těch, kdo disponovali silou Svatého Zvuku a sakrálními poznatky o ní. Kvůli tajemství těchto znalostí všechno obrostlo legendami a mýty... Ale vraťme se k událostem na hoře Moria, které ještě zcela nevymizely ze vzpomínek lidí.

Od té doby všechny tyto lidi, jež byli přítomni při odhalení Grálu, spojovalo nejen velké tajemství, ale i ta velká duchovní síla. Tato síla z nich udělala víc než jen bratry. Když získali zcela jiný pohled na svět a pocítili skutečnou sílu stvoření, v podstatě získali požehnání a zapřísahali se, že budou sloužit Bohu, že budou oddáni svaté věci panny Marie a že budou pomáhat lidem, dokud budou živa jejich těla na tomto světě.

Chtěl bych poznamenat, že vzplanutí vzniknuvší odhalením Grálu těmito lidmi a také jejich nekolísající víra měly značný vliv též na organizaci, již vytvořili. Dokonce

při válečných akcích získávali členové tohoto řádu neobvyklé vlastnosti ideálních bojovníků. Svě nepřátele překvapovali výjimečnou odvahou a udatností. Jejich chrabrost vyvolávala úctu dokonce u nejsilnějších protivníků. Ve čtyřech bojovali proti nepřítelům o desetkrát větší přesile a vítězili nad nimi. Patřili k těm pravým a nejvíce obávaným bojovníkům, a to díky jejich připravenosti a dokonce touze zemřít v boji.“

„Přání zemřít v boji?“ zeptal se ohromený Andrej.

„Ano. Pro obyčejného člověka tento svět něco znamená. Ale pro ty, jež pocítili a pochopili něco Vyššího, je tento svět se svými vykonstruovanými problémy směšný. Tělo je v něm pouze povozem, vezoucím nás k vyššímu cíli. Jakou cestou v něm pojeděš, zda kratší nebo delší, to je na tobě. Templáři nesloužili pouze věrně a oddaně svému Řádu, jehož základní myšlenkou byla služba Bohu a Sofii, tedy Moudrosti, jak nazývali Marii Magdalenu. Hlavním cílem a mocným podnětem, kvůli němuž žili, bylo spasení vlastní duše. Tento stimul se upevňoval absolutní Vírou založenou na Znalostech.

Templářům byla vlastní ještě jedna zvláštní vlastnost. Nebáli se smrti. A opět se vracíme k tomu, o čem jsme již mluvili. Pro obyčejné lidi je tato otázka více než vážná. Vždyť každý člověk, nezávisle na jeho víře či ateistických názorech, podvědomě přijímá každý prožitý den jako krok ke své smrti. Ta děsivá neznámost za ní stojící, to nevědomé, s čímž se neodvratitelně střetneme, trápí člověka ještě víc. Tento podvědomý strach člověka dusí a utlačuje a vyvolává na své podstatě množství dalších strachů spojených se životem. U templářů byl vztah k této otázce zcela jiný. Díky svátosti zasvěcení do vnitřního kruhu získávali z rukou samotné Magdaleny Moudrost a Znalosti, jež strhávaly pokrývku jakéhokoli strachu. Každý den je přibližoval k Bohu, k věčnosti, k jejich skutečnému domovu.“

„A co to bylo za vnitřní kruh?“ zeptal se Stas.

„A kdo po nich zdědil Grál?“ zajímal se Košťa.

„Sílu Grálu využívali přímo pouze ti, kteří stáli u počátků vytvoření Řádu, tedy úplně první templáři. Grál jako takový s nimi odešel, zmizel ze světa. Ale tento obrovský duchovní vzestup, jenž vytvořili při odhalení Grálu i tajné Znalosti, jež zůstaly ve vnitřním kruhu se v důsledku staly jádrem templářů, díky němuž rostl jejich vliv a moc na celém světě. Vůbec ne náhodou se heslem Řádu vytvořeným těmi, kdo Řád založili, stal pokřik: ‚Vive Dieu Saint Amore!‘, což znamená ‚Ať žije Bůh Svatá Láska!‘ A jak velká byla tato síla, se dozvíte z dalšího příběhu.“

„Počkej,“ pokusil se v tom vyznat Voloďa, „jestliže Grál z tohoto světa zmizel, jaké kameny pak hledal Hitler?“

Ruslan se také přidal:

„A co jsem tehdy úplně nepochopil bylo, odkud se Hitler dozvěděl, že Grál jsou právě čtyři kameny s nápisy?“

Sensei se pousmál:

„Tak pěkně popořádku: Mnozí věděli, že templáři střežili Veliké tajemství. Kvůli tomu kolovala řada zvěstí a bludů. Jedni si mysleli, že templáři střežili číši s krví Ježíše. Kdo byl více zasvěcen do těchto otázek, myslel si, že chránili podnos s nápisem, jenž předal Ježíš Marii. Avšak Archóntům bylo spolehlivě známo, co představoval dnešní Grál ve světě. Proto člen Svobodných zednářů, Veliký pontifik Urban II., pod záminkou křížácké výpravy poslal své lidi hledat právě čtyři kameny Agapita. Jediné, čeho si Archónti nevěšimli bylo, že se na tuto výpravu vydali i lidé Bílého mnicha. Jenže ani po zničení Řádu Archónty nebyly ‚poklady‘ templářů nalezeny, proto tato hledání ani v budoucnosti neustávala. Ačkoli, jak jsem již zmiňoval, tehdy Grál na světě již nebyl. Co se ale týká skutečných ‚pokladů‘, měli templáři krystal patřící jejich vnitřnímu kruhu. Rovněž neméně důležitý detail pro

lidi Znalostí. Právě ten krystal tak pečlivě skrývali před archóntskými pronásledovateli...

Co se týká Hitlera, tento chovanec Svobodných zednářů věděl, co hledá. Dnes Hitlerovo hledání Grálu odůvodňují tak, že se prý Hitler zajímal o mysticismus a jaksi aktivně se zamlčuje zájem Archóntů na této otázce. Vždyť oni, jak víte, byli jeho sponzory a kontrolovali, za co se vydávaly jejich peníze. Když se Hitler dostal k moci, hledání Grálu zintenzivnělo. K tomuto úkolu byli přiřazeni mnozí moudří lidé: od významných profesorů z řad historiků až po zvláštní jednotky SS zabývající se pouze touto otázkou. Hledání se uskutečňovala především na místech bývalých panství templářů. Navíc během války prováděly zvláštní jednotky SS z RSHA důkladnou kontrolu archivů v zabraných zemích, prověřovaly kláštery, chrámy, staré hrady, zápisky muzeí. V těchto skupinách byli lidé, kteří vedli cílevědomé hledání jakékoli zmínky o Grálu.

Roku 1940 byla na francouzskou stranu Pyrenejí vypravena zvláštní expedice v čele s Ottou Skorzenym. Tato výprava byla rovněž spojena s hledáním Grálu. Grál sice nenašli, ale objevili rukopis, v němž se popisovaly některé praktiky fyzické a duchovní přípravy templářů. Nakonec se tyto poznatky využívaly při vytvoření ‚univerzálního vojáka III. Říše‘. Zkrátka takových superdiverzantů, jež by byli schopni vyplnit jakýkoli speciální úkol elity říše v jakémkoli koutě světa. Tehdy se přípravy takových lidí chopil podle příkazu říšského vůdce SS Heinricha Himmlera roku 1942 Otto Skorzeny na hradě Fridental. Musím poznamenat, že o tajnou expedici nacistů v Pyrenejích se zajímaly zvláštní služby fakticky všech zemí anti-hitlerovské koalice. Dodnes nebyl odtajněn ani jeden spis týkající se této otázky. Otto Skorzeny po válce úspěšně unikl ‚trestu‘ a dlouhou dobu žil v Madridu. Dokonce napsal memoáry pro širokou veřejnost.

Hlavní tajemství jeho činnosti, spojená se zájmy Archóntů, však zůstala skryta.“

„To jsou věci,“ pokýval hlavou Volod’a.

Sensei tomu již dál nevěnoval pozornost a přešel k hlavnímu tématu.

* * *

„Vratíme se tedy k naší otázce. Po odhalení Grálu tito lidé vytvořili svůj Řád s názvem templáři. Toto slovo je vytvořeno od francouzského temple – ‚chrám‘. Jinými slovy to byl Řád ‚chrámovníků‘. Daný název vznikl samo sebou ještě v době hledání Grálu, kdy tyto lidi označovali za ‚Rytíře Šalamounova chrámu‘ neboli ‚rytíře templáře‘.

Formálně vedl Řád rytíř Hugues de Payens. Byl to jeden z těch, kteří pracovali ve výzkumné skupině a v jehož přítomnosti byla odhalena síla Grálu. Patřil ke šlechtě de Champagne a byl vasalem, členem družiny hraběte de Champagne. Fakticky vedl Řád z Evropy Hugues, hrabě de Champagne. Oficiálně vstoupil do Řádu mnohem později a zůstával do určité doby ve stínu vůdců. Ale za všemi rozhodnutími Huguese de Champagne stála ještě významnější postava, a to Bílý Mnich. Lidí, kteří stáli u pramenů tohoto řádu, bylo původně málo. Ale jak jistě chápete, tito lidé byli docela zvláštní. Díky Grálu nabyli obrovskou sílu osobního vlivu.“

„Sílu osobního vlivu?“ zvědavě se zeptal Koša.

„Ano. Když byl odhalen Grál, tito lidé získali mimořádnou sílu. Například stačil jediný pohled k tomu, aby člověk vyplnil jakékoli přání majitele této síly.“

„No teda! To je něco!“ nadšeně pronesli chlapci.

„Vliv na dálku na neverbální úrovni?“ zeptal se psychoterapeut.

„Přesně tak. Ale nesnažte se pochopit mechanismy daného působení.“ Sensei uviděl zaražený výraz v doktorově obličeji a dodal: „Není to působení hypnózy. Materiální

podstata člověka při této síle nejenže ztrácí odvahu, ale poníží se a poddá se vůli toho, kdo má tuto sílu. Pro vědu zatím tento vliv zůstává skrytým tajemstvím.“

Pak zase pokračoval ve vyprávění pro všechny:

„A to byla pouze nepatrná část nových možností těch, kdo odhalili Grál. Tito lidé si uvědomovali, jakou moc mají ve svých rukou a zaslíbili se chudobě, aby nevyprovokovali svoji Materiální podstatu a aby je nepřitahovaly ahrimanské hodnoty. Rozhodli se, že se zasvěti boji se zlem na tomto světě, že budou sloužit Bohu a pomáhat Marii Magdaleně v jejím nebeském i zemském dobrodiní pro lidi. Rozhodli se, že vytvoří takovou organizaci, jež by nejen odpovídala těmto cílům, ale také představovala spolehlivou oporu pro ty, kteří se vydali duchovní cestou. Ale žijeme v materiálním světě. Aby byla vytvořena taková organizace a aby byli do její činnosti zapojeni noví členové, jež by pokračovali v tomto počínání, k tomu organizátoři neměli dostatek osobních prostředků. Vždyť nezbytné byly také prostory, ošacení, koně, zbraně a jiné důležité věci k tomuto účelu v dané době. A protože vlastní prostředky evidentně nestačily k takovému vážnému projektu, vydali se Huguesovi lidé řekněme ‚cestou Robina Hooda‘.

„V jakém smyslu?“ nepochopil Ruslan. „Vzali šípy a šli do lesa na lov?“

Sensei se usmál:

„Dá se to říci i tak. Pouze místo střelami byli ozbrojeni osobní silou vlivu. A místo do lesa se vydali přímo do Evropy k mocným tohoto světa. Samozřejmě že využívali svých nových schopností velmi opatrně, pouze omezeně. Při svých prosbách se řídili rozumnými hranicemi. V důsledku toho byl Hugues de Payens společně se svými druhy nejen přijat nejvyšší šlechtou, ale shromáždil pro Řád také mnoho prostředků v podobě dobrovolných příspěvků bohatých lidí. A vy sami chápete, že vztahy lidí k bohatství se v průběhu času nemění. Prostě jen tak

nikdo nic nedá. A těmto lidem dávali dokonce s potěšením. A tato skutečnost dodnes udivuje historiky; proč byli bohatí lidé k jakémusi vasalu tolik štědrí?

Mnohem později, když Řád zesílil a už samotní lidé v praxi viděli čistotu jeho úmyslů a užitek z jeho působení, začali se k tomuto Světlu jako motýli slétat ti, kteří toužili jít duchovní cestou a nezištně pomáhat lidem. Do Řádu se dostali i chudí rytíři a ‚zlatá mládež‘ dychtící po duchovní stravě a hrdinských činech. Prakticky během dvou set let, co existoval Řád, v něm sloužili lidé takových význačných jmen jako Braque, Clermont, Armagnacs, Chabot, Montmorency a jiní. Nejvyšší šlechta Španělska, Francie i Anglie se s lehkostí loučila se svými panstvími, zámky, statky, penězi a drahými předměty s tím, že je darovala danému Řádu. “

„Ano, je opravdu nutné mít něco víc než sílu přesvědčování, aby se bohatý člověk odvážil k takovému kroku,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

„Díky takové osobní duchovní síle organizátorů se Řád začal nejen prudce rozvíjet a růst do počtu, ale také zvyšovat svou vojenskou a ekonomickou moc. Celkově se Řád dělil na dva kruhy zasvěcených, na vnitřní a vnější. Do vnitřního kruhu patřili ti, jež uchovávali vědomosti. Sloužil takřka jako ‚generátor‘ duchovní síly. Do vnějšího kruhu patřila většina členů Řádu. Podle tradice té doby se Řád dělil na rytíře, kaplany, zbrojnoše, sluhy. Vnější kruh představoval zvláštní duchovní školu, v níž se přes přísnou vnější disciplínu těla lidé učili vypracovávat vnitřní disciplínu ducha. A na prvním místě stála disciplína mysli...“

Dnes historikové označují daný Řád za vojenský a mnišský a opírají se o ty žalostné zmínky, jež se dochovaly po zničení prakticky celé dokumentace o Řádu poté, co byl zlikvidován Archónty. Označit templáře za vojenský a mnišský řád je správné pouze z části. Existovali v něm samozřejmě určité prvky mnišství, například

samotný příslib chudoby. Ale co se týče vztahu k ženám, templáři stavěli ženu jako ideál harmonie a krásy, neboť sami sloužili velké věci Mariině. A to, co jim připisují dnes, tedy obraz zcela ‚mnišského způsobu života‘ v chápání většiny lidí, se nezakládá na pravdě. Samozřejmě jejich organizace kvůli vojenským akcím byla čistě mužská. Ale tito lidé měli styky také s ženami (například s ‚konkubínami‘ žijícími s rytíři) a se ženskými komunitami. Zpočátku podobné ženské komunity existovaly tajně, potom se staly otevřenějšími.

Tak například s upevněním moci templářů začala v roce 1170 v Brabantu rozkvétat pobožná ženská komunita s názvem ‚Bekyně‘. Tyto ženy se zabývaly dobročinností, pomáhaly nemocným, starým lidem, osiřelým dětem. Nedávaly žádné sliby, nepodřizovaly se zákonům řádu. Měly možnost se kdykoli vdát a opustit komunitu. Tedy měly na tu dobu celkem nezvyklou svobodu. Podle své filozofie tyto ženy odmítaly církevní i světskou moc nad sebou a následovaly via media, tedy střední cestu: snažily se žít v souladu s odkazem Ježíše, ale přitom se nevzdalovaly od obyčejných lidí a poskytovaly jim vhodnou pomoc. Mimochodem kořeny podobné střední cesty vznikly v rané křesťanské praxi. Díky tajné podpoře templářů se tato ženská komunita stala dostatečně velkou a vlivnou.

Následně se dané hnutí rozšířilo do Nizozemí, Francie, Německa, Severní Itálie, Polska, Čech a bylo zakázáno až na počátku 14. století, když probíhal proces ničení templářů ‚svatou inkvizicí‘. Přičemž ‚Bekyně‘, stejně jako templáři, začaly být pronásledovány a byly vystaveny represím inkvizice, jež jim nemohla prominout neobvyklou svobodu (kterou si dovolily v době moci templářů) a zdůvodňovala svá pronásledování ‚zkažením‘ mravů této progresivní ženské společnosti.

Takže templáři nebyli ‚mniši‘ jako takoví (jak tento termín chápe většina lidí). Bylo to mnišství jiného druhu

v podobě zvláštní filozofie založené na čistotě síly Lásky, přísné disciplíně a na přísných vztazích k rozmarům svého těla ukázněujících mysl. Kromě toho díky takovému harmonickému spojení duchovního a fyzického člověk rozvíjel také své morální vlastnosti, například čest, slušnost, chrabrost, odvalu, absolutní čestnost. A co se týče poslední vlastnosti, chci také zmínit toto: Templáři, nehledě na to, že Řád následně začal disponovat značnými prostředky a vytvořil jednu z největších finančních institucí v Evropě, neměli vlastní peníze. Protože taková byla jejich filozofie, neboť svou čestnost a slušnost si cenili nejvíce.“

„A na co potřebovali to bohatství, jestli neměli vlastní peníze?“ zklamaně se zeptal Ruslan.

„Templáři utráceli toto bohatství ne za sebe, ale za vzdorování zlu a také Archóntům a jejich systému i za reálnou pomoc lidem. Měnili svět politiky, poskytovali půjčky králům, měnili vzhled ekonomiky tím, že přerozdělovali prostředky. Pomáhali chudým rytířům potřebujícím peníze. Zvyšovali hodnotu peněz, sponzorovali různé akce a obchodní transakce. Lidé věděli, že se bylo možné na templáře spolehnout nejen jako na důvěryhodné statečné vojáky, ale také jako na instituci. Podobně jako na současnou finanční instituci, jež navíc nevybírá ‚nadoblačné‘ daně. Například bylo možné vzít si u Řádu půjčku za 10%, zatímco židovští lichváři dávali půjčku za 40%. Mimochodem právě templáři vymysleli první směnky, díky nimž nebylo nutné nosit s sebou hromadu peněz a vystavovat se nebezpečí během poutí a cestování. Stačilo uložit peníze k templářům a potom na základě jejich směnky získat potřebnou částku svých peněz v jiném městě.

Templáři pomáhali prostým lidem. Považovali za čest sytit chudé ve svých domech. Pomáhali lidem přežít i v době hladu. Zde je příklad, jenž si můžete dohledat v historii: Když v Mostaru během hladomoru spekulanti

zvýšili ceny pšenice jedenáctkrát (z 3 na 33 su), templáři každý den bezplatně sytili až tisíc lidí. Samozřejmě díky takové reálné nezištné starosti o lidi si zasloužili opravdovou úctu mezi lidmi.

Víc než to, Řád stavěl kostely, chrámy, zabýval se stavitelstvím cest. Co se týče posledního zmíněného, stojí za to říct, že v té době byly cesty nejen špatné, ale ještě navíc se každý drobný feudál snažil vybrat clo u každého mostu nebo bodu povinného průjezdu, přičemž nezaručoval bezpečí před napadením loupežníky. Na pozadí toho Řád představoval výjimečný jev. Nejenže stavěli dobré cesty, ale dokonce na křižovatkách k pohodlí projíždějících stavěli místnosti pro nocleh a také ochraňovali své cesty před loupežníky. A hlavní je, že za průjezd na těchto cestách nevybírali clo, což v té době představovalo zcela neobvyklý jev.

Jako protiváhu Archóntům se templářům podařilo vytvořit největší Mezinárodní finanční korporaci na světě (ta následně představovala prototyp bankovního systému) a spravovat ji prakticky po dvě století, přičemž si všimněte, že se řídili nikoli vidinou výdělku, ale zcela opačnou filozofií založenou na duchovních principech. A díky této své činnosti nejenže zničili několik vážných opor Archóntů a odsunuli jejich plány týkající se světové nadvlády na neurčito, ale co je důležité, vyvážili monádu.“

„A Archónti už byli tak blízko u cíle?“ se zajímal Viktor.

V 10. a 11. století se Archónti prostřednictvím reorganizace a zvyšování statutu jedné ze svých struktur – papežství začali ucházet o univerzální, ‚ekumenickou‘ jurisdikci. Chtěli udělat ze své loutky papeže, tedy z Nejvyššího pontifika, nejvyššího vůdce všech světských mnichů a vládců a stát se tak jedinými diktátory civilizovaného světa. Tím spíše, že se na svět dostal samotný Grál, jenž umožňoval absolutní moc těch, kteří jej odhalí.

A zde, na samotném vrcholku jejich aktivit, se objevili templáři.“

„Takže templáři jaksi byli pod záštitou papeže,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Navzdory názoru, který je v současnosti rozšířen, tento Řád vznikl nikoli pod záštitou papeže, ale proti němu. A pokud pozorně prostudujeme i ty dokumenty, jež jsou předloženy publiku ohledně té doby, pak můžeme pochopit, že templáři pouze dovedně manipulovali se vztahy s papežstvím a nejen s ním. A když dosáhli značné moci a stali se mezi lidmi oblíbenými, bylo papežství nuceno naslouchat názorům templářů a jejich rozhodnutím. A Nejvyššího pontifika taková závislost a zvláště bohatství Řádu velice rozčilovaly. Kolik jenom bylo případů, kdy zatímco Nejvyšší pontifik vydával své papežské buly...“

„Je to ve smyslu nařízení?“ upřesnil Stas.

Ano. Jsou to papežské listy obsahující proslov, nařízení, příkazy v latině. Byly zpevněny kulatým kovovým razítkem zvaným bulla, což v překladu z latiny znamená kulička. Takže kolik bylo případů, že vydával papežské buly ve prospěch templářů a široce propagoval svou štedrost k nim a vzápětí vydával nařízení odporující předchozím. Kolikrát jen jim papežství vytvářelo umělé překážky a komplikace během válečných tažení. Takže papežové se při každé možné příležitosti snažili házet Řádu klacky pod nohy.

Tím spíše, že sdružení vytvořené templáři uvnitř svého Řádu se značně odlišovalo od ostatního světa, čímž bylo atraktivní pro mnohé lidi. Protože to nebyla pouze samostatná organizace existující mimo kontrolu jakéhokoli státu, ale jakási nestátní formace, v jejímž čele stáli nejen inteligentní a vzdělaní, ale i velmi čestní lidé s duchovními ideály. Byl to prototyp nadnárodního společenství sdružujícího různé lidi na duchovním základě. Jejich jednotným ideálem byl Bůh, Láska, Čest a Důstojnost.“

„Pro Archónty to očividně byl úder pod pás!“ usmál se Volodža.

„Nejen, že Grál získali templáři a že byly překaženy jejich ‚velké plány‘. Navíc ještě ztratili jedno století v boji s tímto Řádem a s následky jeho existence. Stálo je velké úsilí, aby se dostali do ‚srdce‘ templářů a aby je zničili. Vždyť podrobit si tento Řád a dostat jej pod svůj vliv nebylo pro Archónty možné kvůli neúplatnosti těchto lidí, ryzí čestnosti, slušnosti a hlavně kvůli tomu, že jejich snahy a úmysly nenáležely tomuto světu s jeho mnohými přáními, neboť templáři sloužili pouze Bohu. Protože nebylo možné podrobit si tento Řád, Archónti se rozhodli, že jej krutě zničí. Ale takovouto šanci měli až na počátku 14. století, když dosadili k moci papeže Klimenta V.

Tato provokace byla pečlivě plánována a připravována. Jako centrální aktér pro úmysly Archóntů byl vybrán energický francouzský král Filip IV., jenž se zapsal do historie také pod jménem Filip Sličný. Tím spíše, že v té době Řád dvakrát odmítl přijmout jej a jeho příbuzné do svých řad. Archónti zpracovávali Filipa celkem systematicky a profesionálně tím způsobem, že jej obklopili svými ‚poradci‘. Právě oni vše nastražili tak, aby Filip začal vážně potřebovat peníze a aby si přál přivlastnit si celé bohatství Řádu. A udělali to pomocí triku se znehodnocováním peněz, který Archónti svého času použili k podkopání Neronovy autority. ‚Poradci‘ z řad Archóntů napověděli Filipovi stejnou myšlenku, jakou i svého času starořímskému vládcí, a to přetavit staré mince na nové s menším obsahem stříbra, a tak zvětšit počet mincí. Filip se pustil do realizace této myšlenky. Ale úmysl skončil stejně žalostně jako u Nerona. Ve výsledku Filip nečekaně znehodnotil stříbrnou měnu svého království. Zvýšil počet mincí, ale ve skutečnosti způsobil inflaci, protože každá mince už teď měla nižší platební schopnost.

Za tímto trikem následovaly další ‚rady‘ ohledně reformace francouzské měny, aby se aspoň trochu obnovilo

to, co bylo ztraceno. Ale to vedlo ještě k horšímu výsledku. A dále Filipovi navrhli radikálnější opatření, třeba zdanit duchovenstvo, přivlastnit si zboží bohatých obchodníků v Lombardii a tak dále. Ale ať dělal Filip cokoli, potřeba obrovského množství peněz se jen zvyšovala. Poté, co jej dovedli až do krajního bodu zoufalství, mu jako poslední argument navrhli celkem drzý plán; aby se zmocnil bohatství templářů a zničil Řád.

V roce 1307 vydává Filip tajné nařízení s ostrými obviněními Řádu templářů. Archónti s pomocí papeže Klimenta V. nalákají do Francie velmistra templářů Jacquese de Molay (dosud pobýval ve svém sídle na Kypru) údajně kvůli tomu, aby vyřídil některé finanční záležitosti templářů a papeže. Poté, co velmistr dorazil do Francie, agenti Filipa IV. nečekaně zaútočili na templáře, aniž by jim vyhlásili válku. Zatýkali po celé Francii vůdce Řádu. To se stalo v pátek 13. října 1307 a mimochodem odtud pochází pověra lidí považovat pátek třináctého za ‚smolný den‘.

Archónti zbavili Řád vedení a rozpoutali celou slovní válku proti templářům. Veřejně je špinili lživými obviněními z různých přestupků a pořádali názorné popravy. Archónti rozdmýchávali tyto lži a snažili se vyvolat nenávisť společnosti k Řádu a rozsévat strach mezi lidmi. Už v roce 1312 díky úsilí Klimenta V. byl Řád oficiálně zlikvidován; byla zničena prakticky většina dokumentů spojených s ním. A 18. března 1313, po masových popravách templářů, u Paříže na malém ostrově na řece Seině byl upálen velmistr Jacques de Molay a jeho pomocník. Po odstranění nejdůležitějších lidí, kteří vedli Řád, se papež Kliment V. a Filip IV. začali hádat mezi sebou o rozdělení peněz a bohatého majetku Řádu. Ale Archónti měli v této věci vlastní plány. Když zlikvidovali klíčové lidi Řádu cizíma rukama, rychle se zbavili článku, jenž je s touto věcí spojoval i hlavních aktérů. Takže v roce 1314 jak papež, tak i král ‚nečekaně‘ zemřeli.“

„Ano Sensei, říkal jsi pravdu, že **pokud dochází k nějakým událostem, pak iniciátorem těchto událostí není většinou ten, koho lidé veřejně vidí, ale ten, kdo získává reálnou výhodu z těchto událostí,**“ po-
znamenal Viktor.

Na co Sensei odpověděl:

„**Čas jako zrcadlo odráží celou pravdu.** To platí i zde, když následně zazářily zájmy některých skutečných iniciátorů daných událostí. Po zničení Řádu templářů finanční a komerční vakuum rychle vyplnila nikoli církev nebo vláda, ale rodiny ze severoitalských městských států (představovaly jednu z vlivných opor, které Archóntům zůstaly): Pisa, Florencie, Benátky, Verona a Janov. Právě tyto rodiny vytvořily novou samostatnou síť bankovních institucí. Mimochodem samotné slovo ‚banka‘ je italského původu. Doslova toto slovo označuje ‚stůl‘, ‚lavici‘. Vždyť první finanční obchodníci si stavěli stoly na trhu a na této ‚opoře‘ realizovali své finanční operace. Později se toto slovo rozšířilo také do ostatních evropských jazyků.

Narozdíl od ušlechtilých cílů templářů pomoci lidem tito bankéři sledovali pouze jediný cíl: dostat zisk ve vlastní prospěch, což bylo jedním z hlavních principů Archóntů. Přičemž se na těchto finančních operacích dostali velmi rychle nahoru a brzy začali financovat obchodní operace od Číny po Súdán, od Indie po Skandinávii. Díky tomu začali Archónti znovu omotávat svět svými chapadly.

Ale finanční stránka ještě nebyla tím nejhorším. Se zničením Řádu se začíná bouřlivě rozvíjet ‚svatá inkvizice‘. Ta svým agresivním projevem není ničím jiným než ‚čistkami‘ Archóntů. Po takovém pozitivním duchovním růstu společnosti, jež se projevilo ve mnohém díky činnosti templářů, se Archóntové s pomocí inkvizičních hranic znovu snažili předělat lidi na živočišné stádo, na temnou tupou tlupu zaujatou strachem svého bytí. Statisíce

lidí jiného přesvědčení sympatizujících s templáři, kteří se také snažili být následovníky jejich duchovní filozofie a života, byli upáleni. V jádru lidské civilizace se znovu utvrzuje materiální princip nad duchovním, strach místo Lásky, nenávisť místo bratrství, lež a podvod místo Cti a Důstojnosti.

Ale vzpomínka na statečné rytíře mezi lidmi neuhaslá a zájem o tento Řád se nevytratil dokonce ani po uplynutí staletí. Tehdy Archónti podnikli preventivní krok. V 18. století díky Svobodným zednářům v zemích Západní Evropy bylo vytvořeno několik organizací s názvem ‚Řád templářů‘. Ty byly založeny výhradně podle zednářské ideologie. A aby byl skryt tento ideologický podvrh, Svobodní zednáři odvedli pozornost od vnitřního k vnějšímu – symbolice, rituálům, lidem význačných jmen, kteří k nim patřili. Zejména rozšiřovali legendy o tom, že díky potomkům velmistrů byl tento Řád údajně tajně zachován. Pro absolutní hodnověrnost svých informací získali pro svůj zednářský ‚Řád templářů‘ lidi z význačných rodin. Předkové těchto rodin byli opravdu kdysi templáři.“

„Ale jestli tito lidé skutečně byli potomky těch, kdo byli v Řádu templářů, možná se jim dědičně předala duchovnost jejich předků,“ předpokládal Kořta.

Na to Sensei odpověděl:

„A mimochodem zde dědičnost neplatí. Duchovnost člověka není určena rodinou, v níž člověk žil, ale jeho osobním duchovním růstem. Často se lidé omezují pouze na hrdost na své předky a zapominají, že hrdost na duchovní úspěchy jiného člověka se ani zdaleka nerovná duchovní práci na sobě samém. Zásluhy daného člověka jsou pouze podnětem k práci nad sebou samým.“

Tak tedy Svobodní zednáři se prakticky dvě století snažili aktivně dokázat, že jejich obnovené organizace pod novým štítkem ‚masoni‘ odvozuji svůj vznik nejinak, než od Řádu templářů. A v konečném důsledku se tato myšlenka začala usazovat v hlavách lidí a ti ji začali věřit.

Tak tedy skrze vnější, díky podvrhu ideologie, Archónti prostě přeorientovali lidi. Ti, kteří se chtěli pohybovat po duchovní cestě jako proslavení templáři, se v důsledku toho dostávali do zednářských sekt a dokonce ani neměli podezření, že slouží cílům organizace, jež kdysi tento Řád také zničila.

Ideologie je velmi mocná zbraň. Pokud se podíváme na strukturu moci Archóntů, zjistíme, že je v jejím základu ahrimanská ideologie. Právě ona podmiňuje záměry Archóntů a vytváří prostředky k jejich realizaci. Právě s její pomocí přísluhovači Archóntů vypracovávají politické a náboženské koncepce, doktríny, programy a schovávají za atraktivní zevnějšek své pravé zájmy. Pak se tyto projekty aktivně šíří ve společnosti prostřednictvím různých státních institucí či náboženských a politických organizací pod jejich kontrolou a ovládají velké nebo malé skupiny lidí.

Popularizují se prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, zavádějí do povědomí lidí určité systémy názorů, myšlenek, norem, tendencí, přesvědčení a víry. A tomu všemu se připisuje údajně obecný charakter, volba a preference, které má většina lidí. Ačkoli ve skutečnosti je to pouze ideologický produkt pro masy vytvořený na základě nařízení malé, nepatrné skupiny Archóntů mající za cíl bezvýhradnou moc nad těmito masami i zavedení svých ahrimanských kritérií hodnocení rozvoje společnosti do povědomí lidí. Jejich ideologie v první řadě zvyšuje motivaci způsobu myšlení, chování a činů, stimuluje základní materiální instinkty a potřeby v člověku. Ve své podstatě pouze *směřuje* člověka (pokud jde o masu, pak celé národy) k praktickým činům v rámci této ideologie. Ale pouze člověk, jen lidé se rozhodují, zda jít tímto směrem nebo ne, zda přijmout tuto ideologii za vlastní nebo ji odvrhnout. A to zároveň záleží na tom, co v každém člověku dominuje: Materiální nebo

Duchovní potřeby. A opět se vracíme k té první určující vnitřní volbě každého člověka.

Během dnešního dne jsem vám uvedl mnoho příkladů, jak různí lidé v různých dobách prováděli svou vnitřní volbu, jež následně měnila osudy celých národů.“ Sensei udělal pauzu, nad něčím se zamyslel a potom s jakýmsi zvláštním nadšením v hlasu pronesl: **„Aby se výhonek Dobra prodral skrz tvrdou slupku Zla, je velmi složité. Ale v tom je smysl! Výhonek v sobě nese sílu budoucího mohutného stromu. Probíjí se skrz tloušťku Zla; dokonce se ani nepředpokládá, kolik cenných plodů může za svůj život ten Strom dát, ukojit jimi hlad a žízeň unavených poutníků, navrátit jim síly na jejich cestě k rodnému Domu.**

Ta duchovní exploze vyvolaná templáři s objevením Grálu a příklad jejich hrdinského činu sebeobětování kvůli službě Bohu a pomoci lidem se staly velkým impulsem nejen ke změně světonázoru lidí, ale i k vzednutí duchovní vlny, která vydržela po několik pokolení! Templáři tehdy skutečně udělali mnoho dobrého a užitečného. Nehledě na to, že Archónti přijali veškerá opatření, aby zničili jejich Řád, aby nezůstal kámen na kameni, upomínky svatého Grálu a šlechtných rytířů zůstaly mezi lidmi žít, i když třeba i v poněkud zakamuflované podobě. Nejlepší úschovnou se stala umělecká kniha.“

„A proč umělecká?“ podivil se Koša.

„Protože je to nejvhodnější způsob uchování znalostí včetně těch tajných. Moudrý pochopí a hloupý se neurazí. Moudrý je schopen spatřit nepatrný náznak a poznat skrytý smysl v jinotajích. Pokud se používá speciální metoda předání tajných znalostí v podobě enigmy (ainigma, v překladu z řečtiny ‚tajemství‘, ‚hádanka‘), pobízí to člověka nejen k tomu, aby si knihu přečetl, ale aby se i pustil do dalšího pátrání směrem stanoveným v knize. V těch foliantech, v nichž se skrývá věčná Pravda, bude určitě toto pátrání korunovat putování dovnitř

sebe samotného, dovnitř své podstaty, to znamená, že ještě více přiblíží člověka k jeho Duši a k Bohu. Vždyť Opravdové Znalosti jsou jako žula dokonale vyleštěná nejčistším horským pramenem. V hloubce proudu ‚vody‘ uměleckého stylu se pouze lehce mění obrysy, aby byl odstrašen hlupák a upoután odvažný pohled toho, kdo potřebuje tuto pevnost Pravdy, aby mohl vybudovat vlastní Chrám své Duši.

Mimochodem některé informace o Grálu byly ještě za dob templářů zahaleny právě do umělecké enigmatické podoby určené lidem, kteří hledají. Jako první začal tento cyklus Chrétien de Troyes, jenž napsal svou ‚Pověst o Grálu‘ na konci XII. století. Byl to nadaný velmi vzdělaný člověk, básník z rodu de Troyes. Patrony díla de Troya byly vlivné osoby ze severovýchodní Francie a Flandrů včetně rodiny de Champagne. Soustředil se zejména na opěvování nového typu člověka, hrdinských činů rytířů za doby míru, čisté Lásky ve všech jejích projevech a kromě toho sem vložil informaci, jež se na první pohled nezdála nijak zajímavou, ovšem jen na první pohled. Zmiňoval například Grál jako mísu. A již mnohem později, když téma jeho knihy začali rozšiřovat a doplňovat další autoři a spojovali je s různými náboženskými názory, objevilo se pojetí Grálu jako kalichu, číše pro svaté přijímání. Téma Grálu se v tu dobu stalo velmi módním a chopili se ho mnozí spisovatelé. Mezi nimi ale byli i lidé jako Chrétien, kteří disponovali jistými dozvuky znalostí. Čili zde všechno není tak jednoduché.“

* * *

„Hledání Svatého Grálu přetrvávalo ve všech dobách,“ poznamenal Sensei. „Psalí o něm a také jej hledali, jeho otázka byla vždy aktuální. A čím více se bude blížit čas, kdy se ocitneme na Křížovatce, tím více téma Grálu bude nabírat na síle. Bude se objevovat spousta knih a filmů

na toto téma a budou pobízet lidi k hledání Svatého Grálu. Nakonec to bude tak populární, že se o tom začne hromadně mluvit a diskutovat. Zajímat se o Něj budou různí lidé z různých koutů světa. A tento zájem nebude narůstat náhodou. Neboť jak už jsem říkal, v období, kdy se ocitneme na Křižovatce, lidské volbě bude posedmé dán Svatý Grál. A na tom, do jakých rukou se dostane a jak jej budou používat, zaleží budoucnost celého lidstva.“

Volodža se pozorně podíval na Senseie a jeho oči se rozzářily:

„Období, kdy budeme na Křižovatce? Chceš říct, že se to stane ještě v našem životě?“

„A každý bude mít šanci,“ záhadně opakoval Sensei.

Starší chlapi se na sebe pozorně podívali. Po zdlouhavé odmlce Stas dodal:

„Ano. Období, kdy budeme na Křižovatce. Ale kde hledat Grál? Templáři měli štěstí. Agapit jim alespoň nechal nápovědu. Ale teď? A navíc při tak aktivní činnosti Archóntů ...“

Chlapi zklamaně zakroutili hlavami.

Ale Sensei pokrčil rameny a jakoby mimochodem poznamenal:

„Vše je ve vašich rukou.“

Starší kluci se zase pozorně podívali na Senseie, ale ten k tomu nic neřekl. Viktor dodal:

„Samozřejmě, že vše je v našich rukou. Ale je to stejné jako: jdi tam, nevím kam, najdi to, nevím co. V jaké podobě bude Grál tentokrát na světě? Kde je ten opěrný bod, abychom pochopili, kde ho hledat v tomto velkém světě?“

„Na začátku.“

„Na začátku?“ řekl Viktor překvapeně. „Nechápu, na jakém začátku?“

Sensei se usmál, podíval se na nás s Taťánou a vesele kývl směrem k Viktorovi:

„Jen slepý nevidí podstatu tajemství,

Začne bez rozmyslu hledat, co hledá sám neví...“

Pro moudrého však klíč je znamením z Nebes,
Jež osvítí jej jak paprsek slunce.
Na začátku pozná tajemství tichý hlas,
Co o stvoření vesmíru mu zvěstuje,
A když porovná jej s tím klíčem,
Najde to, co hledal v něčem jiném.‘

Správně, děvčata?“

Souhlasně jsme přikývly na odpověď, i když jsme popravdě samy nepochopily o čem to Sensei mluvil. V té chvíli Kosta začal uvažovat svým zvláštním způsobem:

„Počkej. Počkej, Sensei, myslím, že jsem pochopil, co jsi chtěl říct! Skutečně vše je v našich rukou! Musíme jako Templáři mít čisté touhy a myšlenky, aby pomohly lidem a udělaly co nejvíce dobrých skutků. Jak se říká, dobrý skutek, který jsi ochoten udělat, potěší více Boha, než tisíc krásných slov. A pak osud sám napoví, kde najít Svatý Grál! Že jo, Sensei?“

„Samozřejmě,“ kývl Sensei vesele.

„Osud nám dává mnoho znamení a jen málokdo je vidí. Někdy to, co hledáte, je blíž, než si myslíte ...“

„To je pravda,“ podpořil ho Nikolaj Andrejevič.

„Takže přátelé, proč myslíte že jsem vám dnes vyprávěl tolik různých ‚zajímavostí‘? Abyste pochopili, čím je tento svět, z čeho se skládá a jak v něm má opravdový Člověk žít. Život je příliš krátký, abychom ho utráceli na rozmary smrtelného těla. Nestojí za to nechat se zlákat iluzemi a strachem, jež se vám snaží vnutit Archónti a tak z vás udělat své tupé otroky. Vše, co je v tomto světě, dříve nebo později zmizí a promění se v prázdnotu. Tak proč se bát toho, co už neexistuje před tváří Věčnosti? Když si vyberete duchovní cestu, kráčejte k Bohu a neohlížejte se zpět. Ničeho se nebojte, protože v tomto světě je všechno dočasné a pomíjivé.

Pamatujte si, že jste se narodili pro vyšší Svobodu! Vždycky máte právo osobní volby. Ve vašich rukou leží

rozhodnutí, zda se stát vězněm Materiální podstaty nebo se spojit s podstatou své Duše a tvořit Světlo pro druhé!

Být Člověkem, žít pro vyšší duchovní cíle, usilovně pomáhat lidem – to jsou pravé hodnoty, jež je možné získat na tomto světě a odejít s nimi na Věčnost. Všechno v tomto světě má svůj Začátek a Konec. Ale jen pro ty, kteří prostřednictvím svých myšlenek a činů dokázali poznat něco Vyššího, se Konec stává Začátkem.“

18+

MEZINÁRODNÍ ONLINE FÓRUM

GLOBÁLNÍ KRIZE. **ODPOVĚDNOST**

2. PROSINCE 2023 | 17:00 SELČ

SLEDUJTE VE SVĚM JAZYCE NA [CREATIVESOCIETY.COM](https://creativesociety.com)

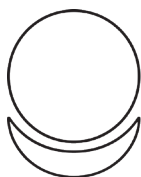
TVOŘIVÁ SPOLEČNOST – to je mezinárodní projekt, který na dobrovolnické bázi sjednocuje lidi z více než 180 zemí. Cílem projektu je v co nejkratší době zákonnou a mírovou cestou přejít na nový tvořivý formát společnosti na celém světě, ve které život člověka bude nejvyšší hodnotou.

PODPORUJEME

**TVOŘIVÁ
SPOLEČNOST**
creativesociety.com

ALLATRa

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSKÉ HNUTÍ

Mezinárodní společenské hnutí ALLATRA – sjednocení iniciativních, poctivých a přátelských lidí z více než 140 zemí světa, kteří se snaží využít své nejlepší vlastnosti ve prospěch společnosti.

MSH ALLATRA – formát vzájemných vztahů mimo politiku a mimo náboženství mezi lidmi různých sociálních statusů, profesí, národností.

Díky iniciativě a nezištnému konání aktivních účastníků **Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA** se po celém světě realizují různé tvořivé projekty a dobré skutky, zaměřené na vytváření podmínek pro otevření tvůrčího potenciálu lidí, pro zrození všelidských duchovních a morálních hodnot v celém světovém společenství.

JEDINÉ ZRNO

GLOBÁLNÍ PARTNERSKÁ
DOHODA ALLATRA

NE NÁSILÍ V RODINĚ
A SPOLEČNOSTI

ALLATRA TV

Děkujeme všem dobrovolníkům Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA, kteří se ve svém volném čase aktivně účastní projektů. Jsme rádi novému přátelství, novým nápadům a iniciativám! Připojte se!

Kontakty: • allatra.org • info@allatra.org

Knihy AllatRa

Je to živá encyklopedie prapůvodních duchovních znalostí o světě, společnosti a člověku.

Nejenže s každým hovoří o jeho osobních věcech, ale zároveň dává odpovědi na nejniternější a utajované otázky, které člověk drží v sobě a neodváží se o nich říci ani nejbližším lidem. Kniha AllatRa přenáší člověka do uchvacujícího stavu všestranného poznávání Pravdy a uspokojuje touhu po hledání smyslu života naplněním z životodárného Pramene.

Je základem prapůvodních Znalostí potřebných pro duchovní probuzení a kardinální transformaci jak člověka, tak i celého lidstva.

- ☉ Duše — to nejcennější v člověku
- ☑ Sekce věda
- ☉ Význam duchovního rozvoje člověka
- 👤 Smysl lidského života
- ⬆️ Vícerozměrná konstrukce člověka
- ◊ Starobylé duchovní praktiky a meditace
- 😊 Atypické chování dítěte
- 👍 Společnost a člověk
- ⚖️ Co se děje po fyzické smrti?
- 🔍 Co spojuje všechna náboženství?
- ☆ Pracovní znaky
- ☺️ Posvátné symboly ikon
- ⚙️ Uspořádání vesmíru
- 👤 Co je to systém živočišného rozumu?
- 🔒 Co se skrývá za super schopnostmi?
- 👤 Dialog s Bohem
- 🏆 Posvátný Grál
- 📖 Starobylá podobenství

Knihy je bezplatně dostupná na stránkách: allatra.tv/cs

SENSEI ZE ŠAMBALY. 1. DÍL

byla sepsána podle zápisků bývalé maturantky, která ve svém deníku zachycuje události z let 1990 - 1991. Nezpoutaná energie vnitřního hledání ji přivede k setkání se zvláštním, velmi vzdělaným mužem, mistrem východních bojových umění a velmi tajemnou osobou - Senseiem. Jeho neobvyklý pohled na svět, který proniká až do samotné hloubky duše, fascinující filozofie a znalosti o světě a o člověku, dynamické bojové umění a moudrost v každodenních situacích, alternativní medicína, starobylé duchovní praktiky (včetně účinné techniky k ovládnutí negativních myšlenek), projevy fenomenálních lidských schopností. Nejdůležitější je ale to, že najde odpovědi na své hlavní vnitřní otázky a na základě své vlastní zkušenosti pozná, že je lidem darována shora nejmocnější tvořivá síla - síla víry a lásky.

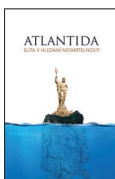
SENSEI ZE ŠAMBALY. 2. DÍL

Zábavná dobrodružství mladých lidí, uchvacující fi lozofi e Senseie a jeho neobyčejné ukázky. Moudrá legenda o Bódhisattvovi, nevšední pohled na podstatu člověka, ohromující vyprávění Senseie o prvním slovanském lékaři z 11. století, světcí Kyjevské Rusi - Agapitu Pečerském Lékaři Nezištném. To a mnoho jiného se dozví čtenář, před nímž se odhalí úplně jiný pohled na svět, historii a věčné otázky lidstva.

SENSEI ZE ŠAMBALY. 3. DÍL

Zcela výjimečná kniha, která se poněkud liší od předchozích stylů, ale zároveň je pokračováním 1. a 2. dílů Senseie ze Šambaly. Právě touto svou nevšedností je pro mnohé čtenáře ještě atraktivnější! Během prázdninového pobytu ve stanovém táboře se objeví velmi tajemný a bohatý návštěvník Ahriman. Jeho fi lozofi e a životní postoje jsou naprosto odlišné od Senseiova myšlení. Obraz Ahrimana je ztělesněním přání, tužeb a hodnot, které převládají v současné společnosti. Zpočátku, když budete číst knihu, asi neporozumíte tomu, proč se odhalují natolik utajené podrobnosti „obrácené“ strany života, které zná jen velmi bohatá část lidstva. Když ale knihu dočtete, uvědomíte si, jak hluboký obsah vložila autorka do tohoto díla.

ATLANTIDA. Elita v hledání nesmrtnosti

Pravda o původu elity v moderní lidské společnosti, o jejím hledání nesmrtnosti. Elita – to jsou služebníci Ela. Historie předpotopní vysoce rozvinuté civilizace – Atlantidy. Fakta a důkazy. Jak se ideologie potomků Atlanťanů odrazila na moderním světonázoru lidstva?...

EZOOSMÓZA

Se skrytou realitou se člověk setkává dennodenně. Poznání jejich tajemství pomáhá člověku nejen získat zkušenosti, jak v tomto světě existovat, ale udělat další krok k tomu, jak více poznat sebe samého... Mnohé tak zvané lidské nemoci, nenadále depresivní stavy, pokusy o sebevraždu, nešťastné případy či vraždy jsou často důsledkem projevu činnosti skrytých sil. Kdysi byli odvážlivci, kteří se jim postavili a chránili lidi na té straně reality. Nyní je miska vah Dobra a Zla v rukou samotného člověka. O všem rozhoduje jeho ezoosmóza.

VĚDOMÍ A OSOBNOST. OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU

Tato kniha, vydaná v redakci Anastasie Novych, je tištěnou verzí pořadu „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“ s účastí Igora Michajloviče Danilova. Úplnou verzí pořadu najdete na internetových stránkách allatra tv (<https://allatra.tv/video/soznanie-i-lichnost>).

Toto je živý rozhovor s Igorem Michajlovičem Danilovem. Toto je živá kniha. Toto je počátek globálních událostí, které se budou neodvratně vyvíjet dál.

OSTEOCHONDROZA PRO PROFESIONÁLNÍHO PACIENTA

Kniha je skutečný objev pro ty, které již dlouho trápí problémy páteře, a pro ty, kdo se s tímto setkali poprvé. Dozvíme se, jak funguje páteř a co máme dělat, abychom ji udrželi zdravou po dlouhou dobu. Jednoduchým a živým jazykem jsou v knize vysvětleny základní pojmy z anatomie páteře, jednotlivé fáze vývoje nemoci, nejnovější výzkumy a metody léčení v oblasti regenerace poškozené meziobratlové ploténky metodou vertebroritologie - odstranění vyhrěznutí meziobratlové ploténky bez nutnosti operace.

1. vydání, 2020
Sazbu zhotovilo Nakladatelství IBIS s. r. o.
Vytiskla Tiskárna Tisk SPRINT s.r.o.
Vestecká 541, 252 50 Vestec

České vydání © IBIS, 2020
Překlad © Hana Prchlíková, 2013
Obálka © KRM Advertising s. r. o.

Kontaktní adresa: Nakladatelství IBIS s.r.o.,
info@ibisbooks.cz
www.ibisbooks.cz